ဝင်းဝင်းလတ်

အချစ်၏ နောက်ဆက်တွဲစာမျက်နှာ

တတိယအကြိမ်

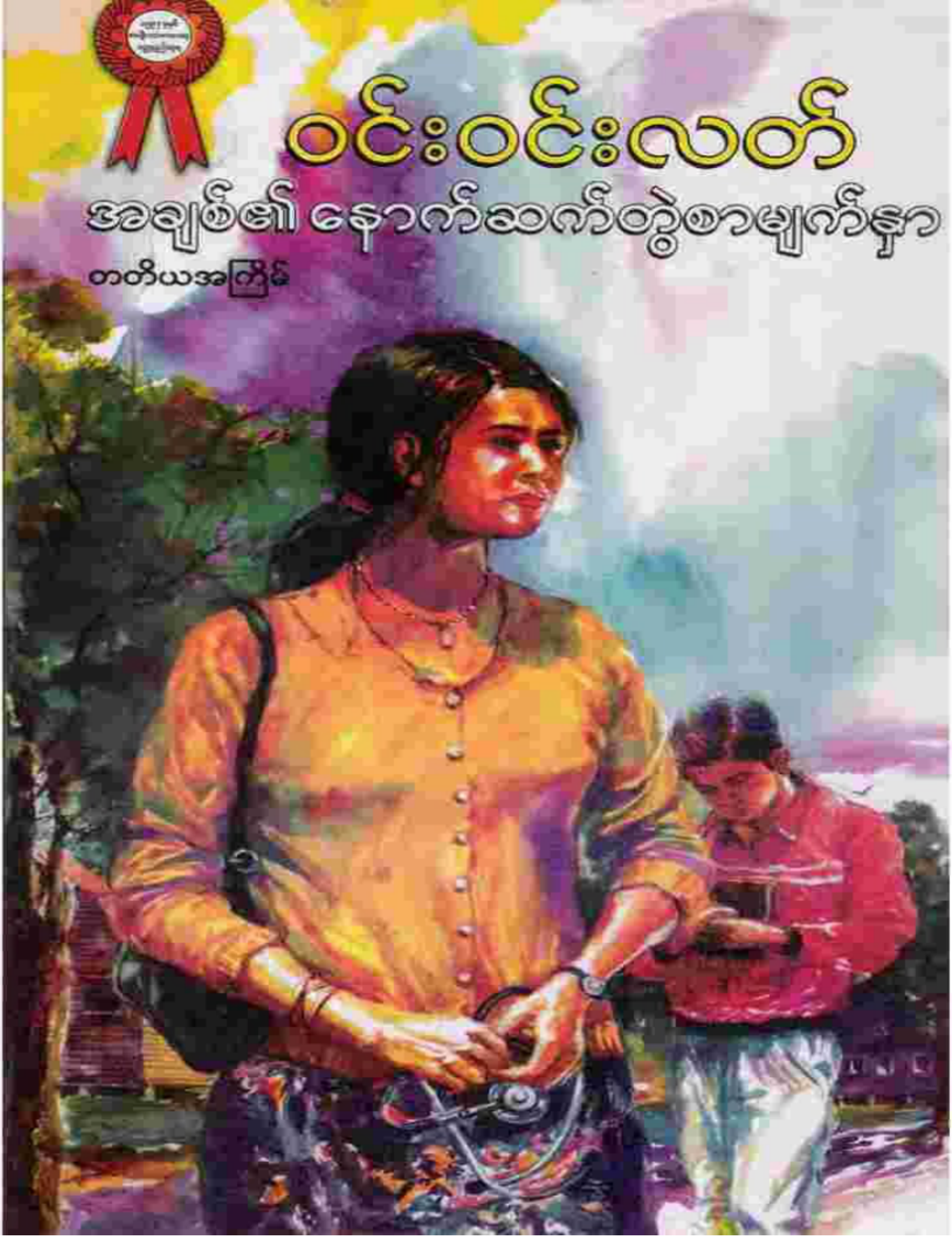

ဆရာမ ဝင်းဝင်းလတ်၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

ဆရာမ ဝင်းဝင်းလတ်၏ အမည်ရင်းမှာ ဝင်းဝင်းရှိန် ဖြစ်ပြီး ဖခင် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ထွန်းရှိန် (အငြိမ်းစား)၊ မိခင်ဒေါ်မြအုန်းတို့မှ လက်ပံတန်းမြို့တွင် ၁၉၅၁-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၁-ရက်နေ့က မွေးဖွားသည်။ မွေးချင်း ငါးယောက် အနက် ဒုတိယသမီးဖြစ်သည်။

တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကို ၁၉၆၈-ခုနှစ်၊ ရန်ကုန်မြို့ အ-ထ-က-(၁) ကမာရွတ်၊ မရမ်းခြံ အမျိုးသမီး ကျောင်းမှ အောင်မြင်သည်။ ၁၉၆၉-၁၉၇၆ ခုနှစ်တွင် ဆေးတက္ကသိုလ်(၁) ရန်ကုန်သို့ တက်ရောက် ပညာ သင်ကြားသည်။ ၁၉၇၇-၇၈ ခုနှစ်တွင် အလုပ်သင်ဆရာဝန်ဖြစ်သည်။

၁၉၈၁-၉၅ ခုနှစ်အတွင်း ရခိုင်ပြည်နယ် စစ်တွေပြည်သူ့ဆေးရုံ၊ ကချင်ပြည်နယ် မိုးကောင်းပြည်သူ့ ဆေးရုံနှင့် မကွေးတိုင်း ဆင်ပေါင်ဝဲမြို့နယ် ပြည်သူ့ဆေးရုံတို့တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

၁၉၉၅-ခုနှစ် ဧပြီလတွင် ဝန်ထမ်းဘဝမှ အငြိမ်းစားယူပြီး ၁၉၉၅-၉၆ ခုနှစ်အထိ ကချင်ပြည်နယ် ကာမိုင်း မြို့နယ်၊ ဖားကန့်၌ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်း ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။ ယင်းကာလတွင် "အချစ်၏ နောက်ဆက်တွဲ စာမျက်နှာ" အပြင် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ ရေးသားခဲ့သည်။

၁၉၉၇-၂၀၀၁ ခုနှစ်တွင် ကုလသမဂ္ဂ ဖွံ့ဖြိုးမှုအစီအစဉ်ဖြစ်သည့် UNDP/ UNOPS-CDRT ဝေးလံ ခေါင်းပါး မြို့နယ်များ ဖွံ့ဖြိုးရေးစီမံကိန်းတွင် လူမှုဖွံ့ဖြိုးရေးအရာရှိ (Human Development Officer) အဖြစ် ရခိုင်ပြည်နယ် ကျောက်တော်မြို့နှင့် ကချင်ပြည်နယ် မြစ်ကြီးနားမြို့တို့တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည်။ ၂၀၀၁-၂၀၀၅ ခုနှစ်အတွင်း Save the Children (US) ၏ Myanmar Field Officer တွင် ကလေး သူငယ်များစောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့ မျိုးဆက်ပွားကျန်းမာရေးစီမံချက်အရာရှိအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ ပါသည်။

၂၀၀၅-၂၀၀၆ ခုနှစ် မေလ(မကွယ်လွန်မီ)အထိ Care Myanmar တွင် Assistnt Health Program Coordinator အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည်။

၂၀၀၆-ခုနှစ် မေလ ၁၉-ရက် Care Myanmar တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ရှိစဉ် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ကွယ်လွန်ချိန်တွင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဒေါက်တာ စိန်လှကျော် (Myanmar ISOS-Total Myanmar)နှင့် သားသုံးဦး ကျန်ရစ်သည်။

ဆရာမ ဝင်းဝင်းလတ် ဖြတ်သန်းခဲ့သော အနုပညာမှတ်တိုင်များ

- ၁၉၇၄-ခုနှစ် ဩဂုတ်လထုတ် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် "စိတ်သိအိပ်မက်" ဝတ္ထုတိုဖြင့် စာပေနယ်သို့ စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ဤသည်မှအစပြု၍ ရှုမဝ၊ ဟန်သစ်၊ စန္ဒါ၊ စံပယ်ဖြူ၊ မဟေသီ မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များ ရေးသားခဲ့ပါသည်။
- ၁၉၉၀-ပြည့်နှစ်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံ တိုယိုတာ ဖောင်ဒေးရှင်းမှ နှစ်နိုင်ငံ ယဉ်ကျေးမှုဖလှယ်ရေး အစီအစဉ်ဖြင့် "နားကျပ်ကို ကိုင်ဆောင်၊ ကလောင်ကို ကိုင်စွဲ"အမည်ဖြင့် မြန်မာလူငယ်ဆရာဝန် ၁၂-ဦး ပါဝင်ရေးသားသော ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် စာအုပ် ထုတ်ဝေခဲ့ရာ ဆရာမ ဝင်းဝင်းလတ် သည်လည်း စာရေးသူ တစ်ဦး အဖြစ် ပါဝင် ရေးသားခဲ့ပါသည်။
- ၁၉၉၀-ခုနှစ်အတွင်းမှာပင် အဆိုပါ ဖောင်ဒေးရှင်း၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ထုတ်ဝေသော မြန်မာ အမျိုးသမီး စာရေးဆရာ ၁၂-ဦး စုစည်းရေးသားသည့် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်တွင်လည်း စာရေးသူတစ်ဦးအဖြစ် ဆရာမ ပါဝင်ရေးသားခဲ့ပါသည်။

ဆက်လက်၍ ဆရာမ ဝင်းဝင်းလတ်သည် မဟေသီမဂ္ဂဇင်းတွင် ရေးသားခဲ့သည့် ဝတ္ထုရှည်ကို လုံးချင်း အဖြစ် ပြန်လည်ထုတ်ဝေသော "အချစ်၏ နောက်ဆက်တွဲ စာမျက်နှာ" (အဆိုပါ အချစ်၏ နောက်ဆက်တွဲ စာမျက်နှာဖြင့် ၁၉၉၇-ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေဆု ဆွတ်ခူးရရှိခဲ့သည်။)

"နန်းထဲမှာပင် အို ... လေ့ ပျော်မရှင်" (၁၉၉၇-ခုနှစ်)၊ "အချစ်၏ နောက်ဆက်တွဲ စာမျက်နှာ" ဒုတိယအကြိမ် (၁၉၉၉-ခုနှစ်)၊ "ကတ္တီပါကားလိပ်များကားနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ" (၂၀၀၀-ပြည့်နှစ်) (ဝင်းစာပေ၊ တိုက်-၃၈၊ အခန်း-၁၉၊ ဗဟိုစည်၊ လမ်းမတော်မှ ထုတ်ဝေခဲ့)၊ "အချစ်၏ နောက်ဆက်တွဲ စာမျက်နှာ" တတိယအကြိမ် (၂၀၀၇-ခုနှစ်)"တို့ကို ရေးသားခဲ့ပါသည်။

ဆရာမ ဝင်းဝင်းလတ်သည် မဟေသီမဂ္ဂဇင်း၌ပင် ဆက်လက်၍ "အောက်မေ့ဖွယ်သူ" (၂၀၀၄- ခုနှစ်တွင် ရေးသားပြီးစီး)နှင့် မကွယ်လွန်မီအထိ

"ဘဝ၊ အလုပ်နှင့် အချစ်ကို တည်ဆောက်ခြင်း" (၂၀၀၅- ၂၀၀၆)တို့ကို ရေးသားဆဲဖြစ်ပါကြောင်း။

ဝတ္ထုရှည်အဖွဲ့ငယ်၏ မှတ်ချက်

ဝတ္ထုရှည်စိစစ်ရေးအဖွဲ့သည် ယခုနှစ်အတွက် ဝတ္ထုရှည် စာအုပ်ပေါင်း ၂၅၈-အုပ် ရရှိခဲ့ပါသည်။ အစည်း အဝေးပေါင်း ၄-ကြိမ်ခေါ်ယူ၍ စာအုပ်များကို ဖတ်ရှုစိစစ်ခဲ့ရာ ဝင်းဝင်းလတ်၏ "အချစ်၏ နောက်ဆက်တွဲ စာမျက်နှာ"စာအုပ်ကို ရွေးချယ်ရရှိခဲ့ကြပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ မြေလတ်ပိုင်း၊ မြို့ကလေးတစ်မြို့၏ ဆေးရုံလေးတစ်ခုကို နောက်ခံထား၍ တစ်ခုလပ် ခွဲစိတ်ကု ဆရာဝန်မလေး တစ်ယောက်နှင့် လက်ထောက် ဆရာဝန်လေးတစ်ယောက်တို့သည် အဓိကဇာတ်ဆောင် များအဖြစ် ပါဝင်ပြီး ထိုဆရာဝန်မကလေးနှင့် လက်ထောက်ဆရာဝန်ကလေးတို့၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းကို ရေးဖွဲ့ ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဝတ္ထု၏ နောက်ခံကာလ၊ ဒေသ ပါဝင်ကြသည့် ဇာတ်ဆောင်ဆရာဝန်များ၊ သူနာပြုများ၊ လူနာများ၏သရုပ်မှာ ပီပြင်အသက်ဝင်လှသည်။ ထို့ထက်သော် အလွန်စေတနာကြီးသည့် ဆရာဝန်မလေး၏ ဣန္ဒြေ၊ မိခင်ဝတ္တရား၊ သမားကောင်းတို့၏ စေတနာနှင့် ဂုဏ်သိက္ခါ၊ ဇွဲသတ္တိ၊ ပြန်လည်နိုးကြားလာသည့် အချစ်စိတ်တို့ကို ဇာတ်လမ်းဖြင့် သရုပ်ဖော်ရာတွင် စာရေးသူ၏ကလောင်သည် အလွန်ထက်မြက်၍ စာဖတ် သူအား ဝတ္ထုနောက်သို့ ဆွဲခေါ်သွားနိုင်သည်။

ရှားရှားပါးပါး ဝတ္ထုကောင်း တစ်ပုဒ်ဖြစ်၍ အမျိုးသားစာပေဆုနှင့် ထိုက်တန်ကြောင်း ထောက်ခံပါသည်။

ကျေးဇူးတင်ခြင်းများနှင့်အတူ

၁၉၉၈-ခုနှစ်အတွင်းမှာ ကျွန်မနဲ့ စာဖတ်သူတို့ တွေ့ဆုံမှု မရှိခဲ့ပါဘူး။ သည်အတွက် စာဖတ်သူများ ကဲ့သို့ပဲ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း အားမလို အားမရခဲ့မိတာ အမှန်ပါ။ ကျွန်မ အဝေးမှာ ရောက်နေခဲ့ပါတယ်။ ဘဝကဏ္ဍသစ် တစ်ခုထဲမှာ အသားတကျဖြစ်အောင် နေနေရတဲ့ ကာလတစ်ခု၊ ဝန်းကျင်သစ်နဲ့ သဟဇာတဖြစ်ပြီ ဆိုရင်ပဲ ကျွန်မရဲ့ အချိန်မှန်သမျှ အဲဒီကျေးလက် လူမှုဖွံ့ဖြိုးရေးဆိုတဲ့ စီမံကိန်းထဲ စီးဝင်လို့ မလောက်ငနိုင် အောင်ကို ဖြစ်လာပါတော့တယ်။ ရေတို စီမံကိန်း ဝန်ထမ်းတွေ ရင်ဆိုင်ရလေ့ရှိတဲ့ အချိန်မလုံလောက်မှု အခက်အခဲထဲမှာ အေးဆေး လွတ်လပ်စွာ တွေးပြီးရေးမှဖြစ်တဲ့ စာရေးဆရာ (အနည်းဆုံး ကျွန်မလိုလို့ ပြောမှ မှန်မယ် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မက ပင်ကိုယ်ကကို အရေးမသွက်လှတဲ့ စာရေးဆရာလေ)တစ်ယောက် ရောက်နေတာ သဘာဝမကျလှတဲ့ အဖြစ်ပါနော်။ ကျွန်မ စာမရေးဖြစ်ခဲ့ဘူး။ စာအုပ်တွေကိုတောင် အလွန်နောက်ကျစွာမှ ဖတ်ဖြစ်ရတဲ့ ကျေးလက် တောရွာတွေမှာ လှည့်လည်ရောက်ရှိနေခဲ့ပါတယ်။

၁၉၉၇-ခု၊ စက်တင်ဘာလထုတ် ရန်နံ့သစ် မဂ္ဂဇင်းကိုတော့ ကံအားလျော်စွာ အဲဒီလမှာပဲ ကျွန်မ ဖတ်ရတယ်။ အစ်မဖြစ်သူ "နှင်းနုအေး"က ပို့ပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်မဝတ္ထု ဝေဖန်ရေးသားချက်ဖြစ်တဲ့ ဆရာ ဆူဒိုနင်ရဲ့ "နောက်ဆက်တွဲ စာမျက်နှာ "ဆောင်းပါး ပါတယ်လေ။ မမ မပို့ပေးခဲ့ရင် ကျွန်မ ဒီလောက်စောစော ဖတ်ဖို့ရာ မမျှော်မှန်း နိုင်ပါဘူး။ ရန်နံ့သစ်က ကျွန်မထံ အလိုအပ်ဆုံးအချိန်မှာ ရောက်လာတာလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ရခိုင် ငှက်ဖျားနဲ့ ပထမဆုံး မိတ်ဆက်နေမိတဲ့အချိန်၊ ဆေးတွေ အကြိမ်များစွာ သောက်ဖြစ်ခဲ့သလို ဆရာ့ ဆောင်းပါး ကိုလည်း အကြိမ်များစွာ ဖတ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဖတ်ရင်း မျက်ရည်လည်မိတာ ဝန်ခံချင်ပါတယ်။ ကျွန်မဝတ္ထု အပေါ် ဒီလောက် ခံစားပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ မမျှော်လင့်ခဲ့မိဘူး။ ရခိုင်ငှက်ဖျား ကနေ ဆရာ ဆူဒိုနင်ရဲ့ ဆောင်းပါးနဲ့ နေကောင်းခဲ့တယ်လို့ပင် ဆိုနိုင်ပါတယ်။

တစ်လတည်း မဟေသီမှာ ပါခဲ့တာဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်မ လအနည်းငယ် နောက်ကျပြီး ဖတ်ဖြစ်ခဲ့တာ ကတော့ ကြည်လင်အေးရဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဝန်းကျင်ထဲမှာ ပါဝင်တဲ့ ကျွန်မစာအုပ် ဝေဖန်ချက်ပါ။ ကျွန်မ ဇာတ်ကောင်တွေကို "ဆရာမရဲ့ဝတ္ထုမှာ ဇာတ်ဆောင်တိုင်းရဲ့ ခံယူချက်နဲ့ ဘဝအမြင်ကို ဒဿနသမားတွေရဲ့ စရိုက် သဘာဝမျိုးနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ယေဘုယျ လူသားတွေ ပြုမူပြောဆို တွေးခေါ်ပုံတွေနဲ့ ရေးသွားတာဟာလည်း အင်မတန် သဘောကျဖို့ကောင်းပါတယ်"လို့ ဝေဖန်ထားပါတယ်။

စာရေးဆရာတွေ ရသစာပေတစ်ပုဒ် ဖန်တီးတယ်ဆိုတာ တကယ့်အဖြစ်မှန်လို့ ထင်ရအောင်၊ သဘာဝနဲ့ တူအောင် သဘာဝအတုတစ်ခု ဖန်တီးပေးဖို့ တာဝန်ရှိတာမို့ ဆရာ့ရဲ့ဝေဖန်စာဟာ ကျွန်မကို စိတ်သက်သာရာ ရသွားစေပါတယ်။ ဝမ်းလည်းသာမိတယ်။

အောက်တိုဘာ ၁၉၉၇ မှာတော့ မြားနတ်မောင်မဂ္ဂဇင်းမှာ "ဆရာ မောင်ခိုင်လတ်"၊ ရန်နံ့သစ် မဂ္ဂဇင်းမှာ "ဆရာ မိုးရဲ"၊ "ဆရာ ဖေမြိုင်"တို့ ကျွန်မစာအုပ်အပေါ် ဝေဖန်ချက် ဆောင်းပါးများကို ဖတ်လိုက် ရတယ်။

ဆရာမောင်ခိုင်လတ်က ကျွန်မစာအုပ်တင်မက စာရေးသူ ကျွန်မအပေါ် ကျွန်မစာတွေက တစ်ဆင့် သူမြင်မိတဲ့ အမြင်ကို ပွင့်လင်းစွာ ရေးသွားခဲ့ပါတယ်။

"ဆရာမဝင်းဝင်းလတ်သည် ဆေးပညာ အကြောင်းသာမက လူတွေ အကြောင်းကိုပါ ရေးတတ်သူ ဖြစ်သည်။ စင်စစ် ဆရာမဝင်းဝင်းလတ်သည် ဆရာဝန် စာရေးဆရာမျှသာ ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်အဖြစ် အသက် မွေးဝမ်းကျောင်းပြု၍ ရံဖန်ရံခါ ဝတ္ထုရေးသူဖြစ်သည်။ ဆရာမ ဝင်းဝင်းလတ်သည် ဆရာဝန် စာရေးဆရာ ဖြစ်သော်လည်း အပျော်တမ်း မဆန်ပေ။ စာရေးဆရာ ဆရာဝန်ကဲ့သို့ သူ့လုပ်ငန်းအပေါ် လေးနက်စူးရဲ လှသည်။ အေဂျေကရိုနင်၏ အကောင်းဆုံးလက်ရာတစ်ပုဒ်ဖြစ်သော The Citadel ဝတ္ထုရှည်ကြီးထဲက ဒေါက်တာ အင်ဒရူး မေဆန်ကဲ့သို့ ဒေါက်တာခင်ဦးနွယ်သည်လည်း ဆေးပညာကို လူထုလက်သို့ ပို့ပေးချင်သူ၊ ဆေးကုသဖို့ အမြဲ တွေးတောကြံဆပြီး တက်ကြွနေတတ်သူ ဖြစ်သည် "လို့ ဆရာက ရေးခဲ့ပါတယ်။ ဆရာ မောင်ခိုင်လတ်ရဲ့ "ဝင်းဝင်းလတ်ရဲ့ စာပေကောင်းမှုအပေါ် အစဉ်အမြဲ ကျေးဇူးတင်သတိရနေမည်သာ ဖြစ်ပါသည်" ဆိုတဲ့ စာပိုဒ်လေးကတော့ ကျွန်မကို ခံစားမိစေပါတယ်။ စာပေကောင်းမှု အစဉ်ပြုနိုင်သူ ဖြစ်ရပါ စေ၏လို့ ကျွန်မ အမြဲဆုတောင်းရင်း ကြိုးစားနေပါ့မယ်။

ဆရာမိုးရဲရဲ့ "ဆိုရေးရှိက ဆိုအပ်လှ၏" ဆောင်းပါးမှာ "ဆရာဝန်ပီသသော၊ ဆရာဝန်ကျင့်ဝတ် ထိန်းသိမ်းသော၊ စေတနာဆရာဝန်ဖြစ်သော၊ စိတ်ထားမြင့်မြတ်သည့် ဆေးဝန်ထမ်းများ ဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ အတွက် ပြောင်မြောက်စွာ ရေးဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်"လို့ ဆရာက ဆိုခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မစာထဲမှာ ဆရာဝန်တွေ များစွာပါဝင်ပါတယ်။ အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်ပြီး ဆရာဝန်၊ နုနယ် သေးတဲ့ ဆရာဝန်၊ လက်ထောက်ဆရာဝန်၊ မြို့နယ်ဆရာဝန်၊ ညွှန်ကြားရေးမှူး ဆရာဝန်၊ အမှုစစ်ဆေးရတဲ့ ဆရာဝန်၊ အစစ်ဆေးခံရတဲ့ ဆရာဝန်။ သူတို့ကို သတိမူမိသည်ဖြစ်စေ၊ မမူမိသည်ဖြစ်စေ ကျရာကဏ္ဍမှာ လှုပ်ရှား ရှင်သန်နေသူတွေ၊ ဆေးဝန်ထမ်းကောင်းတွေအဖြစ် ဖန်တီးထားခဲ့ပါတယ်။ လူကောင်းရှိရင် လူဆိုးလည်း ရှိနိုင် သလို ဆရာဝန်လူဆိုးလည်း ရှိမှာ ဓမ္မတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် လူတွေရဲ့ အသက်နဲ့ ရင်းနှီး လုပ်ကိုင်ရတဲ့ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းမျိုး ရွေးချယ်အသက်မွေးပြီဆိုရင်တော့ လူကောင်းဖြစ်ပါမှ နောင်သံသရာ အတွက် ကောင်းမွန် နိုင်မှာပါ။ လူဆိုးပင် ဖြစ်လင့်ကစား လူသားချင်း အလွန်နီးကပ်စွာ ကူညီပေးရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုမှာ အကြင်နာ၊ စေတနာနဲ့ စာနာတရားတွေရဲ့ ရိုက်ခတ်မှုကို ဘယ်သူမှ ကြာရှည်ကြံ့ကြံ့ခံ မနေနိုင်ပါဘူးလို့ ကျွန်မ ယုံကြည် ပါတယ်။ ဆရာမိုးရဲ ဆိုခဲ့သလို ဆေးဝန်ထမ်းကောင်းများအတွက် ကျွန်မ ရည်စူးခဲ့ပါတယ်။

ဆရာဖေမြင့်ရဲ့ "တစ်ကျော့ပြန် နှင်းဆီ၊ ရွှေသား အနုပညာနှင့် မွေးမြူသော လင်းအရုဏ်"ဆောင်းပါး ကိုတော့ ကျွန်မ လွမ်းမောဖွယ် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လို ခံစားမိရတယ်။

"သူ့ရဲ့ဘဝမှာ သိမ်းဆည်းထားတာတွေ အကုန်ထုတ်ချလိုက်တာပဲ ဖြစ်မယ်။ ဒါလက်ကုန်ပဲ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်ဗျ"

ဒီဇာတ်လမ်းကျောရိုးက လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော် ကာလတည်းက အတွေးထဲမှာ ရှိနေခဲ့တယ်။ ဝန်ထမ်း ဘဝက အငြိမ်းစား ယူလိုက်ပြီးမှ

အချိန်အားရပြီး စာရေးဖြစ်ခဲ့တာလို့ ကျွန်မ ဝန်ခံခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ဆယ်နှစ်ကသာ စာရေးဖြစ်ခဲ့ရင် ပိုပြင်တဲ့ စာတစ်ပုဒ် ဖြစ်ဖို့ မလွယ်လှဘူး ထင်မိတယ်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် တာဝန်ခံပြီး လူနာတစ်ယောက်ကို မခွဲမစိတ်ခဲ့ဖူးသေးဘူး။ ရဲမှုခင်းတွေ အစုံအလင် မလိုက်ဖူးသေးဘူး။ မစစ်ဆေးဖူးသေးဘူး။ ဆယ်နှစ်တာ အတွေ့အကြုံတွေက ကျွန်မကို ပိုပြီးခံစားစေမိခဲ့ ပိုပြီးပိပြင်တဲ့ စာတွေ ရေးစေချင်ခဲ့ရ ပါတယ်။ ဘဝမှာ သိမ်းဆည်းထားတာတွေဆိုတာ အမှန်ပါပဲ။

ဆရာဖေမြိုင် စိတ်ထိခိုက်စွာ ငြိမ်သက်သွားစေခဲ့တဲ့ "ဒါလက်ကုန်ပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်ဗျ"ဆိုတဲ့ စာရေး ဆရာလေးရဲ့စကားကိုတော့ ဆရာဖေမြိုင်ကပဲ "လူ့ဘဝ၏ မြင့်မြတ်ခမ်းနားမှုကို လှပစွာ ဖွဲ့နွဲ့သော ရွှေသား စစ်စစ် အနုပညာ လက်ရာမှန်တို့ကို ဆရာမ ဝင်းဝင်းလတ်ထံမှ ရရှိလိမ့်ဦးမည်ဟု ခိုင်မာစွာ ယုံကြည် မျှော်လင့် နေမိပေသည်"လို့ အကဲဖြတ်ပြီးပြီပဲနော်။

၁၉၉၇ နိုဝင်ဘာ မဟေသီ၊ ဆရာမောင်ရိုးရဲ့ စင်တင်တဲ့ စာကဏ္ဍမှာ အောက်တိုဘာလထုတ် မဂ္ဂဇင်းထဲက စာအချို့ကို ပြန်လည်စင်တင်ခဲ့ပါတယ်။ မြားနတ်မောင်မဂ္ဂဇင်းထဲက "ကျန်းမာသန်စွမ်းသော စာမျက်နှာများ - မောင်ခိုင်လတ်"၊ ရန်သစ်မဂ္ဂဇင်းထဲက "ဆိုရေးရှိက ဆိုအပ်လှ၏ - မိုးရဲ"နှင့် "တစ်ကျော့ပြန် နှင်းဆီ၊ ရွှေသားအနုပညာနှင့် မွှေးမြသော လင်းအရုဏ် - ဖေမြိုင်"တို့ရဲ့ ဆောင်းပါး ကောက်နုတ်ချက်များကို ဖော်ပြရင်း ဆရာမောင်ရိုးက ဆရာမဝင်းဝင်းလတ်အနေနဲ့ နောင် ဒီထက်မက ဆထက်ထမ်းပိုး တိုးပြီး ရေးနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးတာ ဖတ်လိုက်ရပါတယ်။

၁၉၉၇ ဒီဇင်ဘာ မဟေသီမှာ ဆရာ မောင်တင်ဆင့်ရဲ့ ဆရာမ ဝင်းဝင်းလတ်သို့ အိတ်ဖွင့်ပေးစာကို ဖတ်ရပါတယ်။

"အထူးသဖြင့် ကျွန်တော် နှစ်သက်မဆုံးဖြစ်ရတာက မြန်မာဝတ္ထုရေး ဆရာမတစ်ဦး ဖန်တီးတဲ့ ဝတ္ထု၊ မြန်မာဆန်ဆန် မြန်မာရနံ့တွေ ရနေတာပါပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်အရေးအဖွဲ့၊ ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ အမူအရာ၊ အပြော အဆို၊ အတွေးအကြံတွေဟာ မြန်မာတွေဆိုတာ ဘယ်သူဖတ်ဖတ် အလွယ်သိနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလူမျိုးရဲ့ ရနံ့ဟာ ဘယ်လူမျိုး အနုပညာ၊ ဘယ်နိုင်ငံ အနုပညာမှာဖြစ်ဖြစ် အရေးကြီးတယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်"

မြန်မာဆန်တာ၊ မြန်မာရနံ့ကိုရတာ ကျွန်မ ကြိုးပမ်းထားချက် တစ်ခုကို မြင်တာပါပဲ။ ဆရာက အလွန် မြန်မာဆန်စွာ ဆရာမ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ကျန်းမာချမ်းသာပါစေလို့ မေတ္တာပို့လိုက်ပါသေးတယ်။

တစ်လတည်း ရွှေပါးစပ် ငွေပါးစပ်ကဏ္ဍမှာ ဆရာဇန်မြင့်က "အချစ်၏ နောက်ဆက်တွဲစာမျက်နှာရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ စာမျက်နှာများကို ပေါင်းချုပ်ထုတ်လိုက်လျှင်ပင် စာတစ်အုပ် ဖြစ်လာနိုင်သည်"လို့ အစပြု ထားပြီး ...

"၁၉၉၈-ခုနှစ် ပြက္ခဒိန် နောက်ဆုံးရက်များ။ သဇင်မွှေးမြ နတ်တော်လဆန်း၊ ဆရာမဝင်းဝင်းလတ်နဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကြရဦးမည်ဟုလည်း ယုံကြည်နေမိပါသေးသည်"

ဆရာဇန်မြင့်စာက ကျွန်မစာအုပ် လူတွေကြားထဲ ပျံ့နှံ့ရောက်ရှိသွားခဲ့တာ။ ခင်ဦးနွယ်၊ သက်ဇော်နိုင်၊ ဆရာယစ်၊ ဦးအောင်မြင့်၊ နော်အေမီတို့ လူတွေကြား တဖြည်းဖြည်း ဝင်ရောက်သွားပြီး ရင်းနှီးနွေးထွေးစွာ ရောနှော ပျောက်ကွယ်သွားကြတာကို စိတ်ချလက်ချ ကြည့်နေချင်တဲ့ ကျွန်မကို တုန်လှုပ်သွားစေခဲ့ပါတယ်။

သည့်နောက် စာဖတ်သူတွေရဲ့စာတွေထဲမှာလည်း ဆုရစေချင်တယ်ဆိုတဲ့ ဆန္ဒတွေ၊ ဆုတောင်းတွေ တဖွဲဖွဲ ပါဝင်လာခဲ့ပါတယ်။

ဆုရွေးချယ်တာ ကြေညာလိုက်တဲ့ရက်မှာ ကျွန်မဟာ ရန်ကုန်နဲ့ အလွန်ဝေးကွာတဲ့ တောင်ပိုင်း ချင်းပြည်နယ်ထဲမှာ ရောက်နေခဲ့တယ်။ ဆုမရလိုက်ရင် ကျွန်မအတွက်ထက် ကျွန်မစာအုပ်ကို ဆုရစေချင်သူတွေ အတွက် အားနာစရာ၊ ဝမ်းနည်း မျက်နှာပျက်စရာအဖြစ်တွေကနေ တိမ်းရှောင်နေလို့ သိပ်ကောင်းတဲ့နေရာ။ အဲဒီနေ့ ဆုကြေညာတဲ့အချိန်မှာ ကံအားလျော်စွာ ကျွန်မ တီဗီရှေ့မှာ ရောက်နေခဲ့ပါတယ်။

ဝေးလံခေါင်းပါးမြို့နယ်များ ဖွံ့ဖြိုးရေးစီမံကိန်းရဲ့ အစီအစဉ်နဲ့ "ကျေးလက်ပြန်လည်တည်ဆောက်ရေး သင်တန်းတစ်ခု"ကို ဖိလစ်ပိုင် ကျေးလက်ပြန်တည်ဆောက်ရေး တက္ကသိုလ် IIRR, Institute of International Ruel Reconstruction က သင်တန်းဆရာများ သင်တန်းပို့ချပေးနေတဲ့အချိန်၊ ကျွန်မက စီမံကိန်း ဝန်ထမ်း တွေကို စကားပြန်လုပ်ရင်း သင်တန်းပါ ကူပေးပေးရတဲ့ အကူသင်တန်းဆရာအဖြစ်ပါ။

ခါတိုင်း ညဆိုရင် တစ်နေကုန်အောင် မောင်းရတာမို့ ကျွန်မ ပင်ပန်းလို့ နားဖြစ်ပြီ။ အဲဒီနေ့က မနား ဖြစ်သေးဘူး။ ဒေသစီမံကိန်း အရာရှိဖြစ်ပြီး မင်းပြား၊ မြောက်ဦး၊ ကျောက်တော်၊ ပလက်ဝ လေးမြို့နယ် တာဝန်ရှိတဲ့ မစ္စတာ အက်(စ်)ဆူဇူကီး (Mr. S Suzuki)က နေ့လယ်က "လောင်းကဒူး"ဆိုတဲ့ ကျေးရွာလေးမှာ ကွင်းဆင်းတဲ့ လက်တွေ့သင်တန်း ဗီဒီယိုခွေပြလို့ ကြည့်နေဖြစ်တာ။ ဗီဒီယိုပြီးလို့ တီဗီအပြောင်းမှာ တိုက်ဆိုင် မှုပါပဲနော်။ ကျွန်မ စာပေဆုသတင်း ကြေညာချက်ကို ကြားလိုက်ရတာပါပဲ။

ထူးဆန်းတိုက်ဆိုင်မှု နောက်တစ်ခုက အဲဒါ ပလက်ဝမြို့လေးမှာလေ။ စာရေးစဉ်က အမည်ကြားဖူးရုံ၊ အနေအထား ဘယ်လို ရှိတယ်ဆိုတာ သိရုံနဲ့ ဒေါက်တာသက်ဇော်နိုင်ကို ပထမဆုံး တာဝန်ချထားပေးခဲ့တဲ့ ပလက်ဝမြို့လေးပေါ့။ သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ ဆေးရုံလေးက UNDP ရုံးလို့ လွယ်လွယ်ခေါ်ကြတဲ့ ဝေးလံခေါင်းပါး မြို့နယ်များ ဖွံ့ဖြိုးရေးစီမံကိန်းရုံးရှိရာ တောင်ကုန်းထက်ကနေ စီးမျှော်ကြည့်ရင် လှမ်းမြင်နိုင်တဲ့ တောင်ခြေဆီ မှာပါ။

ရယ်စရာ ကောင်းတာက ကျွန်မကို ခင်မင်တဲ့ စာဖတ်သူတွေနဲ့ အလွန်ဝေးကွာတဲ့နေရာ၊ ကျွန်မရဲ့ မိသားစုနဲ့အတူ ခင်ဦးနွယ်၊ သက်ဇော်နိုင်၊ ဆရာယစ်ကို ခင်မင်တဲ့ စာဖတ်သူတွေနဲ့အတူ ဝမ်းသာပျော်ရွှင် ရှိနေချင်တဲ့အချိန်မှာ ပထမဆုံး ဝမ်းသာလိုက်လှဲ လာနှုတ်ဆက်တဲ့ ဆရာဦးခင်ဝင်းက ကျွန်မဝတ္ထု မဟေသီ အခန်းဆက်အဖြစ် ပါစဉ်က နှစ်လ ဖတ်ဖြစ်လိုက်တဲ့သူ၊ သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာရီရီစံက ဖတ်ပါ ဖတ်ပါ အတန်တန် တိုက်တွန်းပြီး စာအုပ်ပေးထားပေမယ့်

(သူလည်း စီမံကိန်း ဝန်ထမ်းပီပီ အလုပ်က ခပ်များများမို့) ခုထိ မဖတ်ရသေးတဲ့သူ။ ကျန်တဲ့သူတွေက ကျွန်မကို ခုမှ စာရေးမှန်းသိတဲ့ ဖိလစ်ပိုင်အမျိုးသား Mr. Felix, Mr. Arizala နဲ့ ဖိလစ်ပိုင်အမျိုးသမီး Dr. E Gonzaga၊ စာရေးမှန်းသိပေမယ့် စီမံကိန်းထဲက အချိန်တွေ ပွန်းပဲ့မှာ စိုးရိမ်တတ်တဲ့၊ ကျွန်မတို့က ကွယ်ရာမှာ Mr. Workoholic လို့လည်း ခေါ်တဲ့ Mr. S Suzuki ၊ ပြီးတော့ ပလက်ဝ စီမံကိန်းဖွံ့ဖြိုးရေးဝန်ထမ်းလေးတွေ၊ အားလုံးက ဝမ်းသာအားရ ဝိုင်းအုံနှုတ်ဆက်ကြ။

ကျွန်မရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေဟာ ကျွန်မစာကို မသိကြသူတွေကိုပါ ကူးစက်ပျော်ရွှင်သွားစေခဲ့ပါတယ်။ နောက်တစ်ည မစ္စတာ ဆူဇူကီး ဦးဆောင်ပြုလုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ဘာဘီကျူး မီးပုံပွဲမှာ ကျွန်မဝတ္ထုထဲက အဓိက ဇာတ်ဆောင် တာဝန်ကျခဲ့ဖူးတဲ့ မြို့လေးမှာ ဆုရရှိကြောင်း ကြေညာတာ ကြားသိရတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုကို ကျွန်မ ပြောပြဖြစ်ခဲ့တာ။

ရင်းနှီးခင်မင်နေတဲ့ ကျေးလက်လူထုကျန်းမာရေးဆရာဝန်အဖြစ် ဖွံ့ဖြိုးရေးတွေ နှစ်ပေါင်းဆယ့်ငါး နှစ်ကျော်၊ နိုင်ငံများစွာမှာ လှည့်လည် လုပ်ကိုင်နေတဲ့ Dr. E Gonzaga နဲ့တော့ တိုက်ဆိုင်မှု နောက်တစ်ခုကို ကျွန်မ ပြောဖြစ်ခဲ့ပါသေးတယ်။ IIRR တက္ကသိုလ်ဝင်းကြီးထဲမှာ စိန်ပန်းပင်တွေ များစွာ စိုက်ထားတယ်တဲ့။ စိန်ပန်းပင်ဟာ ဒီတက္ကသိုလ်ရဲ့ သင်္ကေတတစ်ခုပါတဲ့။ ကျွန်မတို့သင်တန်းမှာ ကျေးလက်ဖွံ့ဖြိုးရေးသမိုင်း၊ IIRR ရဲ့ သမိုင်းရယ်လို့ ကဏ္ဍတစ်ခုပါဝင်ပြီး ဒီကဏ္ဍအဆုံးမှာ စိန်ပန်းပင်ကြီးတစ်ပင်ရုပ်ပုံလွှာနဲ့ အဆုံးသတ်လေ့ရှိပါတယ်။ ပင်ပန်းခက်ခဲကြမ်းတမ်းတဲ့ ကျေးလက်လူထုရဲ့ဘဝရယ်၊ ဖွံ့ဖြိုးရေးဝန်ထမ်းတွေရဲ့ ဘဝရယ် ရောနှောတော့မယ်ဆိုရင် စိန်ပန်းပင်ကြီးကို အတုယူပါဆိုတဲ့ သဘောပါ။ နွေလယ်ခေါင်ခေါင်မှာ နွေနေကို အန်တုပြီးပွင့်တဲ့ စိန်ပန်းပင်ကို IIRR က အလွန်မြတ်နိုးစွာ ဖွံ့ဖြိုးရေးလုပ်ငန်းသင်္ကေတတစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ထားခဲ့တယ်တဲ့။

မှတ်မိမလား မသိဘူးနော်။ ကျွန်မစာထဲမှာ ဆေးရုံဝင်း အဝင်ဂိတ်ဝရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ရဲရဲ နီအောင်ပွင့်တဲ့ စိန်ပန်းပင်အောက်က ဒေါက်တာခင်ဦးနွယ် ဖြတ်သွားဖြတ်လာရင်း အားတွေယူခဲ့တာ။ စာဖတ်သူထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ အဲဒီဖွံ့ဖြိုးရေးဘာသာရပ်သမိုင်းကို ကျွန်မသင်တန်းပေးရပြီဆိုရင် အကောင်းဆုံး ပေးနိုင်ခဲ့တာချည်းပဲပေါ့။ နိဂုံးချုပ် စိန်ပန်းပင်ရုပ်ပုံလွှာကြီးကို လှမ်းပြလိုက်တဲ့အဆင့်မှာ ကျွန်မ ခင်ဦးနွယ်ကို အမြဲအမှတ်ရခဲ့တယ်။

ဒီအကြောင်းကို Ms. Thrill လို့ ကျွန်မတို့ခေါ်ကြတဲ့ သင်တန်းဆရာ အမျိုးသမီးဆရာဝန်ကို ပြောပြ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူက စာရေးဆရာတွေစိတ်ကူးနဲ့ ပြင်ပက တကယ့်အဖြစ် တိုက်ဆိုင်မှုလေးတွေကို ရေးထားတဲ့ ဒိုင်ဂျက်(စ်)ထဲက စာလေးတစ်ပုဒ်အကြောင်းကို ပြန်လည်ပြောပြခဲ့တယ်။ အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှု တွေပေါ့။

ကျွန်မရဲ့ ဆုရစာအုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျေးဇူးတင်မိသူတွေ များစွာရှိနေပါသေးတယ်။ ကျွန်မရဲ့ စာမူကို ၁၇-လတိုင် မဂ္ဂဇင်းအခန်းဆက်အဖြစ် ဖော်ပြပေးခဲ့ပြီး စာအုပ်ထုတ်ဝေဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းပေးခဲ့တဲ့ မဟေသီ အဖွဲ့။ ပြီးတော့ ပန်းချီပညာရှင်များ။ ကျွန်မရဲ့ စာဖတ်သူတွေ။

ကျွန်မစာအုပ် နှစ်ကြိမ်တိုင် ပို့ပေးပေမယ့် မရရှာတဲ့ မတ္တရာမြို့နယ် တောင်တံငါ အ-မ-က,က ဆရာမ ဒေါ်ဝင်းဝင်းမြင့်၊ တစ်နေ့မှာ သူနဲ့ ကျွန်မ ဆုံနိုင်ခွင့် ရှိခဲ့ရင် အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်ကို လစဉ်ကူးယူ ထားပါတယ် ဆိုတဲ့ လယ်ဂျာ စာအုပ်ရှည်ကြီးကို ကြည့်စမ်းချင်လှပါတယ်။

ကျွန်မ ရန်ကုန်မှာ မရှိမှန်းသိပေမယ့် ကျွန်မ ဖတ်ရတဲ့အချိန်မှာ ဖတ်ရပါစေလို့ အမြဲစာရေးတဲ့ သတ္တုတွင်း ဝန်ကြီးဌာန၊ ဝန်ကြီးများရုံးက ဒေါ်အေးအေးမြင့်၊ ကျွန်မစာကို ကောက်ကိုင်ပြီး ရောက်တဲ့နေရာက ဖတ်လိုက်ရင် လုပ်ငန်းခွင်အမော၊ ဘဝထဲက အမောတွေ ပြေပျောက်ပြီး ခွန်အားပြည့်ဝလာတယ်တဲ့။ တကယ် ကတော့ သူ့စာတွေကိုဖတ်ရင်း ကျွန်မ ခွန်အားတွေ ပြန်လည်သွင်းယူနေမိတာ။

မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ် ရုံးချုပ်က မြမြထွေးရဲ့ စာတွေကလည်း ကျွန်မအပေါ် အဖော်မွန်ကောင်းလို အားရှိစေတာ။ ကျွန်မအပေါ် စာရေးအားပေးကြတဲ့ ပြည်တွင်းပြည်ပ စာဖတ်သူအားလုံးရဲ့ ကျေးဇူးရှိပါတယ်။ ကျွန်မအတွက် ခွန်အားတွေ ဖြစ်စေခဲ့တာ။

ကျွန်မ စီမံကိန်းလုပ်ငန်းထဲ နစ်မြုပ်နေတာကို ကြည့်ပြီး စာရေးဖို့ အမြဲသတိပေးတိုက်တွန်းခဲ့တဲ့ ဦးစောအောင် (စာရေးဆရာ ဦးစောအောင်၊ ယခင် ကျောက်တော်မြို့နယ် အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေး ကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌ၊ ယခု ပျဉ်းမနားမြို့နယ်)၊ ဒေါ်မေသိန်း (ယခင် ကျောက်တော်မြို့နယ် ပညာရေးမှူး၊ ယခု ရခိုင် ပြည်နယ် ပညာရေးမှူးရုံး)။ ကျွန်မကို စာပေဆုလည်းရစေချင်၊ ရလိမ့်မယ်လို့လည်း တစ်ပေးခဲ့တာ သူတို့လည်း ပါတယ်လေ။ ကျွန်မမှာ "ဟုတ်များဟုတ်မလား"လို့ ပြောရင်း ရယ်မောနေခဲ့ရတာ။

၁၉-၁၁-၉၈ ကြေးမုံသတင်းစာ အင်တာဗျူးမှာ ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ခြင်းများစွာနဲ့ အတူ ကျွန်မ ထပ်လို့ပြောပါရစေ။

ကျွန်မ မမျှော်မှန်းရဲခဲ့တဲ့ အမျိုးသားစာပေဆု ရရှိချိန်မှာ ၁၉၉၇-ခုနှစ် စာအုပ်ထွက်စဉ်ကပင် မျှော်မှန်း တွက်ဆပေးရင်း ဆုတောင်းပေးခဲ့ကြတဲ့ စာပေဝေဖန်ရေးဆရာများ၊ စာရေးဆရာများနဲ့ စာဖတ်သူများအားလုံး တို့အား အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း။

ဝင်းဝင်းလတ်

မြသန်းတင့်၏ အမှာ

"ကိုယ်ရယ်၊ ဆရာမရယ်၊ ခုတင်ကြီးရယ် ..."

ဝင်းဝင်းလတ်က သူ့ဝတ္ထုကို အမှာရေးပေးဖို့ ပြောသည့်အခါ ကျွန်တော်သည် ထိုစကားလုံးလေး များကို ချက်ချင်း အမှတ်ရလိုက်သည်။

လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်က ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ်ကို ဖတ်လိုက်ရသည်။ ဝတ္ထုအမည်မှာ "စလူရွက်ဖြူ လက်ကယ်ကိုင်မိလို့"ဟု ထင်သည်။ ရေးသူမှာ ဝင်းဝင်းလတ်။

ဝင်းဝင်းလတ်ဆိုသည့် ကလောင်အမည်ကို ကျွန်တော် မကြားဖူးသေး။ သူ့ဝတ္ထုကို ဖတ်ဖူးဖို့ ဆိုသည်မှာ အဝေးကြီး။ သူ့ဝတ္ထုမှာ ရန်ကုန်မြို့ထဲတွင်နေသည့် ဆမ လက်မှတ်ရခါစ ဆရာဝန်မလေး မြို့စွန် (ဥက္ကလာပလား၊ သာကေတလား မသိ)သို့ သွား၍ ဆေးခန်းထိုင်ရသည့်အကြောင်းဖြစ်သည်။ ဆေးခန်းထိုင်ချိန် ကလည်း မနက်ခင်းတို့ နေ့လယ်တို့စသည့် အသွားအလာလွယ်ကူသည့် အချိန်မျိုးမဟုတ်။ အသွားအလာ ခက်သည့် အချိန်ဖြစ်သည်။ သူမ နေထိုင်ရာ ရန်ကုန်မြို့လယ်ကောင် လမ်းတစ်လျှောက်မှ ဘတ်(စ်)ကား အတန်တန်စီး၍ သွားရသည်။ ဆေးခန်းရောက်တော့ ဆရာဝန်မပေါက်စကလေးမို့ အားမကိုးကြ။ အားကိုး တကြီးနှင့် လာသူများမှာလည်း ပဲပြုတ်သည်၊ ဆိုက်ကားသမား၊ ပန်းရန်နောက်လိုက်၊ မဆလာသယ် စသည့် လက်လုပ်လက်စား ဆင်းရဲသားများသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ကျတော့ ပိုက်ဆံမတတ်နိုင်ကြ။ တစ်ခါတစ်လေ အခမဲ့ ကုပေးလိုက်ရသည်။ မြို့လယ်နှင့် မြို့စွန်ဆိုတော့ ဘတ်(စ်)ကားအတန်တန်ဖြင့် အသွားရ အလာရ ခက်သည်။ ည ၉-နာရီလောက် ပြန်လျှင် လမ်းတွင် အမူးသမားတွေ၊ လူရှုပ်လူပွေတွေ၏ အန္တရာယ်တွေလည်း ကြောက်ရသေးသည့်။ အထူးသဖြင့် မိုးတွင်းမှာ အဆိုးဆုံးဖြစ်သည်။ မိုးတွေလေတွေထဲမှာ ညကြီးအချိန်မတော် အိမ်ပြန်ရသည်။ အိမ်မှာ အိမ်ဖော်မကလေးရှိတုန်းကတော့ သူ့ကို ခေါ်သွားရသည်။ အိမ်ဖော်မလေး မရှိသည့် အခါတွင် ပင်စင်စား အဖေကြီးက လိုက်ပို့ရသည်။

"စလူရွက်"ထဲမှ ဆရာဝန်မလေးသည် နေ့လယ်တွင်လည်း ရွှေဘုံသာလမ်းက ဆေးခန်းတစ်ခန်းမှာ သွားထိုင်ပါသည်။ သူများဖွင့်ထားသည့် ဆေးတိုက်တွင် ကော်မရှင်စားဖြင့် ဝင်လုပ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ အထူးကု ဆိုင်းဘုတ်တွေ ကြားထဲတွင် သူ့ဆိုင်းဘုတ်ကလေးသည် မျက်နှာငယ်နေသည်။ ညနေ အထူးကုဆရာဝန် ကြီးတွေ လာသည့်အခါ ဆေးခန်းတွင် လူတွေ တန်းစီနေသည်။ တိုကင်နံပါတ်ပြားတွေ အစောကြီး ယူကြ ရသည်။ သို့ရာတွင် နေ့လည်ပိုင်း သူ့အချိန်တွင် သူမဆေးခန်း၌ လူတစ်ယောက်မျှ မရှိ။ ကိုယ်ရယ်၊ ဆရာမရယ်၊ ခုတင်ကြီးရယ် ဒါပဲရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် ဝင်းဝင်းလတ်၏ "စလူရွက်"ထဲမှ ဆေးကျောင်းဆင်းခါစ ဆရာဝန်မလေး၏ဘဝကို ဖတ်ပြီး မောဟိုက်သွားသည်။

ကျွန်တော့် ဆွေမျိုးသားချင်းများ၊ ကျွန်တော့် အသိမိတ်ဆွေများထဲတွင် "စလူရွက်"ထဲက ဆရာဝန်မ လေးလို ဆေးကျောင်းဆင်းခါစ ဆေးခန်းဖွင့်နေသူတွေ

အများကြီးရှိသည်။ သူတို့က သူတို့ အခက်အခဲ၊ သူတို့ ပြဿနာကို ရင်ဖွင့်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဝင်းဝင်းလတ်၏ "စလူရွက်"ကို မဖတ်မီအထိ သူတို့ပြဿနာများကို အလေးအနက် မထားမိခဲ့ပါ။

ဝင်းဝင်းလတ်၏ "စလူရွက်" ကို ဖတ်ပြီးသည့်အခါတွင်မူ ကျွန်တော်သည် သူတို့ဘဝကို ပို၍စာနာ တတ်သွားပါသည်။

ထို့နောက်မှ ကျွန်တော်သည် ဝင်းဝင်းလတ်၏ ဝတ္ထုတိုကလေးများကို ဖတ်ဖြစ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ဝင်းဝင်းလတ်သည် စာသိပ်ရေးဖြစ်ဟန် မတူ။ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ဖြတ်ရသည်။ လူချင်း မသိသဖြင့် ဘယ်ရောက် နေသည်ကိုလည်း သတိမထားမိ။ ရခိုင်ပြည်နယ် စစ်တွေမှာလိုလို သူ့သတင်းကို ဝိုးတိုးဝါးတားသာ ကျွန်တော် ကြားရသည်။ သူ့စာတွေကို မတွေ့သဖြင့် မိတ်ဆွေ အယ်ဒီတာများကို မေးရာမှ ဝိုးတိုးဝါးတား သိရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သိပ်မသေချာ။

လွန်ခဲ့သည့် သုံးလေးနှစ်ကတော့ ကချင်ပြည်နယ်ကို စာဆိုတော် ဟောပြောပွဲ တာဝန်ဖြင့် ရောက်သွား သည်။ ဟိုပင်သို့ အရောက်တွင် ဟိုပင်ဆေးရုံအုပ်အဖြစ် ခေတ္တအမှုထမ်းနေသည့် ဝင်းဝင်းလတ်က ဟောပြောပွဲသို့ လာပြီး ထမင်းစားဖိတ်သည်။ ဤညက မိုးညှင်းတွင် ရှိနေသည့် ဒေါက်တာစိုးထွဋ်က ဖိတ်ထား သဖြင့် ဟိုပင်တွင် ထမင်းစားချိန်မရ။ ထမင်းစားချိန် မရလျှင် လက်ဖက်ရည်သောက်သွားပါဟု ဖိတ်ပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့က အင်းတော်ကြီးမှအပြန် ညနေ ၆-နာရီလောက်တွင် ဝင်မည်ဟု ချိန်းခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်တို့သည် အချိန်မှန် ရောက်မသွားကြပါ။ ည ၈-နာရီလောက်မှ ဟိုပင်သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ဆေးရုံဝင်းထဲကို ဝင်တော့ ဝင်းဝင်းလတ် မရှိတော့။ ကျွန်တော်တို့ကို ၂-နာရီခန့် စောင့်နေကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့အတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်း ထားခဲ့ကြောင်းဖြင့် ဆေးရုံတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ဆရာမများက ပြောပြသည်။

ကျွန်တော် ထိုခရီးအကြောင်းကို ရေးသည့် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ နောက်ကျ ရသည်ကို ခွင့်လွှတ်ပါရန် ဝင်းဝင်းလတ်အား တောင်းပန်ရသည်။ သူ့ကိုလည်း မတွေ့ခဲ့ရ။ သူ့စာများကိုလည်း သိပ်မဖတ်ရ။

မနှစ်ကတော့ "မဟေသီ"တွင် ဝင်းဝင်းလတ်၏ အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားသည်။ သို့ရာတွင် ကောင်းကောင်း မဖတ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ အခန်းဆက်ဆိုတော့ ဖတ်ဖြစ်သည့်အခါရှိသလို မဖတ်ဖြစ်သည့် အခါတွေလည်း ရှိသည်။ စာအုပ်ထွက်မှ ဖတ်ဖြစ်တော့မယ်လေ။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် စာအုပ်မထွက်မီ မဂ္ဂဇင်းတွင် အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်အဖြစ် မပြီးဆုံးမီ ဝင်းဝင်းလတ်၏ "အချစ်၏ နောက်ဆက်တွဲစာမျက်နှာ"ကို ဖတ်ခွင့်ကြုံသည်။

ဝင်းဝင်းလတ်၏ "အချစ်၏ နောက်ဆက်တွဲစာမျက်နှာ"သည် စစချင်း စာဖတ်သူကို ဆွဲခေါ်သွား၏။ သူ ဇာတ်လမ်းကို ဖွင့်ပုံက စိတ်ဝင်စားစရာ။ မြေလတ်မြို့ကလေးတစ်မြို့မှ ဆရာဝန်မချောချောကလေး ခင်ဦးနွယ် (ခွဲစိတ်မှုဆရာဝန်မကလေး)၏ ရုပ်ပုံလွှာ။ အသက်ငယ်ငယ်ကလေးဖြင့် တစ်ခုလပ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူ့ခင်ပွန်း ဟောင်းက ဒေါက်တာအောင်သူရ၊ သူတို့နှစ်ဦး

ဘာကြောင့် ကွဲကွာသွားရသလဲ။ နှစ်ယောက်စလုံး ဆရာဝန်တွေ၊ လူငယ်တွေ။ အသက် ၃၀-ကျော်တစ်ဝိုက်မှာသာ ရှိကြသေးသည်။ ဘယ်လောက် လွမ်းစရာကောင်းသနည်း။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ချစ်စရာကောင်းသည့် စည်သူနှင့် ညီသူဆိုသည့် သားကလေးနှစ်ယောက်ရှိသည်။ ဘယ်လောက် အဆင်ပြေတဲ့ဘဝလဲ။

သို့ရာတွင် ဝင်းဝင်းလတ်သည် သူ့ဝတ္ထုကို ပြဿနာနှင့် စဖွင့်လေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘာကြောင့် ကွဲကွာသွားခဲ့ရသလဲ။ ဘယ်သူ့အပြစ်လဲ။ ခင်ဦးနွယ်အပြစ်လား၊ အောင်သူရအပြစ်လား။ အမေနှင့်အတူ လိုက်နေ သည့် ကလေးတွေကကော သူတို့ကို စွန့်ပစ်သွားသည့်အဖေကို ဘာကြောင့် တွယ်တာနေရသေးသလဲ။

ဝင်းဝင်းလတ်သည် ခင်ဦးနွယ်၏ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာဘဝ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ခပ်မြန်မြန် ပြည့်ဖုံးကား ချပစ်လိုက်ပြီး သူ၏ လူမှုဆက်ဆံရေးဘဝ၊ သူ၏ လုပ်ငန်းခွင်ထဲသို့ စာဖတ်သူကို ခေါ်သွားသည်။ စာဖတ် ပရိသတ်မှာ ခင်ဦးနွယ်အကြောင်းကို သိချင်နေဆဲ။ ဘာမျှ ရေရေရာရာ မသိလိုက်ရဘဲ ခင်ဦးနွယ်၏ ဆေးရုံခန်း ထဲသို့ ရောက်သွားသဖြင့် စိတ်ပျက်သွားရသည်။ မချင့်မရဲဖြင့် လိုက်သွားခဲ့ရသည်။

သို့ရာတွင် ဝင်းဝင်းလတ်သည် စာဖတ်ပရိသတ်အာရုံကို နောက်ရှုခင်းများဖြင့် ဖမ်းစားထားလိုက်ဖြစ် ပါသည်။ သီရေတာထဲက လူနာဦးမြမောင်၊ လူကြီးလူကောင်းပီသသည့် ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဦးအောင်မြင်၊ မနာလို၍ မထိတထိပြောတတ်သည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဒေါက်တာမူယာတင်၊ သဘောကောင်းသည့် သူနာပြု ဆရာမများ၊ ပြီးတော့ ယမကာလေး တမြမြနှင့် ဒေါက်တာယဉ်မျိုး၊ ပြီးတော့ လက်ထောက်ဆရာဝန် သက်ဇော်နိုင်။

ဝင်းဝင်းလတ်သည် လူ့စရိုက်ဖွဲ့ရာတွင် ပီပြင်သည်။ ဥပမာ ဒေါက်တာယဉ်မျိုး၏ စရိုက် ဆိုပါတော့။ ဒေါက်တာယဉ်မျိုးက လူပျိုကြီး။ အရက်ကြိုက်သည်။ တစ်ဖက်သားကို အထင်သေး တတ်သည်။ အထူးသဖြင့် မိန်းမဆို ပို၍အထင်သေးသည်။

"မိန်းမဟာ မိန်းမပီသရမယ်။ မိန်းမပီရမယ်ဆိုတာ အတွေး တိမ်ရမယ်။ သဘောထား သေးသိမ်ရမယ်။ မာယာများရတယ်။ ကောက်ကျစ်ရမယ်။ စပ်စုရမယ်။ အတင်းအဖျင်းပြောရမယ်။ မိန်းမဖြစ်ပြီး သိပ်မြင့်မြတ်နေ ချင်လို့ မရဘူး။ သိပ်ထူးချွန် ပြောင်မြောက်ချင်နေတာမျိုးက အမြင်မတော်ဘူး။ သူ့(ခင်ဦးနွယ်)မှာ မိန်းမပီသတာ ဆိုလို့ လုတာရယ်၊ သားတွေရဲ့အမေ ဖြစ်တာရယ် ဒါပဲရှိတယ်" (ဒေါက်တာယဉ်မျိုး)

သူ့အမြင်သည် နည်းနည်းတော့ ရုပ်ကြမ်းဆန်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုအမြင်မျိုးသည် လက်တွေ့ကျ၍ နှလုံးသား အေးစက်သည့် ယောကျာ်းများတွင် တွေ့ရတတ်သည့်အမြင်မျိုးဖြစ်သည်။

"ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ အူအတက်ဟာ အပိုပဲ။ လူကို ဒုက္ခပေးဖို့ စောင့်နေတာ။ ယောကျာ်းတွေနဲ့ အတူတူပဲ" (ခင်ဦးနွယ်)

ခင်ဦးနွယ်ကတော့ ယောကျာ်းတွေကို စိတ်နာနာနှင့် ဆိုခဲ့သည်။ ဆေးကျောင်းတောင် မပြီးသေး။ ပထမနှစ်မှာ အောင်သူရနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပြီး

ကွဲသွားခဲ့ကြသည်။ အောင်သူရက မေသန္တာဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်သွားခဲ့သည်။ သူကလည်း ကွာရှင်းပေးခဲ့သည်။

သက်ဇော်နိုင်ကတော့ ခင်ဦးနွယ်ထက် ငယ်သည်။ ဒေါက်တာယဉ်မျိုးထက်လည်း ငယ်သည်။ စိတ်ကူး ယဉ်သည်။ ခင်ဦးနွယ်၏ မေတ္တာကို လိုချင်သည်။ ခင်ဦးနွယ်ကလည်း ရိပ်စားမိသည်။ သို့ရာတွင် ပြဿနာက မလွယ်ပါ။

သားနှစ်ယောက် ဖြစ်သည့် စည်သူတို့ ညီသူတို့က အမေ့ကို စိတ်မချနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သက်ဇော်နိုင်ကိုလည်း သံသယရှိကြသည်။ ဤတွင် ကလေးတွေနှင့် အမေ ပဋိပက္ခ၊ သားအကြီးနှင့် သက်ဇော်နိုင် ပဋိပက္ခ၊ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်၏ ပဋိပက္ခတို့ တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် ပေါ်လာကြသည်။

စည်သူ ဆယ်တန်းဖြေအပြီးတွင်လား မသိ၊ လူရမ်းကားများနှင့် ရန်ဖြစ်သည်။ သက်ဇော်နိုင်က ကလေးတွေကို ဝင်ကာယသဖြင့် သက်ဇော်နိုင် ဓားထိုးခံရပြီး ခွဲစိတ်ကုသမှုလုပ်ရသည်။

ပြဿနာတွေ ယှက်လိမ်နေစဉ် သူတို့နှစ်ယောက် (သက်ဇော်နိုင်နှင့် ခင်ဦးနွယ်)တို့ လူနာရှင်တစ်ဦး၏ တိုင်ကြားချက်အရ ပေါ့လျော့မှုဖြင့် အထက်မှ စုံစမ်းစစ်ဆေးခြင်းခံရသည်။

ခင်ပွန်းဟောင်း ဦးအောင်သူရ အရောက်၊ သက်ဇော်နိုင် ဓားထိုးခံရပြီး ခွဲစိတ်ပြီးခါစ အချိန်၊ သား နှစ်ယောက် အမေ့ကို ဆန့်ကျင်ခဲ့မိသည့် အမှားအတွက် နောင်တ စသည်တို့သည် ဇာတ်လမ်း၏ အထွဋ်အထိပ်ပိုင်းဟု ခေါ်နိုင်သည်။

ဤအချိန်တွင် ခင်ဦးနွယ် မြစ်ကြီးနားသို့ ပြောင်းရတော့သည်။ သက်ဇော်နိုင်က သူ့နှလုံးသားကို တောင်းခံနေပြီ။ သူဘာလုပ်မလဲ၊ ငြင်းမလား။ သက်ဇော်နိုင်ကို မြေလတ်မြို့ကလေးက ဆေးရုံတွင် ထားပစ် ခဲ့ရမလား။
အချစ်ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲစာမျက်နှာဟာ အချစ်ပဲလား။ မေတ္တာတို့ သစ္စာတို့ သံယောဇဉ်တို့ မဖြစ်နိုင် ဘူးလား။
ယင်းမှာ ဝင်းဝင်းလတ်၏ ဒဿနဖြစ်သည်။ သူ့ဝတ္ထု၏ ဒဿနဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုဟာ ဘာလဲ။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် (ဝတ္ထုရေးဆရာ)က ဖြေရှင်းရသည့် ပြဿနာတွေဟာ ဘာလဲ။ ဇာတ်လမ်းကို ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ဆောင်တွေရဲ့ ဒဿနရှုထောင့်နဲ့ ဝတ္ထုရေးဆရာရဲ့ ဒဿန ရှုထောင့်ဆိုတာ ဘယ်အရာတွေလဲ။ ဝတ္ထု(သို့မဟုတ်) ဝတ္ထုရေးဆရာဟာ အချိန်ကာလကို ဘယ်လို ကိုင်တွယ် ဖြေရှင်းမလဲ။ နေရာဒေသကိုကော ဘယ်လိုကိုင်တွယ် ဖြေရှင်းမလဲ။ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ဆောင်တွေကို စရိုက် ပီပြင်အောင်၊ သရုပ်ပေါ်အောင် ဘယ်လိုရေးမလဲ။ ဒိုင်ယာလော့ (အချီအချ စကားပြောခန်း)ရဲ့လုပ်ငန်းဟာ ဘာလဲ။ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် ပြန်ပြောတဲ့နေရာမှာ ဒိုင်ယာလော့ကို ခွင်ကျအောင် ဘယ်လိုသွင်းထည့်မလဲ။

ယင်းမှာ ဝတ္ထု(ဝတ္ထုရေးဆရာ)က ရင်ဆိုင်နေရသော ပြဿနာများဖြစ်သည်။ ဝင်းဝင်းလတ်က ဒီလို ပြဿနာများကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြေရှင်းသွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် ဝင်းဝင်းလတ် ခေါ်သွားသော မြေလတ်မြို့ကလေးက

ဆေးရုံသို့ ရောက်သွားကာ အချစ်ကြောင့် နူးညံ့ရွှန်းမြနေသော သက်ဇော်နိုင်နဲ့ ခင်ဦးနွယ်တို့၏ မျက်နှာနုနုများကို မြင်ခဲ့ရသည်။

မြသန်းတင့်

အချစ်၏ နောက်ဆက်တွဲစာမျက်နှာ

ဝင်းဝင်းလတ်

ဆေးရုံခြံစည်းရိုး အပြင်ဘက်မှ မန်ကျည်းပင်အိုတန်းကို ခွဲစိတ်ခန်းမှ လှမ်းမြင် နေရသည်။ မန်ကျည်း တန်းမည်သော ထိုလမ်းကလေးတွင် မန်ကျည်းရွက်နုသစ်တွေဖြင့် စိမ်းနုန အရိပ်ဝေလာစ။ ရွာတွေဆီမှ လှည်းတစ်စီးက တအိအိမောင်းနှင်ခိုက်ဖြစ်သည်။ မန်ကျည်းရွက်ဝါတွေက ထိုလှည်းပေါ်သို့ တဖွဲဖွဲနှင့် ကြွေမဆုံး။ ဖုန်လုံးတွေက လှည်းနောက်မှ ပြေးလိုက်နေကြသည်။ မွန်းတည့်နေ့ ကျဲကျဲ ပူပြင်းနေ၏။ ကြည့်လေရာရာ သွေ့ခြောက်တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။

လက်ဆေးကန်တွင် လက်ဆေးကြောရင်း ပြတင်းမှတစ်ဆင့် ငေးမောမိနေသည်။ စူးစိုက်ခဲ့ရသော အမြင်အာရုံကြောတွေကို အညောင်းဖြေ လျှော့ထားရင်း ပြင်ပအဝေးသို့ အကြည့်လွှင့်ထားမိသည်။ နွေနေ့လယ်က သည်နေ့တွင်မှ ပိုလို့ငြီးငွေ့ဖွယ်။ အထီးကျန်ဆန် ခြောက်သွေ့လှချည့်ကွယ်။

ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာတော့ တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ် မဟုတ်ခဲ့။ စောစောလေးကမှ ခွဲစိတ်မှုတစ်ခု ပြီးထား ခဲ့သည်။ ခွဲခန်းသုံး သံမဏိထည်ပစ္စည်း သိမ်းဆည်းသံတွေက ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်နေခဲ့သည်။ ခွဲစိတ်ခန်း တာဝန်ခံ နော်အေမီရဲ့ မျက်နှာပြည့်ပြည့်ကြီး အလိုမကျရိပ်ထင်နေခဲ့မှာ မြင်ယောင်ကြည့်မိသည်။ ခွဲစိတ်ကုသမှု တစ်ခုကတော့ အောင်မြင် ပြီးဆုံးခဲ့ပြန်တာပဲ။ ပင့်သက်တစ်ရှိုက်နဲ့အတူ ခင်ဦးနွယ် တွေးညည်းမိသည်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါပိုင်းကို ဖမ်းဆွဲယူ လက်သုတ်ကာ အလျင်စလို ဖြန့်လွှားတင်မိသည်။ ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာမည့်သူ တစ်ဦးဦးနှင့်မှ ရင်မဆိုင်နေချင်ဘဲ ခွဲခန်းကို ကျောခိုင်းလို့ ခြေလှမ်း သွက်သွက်ထွက်ခဲ့မိ၏။ သံမဏိထည်ပစ္စည်း သိမ်းဆည်း ဆူညံသံတွေက ခင်ဦးနွယ်ရဲ့ နောက်ဘက်မှာ တဖြည်းဖြည်း ဝေးနေရစ်ခဲ့ပြီ။

□□□

"ပြီးစီးသွားတဲ့ ခွဲစိတ်ကုသမှုရဲ့အခြေအနေကို ခွဲစိတ်ခန်းထဲကအသံ နားထောင်ကြည့်ရုံနဲ့ သိနိုင်တယ်"
လွန်ခဲ့သော ၄-နှစ်က ပြောင်းရွှေ့သွားသော ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်ကြီး `ဦးဟန်တင်´ ပြောလေ့ ရှိသည်။

"မဟုတ်ဘူးလား နော်အေမီ"
နောက်ဆက်တွဲအနေဖြင့် နော်အေမီကို ကျီစယ်တတ်သေးသည်။

ဆရာကြီးပြောလည်း ပြောစရာ။ ဆရာပြောမှပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိထားမိရသည်။ ခွဲခန်းထဲမှ တွန်းထုတ်သွားသော လူနာအခြေအနေက ကောင်းမွန်လျှင် နော်အေမီ ခွဲစိတ်ခန်း စခန်းသိမ်းပုံက စိတ်ပါ လက်ပါရှိလှတော့၏။ ခွဲစိတ်ကိရိယာတွေကို ဆေးကြောသန့်စင် သိမ်းဆည်းသည်။ အဝတ်အထည်များကို လျှော်ဖွပ်စေရသည်။ ပစ္စည်းအားလုံးကို ပြန်လည်ပေါင်းတင်ဖို့ စီစဉ်ရ၊ ခွဲစိတ်ခန်း တစ်ခုလုံးကို ဆေးကြောစေရ၊ လုပ်နေကျအလုပ်များကို လုပ်နေရသည်ပင် မထင်မိ။ စကားတပြောပြော စီစဉ်ကာ ကိုယ်နှင့် အလုပ်သမားလေး တွေနှင့် အဆင်ပြေ၊ အပေးအယူတွေမျှကြလို့။

"နော်အေမီရဲ့ဆိုင်းဝိုင်းကြီးက အသံသိပ်မြည်ရင် ပေးရှင့် အိုကေလို့ပဲ"

နော်အေမီနှင့် ခွဲစိတ်ခန်းသုံး ပစ္စည်းကိရိယာများကို နော်အေမီရဲ့ ဆိုင်းဝိုင်းကြီးဟု ဆရာကြီးက ရည်ညွှန်းလေ့ရှိသည်။

နေ့လယ်က ဝမ်းဗိုက်မှာ ဓားဒဏ်ရာ သုံးချက်ရလာခဲ့သော လူနာအတွက် ခွဲစိတ်ခန်း ဖွင့်ခဲ့ရ၏။ ခွဲစိတ် ကုသမှုပြီးတော့ ခွဲစိတ်ခန်းသုံး ပစ္စည်းကိရိယာများကို တဂျောင်းဂျောင်း မြည်အောင် သိမ်းဆည်းမိလေသည်။ ခွဲစိတ်ကုသမှုက အောင်မြင်ချောမောခဲ့လို့လည်း မှန်ပါရဲ့။ ထို့ထက်တော့ နော်အေမီ စိတ်တိုနေမိသည်လေ။

"သူများ အနေရကျပ်မှ သူ ရင်ချောင်လေသလား မသိ"
စိတ်ထဲက ရေရွတ်မိသည်။

"ကိုယ့်ပါးစပ်ပေါက် မလုံနေတာ ကိုယ်အရင်ဆုံး ကုဖို့ကောင်းတာပေါ့"
မညှာမတာအတွေးဖြင့် လက်ထဲက သံမဏိထည်တစ်ခုကို သံဇလုံထဲသို့ လှမ်းပစ် ထည့်သည်။ နော်အေမီရဲ့ စိတ်တိုတောင်းမှုက ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ဘက်သို့ လှည့်သွားခဲ့ပြန်၏။

မမတစ်ယောက်ကလည်း မမပဲ။ ဆရာဦးဟန်တင်နေရာ ဆက်ခံရောက်ရှိလာသော ခွဲစိတ် အထူးကု ဆရာဝန် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က နော်အေမီထက် သုံးနှစ်ခန့်မျှ ငယ်လိမ့်မည်။ လုပ်ငန်းသဘောအရ `မမ´ဟု နော်အေမီက ခေါ်ကာ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကလည်း `မမအေမီ´ဟု တစ်ပြန် ခေါ်ခဲ့သည်။ နော်အေမီနှင့် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် အလုပ်သင်ဆရာဝန်ဘဝတွင် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ တစ်ကြိမ်ဆုံကာ ခင်မင် ခဲ့ဖူးကြသည်။

ပြောင်းရွှေ့သွားသော ဆရာကြီးဦးဟန်တင်မှာ လုပ်သက်လည်းရင့်၊

အရွယ်လည်း ရသော ဆရာဝန်ကြီး တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သဘောကောင်းသူ ဖြစ်ပေမယ့် အလုပ်ခွင် အတွင်းမှာတော့ စည်းကမ်းကြီးသည်၊ စည်းကမ်း တင်းကြပ်သည်ဟုပင် ဆိုနိုင်၏။ သူ့စည်းဘောင်အတွင်း ရောက်လာ ထိပါးရင်တော့လား ... ခွဲစိတ်ခန်း တစ်ခုလုံး တုန်သွား မတတ် တုံ့ပြန်တတ်ပေ၏။ မမကတော့ လူနာ၊ ဆရာဝန် ဆက်ဆံရေးတွင်သာ စည်းထား တတ်ပေမယ့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်း အပေါ်မှာတော့ လိုက်လိုက်လျောလျောရှိလွန်းသည်။ ပြောသာ ပြောရ၊ နယ်တွင် အထူးကု ဆရာဝန် အဖြစ်က ရန်ကုန်လိုမြို့ကြီးမှ အထူးကုများလို လက်ထောက်ဆရာဝန်များနှင့် ကင်းရှင်း သီးခြားစွာ နေလို့မရ။ နယ်ဆေးရုံတစ်ရုံရဲ့ လုပ်ငန်း လည်ပတ်မှုက အချင်းချင်း စည်းလုံးရိုင်းပင်းမှု၊ နားလည် ခွင့်လွှတ်မှု၊ လုပ်ငန်းတာဝန် မခွဲခြားမှုတို့အပေါ်မှာ များစွာတည်နေသေးသည်။

မမက သည်းခံတိတ်ဆိတ်နေလေ ထိုအမျိုးသမီးငယ်က ပိုမိုရဲတင်းလာခဲ့လေ။ စင်စစ် ဆေးရုံ တစ်ရုံလုံးက သိပေမယ့် မသိယောင်ပြုကာ မမပြောသမျှကို လက်ခံ နားထောင်နေကြခိုက် လူထုပြီဆိုလျှင် `ဒေါ်မူယာတင်´က မမရဲ့အတိတ်ကို တူးဆွ တတ်မြဲပေ။

သည်နေ့လယ် ခွဲစိတ်နေစဉ်ကိုပဲ ကြည့်။ အသည်း၊ ဘေလုံးတွေများ ထိခိုက်ပေါက်ပြဲသွားသလား ရှာဖွေနေသည့်အချိန်တွင်မှ မေ့ဆေးတာဝန်ယူထားသော ဒေါက်တာမူယာတင်က အမှတ်မထင်လို ...

"မမ ကြားပြီးပြီလား။ ဆရာက သူ့ဝါ့(ဒ်)ထဲက စတတ်(ဖ်)တစ်ယောက်နဲ့ ငြိနေကြပြန်သတဲ့။ ဆရာ့ ဆေးရုံက မူယာ့သူငယ်ချင်း လက်ထောက်ဆရာဝန်ဆီက ရတဲ့သတင်းဆိုတော့ ယုံကြည်လောက်တဲ့ သတင်း ဌာနကလို့ ဆိုရမှာပေါ့နော် မမ။ ဆရာက စွံကိုစွံတာ ထင်ပါရဲ့ အဟင်း ဟင်း"

လူနာခေါင်းရင်းမှာ ခုံနိမ့်လေးတစ်ခုပေါ် တက်ရပ်ကာ ခွဲစိတ်ကုသမှုကို စီးမိုးကြည့်ရင်းက ပြောလိုက်သည်။ အလုပ်လုပ်နေသော မမရဲ့လက်များက မထူးခြားပေမယ့် မမကို ကူနေရသော နော်အေမီ မှာတော့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရသည်။ မမ လက်အမူအယာ လုပ်ပြကာ တောင်းလိုက်တာ ဇာဂနာလား၊ ကတ်ကြေးလား ဘာပေးရမလဲ ယောင်မှားချင်သွားရသည်။ မမကတော့ အာရုံစူးစိုက်မပျက်၊ စကားတုံ့ပြန်ခြင်းလည်း မပြု။

"မမအကြောင်းကျတော့လည်း ဝါ့(ဒ်)ထဲမှာ အမြဲ ပြောနေတတ်ပြန်တာတဲ့။ ဒါတစ်ခုတော့ မမနဲ့ တူတယ်။ မမကလည်း ဆရာ့အကြောင်း၊ သားတွေအကြောင်းကို အမြဲပဲပြောတတ်တယ်လို့ မူယာတောင် ပြန်စာ ထဲမှာ ထည့်ရေးလိုက်သေးတယ်"

အတော်ကြီးကျယ်တဲ့ အလုပ်လေ။ ဒီဆေးရုံက အကြောင်းကို ဟိုဆေးရုံမှာ ပြောစေတဲ့ အလုပ်လောက် ဒေါ်မူယာက အခြားအလုပ်တွေကို စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်။ ခွဲခန်းထဲမှာ သည်အသံတစ်ခုသာပဲ စူးစူးရှရှ။ လုပ်ရကိုင်ရ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသော သည်အခြေအနေမျိုးကို နော်အေမီ စိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲလိုက် မိသည်။

"Mesentery (အူများကို ဆိုင်းထားသော အမြှေး) မှာတော့ တစ်ချက် ထိထားတယ်။ တခြားနေရာ တွေတော့ မထိဘူးထင်ရတာပဲ။ အပေါ်ယံလေးတွေပဲဖြစ်မှာ။ သေချာရှာကြည့်ကြဦးစို့ မမအေမီ"

ဒဏ်ရာ အလွယ်တကူ ရှာတွေ့လိုက်ပေမယ့် အခါတိုင်းလို စိတ်ပေါ့ပါးမသွားခဲ့။ နော်အေမီ စိတ်မအီမသာရှိခဲ့သည်။

"မမတို့များ ဆရာ့ကို သတိရလိုက်တာနဲ့ Stab Wound တောင် တစ်ခါတည်း တွေ့တော့တာပဲ အဟင်း ဟင်း"

ဒေါ်မူယာတင်ရဲ့ အလွတ်မပေးတမ်း စူးရှရှအသံ။ နော်အေမီက ဆတ်ကနဲ မော်ကြည့်မိလျှင် ခွဲစိတ်ခန်းအကူ မောင်တင်လှရဲ့ ပုခုံးနှစ်ဖက်တွန့်ကာ မျက်လုံး ပြူးပြ လိုက်သည်နှင့် ဆုံနေသည်။ မောင်တင်လှက နော်အေမီရဲ့ မျက်စောင်းဒဏ်ကြောင့် ခွဲစိတ်ခန်းတံခါးကို အလျှင်စလို တွန်းဖွင့် ထွက်သွား ခဲ့သည်။ မမကတော့ အပ်ချုပ် မပျက်ပေ။

"ဒီက စာရရင် ဆရာ့မှာ ပျော်နေတာပဲတဲ့"

မတ်ရပ်ပန်ကာကြီးက တအီအီလည်နေကာ ဒေါ်မူယာတင်ကတော့ တဂျီဂျီပေ။

"မူယာကတော့ မယုဆီ စာပြန်ရေးလိုက်ပါတယ်။ မမနဲ့ ဆရာကတော့ အဆက်အသွယ်ရှိဟန် မတူပါဘူးလို့။ သားတွေနဲ့သာ စာအပြန်အလှန် အဆက်အသွယ် ရှိကြတာပါလို့။ မေသန္တာက သိပ်သဝန် တိုတတ်တာလေ။ သူ အိမ်ထောင်ရေး ကံခေတယ်လို့ ဆရာက ဆေးရုံမှာ ခဏခဏ ညည်းတယ်တဲ့"

သူက ဘာဆိုင်လို့ ဝင်ရှင်းနေရပြန်ပါလိမ့်။ သူ့ပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးတော့မလိုလို။ နော်အေမီလည်း မဆီမဆိုင် ကြားဝင်စိတ်တိုနေမိပြီ။ မမကမူ အေးဆေးစွာ။

"မမအေမီရေ၊ ဗိုက်ပိတ်တော့မယ်နော်။ Instrument တွေ၊ Guaze တွေ စစ်ပါဦး"

မမလှမ်းပြောမှ နော်အေမီ အကွက်တွေ့ကာ တွယ်ထည့်မိသည်။

"ဗိုက်ထဲမှာ ကတ်ကြေးတစ်ချောင်း ကျန်ခဲ့ရင်တော့ အဲဒါ ဒေါက်တာမူယာပဲတော့။ ကျုပ်က အလုပ် လုပ်နေတုန်း စကားလာများရင် လက်ယောင်တတ်တယ်"

ရယ်ရွှန်းဖတ်ရွှန်းဖြင့် တွယ်တာတောင်မှ မူယာတင်ကတော့ မျက်နှာမပျက်။ တဟင်းဟင်း ရယ်မောလျက်။

"ကိုယ်တော့ ဘာမှမကြားဘူး မူယာ။ နားလည်းစွင့် မနေဘူးလေ။ သူ့လမ်းသူလျှောက်၊ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်လျှောက်နေခဲ့တာ ကြာပြီပဲ။ သူ့လမ်းပေါ်မှာ သူ့သဘောနဲ့သူ နေနေတာ ဘာမှ ဝေဖန်စရာမရှိပါဘူး"

နှာခေါင်းစည်းအထက်က ဒေါ်မူယာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သော မမမျက်လုံးများက သန့်စင် ကြည်လင် နေသမျှ လေးနက်စူးရှနေခဲ့သည်။ နော်အေမီ အနည်းငယ် ဘဝင်ကျမိ၏။ ခွဲစိတ်ခန်းထဲက လေထုကလည်း ခုမှပင် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သွားတော့သလို ထင်မိသည်။ နော်အေမီ အသက်ရှူ

ကောင်းတော့သည်။

"မမကတော့ ဟုတ်တာပေါ့နော်။ မေသန္တာ တစ်ယောက်တော့ သနားပါတယ်။ ဝင့်လည်တယ် ဆိုရမှာ ပေါ့လေ။ တကယ်ဆိုရင် မေသန္တာက ဆရာ့ထက် အများကြီးငယ်တာပဲ။ မူယာ့ထက်တောင် ဂျူနီယာ ကျသေးတယ်။ သိပ်လည်းလှတာပဲဟာ။ သူက ဆရာ့ကို ဒီလောက်ချုပ်ချယ်ထားစရာ မလိုပါဘူး။ လူဆိုတာက ကျဉ်းကြပ်တော့လည်း ထွက်ပေါက်ရှာချင်မှာပေါ့လေ"

ဒေါ်မူယာတင့် ပါးစပ်ထဲ ရောက်ရင်တော့ ဘယ်သူ့နာမည်ပဲဖြစ်ဖြစ် ရေစုန်မျောတော့တာပဲ။ နော်အေမီ တွေးလိုက်မိသည်။ မမက တစ်ခုခုပြောတော့မလို ဒေါ်မူယာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သေးသည်။ ပြောတော့မပြောခဲ့။ သူမအလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေခဲ့လေ၏။ ဝမ်းဗိုက်အရေပြား ပြန်ချုပ်ခြင်းက တစ်ခဏချင်း ပြီးစီးသွားခဲ့သည်။

"မူယာရေ၊ ပေးရှင့် ကွန်ဒီရှင် ကောင်းတယ်နော်"

"အိုကေပဲ မမ"

"မမအေမီရေ၊ ပွဲသိမ်းရင်တော့ အသံမြည်ပစေနော်"

နော်အေမီသို့ လှမ်းစနောက်ခဲ့ရင်း ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် ခွဲစိတ်ခုံအပါးမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

"စိတ်ချ မမရေ၊ မမြည်မှာတော့ မပူနဲ့"

ဒေါ်မူယာတင်တစ်ယောက် မေ့ဆေး မပြယ့်တပြယ် လူနာနှင့် ကျန်ရစ်ဆဲမှာပင် နော်အေမီရဲ့ အသံ မြည်သော ခွဲစိတ်ပစ္စည်း ကိရိယာ သိမ်းဆည်းပွဲက စတင်ချေခဲ့ပြီပင်။

□□□

နွေလေပြည်သည် မအေးမြ။ လေတိုးဝှေ့သွား၍ ဖုန်မှုန့်တွေ လူးထလာရုံ၊ သစ်ရွက်တွေ ပိုကြွေလာရုံသာ ရှိခဲ့သည်။ မအေးသည့်အပြင် ပူစပ်ရှားရှားဖြစ်ခဲ့ကာ မခံချိမခံသာ နိုင်နေခဲ့သည်။ ရွက်ကြွေ တစ်အုပ်မှာ ရပ်တည်ရာမရနိုင်ဘဲ လေဝှေ့တိုင်း လိုက်ပါလွင့်မျောနေကြသည်။ ဆင်နားရွက်တံခါး တွန်းဖွင့် ထွက်လိုက်လျှင် ဆေးရုံစကြံပေါ်တွင်ပါ နားခိုရောက်ရှိနေသော ရွက်ခြောက်ကြွေတချို့ကို တွေ့လိုက်ရ လေသည်။

သူ့ဆေးရုံကို အလွန်သန့်ရှင်းစွာ မြင်လိုလှသော မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီးမှာ ဖုန်ထူရွက်ကြွေသော နွေကိုဖြင့် စည်းကမ်းကန့်သတ်ရမည် မဟုတ်တော့ပါပေ။ ဆေးရုံကို တစ်ပတ်လှည့်ပြီးလျှင်ပင် သူ့ဂျူတီ ကုတ်ဖြူ တစ်ထည်လုံး ဖုန်ရောင်ထလာတတ်သည့် နွေ။

ဒေါက်တာ`ဦးအောင်မြင့်´သည် ညာဘက်လက်မှ တုတ်ကောက်ကို အားပြုလျက် စင်္ကြံတစ်လျှောက် လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ရဲ့အရပ် မားမားမြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ထွားထွားတွင် တုတ်ကောက်သံ တဒေါက်ဒေါက်ပေး၊ ဖြည်းဖြည်း လမ်းလျှောက်လာဟန်သည် သည်မြို့ဆေးရုံလေးရဲ့ အမှတ်သင်္ကေတတစ်ခု သဖွယ် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

သည် `မြေလတ်´မြို့က ဦးအောင်မြင့် မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့ရာ ဇာတိမြို့လေး ဖြစ်သည်။ စဉ်ဆက် ပြည့်စုံ ကြွယ်ဝခဲ့သော ဦးအောင်မြင့်၏ မျိုးရိုးက မြေလတ်မြို့၏ အစဉ်အလာရှိသော မြို့မိမြို့ဖထဲတွင် ပါဝင်ခဲ့သည်။

သူ့ကျတော့ တစ်ဘာသာ။ စက်ပိုင်၊ လယ်ပိုင်၊ ကုန်သည်ပွဲစားကြားမှ ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်လာ ခဲ့သည်။ သူဝါသနာကြီးသော ခွဲစိတ်ကုပညာဘက်တွင် ပို၍ လိုက်စား ထူးချွန်လာခဲ့သည်။ ခွဲစိတ်ကု ပါရဂူဘွဲ့ရ တစ်ဦး ဖြစ်လာဖို့ ကြိုးစားလေ့လာမှု အားကောင်းလှ၍ သူ့ရှေ့အလားအလာမှာလည်း ကောင်းမွန်ခဲ့သည်။ သူထိခိုက် ဒဏ်ရာ မရခင်အထိ ဆိုပါတော့လေ။

လွန်ခဲ့သော ၁၂-နှစ်ကျော်ကာလက ရှမ်းကုန်းပြင်မြင့် တစ်နေရာတွင် သူလိုက်ပါခဲ့သောကား တိမ်းမှောက်သည့် ထိခိုက်မှုတစ်ခုနှင့် ကြုံခဲ့ရသည်။ ကားပေါ် အတူပါသည့် ကွင်းဆင်း ဆေးကုသ အဖွဲ့က ဝန်ထမ်းများခမျာ ဒဏ်ရာကိုယ်စီရကြ။ `မနှင်းအေး´မည်သော နာ့(စ်)လေး တစ်ဦးသည်မှု ပြင်းထန်လှသော ဒဏ်ရာနှင့်ပင် လမ်းတစ်နေရာမှာ ဆုံးပါးခဲ့ရ။ အောင်မြင့်က အထိခိုက်ဆုံးသူ ဖြစ်ခဲ့သည်လေ။

ချစ်သူအနှင်း ဒဏ်ရာခံစားနေသည်ကို မြင်နေရလျက် မလှုပ်မယှက် ကြည့်နေခဲ့ရသည့်အဖြစ်။ ချစ်သူကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရကာ နာတာရှည် ဝေဒနာတစ်ခုကိုလည်း ရရှိခဲ့ပါလေ၏။ ကျောရိုးဆစ် တစ်နေရာတွင် ထိခိုက်မိသော ဒဏ်ရာကြောင့် ကိုယ်အောက်ပိုင်း လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်း နည်းပါးသွားမှုကို လနှင့်ချီ၍ ကုသကာ နှစ်နှင့်ချီ၍ ပြန်လည် လေ့ကျင့်ခဲ့ရသည်။ သူ့ရဲ့ ဆရာဝန်တစ်ဦးအဖြစ် ရပ်တည် နေလိုသေးသော စိတ်ဆန္ဒနှင့် လေ့ကျင့် ကြိုးစားမှုများကြောင့်သာ ပြန်လည်ကျန်းမာလာနိုင်ခဲ့ခြင်းပင်။

ဆရာဝန်တစ်ဦးရဲ့ သာမန်လုပ်ငန်းဆောင်တာမျှကို ပြန်လည် လုပ်ဆောင်လာနိုင် ခဲ့သည်။ သူဝါသနာ အရှိဆုံးသော အလုပ်တစ်ခုကိုတော့

လက်လွတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတော့သည်။ ခွဲစိတ်ကုသမှုများကို သူ မစွမ်းဆောင်နိုင်တော့ပါပေ။ ဇာတိမြို့မှ ဆေးရုံတွင်ပင် သူ့ကို တာဝန်ချထားပေးခဲ့သည်။ ၁၀-နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ခွဲစိတ်ကုသမှု များအတွက် မြို့နယ် ဆရာဝန်မှ မစွမ်းဆောင်နိုင်သဖြင့် မြေလတ်မြို့မှာ ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်များကို အချိန် အခါ မသင့်သေးဘဲ ရရှိလာခဲ့ပါလေ၏။

ခွဲစိတ်ကုသလူနာဆောင်နှင့် ခွဲစိတ်ကုသခန်းများကိုလည်း သစ်လွင်သပ်ရပ်သော အဆောက်အအုံသစ် များအဖြစ် မြေလတ်ဆေးရုံက ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလာခဲ့သည်။ ထိုအဆောက်အအုံသစ်များကတော့ ဦးအောင်မြင်၏ မိဘများ စေတနာဒါနပေ။

`မြေလတ်မြို့၊ စက်သူဌေး ဦးပြည့်နှင့် ဒေါ်သေးသွယ် စေတနာ´ ဟူသော ကမ္ပည်းစာတန်း ရေးထိုး ထားသည့် ခွဲစိတ်ဆောင်သို့ နေ့စဉ် မရောက်ဘဲမနေနိုင်ဖြစ်ရသည်က သူ့ရဲ့ စိတ္တဇတစ်မျိုးလား ထင်သည်လေ။

သူငယ်ချင်း `ဟန်တင်´ ပြောင်းရွှေ့ရမည်ဆိုတော့ အောင်မြင် စိတ်ပျက်အားလျော့သည်။ သူ့ရဲ့ ခွဲစိတ် ကုသပညာရပ်အပေါ် အထူးတလည် စိတ်ဝင်စားမှုကို ဟန်တင်ကတော့ နားလည်စာနာသူဖြစ်ပေ၏။ အခြား ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်တစ်ဦးဦး အထူးသဖြင့် မိန်းမတစ်ယောက်အနေနှင့် သည်လိုနားလည်တတ်မှု ရှိနိုင်ပါမည်လား။ သူ့ကုသခြင်းဆိုင်ရာမှာ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်သည်ဟု အထင်ရောက်ဖို့က များလေ၏။ သူမလုပ် နိုင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို မိန်းမတစ်ယောက်က လာရောက်လုပ်ကိုင်ပေးမှာ ဆိုတော့လည်း အောင်မြင် စိတ်ထဲက မကောင်းချင်။

မြန်မာပြည်မှာ အရေအတွက် အလွန်နည်းပါးသေးသော အမျိုးသမီး ခွဲစိတ်အထူးကုအဖြစ် ဒေါက်တာ ခင်ဦးနွယ်က ရန်ကုန်မြို့ဆေးရုံကြီးတစ်ရုံမှ သူ၏ မြေလတ် ဆေးရုံသို့ ပြောင်းရွှေ့ဝင်ရောက်လာမည်ဆိုပဲ။ နောက်တော့ ကြာရှည်စွာ မအုံ့ဩလိုက်ရ။ ဆေးလောကမှာ ကျယ်ဝန်းသလောက် ဆေးလောကသားတို့က အပျံ့အနှံ့ ရှိနေတတ်ပေရာ ဒေါက်တာခင်ဦးနွယ်ရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်က `မြေလတ်´သို့ ပျံ့လွင့်ရောက်နှင့် လာခဲ့တော့သည်။

သူမတွင် မြို့နယ်လေးတစ်ခုမှာ လာရောက်ခိုနေချင်စရာ အကြောင်းအချက် ခိုင်လုံနေခဲ့သည်ပဲ။ ဦးဟန်တင်လက်ထက်က ခွဲစိတ်ကုသစွမ်းဆောင်နိုင်မှုဖြင့် သတင်းကြီးခဲ့သော သူ့ဆေးရုံကို အိမ်ထောင်ပျက်ခဲ့ သလို စိတ်ဓာတ်လည်း ပျက်ပြားချင်ပျက်ပြားနေမည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လက်ထဲသို့ ထိုးအပ်ရတော့မည့် အဖြစ်က ဦးအောင်မြင်ကို ရင်လေးနေစေခဲ့တာလည်း အမှန်ပင်။

သူမ မြေလတ်သို့ ရောက်ရှိလာပုံကမူ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံအဖွဲ့က ဘူတာရုံမှာ ကြိုကြဖို့ စီစဉ်ထားပေမယ့် သူမရောက်လာတော့ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ကြရပေ။ ဦးအောင်မြင်၏ ရုံးခန်းကို သူမဘာသာ ရှာဖွေတွေ့ရှိ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

"ကျွန်မ ဒီဆေးရုံကို ထရန်စဖာကျတဲ့ ခင်ဦးနွယ်ပါ ဆရာ"

သူ့ရဲ့ ကြီးမားသောကျွန်းစားပွဲရှေ့တွင် ရပ်လာသော အမျိုးသမီးငယ်ကို ကြည့်ကာ ဦးအောင်မြင် ခေတ္တမှင်တက်မိနေပေ၏။ ၅-ပေ ၅-လက်မခန့်ရှိမည်ဖြစ်သော သူမအရပ်နှင့် မလိုက်ဖက်စွာ ပါးလျသော၊

ကျန်းမာရေးကောင်းပုံလည်းမရသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ပင်ပန်းခက်ခဲသော ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ဘဝ ပိုင်ဆိုင် ထားသည်ဆိုတာ ဘယ်လိုများ ဖြစ်နိုင်မှာပါလိမ့်။ ပြီးတော့ သူမက ငယ်ရွယ်လွန်းသည်။ ဖျော့တော့သော အသွေးအရောင်ကြောင့် သူမမှာ ပိုမိုငယ်နုနေသယောင် ထင်ရသည်။ သွယ်လျလျအလုနှင့် အမျိုးသမီးမှာ သိပ်မအောင်မြင်သော ရှေးဟောင်းယဥ်ကျေးမှုပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်ပိုင်ရှင်တစ်ဦးသာ ဖြစ်သင့်သည်ထင်၏။

"ဩော် ထိုင်ပါ ဒေါက်တာ။ ဦးဟန်တင်နေရာရောက်လာတဲ့ ဆာဂျင်ထင်ပါတယ်နော်"

မလိုအပ်ပါဘဲ မေးခွန်းက ထုတ်မိသေးသည်။ သည်အခါ စောစောက မှိန်ဖျော့သည်ထင်မိသော မျက်လုံးများက စူးရှလင်းလက်လာခဲ့ပြီး ...

"ဟုတ်ကဲ့၊ ထရန်စဖာအော်ဒါ ပါပါတယ်" ကြည်လင်အေးဆေးသော အသံဖြင့် တုံ့ပြန်ခဲ့သည်။

"ဒီလောက်မြန်မြန် ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်တို့က မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး။ ဘူတာမှာ ကြိုကြို ဖို့တောင် သီရေတာစတတ်(ဖ်) နော်အေမီတို့က စီစဉ်နေကြပါတယ်။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဒေါက်တာ"

ဆေးရုံပြောင်းရွှေ့ရောက်လာသော ဆရာဝန်၊ ဆရာမ ဝန်ထမ်းများကို ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်နေကျ စကားများသာ ပြောနေရသည်။ မျက်လုံး၊ နှုတ်ခမ်းရောင်ဖျော့ဖျော့၊ ပါးပြင်နုစ်ဖက် သွယ်ကျကာ သောက မကင်းသေးဟန် ညှိုးလျမျက်နှာဖြင့် အမျိုးသမီးငယ်ကို သူ့ဆေးရုံရဲ့ ခွဲစိတ်ကုသခန်းထဲမှာ ခွဲစိတ်ခန်းဝင်ဝတ်စုံ အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်လျက်ရှိနေမည့်အဖြစ်ကို စိတ်ကူးကြည့်လို့ပင် မရနိုင်ခဲ့ပေ။

"ကဲ၊ ကျွန်တော့်ဆေးရုံကိုလည်း ဒေါက်တာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရင်း ကျွန်တော့်စတတ်(ဖ်)တွေနဲ့ ဒေါက်တာ့ကို တစ်ခါတည်း ဆုံပေးလိုက်တာပေါ့"

သူက လက်စွဲတော်တုတ်ကောက်ကို လှမ်းယူကာ အားယူထရပ်ဖို့ ကြိုးစားတော့ သူမ အံ့ဩရိပ်မပြဘဲ စိတ်ဝင်စားစွာသာ လှမ်းကြည့်နေခဲ့လေ၏။

`အောင်မြင်´က ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်အကြောင်း သိရှိထားသလို `အောင်မြင်´ ရာဇဝင်ကိုလည်း သူမ သိရှိ ထားလေဟန်ပေ။ ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို သည်မြို့အဆင့်မှာ ဘာကြောင့်ထားရှိရတာ သူမ သိရှိထားခဲ့၍ပင်။ မြို့ကြီးများကို ရှောင်ခွာကာ သည်မြို့လေးသို့ လျှောက်ယူထားခဲ့ပြီပါ။

"ကျွန်မ ရောက်လာတဲ့အကြောင်း သတင်းပို့ရုံပဲ ဝင်ခဲ့တာပါဆရာ။ မိသားစုအတွက် စီစဉ်စရာလေး တွေလည်း ရှိသေးလို့ ဆေးရုံကို ဂျူတီဝင်မှပဲ လာပါရစေ။ ဆေးရုံမှာ အိမ်ရ,မရလည်း မသိသေးတော့ မြို့ထဲက တည်းခိုခန်းမှာပဲ ခဏတည်းနေပါတယ် ဆရာ"

အမျိုးသမီးရဲ့ တည်တည်နှင့် ခပ်ကင်းကင်းနေလိုဟန် အစီအစဉ်များကို ဦးအောင်မြင် အနည်းငယ် စိတ်ပျက်မိကာ ...

"ဆေးရုံဟောင်းဝင်းထဲမှာပဲ ဒေါက်တာ့အတွက် အိမ်ရှိပါတယ်။ ဦးဟန်တင်နေခဲ့တဲ့ အိမ်ပါပဲ။ ဒေါက်တာ ဆေးရုံကို တစ်ချက်ကလေးပဲ ဖုန်းဆက်ခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး စီစဉ်နိုင်ခဲ့မှာပါ။ အိမ်ရှင်း ထားဖို့၊ ရေဖြည့်ထားပေးဖို့တွေ ဆေးရုံက အလုပ်သမားလေးတွေကို ကျွန်တော် ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်။ ညနေ လောက်တော့ ကျွန်တော် ဒေါက်တာ့ကို ကားလွှတ်ကြိုခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်။ ဒေါက်တာ `နေလ´မှာ တည်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာချိန်တွင် မိုးဖွဲဖွဲလေး ကျနေခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာ ဆေးရုံကားက ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် မြို့ထဲသို့ ရောက်နေခဲ့သည်။ သူ့ကိုကြိုမည့် အိမ်ကကား လာဖို့က နည်းနည်းစောနေသည်။

"ဒေါက်တာ ခဏလေးစောင့်လိုက်ပါလား။ ခဏနေရင် ကျွန်တော့်ကားလည်း လာတော့မှာပါ။ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်"

"ရပါတယ် ဆရာ။ ကလေးတွေ မျှော်နေမှာစိုးလို့"

ပြောရင်း ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က သူမလက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ ခေါက်ထီးလေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ သို့နှင့် သူမလက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ လျှို့ဝှက်ချက်များကို ဦးအောင်မြင် စောစီးစွာသိလိုက်ရလေသည်။ ထီးကိုင်းလေး တွေနှင့် ငိုကာ ကစားစရာ သံမြားတံချွန်ချွန်လေးများက အရင်ကျလာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ရုပ်ပြစာအုပ်လေးက နှစ်အုပ်။ ဦးအောင်မြင်က တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျလာသော ပစ္စည်းတွေကို မျက်ခုံးများမြှင့်၍ ကြည့်လိုက်မိသည် ထင်၏။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် နူးညံ့စွာ ပြုံးရယ်သည်။

"သားတွေဆီမှာတွေ့လို့ သိမ်းထားလိုက်ရတာ။ ဒီမြားတံလေးတွေက မျက်လုံးတွေဘာတွေ ထိခိုက် နိုင်တာပေါ့။ ဒါလည်း သူတို့မတွေးမိကြဘူး ဆရာ။ အပြောင်းအရွှေ့နဲ့ဆိုတော့ စာမကျက်ရတဲ့ အရသာကို သူတို့က သိသွားကြပြီလေ"

သားတွေအကြောင်းပြောရင်း နူးညံ့သက်ဝင်လာသော မျက်နှာကို မြင်ရတော့ သူတွေးပူပင်မိ သလောက်လည်း ဆေးရုံအတွက် ရင်လေးစရာ မရှိတန်ရာဟု ဦးအောင်မြင် တွေးထင်မိပြန်လေ၏။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကတော့ မြားချွန်ချွန်လေးများနှင့် ရုပ်ပြကို ပြန်ကောက်ယူထည့်လျက် မိုးဖွဲဖွဲအောက်မှာပင် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

***

ဒေါက်တာ ဦးအောင်မြင်သည် ဆေးရုံစကြံတွင် ရပ်တန့်လျက် သပ်ရပ်သော ဆေးရုံဝင်းကို ငေးမော ကြည့်ရင်း ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် ရောက်ရှိလာခဲ့စဉ်ကို ပြန်လည်အမှတ်ရနေမိ၏။ မနက်က ခွဲစိတ်ခန်းတံခါးကို အသာအယာတွန်းဖွင့်မိစဉ် မူယာတင်ရဲ့ စကားသံများကို သူကြားခဲ့ရသည်။ ခွဲခန်းထဲ မဝင်တော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ သူပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ နော်အေမီကတစ်ဆင့် မူယာတင် ပြဿနာရှာဖွေနေသည်များကို သူကြားသိ နေခဲ့သည်။

"မမအပေါ် ဘာမကျေလည်နေတာလဲ။ ကျွန်မလည်း မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး ဆရာ။ မမကလည်း ငြိမ်နေတော့ ကြားထဲက ကျွန်မဖြင့် အူယားတယ်။ တစ်ဆိတ်ရှိ မမကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိုပဲ တိုက်ခိုက်နေ တော့တာ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သူက လမ်းမတော်မှာ မမဆေးခန်းနဲ့ သုံးလေးအိမ်ကျော်မှာ ဖွင့်ထားတော့ အဲဒီမှာများ ပြဿနာရှိသလား မသိဘူး။ မမက A.S ဆိုပေမယ့် စပယ်ရှယ်လစ်(စ်)ပဲ။ သူ နေရာထားတတ် ရမယ်လေ။ သူ ကျွန်မတို့ဝါ့(ဒ်)ကို ရောက်လာမှာတောင် ကြောက်တယ်။ ဒေါ်မူယာကလည်း သက်သာလို့ OPD မှာ နေရတာ ကြိုက်မှာပါ။ သူ့ကို ဝါ့(ဒ်)ထဲ မပို့ဘဲ OPD မှာပဲ ထားရင် မမနဲ့လည်း သိပ်တွေ့စရာ မရှိတော့ဘူး။ ပြဿနာလည်း မဖွေနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီလိုဆိုရင် မကောင်းဘူးလား"

"မကောင်းဘူး"

ဦးအောင်မြင် စိတ်ထဲက ပြောလိုက်ပေမယ့် နှုတ်က ခပ်မဆိတ်ပင် နေမိသည်။ နော်အေမီနှင့် သူက ဆေးရုံသက်နီးပါး တွဲလုပ်လာခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံတွင် လူညီညီဖြင့် လုပ်ငန်းလည်ပတ်ကြရလျှင် ပင်ပန်းတယ်မဟုတ်ဘဲ အလုပ်လုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့သည့် အခါများစွာကို သတိရနေမိကြသည်။

မူယာတင်လို အလုပ်ဝင်စ ဆရာဝန်တစ်ဦးကို ပညာမတိုးသော OPD (အပြင်လူနာဌာန)မှာချည်း ချထားဖို့က မဖြစ်နိုင်ပေ။ သူ့ကို ချောင်ထိုးထားသည်လားဟု မမေးဝံ့ဘဲနေမည့်သူမျိုးလည်း မဟုတ်။ ပိုလို့ပင် ပြဿနာကြီးမားလာနိုင်သေးသည်။ မူယာတင့်ကို OPD မှာချည်း ထားပြီး ခွဲစိတ်ကုသဘက်မှာ သူကဲ့သို့ပင် ဝါသနာကြီးလှသော ဦးသက်ဇော်နိုင်ကို ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်၏ ခွဲစိတ်ကုသဆောင်တွင် အစဉ်အမြဲ တာဝန်ချထား ပေးလိုက်လို့က အခြေအနေတွေ ပိုရှုပ်ထွေးမလာနိုင်ဘူးလား။ မူယာတင်က သူ့အလိုအလျောက် OPD မှာ အစဉ်နေပါရစေ တောင်းယူမယ့်အချိန်ကို စောင့်တာက ပိုအန္တရာယ်ကင်းမည်။

ဦးအောင်မြင် စိတ်တစ်နေရာက နော်အေမီပြောသလို ဆေးခန်းချင်း ယှဉ်ပြိုင်တာ၊ အထူးကုနှင့် ပုခုံးချင်း ယှဉ်ချင်တာတွေထက် ပိုမိုသိမ်မွေ့သော အခြင်းအရာတစ်ခုရှိနေမည်ဟု သိနေမိသည်။ ဆေးရုံအုပ်သက် ကြာရှည်လာတော့ ဆေးရုံက ပြဿနာတစ်ခုခုရဲ့ အနံ့အသက်ကို အလိုလို သိလာသလိုမျိုး ခံစားမိနေခဲ့သည်။

သူလမ်းလျှောက်လာသည့် စကြံသို့ တစ်စုံတစ်ဦးက ရုတ်တရက် ချိုးကွေ့ဝင်ရောက်လာခဲ့စဉ် ဦးအောင်မြင် တုတ်ကောက် လှမ်းဆထောက်လိုက်သည့်

အခြေပင် ပျက်ယွင်းချင်သွားရပေ၏။ သူက သူမ အကြောင်း အခုပင် တွေးနေမိခဲ့သည်လေ။

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လျှောက်လာနေသူမှာ လွန်ခဲ့သော ၄-နှစ်ကလို ဖျော့တော့နွမ်းနယ်နေသော အမျိုးသမီး တစ်ဦး မဟုတ်တော့ပေ။ သူ့ရှေ့တွင်ပင် တစ်စတစ်စ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်ခဲ့ကာ ပိုမို လှပတင့်တယ် လာသော အမျိုးသမီး။ သူမထံတွင် တစ်ခါက တွေ့ခဲ့ဖူးသော သောကအရိပ်အယောင်၊ မလုံခြုံ မယုံမရဲရှိမှု၊ အားငယ်မှုများ မတွေ့နိုင်ခဲ့တော့တာ ကြာပြီ။ သူမ ခြေလှမ်းများက သိမ်မွေ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ဝံ့ဝံ့စားစား ရှိလှသည်။ ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာ အချိန်အတန်ကြာ ဖြုန်းခဲ့ရဟန်ဖြင့် နဖူးပြေပြေတွင် ဆံနွယ်များက ချွေးစများဖြင့် ကပ်ငြိလျက်။ အာရုံစုစည်းစွာ အလုပ်လုပ်သည်မို့ သူမ နှုတ်ခမ်း၊ ပါးပြင်တို့တွင် သွေးရောင်လွှမ်းကာ နီပြေပြေ။ သူမ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကြက်သွေးရောင် ပါတိတ်ဆင်ဝတ်စုံနှင့်အပြိုင် လိုက်ဖက်နေခဲ့သေးတော့။

တွေးတောလာဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ထားသော မျက်ခုံးနက်နက်များကို ဦးအောင်မြင်အား လှမ်းမြင်လိုက်စဉ် ခဏဖြေလျှော့သည်။ သူမ မျက်လုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းများတွင် အပြုံးရိပ်တစ်ခု ဖျတ်ကနဲ ထင်လာခဲ့သည်။

သူက အနည်းငယ် မျက်နှာထားရခက်စွာ ခေါင်းငြိမ့်နွယ်သို့ လှမ်းပြုံးနှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

□□□

စကြံ့ချိုးအကွေ့တွင် ဦးအောင်မြင်ကို မားမားကြီး မြင်လိုက်ရတော့ ခင်ဦးနွယ် ရှောင်တိမ်းဖို့ နောက်ကျသွားခဲ့ပြီပင်။ ခံစားထိခိုက်မှုကို သိုသိပ်သော ကျင့်သားရ အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်ရတော့သည်။

"ပေးရှင့်က ရှော့(ခ်)ရနေပေမယ့် အထဲက အခြေအနေကတော့ ထင်သလောက် မဆိုးပါဘူး ဆရာ"

သူမက အလုပ်အကြောင်းပြောပေမယ့် ဦးအောင်မြင်က အကြောင်းအရာနောက်သို့ လိုက်ပါလာခြင်း မရှိခဲ့။ သူမကိုသာ စူးစမ်းစွာ ကြည့်နေခဲ့ပေတော့၏။ ခဏကြာမှ အသိဝင်လာသလို အကြည့်တို့ကို လွှဲဖယ်ရင်း ...

"ကျွန်တော်က ဦးသက်ဇော်နိုင် ဖွင့်လိမ့်မယ် ထင်နေတာ။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် သူတို့ကိုလည်း လွှဲပေးဖို့ ကောင်းပြီ။ တစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ခံလုပ်နေရင်တော့ သီရေတာထဲက ထွက်ရမှာမဟုတ်ဘူး"

"ဦးသက်ဇော်နိုင်က ညက နိုက်ဂျူတီမို့ အိမ်ခဏ ပြန်သွားခိုင်းလိုက်တယ်။ ကေ့(စ်)က သူသွားပြီးမှ ရောက်လာတာပါ ဆရာ။ ဆာဂျင် သီရေတာထဲက မထွက်ရတာလည်း သိပ်တော့မဆန်းပါဘူး ဆရာရယ်"

ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် ရယ်မောဆိုလိုက်ပေမယ့် ဦးအောင်မြင်ကတော့ အတွေးနက်နေဟန်ဖြင့် ပြုံးရုံသာ။ သည်အခြေအနေကို ခင်ဦးနွယ် စိတ်ကျဉ်းကျပ်မိတော့သည်။ သည်စဉ် ဦးအောင်မြင်ရဲ့ ဆန်နီပစ်ကပ် အပြာလေးက ဆေးရုံဝင်းထဲသို့ မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။

"ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့လေ။ ကျွန်တော် ဝင်ပို့ပေးခဲ့ပါ့မယ်"

"နေပါစေ ဆရာ။ လမ်းလျှောက်ရင်း ပြန်လိုက်ရင် ခဏလေး ရောက်သွားမှာပါ။ ညနေတော့ ကျွန်မ အိမ်မှာ နားပါရစေ။ ခုတလော သီရေတာဖွင့်ရတာ ရက်ဆက်လိုဖြစ်နေလို့ လူလည်း အံမဝင်တော့ဘူး ဖြစ်နေတယ် ဆရာရေ"

"ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ပြောတာ။ ဦးသက်ဇော်နိုင်တို့၊ ဒေါ်မူယာတင်တို့ကို လွှဲဦးလို့"

ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် ပြုံးလျက်ခေါင်းညိတ်ရင်း လှမ်းထွက်ခဲ့စဉ် စကြံ့လေးသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လာသော မူယာတင်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ တစ်ဆက်တည်း လှမ်းပြုံးနှုတ်ဆက်ရလေသည်။

သူမ ဆေးရုံဝင်းကျယ်ထဲမှ မထွက်နိုင်သေးမီ ကားလေးက ဦးအောင်မြင်ကို ကြိုလျက် သူမအပါးမှ ဖြတ်ကျော် မောင်းနှင်သွားခဲ့သည်။ ကားရှေ့ခန်းတွင် ဦးအောင်မြင်နှင့် အတူထိုင်၍ လိုက်ပါသွားသော မူယာတင်က ခင်ဦးနွယ်ကို လက်ပြနှုတ်ဆက်သွားခဲ့သည်။

ခင်ဦးနွယ်က ခေါင်းဆတ် ပြန်နှုတ်ဆက်ရင်း နှုတ်ခမ်းဖျားလေးကော့ရုံ

ပြုံးဖြစ်မိလေသည်။ ဆေးရုံ အဝင်ဂိတ်ဝရှိ ရဲရဲနီအောင် အပွင့်ဆင်ထားသော စိန်ပန်းပင်ညီနောင်အောက်က ဖြတ်သန်းကာ ကားပြာလေးက မန်ကျည်းတန်းလမ်းလေးပေါ်သို့ တက်သွားခဲ့လေသည်။

ရုတ်တရက် အားအင်တွေကုန်ခန်းသွားတော့သလို ခံစားမိကာ လမ်းလျှောက်ဖို့အတွေးကို စွန့်လွှတ်ပြီး ဆိုက်ကားတစ်စီးတစ်လေ ဖြတ်အလာကို စောင့်ဆိုင်းနေမိသည်။ သည်နေ့မှ ဆိုင်ကယ်ကို ယူမလာဖြစ်ခဲ့။

ပင်ခြေအောက်မှာ အနီပွင့်ဖတ်လွှာတွေ ခင်းကျင်းပေးထားပေသော စိန်ပန်းပင်ညီနောင်သို့ ခင်ဦးနွယ် မော့ငေးကြည့်မိလေသည်။ စိန်ပွင့်ပန်းပင်တစ်ပင်လုံး စိမ်းရွက် မမြင်ရ။ ပင်လုံးညွတ် ပွင့်နေလေသော စိန်ပန်းပွင့် တွေဖြင့် ရဲသွေးဆင်နေတော့သည်။

သူမ ရောက်စက သည်စိန်ပန်းပင်ညီနောင်မှာ ပုပုလေးတွေ ရှိသေးသည်။ ခုတော့ ပင်လုံးညွတ် စိန်ပန်းပွင့်နီရဲရဲတွေ ဆင်လျက် လောကကြီးကို စိန်ခေါ်နေတော့သည့်အလားပေ။

သည်စိန်ပန်းပင်လေးတွေလိုပင် နှစ်ကာလအချို့ကို ခင်ဦးနွယ်လည်း ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။ မြေလတ် ပြည်သူ့ဆေးရုံလေးသို့ အလုပ်ဆင်း၊ အလုပ်ပြန်ရင်း သည်စိန်ပန်းပင်လေးများကို အမှတ်မထင် ဖြတ်သန်း လာခဲ့သည်မှာ ၄-နှစ်ပင် ပြည့်လွန်ခဲ့ပါပြီကော။ လောကဓံကို ကြံ့ကြံ့ခံ ရင်ဆိုင်ရင်း၊ သောကများကို အလုပ်တွေဖြင့် အနိုင်ယူရင်း၊ အောင်မြင်မှု နှစ်အပိုင်းအခြားသို့ အချိန်စောစီးစွာကပင် ရောက်နိုင်ခဲ့ပါလျက် ခင်ဦးနွယ်ရဲ့ တစ်ဘဝသဖွယ်ဖြစ်သော အလုပ်ခွင်အတွင်း အဆင်မပြေလာသည့် သည်အခိုက်အတန့်တွင်မူ ခင်ဦးနွယ် အားလျော့ချင်လာခဲ့သည်။

မြေလတ်မြို့မှာ အခြေကျကာ အစစ အဆင်ပြေနေခဲ့ပေမယ့် ၄-နှစ်ဆိုတာ မနည်းတော့ပါဘူးလေ။ ပြောင်းရွှေ့ခွင့်အတွက် လျှောက်လွှာတင်မည်ဆိုရင် စဉ်းစားပေးကြတော့မယ် ထင်ပါရဲ့ဟု တွေးမိစ ပြုလာခဲ့ပြီပင်။

***

သည့်စိန်ပန်းပင်လေးတွေ အငယ်ဆုံးအရွယ်မှာတော့ နွယ်က မြေလတ်သို့ မရောက်ခဲ့သေးပေ။ ရန်ကုန် ပြည့်သူ့ဆေးရုံကြီးတွင် လက်ထောက်ဆရာဝန်အဖြစ်သာ ရှိသေးသည်။ ၉-နှစ်သားအရွယ် သားကြီး `စည်သူ´က ခင်ဦးနွယ်ရဲ့ တိုင်ပင်ဖော်ပေ။ အရွယ်နှင့်မမျှအောင် သိခဲ့ရသော အသိတွေကြောင့် စည်သူရဲ့ မျက်လုံးလေးများက ဝန်းစက်ကာ စူးရှလှပနေသည်လား မပြောတတ်ပေ။

"မေမေနဲ့ သားတို့ဟာ သားဖေဖေနဲ့ အတူနေလို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ တခြားစီ နေရတော့မယ် ဆိုတာ သား နားလည်သလားဟင်"

စည်သူရဲ့ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးများက ခင်ဦးနွယ်သို့ မော်ကြည့်နေရှာသည်။ တစ်ခါက သူ့ရှေ့မှာ ကြင်နာပျော်ရွှင်ခဲ့သော ဖေဖေနှင့် မေမေကို သူ မြင်ယောင်ရှာလို့နေသလား။ သူချစ်သော မေမေက သူချစ်သော ဖေဖေ့အကြောင်း သူစိမ်းတစ်ယောက်အကြောင်းလို ပြောပြနေတော့ သူ့နှလုံးသားငယ်ငယ်လေးထဲမှာ ကြေကွဲ ဆို့နစ်ရှာလေမလား။ သည်တစ်ကြိမ် ဘာစကားမျှပြောမထွက်တော့ဘဲ သားကိုဖက်၍ မျက်ရည်ကျခြင်းနှင့် ပြီးဆုံးစေလို့မဖြစ်တော့ဘူးဟု ခင်ဦးနွယ် ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။

"ဖေဖေဘယ်မှာပဲနေနေ သူက သားတို့ရဲ့ဖေဖေပဲ။ သားတို့ကို သူဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာလည်း သားတို့အသိပါပဲ။ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် သားတို့နဲ့ ဖေဖေ အတူမနေနိုင်ပေမယ့် သားတို့ကိုတော့ သူက ချစ်ပါတယ်"

ဖေဖေ့ရဲ့ အကြောင်းတစ်ခုဆိုတာကို ပွင့်လင်းစွာပြောပြဖို့ သားက ငယ်လွန်းနေခဲ့သည်။ သို့သော် ...

"ဖေဖေနဲ့ မေမေ ပြတ်စဲကြတော့မှာကို ပြောတာလား မေမေ"

ခင်ဦးနွယ် ထင်ထားသည်ထက် ၉-နှစ်အရွယ် သားက ရင့်ကျက်နေခဲ့ပါပကော။ စည်သူ့ပုခုံးလေးကို လှမ်းပွေ့ဖက်မယူမိလေအောင် ခင်ဦးနွယ် စိတ်ချုပ်တည်းရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိလေသည်။

"ညီသူကရော သားတို့နဲ့ နေမှာလား မေမေ"

စည်သူက ဘောလုံးလေးကို လွတ်ထွက်သွားမှာ စိုးသလို တင်းကျပ်စွာပိုက်ထားရင်း မေးလာခဲ့သည်။ သူ့မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးများက မလှမ်းမကမ်းမှာ အထိန်းနှင့် ကစားနေသော ၂-နှစ်အရွယ် ညီလေး ညီသူကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ခင်ဦးနွယ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ ...

"ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ"

ရှုပ်ထွေးဝေခွဲမရသော မျက်နှာလေးနှင့်ပင် ညီလေး ညီသူဆီ ပြေးသွားခဲ့တော့သည်။

သား ကြီးပြင်းအရွယ်ရောက်လာသောအခါ ခင်ဦးနွယ်ကို နားလည်နိုင်ပါစေ။

အဝေးကြည့်ဖြင့် မြင်ကောင်းမြင်နေကြမည့် ပညာတတ်မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ သည်းခံခွင့်လွှတ်စိတ် မရှိ၊ အတ္တမာနချင်း ပြိုင်ခဲ့ကြတာမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိတတ်စအရွယ်ဖြစ်တဲ့ သားက မှတ်မိနားလည်နိုင်ပါစေဟု သားနောက်ကျောလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ခင်ဦးနွယ် ဆုတောင်းခဲ့မိ၏။

ညီသူကတော့ ဘာမျှမသိတတ်သေး။ သူ့ဘဝအစမှာ သူ့ဖေဖေက ပြောက်တိပြောက်ကျားသာ ပေါ်လာတတ်ခဲ့သည်။ ညီသူလေးကို ခင်ဦးနွယ် လွယ်ပိုက်ထားစဉ်ကာလ သူ့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းအချို့ကို ကြားသိ လာခဲ့ရသည်။ သောကမီးရှိန် တငြီးငြီးဖြင့် ရင်ထဲပူပြင်းလောင်ကျွမ်းလျက်က နှစ်ဖက်မိဘ သဘောမမျှနိုင် သေးတဲ့ ဆေးကျောင်းသားအရွယ်ကတည်းက တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခု၊ အချစ်တစ်ခုပဲလေ။ ပျက်ယွင်းလွယ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ စိတ်ထဲမှာ ထင်မှတ်ယုံကြည်မိခဲ့သည်။

ညီသူလေးကို မွေးဖွားဖို့ ၂-ပတ် အလိုမှာ သူ အိမ်က ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ ညီသူ့ကို မွေးတော့ ညီသူ့ ဖေဖေမရှိခဲ့။ ညီသူ့မေမေက ခံစားနာကျင်တာရော၊ ရင်ထဲနာကျင်တာရော ရောကာ မျက်ရည်သာ ကျနေ ခဲ့မိ၏။ သူငယ်ချင်းများက ကလေးကို ဆွဲထုတ်ကူဖို့ ညှပ်တွေ၊ လေစုပ်ကိရိယာတွေ ပြင်ဆင်ထားဆဲမှာပင် ညီသူလေးက ခင်ဦးနွယ် စိတ်ပျက်နေမိသော လောကကြီးထဲသို့ အလွန်လွယ်ကူစွာ တိုးထွက်ဝင်ရောက်လာခဲ့ တော့သည်။

ညီသူ တစ်လသားအရွယ်တွင်မှ သူ့ကို ခင်ဦးနွယ် ပြန်လည်မြင်တွေ့ရသည်။ ခင်ဦးနွယ်က သားငယ် လေးကို ခေါင်းတစ်ဖက်စောင်းအောင် ငုံ့ကြည့် ပြုံးမျက်ရည်ဝဲနေမိခိုက် သူနှင့် သူငယ်ချင်းများ အခန်းဝတွင် ရပ်လာကြလေသည်။ သူ့ကို မြင်လိုက်ရတော့ သားငယ်ကို ပွေ့လျက်သား ခင်ဦးနွယ် ထရပ်မိခဲ့သည်။ သူ့ရဲ့ အချစ်၊ အကြင်နာ၊ အယုအယတို့ကို သတိရစွာ ရင်ထဲနွေးထွေးလျက်။ သူသည် ခင်ဦးနွယ်အတွက် မျှော်လင့် တမ်းမက်ဖို့ကောင်းဆဲဟု သိလိုက်မိရသည်။ သူမကိုယ်တိုင် သူ့ကို ပြန်လည်ဖြောင်းဖြခေါ်ယူပေးဖို့ သူငယ်ချင်း တွေထံမှာ တောင်းပန်ပြောဆိုခဲ့သည်များကို မေ့လျက် ဇနီးနှင့်သားတွေထံ ပြန်လာသည့် စွန့်ဝံ့သူ သူ့ရဲ့ကောင်းကြီးတစ်ပါးလို နှစ်သိမ့်အားရ ကြိုဆိုမိသည်။ မလွှတ်လပ်သူတစ်ဦးအဖြစ်နှင့် ငြင်းပယ်ခံရ၍သာ သူဝမ်းနည်းစွာ ထွက်ခွာလာခဲ့တာ မကြာမီ ခင်ဦးနွယ် သိခဲ့ရလေသည်။ ခင်ဦးနွယ် ရင်မှာ နာကျင်စွာ ထိခိုက် ခံစားခဲ့ရပါသည်လေ။

တစ်နှစ်ကျော်ကာလမှာ ပြုံးမဲ့ချင်ဖွယ်ကာလပေ။ စကားစစ်ထိုး ရန်ပွဲဖွဲ့မိသော၊ စကားမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်ဖယ်ခွာနေမိခဲ့သော၊ နှစ်ယောက်ပြိုင် ပေါက်ကွဲခဲ့ကြသော၊ တစ်ယောက်တည်းလည်း ပေါက်ကွဲ နေမိခဲ့သော အကြိမ်တွေ များစွာရှိခဲ့သည်။

အခါများစွာ ဘုရားသွား ကျောင်းတက်ပြုမိခဲ့ကြသည်။ အခါများစွာ အလှူမင်္ဂလာများသို့ အတူ တက်ရောက်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ ၁၀-နှစ်မြောက် မင်္ဂလာနေ့မှာ သူငယ်ချင်းများက မင်္ဂလာဆုတောင်းလွှာတွေ သတင်းစာနှစ်စောင်မှာ ထည့်ပေးခဲ့ကြ၏။ နှစ်ဖက်မိဘဆွေမျိုးများရဲ့ ရင်ကြားစေ့မှု အောက်မှာ `သည်လင်သည်မယား အိုအောင်မင်းအောင်´ ဆုပေးသံများ ကြိမ်ဖန်များစွာ နာခံယူရင်း မျှော်လင့် ခဲ့ရသည်။

နောက်တော့ သည်ဆုပေးသံမရောက်မီ သူက ထရပ်နှုတ်ဆက်လိုက်တတ်လျက် ထိုင်နေဆဲဖြစ်သော ခင်ဦးနွယ်ကိုလည်း နှုတ်ခမ်းဖျားလေးကော့ရုံ ပြုံးချင်မိလာစေခဲ့သည်။ အိုအောင်မင်းအောင်

ပေါင်းရဖို့ဆိုတာ ရှိပါစေတော့။

ထိုတစ်နှစ်ကျော်ကာလမှာ ခင်ဦးနွယ်ကို များစွာရင့်ကျက်လာစေခဲ့လေသည်။ ဇနီးတစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခါ၊ ဣန္ဒြေ၊ မာနအားလုံး ကျဆုံးစေခဲ့သည်။ သူ့ထံမှာ အသနားခံစာတင်သွင်းနေမိခဲ့သော ကာလများ ပါပဲလေ။

နောက်ဆုံးတွင် စားသူမရှိတဲ့ ညစာထမင်းပွဲများ၊ အပြစ်မြင်သောအကြည့်များ၊ ခင်ဦးနွယ် ပါဝင် နေသော သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကိုပါ ညည်းငွေ့စက်ဆုပ်နေလေဟန် သူ့အမူအယာများက ခင်ဦးနွယ်ကို စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်လာစေခဲ့သည်။

ကိုယ်စီထိခိုက်ခံစားမှုတွေမှာသာ နစ်မျောနေကြသော ဖေနှင့် မေရဲ့ ဥပေက္ခါအောက်မှာ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ် သားတွေရဲ့ အဖြစ်။ အားလုံးတို့ထက် ခင်ဦးနွယ်ရင်မှာ နာကျင်ခံခက်စေသည်က ဆေးကျောင်းသား အရွယ်ကတည်းကပင် ရှန်းကန်တည်ဆောက်ခဲ့သော ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်မှားမိယောင်၊ အချစ်စစ်ကို တွေ့ပါမှ လွတ်လပ်သူမဟုတ်လို့ မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့ ဘဝမှာလေဟု လွမ်းဆွေးတမ်းတသော သက်ပြင်းနွမ်း တွေဖြင့် အစဉ်ပူဆွေးရိပ်သမ်းနေသော သူ့အဖြစ်ကို ခင်ဦးနွယ် နေ့စဉ်မြင်တွေ့နေရခြင်းပင်။

သူ့ဘဝထဲမှာ ခင်ဦးနွယ်တို့ သားအမိတွေအတွက် နေရာမရှိပြီဟု သိမြင်လာခဲ့ပြီးသောအခါတွင်တော့ ခင်ဦးနွယ်က သူ့ကို အနှုးအညွတ်ပင် စွန့်လွှတ်ခဲ့ပါသည်။ ခိုးစားနေရစဉ် သိပ်ချိုမြိန်လှတယ်ဆိုသော သစ်သီးကို ပွင့်လင်းစွာ စားသုံးကြည့်စေဖို့ ခင်ဦးနွယ်က အသာတကြည် ခွင့်ပေးခဲ့သည်ပဲ ဆိုပါတော့လေ။

□□□

မြေလတ်သည် နွမ်းနယ်နေသော ခင်ဦးနွယ်၏ နှလုံးအိမ်ကို စာနာယုယစွာ ထွေးပွေ့ယူခဲ့သည်။ ဘူတာသို့ ရထားဆိုက်သည်နှင့် လူနေအိမ်ခြေ စည်ကားလှသော မြို့လေးကို ကြည့်ငေးရင်း ရုတ်ခြည်းလို ခင်ဦးနွယ် ရင်မှာ ထူးခြားသည့် စိတ်ခံစားမှုလေး ဝေ့တက်လာခဲ့သည်။

ဘူတာရုံ အုတ်တိုက်နီနီကြီး၊ ဘူတာရုံအနောက်ဘက်ရှိ ကန်တော်မင်္ဂလာပန်းခြံတွင်းက လွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင်။ စိမ်းလမ်းစိုပြည် ပန်းတွေ ဝေဝေဆာဆာရှိသော ရေကန်၊ ဥယျာဉ်နှင့် ပေါင်းကူးတံတား ဖြူဖြူလေး။ ထိုရှုခင်းလေးက ခင်ဦးနွယ်နှင့် ရင်းနှီးနေခဲ့သည်။ တစ်ကြိမ်မျှမရောက်ခဲ့ဖူးပါပဲ ကျွမ်းဝင်နှင့်သလို ရှိနေသော မြို့လေးကို ကြည့်ရင်း ခင်ဦးနွယ် စိတ်ဇဝေဇဝါ ဖြစ်မိသည်။ အနည်းဆုံး သည်မြို့လေးကို ခင်ဦးနွယ် အိပ်မက်ဖူးခဲ့သလား။ တွေးလိုက်မိပြီးမှ သူမ ရုတ်ခြည်းလို သတိဝင်သည်။

DEJAVU မည်သော စိတ်ခံစားမှုသက်သက်ပါပဲလား။ တစ်နေရာရာ အဖြစ်တစ်ခုခုကို အရင်က မရောက်ဖူး၊ မကြုံဖူးဘဲလျက် ရောက်ဖူး၊ ကြုံဖူးသလို စိတ်ခံစားမှုလေးမျိုး လူတိုင်းမှာပင် တစ်ခါတစ်ရံ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်လေသည်။ ဆေးပညာမှာတော့ DEJAVU PHENOMENON ဟု ခေါ်သည်။

ခင်ဦးနွယ်နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နှင့်သလို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လေသော မြေလတ်မြို့လေးကို မြင်တွေ့စပင် ခင်ဦးနွယ် နှစ်သက်သဘောကျမိခဲ့ရလေသည်။

□□□

မြေလတ်ဆေးရုံကို မြင်ရတော့ ခင်ဦးနွယ် ပိုလို့နှစ်ခြိုက်မိခဲ့သည်။ ဆေးရုံလေးက စည်ကားသော မြို့လယ်နှင့် အလှမ်းဝေးရာ မြို့စွန်ကျကျမှာ ရှိသည်။ အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ E ပုံစံ တစ်ထပ်အဆောက်အအုံကလေး ဖြစ်သည်။ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းမှုဖြင့် ဆေးရောင်သစ်လွင်စွာရှိသည့် အုပ်ချုပ်သူဆရာဝန်ကြီးရဲ့ စည်းရုံးနိုင်မှု အရှိန်အဝါကို ခန့်မှန်းနိုင်လေသည်။ အဆောက်အအုံများက ငယ်သော်လည်း သပ်ရပ်သစ်လွင်သည်။ အမိုး ပါသော စင်္ကြံများဖြင့် အဆောက်အအုံ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်သွယ်ထားသည်။ ဆေးရုံပိုင် အဝီစိတွင်း၊ ရေစက်နှင့် မီးစက်ကလေး ရှိသည်။

သူမနှင့် လုံးဝသက်ဆိုင်သော ခွဲစိတ်ကုသဆောင်နှင့် ခွဲစိတ်ခန်းတို့က အသစ်လွင်ဆုံး၊ အသပ်ရပ်ဆုံး ရှိနေခဲ့ကြခြင်းပင်။ ထိုခွဲစိတ်ကုသမှုဆိုင်ရာ အဆောက်အအုံများတွင် မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီး မိဘများရဲ့ စေတနာဟု ကမ္ပည်းထိုးထားခဲ့လေသည်။

ဆေးရုံသစ်နေရာမှာ ရဲစခန်းဝင်းနှင့် ကပ်လျက်ဖြစ်လေ၏။ ဆေးရုံသစ်ဝင်းထဲမှာ ဆေးရုံစောင့် အဘချက်နှင့် အလုပ်သမား မောင်တင်လှ၊ မစိမ်းညိုတို့ တန်းလျားလေးတစ်ခုသာ ရှိသည်။ ဆရာဝန်နှင့် အခြား ဝန်ထမ်းများအိမ်ရာက ဆေးရုံဟောင်းနေရာမှာ ကျန်ရစ်သည်။ အရင် ဆေးရုံဟောင်း အုတ်မြစ်ခံ နှစ်ထပ် ပျဉ်ထောင်ပျဉ်ခင်း၊ သွပ်မိုးအဆောက်အအုံရှည်ကြီးမှာ အထက်တန်းကျောင်း အမှတ်-၂ ဖြစ်သွားခဲ့သည်ဆို၏။

ဆေးရုံဟောင်းနေရာမှာ လက်ရှိဆေးရုံသစ်နေရာနှင့် အနည်းငယ် လှမ်းနေခဲ့သည်။ မန်ကျည်းပင်တန်း လမ်းလေးမှ ၁၅-မိနစ်မျှ လျှောက်သွားရလေ၏။ ဆေးရုံဟောင်းဝင်းရှိ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာများနှင့် အထက်တန်း ကျောင်းကို ခြံစည်းရိုးလေးဖြင့် ခြားထားခဲ့သည်။

ကျောင်းနှင့် အနီးဆုံးအိမ်က မြို့နယ်ဆရာဝန်အိမ် ဖြစ်လေ၏။ ဒေါက်တာ ဦးအောင်မြင်က မြို့မရပ် ထဲက သူ့တိုက်မှာသာ နေခဲ့သည်။ မြို့နယ်ဆရာဝန်အတွက် အိမ်မှာ ဆာဂျင်အိမ် ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။ အရင်က ဦးဟန်တင်။ အခုတော့ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်။

ကျန်ဆရာဝန် အိမ်သုံးလုံးက ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်အိမ်နှင့် အလယ်တွင် ကွက်လပ်ကလေးခြားပြီး တစ်ဖက် စည်းရိုးကို နောက်ခိုင်းထား၍ ရှိလေ၏။ ခင်ဦးနွယ်အိမ်ရှေ့က မြေနီလမ်းကလေးမှာ ဆေးရုံဟောင်းဝင်းသို့ အဝင်ဂိတ်မှ ဝင်လာခဲ့ပြီး ပစောက်ပုံကွေ့ကာ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာတို့၏ ရှေ့က ဖြတ်သွားခဲ့လေ၏။ ထိုလမ်း ကလေးက ကွက်လပ်ကလေးကို မျက်နှာပြုထားသည့် သူနာပြုဆရာမများ၏ နှစ်ခန်းတွဲအိမ်ရာများရှေ့မှ ဖြတ်ကာ တစ်ဖက်ဆရာဝန်များ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုဘက်တွင်ရှိသော ဆေးရုံဟောင်းဝင်း အထွက် ဂိတ်မှတစ်ဆင့် မန်ကျည်းပင်တန်းလမ်းဆီ ပြန်တက်သွားခဲ့လေ၏။ ဆရာမများအိမ်ရာနှင့် နောက်ဖေးချင်း ဆိုင်၍ အလုပ်သမားတန်းလျားများ ရှိလေ၏။ ဆေးရုံဟောင်းဝင်းလေးမှာ ဆေးရုံဝန်ထမ်းတွေ စုစည်းစွာ နေထိုင် ကြကာ ရွာလေးတစ်ရွာနှင့်ပင် တူနေခဲ့တော့သည်။

ဆရာဝန်ကြီး ဦးအောင်မြင်သည်မှ အသားညိုညို၊

ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဖြစ်သည်။ ယောကျ်ား ပီသပေါ်လွင်သော ရုပ်ရည်ရှိသည်။ သူ့သဘာဝက ခက်ထန်ခြင်းမရှိသလို ချိုသာခြင်းလည်း မရှိ။ ခင်ဦးနွယ်ကို မြင်တွေ့လိုက်စဉ်ခဏမှာ စိတ်ပျက်သွားခဲ့ဟန်ကတော့ ရိုးသားသော သူ့မျက်နှာပြင်တွင် အထင်းသား ပေါ်လွင် လာခဲ့သည်။

သူမထက် လုပ်သက်လည်းရှိ၊ အရွယ်လည်းရသော ပြောင်းရွှေ့သွားသည့် ခွဲစိတ်အထူးကု ဒေါက်တာ ဦးဟန်တင်နှင့် ယှဉ်၍မြင်လျက် အမှတ်တွေလျော့နေမှာကတော့ သေချာလေသည်။ ခင်ဦးနွယ်ဘဝမှာ သောက ဖိစီးခဲ့တာ မှန်သည်။ ထိုဘဝအမောထဲမှာ ခင်ဦးနွယ် တရိရိ ဆွေးမြည့်ဖို့ မြေလတ်ဆေးရုံလေးသို့ ခိုလှုံ လာသည်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ခင်ဦးနွယ်ရဲ့ ကစဉ့်ကလျားစိတ်များကို အလုပ်ထဲမှာ နှစ်မြှုပ်ပစ်ဖို့ အတိတ်ဟောင်းနှင့် ဝေးရာအရပ်ကို ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းသာ။

ပြီးတော့ ဖခင်ရဲ့ စွန့်ပစ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသော လူမမည်သားတွေအတွက် ရှန်းကန်လှုပ်ရှားဖို့ ခင်ဦးနွယ်တွင် တာဝန်ရှိသေးသည်လေ။ ခင်ဦးနွယ်တွင် စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားနေဖို့ အချိန်မရှိ။ ရှိခဲ့ရင်လည်း ကုန်လွန်ခဲ့ပြီဆိုတာ။ ခင်ဦးနွယ်က ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနှင့် အလုပ်ကို ရောထွေးပစ်မည့်သူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မကြာမြင့်မီမှာ ဒေါက်တာ ဦးအောင်မြင် သိရှိလာတော့မည်ပါ။

မေမေကတော့ ခင်ဦးနွယ်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနှင့်အလုပ်ကို အစဉ်ရောထွေးလို့ စဉ်းစားတတ်ခဲ့သည်။ အငြိမ်းစားယူပြီးဖြစ်သော ဖေဖေနှင့် ကျောင်းမပြီးသေးသည့် ညီမထွေးကို ထားကာ ခင်ဦးနွယ်နောက်သို့ လိုက်ပါခဲ့ခြင်းကပင် မေမေ့စိုးရိမ်သောကကို ထင်သာမြင်သာစေသည်။

ခင်ဦးနွယ် မြေလတ်ရောက်ခဲ့ပြီး နှစ်ရက်မြောက်နေ့၊ နံနက်စောစော ဝေလီဝေလင်းတွင် လူတစ်စုက အိမ်တံခါးလာဖွင့်ခိုင်းခဲ့သည်။ ခန်းဆီးကြားမှ ကြည့်လျှင် ထမ်းပိုးလာသော လူနာကိုပါ တွေ့မြင်ရတော့ ...

"ဆေးရုံကိုပဲ သွားဖို့ပြောလိုက်ပါ မေမေ။ နွယ် နောက်ကနေလိုက်သွားပြီး ကြည့်ပေးလိုက်မယ်"

မေမေ့ကို တီးတိုးမှာရသည်။ မေမေ အိမ်ရှေ့ထွက်သွားခဲ့သည်။ ခဏကြာ မေမေနှင့် ပြောဆိုနေခဲ့ပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သံ ကြားရသည်။

"မေမေက ခက်တာပဲ"

နွယ့်စိတ်တွင် ညည်းတွားမိရင်း လူနာကို ထွက်ကြည့်ပေးရတော့သည်။

"တကယ်အရေးကြီးရင် အိမ်မှာကုလို့ပြီးနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ မေမေ။ ဆေးရုံကိုပဲ လွှတ်ရမှာ။ ဆေးရုံက ဂျူတီကျဆရာဝန်က လိုအပ်ရင် နွယ့်ကို ခေါ်မှာပေါ့။ ဒီလိုသာဆိုရင် နွယ်တို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အချိန်ရယ်လို့ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး"

"အခု လူနာကတော့ အိမ်မှာတင် ကုပေးလိုက်လို့ ပြီးသွားတယ် မဟုတ်လား"

မေမေက လေသံပျော့လေးနှင့် ဆိုခဲ့သည်။

"သူတို့က ရွာအဝေးကြီးက လာခဲ့ရတာ။ ဒီရောက်နေမှ ဆေးရုံပဲသွားလိုက်ပါ ဆီးပြောလို့ ကောင်းပါ့ မလားကွယ်။ အရင်ဆရာဝန်ကြီးတုန်းကလည်း ကြည့်ပေးပါတယ် ပြောနေမှတော့ သမီးလည်း ငြင်းဖို့ မကောင်းတော့ဘူးလေ"

"အချိန်မရွေး တံခါးလာဖွင့်ခိုင်းနေကြလို့ လူဆိုးမှန်းမသိ၊ လူကောင်းမှန်းမသိနဲ့ မေမေပဲ စိတ်ပူ နေဦးမှာ"

"စိတ်ပူလို့ပဲ မေမေ ပြောနေတာပေါ့ နွယ်။ နွယ်က သူများရပ်ရွာမှာ ယောကျ်ား မားမားမတ်မတ် မရှိဘဲ နေရတာ။ သူ့နွယ်စရိုက်နဲ့ အလိုက်အထိုက်ဖြစ်အောင် နေတတ်ပါမှ။ ဘယ်သူ့အငြိုအငြင်မှ ခံလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ နွယ်က မြို့ပြင်က ဆေးရုံနဲ့ မြို့ထဲက ဆေးခန်းကို အချိန်မရှိ အချိန်ရှိ သွားနေရတာ။ ကိုယ်က လိုက်လိုက်လျောလျောနေတတ်မှ အရပ်က ကိုယ့်ကို ချစ်ခင်စောင့်ရှောက်တော့မှာပေါ့"

အသက်သုံးဆယ်အရွယ်တွင် တစ်ရပ်တစ်နယ်မှာ သားနှစ်ယောက်ရဲ့ အမေအဖြစ် ဘဝကို တစ်ကိုယ်တည်း ရင်ဆိုင်ရရုံနဲ့ သူတကာမျက်နှာကို ကြည့်လို့ အများသဘောကျ နေပြရတော့မှာလား မေမေဟု ခင်ဦးနွယ်က မေးလိုက်ချင်သလို မေမေ့ကို ကြည့်မိတော့ ...

"ဒါအစပဲ ရှိသေးတယ် နွယ်"ဟု မေမေ့မျက်လုံးများက ဖြေလိုက်သည် ထင်မိလေ၏။

မြေလတ်ရောက်ပြီး တစ်လခန့်အကြာ မလိုအပ်ဘဲ ဆေးရုံမှာ အချိန်ဖြုန်းရသော ညဉ့်နက် သန်းခေါင် ကိုလည်း ခင်ဦးနွယ် မှတ်မိနေခဲ့သည်။ နေ့လယ်က အရေးပေါ်ခွဲစိတ်လူနာနှစ်ဦး ဆက်ခဲ့သည်မို့ ခင်ဦးနွယ် ပင်ပန်းသောရက် ဖြစ်လေ၏။ ဆေးခန်းက အပြန်မှာ ဆေးရုံက ခွဲစိတ်ပြီးစ လူနာနှစ်ဦးအခြေအနေကို ဝင်ကြည့် ခဲ့သေးသည်။ ကျေနပ်စိတ်ချရဖွယ် အခြေအနေပေ။

သန်းခေါင်ကျော်တွင် အိမ်တံခါးကို တကြော်ကြော်အော်ခေါ် လာဖွင့်ခိုင်းတော့ ဝင်လာသူတွေက တစ်ဒါဇင်နီးပါး။ နေ့လယ်က အူအတက်ရောင်၍ ခွဲစိတ်ခဲ့သော လူနာအဘွား၏ လူနာစောင့် သားသမီးများ ပါပေ။ လူနာအဘွားက ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကို ခေါ်ပေးပါဟု ခေါ်ခိုင်းနေသည်တဲ့။ ဘာကြောင့်လဲ။ လူနာ အခြေအနေ မေးတော့လည်း ရေရေရာရာမရှိ။ နေရခက်သည်ဟုသာ ပြောသည်တဲ့။

ခင်ဦးနွယ်ကတော့ အဘွားနှင့် အိမ်သားများရဲ့ စိတ်ရောဂါကို ခန့်မှန်းမိလိုက်ပြီ။ လူနာကိုယ်တိုင်က ခပ်သဲသဲ၊ ဂျီကျကျ၊ ငွေရှင်ကြေးရှင် အဘွားကြီးဖြစ်လေတော့ လူနာစောင့်များမှာလည်း ပျာယာခတ်လျက်။ နွယ် ညဉ့်ဦးက ဆေးရုံဝင်တော့ အဘွားထက် ပိုလို့အခြေအနေဆိုးသော ပထမ ခွဲစိတ်ထားသည့် မိန်းကလေးကို အရင်ဝင်ကြည့်ခဲ့သည်။

ကလေးဖျက်ချရာက သားအိမ်ကွဲသွားခဲ့ပြီး သွေးအဆက်မပြတ်ဆင်းနေသည့် အခြေအနေမှာ သားအိမ်ပါ ထုတ်လိုက်ရသော မိန်းကလေး ဖြစ်လေ၏။ သူမ အခြေအနေမှာ စိတ်မချရသေး။ လိုအပ်သော ဆေးကုသမှုတွေ ထပ်ပေးရကာ သူမအခန်းမှာ ကြာနေဆဲ အဘွားအခန်းက လူနာစောင့်တွေက ခင်ဦးနွယ်ကို မကြာခဏ လာခေါ်ကြသည်။

နွယ့်အလုပ်ပြီးမှ အဘွားအခန်းကို ဝင်သည်။ အဘွားအခြေအနေက အလွန်ကောင်းလေ၏။ နွယ် အဘွားအခန်းမှာ မကြာခဲ့။ ခဏသာ နေလျက် ဆေးရုံရောက်ခိုက် နွယ့်လူနာဆောင်ဆီ တစ်ပတ်လှည့်ကြည့်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။ ထိုခဏအတွက် ထိုညက နွယ် အိပ်ရေးပျက်ရခြင်းပါပဲ။

"ဆေးရုံမှာ တာဝန်ကျဆရာမ ရှိပါတယ်။ အရေးပေါ်တာဝန်ကျတဲ့ ဆရာဝန်ကို အရေးကြီးရင် သူက အကြောင်းကြားပေးမှာပါ။ အခုဖြစ်တာ ဆရာမကိုရော ပြောပြခဲ့ပြီလား"

လူနာရှင်များက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကြသည်။

"သူမသိရဘဲ၊ ဂျူတီဆရာဝန်လည်း မသိဘဲ ကျွန်မကိုကျော်ပြီး လာခေါ်တာတော့ မသင့်ဘူးလေ။ အခု အချိန်မှာ ဂျူတီဆရာဝန်က တာဝန်အရှိဆုံးမို့ သူအရင်ဆုံး သိသင့်ပါတယ်။ စောစောကလည်း ကျွန်မ လာကြည့်ခဲ့သေးတာပဲ။ အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်"

ခင်ဦးနွယ်က ရှင်းပြပေမယ့် လူနာရှင်များကတော့ နားမဝင်ခဲ့။ လုပ်ငန်းသဘောကိုလည်း နားမလည်။

"ဒေါက်တာ့ကို ခေါ်ချင်ရင် ဒေါက်တာ့လက်ထောက်တွေကနေ

တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် ပြောရမယ့် သဘောလား”

လေသံတင်းတင်းမာမာကြောင့် ခင်ဦးနွယ် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောတော့ဖို့ပြင်စဉ် မေမေက ပါဝင် လာခဲ့ခြင်းပင်။

“လိုက်ကြည့်ပေးလိုက်ပါ နွယ်။ တော်တော်စိတ်ပူနေကြရှာတာ။ သမီး လိုက်သွားပြီးတော့ အားလုံး ကောင်းပါတယ်ဆိုတာ ပြောပြမှ သူတို့ခမျာများ စိတ်ချနိုင်မှာပေါ့။ လိုက်သွားလိုက်ပါ။ မိန်းမဖော်တွေလည်း ပါတာပဲ”

ခင်ဦးနွယ်ရဲ့ အလုပ်နှင့် ခင်ဦးနွယ်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ရောထွေးစဉ်းစားလိုက်ပြန်သော မေမေ့ မျက်လုံးများမှ တောင်းပန်စကားကို ခင်ဦးနွယ် နားလည်လိုက်ရပါလေ၏။

ဆေးရုံသို့ ခင်ဦးနွယ် လိုက်သွားခဲ့သည်။ နွယ်ထင်သည့်အတိုင်း လူနာအခြေအနေက အပြောင်းအလဲ မရှိပါ။ နွယ် အားပေးနှစ်သိမ့်သော ကုသထုံးကို နာရီဝက်ကြာအောင် ပေးပြီး ပြန်ခဲ့သည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ရင်ကောင်းတယ် သမီးရေ။ တစ်ခုခု မတော်တဆဖြစ်ရင် သွားခေါ်သေးတယ်။ ဆရာဝန် လိုက်မကြည့်ဘူး ပြောစရာဖြစ်မယ်။ မကျေနပ်လို့ တိုင်ခဲ့ရင် ဖြေရှင်းရမယ်။ ကြားတဲ့သူတိုင်းက အထင်အမြင် တစ်မျိုး ဖြစ်ဦးမယ်။ လိုက်ကြည့်ပေးလိုက်ရင် နွယ်လည်း စိတ်အေးရတာပေါ့”

“ဒါဆိုရင်တော့ နွယ် နှစ်ကိုယ်သုံးကိုယ် ခွဲမှပဲ ဖြစ်တော့မှာ မေမေ”

မေမေပြောတာ မှန်သည်။ နွယ် ခုမှပင် စိတ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောနိုင်ခဲ့တာ သတိထားမိသည်။

စင်စစ် နွယ်ကိုယ်တိုင်က စိုးရိမ်ပူပင်တတ်သူ။ မေမေကလည်း နွယ့်အလုပ်နှင့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ရောထွေးပူပင်တတ်သည်။ နွယ်က ဆေးရုံမှ လူနာတစ်ယောက်ယောက်အကြောင်း စိတ်မချစွာ ပြောမိလျှင် ...

“အချိန်ရှိသေးတယ် သမီး။ တစ်ခေါက်လောက် သွားကြည့်လိုက်ပါလား”

နွယ်က လူနာအတွက် စိတ်ပူပင်တတ်စွာ ဆေးရုံသွားကြည့်လိုက်၊ မေမေက နွယ့်အတွက် ပူပင် တတ်စွာ ဆေးရုံသွားကြည့်စေလိုက်နှင့်ပင် နွယ်၏ စားချိန်၊ အိပ်ချိန်တို့ ပါးလျားခဲ့ရသည်။ နွယ်လိုချင်သည့် စိတ်ရောလူပါ အနားမရနိုင်အောင် အလုပ်တွေ လုပ်နေရသော ပုံစံသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ဒေါက်တာဦးဟန်တင် ပြောင်းရွှေ့သွားကာစက နိမ့်ဆင်းသွားသော မြေလတ်ဆေးရုံ၏ ခွဲစိတ်ကုသမှု လူနာအခြေပြမျဉ်းမှာ တရိပ်ရိပ်နှင့် လျင်မြန်စွာ မြင့်တက်လာခဲ့လေတော့သည်။

□□□

နွယ်နှင့် သားတို့၏ဆက်ဆံရေးတွင် အသစ်အသစ်သော သိနားလည်မှုများက ပေါက်ဖွား မဆုံးနိုင် ဆဲပေ။ သားတို့တွင် နွယ် မသိနားမလည်နိုင်သော အခြားတစ်ဖက် အမြဲရှိနေသည်ဟု နွယ် သိနေမိသည်။ သို့သော် မေမေ့သားတွေအကြောင်း မေမေသိတာပေါ့ဟု နွယ် ပြောတတ်မြဲ။ ထိုအပြောတို့ဖြင့် သားတို့ကို စည်းရုံးဖို့ ကြိုးစားတတ်မြဲ။ ခင်ဦးနွယ်တုန်းကတော့ ခင်ဦးနွယ်က ညီအစ်မသုံးယောက်အနက် အလယ်ကလူ ဖြစ်၏။ အစ်ကိုတွေ၊ မောင်တွေ အရင်းအချာ မရှိခဲ့။ နွယ်ကြီးပြင်းလာသည့် ပုံစံအတိုင်း စည်သူ၊ ညီသူတို့ကို ကြီးပြင်းစေဖို့ မကန့်သတ်မိအောင် အစဉ်သတိထားနေရသည်။ သဘာဝချင်းက မတူဘူးလေ။

သားကြီး စည်သူကို ကိုင်တွယ်ရသည်က ပိုခက်ခဲသည် ထင်မိ၏။ စည်သူက သူ့ဖေဖေရဲ့ မေတ္တာကို သိမြင်ဖူး၊ ခံစားဖူးခဲ့သည်။ မျက်နှာချိုချိုဖြင့် လိုက်လျောလွန်းသော သူ့ဖေဖေသည် သူ့အတွက်တော့ အတု မရှိသော သူရဲကောင်းကြီးတစ်ပါး ဖြစ်နေခဲ့မည်ပါပဲ။ စည်သူက အေးဆေးတိတ်ဆိတ်သည်။ နွယ် ငယ်စဉ် ကလေးဘဝအရွယ်နှင့်လည်း မတူ။ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်ပေမယ့် သွက်လက်မှုမရှိ။

စည်သူ လှုပ်ရှားတက်ကြွသော စာသင်သားတစ်ယောက်ပုံစံ ဝင်မလာနိုင်ခြင်းကို နွယ်ကလည်း အတင်းအကျပ် ပုံသွင်းမယူခဲ့ပေ။ စည်သူ မွတ်သိပ်နေမည်ထင်ရသော အရာကို နွယ် ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ မဖြစ် နိုင်သည့် အတူတူ သူနေတတ်သလိုပဲ ရှိနေပါစေ။

နဖူးပေါ် ကပိုကရိုဝဲသော ဆံပင်နနလေးများဖြင့် ဖြူဝင်းသောအသားအရည်၊ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးများက ထင်ရှားစိမ်းမှောင်လျက် နူတ်ခမ်းမွေး စိမ်းနုနုလေးများဖြင့် အရုပ်က နွယ့်ကို မီတော့မည်။ စည်သူ လွယ်အိတ်လေး လွယ်လျက် ကျောင်းဝတ်စုံ အဖြူအစိမ်းဝတ်ဆင်ကာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသည်ကို မြင်ရလျှင် သူသည်အရွယ်အထိရောက်အောင် အချိန်တွေ ဘယ်လိုများ ကုန်ဆုံးသွားစေမိပါလိမ့်။ သည်မျှအချိန်ကာလ ထိအောင် နွယ် ရုန်းကန်နိုင်ခဲ့သည်လား။ နွယ့်ကိုယ်နွယ် မယုံကြည်နိုင်အောင် အံ့ဩမိသည့် အကြိမ်လည်း မနည်းတော့။

နွယ်လျှောက်ခဲ့ရသောလမ်းမှာ ပန်းတိုင်မဲ့ အခက်အခဲပြေးပွဲတစ်ခုကဲ့သို့ အရပ်အနားမရှိ၊ ပင်ပန်း ကြမ်းတမ်းသော ဘဝခရီးပင်။ သားတို့က ထိုခရီးကြမ်းထဲမှာ ခရီးဆက်စေဖို့ အင်အားသစ်ဖြစ်စေသော အမောပြေ သံပရာခြမ်းလေးများပမာပါပေ။

ညီသူသည်မူ သံပရာ ချဉ်စူးစူးလေးများ ဖြစ်လာလေမလား၊ နွယ် စိုးရွံ့ရပြန်သည်။

ညီသူ ကျောင်းဝင်စမှာ အစ်ကိုစည်သူ့နှယ် ရိုးသားတော့မည့် ပုံကလေး။ ညီသူ လူဖြစ်လာတော့ စည်သူ့လို သူ့အဖေကို ကောင်းစွာ မမှတ်မိလိုက်ရ။ စည်သူကဲ့သို့ မိသားစု ပျော်ရွှင်သိုက်ဝန်းစွာနေခဲ့ရသော ဘဝနှင့် မကြုံဖူးခဲ့ရရှာလေတော့ သိမ်ငယ်စိတ်ရှိနေရှာလိမ့်မည်ဟု နွယ် တွေးထင်မှတ်ခဲ့သည်။ ညီသူသည် စည်သူ့ထက် ပိုတိတ်ဆိတ်ကာ လူသူမဝင်ဆံ့လေး ဖြစ်လာတော့မှာပဲဟု နွယ် စိတ်လျှော့ထားမိသည်။

ညီသူ ပထမတန်းရောက်သည့်နှစ်မှာပင် နွယ် အထင်အမြင်မှားခဲ့တာ သိရလေ၏။ မှားရုံမက နွယ့်အထင်အမြင်နှင့် လုံးဝဆန့်ကျင်နေခဲ့သေး၏။ ညီသူသည် စိတ်ဆတ်လျက် ထိခိုက်လွယ်၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှု ပြလွယ်သူလေး ဖြစ်နေပါရော့လား။ အချိန်များများမှာ ပြုံးပျော်ရွှင်ပျနေတတ်ပေမယ့် စိတ်ထိခိုက်ခဲ့လျှင် ညီသူ တအိအိငိုလို့မဆုံးနိုင်။

အိမ်ရှေ့က ကွက်လပ်ကလေးတွင် ညီသူနှင့် ဆေးရုံဝင်းထဲမှ ကလေးတွေ မျောက်ရုံထဲက မျောက်ကလေးတွေလို ဆော့နေလိုက်တာများ။ စည်သူ့တုန်းက သည်လို အဆော့ကစားသန်တာမျိုး နွယ်ဖြင့် မကြုံခဲ့ရ။ ပထမတန်းနှစ်မှာ ညီသူ စာရေးခုံတွေပေါ် ခုန်တက်ကစားရင်း လိမ့်ကျလို့ မေးတစ်ခါကွဲကာ ဒုတိယတန်းနှစ်မှာ ဘောလုံးကစားရင်း လက်ဖျံကျိုးခဲ့သည်။ မေးကွဲကို ထုံဆေးမပေးဘဲ လေးချက်ချုပ်တော့ အံကြိတ်ကာ ငြိမ်ငြိမ်လေးခံသည်။

"နာဘူးကွ"

သူ့ဘာသာ အားပေးသည်။ အစ်ကို စည်သူကသာ မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် …

"မေမေ ဖြည်းဖြည်းချုပ်ပါ။ ညီလေး နာလိမ့်မယ်"ဟု ဆိုခဲ့သည်။

ညီသူကမူ သူ့အပြစ်နှင့်သူ ငိုညည်းသံမထွက်ပေ။ စည်သူနှင့် ညီသူရဲ့ ခြားနားသောစရိုက်ပေ။

❀❀❀

စည်သူ၊ ညီသူတို့ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးမှာ အလွန်သဘောပြည့်ဝလျက် ကြင်နာတတ်သော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။ ခင်ဦးနွယ်နှင့် မြေလတ်၏ လူမှုရေးအစည်းအဝေးများတွင် မကြာခဏ တွေ့ကြသည်။ ဆရာမကြီးတွင်လည်း ညီသူနှင့်ပတ်သက်လို့ ပြောစရာတွေ ရှိနေတတ်သည်။

"ညီသူလေးက ရဲတဲ့ကလေးပဲ ဒေါက်တာရေ။ ဒီနေ့ ကျွန်မရုံးခန်းထဲကို သူတစ်ယောက်တည်း ဝင်လာ ပြီးတော့ ပြောတယ်။ သား ကျောင်းအုပ်တဲ့စာရင်းမှာ ဖေဖေ့နာမည်ကို ဒေါက်တာခင်ဦးနွယ်လို့ ရေးပေးပါတဲ့။ ကျွန်မက ဒါဖြင့် သားမေမေနေရာရော ဘယ်သူလို့ ရေးရမလဲဆိုတော့ ဒေါက်တာခင်ဦးနွယ်ပဲ ရေးပါတဲ့လေ။ တတ်လိုက်တဲ့ ကလေးပဲနော်။ ကျောင်းစာမှာလည်း သူ့ကို လိုက်မမီကြဘူး။ အတန်းထဲမှာ သူ အငယ်ဆုံး ပေမယ့် အကြီးဆုံးတစ်ယောက်လို ဦးဆောင်ဦးရွက်လည်း ရတယ်တဲ့။ သူ့အတန်းပိုင်ဆရာမက ပြောတယ်။ ဒေါက်တာ့ ခြေရာနင်းမယ့် ကလေးပဲ"

ညီသူမှာ နွယ် စိုးရွံ့တွေးထင်နေသလို သိမ်ငယ်ကြောက်ရွံ့သော လူကလေးတစ်ဦး ဖြစ်မလာတော့ပြီ။

"သားမှာ ဖေဖေ မရှိဘူးလို့ သူတို့တစ်တွေက ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော် တီချာကြီး။ သားဖေဖေ ကလည်း ဒေါက်တာခင်ဦးနွယ်ပဲ"

မျက်ရည်တွေဝိုင်းလျက် လက်သီးလေးကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကာ ပြောခဲ့သော ညီသူ့ရဲ့ ထိုစကားများ ကိုတော့ ဆရာမကြီးက ဒေါက်တာ့ကို ပြန်မပြောခဲ့တော့ပါပေ။

"ကျွန်မတို့ တစ်သီးတစ်ခြားစီဖြစ်တော့ ဒီကလေးက သိပ်ငယ်ပါသေးတယ်။ နှစ်နှစ် မပြည့်တတ် သေးဘူး။ သူသိတတ်လာတော့ သူ့ဘဝမှာ အနီးစပ်ဆုံးက အမေနဲ့ အစ်ကိုပဲရှိတယ်။ အဘိုး၊ အဘွားနဲ့ အဒေါ်တွေ ရှိတယ်။ ကျွန်မလေ သူ့စိတ်မှာ ဒဏ်ရာအနာတရနဲ့ သိမ်ငယ်ပြီး အငဲ့စိတ်ရှိနေမှာ စိုးရိမ်မိခဲ့တယ်။ ကျွန်မ ဘယ်လောက်ပဲ သူတို့ကို ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားထားပေမယ့် သူတို့စိတ်အားငယ်နေမှာစိုးလို့ သူတို့ကို သူတို့ဖေဖေနဲ့အဆက်အသွယ်ရှိအောင် ကျွန်မကပဲ စာမှန်မှန်ရေးခိုင်းခဲ့တာပါ။ နွေကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာလည်း တွေ့ခိုင်းခဲ့ပါတယ်။ အဖေ့ကို စိတ်နာမုန်းတီးရင်းနဲ့ ရိုင်းပျကြမ်းတမ်းတဲ့စိတ်ထားမျိုး ရသွားမှာလည်း ကျွန်မ မလိုလားဘူးလေ။ ကျွန်မ စိုးရိမ်သလို ဖြစ်မလာဘူးဆိုတော့လည်း တစ်မျိုးဝမ်းသာရပါတယ်။ သူတို့ လိမ္မာမယ် ဆိုရင် ကြိုက်သလိုသာ ဆုံးမပေးပါ ဆရာမကြီးရယ်"

ပီတိမျက်ဝန်း စိုလက်စွာဖြင့် ဆိုနေလေသော ဒေါက်တာခင်ဦးနွယ်ကို ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်သိန်းရွှေ ကတိပြုမိလေသည်။

ညီသူမှာ ဒေါက်တာပြောသလို စိတ်ဒဏ်ရာ အနာတရတော့ ရှိနေခဲ့သည်။ ထိုဒဏ်ရာက သူ့ကို သိမ်ငယ် ညှိုးချုံးမသွားစေဘဲ ရဲဝံ့ထက်မြက်လာစေသည်ဟု ဆရာမကြီးက ယူဆမိလေသည်။ သို့ပေမယ့် ထိုရဲဝံ့ ထက်မြက်လာမှုက သဘာဝတော့ မကျလှသေးပါ။ ညီသူလေးမှာ အဖြစ်မှန်ကို အမှန်အတိုင်း လက်ခံနိုင်ဖို့ သတ္တိစွမ်းလေးတော့ လိုနေပေသေးသည်။ ထိုသတ္တိက ညီသူ ကြီးပြင်းရင့်ကျက်လာမှ

နှင့်အတူ လိုက်ပါလာ လိမ့်မည်ဟု ဆရာမကြီး ယုံကြည်စိတ်ချထားမိပါလေသည်။

စိတ်ဒဏ်ရာ အနာတရမှာ ညီသူ့မေမေတွင်လည်း ရှိနေနိုင်လေသည်။ ထိုဒဏ်ရာ အနာတရကြောင့်ပင် ဒေါက်တာသည် အလွန်အလုပ်ကြိုးစားသော၊ အလွန်အပင်ပန်း ခံနိုင်သော၊ အလွန်အောင်မြင်သော မြေလတ်က အားကိုးအားထားရသည့် ဆရာဝန်တစ်ဦး ဘဝကို လွယ်ကူလျင်မြန်စွာ ရရှိလာနိုင်ခဲ့သည်ဟု ဆရာမကြီးက ထင်မိပါလေ၏။

နွယ်သည် ကလေးအထူးကု သို့မဟုတ် သားဖွားမီးယပ်ပညာဘက်ကို အထူးပြု လိုက်စားမိခဲ့လျှင် ကောင်းလေသားဟု မကြာခဏ နောင်တရချင်မိလေ၏။ နွယ်ရဲ့ ကျန်နေသော ဘဝတစ်လျှောက်မှာ အမျိုးသမီး တွေနှင့် ကလေးတွေကိုပဲ ထိတွေ့ဆက်ဆံသွားရတော့မယ်လေ။ နွယ့်အတွက် အကောင်းဆုံးအနေအထား။ နွယ်က ခွဲစိတ်ကုသပညာရပ်ကိုမှ ဝါသနာပါမိသည်။ သီရေတာထဲက အသံ၊ အနံ့အသက်နှင့် အထိ အတွေ့လောက် နွယ့်ကိုယ်ထဲက လှည့်ပတ်နေသော သွေးတို့ကို ပူနွေးစေတာ၊ နိုးကြားတက်ကြွစေတာ မရှိတော့ဘူး ထင်မိလေသည်။

နွယ် ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ နွယ့်လူနာများကို ကလေးနှင့် အမျိုးသမီးများ ချည်းသာ မျှော်လင့်၍မရတော့။ နည်းပါးပေမယ့် ကြုံတတ်သော အဖြစ်တချို့က ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန် ခင်ဦးနွယ် စိတ်ကို တင်းကျပ်စေခဲ့သည်ပင်။

နွယ် ခွဲစိတ်ကုသပေးခဲ့သော လူရွယ်တစ်ဦးဦး သို့မဟုတ် အရွယ်လတ် အမျိုးသား လူနာတစ်ဦးဦးက ဝေဒနာသက်သာပျောက်ကင်းခဲ့၍ ကျေးဇူးတင်သောအခါ နွယ်က ကုသအောင်မြင်ခဲ့သည့်အတွက် ဝမ်းသာ ရသည်။ နွယ့်ခံစားမှုကို ဝမ်းသာမိရခြင်းတွင်သာ နွယ်က ရပ်တန့်စေခဲ့မြဲပေ။ သူ့ရဲ့ တစိမ့်စိမ့် ကျေးဇူးတင် မဆုံးခြင်းများကိုတော့ ရပ်တန့်စေဖို့ နွယ် တတ်နိုင်သည်မှ မဟုတ်ဘဲ။

သူ့အခန်းကဏ္ဍမှာ နွယ့်အလုပ်တစ်ခုသာဖြစ်လျက် ထိုအလုပ်ပြီးငြိမ်း သွားသော အခါ သူနှင့် နွယ် ပတ်သက်ဆက်စပ်ဖို့ မရှိတော့သည့်အဖြစ်ကို နွယ် ဣန္ဒြေတင်းတင်းဖြင့် သိစေလိုက်တာမျိုးကိုမူ ပြုမူမိ လေသည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း သူနားလည် လက်ခံနိုင်လာ ခဲ့သည်။ နောင်တွင် သူက နွယ်တို့ဆေးရုံရဲ့ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။ အလှည့်ကြုံလျှင် ဆေးရုံက ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဦးကို သူ အထူးတလည် အကူအညီ ပေးတတ် ခဲ့သည်။

"ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် နေကောင်းရဲ့လား။ နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်လို့ ပြောပေးပါ"

သူ မွန်ရည်စွာ မှာကြားတတ်လေသည်။

□□□

နွယ် ထိတွေ့ဆက်ဆံရသူများမှာ မှန်ရည်အလိုက်သိသော လူကြီးလူကောင်းများ ချည်းလား ဆိုတော့ မဟုတ်နိုင်ပေ။ သည့်အတွက် ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် နွယ့်ဆေးခန်းရှေ့က ...

ဒေါက်တာခင်ဦးနွယ်
M.B.,B.S, M.Med.Sc (Surgery)
ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်
ပြည်သူ့ဆေးရုံ၊ မြေလတ်မြို့။

ဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်လေးအောက်မှာ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကြီးတစ်ခု ထပ်ရေးဆွဲချိတ်ထားလိုသည်။

- မူးယစ်သေစာသောက်စားပြီး ဆေးခန်းထဲ မဝင်ရ။ ဆေးခန်းထဲဝင်လျှင် မမူးရ။
- အကျီရင်ဟင်းလင်းဖြင့် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်လာသလိုပုံမျိုးဖြင့် ဆေးခန်းတွင်း မဝင်ရ။
- ဆေးပညာ အကြောင်းပြလျက် မလိုအပ်ဘဲ နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မဆွေးနွေး မတိုင်ပင်ရ။
- -------------------------
- -------------------------

လက်ထပ်ခဲ့ဖူးသော မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အသက်သုံးဆယ်အရွယ်သည် တစ်ကိုယ်တည်း ဘဝမှာ ဆက်လျှောက်ဖို့ ဘာကြောင့်များ စောနေရပြန်သည်မသိ။ ခင်ဦးနွယ်၏ ခင်ပွန်းဟောင်းက သက်ရှိထင်ရှား ဖြစ်နေသေးသည်ကို ထည့်တွက် ချင်ကြသည် ထင်၏။

မုဆိုးမတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝလို မတင့်တယ်နိုင်သော တစ်ခုလပ်ဘဝနှင့် ခင်ဦးနွယ် သက်ဆိုင်လာ လိမ့်မယ်ဟု မေမေ၊ ဖေဖေတို့ရဲ့ သမီးပျိုဘဝကတော့ နွယ်လည်း တခြားမိန်းမပျိုလေးများလိုပဲ ဘယ်လို တွေးထင်မိခဲ့မှာလဲ။

`နွယ့်ကို မောင် စိတ်မချနိုင်တော့ဘူး´ ဟူသော စကားပန်းပွင့် အဆိပ်သင့်ကာ အိမ်ထောင်ကျစောမိ ခဲ့သည့် အပြစ်ကလေးတစ်ခုမျှသာပါပဲ။

ဆွတ်ပျံ့ နွေးထွေးသော`အချစ်´နှင့်ပင် နွယ့်ဘဝကို ပုဒ်မလေးနစ်ချောင်း ချလိုက်နိုင်သည် မဟုတ်ခဲ့။ `အချစ်၏ နောက်ဆက်တွဲစာမျက်နှာ´များက အချစ်မဲ့စွာ ခါးသီးထူထဲလှခဲ့သည်။ ယုံစားအားထားဖွယ် အချစ် ဆိုတာ သူ့ထံမှာ မစွဲတည်နိုင်ဟု နားလည်သိရှိလာခဲ့တော့ စိမ်းကားရက်စက်ခဲ့ဟု ဝမ်းနည်းကြေကွဲရမယ့် အချိန်တွေလည်း လွန်ခဲ့ပြီ။ အလွမ်းလာလျှင် အနာနှင့်တားကာ အနာကို အလုပ်တွေနှင့် ကုစားတတ်ခဲ့ပြီ။ နွယ့်မှာ ဆည်းပူးစရာ၊ အလုပ်လုပ်စရာ ဆေးရုံအလုပ်တွေ များလှသည်။ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ လက်ထောက် ဆရာဝန်

အဖြစ်ရှိစဉ် ရန်ကုန်ရှိ ဆေးရုံတိုင်းကို နွယ် ရောက်ဖြစ်သည်။ မြေလတ်ရောက်တော့ နွယ်ရဲ့ပို့(စ်)မှာ လက်ထောက် ဆရာဝန်သာဖြစ်၍ နွယ် အရေးပေါ်ဂျူတီလှည့်ကိုလည်း ယူခဲ့သည်။

ဆရာဦးအောင်မြင်က ...

"ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကတော့ On Call မယူလည်း ရပါတယ်ဗျာ။ ကျုန်တဲ့ A.S တွေ ယူပါလိမ့်မယ်။ ကိုဟန်တင်တုန်းကလည်း မယူပါဘူး"ဟု ဆိုခဲ့ပေမယ့် ...

"ရပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မ ယူပါရစေ"

နွယ် တောင်းယူခဲ့လေသည်။ နွယ့်ကိုယ်နွယ် အလုပ်တွေဖြင့် ဖြည့်ဆည်းထားချင်သည်။ ခါးကိုင် ရသော နွယ့်အလုပ်ကို အလွန်သတိထားခဲ့သလို နွယ့်ဘဝကိုလည်း အစဉ်သတိရှိစွာနေခဲ့သည်။ ဘဝပေး အသိကြောင့် နွယ့်မှာ အစဉ်အရန်သင့် ခံစစ်ပြင်ထားရတော့သည့်နွယ်။ နွယ်ကတော့ ထိုးစစ်စဖို့ စိတ်မကူးခဲ့ပါပေ။

"တို့စိတ်က သိပ်ရိုးသားတယ်"

သူငယ်ချင်းဆရာဝန်မတစ်ဦးက ပြောဖူးသည်။ သူမကတော့ ပွင့်လင်းရဲတင်းသူပေ။

"တို့မှာ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ဆိုတဲ့ အမှတ်အသားမျိုး မရှိဘူး။ မိန်းမနဲ့ယောကျ်ား တဏှာပေမ မပါဘဲ တစ်သက်လုံး အဖော်သဟဲလို တွဲသွားလို့လည်း ရနိုင်တာပဲ။ မောင်ရင်းနှမတွေလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့။ လိုက်လျောစရာရှိရင် လိုက်လျောရမှာပေါ့။ စိတ်က ရိုးသားရင် ပြီးတာပဲ။ ဟန်ဆောင်ရတာ ပင်ပန်းပါတယ်"

သူ့အယူအဆနှင့်သူပဲလေ။ သူစိမ်းပြင်ပြင် လူယောကျ်ားနဲ့ လူမိန်းမကို ခွဲခြား မြင်တတ်ရင်ကော မရိုးသားတဲ့စိတ်ပဲလား။ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ဟု အမှတ်မထားပေမယ့် ထိုသို့အမှတ်မထားခြင်းက တူညီသွားစေ တတ်သည်မှ မဟုတ်ဘဲ။ မောင်ရင်းနှမလို သဘောထားလည်း မောင်ရင်းနှမ ဖြစ်လာနိုင်သည်မှ မဟုတ်တာ။

နွယ်ကတော့ အရဲမကိုးချင်။ အမျိုးသားလူနာရဲ့နောက်က လိုက်ပါလာသော အမျိုးသမီးရဲ့ မျက်လုံး အကြည့်ကို မြင်ရုံဖြင့် နွယ့်ခေါင်းထဲတွင် အချက်ပေး ခေါင်းလောင်း သံလေးများ မြည်လာခဲ့ပြီ။ ထိုအခါမျိုးမှာ ထိုအမျိုးသမီး အမျိုးသားအတွက် ဆယ်မိနစ်၊ ဆယ့်ငါးမိနစ် ခင်ဦးနွယ် အချိန်ပိုပေးရတတ်သည်။ နွယ်ရဲ့ အလုပ်ဖြစ်ကာ သူ့ရဲ့ ကျန်းမာရေးပြဿနာဖြစ်နေသော အကြောင်းအရာကို အမျိုးသမီးသို့ အထူးပြုလို့ ရှင်းပြ ခဲ့သည်။ သူမနှင့် စကားရင်းနှီးစွာပြောသည်။

"ဒီနေ့ သူ့ကို ကြည့်ရတာ ဘယ်လိုနေလဲ။ ဝေဒနာ သက်သာပုံရရဲ့လား"

အမျိုးသားလူနာကို စမ်းသပ်ရင်းက သူမကိုသာ ရောဂါအခြေအနေ မေးဖြစ်သည်။ ဆောင်ရန်ရှောင်ရန် ကျန်းမာရေးပညာပေးများကို အမျိုးသမီးသို့ ရှင်းပြဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦး ကျေကျေနပ်နပ် ထွက်သွားကြသော အခါတွင်မှ

နွယ်သည် နားလည်သော အပြုံးဖြင့် ပုခုံးကို တွန့်ချင်မိလေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ မိန်းမချင်းနားလည်မှုရဖို့က ပိုခက်ခဲနေတတ်ပြန်၏။ မိန်းမချင်းမို့ ပိုလို့မစာနာနိုင်သော အဖြစ်မျိုးလည်း ရှိတတ်သေးသည်။ နွယ်က ဘယ်လိုရိုးသားစွာ အလုပ်လုပ်နေသည်ပင် ဖြစ်ပေမယ့် အမျိုးသမီးရဲ့ မျက်လုံးအမြင်က ကျဉ်းမြောင်း လာခဲ့သောအခါ ...

"နေ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မ လုပ်ပေးမယ်"

နွယ့်ရဲ့ အကျင့်ပါနေသောလက်များက အလွန်လျင်မြန်စွာ လူနာရဲ့ ရုပ်အင်္ကျီကို ဖယ်ရှားတော့မည် အပြု အမျိုးသမီးက အလုအယက် ကြယ်သီးဖြုတ်ပေးခဲ့သည်။ လူနာရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ပြင်သို့ လက်တင်တော့မည့် ဆဲဆဲ ...

"ဗိုက်က ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဒေါက်တာ"ဟူသော အသံစူးရှရှကို ကြားရပြန်လေ၏။ နွယ့်မျက်လုံး အကြည့်များကို သူမ မလိုလားသောအရပ်သို့ ရောက်ရှိမသွားအောင် သူမရဲ့ မျက်လုံးအကြည့်များဖြင့် ဖမ်းချုပ်ထားတတ်လေသေးသည်။ ထိုအမျိုးသမီးနှင့်တော့ နွယ် လူနာကို ဘယ်လိုကုစားပေးရတော့မည်လဲ။

"သူ့မျက်လုံးတွေ ဝါနေသလား။ မျက်ခမ်း အတွင်းသားဖြူနေသလား သိချင်တယ်။ ရှင့်လက်ကလေးနဲ့ မျက်ခွံကို ပင့်ပေးပါ"

"သူ့အသည်းကြီးနေသလား သိရအောင် ဗိုက်ရဲ့ညာအပေါ်ဘက်ကို စမ်းပေးပါလား။ သရက်ရွက် အခြေအနေသိရအောင် ဘယ်အပေါ်ဘက်ကို စမ်းလိုက်ပါဦး။ ရှင် စမ်းလိုက်တော့ လူနာ မျက်နှာအခြေအနေ ဘယ်လိုပြောင်းသွားသလဲ။ နာကျင် ရှုံ့မဲ့သွားသလား၊ အသက် ရှိုက်ရှူလိုက်သလား။ ကျွန်မ စဉ်းစားလို့ရအောင် ပြောပြ ပေးပါလား"ဟု စားပွဲတစ်လုံးမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်၊ မျက်စိစုံမှိတ်ထားသော စမ်းသပ်နည်းဖြင့် ကုသ ရတော့မည်လား မသိ။

ခင်ဦးနွယ် စည်သူ၊ ညီသူတို့ဖေဖေကို သည်လိုမျိုး တွန့်တိုစွာ မအုပ်ထိန်းခဲ့မိဘူးကွယ်။ သည်လို စေ့စပ်လုံခြုံစွာ မသိမ်းဆည်းခဲ့မိလို့များ သူက ပျောက်ရှခဲ့ရသည်လားဟု သူမလို အမျိုးသမီးလေးမျိုးနှင့် တွေ့သောအခါ နွယ်တွေးမိရတတ်သည်။ သို့ပေမယ့် နွယ်က ချစ်သော ဇနီးသည်တစ်ဦးသာ ဖြစ်လိုခဲ့သည်ပါ။ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို အိမ်ထောင်ထဲမှာ ချထားကာ တစောင့်စောင့်ရှိနေရမည့် အိမ်ထောင်မှူးလို ဇနီးသည် ဘဝမျိုးကိုတော့ မမက်မောချင်ပေ။

ထိုသူတို့ကို ဆေးရုံသို့သာ လာစေခဲ့တော့သည်။ ဆေးခန်းတွင် တွေ့ဆုံခြင်းက သီးသန့် ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာဆန်လှပြီး ဆေးရုံတွင် တွေ့ဆုံခြင်းကတော့ အလုပ် သဘောဆန်လေသည်။ ဆေးရုံမဟုတ်ဘဲ ဆေးခန်းတွင်သာ ပြချင်ခဲ့လျှင်တော့ နွယ်ရဲ့ ခွဲစိတ်မှုတွင် အားကိုးရသော လက်ထောက်ဆရာဝန်တစ်ဦးဦးထံ လွှဲလိုက်လေမည်။ ခွဲစိတ် ကုသချိန်မှာ နွယ်ကိုယ်တိုင် ခွဲစိတ်ကုသပေးဖို့ ဝန်မလေးပေမယ့် သူ့ကို ဆေးခန်းမှာ နေ့စဉ် ကြည့်ပေးရဖို့ ဝန်လေးမိခဲ့သည်။

"မဖြစ်ဘူး မမအေမီ။ သူ့အမျိုးသားရောဂါကတော့ နွယ်ကြည့်ပေးရင်း ပျောက်သွားမှာပါပဲ။ အမျိုးသမီးမှာသာ ရောဂါတစ်မျိုး ရလာနေဦးမယ်"

မြေလတ်ရောက်လို့ နှစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ အတွေ့အကြုံလည်း ရိုးလာကာ မမအေမီနှင့် ရယ်မော စရာလို ပြောမိခဲ့လေသည်။

"အရွယ်ငယ်နေသေးတာ သိပ်ဆိုးတာပဲနော်။ အလုပ်ကိုလည်း နွယ် စိတ်တိုင်းကျမလုပ်နိုင်အောင် အဟန့်အတားလေးတွေက ရှိနေတတ်သေးတယ်။ နွယ်က အရွယ်ရှိတုန်း၊ နွယ်လုပ်နိုင်တုန်းမှာ အလုပ်တွေ အများကြီး လုပ်ချင်တာ။ သားတွေအတွက် စီးပွားကိုလည်း ရှာထားချင်တယ်။ သူတို့လူလားမြောက်ဖို့နဲ့ ပညာရေးကလည်း ရှိသေးတယ်လေ။ ကသီလင်တဖြစ်တုန်းက ဖြစ်ခဲ့ဖူးတော့ အဲဒီလိုမျိုး နောက်တစ်ခါကြုံရမှာ ကြောက်မိတယ် မမအေမီရယ်"

နွယ်သည် မမအေမီနှင့်တော့ ဟန်ဆောင်သော မျက်နှာတည်တည်တင်းတင်း၊ စကားနည်းနည်းနှင့် မနေလိုပေ။ နွယ့်ဘဝကို နားလည်ဆုံးသောသူ။ နွယ် အလုပ်သင်ဆရာဝန်ဘဝမှာ မမအေမီနှင့် ရန်ကုန်ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီး ခွဲစိတ်ကုသဆောင်တစ်ခုတွင် ဆုံဖူးခဲ့သည်။ မြေလတ်တွင် မမအေမီလို နွယ် ခင်မင်ကိုးစား နိုင်သူတစ်ဦး ရှိနေခြင်းက နွယ့်အတွက် အင်အားတစ်ရပ်ပါပဲ။

အထူးကုဆရာဝန်တစ်ယောက်ရဲ့ ဟန်၊ မာန်များမရှိတော့ဘဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းရှာသော ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကို နော်အေမီက သတိလည်းပေးရင်းလို ...

"မမက အရွယ်ငယ်ရုံတင် မဟုတ်ဘဲ လှလည်းလှနေသေးတယ်လေ"

ကြင်နာစွာ ဆိုသောအခါ ခင်ဦးနွယ် မချိတရိ ပြုံးမိရလေသည်။

□□□

နွယ့်အား နားလည်မည့်သူကို မမအေမီတစ်ယောက်ထက်ပိုလို့ မျှော်လင့်မထားမိခဲ့ပေ။ အခွန်ဦးစီးဌာနမှ ဝန်ထမ်းဖြစ်သော ခင်ပွန်းသည်၊ သမီးလေးတစ်ယောက် နှင့် အေးချမ်းသည့်မိသားစုကို မမအေမီ ပိုင်ဆိုင် ထားခဲ့သည်။ နွယ့်လိုအိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေသူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဘဝအား မမအေမီ နားလည်သည် ကိုပဲ နွယ်က ကျေးဇူးတင်လှပြီ။

ဆရာဦးအောင်မြင်နှင့် ဒေါက်တာမောင်မောင်အေး၊ ကြူကြူတို့ရဲ့ နွယ့်အပေါ် နားလည်မှုကိုမူများစွာ မျှော်လင့်မထားမိခဲ့ပေ။ မျှော်လင့်သည်ထက်စော၍ မြေလတ် ဆေးရုံတွင် နွယ် အောင်မြင်ခဲ့ခြင်းမှာ အလုပ်ခွင် အတွင်း အဆင်ပြေချောမွေ့သော ပံ့ပိုးမှုများကြောင့်ပါပဲ။ နွယ် အလုပ်တွေ မရပ်မနားလုပ်နိုင်ခဲ့လေသည်။ နွယ့်ဘဝသည် ဒေါက်တာခင်ဦးနွယ်ရဲ့ အလုပ်ကို မထိခိုက်စေရ။ နွယ်က ခံယူထားခဲ့သည်။ သာမန် ဖြစ်တတ်သော အမှားအယွင်းမျှကိုပင် နွယ့်ကိုယ်နွယ် ခွင့်မပြုနိုင်။ ခင်ဦးနွယ်သည် ပျက်ပြားခဲ့သော အိမ်ထောင်တစ်ခုရဲ့ အိမ်ရှင်မ၊ သားတို့၏မေမေအဖြစ် ခွဲစိတ် ကုတင်ထက်က လူနာများကို ခွဲစိတ်ကုသနေခြင်း မဟုတ်ခဲ့။ အလွန်အလုပ်ကြိုးစားသော၊ အလွန်ကျွမ်းကျင်သော၊ ပေါ့လျော့မှု လုံးဝမရှိသော ခွဲစိတ်အထူးကု ဆရာဝန်တစ်ဦးအဖြစ် လူနာများကို ခွဲစိတ်ကုသပေးနေသူသာ ဖြစ်စေရမည်လေ။

ခွဲစိတ်ခန်းဝင် ဝတ်စုံအထပ်များအောက်က နွယ့်ရဲ့ တစ်ခါက နှလုံးသားရေးရာကို ကြားသိခဲ့လျှင် ခင်ဦးနွယ်ကို မယုံနိုင်သလို အကြည့်များက မျက်နှာတွေများစွာပေါ်မှာ အထင်းသားပေါ်လွင်လာခဲ့၏။ ထိုအရိပ် အယောင်ကို နွယ်ခွဲစိတ်ကုသ ပျောက်ကင်း စေခဲ့လို့ လူနာနှင့်သက်ဆိုင်သူတွေ မျက်နှာမှာ ထင်ဟပ်လာသော ပီတိရိပ်များကဲ့သို့ပင် တန်ဖိုးတန်းတူထားချင်သည်။

နွယ့်ဘဝကို အလုပ်ထဲမှာပဲ မြှုပ်နှံထားခဲ့သည်။ ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းကလွဲလို့ နွယ် ပြင်ပသို့ ထွက်ခဲသည်။ လူမှုရေးပွဲလမ်းများမှ ရှောင်ရှားဖို့ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းပြချက်တွေက နွယ့်မှာ အမြဲတစေ အဆင်သင့်ပေ။

ဆရာဝန်ကြီး ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ဟု လိပ်မူထားသော ဖိတ်စာများမှာ အစုအဆောင်း ဝါသနာကြီးလှသော ညီသူလေး စုဆောင်းသိမ်းဆည်းဖို့သာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ညီသူက အစုအဆောင်းကောင်းလေသည်။ သူ့ဖေဖေအမည် ဒေါက်တာခင်ဦးနွယ်ဟု ပြောတတ် ပေမယ့် အဖေဖြစ်သူဆီကို စာမှန်မှန် ရေးတတ်သူမှာလည်း ညီသူပင်။ ပြန်စာများကို နံပါတ်စဉ်တပ်လို့ သိမ်းဆည်းသည်။ သူ့ဖေဖေထံမှ စာများတွင် နွယ့်ကို သူဆေးကျောင်းသား ပထမနှစ်မှာ ချစ်ရေးကြူခဲ့သလို ယုံကြည်သွတ်နူးစေမည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာစကားတွေဖြင့် နူးမြေ့နေမည်ပါပဲ။ ညီသူရဲ့ ဗီရိုကိုဖွင့်မိလို့ စာအိတ် ပေါ်က ထိုလက်ရေးကို နွယ်မြင်မိလေတိုင်း ဝေဒနာတစ်မျိုးက ဝေ့တက်ရိုက်ခတ်လာနေသေးမြဲပေ။ စည်သူက ကလေးသေနဂ်ဗျူဟာလေးဖြင့် သူ့ဖေဖေ့စာအား သူ့မေမေကို လာပြ တတ်သေးသည်။

"သားတို့မေမေက အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ဦးဆောင်ပြီး သားတို့အတွက်

ရုန်းကန်နေရတာ ဖေဖေ စဉ်းစားမိတိုင်း စိတ်မကောင်းဘူး။ သားတို့မေမေဟာ မာနကြီးသလောက် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ် ရပ်တည်နိုင်တဲ့ တကယ့် မိန်းမတစ်ယောက်ပါပဲ။ သူတစ်ယောက်တည်းနဲ့ သားတို့ရဲ့ စားဝတ်နေရေးပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားဖြည့်ဆည်းနေခဲ့တာ ဖေဖေ ကရုဏာသက်မိပါတယ်။ သားတို့ ဖေဖေ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေ″

သားတို့ဖေဖေရဲ့ ရက်ရောတဲ့အကြင်နာ၊ ကရုဏာများကလည်း အံ့သြစရာပါပဲ။ သူ ပစ်ခွာထွက်သွား စဉ်ကတော့ နွယ့်ဘဝက ကရုဏာသက်မိစရာပေ။ (အကယ်၍ ကရုဏာသက်ချင်ခဲ့ရင်ပေါ့လေ) အချိန်တို အတွင်းမှာ နွယ် ရပ်ရောစိတ်ပါ ကျဆင်း သွားခဲ့သည်။ ခင်ဦးနွယ်ကို မငဲ့ရင်တောင် သားတွေမျက်နှာ ငဲ့ညှာဖို့ တောင်းပန် တိုးလျှိုးခဲ့စဉ်ကတော့ သနားကြင်နာခြင်း မြူတစ်မှုန်စာပင် လွင့်ဝဲကျမလာခဲ့။ ကျပ်တည်းသွားသော စီးပွားရေးကြောင့် ကလေးထိန်းပင် မထားတော့နိုင်။

နွယ် ဆေးရုံအသွားမှာ စည်သူ့ကို ကျောင်းပို့ဖို့၊ ညီသူ့ကို နေ့ကလေးထိန်းပို့ဖို့ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ဘတ်စ်ကားတိုးဝှေ့စီးခဲ့ရသောကာလများကတော့ သူ့ဖေဖေအတွက် နွယ်သည် သနားစရာမဖြစ်ခဲ့ဘူးထင်ပါရဲ့။ နွယ့်ထက် ကိုရိုလာကိုယ်တိုင်မောင်း၍ အလုပ်သင်ဆရာဝန်သင်တန်းလာဆင်းသော မေသန္တာကိုသာ စည်သူတို့ ဖေဖေက သနားမေတ္တာပိုခဲ့သည်။

နွယ်တို့ တသီးတခြားစီဖြစ်ကြသောနှစ်တွင်ပင် နွယ် ခွဲစိတ်ကု ဘွဲ့လွန်စာမေးပွဲ ဝင်ခွင့်ကို ဝင်ရောက် ဖြေဆိုသည်။ နွယ် အောင်မြင်ခဲ့လေ၏။ ဘွဲ့လွန် ၂-နှစ်ကို မေမေတို့အိမ်မှာ ပြန်နေရင်း တက်ခဲ့သည်။ နွယ်နှင့် သားတွေရဲ့ဘဝက အမှောင်မကျနေခဲ့တော့ဘဲ ရောင်နီလင်းလာသည့်အခါမှ သားတို့ဖေဖေသည် နွယ်တို့ကို ဘာကြောင့်များ သနားစိတ်တွေ ဝင်လာရပြန်သည် မသိ။

အကယ်၍ ခင်ဦးနွယ်က သူ့စိတ်ဖြင့် ဘဝတွေ ပြိုပျက်ယိုယွင်း၊ ခွဲစိတ်ကုဘွဲ့လွန်တက်ဖြစ်ဖို့ ထားပါ။ ရပ်ပြီးသား ဆရာဝန်ဘွဲ့ကိုပင် အသုံးမချနိုင်တော့လောက်အောင် စိတ်ဓာတ်တွေ ချို့ယွင်းပျက်ပြားမည်။ စည်သူ၊ ညီသူတို့ကလည်း အမေရဲ့ ကြပ်မတ်မှုအောက်မှာ ပညာရည်ထူးချွန်ကာ နှစ်စဉ်ထူးချွန်ဆုယူနိုင်သည့် အခြေ အနေမျိုး မရှိခဲ့လျှင် ခင်ဦးနွယ်တို့သားအမိတွေကို သူသည်လိုမျိုး သနားရဲပါ့မလား။ နွယ် တွေးကြည့်ချင်မိလေသည်။

သူတို့ယောကျ်ားတွေရဲ့ သနားကြင်နာစိတ်ဆိုတာကလည်း တစ်မျိုးပါပဲလား။ ဒါသည်သာ သူ့ဖေဖေ စာတွေနှင့်ပတ်သက်သော နွယ်ရဲ့မှတ်ချက်လေ။ စည်သူ၊ ညီသူအဖို့တော့ သူတို့ဖေဖေက အဝေးတစ်နေရာတွင် ရှိသည်။ သူတို့ကို ချစ်နေသည် ဆိုသည့် အသိလေးဖြင့် သူတို့ဘဝလေးများ နွေးထွေးလုံခြုံနေပါစေတော့။

သို့ကြောင့်ပင် သားတို့ကို သန့်စင်အေးမြသော မေတ္တာရင်ငွေ့လည်းမပေး၊ လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင် ကြပ်မတ်ပဲ့ပြင်ရာမှာလည်း မပါဝင်၊ စားဝတ်နေရေးအတွက်လည်း မပူပင်ရသော သူတို့ဖေဖေနှင့် စည်သူ၊ ညီသူတို့

အချစ်သည်းနေကြသည်များကို ခင်ဦးနွယ် မနာလိုဝန်တိုမဖြစ်ဘဲ နေလို့ရလေသည်။ သူတို့ဖေဖေရဲ့ ဖောင်းပွနေသော အချစ်များကိုလည်း ဝေဖန်မပြဘဲ နေနိုင်ခဲ့လေသည်။

နွယ်ရောက်ခဲ့သည့်နှစ်၊ နွေဦးတွင် ဖြစ်သည်။ မြေလတ်တစ်မြို့လုံးက စိတ်ဝင်စားကြသော အလှူ အခမ်းအနားတစ်ခု ရှိခဲ့လေသည်။ ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဦးအောင်မြင့်၏ ဖခင်ကြီး ဦးပြည့်၏ အသက် ၈၀-ပြည့် မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်ပွဲပေ။ မြို့လယ်က ဦးပြည့်ပိုင် နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးတွင် သံဃာအပါး ၈၁-ပါးကို ဆွမ်းကပ်လှူလျက် ထိုတိုက်ကို မြေလတ်စာကြည့်တိုက်အဖြစ် မြို့နယ်သို့ ပေးအပ် လှူဒါန်းမှာ ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံ တစ်ရုံလုံးက ဝန်ထမ်းများ နွယ်တစ်ယောက်ကလွဲလို့ ရွှေမှင်ရေး ဖိတ်စာလေးများ ရရှိခဲ့ကြသည်။

ကိုယ့်ဆေးရုံအသိုင်းအဝိုင်းက တက်ရောက်ဖို့ အားခဲနေကြသော ပွဲနှင့်ပတ်သက်၍ ဆရာက နှုတ်ပိတ်ရေငုံ နေသောအခါ နွယ် အနေရခက်ရပါလေသည်။ အခြားဆရာဝန်၊ ဆရာမများလည်း သည်ပွဲအကြောင်း နွယ့်ရှေ့တွင် မဆွေးနွေးဝံ့ကြရှာ။ ခက်လိုက်သည့် ဆရာဦးအောင်မြင့်ပဲ။

အလှူရက် နေ့ဆွမ်းကပ်လှူအပြီးတွင်တော့ နွယ့်အိမ်သို့ အလှူ ထမင်းဟင်းလျာတွေ ကားမောင်းသူနှင့် အပို့လွှတ်လေသည်။ လက်ဆောင်ဝေငှသော ဓမ္မစာအုပ်လေးများနှင့်အတူ။

"သံဃာတွေ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးပြီးချင်း ပို့ရမယ်လို့ ဆရာက မှာထားတာ။ စည်သူ၊ ညီသူကိုတော့ ဆရာကြီးတူ ရန်အောင်၊ ရန်နောင်တို့က ကားနဲ့လိုက်ခဲ့ဖို့ မှာလိုက်တယ်"

နွယ့်အရိပ်အခြေကို ကြည့်နေသော သားနှစ်ယောက်က သည်တော့မှ အဝတ်အစား ပြေးလဲကြရ ရှာသည်။ သူများ မိသားစုစုံညီ တက်ရောက်ကြသောပွဲတွေကို တက်ရောက်ဖို့ နွယ့်စိတ်ကို နွယ် မနိုင်သေး သည်က သားတို့ကိုပါ လူမှုရေးပြင်ပရောက်အောင် ပို့ထားသည်နှင့်တူ၏။ နွယ် ပထမဆုံးအကြိမ် တွေးမိရ လေသည်။ နွယ်ပါ သားတွေနှင့်အတူ ထိုအလှူသို့ လိုက်သွားခဲ့တော့ ဆရာဦးအောင်မြင့် အပါအဝင် ဆေးရုံ တစ်ရုံလုံးက ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုခဲ့ကြသည်။

"နွယ်က ဒီလောက်အထိ သစ္စာဆိုထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ မမအေမီရယ်။ ကိုယ့်ဆရာနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ ပွဲပဲ၊ တက်မှာပေါ့။ ခုတော့ တခြားလူတွေ နွယ့်ကို အားနာပြီး အနေရခက်နေကြတာကိုပဲ နွယ်ကလည်း ပြန်အားနာနေမိတာပါ။ ဆရာကလည်း တစ်ခါတစ်ခါ အတော်ခွကျတယ်"

မမအေမီက ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာတင် တဟားဟားရယ်သည်။

"တစ်မျိုးတွေးကြည့်ပြန်တော့လည်း နွယ် လူမှုရေးပွဲလမ်းတွေ ရှောင်တာကို ဆရာက နားလည်မှုရှိတာ သိရတယ်။ နွယ့်ဘဝအနေအထားကိုပါ နားလည်တဲ့ သဘောပေါ့။ အဲဒီလိုဆိုတော့လည်း နွယ် အလုပ် လုပ်ရတာ ပိုအားရှိလာသလိုပဲ"

"မမရယ်၊ မမကို တို့ဆေးရုံတစ်ခုလုံးက နားလည်ကြပါတယ်။ ဦးမောင်မောင်အေး၊ ဒေါ်ကြူကြူတို့ ဆိုရင်လည်း မမကျေးဇူး

ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ ပြောလို့မဆုံးဘူး။ သူတို့ ဘယ်ဆေးရုံပဲ ရောက်ရောက် မမရဲ့ Training ကောင်းကောင်းရထားတာမို့ ကြောက်စရာမရှိတော့ဘူးလို့ အမြဲပြောနေကြပါတယ်။ တို့အားလုံးက မမစေတနာနဲ့ မမပညာသာ မမရဲ့ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်း။ အကြောင်းမကောင်းတဲ့ကံကတော့ မမတတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူးဆိုတာ နားလည်ထားကြတာပါပဲ"

"ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ဒါကြောင့်လည်း နွယ် မြေလတ်မှာ အလုပ်လုပ်ရတာ သိပ်ကို အဆင်ပြေပါတယ်။ မောင်မောင်အေးနဲ့ ကြူကြူကိုလည်း နွယ်က ကျေးဇူးတင်တာပါပဲ။ နွယ်သင်ကြားပေးပေမယ့် သူတို့က ခံယူချင်ဦးမှလေ။ နွယ်က Training ပေးရတာလည်း ဝါသနာပါတော့ အဲဒါတစ်ခုလုပ်နေရတာကိုကပဲ နွယ့်ကိုယ်နွယ် အလုပ်ရှုပ်ပေးထားနိုင်တာ တစ်မျိုးပေါ့။ သူတို့ကလည်း ကူကြလို့သာ နွယ် လူနာတွေ ဒီလောက် အများကြီး ခွဲစိတ်ကုသပေးနိုင်ခဲ့တာပါ။ အားလုံးက နားလည်ကြလို့ နွယ် ဒီလောက်အထိ အဆင် ပြေပြေ ရပ်တည်နိုင်တာပါပဲ"

နွယ်အောင်မြင့်သည်ဆိုသည်က ဆေးရုံဝန်ထမ်းအားလုံးရဲ့ အထောက်အပံ့ကြောင့် ပါပဲ။ မမအေမီ တစ်ယောက်သာ နွယ့်ကို နားလည်ဖို့မျှော်လင့်ခဲ့ပေမယ့် အားလုံးက အထိုက်အလျောက် နားလည်ပေးကြသောအခါ နွယ် ဆေးရုံရဲ့စေတနာကို တန်ဖိုး ထားမိရသည်။ စေတနာတွေ အပြန်အလှန်ယှက်လုယ်ကာ အလုပ် လုပ်ကြရသည်က ကြည်နူးဖွယ်။ ဆေးရုံသို့ ခင်ဦးနွယ် ဂျူတီဝင်လာတိုင်း အတန်းသစ်တက်စ နေ့ကျောင်းသား တစ်ဦးလို ရင်မှာ သစ်လွင်ကာ တက်ကြွနေတတ်စမြဲ။ ဆေးရုံမှာ အဆင်မပြေသောနေ့ဆို၍ နွယ်မှတ်မိလောက်အောင် တစ်ရက်မှ မရှိခဲ့။ မနှစ် မိုးဦးကျကာလအထိ။ မောင်မောင်အေးနှင့် ကြူကြူတို့ ဆရာဝန် ဇနီး မောင်နှံ ပြောင်းရွှေ့မသွားမီအထိ။ နွယ့်ဘဝက အခြေတကျ ငြိမ်သက်နေသော ကန်ရေပြင်ပမာ ဆိုကြပါစို့လေ။

၀၀၀

ကြူကြူနှင့် မောင်မောင်အေးတို့ ပြောင်းရွှေ့သွားပြီးနောက် ပထမဆုံး ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာသော လက်ထောက်ဆရာဝန်မှာ `ဒေါက်တာယဉ်မျိုး´ပေ။ ဘွဲ့လွန်တက်ရောက်နေခဲ့၍ မြေလတ်ဆေးရုံတွင် အမည်သာ ရှိပြီး လူမရှိသော `ဒေါက်တာမြင့်ဦး´က သင်တန်းဌာနစုထံ ပြောင်းရွှေ့ခွင့်ရသွားခဲ့သည်။ ဒေါက်တာမြင့်ဦး နေရာ ပြောင်းရွှေ့ရောက်လာသူက ဒေါက်တာယဉ်မျိုး ဖြစ်လေ၏။ သူရောက်ခဲ့ပြီး ၆-လခန့်သာ မြေလတ် ဆေးရုံမှာ ဆုံလိုက်ရသည်။ သည့်ထက်သာ ကြာကြာဆုံဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း ခက်တော့မယ်။ နွယ် ညည်းချင်မိခဲ့ရ လေသည်။

နွယ်နှင့် ဒေါက်တာယဉ်မျိုးကို ဆရာဦးအောင်မြင်က သူ့ရုံးခန်းထဲမှာ ဆုံတွေ့မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။ မောင်မောင်အေး၊ ကြူကြူ လက်ထောက်ဆရာဝန်စုံတွဲ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့၍ ခွဲစိတ်ကုသဆောင်မှာ ကူမည့် A.S မရှိ။ နွယ်တစ်ယောက်တည်း အလုပ်တွေပိနေခဲ့သည်။ ထိုအလုပ်များကို ခေတ္တထားရစ်ကာ ဆရာဦးအောင်မြင် ရုံးခန်းသို့ နွယ် လာခဲ့ရပေ၏။

"ဒါကတော့ ဆာဂျင် ဒေါက်တာခင်ဦးနွယ်ပါ။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်၊ ဒါ ကျွန်တော်တို့ ဆေးရုံကို ဒေါက်တာ မြင့်ဦး နေရာရောက်လာတဲ့ A.S ပဲ။ ဒေါက်တာယဉ်မျိုးပါ"

နွယ်က `ဟုတ်ကဲ့´ဟု ပြုံးနှုတ်ဆက်သောအခါ ဒေါက်တာယဉ်မျိုးဆိုသည့် ဆရာဝန်က နွယ့်ကို ပြုံးယောင်ဖြင့် အကဲခတ်နေခဲ့သည်။ အရပ်က ၅-ပေ ၆-လက်မခန့် ရှိမှာဖြစ်လျက် မျက်နှာပွယောင်းယောင်း နေသလိုပဲ။ သူ့ကို ခင်ဦးနွယ်ကလည်း အကဲခတ်နေမိခဲ့လေသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ ကြီးခိုင်သည်။ သူ နွယ့်ကို ကြည့်ရင်း ရုတ်တရက် ရယ်မောလိုက်သောခါ နွယ့်မှာ လန့်ပင်လန့်သွားခဲ့မိရချေ၏။

"ဆာဂျင် ဟုတ်လား။ အလွန်ရှားပါးတဲ့ မိန်းမဆာဂျင်တစ်ယောက်နဲ့ ဆေးရုံ တစ်ခုတည်း အတူ လုပ်ရမှာ အထူးပဲ ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ"

ဒေါက်တာယဉ်မျိုးက အမျိုးသမီးဆာဂျင်ဟု မခေါ်ဘဲ မိန်းမဆာဂျင်ဟု တမင် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ခေါ်လိုက်သော လေသံကို နွယ် သတိထားလိုက်မိခဲ့သည်။ ဆရာဦးအောင်မြင်ပင် အနေရခက်သွားဟန်ရှိလေ၏။ ဆရာဦးအောင်မြင်က စကား လွှဲပြောင်းရန် ...

"ဆရာ့မိသားစုရော တစ်ခါတည်း ပါခဲ့သလား။ နောက်မှ ခေါ်မှာလား"ဟု မေးသောအခါ သူက ရယ်မောပြန်လေ၏။

"ကျွန်တော် အိမ်ထောင်မရှိပါဘူး ဆရာကြီး"

အယ်(လ်)ကိုဟော(လ်)နှင့် ရာသက်ပန်လက်ထပ်ထားဟန်တူသည်ဟု နွယ်တွေးမိသည်။ ဒေါက်တာ ယဉ်မျိုးက နွယ့်ကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်းမှာပင် မလိုလားနေသလို နွယ့်စိတ်မှာ ခံစားမိနေခဲ့သည်။ နွယ်ကလည်း သူ့ကို မလိုလားပါ။ နွယ်ဆိုလိုသည်က ခွဲစိတ်ကုသဆောင်ရဲ့ လက်ထောက်ဆရာဝန်အဖြစ်လေ။

သူ့ကို ကြည့်ရတာ သူအရှုံးပေးထားရသော အရာတစ်ခုအတွက် အခြားတစ်နေရာမှာ အနိုင်လိုချင်ဟန် ရှိနေသည်။ သူအရှုံးပေးထားရသည်က အရက်ကိုဖြစ်ပြီး သူအနိုင်လိုချင်နေသည်မှာ အလုပ်ခွင်တွင် ဖြစ်ပုံ ရလေ၏။

"ဆရာဦးယဉ်မျိုးကတော့ စီနီယာ A.S ပါ။ နယ်တော့ တော်တော်စုံနေပါပြီ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်။ သူက ကျွန်တော်တို့ ဆေးရုံအတွက် အကူအညီ အများကြီး ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ လောလောဆယ်တော့ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ရဲ့ ဝါ့(ဒ်)က အရေးကြီးတယ်။ A.S လည်း တစ်ယောက်မှမရှိတော့ ဦးယဉ်မျိုးနဲ့ လက်တွဲလုပ်ကြတာပေါ့"

နွယ်က တစ်ခဏပင် မစဉ်းစားဘဲ ယဉ်ကျေးစွာ ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။

"ကျွန်မဝါ့(ဒ်)ထက် ဆရာကြီးအတွက် ပိုအရေးကြီးပါတယ်။ အခု ဆရာ့မှာ အပြင်လူနာရော၊ ဖျားနာရော ကိုင်နေရပြီး ရုံးက တစ်ဖက်နဲ့ ပိုပြီးအလုပ်များပါတယ်။ ဆရာဦးယဉ်မျိုး ရောက်လာတော့ ဆရာ အကူအညီရတာပေါ့"

နွယ်က ငြင်းလိုက်သောအခါ နွယ့်ထက် လုပ်သက်ရင့်ကာ အရွယ်လည်းရသော ဦးယဉ်မျိုးမှာ ခံပြင်းသွားပုံ ပေါ်လေ၏။ သူ့မျက်နှာနီပွပွမှာ နီရဲတက်လာခဲ့သည်။ ဆရာဦးအောင်မြင့်ကလည်း အခြေအနေကို နားလည်ရိပ်စားမိပုံရလေသည်။

"ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်။ မြေလတ်ရဲ့ OPD ပေးရင့်ကလည်း အများသား ဆရာရေ့။ ဆရာလည်း ရောက်စ နားနားနေနေ ဖြစ်အောင် OPD မှာပဲ ထိုင်ကူပေးပါတော့။ ထရန်စဖာသွားတဲ့ မောင်မောင်အေးနဲ့ ကြူကြူတို့အစား A.S တွေလည်း ရောက်လာတော့မှာပါ။ အဲဒီကျတော့ ကျွန်တော်တို့ ညှိနှိုင်းပြီး ဂျူတီတွေ ဆွဲကြတာပေါ့"

ဒေါက်တာယဉ်မျိုးက နွယ့်ကို နှုတ်ခမ်းစွန်းတစ်ဖက်တည်း မြင့်တက်သော အပြုံးဖြင့် ကြည့်လျက် ...

"ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကလည်း ရိုးရိုး A.S ပို့(စ်)နဲ့ပဲ ထင်တယ်။ ကျွန်တော့်ထက် အများကြီး ဂျူနီယာ ကျပုံရပါတယ်။ နောက်တစ်ခါ ဂျူတီအပြောင်းအလဲလုပ်ရင်တော့ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်နဲ့ ကျွန်တော်နေရာချင်း လဲကြတာပေါ့လေ။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က OPD မှာ လာထိုင်ပေါ့ ဟဲဟဲ"

လက်ထောက်ဆရာဝန်ရာထူးနှင့်ပေမယ့် ခွဲစိတ်အထူးကုဘွဲ့လွန်ရထားခဲ့သော နွယ့်ကို အခြား လက်ထောက်ဆရာဝန်များနည်းတူ ဂျူတီပြောင်းလဲရမည် ပြောသည်က မဖြစ်နိုင်ပေ။ သူတမင်ပြောခဲ့တာ ဖြစ်လေ၏။

"ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းရမှာလဲ။ ကျွန်မက ဆာဂျင်တစ်ယောက်လေ"ဟု ခင်ဦးနွယ်က ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ပြန်ပြောဖို့ သူမျှော်လင့်ထားဟန်ပေ။ ထိုသို့ နွယ်က ပြန်ပြောခဲ့လျှင် သူ ရယ်သွမ်းသွေးပေဦးတော့မည်။ နွယ်က သူမျှော်လင့်ထားသည်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ကိုသာ ပြောခဲ့လိုက်လေ၏။

"ရတယ်လေ ဆရာ။ ကျွန်မလည်း OPD မှာ ထိုင်ပြီး OPD စာအုပ်ကလေးတွေ ရောင်းမပေးရတာ ကြာပြီဆိုတော့ ..."

နွယ်ကသာ သူ့စကားကို ရယ်မောလိုက်ခဲ့သည်။ ဒေါက်တာယဉ်မျိုးနှင့် ခင်ဦးနွယ်တို့၏ တွေ့ဆုံခြင်း အစမှာ သည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေခဲ့သည်လေ။

□□□

မြေလတ်ဆေးရုံ၏ ခွဲစိတ်ရက်မှာ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ဖြစ်သည်။ အရေးပေါ်မဟုတ်သော ခွဲစိတ်မှုများကို တစ်ပတ်လျှင် တစ်ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း ပြုလုပ်ခဲ့တာ ဆာဂျင်ဦးဟန်တင် လက်ထက်ကတည်းကပင်။ ခင်ဦးနွယ် ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာတော့ သည်ရက်ကို ပြင်ချင်သလား ဦးအောင်မြင် မေးခဲ့၏။ ခင်ဦးနွယ် မပြင်ခဲ့။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ပင် အဆင်ပြေ၏။

လူနာကို မခွဲစိတ်မီ အခြေအနေကောင်းမွန်အောင် အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပေးဖို့ တနင်္လာ၊ အင်္ဂါ နှစ်ရက် ရကာ ခွဲစိတ်ပြီးစ အရေးကြီးချိန် ကြာသပတေး၊ သောကြာတွင် လူနာက ဆေးရုံဖွင့်ရက်၊ ဆရာဝန် ဆရာမ စုံစုံ ညီညီရဲ့ မျက်စိအောက်မှာ ရှိနေမည်လေ။ ထိုဗုဒ္ဓဟူးခွဲစိတ်ရက်မှာ မြို့နယ်ဆရာဝန် ဒေါက်တာဦးအောင်မြင်ပါ ခွဲစိတ်ခန်းသို့ လာလေ့ရှိသည်။ မေ့ဆေးပေးသည်။ ဆေးရုံရှိ ဆရာဝန်တိုင်းကိုလည်း ခွဲစိတ်ကုသရာတွင် ကဏ္ဍတစ်ခုခုမှာ ပါဝင်စေချင်လေ၏။

ထိုဗုဒ္ဓဟူးနေ့များတွင်တော့ ခင်ဦးနွယ်နှင့် ဒေါက်တာယဉ်မျိုး မဆုံမဖြစ် ဆုံရတတ်လေသည်။ ဒေါက်တာယဉ်မျိုးရဲ့ ခွဲစိတ်ကုသမှု အတွေ့အကြုံလည်း မနည်း။ သူခွဲစိတ်ကုသနေသည်ကို အကဲခတ်ရှုဖြင့် သူ့ကျွမ်းကျင်မှုကို မှန်းဆနိုင်သည်။ ထိုအရည်အချင်းတွေကို အချို့သော ယောကျ်ားဆရာဝန်များနည်းတူ သူ့ အရည် ဖျော်ပစ်နေသည်ကမှ အလွန်နှမြောစရာကောင်းလှသည်ဟု ခင်ဦးနွယ် ထင်မိပေ၏။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ဒါ သူတို့ယောကျ်ားတွေရဲ့ အားနည်းချက်လေ။

နွယ်နှင့် သိပ်အဆင်မပြေပေမယ့် သီရေတာအဖွဲ့၊ ဆေးရုံအဖွဲ့တွေနှင့် သူ အဆင်ပြေနေခဲ့သည်။ နာ့(စ်)လှလှစောတို့၊ မြိုင်တို့က အရေးပေါ်လူနာရောက်လို့ အခေါ်လွှတ်ခဲ့လျှင် ဦးယဉ်မျိုး ချက်ချင်းပြေးလာ ပေးတတ်သည် ဆို၏။ အရေးကြီးလျှင် လူနာစိတ်ချရသည်အထိ နေပေးတတ်သည်။ ဆေးခန်းပင် မသွားတော့ ဟုဆိုလေ၏။ သီရေတာက မမအေမီတို့အဖွဲ့မှာမူ သူ့ဟာသတွေနှင့် ပွဲကျနေတတ်သည်။

"မမအေမီ၊ အရက်ပြန်နဲ့ အရက်က အတူတူပါပဲဗျာ။ အရက်ပြန်အစား အရက်ကို သီရေတာမှာ သုံးစမ်းပါ။ ဒါမှ ကျွန်တော်ကလည်း ရီဝေရီဝေနဲ့ ခွဲ၊ မမအေမီကလည်း ရီဝေရီဝေနဲ့ ကူ"

ဆရာဦးအောင်မြင် သီရေတာက ထွက်သည်နှင့် ဆရာယဉ်မျိုးသည် ထိုအကြောင်းအရာမျိုးကို ရွေးတော့သည်။ နွယ် အရက်ကို အနံ့ပင် ခံလို့မရတာ သူသိဟန်မတူဘဲ ပြောနေပေမယ့် နွယ်ကမူ နွယ့်ကိုများ တမင်အရွဲ့တိုက်နေရော့သလား ထင်ချင်လာမိခဲ့ပေ၏။ သို့သော် နွယ် သူ့ကို ဘာမှတ်ချက်မျှမပေး။ ဝေးဝေးမှာ မကြားချင်ယောင်ပြု၍သာ နေမိခဲ့သည်။

သူ ခပ်ယစ်ဝေဝေဖြင့် လာတတ်သော ညဂျူတီများတွင် နွယ်နှင့်ဆုံမိလျှင်မူ နွယ်က ဟန်မဆောင်ဘဲ သူ့ကို သိသာစွာ ရှောင်ရှား၏။ သူ သီရေတာထဲမှာ ပြောသမျှ နွယ်က ခပ်မဆိတ်နေနိုင်ပါလျက် သူက နွယ်မို့ ခွဲစိတ်ရင်း သားတွေအကြောင်း၊

သားတို့ဖေဖေအကြောင်း ပြောမိလျှင် `အဟမ်း´ဟု ချောင်းဟန့်လိုက်တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကြို့ထိုးသလို `ကရိ´ဟူသော အသံမျိုးထွက်အောင် လုပ်တတ်ပြန်သေး၏။ သူ့အသံကြားရလျှင် နွယ့်မှာ စကားပဲဆက်ရမလို၊ အကြောင်းအရာပဲ ပြောင်းရတော့မလို။ ဘယ်လိုလူလည်း မသိ။

စင်စစ် ဆေးရုံဆိုတာမျိုးက အခြားဌာနတွေမှာလို အသစ်ပြောင်းရွှေ့ ရောက်ရှိလာသူနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်ဖို့ အချိန်စောင့်ရသောနေရာ မဟုတ်ပေ။ အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်တူ အလုပ်လုပ်ကြရင်း ကိုယ့်ကိုသူကူကာ သူ့ကိုကိုယ်ကူရင်း ရင်းနှီးခင်မင် လွယ်သွားကြမြဲ ဖြစ်လေ၏။ ခင်ဦးနွယ်နှင့် ဦးယဉ်မျိုးမှာမူ ခင်မင်ရင်းနှီးနိုင်ဖို့ မရှိ။ အလုပ်သဘောအရသာ ဆက်ဆံမိကြသည်။ သူရောက်စမှာ ခွဲစိတ်ကုသမှုနှင့် ပတ်သက်၍ နွယ်က ဖြစ်သင့်သည်ကို ပြောပြမိခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က စလို့ပါပဲ။ ခင်ဦးနွယ်နှင့် ဦးယဉ်မျိုးတို့ ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေ လာခဲ့တော့ပါပေ။

၅၈

ခင်ဦးနွယ် တွေ့စကပင် ဦးယဉ်မျိုးကို အကဲခတ်မိသည်။ သူ အရှုံးပေးထားရသော အရာတစ်ခု အတွက် အခြားတစ်နေရာမှာ အနိုင်လိုချင်နေဟန်ရှိသည်ဟု။ သူ အရှုံးပေးထားရသည်က အရက်ကိုဖြစ်ပြီး သူ အနိုင်လိုချင်နေသည်က အလုပ်ခွင်တွင် ဆရာကြီး ဖြစ်ချင်လိမ့်မည် ထင်ခဲ့မိ၏။ နွယ့်အထင်က တစ်ဝက်သာ မှန်ခဲ့သည်။ သူ အနိုင်လိုချင်နေသည်က အလုပ်ခွင်တွင် မဟုတ်။ အလုပ်ခွင်အတွင်းက သူ ဘယ်လိုမှ အထင် မကြီးနိုင်သော မိန်းမတွေအပေါ်မှာသာ သူ အာဃာတရှိနေခဲ့တာ နွယ် သိလာရတော့လေ၏။

တစ်ပတ်မှာ အနည်းဆုံးတစ်ရက်တော့ ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဦးအောင်မြင်က ဆေးရုံရှိ အတွင်းလူနာများကို လှည့်လည်ကြည့်လေ့ရှိသည်။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်၊ ဆရာယဉ်မျိုးနှင့်အတူ ဆေးရုံကို Round တတ်သည်။ ထိုအခါ မျိုးတွင် သူက အမျိုးသမီးလူနာအကြောင်း ပြောရင်းက ...

"ဆရာကြီး သိတဲ့အတိုင်းပေါ့ဗျာ။ မိန်းကလေးဆိုတော့လည်း နည်းနည်းတော့ ပူတာပေါ့။ Hysteria ကိုဆိုရင် သူတို့က အပိုင်ယူမွေးထားတော့တာ။ အပူလွန်တော့ အဲဒီလို ပေါက်ကွဲမွေးထွက်ကုန်ရော "ဆိုတာမျိုး။

ယောက်ျား ဟစ်(စ်)တီးရီးယား သူ မကြုံဖူးဘူးလား မသိ။ မိန်းမတွေ တက်ချက်၊ မေ့မျောလာလို့ကတော့ ဦးယဉ်မျိုး ပြောစရာရလို့မဆုံးတော့။

"မိန်းမတွေပဲ တော်ကြာ ကလေးပျက်လိုက်၊ ကလေးဖျက်လိုက်၊ ကလေးလိုချင်လိုက်၊ သားအိမ် ခြစ်လိုက်၊ ကလေးမွေးလိုက်၊ သားအိမ်ယောင်လိုက်၊ သားအိမ်ထုတ်လိုက်၊ သွေးဆုံးကိုင်လိုက် သူတို့ပဲ ရှုပ်နေတာပဲ။ ဆေးရုံမှာ မိန်းမရောဂါတွေသာ နုတ်လိုက်ရင် တော်တော် အလုပ်သက်သာသွားမှာပဲနော် ဆရာ" ဆိုတာမျိုး။

"မိန်းမဆိုတော့လည်း အဟဲ အဟဲ"ဆိုတဲ့ ရယ်မောသံတစ်ဝက်တစ်ပျက်၊ အဓိပ္ပါယ်တွေ တစ်ဝက် တစ်ပျက်နှင့် စကားမျိုး။

နွယ့်ကို မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ မေ့နေလို့ပြောတာမျိုး ဟုတ်ပုံမရ။ သူ ပြောချင်တာတွေပြောပြီးမှ ...

"ဟာ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်၊ ဆောရီးဗျာ ဆောရီး"

မေ့ချင်လျော့ချင် ဟန်ဆောင်တောင်းပန်ခြင်းမျိုးကို နွယ်ကလည်း မယုံကြည်ပါ။

"ရှင်ကိုယ်တိုင်က လူပျိုကြီး ဖြစ်နေပြီး မိန်းမအကြောင်း ဘယ်လောက်များသိလို့ ပြောနေရတာလဲ"ဟု မမအေးမီပင် မခံချင်ဘဲ ပြောလာခဲ့သည်။ သူက တဟားဟား ရယ်မောလျက် ...

"ဒီသီရေတာထဲက အမျိုးသမီးတွေအားလုံးကိုတော့ ကျွန်တော် လေးစား ပါတယ်နော်။ ဟဲဟဲ ... မိန်းမတွေ၊ အဲ ... အများစုသော မိန်းမတွေအကြောင်းသိလို့

မိန်းမ မယူတာပေါ့ဗျာ။ မိန်းမယူတဲ့မောင်တွေက မိန်းမတွေအကြောင်း မသိလို့ ယူတာဗျား”ဟု ဆိုတတ်သည်။

သူနှင့် စကားအချေအတင် ပြောဖို့ကလည်း အခက်။ ကိုယ့်ကို တိုက်ရိုက် ပြောသောစကားလည်း မဟုတ်။ မိန်းမထုကြီးနှင့်ချီ၍ ပြောနေတာဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဦးယဉ်မျိုးနှင့် စကားအချေအတင်ဖြစ်ဖို့က သူ့ကိုယ်သူတောင် မပိုင်ဘဲ အရက်က ပိုင်နေသည့် လူစား။

သို့နှင့် သူ တစ်ည ညဂျူတီ Round ကို ခပ်ယစ်ယစ်ဖြင့်လာခဲ့စဉ် ဆရာ ဦးအောင်မြင်ကလည်း မြို့နယ်က အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဆေးရုံတက်ရ၍ တာဝန်အရလာကြည့်ရင်း ဆရာယဉ်မျိုးနှင့် ဆုံမိ လေ၏။

နောက်တစ်ရက်မှာ ဆရာဦးအောင်မြင်၏ ရုံးခန်းသို့ ဆရာယဉ်မျိုးကို ခေါ်ယူခဲ့သည်။ ဆရာဝန်ချင်းမို့ ကြမ်းကြမ်းပြောဆို အရေးယူခြင်းမရှိပေမယ့် ခပ်ပြင်းပြင်းလေးတော့ သတိပေးခဲ့သည်ဟု နွယ်တို့ သိရ လေသည်။ မမအေမီတို့ သီရေတာအဖွဲ့က ဦးယဉ်မျိုးကို ကရုဏာဝင်နေကြဆဲ။ နွယ်က အနည်းငယ် ကလေး ဆန်ချင်လည်း ဆန်ပါစေ “အဲဒါမှ ကောင်းတယ် မမအေမီ”ဟု သီရေတာထဲမှာ ရယ်မောပြောမိခဲ့လေ၏။

ဒေါက်တာယဉ်မျိုး ရောက်လာခဲ့ပေမယ့် ဆေးရုံအလုပ်များကို မျှဝေယူနိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ သူ အရက် ဖြတ်တော့မည်ဟု ဆရာကြီးဦးအောင်မြင်ထံမှာ ကတိခံကာ သူ့ဘာသာသူ အိမ်မှာပဲနေကာ အရက်ဖြတ်နေ ခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တစ်ရက်တော့ သူ့ကို သီရေတာထဲမှာ တွေ့လိုက်ရသည်။ နွယ်လည်း ကူမည့် A.S မရှိ သည်မို့ အရေးပေါ်နှင့် စောင့်ဆိုင်းဖို့မသင့်သည့် ခွဲစိတ်မှုများကိုသာ ပြုလုပ်နိုင်တော့သည်။ သီရေတာထဲ ဝင်ပေမယ့် ဒေါက်တာယဉ်မျိုးကလည်း မကူညီနိုင်ပေ။ သူ အရက်ကြိုးစားပြီး ဖြတ်နေပုံတော့ရ၏။ သူ့ကြည့် ရတာ အားလည်းနည်းနေခဲ့သည်။ အသံဝါကြီးနှင့်မူ ရယ်မောနိုင်နေဆဲ။

“အခုတော့ အရက်မကောင်းတာသိပြီး အရက်ဖြတ်နေပြီလား။ အစကတော့ အရက်က မိန်းမတွေထက် ပိုပြီး သစ္စာရှိတယ်ဆို” မမအေမီက စကားနာထိုးသည်။

“အခုလည်း မိန်းမထက် သစ္စာရှိလို့ အခွဲရခက်နေတာပေါ့ဗျာ။ အရက်က ကောင်းပါတယ်။ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးက မကောင်းလို့သာ ဖြတ်ရတာ မမအေမီ”ဟု ဆရာယဉ်မျိုးက စွဲလမ်းတမ်းတသံနှင့် ပြောသည်။

သည်လိုလူစား အရက်အပြင် နောက်ထပ်မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် လက်မထပ် ဖြစ်တော့တာ မဆန်း ပါဘူး။ ကံဆိုးမယ့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လျော့သွားတာပေါ့။ နွယ် အတွေးထဲမှာ ပြုံးမိသည်။ သူ့စကားနှင့် သူပင်။ အရက်ပြတ်လုဆဲဆဲမှာ ပြန်သောက်ဖြစ်ကာ ဆေးရုံပြန် အလုပ်ဆင်းနေတာ တွေ့ရပြန်လေသည်။ သည်အချိန်မှာပဲ ဒေါက်တာမူယာတင်က လက်ထောက်ဆရာဝန်အဖြစ် မြေလတ်ဆေးရုံလေးသို့ တာဝန်ကျ လာခဲ့သည်။

ခင်ဦးနွယ်နှင့် အဆင်မပြေခဲ့သော ဆရာယဉ်မျိုးက ဒေါက်တာမူယာတင်နှင့် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ကောင်းအောင် ရင်းနှီးခင်မင်လွယ်သွားခဲ့ကြတာ ဆရာယဉ်မျိုး အသည်းရောင်ရောဂါဖြင့် ဆေးခွင့်မယူခင် ကာလအတွင်းမှာ ဖြစ်လေ၏။ နွယ်လည်း မြေလတ်ဆေးရုံလေးမှ ပြောင်းရွှေ့လိုသောစိတ် ပထမဆုံးအကြိမ်

ဖြစ်ပေါ်မိခဲ့တော့သည်လေ။

သူ့ကို သိမြင်ဖူးစမှာပင် နွယ့်စိတ်တွင် အနှောင့်အယှက်လို ဖြစ်ရသည်။ ထိုရက်က တနင်္ဂနွေအားရက် ဖြစ်သည်။ နွယ်သည် နေ့အားတွင်လည်း နံနက်ခင်းတစ်ကြိမ် လူနာလှည့်လည်ကြည့်မြဲဖြစ်သဖြင့် ဆေးရုံသို့ ရောက်လာခဲ့၏။

ခွဲစိတ်ကုသဆောင်နှင့် ခွဲစိတ်ခန်း ဆက်သွယ်သော စင်္ကြံကွေ့တွင် ထိုသူစိမ်းကို နွယ် လှမ်းမြင်မိ လေ၏။ နွယ် လှမ်းမြင်ခိုက် သော့ပိတ်ထားသော ခွဲစိတ်ခန်းကို သူကဲကြည့်နေပုံက နွယ့်စိတ်မှာ အနှောင့် အယှက် ဖြစ်စေခဲ့သည်။ အိမ်မှာ နေရသည့်အချိန်ထက် ပိုလွန် အချိန်ကုန်ရလေ့ရှိသော နွယ်၏ ခွဲစိတ်ခန်းကို ထိုလူစိမ်းက သည်မျှ စိမ်းစိမ်းကြည့်နေတာ မြင်ရတော့ နွယ် မနှစ်မြို့ချင်။

နွယ့်ကိုယ်ပိုင်အခန်းကို နွယ်မရှိခိုက် ချောင်းမြောင်းခံရသလိုမျိုး ခံစားမိသည်။ သူ့ကို ဘေးတိုက် အနေအထားဖြင့် နွယ် မြင်နေရသည်။ သူက လူရွယ်တစ်ဦးပေ။ အရပ်မြင့်သည်။ ၅-ပေ ၁၁-လက်မခန့် ရှိမည်လား။ ကိုယ်နေဟန် ထွားသည်။ အသားညိုညိုနှင့် လူရည်သန့်အသွင်ရှိလေ၏။ ရှပ်အင်္ကျီလက်တိုအကွက် ဖျော့ဖျော့နှင့် ကချင်ရိုးရာဆင် ပုဆိုးမှိုင်းမှိုင်းကို ဝတ်ဆင်ထားခဲ့သည်။ နွယ့်ကိုတော့ သူက မမြင်သေး။ ၃၀-ဝန်းကျင်သာရှိမည့် သူ့အသက်ကို ခန့်မှန်းကာ ...“ဟေ့ ဒီမှာ ဘာကိစ္စများလဲ”ဟု နွယ်က တာဝန်ရှိသူ လေသံဖြင့် ခပ်တင်းတင်း မေးခဲ့သည်။

အသံကြားရာဆီ သူ ချာကနဲ လှည့်ကြည့်ခဲ့သည်။ သူ့မျက်နှာသွင်ပြင်ကတော့ ရိုးသားကြည်စင် လေ၏။ မျက်ခုံးများမှာ ပုံကျပေမယ့် များစွာထူထဲခြင်းမရှိ။ မျက်လုံးများကသာ စူးရှညိုမှောင်သည်။ နှာတံ ပေါ်ကာ မေးရိုးများ ခိုင်ခဲ့သည်။ နှုတ်ခမ်းများက ပိရိသေသပ်လျက် အနည်းငယ်ထူလေသည်။ ထိုနှုတ်ခမ်းတွင် မိတ်ဆွေဖွဲ့လိုဟန် ပျော့ပျောင်းသော အပြုံးရိပ်ရှိနေသည်။ ရိုးသားသော သူ့မျက်နှာပြင်တွင်တော့ အံ့သြ သွားသော အရိပ်အယောင်တို့ အတန်ကြာ ယှက်သန်းသွားခဲ့သည်။ သည့်နောက်တွင်မှ နွယ့်လက်ထဲက နားကျပ်ခွေကို သတိပြုမိသွားခဲ့သည်ထင်၏။ အံ့သြရိပ်တို့ ပြေလျော့ကာ ...

“ဒီလိုပဲ လျှောက်ကြည့်နေတာပါ မမ”

သည်ကတည်းက မသိဖူးသည့် နားကျပ်ကိုင်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို မမဟု အလွယ်တကူ ခေါ်လိုက်ကတည်းက သူလည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဟု နွယ် ရိပ်စားမိဖို့ကောင်းလေ၏။ နွယ်က မရိပ်စားမိ လေသေး။ သူ့ရဲ့ တရင်းတနှီး ပြောဆိုဟန်ကြောင့် ပိုလို့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခဲ့ကာ ...

“အဲဒါ ခွဲစိတ်ခန်းလေ။ သော့ခတ်ထားတာပဲ။ လူနာထားတဲ့အဆောင် မဟုတ်ဘူး။ တွေ့ချင်တဲ့ လူနာ ရှိရင် ဆရာမများအခန်းမှာ စုံစမ်းမှပေါ့”ဟု ပြောမိရလေ၏။

ထိုသူစိမ်းက ရုတ်တရက်ပင် ရယ်ချလိုက်လေသည်။ နွယ် အံ့အားတသင့် ရှိနေဆဲ ...

“ကျွန်တော်က ဒီဆေးရုံကို ပြောင်းလာတဲ့ A.S ပါ။ ကျွန်တော့်နာမည်

သက်ဇော်နိုင်ပါ မမ"

သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ နွယ် အလွန် အားနာသွားရပြီး ...

"ဆောရီးပဲ ဆရာရေ။ ကျွန်မ ဆရာရောက်နေပြီဆိုတာ မကြားလိုက်လို့ပါ"

"မနေ့ညနေ့ ရောက်ပါတယ် မမ။ ဆရာကြီးက တနင်္လာနေ့မှ အလုပ်စဝင်ခိုင်းပါတယ်။ ကျွန်တော့် ပစ္စည်းတွေလည်း မပါသေးတော့ အခု ဆရာကြီးအိမ်မှာပဲ ခဏတည်းနေပါတယ်။ ဆေးရုံကို မရောက်ဖူးသေး တာနဲ့ ..."

"ဟုတ်တာပေါ့။ ဆရာ့ကို အသစ်ရောက်လာတာတဲ့ A.S မှန်းလည်း မသိကြသေးလို့ပါ။ သိရင် ကျွန်မတို့ ဆေးရုံက စတတ်(ဖ်)တွေကလည်း လိုက်ပြကြမှာပါ"

နွယ်နှင့် ယှဉ်တွဲလိုက်ပါလာသော သူ့ကို ဆေးရုံအနှံ့ လိုက်ပြပေးဖို့ နွယ့်တွင် စိတ်ကူးမရှိသည့် အကြောင်း သွယ်ဝိုက်ပြောပေမယ့် သူက ရိပ်စားမိပုံမပေါ်ပေ။ စကြံခေါင်မိုးတစ်ကွက်စီက သစ်ထုတ်တန်းမှာ ရေးထိုးထားသော အလှူရှင်အမည်များကို မော့၍ဖတ်လာသည်။ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော ခွဲစိတ်ကုသလူနာ ဆောင်ကို ကြည့်လာသည်။ ဆေးရုံကို အကဲခတ်ရင်းက သိလိုသည်များကို နွယ်သို့ ရည်မွန်စွာ မေးလာသည်။

"ဆေးရုံက စပယ်ရှယ်လစ်ဆေးရုံမဟုတ်ဘဲ Surgical Ward ကို သပ်သပ်ထားတယ်နော်။ အဲဒါ ထူးဆန်းလို့ ကျွန်တော်ကြည့်နေတာ"

"Surgical Ward သပ်သပ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ OG ကေ့(စ်)တွေလည်း ပါပါတယ်။ ခွဲလူနာက ဒီမှာများတော့ ခွဲစိတ်ဆောင်သပ်သပ်ထားပေးခဲ့တာလို့ ဆရာကြီးက ပြောတယ်"

"သိပ်ဟန်ကျတာပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း ဆာဂျရီကို အသေအလဲ ဝါသနာပါတာ"

နွယ်ကဲ့သို့ပင် ခွဲစိတ်ကုသခြင်းကို ဝါသနာထက်သန်သည်ဆိုတော့ နွယ် သူ့ကို ခင်မင်လာမိသလို ရှိခဲ့သည်။ သည့်အခိုက် ကုတင်ထက်က လူနာများရဲ့ အသံတိတ်ဆိတ်နေမှုကို သတိထားမိသည်။ ရက်အားတွင် နွယ့်မှာ ဆေးခန်းအလုပ်က ပိုများတတ်သည်။ ထိုရက်အားများတွင် ပေါ့ပါးလွတ်လပ်စွာ ဝတ်ဆင်လို့ရသော စပို့ရှပ်၊ လုံချည်က တစ်ပတ်နွမ်းနှင့် ရှေ့မှာ အလုပ်တွေ တန်းစီစောင့်နေသေးသလို မြန်ဆန်သော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် ရုတ်ကနဲ ဆေးရုံသို့ရောက်လာ၊ ကြည့်သွားတတ်သော နွယ့်ကို သူစိမ်း တစ်ဦးနှင့် ယှဉ်တွဲအေးလူ စကားပြောလို့ သူတို့ မမြင်ဖူးခဲ့ကြပေ။ အံ့သြစူးစမ်းသော မျက်နှာရိပ်တွေဖြင့် လှမ်းကြည့်နေခဲ့ကြပေ၏။

"ကျွန်တော်တော့ ဒီဆေးရုံလေးကို လုံးဝသဘောကျသွားပြီဗျာ"

နွယ်က စိတ်အိုက်နေမိဆဲ။ သူက ဆေးရုံကို ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေခဲ့သေး၏။ ခွဲစိတ်ကုသ ယောကျ်ား လူနာဆောင် အဝင်ပေါက်ကို ရောက်တော့ နွယ် ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်ကာ ...

"ဒီကော်ရစ်ဒါအတိုင်း ဆက်သွားလိုက်ရင် ကော်ရစ်ဒါအဆုံးမှာ ဂျူတီခန်းရှိပါတယ်။ မနက်တိုင်း ဆေးထိုးဆေးတိုက် လာလုပ်ပေးတဲ့ နာ့(စ်)တွေလည်း ရှိပါတယ်။ ဆရာ့ကို စတတ်(ဖ်) တစ်ယောက်ယောက်က ကူညီပါလိမ့်မယ်နော်"ဟု ဆိုလိုက်စဉ် သူ ပထမတော့ ကြောင်နေခဲ့သေးသည်။ နောက်မှ ...

"ဟုတ်သားပဲ။ မမက ဂျူတီနဲ့ ထင်တယ်"

သူ့ဘာသာ နားလည်ယူလိုက်သည်မို့ နွယ်က လှမ်းပြုံးရုံပဲ ပြုံးလိုက်တော့ပေ၏။ နွယ် အဆောင်ထဲ မရောက်မီ ...

"ဒါနဲ့ မမက ..."

"ခင်ဦးနွယ်ပါ"

တိုတိုဖြေလိုက်ပြီးမှ သူ့မျက်နှာပြင်ပေါ်က ပြောင်းလဲလာမည့် အရိပ်အယောင်ကို နွယ် သိချင်လာ မိကာ သူ့ကို ပြန်လှည့်ကြည့်မိရလေ၏။ ခင်ဦးနွယ်ဘဝကို ဆေးလောက အများစုက သိထားခဲ့ကြသည်။ သူ ခင်ဦးနွယ်အမည်ကို အမှတ်ရက သူ့လို ဆေးရုံက စိမ်းနေသေးသော လူရှယ်တစ်ဦးနှင့် လှည့်လည်ပြဖို့ပင် ယှဉ်တွဲမရှိချင်သည့်အကြောင်း ရိပ်စားမိဖို့သင့်လေသည်ဟု နွယ်က ထင်မှတ်ဆဲ ...

"သြော် ဟုတ်ကဲ့။ မမက အခု ခွဲစိတ်ဆောင်မှာ တာဝန်ကျနေတာလား"တဲ့။

ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို ခွဲစိတ်ဆောင်မှာ တာဝန်ကျနေသလားဟု မေးလိုက်တော့ နွယ် ပြုံးရယ်ချင်သွားရသည်။ နာမည်ကျော် ခင်ဦးနွယ်နှင့် ခင်ဦးနွယ်၏ဘဝကို မကြားဖူးရုံမက လူကဲခတ်မှာလည်း ညံ့လှချည်လား ဦးသက်ဇော်နိုင်ရယ်။ မင်း တော်တော် အူကြောင်ပါလား။ နွယ် အဖြေမပေးဘဲ ပြုံးလျက် လှည့်ထွက်မိခဲ့တော့ပေ၏။

□□□

"မမရေ ဦးသက်ဇော်နိုင်က မမကို ဆာဂျင်မှန်းမသိလို့ ပြောလိုက်မိတာ သိပ်အားနာတာပဲလို့ ပြောနေတယ်"

နောင်မှ မမအေမီက ရယ်ရွှင်သောသောဖြင့် ပြောခဲ့သည်။

ဦးသက်ဇော်နိုင်က မြေလတ်သို့ ဒုတိယ ပို့(စ်)တင်အဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကာ သူ့ပထမ ပို့(စ်)တင်က ချင်းပြည်နယ်၊ ပလက်ဝမြို့တွင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဝေးလံသော ပြည်နယ်က ဆရာဝန်တစ်ဦး ပီပီ ဘာမျှမကြားခဲ့ပါဟု မမအေမီကို ပြောပြခဲ့သည်။

ခင်ဦးနွယ်ကမူ မျက်နှာလွှဲရသော မောင်မောင်အေး၊ ကြူကြူတို့ ပြောင်းရွှေ့သွားပြီး သူတို့နေရာ ရောက်ရှိလာသော ဒေါ်မူယာတင်နှင့် ဦးသက်ဇော်နိုင်တို့နှစ်ဦးကို သင်ပြပေးရဦးမှာပါလားဟူသော အတွေးနှင့် နည်းနည်းတော့ မောချင်သွားရပေ၏။

စင်စစ် နွယ်က သင်ကြားပြသပေးရဖို့လည်း ဝါသနာပါသည်။ ဆရာဝန်ဆိုလျှင် အရည်အသွေးချင်းက အတူတူ။ သစ်လည်းရွှေ၊ ဟောင်းလည်းရွှေ၊ ရွှေသည် ရွှေသာပဲဟု နွယ် ခံယူထားလေသည်။ အရောင်လွင်ဖို့ အရောင်တင်ပေးဖို့သာ လိုချင်လိုမည်။ ရွှေကတော့ ရွှေပါပဲ။

နွယ်၏ ရွှေခံယူချက်တွင် ဒေါ်မူယာတင်နှင့်တွေ့မှ ပြောင်းလဲလိုက်ရတော့မလိုပင်။ မူယာတင် အလုပ် စတင်ဝင်သည့်နေ့မှာ နွယ်က ခွဲစိတ်ခန်းထဲ ရောက်နေခဲ့သည်။ အထက်တန်းသူနာပြု ဒေါ်မြင့်ကြည်က ဆေးရုံတွင်း လှည့်လည်မိတ်ဆက်ပေးစဉ်မှာ နွယ်နှင့် မတွေ့လိုက်ရ။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် A.S အမျိုးသမီးချင်း ခင်ခင်မင်မင်နေဖြစ်ခဲ့သည့် ကြူကြူ့ကို သတိရစွာဖြင့် ခွဲစိတ်ခန်းကထွက်တော့ အပြင်လူနာဌာနရှိ ဒေါ်မူယာတင်ကို နွယ် လှည့်ဝင်နှုတ်ဆက်မိလေသည်။ မြေလတ်ဆေးရုံက အပြင်လူနာများကြားမှာ ဆရာဝန်မ လေးကို မြုပ်မတတ် တွေ့ရတော့ နွယ် ကရုဏာသက်မိရသည်။

"ညီမရေ၊ မောနေပြီလားဟေ့"

နွယ်က ခင်မင်ရင်းနှီးလိုစွာ လှမ်းနှုတ်ဆက်တော့ သူမက လူနာစမ်းသပ်နေရာက မော်ကြည့်ခဲ့သည်။ နွယ့်မျက်လုံးထဲတွင် ဆေးရောင်စုံတွေ လင်းလက်သွားခဲ့သည်။ ကြူကြူကဲ့သို့ မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးရေးရေး၊ ဆံပင်ကို သပ်ရပ်စွာ နောက်ဘက်မှာ ဆံညှပ်တစ်ခုဖြင့် တင်းတင်းညှပ်ထားတတ်သူ အမျိုးသမီး ဆရာဝန် တစ်ဦးကိုသာ နွယ့်စိတ်က ဘာကြောင့်များ စွဲလမ်းနေမိသည်လဲ။

ပြီးတော့ ဒေါ်မူယာတင်က လွတ်လပ်သူ အပျိုရွယ်တစ်ဦးဖြစ်ကာ ဒေါ်ကြူကြူက အိမ်ထောင်ရှင်မ တစ်ဦးလေ။ ဒေါ်မူယာတင်က ခြယ်သပြင်ဆင်ထားပေမယ့် သူမမှာ ပင်ကိုအလှအပလည်း ရှိသည်။ မျက်နှာပါးလေး ဖြစ်သည်။ ပန်းရောင်ရင့်ရင့် ဆိုးဆေးတင်ထားသော နှုတ်ခမ်းကလေးကလည်း ပါးလုပ်ပုံကျ လုပလေသည်။ သူမဝတ်ထားသော အဝတ်အစားများမှာ တန်ဖိုးကြီးမှန်း သိသာ၏။ ကိုယ်လုံးပေါ်သော ကိုယ်ကျပ်ဘလောက်(စ်)အကျႌနှင့်

ကီမိုနိုကို ချယ်ရီရောင်ရွေးလို့ လိုက်ဖက်စွာ ဝတ်ဆင်ထားခဲ့သည်။

နွယ့်ကို သူမကလည်း စူးစမ်းစွာ ကြည့်နေခဲ့သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ သိရှိသွားသလို ပြုံးရယ်လျက် ...

"ဩော် မမက ဆာဂျင်ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် ထင်တယ်"ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ နွယ်က ပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်ပြဆဲ ...

"မမကို မူယာသိပါတယ်။ မမကသာ စီနီယာမို့ မူယာ့ကို မသိတာ။ ဆရာနဲ့ လက်ထပ်သွားတဲ့ မေသန္တာက မူယာတို့ထက် တစ်နှစ်ဂျူနီယာကျတယ်လေ"

နွယ်ရဲ့ ကြည်လင်ရှင်းသန့်သော စိတ်တွေ နောက်ကျိသွားခဲ့သည်။ နွယ်တို့ရဲ့ မိတ်ဆက်တွေ့ဆုံခြင်း အစတွင် ထိုကိစ္စကို ထည့်သွင်းလာသင့်ပါသလား။

"သွားဦးမယ်ကွာ။ ဒေါ်မူယာလည်း အလုပ်တွေများနေတယ်။ လိုတဲ့အကူအညီပြောနော်"

နွယ် ပြင်ပလူနာဌာနရှိ လူနာများအကြားက မြန်ဆန်စွာ ထွက်လာခဲ့မိ၏။ နောက်တစ်ရက် ဆေးကုသ ဆောင်ရှိ ဆရာဝန်၊ ဆရာမတို့ ဆုံလေ့ရှိသော ဂျူတီခန်းထဲတွင် ဒေါ်မူယာတင်နှင့် ဆုံမိကြစဉ် ဆရာ ဦးအောင်မြင်လည်း ရှိနေခိုက် ...

"မူယာ့ G.P က သာကေတမှာ သိပ်နာမည်ရတာလေ။ မူယာ ဟောက်(စ်)ပြီးကတည်းက ထိုင်ခဲ့တာ။ ၅-နှစ်တောင်ရှိနေပြီဆိုတော့ အရှိန်ရနေပြီ။ မူယာက တော်ရုံနဲ့ ဆေးရုံကို Refer မလုပ်ဘဲ ကလင်းနစ်မှာပဲ ပြီးအောင် ကြိုးစားကုပေးတာဆိုတော့လေ။ မူယာ့ကို သာကေတက သိပ်အားကိုးကြတာ။ ပို့(စ်)တင် ရတော့လည်း ရန်ကုန်မှာ မဟုတ်တော့ မူယာ့ G.P ကို လက်လွှတ်ခဲ့ရတာ။ သိပ်နမြောစရာကောင်းတာပဲ၊ ဟောက်(စ်)ပြီးခါစ ချာတိတ်တစ်ယောက်ကို လက်လွှဲရောင်းခဲ့ရတယ်။ သူနဲ့တော့ မူယာ့ကလင်းနစ်က ဆက်ကောင်းမယ့်ပုံ မဟုတ်ပါဘူး။ လူကလည်း မလှုပ်တလှုပ်၊ ကျွမ်းလည်းမကျွမ်းကျင်ဆိုတော့လေ"ဟု ပြောခဲ့ပေ၏။

နွယ်က မည်သို့မျှမှတ်ချက်မပေးတတ်ဆဲ ဆရာဦးအောင်မြင်က လူကြီးဆန်စွာ ...

"ဒေါ်မူယာတင် နောက်တော့လည်း ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ အနေကျသွားမှာပါ။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ဆို ၄-နှစ် ကျော်ပြီလေ။ မြို့နဲ့ တစ်သားတည်းလို ဖြစ်နေပြီ"ဟု ဝင်ပြောခဲ့သည်။ ဒေါ်မူယာတင်က လှပစွာပြုံးကာ ...

"ဆရာကြီးကော၊ မမရော မူယာ့ကို မူယာလို့ပဲ ခေါ်ပြောနိုင်ပါတယ်" ဆိုခဲ့ပေ၏။

ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာ နွယ်နှင့် မမအေးမီ ဆုံကြတော့ ...

"မမတော့ ကြူကြူ့လို တပည့်တစ်ယောက်တော့ ရမှာ မသေချာဘူး။ ဆရာတင်ချင်ရင်တော့ ရမှာ သေချာသလောက်ပဲ"ဟု မမအေးမီ

ရယ်မောပြောခဲ့လေ၏။

ရောက်ပြီး တစ်ပတ်မရှိခင် မူယာတင်က ဆေးခန်းဖွင့်ပွဲလေး ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ လမ်းမတော်တွင် ဖွင့်ထားသော ခင်ဦးနွယ်၏ မေတ္တာဆေးခန်းနှင့် ၄-အိမ်ကျော်တွင် သုခဟူသော ဆေးခန်းကို ဖွင့်ခဲ့သည်။

ဆေးခန်းဆိုတာလည်း လူစည်ကားရာ၊ အသွားအလာ လွယ်ကူရာအရပ်ကို ရွေးရစမြဲမို့ ခင်ဦးနွယ် စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မနေခဲ့။ သို့သော် ဖွင့်စမို့ လူနာပါးဆဲဖြစ်သော သုခဆေးခန်းလေး၏ ရှေ့စားပွဲတွင် ထိုင်သော မူယာတင်ရဲ့ အန်တီကတော့ အတင်းလို့ပြောရမလား၊ သတင်းလို့ဆိုရမလား စကားသံတွေ ဖြန့်ကျက်ကာ အာဝဇ္ဇန်းကောင်းလွန်းသူ ဖြစ်လေ၏။

"ဆေးရုံက အကြောင်းဆိုတာ အပြင်မှာ ပြောလို့ကောင်းတာရှိတယ်၊ ပြောလို့မကောင်းတာလည်း ရှိတာပဲ မမရယ်။ ကိုယ်က စေတနာမှန်မှန်နဲ့လုပ်ပေးမယ့် လူနာဘက်က လက်ခံချင်တဲ့အပိုင်းတွေ၊ နားလည်မှု လွဲတာမျိုးတွေက အများကြီး။ လုပ်ငန်းသဘောနားမလည်တဲ့သူက အထင်အမြင်မှားစရာဖြစ်လာမယ့် ဆေးရုံက အကြောင်းတွေကို အပြင်မှာပြောတာတော့ မကောင်းပါဘူး"

အထက်တန်းသူနာပြု မမအေးမိကအစ ဆေးရုံက နာ့(စ်)တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စကပါ မူယာတင့် အကြောင်းကို အထူးကုဆရာဝန်လည်းဖြစ်၊ ဆေးရုံတွင် လုပ်သက်ကြာသူလည်းဖြစ်သည့် ခင်ဦးနွယ်သို့ ပြောလာခဲ့ကြသည်။

ခင်ဦးနွယ်အနေနှင့်မူ ပြောင်းရွှေ့သွားသည့် ကြူကြူနှင့်မတူသော မူယာတင့်ကို ဖြောင်းဖြသတိပေးဖို့ စိတ်ကူးမရှိခဲ့တော့ပါပေ။ ကြူကြူနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်စွာ ဆက်ဆံခဲ့သလို မူယာတင့်ကို ဆက်ဆံလို့ရမည် မဟုတ်တာ ခင်ဦးနွယ် စိတ်တစ်နေရာက သိထားနှင့်ပြီးပြီ။

ခင်ဦးနွယ်ကို မမ တစ်ခွန်းသာ သူမထက် အသက်အရွယ်ကြီးသူအဖြစ် ပေါ်လွင်အောင် ရှိန်းရှိန်းဝေဝေ ခေါ်ခဲ့ပြီး အလုပ်ခွင်တွင် တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံတတ်သော မူယာတင့်ကို ခင်ဦးနွယ်ကရော ဘယ်လိုများ ကိုင်တွယ်နိုင်ပါမည်မို့လဲ။ မူယာတင်နှင့် ခပ်ဝေးဝေးနေခဲ့ပါလျက် ကိုယ့်စတတ်(ဖ်)များထဲမှာပင် မကျေမလည် ဖြစ်လာခဲ့ပြီဆိုတော့ ...

"ဒေါ်မူယာတင်က သူ့တစ်ကိုယ်ကောင်း ထင်ပေါ်အောင်လုပ်နေတာက ကျွန်မတို့ကို လာမထိခိုက်ရင် ကိစ္စမရှိပါဘူး မမရယ်။ အခုတော့ သူဝင်လာလိုက်ရင် ရှေ့ကလုပ်ထားတာတွေအားလုံး အသုံးမကျဖြစ်၊ သူတစ်ယောက်တည်း တော်တတ်တဲ့ပုံစံမျိုးဆိုတော့ ပေးရှင့်တွေက ကျွန်မတို့ကို ဘယ်အယုံအကြည်ရှိပါတော့ မလဲ"ဟု အထက်တန်းသူနာပြု ဒေါ်မြင့်ကြည်က ပြောခဲ့သည်။

အလွန်အေးသော သူနာပြု လှလှစောကပင် ...

"ကျွန်မဂျူတီမှာ ကလေးတောင် မွေးထွက်တော့မယ့် မွေးလူနာ မမရယ်။ သူ ရောက်လာတော့ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ အကြောင်းမကြားသလဲ။ ဒါ Synto Drip သွင်းရမယ့် ကေ့(စ်)။ ဒီလိုပဲထားလို့ ကလေးရော လူကြီးပါ ဒုက္ခရောက်မယ်ဆိုပြီး ဒရစ်(ပ်)သွင်းခိုင်းတယ်။ မွေးလူနာရဲ့အစောင့်တွေက ကျွန်မကို အမြင် မကြည်ကြတော့ဘူးပေါ့။ တကယ်ဆို စင်တိုသွင်းလိုက်လို့ ရှီးရှီးပြောရင်လည်း

ရတာပါပဲ မမရယ်။ ကျွန်မက A.S ပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာမှာပါ"

နာ့(စ်) မြိုင်က ဝင်ပြောခဲ့ပြန်သည်။

"မွေးလူနာနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ ကျွန်မတို့ကိုင်ရင်ကို သူက မကြိုက်တာ မမ။ ကျွန်မတို့ကလည်း ခါတိုင်းလုပ်နေကျအတိုင်း ကျွန်မတို့ အရင်စမ်းကြည့်၊ လိုအပ်ရင် မမတို့ကို ခေါ်တဲ့ထုံးစံအတိုင်းပဲ လုပ်တာပါ။ ကျွန်မတို့လည်း သားဖွားလက်မှတ်ရထားတာပဲ မမရဲ့။ အရပ်ထဲမှာ အရပ်လက်သည်တွေကိုတောင် အရန် သားဖွားတက်ခိုင်းပြီး ကလေးပေးမွေးသေးတာ။ ဆေးရုံမှာကျမှ သူနာပြု ကလေးမမွေးရဘူးဆိုတော့။ လိုအပ်လို့ သူ့ကိုအကြောင်းကြားပြီဆိုရင်လည်း အကြောင်းကြားတာ နောက်ကျတယ်လို့ အမြဲပြောခံရတယ်။ ထမီပိုတောင် မပါတဲ့ မွေးလူနာဆိုရင်တော့ ကျွန်မတို့ကို မွေးခိုင်းပါပြီ"

မမအောမီကတော့ ရှင်းပြတ်သည်။

"လူနာရချင်ရင်လည်း တခြားနည်းနဲ့ ရိုးရိုးသားသား ကြိုးစားပေါ့တော်"

မူယာတင့်ကို အရိပ်အမြွက် သတိပေးဖို့ လိုလာခဲ့တော့ လူစုံရှိကြသည့်အချိန် မဟုတ်ဘဲ ခင်ဦးနွယ်နှင့် မူယာတင် နှစ်ဦးတည်း ဆုံဖြစ်သည့်အချိန်ကိုရွေးလို့ ...

"မူယာရေ၊ ကိုယ်တို့ စတတ်(ဖ်)တွေကလည်း သူတို့အတွေ့အကြုံလေးတွေနဲ့ ဆရာဝန်ကို ကူညီဖို့၊ လူနာကို ကူညီဖို့သာ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ရှိတာပါ။ မူယာ့စိတ်ထဲမှာ နည်းမကျတာတွေ့ရင် ခေါ်ပြီး သေသေချာချာ ပြောပြပေးရင် နားလည်လက်ခံကြမှာပါ။ ဝါ့(ဒ်)ထဲမှာ မဟုတ်ဘဲ နားနေခန်းထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြ ရင်တော့ ပိုပြီးနားဝင်တာပေါ့"

"တကယ့်အင်မာဂျင်စီကျတော့ လိုအပ်တာ၊ သူတို့လုပ်တာ မဟုတ်တာကို ချက်ချင်းပြောရတာပေါ့ မမရဲ့။ နားခန်းထဲအထိ ဘယ်စောင့်လို့ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့ မမရယ်။ မူယာတို့က ဆရာဝန် ချင်းပဲ။ မမကို ဘယ်သူက မူယာ့အကြောင်း ဘာပြောလို့လဲ"

"မမက ပြောတဲ့အကြောင်း သူတို့ကို သွားမပြောပါနဲ့ကွယ်"ဟု စကားတင်းလည့် ဆိုနေတတ်သူရဲ့ လေသံနှင့် နွယ်ကပင် တောင်းပန်ရတော့မလို အဖြစ်ပါလား။ အတော်မလွယ်တဲ့ အမျိုးသမီးလေးပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ခင်ဦးနွယ် ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပင် ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။

"မမတို့လုပ်နေကြတာတွေက လူနာကောင်းဖို့ အဓိကပါပဲ မူယာ။ ကိုယ်တို့အားလုံး တက်ညီလက်ညီ ကောင်းကြတယ်ဆိုရင် ဆေးရုံက နာမည်ကောင်းလာမယ်။ လူတိုင်းက အားကိုးလာကြမယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်လာဖို့ ကလည်း ဆေးရုံအလုပ်ဆိုတာ တစ်ဦးကောင်း တစ်ယောက်ကောင်းနဲ့ လုပ်လို့ရတဲ့အလုပ်မျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဆေးခန်းနဲ့ခြားနားတာ အဲဒါပဲပေါ့။ ဆေးရုံအလုပ်က စုပေါင်းလုပ်ရတဲ့အလုပ်ပဲ။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ်ကောင်းဖို့၊ ကိုယ်နာမည်ရဖို့ထက် လူနာကောင်းဖို့ကို ပိုအဓိကထားသင့်တယ်။ ပြီးတော့ ဆေးရုံတစ်ရုံဆိုတာ အပြင်လူထုနဲ့ ဆေးရုံ၊ ဆေးရုံထဲက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်းချင်း အထင်မှားအမြင်မှားမဖြစ်အောင် ပြဿနာမဖြစ်အောင် စောင့်စည်းကြဖို့လည်း အရေးကြီးသေးတယ်လေ။ တို့ဆိုချင်တာက အဲဒါပါ"

မူယာတင်က ...

"ဟုတ်တယ်နော် မမ"ဟု ထောက်ခံတာလား၊ ကတိပေးတာလား မသဲကွဲပေမယ့် မဆန့်ကျင်ဘဲ ပြောခဲ့သည့်တိုင် ခင်ဦးနွယ်စိတ်ထဲတွင် မူယာတင်နှင့် အချေအတင်ဖြစ်မည့်ကိစ္စမှန်သမျှ ရှောင်ရှားတော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိခဲ့သည်။

သည်အချိန်တွင် လက်ထောက်ဆရာဝန်အသစ်ဖြစ်သော ဒေါက်တာသက်ဇော်နိုင်က မြေလတ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

□□□

"ဦးသက်ဇော်နိုင်၊ ဆရာသမားရယ်။ ဘယ်များရောက်နေရတာလဲ"

ခွဲစိတ်ခန်းတာဝန်ခံ ဆရာမကြီး နော်အေမီ၏အသံကြားလိုက်ရ၍ သက်ဇော်နိုင် ခါးမတ်ကာ လှည့်ကြည့်မိလေသည်။

"ဘယ်မှမရောက်ရပါဘူးဗျာ။ ညက တစ်ညလုံးရှုပ်နေလို့ အိမ်ပြန်ရေချိုး၊ ခဏလေးနားရုံရှိသေးတယ်။ မမအေမီတို့ကလည်း သီရေတာဖွင့်ရောလားဗျ"

"မဖွင့်လို့ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ။ ကေ့(စ်)က ရောက်လာတာကိုး"

ခွဲစိတ်ခန်းက ထုတ်လာသောလူနာကို သွေးပေါင်ချိန်၊ နှလုံးခုန်နှုန်းစစ်ဆေးကြည့်နေခြင်းပင်။ လူနာက သတိရခဲ့ပြီးပြီ။ အိပ်မောတစ်ဖန် ပြန်ကျနေခဲ့သည်။ ခွဲစိတ်ပြီးစ လူနာထားသောအခန်းလေးမှ ဂျူတီခန်းသို့ သက်ဇော်နိုင် ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ နော်အေမီကတော့ ကြာရှည်မျိုသိပ်ထားဖို့ မတတ်နိုင်စွာ လမ်းကပင် တိုးတိုးပြောလာ၏။

"ဒီနေ့ သီရေတာထဲမှာ ကျွန်မတို့ မမဆာဂျင်တော့ ဒေါ်မူယာ တူးတာဆွတာ ကြိတ်မိုတ်ခံသွား ရပုံပဲတော့်။ ကျွန်မတောင် ကြားထဲက အူယားလာတယ်။ မမကတော့ မပြောဘူးတော်။ နေနိုင်တယ်"

"ဘာပြောစရာလိုလဲ မမအေမီ။ သူ့အကြောင်းသူသိနေရင် ပြီးတာပဲ"

အထက်တန်းသူနာပြု နော်အေမီက သူ့လက်ဖဝါး ဂကစ်ကစ်ဖြင့် သက်ဇော်နိုင်လက်မောင်းကို ဖြန်းကနဲ ရိုက်သည်။

"တော်ကတော့ ပြီးတာပဲ ပြောမှာပေါ့။ တော်နဲ့တော့ ပြေလည်နေတာကိုး"

"ဟောဗျား၊ ကျွန်တော့်တော့ ဆွဲမထည့်နဲ့နော်"

ပြောရင်း သက်ဇော်နိုင် ခေါင်းမော့ ရယ်မောသည်။

ဆာဂျင်နှင့် ခွဲစိတ်ခန်းတာဝန်ခံ ခင်မင်ရွေးထွေးမြဲပေမယ့် မမအေမီနှင့် ဆာဂျင်မမတို့ရဲ့ ချစ်ခင် တွယ်တာမှုကဖြင့် နက်ရှိုင်းလှလေ၏။ ဆရာမကြီးက ခွဲစိတ်ကုဝါသနာပါသော သက်ဇော်နိုင်နှင့်လည်း ခဏချင်း ရင်းနှီးခင်မင်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်မူယာတင်ကိုမူ မမအေမီက အလုပ်သဘောထက်ပိုလို့ ရင်းနှီးခင်မင် လိုပုံ မပြခဲ့။

"ဆရာနဲ့ ဒေါ်မူယာက A.S အချင်းချင်းဆိုတော့ ပြေလည်ချင်ပြေလည်နေကြမှာပဲ။ မေ့ဆေးလေး ဘာလေး လာကူပေးပါလားတော်။ ခုတော့ ကျွန်မတို့မှာ သူများကို အောက်ကျခံပြီး သွားခေါ်ရသေးတယ်။ ခွဲရ စိတ်ရတဲ့အခိုက်မှာလည်း နားမချမ်းသာရဘူး။ အဲဒါ ရှင့်ကြောင့် မဟုတ်ဘူးလား"

"ကျွန်တော့်ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်ပါလားဗျာ။ ကျွန်တော်သိရင် လာမှာပေါ့"

သက်ဇော်နိုင် အတည်ပြောမှ မမအေမီ စိတ်ပြေပုံရသည်။ ရယ်မောလာနိုင်လျက် ...

"ဒါဆိုလည်းပြီးရော။ ဒါပေမယ့် တော်တို့ ပြေလည်ပြီဆိုရင်တော့ ကျွန်မတို့ကို ပြောဦးနော်။ သူ့အကြောင်း တော့်ရှေ့မှာ ပြောမိမှာစိုးလို့"

"ဟာဗျာ၊ ဒုက္ခပါပဲ"

သူက ဆံပင်တွေကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ထိုးဖွ နောက်ပြန်သပ်ရင်း စိတ်ရှုပ်ဟန်ပြလိုက်မှ မမအေမီ တသောသောရယ်ကာ ထွက်သွားခဲ့သည်။

သက်ဇော်နိုင် ကျောင်းပြီးခါစ အလုပ်စဝင်ဝင်ချင်းမှာ နယ်ဆေးရုံလေး ရောက်သွားခဲ့သည်။ သူ ဆေးကုသအတွေ့အကြုံတော့ နည်းခဲ့သည်။ ချင်းပြည်နယ်၊ ပလက်ဝမြို့လေးတွင် ရောင့်ရဲပျော်ရွှင်စွာတော့ နေလို့ရခဲ့သည်။ ပျင်းရိခြင်းကို အရသာတစ်ရပ်လို ခံစားနိုင်လာမိခဲ့သည်အထိ သူနေခဲ့လေသည်။ အလုပ်နည်းသောကြောင့် ခွဲစိတ်ကုသဘွဲ့လွန်အတွက် စာလည်းဖတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူနှင့် မြို့နယ်ဆရာဝန်မိသားစုမှာ ရင်းနှီးခင်မင် လုံးထွေးနေခဲ့ကြကာ အချိန် ၂-နှစ်က မကြာလိုက်ဘဲ ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။
မြေလတ်ဆေးရုံသို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာတော့ ဆရာဝန်အပြောင်းအရွှေ့တွေ ရှိနေခဲ့သည်။ ဆေးခွင့် ခံစားနေသော ဒေါက်တာယဉ်မျိုးကို သူ မမြင်ဖူးသေး။ ဒေါ်မူယာတင်က သူ့ထက် ၂-နှစ်စော၍ ကျောင်းပြီး ပေမယ့် အခုမှ အလုပ်ဝင်လာသူ။

"မမက အခုမှ ပို့(စ်)တင် ဝင်တယ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်လည်း မထူးပါဘူး။ အခုမှ ထရိန်နင်က ရမှာပါ"

"အချင်းချင်းတွေပဲကွာ။ တို့ကို မမ ခေါ်မနေပါနဲ့။ ယူ့ဆာဂျင်မမကိုပဲ မမခေါ်ပါ။ သူတို့က အဲဒီလို ခေါ်မှ ကြိုက်တာ"

မူယာတင်က ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောလိုက်တော့ သက်ဇော်နိုင် `ဟာဗျာ´ ရပြန်သည်။

သူ ခွဲစိတ်ကုသပညာရပ်ကို အထူးလိုက်စားဖို့ စိတ်အားထက်သန်လှတာ ဆေးရုံတစ်ရုံလုံးက သိထား ကြသည်။ ဆေးရုံသို့ သူ့ထက် ၃-လ စော၍ရောက်ခဲ့သော မူယာတင်ကလည်း သူ့ကို `ဆာဂျင်ကြီး´ဟု မကြာခဏ စနောက်တတ်ပေသေး၏။
ဆာဂျင်ဖြစ်ချင်သော သူ့မှာ မြေလတ်ဆေးရုံရဲ့ ဆာဂျင်ကို အသဲအမဲချဉ်းကပ် အတွေ့အကြုံရယူဖို့ စိတ်ကူးပါမှ ဆာဂျင်က မမျှော်လင့်ဘဲ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်နေခဲ့ပါလေ၏။

အမျိုးသမီးမှ အလွန်ဆွဲဆောင်မှုရှိသောအလှနှင့် မျက်နှာထားတည်တည်၊ သိက္ခါတင်းတင်းနဲ့ နေတတ်သူဖြစ်ကာ မယုံကြည်ချင်စရာ အိမ်ထောင်ကွဲ၊ သားနှစ်ယောက်၏ အမေလည်း ဖြစ်နေခဲ့လေ၏။

တွေ့စက ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကို သူ့လို လက်ထောက်ဆရာဝန်တစ်ဦးသာ ထင်မိခဲ့သည်။ `မမ´ဟု ဆေးရုံ အခေါ်ဖြင့်သာ ခေါ်ရသည်။ သူမကို သူ့ထက် ၂-နှစ် ပိုမကြီးနိုင်ဟု ခန့်မှန်းထားမိသည်။ ကော်လာပါသော စပို့ရှပ်ပွပွကို လည်ပင်းအစေ့ ကြယ်သီးတပ်ဝတ်ထားသည်။ ရွှေအိုရောင်မှိုင်းမှိုင်း ပါတိတ်ဆင်လုံချည် ခြေမျက်စိဖုံးမတတ်။ ခွဲစိတ်ကုသဆောင်ကွေ့သို့ ဘယ်လိုပေါ်လာမှန်း မသိလိုက်ဘဲ သူ့ကို `ဟေ့´ဟု ရှုတင်းတင်း လှမ်းခေါ်ခဲ့ပေ၏။

သူမက ကိုယ်နေဟန် အချိုးကျလှပကာ ကျစ်လျစ်သွယ်မြင့်သည်။ ဝါနုညက်သော အသားအရေက သူမ ဝတ်ထားသော စပို့ရှပ်အဝါရောင်နှင့် လိုက်ဖက်နေခဲ့သည်။ အင်္ကျီသား ဘယ်ဘက်ရင်မို့မို့တွင် မိကျောင်း နက်နက်ကလေးတစ်ကောင် တင်လျက်။ လက်တစ်ဖက်က နားကျပ်ခွေကို ကိုင်လျက်။ ကျန်တစ်ဖက်က အင်္ကျီ စကို ဆွဲတင်တော့မလို၊ ခါးကျဉ်ကျဉ်လေးတွင် ထောက်တော့မလိုဟန်ဖြင့် မျက်နှာထားတည်တည်။ သူစိမ်း တစ်ယောက်သို့ လှမ်းကြည့်သောအကြည့်က စူးစူးရဲရဲ ရှိနေခဲ့သည့်တိုင် အမျိုးသမီးက ချောမောနေခဲ့သည်။

သူမ မျက်ခုံးနှင့် မျက်လုံးများတွင် ဆေးကူထားဟန်မရှိ။ စိမ်းမှောင်ရွှန်းလဲ့ ကြည်စင်လျက်။ နှာတံက တစ်ကြောင်းဆွဲ ပုံတူထဲကလို စင်းစင်းလေး ပေါ်လွင်၏။ အစင်းကြောင်း မထင်သော နှုတ်ခမ်းလေးမှာ ပန်းသွေးရောင် စိုအိကာ အောက်နှုတ်ခမ်းအလယ်တွင် ထူထူလေးဖြစ်၏။ သူ့ကို ပြောင်းရွှေ့ရောက်လာသည့် ဆရာဝန်အသစ်မှန်းသိတော့ ထိုနှုတ်ခမ်းလေးက အလွန်အားနာဟန် ပြုံးခဲ့လေသည်။

ထိုသို့ ပြုံးလိုက်သောအခါ ပြီးပြည့်စုံသော အလုပ်ပန်းချီကားတစ်ချပ် ဖြစ်သွားပြီ။ မထိကိုင်ရက်စရာ နုနယ်စွာလှသော အလုပ်ပန်းချီကားချပ် မဟုတ်ဘဲ ခိုင်ခံ့လေးနက်စွဲမြဲသော အလုပ်ပန်းချီဖြစ်လေ၏။ ထိုအလုပ် ပန်းချီကို သူကဲ့သို့ပင် လက်ထောက်ဆရာဝန်တစ်ဦးဟု ထင်မြင်မိခဲ့ကာ ဘယ်ဝါ့(ဒ်)မှာ ဂျူတီကျသလဲ စုံစမ်း မိတ်ဆက်မိတော့ မြေလတ်ဆေးရုံအတွက် ဟာသတစ်ပုဒ် ဖြစ်သွားခဲ့ရတော့သည်ပင် မဟုတ်လား။

သူ ဂျူတီဝင်တော့ ဆရာဦးအောင်မြင့်၏ ဆေးကုသဆောင်မှာ ပထမဆုံး တာဝန်ကျခဲ့သည်။ ဆရာကြီးက နှစ်ပတ်လည် ကျန်းမာရေးညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပွဲများ ရှိနေခဲ့သည်။ သူ့ကို ဆေးကုသဆောင်မှာ တာဝန်ယူစေခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင် ဝါသနာထက်သန်သည်က ခွဲစိတ်ကုသဘက်။

တစ်ရက် ခွဲစိတ်ခန်းသို့ ချက်ချင်းသွားပေးဖို့ ဆရာဦးအောင်မြင့်က ညွှန်ကြားတော့ သူ အရေးတကြီး ထွက်လာခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ခွဲစိတ်ခွင့်ရတော့မည်ပေါ့။ သီရေတာတံခါး တွန်းဖွင့်ဝင်ခဲ့တော့ ခွဲစိတ် ကုတင်ပေါ်မှာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က စတင်ခွဲစိတ်နေခဲ့သည်။ သူနာပြု ဆရာမကြီး နော်အေမီက မမကို ကူညီနေ၏။

"ကျွန်တော် လက်ဆေးရမလား မမ"ဟု ဆိုလိုက်တော့ ဆာဂျင့်မျက်လုံးထဲတွင် အရိပ်အယောင်တစ်မျိုး ယှက်သန်းသွားခဲ့သည်။ သူနာပြုဆရာမကြီးသို့သာ လှမ်းကြည့်လိုက်ခဲ့သည်။ မမအေမီက နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်ကို စည်းထားသော အဝတ်အောက်မှ နှုတ်ခမ်းတွေ လှုပ်ရှားကာ ...

"မဟုတ်ဘူး ဆရာရေ၊ ဆရာက မေ့ဆေးစောင့်ပေးရမှာ။ ပေးရှင့် Spinal Shock ရမှာစိုးလို့ ဆရာ့ကို စောင့်ပေးဖို့ ခေါ်ရတာ။ ခုန ပရက်ရှာကျသွားလို့လေ"

သက်ဇော်နိုင် စိတ်ပျက်သွားမိသည်။

ဒေါ်မှုယာက ထိုနေ့က ခွင့်ယူထားခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က ထုံဆေးတစ်မျိုးကို လူနာရဲ့ ခါးရိုးဆစ် ကြားထဲသို့ ထိုးထည့်ကာ အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး နာကျင်မှု မသိစေဘဲ ထုံနေစဉ် ကိုယ်ဝန်ကို ခွဲစိတ်မွေးဖွားပေး နေခဲ့သည်။

"နောက်တော့ ဦးသက်ဇော်နိုင်အတွက် အခွင့်အရေးတွေ ရလာမှာပါ"

ခေါင်းစည်းနှင့် နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်စည်းကြား မျက်ခုံးထူထူနှင့် မျက်လုံးကြည်ကြည်လေးများ ပေါ်နေ ခဲ့ကာ ထိုမျက်လုံးတို့ ပြုံးလျက်ဖြင့် သူ့ကို လှမ်းပြောခဲ့သည်။

"ရပါတယ် မမ"ဟု ပြောကာ သူမ ခွဲစိတ်နေသည်ကိုသာ လူနာအခြေနေစောင့်ပေးရင်း ထိုင်ကြည့် နေခဲ့ရသည်။ ဆာဂျင်တစ်ယောက်ရဲ့ကျွမ်းကျင်မှုသာမက သူ့ရဲ့စိတ်နေစိတ်ထားပါ ခွဲစိတ်ရာမှာ ပေါ်လွင်သည် ထင်၏။

ဆေးရုံကြီးများမှာ အလွန်တော်သော အချို့ခွဲစိတ် ဆရာဝန်ကြီးများနှင့် ကြုံဖူး၏။ တော်တာက တခြားပဲ။ ကူသော နှာ့(စ်)ကို တောက်ခေါက်လိုက်၊ A.S ကို ဆူ၊ အလုပ်သမားကို ငေါက်လိုက်ဖြင့် ထိုစိတ်တိုသော ဆာဂျင်ကြီးဝင်လာလျှင် မှားမှာကြောက်ကြောက်နှင့် ပိုမှားမိသောအဖြစ်တွေ ကြုံရဖူးသည်။ မမနွယ်ကတော့ စိတ်ရှည်၊ ကျွမ်းကျင်လှသည့် ဆာဂျင်ပဲ။ ခွဲစိတ်မှုပြီးစီးသည်နှင့် လက်အိတ်ချွတ်ပြီး

လူနာကို လာကြည့်သည်။ သက်ဇော်နိုင်က လူနာအခြေအနေ၊ သွေးပေါင်ချိန်၊ သွေးခုန်နှုန်း ပြောပြခဲ့သည်။

"ကျေးဇူးပဲ ဦးသက်ဇော်နိုင်"

ဆာဂျင်က သူ့ကို လှမ်းပြောရင်း သူမရဲ့ လက်တစ်ဖက်က ခွဲစိတ်ဝတ်ရုံနောက်ကွဲရဲ့ ကြိုးများကို လက်နောက်ပြန် ဖြုတ်နေသည်။ သက်ဇော်နိုင်က အကျင့်ပါစွာ သူမနောက်မှာ သွားရပ်လိုက်ပြီး အကျီကြိုး များကို ဆွဲဖြုတ်ပေးခဲ့သည်။ သူမလည်တိုင်နှင့် ဆံစပ်ဖျားတွင် ချွေးစိုလက်နေခဲ့သည်။ အကျီထူစိမ်းစိမ်းကို ဆွဲချွတ်လိုက်သောအခါ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကို ခွဲစိတ်ခန်းဝင် အကျီအစိမ်းရင့်လက်ပြတ်၊ လည်ပင်း V-Shape ကျယ်ကျယ်နှင့် ခြေသလုံးလယ်ထိ တိုတိုဝတ်ထားသော အစိမ်းနုရောင် ဘောင်းဘီလုံချည်နှင့် ချွေးတွေစိုစွတ်လို့ နုနယ်သက်ဝင်စွာ တွေ့ရသည်။

ခွဲစိတ်ဝတ်ရုံရှည် မရှိတော့သည့် ဆာဂျင်ကို သူငေးကြည့်မိလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများကို မြင်တော့ သူမမျက်နှာတွင်လည်း အရိပ်အယောင်တစ်မျိုး ဖျတ်ကနဲ ထင်ရုံထင်လိုက်ပြီး လွင့်ပြယ်သွားခဲ့သည်။ လက်ဆေးကန်သို့ လက်သွားဆေးလေ၏။ မမအေမီနှင့် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် စကားပြောနေတာ လူနာကို ဒရစ်(ပ်) ပြန်ထိုးပေးရင်း သက်ဇော်နိုင် ကြားနေရသည်။

"တကယ်တော့ မမအေမီတို့ ဆရာက ဆာဂျင်ဖြစ်ဖို့ ကောင်းတာ။ ဆာဂျရီမှာ သူက ကျွန်မ ထက်လည်း ပိုတော်တယ်။ ကျွန်မက ဆာဂျင်ပဲလုပ်မယ်ဆိုလို့သာ သူက Physician လိုင်းကို ရောက်သွား ရတာ။ နှစ်ယောက်လုံး ဆာဂျင်ဖြစ်နေရင် တစ်ဆေးရုံတည်းနေရဖို့ မလွယ်ဘူးဆိုပြီး အစတုန်းကတော့ပေါ့လေ"

"အမယ်လေး၊ ဟုတ်ပါပြီတော် ဟုတ်ပါပြီ။ ကဲ လှမ်းခန်းလေးရပ်ထားပါဦး မမနွယ်ရေ။ တစ်ကိုယ် လုံးလည်း ချွေးတွေနဲ့။ ချွေးသွားသုတ်ပြီး အဝတ်အစားလဲတော့"

"မမအေမီကလည်း တစ်ခါတစ်လေလေး သတိရမိတာ"

ဆာဂျင်က ပြောရင်း သက်ဇော်နိုင်ကိုပါ လှည့်ပြုံးကာ ...

"ပေးရှင့်နောက် ခဏလေးလိုက်သွားပေးပါဦး ဆရာ"ဟု ပြောပြီး အဝတ်လဲခန်းထဲ ဝင်သွားခဲ့ တော့သည်။

ထိုနေ့ကစလို့ပါပဲ။ သက်ဇော်နိုင် ဆာဂျင်၏ ခွဲစိတ်ဝတ်ရုံကြိုးတွေကို အလိုက်တသိဖြုတ်ပေးဖို့ မကြုံ ကြိုက်တော့။ မကြုံကြိုက်အောင် အထူးတလည် ကြိုးစားနေရပုံလည်းမပေါ်။ သူမရဲ့ မသိစိတ်ကပင် အလိုအလျောက် ဆောင်ရွက်နေခဲ့သလို ရှိလေသည်။ ဆောင်ရွက်ခဲ့တာ လုပ်သက်မနည်းတော့ဟန် ပိရိလိမ္မာ ကျွမ်းကျင်လှတော့ သူမကိုယ်တိုင်ပင် ထိုအဖြစ်ကို သိရှိလိုက်ဟန် မတူဘူးထင်ရဲ့။

ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ရဲ့ ဘဝကို ကြားသိရတော့ သက်ဇော်နိုင် အံ့အားသင့်မိသည်။ လောကဓံလှိုင်းလေ သင့်ခဲ့ပါလျက် ကံကြမ္မာဆိုးတို့မှ ထာဝရကင်းပနေသူတစ်ယောက်လို ထင်မြင်မိအောင် ဘယ်လို စိတ်ဓာတ်အင်အားများဖြင့် သူမ ကြံ့ခိုင်မားမားရပ်နိုင်ခဲ့သည်လဲ။ သူမကို ဆေးရုံလုပ်ငန်းကသာ ပိုင်ဆိုင်သည် ထင်ရအောင် ဘယ်လိုစွမ်းဆောင်အားများနှင့် အလုပ်တွေလုပ်ခဲ့သည်လဲ။

"အတွေ့အကြုံ မရမှာတော့ မပူနဲ့ ကိုသက်ဇော်နိုင်။ ခွဲလိုက်စိတ်လိုက်တာလည်း မြေလတ်မြို့ တစ်မြို့လုံးက လူတွေရဲ့ Appendex (အူအတက်)တွေ ကျန်မှကျန်သေးရဲ့လား အောက်မေ့ရတယ်။ ဒီလောက်တောက်လျှောက်ခွဲနေမှတော့ ကြီးပွားတော့တာပေါ့ကွာ"

ဒေါ်မူယာကတော့ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကို သည်လိုမြင်လေသည်။ သူကမူ မမနွယ်၏ လုပ်ရပ်များတွင် ကျော်ကြားဖို့၊ ကြီးပွားဖို့မလို၊ မလိုအပ်ဘဲ ခွဲစိတ်ခဲ့သည်များ ပါဝင်နိုင်သည်ဟု ယောင်၍ပင် မတွေးမိခဲ့ဖူးပေ။ မူယာ့အမြင်ကြားရမှ ဆေးရုံမှာ သည်မျှအလုပ်လုပ်သူတစ်ယောက်ကိုပေမင့် တစ်ထောင့်က တစ်မျိုးမြင်လို့ ရသေးပါလားဟု သက်ဇော်နိုင် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်မိရလေသည်။

ဆေးကုသဆောင်တွင် ၄-လကြာခဲ့ပြီး သက်ဇော်နိုင် ခွဲစိတ်ကုသဆောင်ကို ရောက်လာခဲ့သည်။ ဆရာ ဦးအောင်မြင်က သက်ဇော်နိုင် ခွဲစိတ်ကုသဘက် စိတ်သန်မှန်းသိ၍ ပြောင်းပေးခဲ့ခြင်းပေ။

"အရင်က ခွဲတာတွေ မပြောတတ်ပေမယ့် ကျွန်တော်ရောက်ပြီးမှ ခွဲတာတွေကတော့ တကယ်လိုအပ်လို့ ခွဲစိတ်တာတွေပါ"

မမနွယ်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိစွာ ပြန်ပြောဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မမနွယ်အလုပ်လုပ်ပုံက ခွဲစိတ်ကုဝါသနာကြီးသော သက်ဇော်နိုင် စိတ်မောယူရသည်။ လူပြောချင်စရာ အဖြစ်ဟောင်းတစ်ခုအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒဏ်ပေးသလို အလုပ်တွေများ ဖိလုပ်နေရော့သလားလို့ တွေးထင် ချင်လာမိသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်ပေးနေသလိုအဖြစ်ကို သူမ သိမှသိပါလေစ။

မမနွယ်သည် ခွဲစိတ်ရက်တွင် ခွဲစိတ်ခန်းသို့ အစောဆုံးရောက်လာတတ်သူ ဖြစ်၏။ နားနေခန်းထဲက ဝါးပက်လက်ကုလားထိုင်ကလေးတွင် ကိုယ်ကိုကျောမှီလျက် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်စောင့်နေတတ်လေသည်။ နော်အေမီနှင့်အဖွဲ့၏ ခွဲစိတ်ခန်းပြင်ဆင်သံ၊ လူနာတွန်းရွှေ့ခေါ်ယူလာသံတွေဖြင့် အသက်ဝင်လာသော သူ့ခွဲစိတ်ခန်းကို ငေးကြည့်ရင်လည်း ကြည့်နေတတ်၏။ မုန်တိုင်းမစမီ လေငြိမ်ကာလလေးလို။

လူနာခွဲစိတ်ကုသပြီးဆိုသည်နှင့် မမနွယ်၏ လက်များက အလွန်စည်းစနစ်ကျန လျှင်မြန်သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားသွားတော့ပေ၏။ သူနှင့်အတူ ခွဲစိတ်သူ A.S ကိုဖြစ်စေ၊ နာ့(စ်)ကိုဖြစ်စေ သင်ကြားပြသရင်း ခွဲစိတ်

သွားတတ်ပေ၏။ သူမအာရုံက သွေးကြောတွေ၊ ကြွက်သားမျှင်တွေ၊ အမြေးတွေ၊ အစာအိမ်၊ အူမ၊ အူသိမ်၊ ကလီစာတွေဆီမှာ စူးနစ်ပျော်ဝင်သွားတတ်ပြီ။ စိတ်မှတ်မဲ့ ...

"ဟိုက်၊ ကိုယ့်အလုံးကြီးက ကိုယ်ထင်တာထက် ကြီးနေပါပကော"ဟု အသံတွေ လွတ်ထွက်လာ တတ်သည်။

"လုံမှ လုံပါ့မလား၊ မလုံလို့ မဖြစ်ဘူး"ဟု အပ်ချုပ်ရင်းက စိတ်ကူးတွေ အသံထွက်တတ်၏။ ကြောင့်ကြပူပင်လည်း ရှိတတ်သည်။

"သွေးမထွက်တော့တာ သေချာပါတယ်နော်"

သည်အခါမျိုးမှာ နဖူးဆံစမှာ စိုးရိမ်သောက ချွေးဥလေးတွေ စီနေသည့် မမနွယ်ကို ဖျတ်ကနဲ ငေးမိသည်။ ဆာဂျင်လည်း သူမကို အားကိုးစွာ ခွဲစိတ်ကုသမှု ခံယူနေသည့် လူနာကဲ့သို့ပင်။ ပိုမထူးခြားတဲ့ လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ အာရုံခံစားမှုတွေနှင့်ပါလား အတွေးဝင်ရသည်။

တစ်ယောက် ခွဲစိတ်ပြီးခဲ့လျှင် ဝါးပက်လက်ကုလားထိုင်လေးမှာ သူမ ပြန်ထိုင်၏။ နောက်မှီတွင် ကိုယ်ကိုလျှော့မှီကာ ခေါင်းတင်ထားတတ်၏။ မျက်စိမှိတ် အနားဖြေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အနားမှာ လာချ ပေးသော ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ယူသောက်လေသည်။ ကော်ဖီတော့ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် ကြိုက်လေသည်။ ခွဲစိတ် ကုတင်ပေါ်တွင် လူနာအသင့်ရောက်ပြီဆိုသည်နှင့် လက်တွေကို ဆပ်ပြာမြှုပ်ဖွေးဖွေး ဘရပ်(ရှ်)ဖြင့် ကြမ်းကြမ်း ပွတ်တိုက်ပြီး ရေတဗွမ်းဗွမ်းအောက်မှာ လက်ဆေးပြန်လေ၏။ ခွဲစိတ်ရက်မှာ ပုံမှန် ၆-ယောက်၊ ၇-ယောက်ခန့် မမနွယ် ဆက်တိုက်ခွဲလေသည်။ လူနာခွဲစိတ်ကုသနေခိုက် သူမ အလွန်ချစ်သော သားတွေအကြောင်းကိုသော်မှ ပြောခဲသည်။ ခွဲစိတ်မှုပြီးဆုံးခါနီးမှ စကားပြောတတ်သည်။ မမအေမီရဲ့ မလွတ်တလွတ် ဟာသများကို မမနွယ် ရယ်မောလိုက်သံလေးကိုက ရွှင်ပျလန်းဆန်းနေခဲ့၏။ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်သည့်အသွင် မမြင်ရပေ။

မမနွယ်ရဲ့ ဘဝမှာ ဆေးရုံအလုပ်ရယ်၊ သားတွေရယ်က တစ်လှည့်စီ အချက်ပြလင်းလက်နေသော မီးပွင့်များပမာ။ မမနွယ်က သည်မီးပွင့်များ လင်းလက်အချက်ပြနေသမျှ သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေရသော `ရိုဘော့´ တစ်ခုလို နေနေသူ။ သက်ဇော်နိုင်ကတော့ သည်လိုပဲ မြင်မိသည်။ သည်နှစ်ခုကလွဲလို့ သူမဘဝမှာ အခြားအရာ မဝင်နိုင်အောင် မမနွယ် ကြိုးပမ်းထားပုံရသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို `ရိုဘော့´တစ်ရုပ်လို ဇဟိုထိန်းချုပ်ကွပ်ကဲမှု အောက်မှာ ထည့်သွင်းထိန်းချုပ်ထားခဲ့သော ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်။

သို့သော် ဆာဂျင်ရဲ့အရေပြားတစ်လွှာကို ရင်ဆီမှပဲခွာခွာ၊ ကျောဆီမှပဲခွာခွာ အတွင်းမှာ ဆားကစ်တွေ၊ ဝါယာကြိုးတွေ သွယ်တန်းရှုပ်ထွေးစွာ တွေ့မြင်ရမည်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ခံစားတတ်သော နှလုံးနှင့် လူသားဘဝကို ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် စွန့်ပစ်ချင်လို့ရနိုင်ပါ့မလား။

သူမမှာ အစစ်အမှန် နှလုံးသားလှုပ်ရှားမှုတွေ ရှိနိုင်သည်။ ခွဲစိတ်ခန်းထဲက လူနာအတွက် သူမရဲ့ လူသားဆန်လှသော စိုးရိမ်ပူပင်စကားသံလေးတစ်ခုခုကဖြစ်ဖြစ် ဖော်ပြနေခဲ့သည်။ ဒေါ်မှုယာကလည်း

ဆာဂျင့် ထံတွင် ခံစားချက်တွေရှိသည်ဟု ယုံကြည်လေ၏။

"ဆရာကလည်း သူ့အိမ်ထောင်နဲ့သူ အခြေကျနေပြီပဲကွာ။ ကိုယ်တိုင်လည်း ဆာဂျင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေတာပဲ။ အရင်က ဆရာနဲ့ သူ့အကြောင်း၊ ဆရာနဲ့ သူ့သားတွေအကြောင်း ပြောပြနေတတ်တာ မူယာဖြင့် ကြားရခက်လိုက်တာ"

စက္ကူပါးပါးလေးတစ်ချပ်မှာ ဆေးရောင်စုံခြယ်သထားသလို ခြယ်သထားလေ့ရှိသော မူယာတင်က ဆိုသည်။ အမျိုးသမီးက မျက်နှာပါးပါးလုလုလေး။ နှုတ်ခမ်းက ပုံပန်းကျနစွာ ပါးလုပ်နေခဲ့၏။ သူမ သည်လည်း လုပသည်။ သက်ဇော်နိုင်အမြင်တော့ သည့်ထက် ထူထဲလိုက်လျှင် ပိုလှသွားမလိုပဲ။ မူယာတင့် စကားကို မတုံ့ပြန်ဘဲ သက်ဇော်နိုင် ပုခုံးနှစ်ဖက်သာ တွန့်မိတော့ ...

"ဟော၊ သူ့ဆာဂျင်ကိုမှ တို့ကလည်း ပြောမိပြန်ပြီ။ ဘွာနော် ဘွာ"ဟု ဆိုကာ မူယာတင်က သူ့ပုခုံးကို လက်ကိုင်ပဝါလေးဖြင့် လှမ်းရိုက်သည်။ သက်ဇော်နိုင်က `ဟာဗျာ´ ရပြန်သည်။

မမနွယ်ထံမှ တစ်ယောက်ယောက်ကို အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့ ဆရာ့အကြောင်း၊ သားတွေအကြောင်း ပြောပြသံ၊ မူယာတင်ရဲ့ မမနွယ်ပြောသမျှကို ပြန်လည်ဝေဖန်ပြသံတွေဖြင့် သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် လေထုက သည်လို အခြေအနေမျိုးမှာ ရှိနေခဲ့သည်လေ။

□□□

မြေလတ်ရဲ့ မိုးရာသီမှာ မိုးမများလှဘဲ အုံ့ပျပျသာရှိတတ်သည်။ ရာသီက အုံ့ဆိုင်းနေခဲ့၍ ဆေးရုံ မှာလည်း စိတ်မကြည်လင် မှိုင်းပျရက်တွေ ပိုများနေတာလားမသိ။ အခုတလော ဆေးရုံရဲ့ ရာသီဥတု မကြည် လင်သောနေ့ရက်များမှာ အိမ်မှာလည်း ပြဿနာထွေးလေးတွေရှိနေတတ်သည်။ အထစ်အငေါ့လေး တစ်ခု မဟုတ် တစ်ခုက နွယ် အိမ်အပြန်ကို စောင့်ကြိုနေတတ်သည်လေ။

နွယ် မသိနားမလည်နိုင်ခဲ့သော သားတို့ရဲ့ အခြားတစ်ဖက်သည် နွယ်နှင့် သားတို့ အထူးသဖြင့်တော့ သားကြီးစည်သူရဲ့ကြားမှာ ပိုမိုထူထဲဝေးကွာလာစေပြီလား။ ၁၆-နှစ်အတွင်း ဝင်လာခဲ့ပြီဖြစ်သော သားကြီး စည်သူက နွယ့်အပေါ် အလိုမကျမှုလေးများကို သိသာထင်ရှားစွာပဲ ပြသတတ်လာခဲ့သည်။ နွယ့်မှာ လူနာတွေ အပေါ်၊ အမျိုးမျိုးပညာပြတတ်သော ရောဂါတွေအပေါ်၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဝန်ထမ်းချင်းအပေါ် စိတ်ရှည်စွာ အချိန်တွေ ပေးသုံးနေခဲ့ရသည်။ နွယ်ကိုယ်တိုင်လည်း အိမ်ရောက်ရင် စိတ်တိုတောင်းချင် ရှိခဲ့မိတော့တာ ဝန်ခံ ရမည်ပေ။

မန်ကျည်းတန်းလမ်းလေးမှ ဆေးရုံဟောင်းဝင်းထဲ ချိုးကွေ့ဝင်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့မှာ စက်ဘီး သုံးလေးစီးကို တွေ့ရသည်။ စည်သူ စက်ဘီးပူဆာနေတာ သွားသတိရလိုက်မိသည်။ ညီသူက စည်သူရဲ့ နောက်လိုက်ပေ။ သူ့အတွက်လည်း "B.M.X နော် မေမေ"တဲ့။

မြေလတ်မြို့ရဲ့ မြို့လယ်လမ်းကျဉ်းကျဉ်းလေးတွေပေါ်မှာ စက်ဘီးတွေ၊ ဆိုက်ကားတွေ၊ ကားတွေက ရှုပ်ထွေးသွားလာနေတတ်တော့ ခင်ဦးနွယ်က စက်ဘီးမစီးစေချင်။ ကျောင်းက ခြံစည်းရိုးသာ ခြားသည်မို့လည်း စက်ဘီးမလို။ သို့ပေမယ့် မြို့ထဲသွားရင် ဟိုအရင် နှစ်နှစ် သုံးနှစ်ကလို စူပါကပ်လေးပေါ်မှာ သားအမိ သုံးယောက် စီးကြတာမျိုးလည်း မဖြစ်နိုင်တော့။ စည်သူက အမေလစ်သည်နှင့် စူပါကပ်ကို ယူစီးချင်သည်။ ခင်ဦးနွယ်က မြို့ထဲ ဆေးခန်းသွားရသည်မို့ သူ့ကိုလည်း စိတ်မချသည်မို့ သူယူစီးလျှင် ဆူမိ၏။ သည်တော့ စက်ဘီးဝယ်ပေးလေတဲ့။ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ဘီးတစ်စီးနှင့် မိုင်တိုင်တွေ ချုံ့ပစ်မှာ နွယ်က စိုးရိမ်နေမိ၏။ နွယ်နှင့် စည်သူကြား ပြဿနာထွေးများထဲက တစ်ခု။

စည်သူနှင့် သူငယ်ချင်းတွေအသံ အိမ်အောက်မှာပင် ကြားရသည်။ စည်သူ၊ ညီသူရဲ့ သူငယ်ချင်းလေး များနှင့် နွယ့်အိမ်က အမြဲလို စိုပြည်စည်ပင်နေတတ်သည်။ နွယ်ကလည်း ဒါကိုပင် သဘောကျမိသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိတ်အလိုမကျဖြစ်နေကြတဲ့ သားအမိနှစ်ယောက်ချင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမယ့် အချိန်တွေ နည်းသွားတာပေါ့လေ။

အိမ်ရှေ့ဝရန်တာကျယ်လေးမှ ဧည့်ခန်းထဲသို့ လှမ်းတက်လိုက်သည်နှင့် ကြမ်းခင်းပြောင်ပြောင်မှာ တုံးလုံးပက်လက်တွေ၊ ခြေဆင်းလဲနေသူတွေ ထိုင်နေကြသော ကောင်ကလေးတွေက လှည့်ကြည့်ကြ၏။ ဆက်တီပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိ။ အားလုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ။ လွယ်အိတ်တွေ၊ စာအုပ်တွေ၊ ကက်ဆက်ခွေတွေနှင့်

အတူ ပြန်ကဲ့လို့။ ဇော်ဝင်းထွဋ်ရဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အကျယ်ကြီး ဖွင့်ထားကြသည်။ ကကဲဆကဲနားမှာ ထိုင်နေသော စည်သူကတော့ တည်တည်လေး လှမ်းကြည့်လိုက်တာပါပဲ။

"ညီသူရေ၊ မေမေလာပြီကွ"ဟု အတွင်းခန်းသို့ လှမ်းအော်ပြောဖော်တော့ရသေးသည်။ နုနယ် ငယ်ရွယ်ပြီး ကလေးဆန်ဆန်မျက်နှာလေးများက နွယ့်ကို လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကြကာ လူးလဲ ထထိုင်ကြသည်။ အချို့က ...

"အန်တီ ပြန်လာပြီလား " နှုတ်ဆက်ကြသည်။

"သားတို့ ဘာစားပြီးပြီလဲ"

နွယ်က မေးရင်း ဧည့်ခန်းနှင့် တစ်ဆက်တည်းဖြစ်သော ထမင်းစားခန်းရှိ ထမင်းစားစားပွဲပေါ် လှမ်းကြည့်သည်။ နွယ် ဝတ်ကျေတန်းကျေမဟုတ်ဘဲ မေးခဲ့သည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ခုမှ စားသောက်ပြီးစ စားပွဲသုတ်၊ ဆေးကြောထားဟန် မြင်ရသည်။

"သားတို့ကို အန်တီတိုးက ကျွေးလို့ ထမင်းပါဝင်စားလိုက်ပြီ အန်တီ"

ဆရာ ဦးအောင်မြင့်၏တူလေး ရန်နောင်က ဖြေသည်။

ငယ်ရွယ်ကြည်စင်ပြီး ပြုံးရွှင်ပျနေသောမျက်နှာလေးတွေ မြင်ရတာ နွယ့်စိတ်ကို ပိုလို့ ငြိမ်းချမ်း ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ ကူးစက်လာစေခဲ့သည်။ ဟော၊ အိမ်ခန်းထဲက ခုန်ပေါက်ပြေးထွက်လာသော သားလေး ညီသူ။

"မေမေ ပြန်လာပြီ။ အော်ပရေးရှင်း အိုကေလား မေမေ"ဟု လူကြီးလေးလို နှုတ်ဆက်သည်။ ၉-နှစ်သား ညီသူက ပါးစုံလေးတွေ မို့ဝိုင်းကာ ပြုံးလိုက်လျှင် ပါးချိုင့်ပေါ်ပေါ်လေးနှင့် လူထွားလေးဖြစ်၏။ ဒယ်(လ်)ကိုတီရှပ် ခရမ်းရင့်ရောင်လက်တိုနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီတိုအဖြူလေးက သူ့ကိုယ်လုံးဖြိုးဖြိုးလေးနှင့် ပြည့်တစ်နေခဲ့သည်။ သားတွေကို အဖေကိုချစ်မယ့် အချစ်တွေပါ ပုံအောပေး ရောထွေးမချစ်မိဖို့၊ သတိနှင့် ထိန်းချုပ်ဖို့ ကြိုးစားသော နွယ့်မှာ ညီသူနှင့်ကျတော့ လက်လျှော့ရ၏။ တွယ်တာတတ်သော ညီသူလေးရဲ့ အချစ်တွေ ငြိတွယ်မလွန်အောင် နွယ် ရှောင်တိမ်းဖို့ပဲ မတတ်နိုင်။

ညအိပ်ရာဝင်စဉ်သာ အချိန်ကြာကြာတွေ့ရသော မေမေခင်ဦးနွယ်ကို ညီသူငယ်ငယ်က ညစဉ် စောင့်တတ်ရာသည်။ အိပ်ရာမဝင်မီ အချိန်လေးသာအားသော နွယ်ကလည်း သည်အချိန်မှာ စာဖတ်ချင်သည်။ ညီသူက နွယ့်အနီးမှာ သူ့ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းလေးတွေနှင့်ကစားရင်း ထိုင်စောင့်နေတတ်သည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ မေ့ကို အိပ်ကြဖို့ပူဆာရင်း နေရာမှာပဲ ညီသူအိပ်ပျော်သွားတတ်သည်။ နွယ် သတိရ၍ စာကြည့်စားပွဲမှ ငုံ့ကြည့်မိလျှင် သူ့မအနီး ကြမ်းပြင်မှာ ညီသူ ကွေးကွေးလေးအိပ်မောကျလျက်။ ကြာတော့ ညီသူ့ဖေဖေ ပေးသည့် သင်ခန်းစာကြောင့် သံယောဇဉ်ဟူသမျှကို ကင်းကင်းနေဖို့ဆုံးဖြတ်ထားမိသော နွယ် အရည်ပျော်ရ လေ၏။ ညီသူနှင့်အတူ အိပ်ရာစောစောဝင်ဖြစ်လာရသည်။ အိပ်လျှင် နွယ့်မျက်နှာကို သူ့ဘက်လှည့်စေ၍ နွယ့်လည်တိုင်ကို သူ့လက်ကလေးနှစ်ဖက်နှင့် သိုင်းဖက်၍အိပ်တတ်သည်။ နွယ်

ညဘက် ဆေးရုံသွားရလျှင် မအိပ်ဘဲ ထိုင်စောင့်တတ်သေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆေးရုံလိုက်လာတတ်သည်။ ခွဲခန်းထဲ စည်သူရော၊ ညီသူပါ ဝင်ဖူးကြသည်။

"မေမေ ဒီည ခွဲခန်းဝင်ရမယ်။ နောက်ကျမယ်။ အိမ်တံခါးကို အပြင်က သော့ခတ်သွားမှာနော်။ မေမေ ပြန်လာရင် ဘယ်သူ့မှ မနှိုးတော့ဘူး။ မေမေ့ဘာသာ သော့ဖွင့်ဝင်လာမှာ။ သားတို့ အိပ်နှင့်ကြတော့"

နွယ် အပြီးပြောနှုတ်ဆက်ခဲ့တော့မှ ညီသူ အိပ်ရာဝင်နှင့်သည်။ သည်အခါ သားကြီးစည်သူကလည်း မဆိုးပါ။ သူ့မေမေကို အိမ်ရှေ့ထိ လိုက်ပို့ကာ ...

"မေမေ သော့မခတ်နဲ့ဦး။ အပိုသော့တစ်ချောင်း သူ့နေရာမှာရှိရဲ့လား သားသွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်"ဟု သတိတရ ပြောတတ်မြဲ။

အိမ်ရှေ့က ဝရန်တာကျယ်လေးကို ဆရာကြီးဦးဟန်တင် လက်ထက်က သံဆန်ကာအပြည့် ကာရံထား ခဲ့သည်။ သံတိုင်စိပ်စိပ်တံခါးမ တပ်ထားခဲ့လေ၏။ ထိုတံခါးကို နွယ်က အပြင်ဘက်မှ သော့ခတ်ထွက် တတ်သည်။ အိမ်တွင်းမှ လက်လျှို၍ သော့ဖွင့်လျှင်လည်းရ၏။ အိမ်ထဲဝင်သော တံခါးမကတော့ သစ်သား တံခါး ဖြစ်လေ၏။

"အိမ်တံခါးကို စေ့ရုံစေ့ထားနော်။ အထဲက ဂျက်ထိုးမထားနဲ့ဦး။ ဟိုတစ်ခါလို မေမေ ဝင်လို့မရဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်။ စည်သူက ညီလေးကို ဂရုစိုက်"

နွယ် မှာခဲ့သည်။ ညီလေးညီသူကိုတော့ စည်သူချစ်သည်။ ညီသူကလည်း တစ်နေ့ကို `ကိုကို´တွေ အလုံးပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင်ခေါ်ကာ အစ်ကိုဖြစ်သူကို (အဖေလိုပါ ရော၍လားမသိ) ချစ်အားကိုး၏။ စည်သူနှင့် ညီသူ အသက် ၇-နှစ် ကွာခြားနေခဲ့တာ တစ်မျိုးကောင်းတာပဲ။ နွယ် မကြာခဏ တွေးမိရ လေသည်။ သည်အချိန်မှာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်သို့ နှစ်ဦးလုံးသာ အပြိုင်းအရိုင်း ရောက်လာကြမယ် ဆိုရင်တော့ နွယ့်အတွေးထဲမှာ ပုန်းများတွန့်မိရလေသည်။
ပြေးလာသော ညီသူ့ကို နွယ် ဆီးကြို၍ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။

"အိုကေပါတယ် သားရဲ့။ မေမေ ကိုယ်တိုင်ခွဲတာပဲ။ ဘယ်မအိုကေ ရှိမလဲ"

ခင်ဦးနွယ်က ညီသူ့အကြိုက် ခပ်မိုက်မိုက်လေး ဖြေပြလိုက်တော့ ညီသူက ဟေးကနဲ လက်ခုပ် လက်ဝါးတီးကာ စည်သူ့သူငယ်ချင်းလေးတွေကပါ သဘောတကျ ရယ်မောလိုက်ကြ၏။
မေမေက ဒီလိုသာ သားတို့တစ်တွေနဲ့ စိတ်တွေ ကြည်လင်ပေ့ါပါးပျော်ရွှင်စွာ နေချင်တာပါ။ သည်စဉ် စည်သူက ခပ်တည်တည် မရယ်မပြုံးလေးနှင့် ...

"ဖေဖေလည်း အိုကေနေတယ် မေမေ"ဟု ဝင်ပြောလိုက်ခဲ့သည်။ လက်ထဲက စာအိတ်လေးကို ထောင်ပြသည်။ စာအိတ်ပေါ်မှာက မမြင်ဖူးဘူးဟု ဘယ်တော့မှ ငြင်းလို့ရမည် မဟုတ်သော လက်ရေးတွေ။

"စာထဲမှာ လွန်ခဲ့တဲ့တနင်္လာနေ့က သားတို့ ညီမလေးတစ်ယောက်ထပ်ရတဲ့အကြောင်း ရေးထားတယ်။ ဖေဖေကလည်း အိုကေပြီးရင်း အိုကေပဲ မေမေ"

နွယ့်ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးတစ်မည် ခံစားလှုပ်ရှားသွားခဲ့ရသည်။ သူစိမ်းကလေးတွေရှေ့မှာ မိသားစု အရေးကို ပြောချခဲ့၍ နွယ် စည်သူ့ကို စိတ်ဆိုးချင်မိသည်။ ထိုစဉ် သူ့သူငယ်ချင်းလေးများက ရယ်မောလိုက် ကြလေ၏။ ကလေးတွေရဲ့ ရယ်မောသံများတွင် လှောင်ပြောင်သံများ မပါဝင်ပေ။ သဘောတကျ ရယ်မောသံ များနှင့်အတူ နွယ်လည်း ရယ်ချင်လာမိခဲ့ကာ လိုက်ရယ်မောမိခဲ့တော့သည်။ လောကကြီးထဲက အဖြစ်တွေက ရယ်စရာ ကောင်းမနေဘူးလားနော်။

"မင်းဖေဖေ အိုကေပုံကြီးကတော့ နူတ်ခမ်းမွေးမှာ ရှုးပေမယ့် အိုကေပုံကြီးပါကွာ"

"ဒါမှ ဖေဖေက ပိုပြီးနုပျိုလာမှာပေါ့ မေမေရ။ ညီမလေးကို ချော့ရင်း ဒါတွေ ဘာတွေနဲ့"

စည်သူက ဂီတာတီးသည့် သဏ္ဍာန် လက်များလှုပ်ရှားပြခဲ့သည်။ ညီမလေးဟူသော အခေါ်အဝေါ်ကို အလေးအနက်ထား ပြောလိုက်သလိုပေ။ ခင်ဦးနွယ်ရင်မှာ လှုပ်ရှားသွားရသည်။ စည်သူလည်း စိတ်လှုပ်ရှား နေခဲ့သည်။ အသားဖြူဖြူလေးမှာ နားရွက်ဖျားလေးတွေ ရဲတက်နေခဲ့၏။ အသက်ရှူသံက သိသာရုံလေး ပြင်းနေခဲ့သည်။ စည်သူတစ်ယောက် သူ့ဖေဖေထံမှ မလောက်မင ရနေရှာသည့် အချစ်ကလေးတွေ မရတော့မှာ စိုးရွံ့စိတ် ဝင်နေရှာလို့လေလား။ "မေမေရှိတယ်လေ စည်သူ" ဟု အသံတိတ် အားပေး နှစ်သိမ့်လိုက်မိသည်။ စည်သူက ဘာမှ မဖြစ်သလို။

"ဖေဖေ့ကို ဝမ်းသာတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ သားအတွက် စက်ဘီးဝယ်ပေးဖို့ စာရေးလိုက်မယ်"

နွယ့်ကိုမကြည့်ဘဲ ပြောသည်။ မေမေဝယ်မပေးရင်လည်း ဝယ်ပေးမယ့်ဖေဖေရှိတယ်ပေါ့။ နွယ့် ရင်ထဲမှာ ကျင်ကနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ ခွဲစိတ်ခန်းထဲက ထွက်လာကတည်းက ခပ်ဝေဝေရှိလာသော ခေါင်းက ပိုအုံခဲ ချင်လာကာ နားထင်နှစ်ဖက်ကို လက်ညှိုးလက်မဖြင့် အုပ်ကိုင် ထောက်ထားလိုက်မိ၏။ ကလေးတွေရှေ့မှာ အပြုံးမပျက် ...

"အဲဒါ နောက်မှ မေမေတို့ ဆွေးနွေးကြသေးတာပေါ့။ ကဲ ... သားလေး ညီသူက အန်တီတိုးတိုးကို သွားပြော။ မေမေ့ကို ထမင်းကျွေးပါဦးလို့။ မေမေ ဗိုက်အရမ်းဆာနေပြီလို့။ သားတို့လည်း ကျောင်းပြန် တက်ချိန် နီးနေပြီ။ ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ကြတော့"ဟု ကလေးတွေကို တွန်းလွှတ်မိသည်။ စည်သူ၊ ညီသူက သူငယ်ချင်းများရဲ့ စက်ဘီးကယ်ရီယာတွင် ထိုင်ကာ စက်ဘီးဘဲ(လ်)သံ တချွင်ချွင်ပေးကာ ထွက်သွားကြ တော့မှ ခင်ဦးနွယ် အဝတ်အစားလဲဖြစ်သည်။

ထမင်းစားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ထမင်းကို မတို့ဖြစ်။ ဟင်းရည်လာချပေးသော တိုးတိုးက ...

"မမ၊ ခုနက ဘာပြောလိုက်တာလဲ"မေးမှ သူမအတွေးတွေ အသံထွက်သွားတာ သတိထားမိ လိုက်သည်။

"မေမေ ဒီတစ်ခေါက် ရန်ကုန်ဆင်းသွားတာ ကြာသလိုပဲ ပြောတာပါ"

"၁၀-ရက်ပဲ ရှိပါသေးတယ် မမရဲ့"

"ဪ"

ရင်ဖွင့်စရာ မေမေတစ်ယောက် အနားမှာရှိခဲ့ရင် ခံစားရသက်သာမှာပဲ။ မမအောမီဆိုရင်ကော။ ဘာအတွက် ရင်ဖွင့်ချင်တာလဲ။ နွယ်ကိုယ်တိုင်လည်း မသေချာ။ သီရေတာထဲက ထိပါးနေကျ စကားလုံးများ ကြောင့်လား။ စည်သူ စက်ဘီးပူဆာရင်း ဂျီတိုက်နေသည့်ကိစ္စလား။ သားတို့နှင့် နွယ်ကြားက ထူထဲလာသည့် နံရံအကြောင်းလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ သမီးလေးတစ်ယောက် ထပ်ရသည့် သတင်းလား။ ဒါတွေအားလုံးဟာ မနက်ဖြန် မိုးသောက်ရင်တော့ စိတ်အာရုံထဲမှာ မှေးမှိန်ဖျော့တော့သွားမယ့် အဖြစ်တွေသာပါ။ အလွန်ဆုံးရှိရင် မနက်ဖြန်မိုးသောက်ဖို့ သည်ည အိပ်ပျော်ရန် ခင်ဦးနွယ် ကြိုးစားရရုံရှိမှာပါလေ။

ဝဝဝ

ထိုညက နွယ် အိပ်ပျော်ဖို့ မကြိုးစားလိုက်ရပေ။ နွယ် ဆေးခန်းမှ ပြန်ရောက်တော့ ည ၈-နာရီ။ သားတို့ ကျူရှင်ဆရာမက မပြန်သေးခဲ့။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စာကြည့်စားပွဲမှာထိုင်လို့ တွေ့ရလျှင် ခင်ဦးနွယ် အမောပြေရသည်။ စည်သူနှင့် ညီသူက ဉာဏ်ရည်ကောင်းကြပေမင့် ဝီရိယတော့ နည်းပါးချင်သည်။ ထကြွ လုံ့လမှာတော့ သူတို့ရဲ့ ပထမကျူရှင်ဆရာလေးကို ခင်ဦးနွယ်က အားကျစေချင်ခဲ့သည်။

ထိုလူရွယ်က စီးပွားရေးဘွဲ့ရ ဘဏ်ဝန်ထမ်းလေးတစ်ဦးပေ။ ရောက်နေသည့်အဆင့်မှာ ရောင့်ရဲမနေဘဲ ရှေ့အလားအလာကောင်းသော ပညာရပ်တစ်ခုခု၊ ဌာနတစ်ခုခုသို့ ပြောင်းလဲဖို့ အစဉ်စိတ်အားသန် ကြိုးပမ်း နေတတ်သူ။ နွေရာသီမှာ ခွင့်တစ်လ ယူလေ့ရှိသည်။ ရန်ကုန်ဆင်းကာ သင်တန်းတစ်ခုခု၊ ဘာသာရပ်တစ်ခုခု ဆည်းပူးဖြစ်သည်တဲ့။ တစ်နှစ်တာ စုဆောင်းရရှိသည့် ကျူရှင်လခလေးတွေနှင့်ပေါ့လေ။ သူ့ရဲ့ရည်မှန်းချက် ထားရှိကြိုးစားပုံကို သားတို့ကို အားကျအတုယူစေချင်လှ၏။ သို့ပေမယ့် ခင်ဦးနွယ်က ဆရာကိုထင်မြတ်ရဲ့ ကြိုးစားမှုကို ပြောပြလေ၊ အထူးသဖြင့် သားကြီးစည်သူက ဆရာလေးအပေါ် ပိုလို့ သုန်မှုန်လာခဲ့လေ။

ဆရာလေး မပြန်တတ်သေးသည့် ညဘက် နွယ်လည်း စောစော ပြန်ရောက်ကာ ရှိနေခိုက် စည်သူ့ အခန်းလေး ထဲက ဝုန်းကနဲ၊ ဒိုင်းကနဲ အသံထွက်လာတတ်သည်။

"ရှေ့ညီတိုးလို့ ဂစ်တာလဲကျတာပါ မေမေ"

ညီသူ ကန်လိုက်သော ဘောလုံးက ဆရာလေးခြေထောက်ကို ထိမိသွားတတ်သည်။

"ကန်တော့ ဆရာ။ မတော်တဆပါ"

ညီသူက ပြုံးကျဲကျဲလေး တောင်းပန်သည်။ သားတို့ကို ကျူရှင်ပြပေးခဲ့သော ဆယ်လတာတွင် ရက်မပျက်ခဲ့သည့် ဆရာလေးက ငြင်းပယ်ခဲ့သောရက်ကို နွယ် မှတ်မိသေးသည်။

"ကလေးတွေက တော်ကြပါတယ်။ အခုနေမှာ ကျွန်တော် မသင်ရရင် ပိုများ ထူးချွန်လာမလားတောင် ထင်မိတယ်။ ကျွန်တော်ကို သူတို့ အမြင်မကြည်လင် ရှိနေကြတယ်ခင်ဗျ။ မိုးပြိုမှာ ကြောက်နေတဲ့ နံပြည်စုတ် ငှက်ကလေးနှစ်ကောင်လိုပေါ့"

ခပ်ရဲရဲပြောလိုက်သော ကျူရှင်ဆရာလူရွယ်ကို စိတ်ဆိုးသင့်သလား၊ မျက်နှာပူရမလား မဝေခွဲတတ်ဘဲ သူကဲ့သို့ပင် ပြုံးရယ်ဖြစ်လိုက်သည်။

"ဒီအတွက်ပဲ ကျွန်မလည်း ကိုထင်မြတ်ကို အားနာနေမိတာ။ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မပဲ။ သူတို့ ကိုထင်မြတ်ကို အတုယူအားကျသင့်တာ မကြာခဏ ပြောမိခဲ့တယ်။ စည်သူက အရွယ်ပြောင်းစဆိုတော့ သူ့အမေ အတုယူစေချင်တဲ့ သူကို အားကျဖို့ထက် ဆန့်ကျင်စိတ်ထားဖို့က ပိုလွယ်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့"

"ကျွန်တော့်နေရာမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဆိုရင်လည်း စည်သူ မကျေမလည် ဖြစ်လိမ့်မယ် မဟုတ် ဘူးလေ။ ထားပါ မမ။ သူတို့ နည်းနည်း

တည်ငြိမ်ပြီး နားလည်မှုရှိလာတဲ့အခါကျ ပြန်ကြိုးစားကြည့်သေးတာ ပေါ့ဗျာ"
သည်လိုနှင့် ထူးချွန်စိတ်ရှည်သော ကျူရှင်ဆရာလေးကို လက်လွှတ်ခဲ့ရသည်။

ကျန်းမာရေးကြောင့် အနားယူထားသော အထက်တန်းပြဆရာမတစ်ဦးနှင့် သားတို့ကျူရှင်ကို ဆက်စေ ရသည်။ သင်ခန်းစာတွေကို ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းစွာ သင်ပြကောင်းသော ဆရာတစ်ဦးပါပဲ။ ကိုထင်မြတ်လို ပညာရပ်တွေ နှံ့စပ်ကာ အားကျဖွယ်၊ ထကြွလုံ့လမျိုးတော့ သူမထံမှ မရနိုင်ပေ။ (ကိုထင်မြတ်က ခင်ဦးနွယ်၏ ဆေးပညာအဘိဓာန်စာအုပ်ကိုပင် ငှားရမ်းဖတ်ခဲ့သေးသည်။ နိုင်ငံခြားဝတ္ထုတွေထဲမှာ ဆေးပညာအသုံးအနှုန်းတွေ ထည့်သွင်းသုံးနှုန်းထားကာ နားလည်ချင်လို့ဆိုခဲ့၏။ ခင်ဦးနွယ်ဖြင့် သူ့ရဲ့ဘဏ်လုပ်ငန်းသဘောကို စိတ်ဝင်စား ကြည့်လို့မရ။ ကိန်းဂဏန်းတွေ မြင်ရုံနှင့် ခေါင်းကိုက်လာမှာပဲ။)

သားတို့ ရွေးချယ်ခဲ့သည်ပဲ။ ခင်ဦးနွယ် စိတ်ဖြေလျှော့သည်။ ဆရာမနှင့်တော့ သားတို့ရဲ့ ပင်ကို မွန်ရည်ယဉ်ကျေးဟန်လေးတွေ ပြန်မြင်ရသည်။ ရင်ကျပ်မောပန်းတတ်သော သူတို့ရဲ့ ဆရာမကိုလည်း ညှာတာကာ ကောင်းစွာနာယူကြသည်ထင်၏။ စာကြည့်စားပွဲနားသွားကာ ဆရာမနှင့် ကျန်းမာရေး အခြေအနေ မေး၊ တပည့်ကျော်နှစ်ဦးရဲ့ အခြေအနေမေးပြီးမှ နွယ် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ အနေရချောင်ချိစေသော တီရှပ်နှင့် တရုတ်ချည်လုံချည် ပါးပါးချောချောကို လဲခဲ့သည်။ ညှော်ခန်းရှိ ဝါးပက်လက်ကုလားထိုင်လေးတွင် ကိုယ်လျှော့မှီထိုင်ကာ သားတို့ကို စောင့်နေခဲ့မိသည်။

သားတို့နှင့်အတူ ညစာစားမည်။ ဆေးရုံပြန်ချိန်၊ ဆေးခန်းပြန်ချိန် နောက်ကျ၍ ထမင်းပွဲကို တစ်ယောက်တည်း စားရဖန်များခဲ့သည်။ စောစောပြန်ရောက်သည့်ညမှာတော့ သားတို့နှင့် ဝိုင်းဖွဲ့စားချင် သည်ကွယ်။ အနည်းဆုံး စည်သူ့ရဲ့ ထော့ထော့သုန်သုန် စကားသံလေးတွေကို နားထောင်ရင်းဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ နောက်မှီမှာ ခေါင်းတင်မှီကာ မျက်လုံးများစုံမှိတ်ထားတော့ တစ်ကိုယ်လုံးက ကြွက်သားဆိုင်တွေလည်း

လျော့ပြေတော့မယောင်။ နေသာထိုင်သာရှိလှသည်။ တစ်နေ့တာ ဆေးရုံရဲ့ ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာ၊ လူနာတွေရဲ့ ကုတင်တွေဘေးမှာ၊ ဆေးခန်းက စမ်းသပ်ကုတင်အနီးမှာ ရပ်နေခဲ့သမျှ စန့်စန့်လျှော့ဖြေလဲလျောင်း၍သာ နေချင်တော့သည်။ မွန်းသိပ်ကျပ်ခဲနေသောစိတ်နှင့် ပင်ပန်းညောင်းညာနေသော ကိုယ်ကို လျှော့ဖြေဖို့ ကြိုးစား မိရလေသည်။

"မေမေ၊ ဆေးရုံက On Call လာတယ်"

ညီသူရဲ့ အသံပြည့်ပြည့်လေး ပေါ်လာခဲ့သည်။ ခင်ဦးနွယ် မျက်လုံးများ ဖွင့်ကြည့်မိလျှင် ညီသူ့ လက်ထဲမှာ ဆရာဝန်သို့ လုမ်းအကြောင်းကြားသော Despatch စာအုပ်ကလေး။ သားတို့ဆရာမက လှမ်းကြည့်နေမှန်းသိလျက် နွယ် အနည်းငယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားမိသည့်ဟန်ကို မဖုံးကွယ်လိုက်မိ။ စာအုပ်ကို ယူ၍ ခပ်မြန်မြန်ဖတ်သည်။ ဆေးရုံထုံးစံအတိုင်း The surgeon ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်သို့ လိပ်မူကာ Dear Ma Maနှင့် စ,ထားပြီး ခပ်သော့သော့ရေးထားသော စာကြောင်းတချို့။ ဦးသက်ဇော်နိုင်၏ လက်ရေး။ ညကမှ ဦးသက်ဇော်နိုင် ဂျူတီမို့ သည်ည ဒေါ်မူယာ့ဂျူတီ ဖြစ်ရမှာပေ။ သို့ပေမယ့်

သည်နှစ်ယောက်က ဂျူတီရက်တွေ အလဲအလှယ်ပြုတတ်သည်။ လက်တွေ့ကုသပိုင်းကို စိတ်ဝင်စားသော သက်ဇော်နိုင်က ဂျူတီတွေ ပိုယူတတ်သည်လည်း ရှိသည်။

အစာအိမ်ပေါက်သော လူနာအမျိုးသား၊ အသက် ၆၅-နှစ်၊ စ,နာသည်မှာ ၄-ရက်ရှိ၊ ဓာတ်မှန်ရိုက်ကာ အစာအိမ်ပေါက်ကြောင်း သေချာစေပြီး။ အဖျား ၁၀၀-ဒီဂရီဖာရင်ဟိုက်၊ သွေးခုန်နှုန်း ၁၂၀၊ သွေးပေါင်ချိန် ၉၀/၆၀၊ ဗိုက်တပြင်လုံး တင်းမာဖောင်းကား နာကျင်နေ။

ဦးသက်ဇော်နိုင် လူနာအကြောင်း ဖော်ပြထားသည်က လူနာကို ကိုယ်တိုင်စမ်းသပ်ရသည့်နှယ် ပြည့်စုံသည်။ သိရသမျှ အခြေအနေမကောင်းလှ။ သည်အတွက် ဦးသက်ဇော်နိုင် ခင်ဦးနွယ်ထံမှ အကြံဉာဏ် ယူခြင်း ဖြစ်မည်ပေ။ သူ ဆုံးဖြတ်ရ ခက်ခဲနေခဲ့ဟန်ပေ။

လူနာရဲ့ ခွဲစိတ်ပြီးလည်း စိတ်မချရသည့် အခြေအနေကို လူနာရှင်များသို့ ရှင်းပြ၊ သဘောတူညီချက် ရယူပြီးမှ ခွဲပါ။

ခင်ဦးနွယ် စာအုပ်ကလေးထဲမှာ သော့သော့ပြန်ရေးပေးလိုက်သည်။ ထိုင်စောင့်နေသော အလုပ် သမားလေး မောင်စိုးလက်ထဲ ပြန်ပေးလိုက်ခဲ့သည်။ ခင်ဦးနွယ်အတွေးထဲသို့ ထိုလူနာရောက်လာ နေရာယူ တော့သည်။

"နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာတော့လည်း ခက်တယ်။ ခွဲစိတ်လိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာပါလို့ ရဲရဲ အာမ,မခံနိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးနဲ့ ခွဲရတော့မှာ"

သားတို့ဆရာမသို့ တိုင်တည်သလို နွယ် လှမ်းပြောမိ၏။

ဒေါ်ကြည်ကြည်မြက ...

"ဟုတ်တာပေါ့"

အတွေးထွေပြားနေသော ခင်ဦးနွယ်သို့ နားလည်မှုရှိစွာ နားထောင်ပေးခဲ့သည်။ ထိုအခိုက် ဧည့်ခန်းဝမှာ မောင်စိုး ပေါ်လာခဲ့ပြန်သည်။ ခင်ဦးနွယ်က "ဘာလဲ မောင်စိုး" စိတ်စောစွာ လှမ်းမေးခဲ့သည်။

"ဩော်"

မောင်စိုးနောက်မှ ဦးသက်ဇော်နိုင် လိုက်ဝင်လာခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းတွင် တွေ့လာကြသည် ထင်လေ၏။ ဦးသက်ဇော်နိုင်က အားတုံ့အားနာဟန်ဖြင့် ...

"ပေးရှင့်အခြေအနေ ပြောပြချင်တာနဲ့ ကျွန်တော် လိုက်လာခဲ့တာ။ မကောင်းဘူး မမ။ ဖွင့်ဖို့၊ မဖွင့်ဖို့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မဆုံးဖြတ်ချင်တာနဲ့။ ခွဲဖို့တော့ သဘောတူကြပါတယ်"

"လူနာရှင် သဘောတူတယ်ဆိုရင် ခွဲဖို့ပဲ ရှိတာပဲ။ ခွဲလိုက်ပါ။ ခွဲလိုက်မှ အသက်ရှင်ဖို့က မျှော်လင့် နိုင်သေးတာပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဦးသက်ဇော်နိုင် တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေရင် ဒေါ်မူယာကိုလည်း ခေါ်လိုက်ပေါ့"

"ဒေါ်မူယာ နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ ကျွန်တော် သူ့ဂျူတီ ဝင်ပေးလိုက်ခါမှ ဒီကေ့(စ်)နဲ့ တိုးတော့တာ" ဦးသက်ဇော်နိုင် ရယ်ရယ်မောမောပြောပေမယ့် သူ့အသွင်က ပေါ့ပါးဟန်မရှိ။ ပြန်ဖို့ ထ,မရပ်သေးဘဲ ဆက်ထိုင်နေခဲ့သည်။ ခင်ဦးနွယ် အနည်းငယ်စိတ်ပျက်မိစွာ သူ့ကို ကြည့်မိ၏။ အစာအိမ်ပေါက်လူနာဆိုတာက ဆရာဝန်တစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ ဆေးရုံလေးမှာတောင် မခွဲမဖြစ် ခွဲကြရတဲ့ အရေးပေါ်ပဲလေ ဦးသက်ဇော်နိုင်။ သူ ခေါင်းငုံ့ငုံ့ရှိရာက ခင်ဦးနွယ်သို့ မော့ကြည့်လျက် ထရပ်လိုက်သည်။

"ကျွန်တော် ည ၉-နာရီ စ,ဖို့ မမအေမီတို့ကိုတော့ အကြောင်းကြားထားပါတယ်။ မမနွယ် လိုက်ကြည့် ပေးနိုင်ပါမလား"

ခင်ဦးနွယ် ပြုံးမိ၏။ လူနာနှင့်ပတ်သက်လျှင် ဘယ်တော့မှ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမနာတတ်တာ ခင်ဦးနွယ် ငယ်ကအတိုင်းပါပဲလား။

"ဦးသက်ဇော်နိုင် ရေးလိုက်တာ ကျွန်မ ပေးရှင့်ကို စမ်းရတဲ့အတိုင်း အတိအကျပါပဲ။ ကျွန်မ လိုက်ဖို့ မလိုဘူး ထင်ပါတယ်။ ဖြစ်မယ် မဟုတ်လား"

သူက သက်ပြင်းဖြင့် ဖြည်းလေးစွာ တုံ့ပြန်သည်။
"ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သွားလိုက်ဦးမယ် မမနွယ်"

နှုတ်ဆက်လှည့်ထွက်သွားခဲ့သော ဦးသက်ဇော်နိုင်ကို ကြည့်ရင်း ခင်ဦးနွယ်ရဲ့ စိတ်တစ်နေရာမှာ ထင့်လိုက်မိလေ၏။

သူက နွယ်သို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တစ်ကြိမ်မျှ လာအကြောင်းမကြားစဖူး။ စာအုပ်နှင့်သာ အကြောင်း ကြားစာ ရေးလွှတ်တတ်ခဲ့သည်။ တာဝန်ကျဆရာဝန်ကိုယ်တိုင် လာအကြောင်းကြားခြင်းကြောင့်ထက် အတွေ့အကြုံများမှတစ်ဆင့် စိတ်ထင့်ကနဲရှိလာခြင်းကို ခင်ဦးနွယ် ဥပေက္ခါ မထားဝံ့ပြီ။

"ခဏ ဦးသက်ဇော်နိုင်၊ ကျွန်မ လိုက်ခဲ့ပါမယ်"

သူ့မျက်နှာ လင်းလက်သွားခဲ့သည်။

"ကျွန်တော်လည်း မမပင်ပန်းထားတာသိလို့ Inform လုပ်ရုံပဲ လုပ်မလို့ပါ။ နောက်မှ အခြေအနေ မကောင်းတာနဲ့ ပြောပြရအောင် လိုက်လာခဲ့တာ။ အားတော့နာပါတယ် မမ"

"ရပါတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် သူများကို လာနှောင့်ယှက်ရင် ကိုယ်လည်း တစ်ညလုံး မအိပ်ရအောင် အသေးအဖွဲလေးတွေနဲ့ ရှုပ်နေတတ်တာနော်"

နာ့(စ်)တွေအပေါ် ခင်ဦးနွယ်လည်း ကိုယ့်အတွက်မဟုတ်ဘဲ လူနာအတွက် ဆရာဝန်အချင်းချင်း အပေါ် ခါတ်ခွဲမှုးတွေအပေါ် လေပြည်သွေး အောက်ကျို့ခဲ့ရတဲ့အခါတွေ ရှိခဲ့ ရှိဆဲပေါ့။ ခင်ဦးနွယ်ကို စိတ်ထင့်လာသည် အထိ

လုပ်နေတော့ပေသော ဦးသက်ဇော်နိုင်ကိုတော့ စကားဖြင့် ပြုံးထေ့ချင်စိတ်က တားဆီးမရ။

"အသေးအဖွဲတွေနဲ့ ရှုပ်လို့ကတော့ ရှုပ်ပါစေ။ သီရေတာ မဖွင့်ရရင်၊ ဆာဂျင် ပြေးမခေါ်ရရင် ပြီးတာ ပါပဲဗျာ"

ဦးသက်ဇော်နိုင် ရယ်မောပြန်ပြောခဲ့သည်။

"ခဏစောင့်နော်။ ဒါမှတ် ဦးသက်ဇော်နိုင် ဆေးရုံပြန်လိုက်လေ။ ကျွန်မ မောင်စိုးနဲ့ လာခဲ့မယ်"

"ရပါတယ် မမ။ ကျွန်တော် စောင့်ပါ့မယ်" နွယ် အခန်းထဲမဝင်ခင် သတိတရ ...

"ဪ၊ ဆရာမနဲ့ တစ်ခါမှ မဆုံသေးဘူးနော်။ ဒါ ကျွန်မတို့ဆေးရုံကို နောက်ဆုံးရောက်လာတဲ့ လက်ထောက်ဆရာဝန် ဦးသက်ဇော်နိုင်ပါ။ သားတို့ရဲ့ ကျူရှင်ဆရာမ ဒေါ်ကြည်ကြည်မြပါ"

ဆရာမနှင့် လှမ်းမိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။ ဦးသက်ဇော်နိုင်က စာကြည့်စားပွဲဆီ ထသွားခဲ့လေ၏။

"ကျွန်မ သားတွေလေ။ အကြီး စည်သူက ဒီနှစ် ဆယ်တန်း။ အငယ် ညီသူက လေးတန်းပါ"

ခုမှပင် သားတို့နှင့် ဆရာဝန်အသစ်ကို မိတ်ဆက်ပေးရသည်။ တစ်ဝင်းတည်း နေကြပေမင့် ဦးသက်ဇော်နိုင် အိမ်က တစ်ဖက်ထိပ်ဆုံးအိမ်ဖြစ်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်နေပေမယ့် လှမ်းသည်။

ခင်ဦးနွယ် အိပ်ခန်းထဲဝင်ကာ အဝတ်အစားလဲ ဖြစ်သည်။ တီရှပ်လက်ရှည် အသားရောင်ဖျော့ဖျော့နှင့် အညိုဖျော့ခံ ပါတိတ်ဆင်တစ်ထည် လဲလှယ်ဝတ်ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းမှ စကားသံများ ကြားနေရသည်။

"လိုက်ခဲ့မလားကွ ညီသူ။ မမကတော့ ညီသူတို့အကြောင်း အမြဲပြောနေတာ။ ဦးတို့နဲ့ လိုက်ပြီး ခွဲစိတ်တာ ကြည့်မလား"

"ရိုးနေပါပြီ ဦးရ။ L.S.C.S ကမှ ကြည့်ကောင်းတာ။ ကလေးတွေကို ဗိုက်ထဲက ခွဲထုတ်ယူလိုက် တာလေ။ အပြင်ရောက်တော့ အန်တီနာ့(စ်)တွေက ကဲ မငိုနဲ့ဦး၊ မငိုနဲ့ဦးဆိုပြီး ရိုက်ရော။ အဲဒီတော့မှ အဲဒါလေးက ငိုရော"

"တကယ် ကြည့်ဖူးတာလား ညီသူရ။ ဟုတ်လား မမနွယ်"

အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ခင်ဦးနွယ်သို့ ဦးသက်ဇော်နိုင် တအံ့တသြ လှမ်းမေးနေခဲ့သည်။

"တကယ်ပေါ့ ဦးရ။ ကလေးထုတ်လိုက်တာ ၅-မိနစ်တောင် မကြာဘူး။ ပြန်ချုပ်ရတာက ကြာတာ။ သားဆိုရင် စောင့်ရင်းနဲ့ အိပ်ပျော်သွားရော"

ညီသူက သွက်သွက်လေး ဝင်ပြော၏။

"ညီသူ ၄-နှစ်သားကတည်းက သီရေတာ ဝင်ဖူးခဲ့တာ။ ကျွန်မ သွားရင် တကောက်ကောက် လိုက်လွန်းလို့လေ"

L.S.C.S ကိုတော့ ညီသူ သဘောအကျဆုံးပါပဲ။ ဗိုက်ခွဲ ကလေးမွေးဖွားပေးသည့် ခွဲစိတ်မှုကို ကြည့်ရရင် ညီသူ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်လှသည်။ တစ်ခါတုန်းက လွဲလို့ပေါ့လေ။ ထိုတစ်ကြိမ်က ခွဲစိတ်ခန်းဝမှာ သူစိမ်း ယောက်ျားသံ တစ်ခု ပေါ်လာတော့ ခင်ဦးနွယ်တို့က ခွဲစိတ်ရင်း မော်ကြည့်ဖြစ်သည်။

"ကလေး၊ ကျွန်တော် ခေါ်သွားလို့ရပြီလား"

ဝမ်းသာအယ်လဲ မျက်နှာနှင့် ကလေးကို ခွဲစိတ်ခန်းဝအထိ လာတောင်းယူတဲ့ ကလေးအဖေတဲ့။ မမအေမီက ဆူဆူပူပူနှင့်ပင် ကလေးကို ထိုယောက်ျားကြီးလက်ထဲ ထည့်ပေးခဲ့ရသည်။ ခင်ဦးနွယ်က သားအိမ် ပြန်ချုပ်နေရင်း ညီသူ့ကို သတိတရ လှမ်းကြည့်မိခဲ့သည်။ ညီသူက ကလေးပွေ့ယူသွားသော အမျိုးသားကြီးကို အငေးသား ကြည့်နေခဲ့သည်။ သည်အဖြစ်ကို ခင်ဦးနွယ် ဘယ်တော့မှ ထုတ်ဖော်ပြောပြလိမ့်မှာ မဟုတ်ပေ။ ခွဲစိတ်ကုသမှုများကို ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းစွာ ကြည့်နိုင်သည့် ညီသူလေးရဲ့ သတ္တိကိုပဲ ထုတ်ဖော်လို့ ပြောပြ တတ်ခဲ့သည်။

"အခုကော လိုက်ခဲ့ပါလား ညီသူ"

ခွဲစိတ်ကုသမှုက သိပ်ကြည့်ကောင်းမယ့်ပုံမပေါ်။ ခင်ဦးနွယ် မဟန့်တားနိုင်မီ ...

"ညီသူ ဒီမှာ တီချာ စာသင်နေတယ်။ မင်း သိပ်စကားများတာပဲ"

စည်သူက မျက်နှာသုန်သုန်မှုန်မှုန် လေသံမာမာဖြင့် ဝင်ပြောခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ဆရာဝန်လူရွယ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သော အကြည့်က သူ့အိပ်ခန်းထဲမှာ ဂစ်တာထောင်ထားခဲ့ရင် လဲကျစေပြန်ဦးတော့မယ့် အကြည့်မျိုးနှင့်။ ဦးသက်ဇော်နိုင် အမ်းသွားခဲ့သည်ကို ခင်ဦးနွယ် မသိကျိုးကျွန်နေလို့ရမည် မဟုတ်တော့ပေ။ ကျူရှင်ဆရာ ကိုထင်မြတ်လို မဆုံချင်နေလို့မရ။ အစဉ်ဆက်ဆံနေရမယ့် လူတစ်ယောက်အပေါ် စည်သူ မရိုင်း ပျအောင် ခင်ဦးနွယ်မှာ တာဝန်ရှိလာပြီ။ နောက်မှပေါ့လေ။ နောင်တစ်ညညမှာတော့ စည်သူနှင့် အကျေအလည် ခင်ဦးနွယ် ဆွေးနွေးဦးမှ ဖြစ်မှာပါ။ သည်တစ်ညတော့ ...။

"ဆရာမ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး။ သားတို့ မေမေ သော့ယူသွားမယ်။ စည်သူ အပိုသော့ သူ့နေရာမှာ ရှိရဲ့လား ကြည့်ပါဦး"

"ရှိပါတယ် မေမေ"

ခင်ဦးနွယ်၊ ဦးသက်ဇော်နိုင်နှင့် မောင်စိုးတို့ မန်ကျည်းပင်တန်းလမ်းလေးမှ သွက်သွက် လှမ်းလျှောက် လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းတွင် ဦးသက်ဇော်နိုင်က ...

"မမနွယ် ထမင်းတောင် မစားရသေးဘူးထင်တယ်" ဆိုခဲ့စဉ် နွယ်က ...

〝ဆရာရော စားပြီးခဲ့လို့လား〞 မေးမိ၏။

〝ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း မစားရသေးဘူး〞 ဦးသက်ဇော်နိုင် ပြောလေ၏။

မီးစက်မောင်းထား၍ သီရေတာက လင်းချင်းနေခဲ့ပြီ။

ကျောက်ပြားဖြူဖြူများ ခင်းကာ နံရံတစ်ဝက်ကို ကျောက်ပြားဖြူဖြူများ ကပ်ထားသော ခွဲစိတ်ခန်းရဲ့ အရောင်က ဖြူလင်းတောက်ပလျက်။ ခင်ဦးနွယ် ကိုယ်ထဲ လှည့်လည်နေသော သွေးတို့လည်း တဖြည်းဖြည်း နွေးထွေးလာခဲ့သည်။ ဘယ်လိုစိတ်အခြေအနေပင် ရှိခဲ့စေ မီးရောင်လင်းချင်းနေသော သီရေတာကို လှမ်းမြင် ရရုံ၊ သီရေတာ ပိုးသတ်ဆေးနံ့ မွှေးရရုံနှင့် ခင်ဦးနွယ် လန်းဆန်းတက်ကြွကာ အဆင်တသင့် ရှိလာတတ်မြဲပေ။
မမအေးမီက အလုပ်ရှုပ်နေရင်းက လှမ်းကြို၏။

"ဦးသက်ဇော်နိုင် မမကို နားပူနားဆာ လာလုပ်နေတယ် မဟုတ်လား။ ထင်တယ်။ မမကိုတော့ မလိုက်မနေ ခေါ်လာတော့မယ်လို့"

"တော်ပါ မမအေးမီရယ်။ သူတို့တွေ တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်းကိုများ"

လှလှစောနှင့် စတတ်(ဖ်)နာ့(စ်) ဒေါ်မြင့်ကြည်တို့က သူတို့ ဆာဂျင်၊ သီရေတာစတတ်(ဖ်)အတွဲကို ကြည့်ကာ ရယ်မောကြ၏။ လက်တွေကတော့ အလုပ်မပျက်ကြ။ လူနာကို နာခေါင်းပိုက်ထည့်၊ ဒရစ်(ပ်)သွင်း၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးနေခဲ့သည်။ လူနာက အိုစာသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်ပါလား။ မျက်နှာဖြူဖျော့တော့စွာဖြင့် ဝင်လာသူများကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရှာသည်။

"ဦးသက်ဇော်နိုင်၊ ပေးရှင့်က ဖြူလှချည်လား"

လူနာမကြားအောင် ခင်ဦးနွယ် တိုးတိုးဆိုဖြစ်သည်။

သွေးဆုံးရှုံးမှုမရှိဘဲ ဘာကြောင့်သည်မျှ သွေးဆုတ် ဖြူရော်နေရသည်လဲ။ သွေးပေါင်ကျ၍လား၊ သွေးဆိပ်တက် Septicaemia ကြောင့်လား။

"Antibiotics တော့ ပေးထားပြီးသားနော်။ C/Pen တို့၊ Genta တို့၊ Metro drip တို့ နိုင်နိုင် အုပ်ထားနိုင်မှဖြစ်မှာနော် ဦးသက်ဇော်နိုင်"

"ပေးထားပြီ မမ။ Condition က အဲဒီလိုကို toxic ဖြစ်နေတာ"

"အင်း၊ ဟုတ်ပါရဲ့"

ခင်ဦးနွယ် အဘိုးအိုလက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။ လက်တွေက အေးစက်တုန်ယင်လို့။

"ဘာမှ မကြောက်ပါနဲ့နော် အဘိုး။ အဘိုးအတွက် ကျွန်မတို့ အကောင်းဆုံးလုပ်ပေးမှာပါ။ နည်းနည်း စမ်းကြည့်ရအောင်နော်"

ခင်ဦးနွယ် လူနာကို ပြန်လည်စမ်းသပ်သည်။ ဦးသက်ဇော်နိုင် တွေ့ရှိထားချက်များမှာ သေချာလှ ပေ၏။ ဗိုက်ထဲမှာ အစာအိမ်အပေါက်ကြီးနှင့်

အခြေအနေမကောင်းရှာဘဲ အသက်ရှင်နေခဲ့ရှာသူ အဘိုးပေ။ သည် အခြေအနေကို ခင်ဦးနွယ် လူနာရှင် ဦးမြမောင်၏ညီ ဦးလှဖေသို့ခေါ်၍ နားခန်းထဲမှာ ရှင်းပြခဲ့သည်။

"ခုန ကျွန်တော့်ကို ဒီဆရာလေးကလည်း ပြောပြပါတယ်။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ခွဲရမယ့်ကိစ္စ ခွဲရမှာပေါ့ဗျာ"

ဦးလှဖေက ခွဲစိတ်ရန်သဘောတူကြောင်း လူနာရှင်အဖြစ် လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့သည်။ ဦးမြမောင်ကို ခွဲစိတ်ကြရုံသာ ရှိတော့သည်။ နွယ့် တာဝန်ကျေပြီပင်။ နွယ် ပြန်လိုက်လို့ရပေမယ့် အခြေအနေ မကောင်းသော လူနာနှင့် ခွဲစိတ်အဖွဲ့ကို ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားဖို့ကို ခင်ဦးနွယ် စဉ်းစားရလေသည်။

မမအေးမိ အဝတ်လဲခန်းထဲ ဝင်တော့ နွယ် လိုက်ဝင်ခဲ့သည်။ အတူအဝတ်လဲကြရင်း မမအေးမိစကားကို နားထောင်မိခဲ့လျှင် ကောင်းလေသားဟု ခင်ဦးနွယ် နောင်တော့ တွေးမိရလေသည်။

"မမရေ၊ ကွန်ဒီရှင်ကတော့ very poor နော်။ very poor ကနေ very sorry ဖြစ်သွားမှာ စိုးရတယ်။ ကျွန်မတို့ မဖွင့်ဘဲထားရင် ကောင်းမလားပဲ"

"မမအေးမိကလည်း ပြောရော့မယ်။ မဖွင့်ရင် ဘယ်လိုလာကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ။ ဖွင့်မှ မျှော်လင့်ချက်က ရှိသေးတယ်"

"အဲဒီလို အကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်တာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးတော့။ ကြွေလုလု ထန်းသီးကြီးကို ကျုပ်တို့ ကျီးတစ်အုပ်က နင်းမိလျက်သား ဖြစ်သွားမှာ စိုးရတာ။ မနင်းဘဲ ရှောင်ရရင် ကောင်းမလားလို့"

နွယ့်မှာ လူနာအတွက် ပူပင်ရသည့်ကြားထဲ မမအေးမိအပြောကို ပြုံးမိရလေ၏။

"သေချာရှင်းပြပြီးပြီပဲ မမအေးမိရယ်။ ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတော့တာ"

"အေးလေ၊ ဟုတ်ပါတယ်"

နော်အေးမိက ခွဲစိတ်ခန်းဝင် ဝတ်စုံကို ဖင့်လေးစွာ လဲနေခဲ့သည်။ စိတ်မြန်သော ခင်ဦးနွယ်က လဲလိုက် ပြီးပြီ။ လည်ပင်းဗို့ပုံ အကျီလက်ပြတ်အစိမ်းရင့်ကို ခေါင်းက စွပ်ချ၊ အထက်ဆင်မပါသော လုံချည်အစိမ်းနု ပြောင်ကို လဲလှယ်ဝတ်ရုံပင်။ လျှော့လျဲလျှင် နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ဝတ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်လို့ ပတ်တီးဖြူတစ်စကို ဆွဲယူ ခါးတွင် စည်းနှောင်ရင်း လက်ဆေးကန်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ဦးသက်ဇော်နိုင်က လက်ဆေးနှင့်ခဲ့ပြီ။ ဆရာဦးဟန်တင် ဝတ်ဆင်ခဲ့သော ခွဲစိတ်ခန်းဝင် ဘောင်းဘီရှည်က ဦးသက်ဇော်နိုင်နှင့် အနည်းငယ် တိုချင်သည်။ အရပ်ရှည်သော ဦးသက်ဇော်နိုင်အတွက်၊ ပြီး ခွဲစိတ်ဝတ်စုံတွေက ဟောင်းလည်းဟောင်းလွန်းလှပြီမို့ စတတ်(ဖ်)ကို အသစ်ချုပ်ပေးဖို့ အရေးဆိုရတော့မည်ပေ။ ခင်ဦးနွယ်က ဦးသက်ဇော်နိုင် ဝတ်ထားသော အကျီနောက်ကျောမှ ပိုးပေါက်လေးများကို ကြည့်ရင်း တွေးနေ မိသည်။ ဦးသက်ဇော်နိုင်ကလည်း သူ့အတွေးနှင့်သူ ဖြစ်ဟန်ရှိလေ၏။ ဖျတ်ကနဲ

လှည့်ကြည့်တော့မှ ခင်ဦးနွယ်ကို မြင်သည်။ သူ့မျက်နှာ အံ့အားတသင့် လင်းလက်သွားခဲ့သည်။

"မမနွယ်၊ ဝင်ပေးမလို့လား။ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ"

"အဖော်ရအောင်ပါ။ ကျွန်မ Assistant (လက်ထောက်ခွဲစိတ်သူ)လုပ်ပေးမယ်" နွယ့်စိတ်ထဲမှာ ...
"ဒီလို ပေးရှင့်မျိုးက on the table (ခွဲစိတ်ကုတင်ပေါ်တွင် သေဆုံးခြင်း) ဖြစ်သွားနိုင်တာမျိုးပဲ။ ဖြစ်ခဲ့ရင် လူနာရှင်တွေကို ထွက်ပြီး အကြောင်းကြားပေးရမယ်။ ရှင်းပြဖို့၊ ဖျောင်းဖျပေးဖို့တွေလိုမယ်။ ဖျောင်းဖျ မရဘဲ ဆဲတာခံရမယ်ဆိုရင်လည်း အတူအဆဲခံဖို့ အဖော်ရှိတော့ သက်သာတာပေါ့လေ"

သည်စကားများကိုတော့ ခွဲစိတ်ခါနီး စိတ်လှုပ်ရှားနေဟန်ရှိသော ဆရာဝန်လူရွယ်သို့ မပြောပြ လိုက်တော့ပါပေ။ သူ့မျက်နှာက စိုးရိမ်ကဲစွာ ...

"အဘိုးကြီးကတော့ လုံးဝမခွဲချင်ဘူး။ သူ့တူတွေ၊ တူမတွေက ခွဲစိတ်ဖို့ တိုက်တွန်းလို့သာ။ ကျွန်တော့် လက်ကို ကိုင်ပြီး မခွဲရင်ကော မရဘူးလား ဆရာရယ်လို့ ပြောခဲ့တာ"

ဒုက္ခပင်။ ဦးသက်ဇော်နိုင်ကလည်း ခင်ဦးနွယ်လိုပဲ ပူတောင့်ပူပင်ရှိလှတဲ့ ခွဲစိတ်ဆရာဝန် တစ်ယောက်သာ ဖြစ်လာတော့မှာလား။ ခင်ဦးနွယ်က အားပေးပြုံးဖြင့် ...

"ဦးသက်ဇော်နိုင်ကို အေးအေးနေတတ်တာတွေ့လို့ ဆာဂျင်လုပ်ဖို့ အတော်ကောင်းတဲ့လူ ထင်နေမိတာ။ ကိုယ်နဲ့တူပြီး မပူပင်တတ်နဲ့လေ"

ခပ်ရွှန်းရွှန်းပြောတော့ သူ့မျက်နှာ အနည်းငယ်ကြည်လင်လာလေ၏။

"ကိုယ့်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်။ လိုအပ်လို့ ခွဲစိတ်တာပဲ။ သာမန်အားဖြင့် ဘာမှ အန္တရာယ် မကြီးတဲ့ ခွဲစိတ်မှုတစ်ခုလည်း ဖြစ်တယ်။ ခွဲစိတ်ပြီဆိုရင် ကိုယ့်အပိုင်းက အတတ်နိုင်ဆုံး အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် လုပ်မယ်။ ကျန်တာကတော့ ကံတရားအတိုင်းပဲလို့ စိတ်အေးအေးငြိမ်ငြိမ်သာ ထားလိုက်မယ်လေ။ ဦးသက်ဇော်နိုင်လည်း ဆာဂျင်လုပ်မယ့်လူပဲ။ ကျွန်မတို့အလုပ်က ဒီတစ်ယောက် ခွဲစိတ်ပြီးလို့ ဒီညမှာပဲ အရေးပေါ်ခွဲစိတ်ရမယ့် နောက်ပေးရှင့်တစ်ယောက် ထပ်ရောက်မလာဘူး ဘယ်ပြောနိုင်ပါ့မလဲ။ စိတ်အေးအေး ထားမှ နောက်တစ်ပွဲကို ဆက်နွှဲနိုင်တော့မှာပေါ့"

ဦးသက်ဇော်နိုင် ခေါင်းညိတ်လေ၏။

"ကျေးဇူးပဲ မမ"

လက်ဆေးပြီးသော ဦးသက်ဇော်နိုင်က လက်နှစ်ဖက်ကို တံတောင်ဆစ်မှ စုံထောင်လို့ ထွက်သွား ခဲ့သည်။ ခင်ဦးနွယ် ရေပိုက်ခေါင်းရဲ့ ရေတဗွမ်းဗွမ်းအောက်သို့ လက်နှစ်ဖက်ထိုးခံရင်း စတင် လက်ဆေး လေတော့၏။

"ဆေးလေးတစ်လုံး ထိုးပေးမယ်နော် အဘိုး။ ဆေးထိုးလိုက်ရင် အဘိုး အိပ်ပျော်သွားလိမ့်မယ်။ ဘာမှ မကြောက်ပါနဲ့။ ကဲ၊ ဂဏန်းလေးတွေ ဆိုကြည့်ရအောင်။ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး ..."

လုလုစောက လူနာကို အကြောထဲမှ မေ့ဆေးစထိုးခဲ့သည်။ အဘိုးက ဂဏန်းရေတွက်ခိုင်းစဉ် ငါးမှ စ၍ လျှာလေးလာခဲ့ပြီး အသက်မှန်မှန်ရှူ မေ့မျောသွားသည်အထိ စောင့်ကြည့်ပေးပြီး ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က EMO အိသာ မေ့ဆေးရှူစက်ကို စ,လို့ တစ်ရစ်စီတင်စေခဲ့သည်။ လူနာကို ပိုးသန့်စင်ဖို့စောင့်နေသော သက်ဇော်နိုင်က မျက်လုံးများဖြင့်အချက်ပြကာ စ,တင်စေသည်။ မေ့ဆေးကြည့်ပေးရန် ခင်ဦးနွယ် ခွဲစိတ်ဝတ်ရုံ ထပ်မဝတ် သေးဘဲ စောင့်နေခဲ့ခြင်းပင်။ စိတ်ချရသောမေ့ဆေးအောက်မှာ လူနာငြိမ်သက်သွားမှ ခင်ဦးနွယ်က ဝတ်ရုံဖြူကို ထပ်ဝတ်ဆင်ခဲ့သည်။ ဦးသက်ဇော်နိုင်က ဦးဆောင်ခွဲစိတ်မည်မို့ သူက ဝတ်ရုံစိမ်းဝတ်ထားခဲ့သည်။ ခင်ဦးနွယ် အပါအဝင် နော်အေမီနှင့် မောင်တင်လှတို့က အဖြူရောင်ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ကြသည်။

ခွဲစိတ်ကုတင်အထက်မှ မီးစလောင်းပွင့်များက အချိန်ကိုက်လင်းလာခဲ့သည်။ ခွဲစိတ်ရမည့် ပိုးသန့်စင် ပြီးသော အဝတ်မဲ့ခန္ဓာက မီးရောင်တွင် ထင်းထင်းပေါ်လာခဲ့သည်။ ဝမ်းဗိုက်ပြင် တစ်နေရာလေးသာ ချန်လှပ်လျက် ကျန်ကိုယ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းများကို ပိုးသန့်ထားသော အဝတ်ဖြူစများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းပေး လိုက်သည်။ ထိုနေရာလေးသို့သာ အာရုံစိုက်နေသော ဦးသက်ဇော်နိုင်လက်ထဲသို့ လက်ကိုင်တပ်ထားသော ခွဲစိတ်ဓားငယ်ကို နော်အေမီက ထည့်ပေးလိုက်သည်မှစ၍ ခွဲစိတ်မှုတစ်ခု စတင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

စည်ကျက်ထားသလို တင်းပြောင်နေတော့ပေသော ဝမ်းဗိုက်ပြင်ပေါ် ဓားတင်ခဲ့သည်က အခြေအနေ မကောင်းတာကို တွေးမိစေလျက် ခွဲစိတ်ခန်းတစ်ခုလုံးကို တိတ်ဆိတ်နေစေသည်။ ခဏချင်း ဝမ်းဗိုက်အမြှေး ပေါ်လာခဲ့သည်။ ဝမ်းဗိုက်မြှေးအောက်မှ အရည်တလှုပ်လှုပ်တသွင်သွင် မြင်နေရလောက်အောင် ဝမ်းဗိုက် မြှေးက ပါးလွှာတင်းပြောင်နေခဲ့သည်။ ရေအပြည့် ပူဖောင်းတစ်ခုရဲ့အစကို ဆွဲယူရမလွယ်သလို ဝမ်းဗိုက်မြှေးကို ခက်ခဲစွာညှပ်ယူရ၏။ သေးငယ်သောဓားရာလေးတစ်ခု ဦးသက်ဇော်နိုင် စပေးလိုက်စဉ်မှာပင် ခင်ဦးနွယ်က ...

"ဟော့ သက်ဇော်နိုင်၊ ပန်းထွက်လာမှာနော်"ဟု သတိလည်းပေး၊ ပတ်တီးစ အထပ်ထူထူနှင့် ဓားရာ အပေါက်ကို အုပ်လိုက်သည့်တိုင် ဝါညစ်ညစ်အရည်တွေက ရေပန်းတစ်ခုလို ပန်းထွက်လာတော့သည်။

"ဟာ ဆောရီးဗျာ"

"သွားပါပြီတော်"

နော်အေမီနှင့် သက်ဇော်နိုင် မျက်နှာတည့်တည့်သို့ အများဆုံးစင်လေ၏။ ခင်ဦးနွယ် နဖူးဆံစပ် တွင်လည်း ရွှဲစိုခဲ့ကာ မျက်လုံးထဲသို့ပါ ဝင်လေ၏။ ဆိုးရွားလှသော အနံ့အသက်က သိရေတာတစ်ခုလုံး ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့သည်။ အခြေအနေမကောင်းသည်ကိုပြသော နောက်ထပ် တွေ့ရှိချက်အသစ်တစ်ခု။

ဝမ်းဗိုက်မြေးအောက်တွင် အရည်လှုပ်လှုပ်ကို မြင်နေရ၍ အမြှေးနှင့်အတူတူ တစ်ခုခုကို ညှပ်မိ၊ ဖြတ်မိမှာ မစိုးရ။

"မြန်မြန် ဖွင့်ချလိုက်တော့။ အရည်တွေ ထွက်ပါစေ"

ခင်ဦးနွယ်က ပြောမိသလို သက်ဇော်နိုင်ကလည်း မြန်သည်။ ဓားရာလေးမှတစ်ဆင့် ကတ်ကြေးဖြင့် ဝမ်းဗိုက်မြေးကို အထက်အောက်ညှပ်ချလိုက်သည်။ အရည်ညစ်တွေ လျှံကျလာခဲ့သည်။ သူတို့ခြေထောက်တွေ အားလုံး စိုကုန်သည်။ သံပုံးအလတ်စားတစ်ပုံးစာ အညစ်အကြေးတွေ ဗိုက်ထဲမှာ လွယ်ပြီး လေးငါးရက်ဆက် အသက်ရှည်နေနိုင်ခဲ့သည်က အံ့သြစရာ။

ထိုအရည်များအောက်မှာ ဝမ်းဗိုက်အလုပ်ရုံကြီးရဲ့ အစောင့်ရဲတပ်သားများဟု တင်စားသော ဥာနညအကာ အကာအမြှေးများကို အနားဖေးဖတ်တစ်ခုလို တွေ့ရသည်။ အစာအိမ်ထဲမှာ ရှိရမည့် ထမင်းစေ့ များက ဝမ်းဗိုက်ခေါင်းထဲ နေရာအနှံ့အပြားရောက်နေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ မစင်အညစ်အကြေးတွေ။ အစာအိမ်ကို ကိုင်တွယ်နေသော ဦးသက်ဇော်နိုင်ရဲ့ လက်များက ညင်သာကျွမ်းကျင်သည်။ မိနစ်အနည်းငယ်သာ ကြာလိုက်သည်။ အစာအိမ်ပေါက်ကို ရှာတွေ့ခဲ့သည်။

"သေးသေးလေးဗျာ။ ဒါကြောင့်မို့ တစိမ့်စိမ့်ယိုထွက်တဲ့ဒဏ်ကို ခံနိုင်ပြီး ဒီလောက် အပြင်မှာ ကြာသွားရတာ ဖြစ်မှာပဲ"

"သန့်ရှင်းရေးအရင်လုပ်ပြီးမှ ချုပ်တာပေါ့နော် မမနွယ်"

ဦးသက်ဇော်နိုင်က အကြံဉာဏ်ယူသလို ပြော၏။ ခင်ဦးနွယ် စိတ်ကူးမှာလည်း သည်အတိုင်းပဲဖြစ်၏။ အစာအိမ်ပေါက်ဖာပြီးမှ သန့်ရှင်းရေးလုပ်လျှင် ထိခိုက်မိနိုင်သည်။ ချုပ်ရိုးပြေနိုင်သည်။

"ဆရာက သည်ပွဲမှာ ဆာဂျင်ပါ။ ဆရာ့သဘောပဲလေ၊ ဦးသက်ဇော်နိုင်"

သက်ဇော်နိုင် ရယ်မောသည်။ သူပြောတာ သဘောမတူလျှင် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် ချက်ချင်း ဖြစ်သင့်တာ ပြောမည်မှန်း သိသည်။ လောလောဆယ် ဦးဆောင်ခွဲစိတ်နေသူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်နေသရွေ့ ဆာဂျင့်သဘော ဟုသာ ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်များက ပြောလေ့ရှိသည်လေ။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က ဆရာ့သဘောဟုပြောတော့ သူဝမ်းသာမိလေသည်။ ခွဲစိတ်ခန်းမှာ အခုမှ စကားသံများထွက်လာခဲ့သည်။ ပြုပြင်ရမည့်နေရာကိုလည်း အလွယ်တကူ တွေ့ရှိခဲ့ပြီ။ သက်ဇော်နိုင်ရဲ့လက်များ လှုပ်ရှားနေပုံက သွက်လက်သေသပ်သည်။ ဖြူညစ် ရော်သော အဆင်းရှိနေသည့် အူများကို တတ်နိုင်သမျှ မတွေ့ထိ။ ဒရစ်ပုလင်းထဲမှ ဆားရေသန့်ကို ဝမ်းဗိုက် ခေါင်းထဲ ထည့်၍ လှုပ်ဆေးသည်။ အညစ်အကြေး အနံ့အသက်စင်သည်အထိ။ အခန်းထဲမှာ ပျံ့နှံ့ပြီး အနံ့အသက်များကတော့ စွဲနေဆဲ။ အစာအိမ်ပေါက်ကို ညင်သာစွာ ဖာထေးချုပ်လိုက်သည်။ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းသို့ နောက်ဆုံးစစ်ဆေးလျက် ဝမ်းဗိုက်ကို ပြန်ပိတ်ဖို့သာ ရှိတော့သည်။

"ရလောက်ပါပြီနော် မမနွယ်။ ပိတ်တော့မယ်"

သည်စဉ် ခွဲစိတ်ခန်းတံခါး ပွင့်သွားခဲ့သည်။

"ဆာဂျင့်သဘောပါပဲ"

သက်ဇော်နိုင် တိုးတိုးရယ်မောလိုက်သံနှင့်အတူ ရယ်မောသံလေးတစ်ခုပါ ပါလာခဲ့သည်။

"အံမယ်၊ ဘာတွေများ ဆာဂျင့်သဘောပါလိမ့်"

ခွဲစိတ်ကုသမှု ပြီးစီးခါနီး ခွဲစိတ်ခန်းထဲ ရောက်လာခဲ့သူက မူယာတင်။

ခင်ဦးနွယ်က ...

"မူယာပါလား။ နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ ကိုယ်တို့ ယူ့ကို မခေါ်တော့တာ"

အနည်းငယ် အံ့အားသင့်စွာ ဆိုမိသည်။

"ဟုတ်တယ် မမ။ နေမကောင်းလို့ အိမ်မှာပဲ နေနေတာ။ ပေးရှင့်က မူယာ့ဆီမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးရက်က တစ်ခါ လာပြဖူးတယ်။ မူယာနဲ့လည်း ခင်နေကြတော့ အခု မူယာ့ကို လာခေါ်ကြတာနဲ့ လိုက်ခဲ့ပေးတာ"

"ဟုတ်လား။ ဒီ History ကျွန်တော် မရဘူး။ သူတို့ကလည်း မပြောဘူး။ ဆေးခန်း တစ်ခါမှမပြဘဲ အခုမှ ဆေးရုံလာခဲ့တယ်ပဲ ထင်နေတာ"

"နောက်ရက်တွေ လာမပြတော့ မူယာလည်း သူ့ Condition ကို မသိတော့တာ"

ခင်ဦးနွယ် မျက်မှောင်များ တွန့်သွားမိခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာ မကျေမလည် ခံစားရသည်။ လူနာဘက်က စဉ်းစားလိုက်မိ၍ပေ။ ဆိုင်းငံ့ထားလို့ရသည့် ရောဂါတစ်ခုမှ မဟုတ်ဘဲ။ လွန်ခဲ့သောလေးရက်ကသာ ဖွင့်ဖြစ် ခဲ့ရင်။ စဉ်းစားရင်း တွေငေးသွားမိသည်။ ချုပ်ကြိုးဖြတ်ပေးဖို့ စောင့်နေသော ဦးသက်ဇော်နိုင်က မော်ကြည့် လာမှ သတိရသည်။

"ဆောရီးကွာ"

ခင်ဦးနွယ် လက်ထဲက ကတ်ကြေးငယ်နှင့် အပ်ချည်စ ဖြတ်ပေးခဲ့သည်။

"တွေ့စက Acute Abdomen (ဝမ်းဗိုက်တွင်း အရေးပေါ်ပြဿနာ)ဖြစ်နိုင်တယ်လို့တော့ ပြောလိုက် မိပါသေးတယ်။ ခွဲစိတ်ဖို့လိုရင်လည်း လိုနိုင်တယ်လို့ မှာထားတာ။ သူတို့က မလာတော့တာပါ"

မူယာတင် ဆက်လက်ပြောခဲ့သော စကားများကြောင့် ခင်ဦးနွယ် စိတ်ကျေနပ်မှုရသွားခဲ့သည်။ ခင်ဦးနွယ်က လူနာနှင့်ပတ်သက်သော ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ဆရာဝန် မည်သူ့ကိုမျှ မမှားယွင်းစေချင်။ အထူး သဖြင့်

ဆေးရုံက တာဝန်ရှိဆရာဝန်များရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်က မမှားသင့်။ တစ်ယောက်ယောက်က မှားယွင်း ခဲ့လျှင် ခင်ဦးနွယ်မှာလည်း တာဝန်ရှိသည်ဟု အလိုလိုခံစားလာမိရသည်။ ခင်ဦးနွယ်ရဲ့ လေ့ကျင့်သင်ကြားမှုက ညွှဖျင်း လို့လား။

"ဟုတ်တာပေါ့။ ပထမဆုံးတစ်ကြိမ်တွေ့ရုံနဲ့ တချို့ Acute Abdomen က မသိသာဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ဗိုက်ထဲက ပြဿနာကို မျက်လုံးသေတ္တာလို့တောင် တင်စားကြတာပဲ။ အမြင်ကို အမျိုးမျိုး လုည့်စားတတ်လို့လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် Acute Abdomen လို့ ထင်ရင်တော့ ဆေးရုံတက်ခိုင်းထားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ကိုယ်တို့ သူ့ကို မျက်စိအောက်မှာထားပြီး စောင့်ကြည့်နိုင်မယ်။ သေချာတဲ့ အချိန် ကောက်ခွဲ လိုက်နိုင်တယ်လေ။ လူနာကို အချိန်မှန်မှန်လာပြဖို့မှာပေမယ့် လူနာက သူ့သဘောနဲ့သူ လာချင်မှလာမှာပဲလေ"

မမနွယ်၏ စကားများက မှတ်သားစရာပဲ။ သက်ဇော်နိုင် လက်ခံမိလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ လူနာက ဆေးရုံမတက်ချင်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြ ငြင်းဆန်တတ်သည်။ သူ့အန္တရာယ်ကို သိထားသော ကိုယ်က အားနာလိုက်လျော၍မဖြစ်။ အတင်းအကျပ် ဆေးရုံတက်ခိုင်းရပေမှာပဲ။ အတွေ့အကြုံများသော ခင်ဦးနွယ်ရဲ့ စကားများမှာ သူတို့အတွက် တန်ဖိုးရှိသည်။ သက်ဇော်နိုင်က ထင်မိသည်။ မူယာတင်နှင့်မူ သဘောချင်း ကွဲလွဲ ရပြန်တာ နောက်တစ်နေ့တွင် သက်ဇော်နိုင် သိရပြန်လေသည်။

စုစုပေါင်း ခွဲစိတ်ချိန် မိနစ်-၄၀။ လူနာ မေ့ဆေးရှူနေရချိန် ကြာသည်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။ သန့်ရှင်းရေး အတွက်သာ အချိန်မကုန်ခဲ့လျှင် သည့်ထက် စောပြီးသည်။ ခွဲစိတ်မှုက အောင်မြင်စွာ ပြီးစီးခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင် ပြုံးနေခဲ့သည်။ ခင်ဦးနွယ်လည်း ဝမ်းသာမိသည်။ ညဦးပိုင်း ခင်ဦးနွယ်ကို လိုက်ခေါ်ခဲ့စဉ်က သေမင်းနှင့် စစ်ခင်းဖို့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေခဲ့သော ဆရာဝန်လူရွယ်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်မိသည်။ ခွဲစိတ် ကွင်းပြင်တွင်မူ သူ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ခွဲစိတ်နိုင်ခဲ့လေသည်။ သူ ခွဲစိတ်သွားပုံက ခင်ဦးနွယ်လို အထူးကု တစ်ဦးနှင့် လက်ရည် ဘာမှုမခြားတော့ပေ။ ဦးသက်ဇော်နိုင် တော်ပါသည်။ ကြိုးစားနာယူလွယ်သူ ဖြစ်လေ၏။

"ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်း ကိုသက်ဇော်နိုင်"

မူယာတင်က လက်အိတ်ချွတ်ပြီးစ သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ လက်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

"သန့်(ခ်)ယူ မူယာ။ မမနွယ်ရဲ့ ထရိန်နင်တွေပါ"

သက်ဇော်နိုင်က ခင်ဦးနွယ်ကို လှမ်းကြည့်ပြုံးရင်း ခပ်ရိုးရိုး ဝန်ခံ၏။ မူယာက သက်ဇော်နိုင်၏ ခွဲစိတ် ဝတ်ရုံ နောက်ကျောမှ ကြိုးများကို ဖြေပေးခဲ့သည်။

"မူယာ လူနာရှင်တွေကို အကျိုးအကြောင်း သွားပြောလိုက်ဦးမယ်"

ဒေါ်မူယာ ခွဲခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ခင်ဦးနွယ်က မေ့ဆေးမပြယ်သေးသော လူနာကို ပြန်လည်စမ်းသပ်ကြည့်နေသည်။ ခင်ဦးနွယ် စမ်းသပ်ပြီး၍ မော့လိုက်တော့ သက်ဇော်နိုင် မျက်လုံးများဖြင့် အသံတိတ် အခြေအနေမေးမိသည်။

"ကွန်ဒီရှင် ကောင်းပါတယ်။ Heart rate လေးတော့ နည်းနည်းမြန်နေတယ်။ ခွဲစိတ်တဲ့ဒဏ်ကြောင့် ဆိုရင်တော့ ခဏပါ။ သွေးထပ်ဆက်ထားရအောင်။ Antibioticsကတော့ Heavy တင်ပါ။ ကိုယ်တို့ သူ့ဗိုက်ထဲမှာ မိလ္လာပိုက်ပေါက်သလို တွေ့ခဲ့ရတာ။ အဲဒါတွေကနေ Septicaemia (သွေးဆိပ်ပျံ့ခြင်း) ဆိုးမသွား ဖို့တော့ အရေးကြီးတယ်။ ဆရာ Post Operative Care (ခွဲစိတ်ပြီး ဆက်လက်ကုသမှု) မှာတော့ သေချာ သတိထားဖို့ လိုမယ်"

"စိတ်ချပါ မမနွယ်။ ကျွန်တော် ဂရုစိုက်ပါ့မယ်"

လုလုစောက သီရေတာထဲမှာ သိမ်းဆည်းကူရင်း ခင်ဦးနွယ်အနီးမှ ဖြတ်သွားခိုက် ခွဲစိတ်ဝတ်ရုံ နောက်ကွဲရဲ့ ကြိုးများကို ဆွဲဖြေပေးသွားခဲ့သည်။ ခင်ဦးနွယ် ခွဲစိတ်ဝတ်ရုံကို ဆွဲချွတ်လျက် ပလတ်စတစ် ခြင်းထဲ ထည့်ခဲ့သည်။ အဝတ်လဲခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

ဆေးရုံကြီးမဟုတ်၍ အဝတ်လဲခန်းက တစ်ခန်းတည်းသာရှိသည်။ ချွေးစို့နေသော ခွဲစိတ်အင်္ကျီကို ချွတ်သည်။ ခင်ဦးနွယ် ဝတ်ခဲ့သော တီရှပ်ကို အင်္ကျီချိတ်မှယူ၍ ခေါင်းမှ စွပ်ချလိုက်သည်။ တန်းမှာ ခေါက်တင် ထားခဲ့သော ထမီကို ပြန်လဲဝတ်သည်။ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်တစ်ချပ် ရှိနေခြင်းက ကျေးဇူးတင်စရာ။ ထိုမှန်ထဲတွင် ထင်လာသော သူမအရိပ်ကို ကြည့်မိသည်။ နွယ် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိလေသည်။ သူမရဲ့ အတွင်းခံအင်္ကျီမှာ ချွေးစိုနစ်နေခဲ့သည်။ တီရှပ်ပြောင် အသားရောင်နုနုလေးတွင် ချက်ချင်းလို ချွေးစိုကွက် စွန်းထင်းလာပုံက အတွင်းခံအင်္ကျီရဲ့ အရာအတိုင်းပဲ။ အခါတိုင်းက အဝတ်လဲခန်းမှာ ဂျူတီကုတ် အပိုတစ်ထည် ထားသေးသည်။ ယခု မတွေ့ရ။ မမအေမီ ယူလျော်စေသလားမသိ။ အင်္ကျီချိတ်မှာ ဂျာကင်တစ်ထည် ချိတ်ဆွဲထားတာ တွေ့ရသည်။ ဦးသက်ဇော်နိုင် အင်္ကျီပေ။ ညဦးလာစဉ်က သည်အင်္ကျီဝတ်ထားခဲ့တာ ခင်ဦးနွယ် မှတ်မိသည်။ ခင်ဦးနွယ် ထိုအင်္ကျီကို ဖြုတ်ယူထပ်ဝတ်သည်။ အဝတ်လဲခန်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။ စင်္ကြံမှာ ဦးသက်ဇော်နိုင်နှင့် ဆုံနေခဲ့သည်။ သူလည်း အဝတ်လဲဖို့ နွယ့်ကို စောင့်နေခဲ့ဟန်ပေ။ သူ့အင်္ကျီယူဝတ်လာသော နွယ့်ကို သူ အနည်းငယ် အံ့သြစွာ ကြည့်လေ၏။

"အတော်ပဲ။ ဆရာနဲ့တွေ့ရင် ခွင့်တောင်းတော့မလို့။ ကျွန်မ နည်းနည်းချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်တာနဲ့ အင်္ကျီ ယူဝတ်လိုက်တယ်နော်။ အခုချက်ချင်းပဲ ပြန်ပို့ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်။ လျှို့ဝှက်ချက်တွေရှိရင် ယူထားလိုက်ချင် သေးလား။ ဘယ်အိတ်ထဲကိုမှ လက်မနှိုက်ရသေးပါဘူး"

နွယ်က ရယ်မော၍ ပြောသောအခါ ...

"ရပါတယ် မမ ပြန်မပို့ခိုင်းပါနဲ့၊ အေးအေးဆေးဆေးမှပဲပေးပါ။ လျှို့ဝှက်ချက်တွေလည်း ထည့်မထား မိဘူးလို့တော့ ထင်တာပဲ"

သူက ရယ်မော ပြန်ပြောလေ၏။

"ဝါ့(ဒ်)ထဲ ပေးရင့်နောက် လိုက်သွားနှင့်မယ်"

ခင်ဦးနွယ် ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ သီရေတာထဲ လှမ်းလို့ ...

"မမအေမီရေ၊ ပြန်တော့မယ်နော်။ နောက်တစ်ခါ မခေါ်ကြေး"ဟု နှုတ်ဆက်ခဲ့သေး၏။

"ပြန်တော့မလား မမ။ မောင်တင်လှ လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်လေ"

"ရပါတယ်။ အခုမှ ည ၁၀-နာရီခွဲ ရှိသေးတာ"

ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်အသံက ဝေးသွားခဲ့ပေ၏။

သက်ဇော်နိုင် အဝတ်အစား သွက်သွက်လဲ၍ ထွက်ခဲ့သည်။ သီရေတာထဲ ခေါင်းပြူကာ မမအေမီကို နှုတ်ဆက်သည်။

"မမအေမီ ရေချိုးဖို့ မမေ့နဲ့ဦးနော်။ ကျွန်တော်တော့ အားလုံးပြီးရင် ရေချိုးတော့မယ်။ မမကိုတောင် မပြောလိုက်ရဘူး။ မမအေမီပြန်ရင် ဝင်ပြောပေးခဲ့ပါလား။ ချန်စော်နီးနေဦးမယ်လို့"

နော်အေမီ နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း ရယ်မောသည်။

"မေ့နေတာက ကျွန်မ တော်ရေ့။ ဆရာ မပြောရင် လက်ကလေး ခြေကလေးပဲ ဆေးမိမလား မသိဘူး။ မမဆာဂျင်အတွက်တော့ မပူနဲ့။ သူက ပြန်ရင် ရေနွေးနဲ့ ရေချိုးဦးမှာ။ သူ့မှာ ဆေးရုံကပြန်လည်းချိုး၊ ဆေးခန်းကပြန်လည်းချိုး၊ သီရေတာအဝင်အထွက်လည်း ရေချိုး။ ဘာရေကြိုက်သလဲမပြောနဲ့။ ကျွန်မတို့ကတောင် ပြောနေရသေးတယ်။ ယောက်ျားမရှိဘဲနဲ့တောင် မမ ရေဒီလောက်ချိုးရင် ယောက်ျားရှိတုန်းကဆို ရေတစ်နေ့ကို ဘယ်နှစ်ခါချိုး ..."

"ဟာဗျာ၊ တော်တော့။ မမအေမီ လုပ်ပြီ"

နော်အေမီ တဟားဟား အော်ရယ်ခဲ့သည်။ ခွဲစိတ်ကိရိယာ သိမ်းဆည်းသံများ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်နှင့် ကျန်ခဲ့လေ၏။

□□□

ခွဲစိတ်ကုသဆောင်၏ ဆရာဝန်၊ ဆရာမ အလုပ်ခန်းထဲသို့ သက်ဇော်နိုင် လိုက်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကို ထင်သည့်အတိုင်း လူနာဦးမြမောင်၏ ချတ်(ထ်)(ထ်)ထဲမှာ ခွဲစိတ်ကုသမှတ်တမ်းများ ထိုင်ရေးလို့ တွေ့ရသည်။ မမနွယ်က ကော့(စ်)တစ်ခုကို ကိုင်လျှင် အစမှအဆုံး သည်လိုပင် ဝင်တတ်မြဲ။ အလုပ်လုပ်လို့ လွယ်အောင် အမြဲ အဆင်တသင့် လုပ်ပေးသွားတတ်သည်။ ဂျူတီကျ သက်ဇော်နိုင်နှင့် လုလုစောက မမနွယ် ရေးပေးခဲ့သည့် ကုသချက်များအတိုင်း လူနာကို ဆက်လက်ကုသပေးရုံပင်။ သက်ဇော်နိုင်ကို ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် လှမ်းမော်ကြည့်ခဲ့သည်။

"ဦးသက်ဇော်နိုင်၊ ပေးရှင့် ဝင်ကြည့်ခဲ့သေးလား"

"အခု သွားကြည့်မလို့ပါ။ မမ ဘာမှာဦးမလဲလို့"

"ပေးဖို့ Treatment တွေအားလုံး ချတ်(ထ်)(ထ်)ထဲမှာ ရေးထားခဲ့တယ်။ ခုန ပေးရှင့်ကို ဝင်ကြည့်ခဲ့ သေးတယ်။ ကွန်ဒီရှင် မဆိုးပါဘူး။ Fever တော့ နည်းနည်းတက်လာတယ်။ သွေးသွင်းတဲ့အရှိန် ကြောင့်လည်း ဖြစ်မှာပါ။ ဒါမှမဟုတ် Surgical stress (ခွဲစိတ်သည့်ဒဏ်)ကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကိုယ်တို့ဘက်က လုပ်နိုင်သလောက် အကောင်းဆုံး လုပ်ပေးကြတာပေါ့"

သက်ဇော်နိုင် ပျော်ရွှင်နေခဲ့သော စိတ်ကလေး လှုပ်ခတ်သွားရသည်။ စိုးရွံ့ပူပန်ရိပ် ထင်ဟပ်လာခဲ့ ပြန်သော သက်ဇော်နိုင်သို့ ခင်ဦးနွယ်က ပြုံးကာ ...

"ဒီလောက်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ဒီနေ့ ဦးသက်ဇော်နိုင် အကောင်းဆုံး လုပ်သွားနိုင်ခဲ့တာပဲ။ ဒီထက် ပိုကောင်းအောင် ဘယ်သူမှ လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး "

"တကယ်ပြောတာ ထင်ပါရဲ့ဗျာ"

သက်ဇော်နိုင် ဆံပင်များကို လက်ဖြင့် ထိုးဖွသပ်တင်ကာ ပြောလိုက်တော့ ဆာဂျင်က ရယ်မော လေသည်။

"တကယ်ပါ"

"ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် တစ်ခုလောက်တောင်းဆိုချင်ပါတယ်။ ပြောင်းသွားတဲ့ ဦးမောင်မောင်အေး၊ ဒေါ်ကြူကြူအတွဲက မမနဲ့ သိပ်ခင်ကြတယ်။ မမနွယ်က သူတို့ကို `မောင်မောင်အေး´၊ `ကြူကြူ´လို့ပဲ ခေါ်တယ်။ `မင်း´၊ `ငါ´နဲ့လည်း ပြောတယ်လို့ မမအေမီက ပြောပြတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို `ဦး´တပ် မခေါ်ပါနဲ့ တော့လား။ သီရေတာထဲတုန်းက လှမ်းအော်လိုက်သလို `သက်ဇော်နိုင် ´လို့ပဲ ခေါ်ပါဗျာ"

သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ မထင်မှတ်သော တောင်းဆိုချက်ကို ခင်ဦးနွယ် အံ့သြနားထောင်နေမိသည်။ ဒါပေမယ့် မောင်မောင်အေး၊ ကြူကြူက ခင်ဦးနွယ်နှင့် အလွန်ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ကြကာ အပြန်အလှန် အားကိုးခဲ့ရတာ။ ခင်ဦးနွယ်၊ မောင်မောင်အေး၊ ကြူကြူ ကြားမှာ မြူတစ်မှုန်စာပင် မကြည်မလင် မဖြစ်ခဲ့စဖူး။

"အဲဒါက အားလုံး စိုကုန်မှာစိုးလို့ ကိုယ်ယောင်ပြီး အော်လိုက်မိတာပါ"

"အဲဒီလိုခေါ်တာ ကျွန်တော် ပိုကျေနပ်လို့ ပြောတာပါ မမ"

"ကြူကြူတို့ကိုလည်း အများရှေ့မှာတော့ `ကို´တွေ၊ `ဒေါ်´တွေ၊ `ဦး´တွေ တပ်ခေါ်ပါတယ်။ အမြဲ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ပြောနေတာတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး"

"သူတို့လိုပဲ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သဘောထားပေးပါ မမ"

"ကောင်းပြီလေ။ ကိုယ် သွားတော့မယ် သက်ဇော်နိုင်။ အကယ်၍ လိုအပ်ရင် ကိုယ့်ကို အချိန်မရွေး ခေါ်ပါ။ အားမနာနဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

သက်ဇော်နိုင် ကျေနပ်စွာ ကျန်ရစ်သည်။

မမနွယ် ထွက်သွားခဲ့တော့ သူမ ရေးသားထားခဲ့သော ခွဲစိတ်မှတ်တမ်းကို ဖတ်ဖြစ်သည်။ ခွဲစိတ် ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်ကို အတိုချုံး မှတ်တမ်းရေးသားထားခဲ့သည်။ ထိပ်ဆုံးတွင် ဦးဆောင်ခွဲစိတ်သူ ဆာဂျင် နေရာမှာ `ဒေါက်တာသက်ဇော်နိုင်´ဟု ရေးထားခဲ့သည်ကို သက်ဇော်နိုင် ကြည်နူးစွာဖတ်သည်။ လက်ထောက် ခွဲစိတ်သူ နေရာမှာ `ဒေါက်တာခင်ဦးနွယ်´၊ အကူသူနာပြုနေရာမှာ `နော်အေမီ´ဟု ရေးထားခဲ့သည်။

ခွဲစိတ်မှု၏ အမည်မှစ၍ ခွဲစိတ်မှတ်တမ်းရေးသည်။ မှတ်တမ်းမှာ လိုအပ်ချက်များ အားလုံးပြည့်စုံ၏။ မှတ်တမ်းအဆုံးမှာတော့ လူနာကို ခွဲစိတ်ပြီးချိန်မှစ၍ ပေးရတော့မည့် ဆေးကုသချက်များ။ တစ်ခုစီ အထက်မှ အောက်သို့ ရေးချထားလေ၏။

ခွဲစိတ်မှတ်တမ်းကို ဖတ်နေဆဲ သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ စိတ်တစ်နေရာက သူ့ရဲ့ သားရေတုဂျာကင် အနက် လေးကို ဝတ်လျက် အမှောင်ထု မိုးဖွဲဖွဲကြားထဲ တိုးဝင်ပြန်သွားမည့် မမနွယ်ကို မြင်ယောင်လိုက်လေ၏။ မမနွယ်ကို ဆေးရုံစောင့် ဒရဝမ်ကြီး အဘချက်က ထုံးစံအတိုင်း လိုက်ပို့ပေးမှာပါ။ သူတွေးနေမိလေသည်။

***

မျက်လုံးတွေ ကျိန်းစပ်နေခဲ့သည်။ ခေါင်းကိုက်ခဲ့ခဲ့တာ တစ်စတစ်စ ဆိုးဝါးလာခဲ့သည်။ ညက ပျော်ရွှင်မှုလေးတွေ လွင့်ပြယ်သွားခဲ့တာ မြန်လှသည်။ ခွဲစိတ်ခန်းမှ ထွက်လာပြီးကတည်းက တစ်ရေးမှ မမှေးရ သေးပေ။ ခွဲစိတ်ပြီးစ လူနာ ဦးမြမောင်က နံနက်နှစ်နာရီခန့်တွင် သတိရလာခဲ့သည်။ နံနက်ငါးနာရီတွင် ကြို့ထိုးလာခဲ့သည်။ ဆီးပိုက်တန်းလန်းနှင့် ဆီးချုပ်ထားသော ဆီးပုလင်းကို ငုံ့ကြည့်မိတော့ ထင်သည့်အတိုင်း ဆီးက နည်းနေခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင် ခေါင်းခဲသွားရလေ၏။

အရေးပေါ်ဂျူတီ ယူရသည့်ညမှာ ရောက်လာသည့် အခြားအရေးပေါ်လူနာများကလည်း ရှိသေးသည်။ ရေချိန်လွန်ပြီး မူးလဲ ခေါင်းကွဲသည့် လူနာ၊ တက်ဖျား ဖျားသည့် ကလေးလူနာ၊ ညှပ်ဆွဲမွေးရသည့် မွေးလူနာ။ သည်လူနာတွေကို ကြည့်ပေးရင်း သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ ခွဲစိတ်ပြီးစ လူနာအခြေအနေက ရောက်နေခဲ့၏။ ဘေစင်တွင် မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်နေစဉ် မူယာတင် ရောက်နေခဲ့သည်။ ဆေးရောင်စုံ ခြယ်သနေကျ မျက်နှာက သည်နေ့ ပန်းနုရောင်တစ်ရောင်တည်း ခြယ်သုံးလာခဲ့သည်။ မျက်ခွံနှင့် နှုတ်ခမ်းပါ ပန်းရောင်။ ဘူးပါတိတ် ပန်းရောင်ဝမ်းဆက်နှင့် လန်းဆန်းလှနုစွာ။ ပန်းရောင် နိုင်လွန်ဆွယ်တာပါးလေး ပါသေး၏။

"ကိုသက်ဇော်နိုင်၊ အခုမှ ထတာလား"

"အိပ်ကို မအိပ်ရသေးတာ"

"ညက ဂျူတီ တော်တော်ရှုပ်လို့လား။ စိတ်တောင် မကောင်းဘူးဟယ်"

မူယာတင်က ခပ်သောသောလေး ပြောတော့ သက်ဇော်နိုင် ရယ်မောဖြစ်သည်။ သူ့ရယ်မောသံက မပီပြင်။

"ဦးမြမောင် ကွန်ဒီရှင်ကော ဘယ်လိုနေလဲဟင်"

"အဲဒါကြောင့် ပေါ့ဗျာ။ Renal Failure (ကျောက်ကပ်ပျက်စီးခြင်း) ဝင်ပြီ ထင်တယ်။ Urine output (ဆီးအထွက်)နည်းတယ်"

"ဟုတ်လား၊ ပြဿနာပဲ။ မူယာနဲ့ သူတို့အိမ်က စားအိမ်သောက်အိမ်လို ဖြစ်နေတာ။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ အစောကြီး လာကြည့်ပေးတာ"

"လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးရက်ကသာ ခင်ဗျား ဒီလို ဝီရိယကောင်းရင် ကျွန်တော် စိတ်ညစ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး"

သက်ဇော်နိုင် စိတ်ထဲက ပြောခဲ့မိခြင်းပေ။ နှုတ်ကမူ ...

"လုပ်ပေးသင့်တာ အကုန်လုပ်ထားပြီးပါပြီ။ မမနွယ်ကိုလည်း Inform လုပ်ထားတယ်။ သူ လာကြည့်မယ် ထင်တယ်"

မူယာတင်က နှာခေါင်းလေးရှုံ့ရင်း ...

"Renal Failure ဝင်တာ သူလည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလိုက်လို့။ အေးလေ၊ ဒါပေမယ့် သူက ဘာမဆို သူပဲ သိချင်၊ သူပဲ လုပ်ချင်နေတော့လည်း အသိပေးရမှာပေါ့။ တော်ကြာ အသိမပေးရကောင်းလား အပြစ်တင် ခံရနိုင်တယ်။ မနေ့က သီရေတာထဲမှာ မူယာ့ကို ပြောတာကြည့်ပါလား။ စကားတွေ တန်ဆာဆင်နေတာပါကွာ။ တကယ်တော့ ခွဲရမယ့်ကေ့(စ်)တစ်ခုကို သူလိုချင်လို့ တောင်းတဲ့သဘောပဲ။ မူယာက အတွေ့အကြုံရှိပြီးသား ကိုသက်ဇော်နိုင်ရဲ့"

"မူယာ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆိုရင် ဒီလိုပဲ။ အတန်းတူအချင်းချင်းမှာ တစ်ယောက်က T.M.O၊ တစ်ယောက်က A.S ဖြစ်နေတော့ အဲဒီ T.M.O က Surgical Case မှန်သမျှ သူချည်းပဲ လက်ဝါးကြီး အုပ်ထားတာ။ မူယာ့သူငယ်ချင်းမှာ Abscess (ပြည်တည်နာ)လေး တစ်လုံးတောင် သူ့သဘောနဲ့သူ ဖောက်ခွင့် မရဘူး။ ခွဲရစိတ်ရမှ ထောတာမဟုတ်လား"

သက်ဇော်နိုင် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်မိရသည်။ ခေါင်းယမ်းခါမိသည်။ ညက သီရေတာထဲမှာ မမနွယ် ပြောစကားတွေကို မှတ်သားဖွယ်ပဲဟု သူ နာယူမိသည်။ မူယာတင်ရဲ့ အတွေးအမြင်ကျတော့ တစ်မျိုးပဲ။

"ကျွန်တော်လည်း သိပါတယ် မူယာ။ ကြားဖူးနားဝ အတွေ့အကြုံနဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ T.M.O တို့၊ Specialist တို့က အဓိကကတော့ အခကြေးငွေရယ်၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရယ်အတွက် လက်အောက်က လက်ထောက် ဆရာဝန်တွေကို နှိမ်ထားတဲ့အဖြစ်တွေ၊ ပညာနဲ့ နေရာမပေးချင်တာတွေ။ ဒါပေမယ့် ဒီဆေးရုံက T.M.O ဦးအောင်မြင့်ရယ်၊ Specialist ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ရယ်ကတော့ ဒီလို အမျိုးအစားထဲမှာ မပါကြပါဘူး။ သူတို့က ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ မွေးလာတဲ့သူတွေပဲလို့ ကျွန်တော်တော့ ထင်တယ်"

မူယာတင်က မဲ့ပြုံးလုလုပြုံးသည်။

"ယူ့ထက် မူယာက မြေလတ်ဆေးရုံကို စောပြီးရောက်တာပါ ကိုသက်ဇော်နိုင်ရယ်။ နောက်တော့ ယူလည်း ခံစားလာရမှာပါ"

သက်ဇော်နိုင် မဖြေတတ်ပြီ။ ပုခုံးနှစ်ဖက်သာ တွန့်ပြမိ၏။

"မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်ကတော့ Surgeon (ခွဲစိတ်ကုသသူ)တွေထက် Surgery (ခွဲစိတ် ကုသဘာသာရပ်)ကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားတာ။ ကျွန်တော်သာ အဲဒီလို ဆာဂျရီလုပ်ခွင့်မပေးတဲ့ T.M.O တို့၊ Specialist တို့ လက်အောက်မှာ နေရရင်တော့ သစ်ပင်အောက်မှာပဲ ပေးရှင့်တွေ တန်းစီပြီး ခွဲပြလိုက်မိမယ် ထင်တယ်"

ခင်ဦးနွယ် ဝင်လာသည်ကို လက်ထောက်ဆရာဝန်နှစ်ဦးက မမြင်ကြပေ။ သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ နောက်ဆုံး စကားများ အသေအချာ ကြားလိုက်ရ၍ ခင်ဦးနွယ် ပြုံးမိသည်။ မူယာတင်က အရင်လှမ်းမြင်သွားခဲ့သည်။ ပြုံးရွှင်စွာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

"ဟော မမ။ ကိုသက်ဇော်နိုင်က မမကို အစောကြီး နှိုးလိုက်ပြန်ပြီ ထင်တယ်"

သက်ဇော်နိုင် လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ပြုံးကာ သူ့ကို ကြည့်နေသော ဆာဂျင်ကို တွေ့ရသည်။ သက်ဇော်နိုင် အနည်းငယ် ရှက်အမ်းကာ ...

"ဟာ ဆောရီး"

ခေါင်းက ဆံပင်များကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် နောက်ပြန်သိမ်းသည်။

"မဆောရီးပါနဲ့။ တကယ် ကိုယ်ဘာမှ မကြားလိုက်ပါဘူး"

ခင်ဦးနွယ်က အပြုံးဖြင့် ပြောရင်း သူမလက်ထဲက ဂျာကင်အင်္ကျီကို သက်ဇော်နိုင်သို့ လှမ်းပေးသည်။ ထိုအပေးအယူကို မူယာက မျက်ခုံးလေးမြှင့်လျက် စူးစမ်းကြည့် ကြည့်လေသည်။

"မူယာလည်း ရောက်နေတယ်နော်။ လာ၊ ကိုယ်တို့ ကေ့(စ်)ကို သွားကြည့်လိုက်ရအောင်"

မမနွယ်က ဘာမျှမဖြစ်သလို လှည့်ထွက်သွားခဲ့သော်လည်း သက်ဇော်နိုင် အနေရခက်စွာ လိုက်ခဲ့ ရသည်။ ဆေးရုံစင်္ကြံရှည်မှ မှိုးဖွဲဖွဲကျနေသော ဆေးရုံဝင်းကို မြင်နေရသည်။

"ဆရာ၊ Renal Failure ဝင်ပြီလို့ ထင်သလား"

"ကျွန်တော်တော့ ထင်တာပဲ မမ"

"Septicaemia (ပိုးဆိပ်ပျံ့ခြင်း)ကြောင့် ဖြစ်နိုင်တယ်"

ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်လည်း လူနာအကြောင်းပြောရင်း မျက်နှာမကောင်းလှ။ သက်ဇော်နိုင်မှာမူ ရင်ပူခဲ့လှပြီ။ မူယာတင်က စောစောက သူမပြောခဲ့သည်များနှင့် လုံးဝမဆိုင်စွာ ...

"မူယာလည်း လူနာရှင်တွေကို ရှင်းပြထားပါတယ် မမ။ မမကိုယ်တိုင် ဝင်ပေးထားတာမို့ အော်ပရေး ရှင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့လို့။ မမက တကယ်တော်တဲ့ ဆာဂျင်တစ်ယောက်ပါလို့"

မူယာတင်ရဲ့ စကားများကို နားထောင်ရင်း သက်ဇော်နိုင် အံ့အားသင့်မိသည်။ အမျိုးသမီးတွေများ တတ်လည်းတတ်နိုင်ကြတယ်။

သို့သော် အမျိုးသမီးတစ်ဦးပင်ဖြစ်သော မမနွယ်ကမူ အတွေးတွေက အဝေးမှာ ရှိနေသလို ဆေးရုံဝင်းထဲသို့ လှမ်းငေးကြည့်ရင်း ရုတ်တရက်လို ...

"Blood urea လုပ်ကြည့်လိုက်သေးလား"

သက်ဇော်နိုင်ကို လှည့်မေးခဲ့သည်။ ကျောက်ကပ်ပျက်စီးသည့် အရိပ်အခြည်ကို မှန်းဆနိုင်သော သွေးထဲက ဓာတ်ခွဲစမ်းသပ်တွေ့ရှိနိုင်သည့် စစ်ဆေးချက်ကို မေးခဲ့ခြင်းပင်။

"လုပ်ပြီးပြီ မမ။ များနေတယ်"

"ကျေးဇူး"

မမနွယ်ရဲ့ ကျေးဇူးစကားကြောင့် Blood urea လုပ်ဖို့ ချက်ချင်းသတိရခဲ့သော သူ့ကိုယ်သူ သက်ဇော်နိုင် ကျေးဇူးတင်မိ၏။

နုညက်ပါးပြင်မှာ သနပ်ခါးစင်း ရေးရေးသာထင်လျက် အခြားခြယ်သမှုများ လုံးဝမရှိလည်း အို့ပျပျ နံ့နက်စောရဲ့ အလင်းမှိန်မှိန်နောက်ခံ၊ မိုးသက်လေ တိုးတိုးဝေ့ဝေ့မှာ သူမအလှက ထင်းပေါ်လျက်။ နှုတ်ခမ်းနှင့် ပါးပြင်များ ညှံ့သက်စွာ ပြေပြေလေး နီမြန်းနေခဲ့သည်။ ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာအပါး အနက်ရောင် လက်ရှည်နှင့် ခရမ်းပြာခံတွင် ရောင်စုံအချိတ်သေးသေးများပါသော ချိတ်ထမီကို ဝတ်ထားခဲ့သည်။ နိုင်ငံခြား သူတစ်ယောက်လို ထွားမြင့်ကျစ်လျစ်သော ကိုယ်နေဟန်နှင့် မြန်မာဆန်ဆန် ယဉ်ကျေးလှပသော မျက်နှာ အဆက်အစပ်က ထူးခြားဆွဲဆောင်မှု ရှိနေခဲ့သည် ထင်၏။ ထိုမျက်နှာလေး အတွေးနက်ဟန် မှုန်ရီနေသည်ကို သက်ဇော်နိုင် စိတ်မကောင်းမိ။ ညက လူနာအခြေအနေက မကောင်းခဲ့ဘူးလေ။

မူယာတင်က သူမ၏ လိုက်လျောသောစကားကို တုံ့ပြန်ခြင်းမပြု၊ ကိုသက်ဇော်နိုင်ဘက်သို့ လှည့်၍ စကားပြောလိုက်သော ခင်ဦးနွယ်ကို မကျေမလည် ရှိနေမိသည်။ ကိုသက်ဇော်နိုင်ကမူ ...

"ကျွန်တော်က Surgeon တွေထက် Surgery ကို ပိုစိတ်ဝင်စားတယ်"

သူ့သဘောထား ပြောပြခဲ့တာ မူယာကြားလိုက်ရလေသည်။

***

ကိုယ်တိုင် ခွဲစိတ်ကုသထားသော လူနာကို အချိန်မှန် ဂရုတစိုက်ကြည့်ရခြင်းက ဆရာဝန်တစ်ယောက် အတွက် လိုအပ်သော အလေ့အထတစ်ခုပါပဲ။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ အခြားလူနာတွေအတွက်လည်း အချိန်ပေးတတ်ရမည်လေ။ ဦးမြမောင်ကို ခွဲစိတ်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း နွယ် ဝါ့(ဒ်)ထဲရောက်လာလျှင် သက်ဇော်နိုင် ရှိမနေတတ်ပေ။

"လုလုစောရေ၊ ဦးသက်ဇော်နိုင် တွေ့မိလား"

"ရောက်ပြီ မမ။ ဦးမြမောင် အခန်းထဲမှာ"

နွယ်တစ်ယောက်တည်း လူနာ လှည့်လည်ကြည့်ရသည်က များနေ၏။ လူနာလှည့်လည်ကြည့်ချိန် အမီ သက်ဇော်နိုင် ရောက်မလာတတ်ပေ။ ဆေးကြောသန့်စင်ထားသော လက်များဖြင့် အခြားလူနာများကို မကြည့်ခင် ခွဲစိတ်ပြီးစ လူနာများကို ခင်ဦးနွယ် ကြည့်လေ့ရှိမြဲ။ ခွဲစိတ်ပြီးသော လူနာက ရှစ်ဦးရှိနေသည်။ အသေးစား ခွဲစိတ်လူနာများကို လူနာဆောင်ထဲမှာ ပို့ထားရ၏။ အရေးကြီးလူနာအဖြစ် ရှိနေသေးသော ဦးမြမောင် အခန်းသို့ ခင်ဦးနွယ် အရင်ဝင်ခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင်ကို လူနာရဲ့ ကုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်စမ်းသပ်လို့ တွေ့ရသည်။ လူနာ ကုတင်ပေါ်တွင် မထိုင်အပ်စွာ ထိုင်လျက် နွယ် တွေ့သွားခဲ့၍ အနည်းငယ်အမ်းစွာ ...

"မမ Round တော့မလား။ ကျွန်တော်လည်း စောသေးသလားလို့ စ,မထားမိသေးတာ"

"ရပါတယ်"

ဦးမြမောင် အခြေအနေမှာ အားရစရာ မကောင်းလှသေးပေ။ ခွဲစိတ်ပြီးသော ဒုတိယမြောက်နေ့ ဖြစ်လေ၏။ အဖျားရှိနေဆဲ။ ၁၀၄-ဒီဂရီဖာရင်ဟိုက်။ ဆီးအနည်းငယ်သာ ထွက်သည်။ ထွက်သည့် ဆီးက သွေးရောင်အတိုင်း။ ခွဲစိတ်ထားသည့် ဝမ်းဗိုက်အခြေအနေကမှ ကောင်းနေခဲ့သည်။ အူတွေ ပြန်အလုပ်လုပ် လှုပ်ရှားနေသံသဲ့သဲ့ ကြားနေရပြီ။ ဝမ်းဗိုက်ဖောင်း၊ ယောင်ကားလာခြင်းမျိုး မရှိ။

သက်ဇော်နိုင် ပြောပြနေသော လူနာအခြေအနေကို ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် နားထောင်နေခဲ့သည်။ သူ့စကား ဆုံးမှ ...

"အဘိုး ဦးမြမောင်၊ နေရတာ ဘယ်လိုနေလဲ။ ကျွန်မကို ဘာပြောစရာရှိလဲ"ဟု နှုတ်ဆက်စကား ပြောရင်း ဖြည်းညင်းညင်သာ ပြန်လည်စမ်းသပ်လေ၏။ သက်ဇော်နိုင်၏ တွေ့ရှိထားချက်များကို ပြန်လည် အတည်ပြုကြည့်ခြင်းပါပဲ။ တစ်ချိန်လုံး သတိကောင်းနေသော အဘိုးက ခင်ဦးနွယ်ကို လေသံယဲ့ယဲ့ဖြင့် ...

"ခံသာပါတယ် ဆရာမကြီးရယ်။ ဆရာမကြီးရော ဟောဒီက ဆရာလေးရော ကျုပ်အတွက်နဲ့ ပင်ပန်း လှပါပြီ"

ခင်ဦးနွယ် ရင်ထဲမှာ နင့်သွားခဲ့ရသည်။ လူနာအနီးက တူမလေးက

တစ်ဖက်လှည့်လို့ မျက်ရည် သုတ်သည်။ ခင်ဦးနွယ်ပေးမည့် ကုသချက်များကို လူနာမှတ်တမ်းမှာ ရေးသွင်းဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ထားသော သက်ဇော်နိုင် ခေါင်းပိုင့်သွားခဲ့သည်။ ခင်ဦးနွယ်က သည်နေ့ ပေးရမည့် ဆေးကုသထုံးများကို ပြောသောအခါ သူရေးမှတ်လေ၏။ ရေးမှတ်ပြီး လုလုစောကို မစောင့်ဘဲ သူကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးတော့မည့်ဟန် ရှိလေ၏။ နွယ် သူ့ကို ဦးမြမောင် အခန်းထဲမှာ ထားခဲ့ရတော့မည်။

"ဦးသက်ဇော်နိုင် Changes လုပ်ပေးဖို့ နေခဲ့လေ။ ကိုယ်ပဲ ဆက်ပြီး Round လိုက်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ မမနွယ်"

ခင်ဦးနွယ်နှင့် လုလုစောက လူနာတစ်ယောက်စီသို့ တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် ဆက်ကြည့်ခဲ့ ကြသည်။ ခင်ဦးနွယ် သက်ဇော်နိုင်ကို တွေးလာမိခဲ့သည်။

မနေ့က ဝါ့(ဒ်)ထဲမှာ သက်ဇော်နိုင်နှင့် မမအေးမိတို့ ပြောနေခဲ့တာ နွယ် ကြားခဲ့သေးသည်။

"အဘိုးကြီးက သိပ်သတိကောင်းနေတာပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို `အားနာတယ်၊ စိတ်မပူနဲ့´လို့ သူက ပြန်နှစ်သိမ့်နေတာကို ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိတာ"

ခင်ဦးနွယ် စာတစ်အုပ်ဖတ်ရင်း မကြားယောင် ပြုနေခဲ့မိသည်။ ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်တစ်ဦး လုပ်မည့် သက်ဇော်နိုင် သည်မျှ ထိခိုက်ခံစားတတ်တာမျိုး ခင်ဦးနွယ် မဖြစ်စေချင်။

"ဒီလ လချုပ်လုပ်ပြီးပြီလား သက်ဇော်နိုင်"

"သီရေတာမှာ လိုတဲ့ ချုပ်အပ်တွေ၊ အပ်ချည်နဲ့ ဆေးတွေ မမအေးမိနဲ့ အတူတူတွက်ပြီး စာရင်းလုပ်ပေး ပါဦး။ ရန်ကုန်ကို မှာရအောင်"

ခင်ဦးနွယ် သူ့ကို အလုပ်တွေ ပေးမိသည်။ သက်ဇော်နိုင် အလုပ်လုပ်သည်။ ပြီးသည်နှင့် ဦးမြမောင် အခန်းထဲသို့ သူရောက်သွားတော့သည်။ စတင်ခွဲစိတ်သည့် ညမှစ၍ ညဂျူတီ ဆက်တိုက်ယူရင်း ဆေးရုံမှာ လာအိပ်စောင့် ပေးနေခဲ့တာ သုံးရက်ဆက်တိုက်ရှိခဲ့ပြီ။ ခင်ဦးနွယ် တွေးရင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်မိလေ၏။

❖❖❖

ခွဲစိတ်ပြီးသည့် တတိယမြောက်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ဦးမြမောင်ကို ခင်ဦးနွယ်တို့ ဆုံးရှုံးလိုက် ရသည်။ နွယ်တို့ စ၍ ခွဲစိတ်ကုသစဉ်ကပင် မျှော်လင့်ချက်နည်းပါးစွာဖြင့် စွန့်ခဲ့ကြခြင်းပင်။ ခွဲစိတ်မှုက အောင်မြင်ခဲ့တော့ မျှော်လင့်ချက် ထားမိလာခဲ့ကြပြန်သည်။ ကြိုးစားပြီးမှတော့ ပင်ပန်းရကျိုးလည်း နပ်လို ကြသည်။ ဦးမြမောင် မိသားစုနှင့်အတူ ဆေးရုံမှ ပြုံးပျော်စွာ ဆင်းသွားနိုင်ဖို့ပဲ ရည်မှန်းမျှော်လင့်ကာ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်ပါပဲ။ တကယ်တော့ ခင်ဦးနွယ်၏ ခွဲစိတ်လူနာများမှာ တိမ်းပါးခဲသည်။ ဦးမြမောင် နောက်ကျခဲ့သည်ကွယ်။

ပိုလို့သာ ခံစားထိခိုက်စေသည်က ကွယ်လွန်ချိန်အထိ ဦးမြမောင်မှာ သတိလစ် မေ့မျောသွားခြင်းမရှိ။ ကိုယ်ပူရှိန် ကြောက်မက်ဖွယ် မြင့်တက်နေသည့်ကြားကပင် ကယောင်ကတမ်းနှင့်ရောလို့ ...

“ကျွန်တော့်ကြောင့် အားလုံးပင်ပန်းနေပြီ” အားနာစကား ဆိုတတ်သည်။ သူက ပြန်နှုတ်သိမ့်ပေး တတ်သည်က ခင်ဦးနွယ်တို့ကို ဆို့နင့်စေလေသည်။

သက်ဇော်နိုင်မှာတော့ ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့ပေ။

ထိုနေ့ နံနက်ငါးနာရီမှာ ဦးမြမောင် ကွယ်လွန်သည့်သတင်း ခင်ဦးနွယ်ထံသို့ ပို့လွှတ်အကြောင်းကြား စေသူမှာလည်း သူကိုယ်တိုင် ဖြစ်လေ၏။ ရင်ခွဲ ခွဲစိတ်စစ်ဆေးမှု ပြုလုပ်ကြည့်ဖို့ ခင်ဦးနွယ်က သူ့ကို ပြန်၍ တာဝန်ပေးခဲ့သည်။ သေဆုံးရခြင်း အကြောင်းအရင်းမှန် သေချာရန်ပေ။ လူနာရှင်များက ခွင့်ပြုပါ့မလား ဟုတော့ ခင်ဦးနွယ် ထင်ထားမိလေ၏။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင် စာရေးအကြောင်း ပြန်ကြားခဲ့သည်။ ထိုနေ့ကရော နောက်တစ်ရက်တွင်ပါ သက်ဇော်နိုင် ဆေးရုံရောက်မလာခဲ့။ ခင်ဦးနွယ်ထံ ခွင့်စာလေးသာ ပို့ပေးခဲ့သည်။ သည်နေ့တွင်တော့ ဆေးရုံက အလုပ်သမားလေး မောင်တင်လှကို အကူအညီ ပေးဖို့ လို,မလို လွှတ်မေးစေရသည်။ နေကောင်းပါပြီ။ မနက်ဖြန် ဆေးရုံလာခဲ့ပါမယ်။ သက်ဇော်နိုင်က အကြောင်းပြန်စေခဲ့သည်တဲ့။

သည်နေ့မှာ အင်္ဂါနေ့ ဖြစ်ပေ၏။

□□□

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့။
မြေလတ်ဆေးရုံ၏ ခွဲစိတ်ရက်ပေ။

ခွဲစိတ်မည့် လူနာစာရင်းကို တစ်ရက်ကြို၍ ပြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီးနှင့် သိရေတာစတတ်(ဖ်)ထံ တင်ပြ ထားပြီးဖြစ်သည်။ စင်စစ် ခွဲစိတ်ကုသဆောင် လက်ထောက်ဆရာဝန် သက်ဇော်နိုင်က စာရင်းစိစစ်တင်ရမှာ ဖြစ်သည်။ သည်တစ်ပတ်တွင် ခင်ဦးနွယ်က အစစတာဝန်ယူရသည်။ ခွဲစိတ်မည့်လူနာများအတွက် လိုအပ်သော စစ်ဆေးစမ်းသပ်မှုများ၊ ကျန်းမာရေးအဆင်သင့်ဖြစ်နေအောင် ပြင်ဆင်ထားပေးမှုများ၊ ခွဲစိတ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ ရှင်းလင်းပြောပြထားခြင်းများ၊ အကြီးစားခွဲစိတ်မှု သုံးခုနှင့် အသေးစားခွဲစိတ်မှု ခြောက်ခု တင်ထားခဲ့သည်။

အကြီးစားခွဲစိတ်မှုတစ်ခုထဲမှာ ပါဝင်သော အစာအိမ်ဖြတ်တောက်၊ ပြန်ဆက် တစ်ခုတည်းကိုသာ ခွဲစိတ်မည့်သူ နေရာမှာ `ဒေါက်တာခင်ဦးနွယ်´ဟု ခင်ဦးနွယ်က ရေးထားခဲ့သည်။ ရင်သားအကြိတ်လူနာ အပျိုရွယ်လေးကတော့ မူယာတင့်လူနာ ဖြစ်သည်။ အထူးကုဆေးရုံ မဟုတ်၍ လက်ထောက်ဆရာဝန်တိုင်းတွင် တာဝန်ရှိပေမယ့် ဒေါ်မူယာတင်ကတော့ ဒီတစ်ပွဲပဲနွှဲပြီး သိရေတာမှ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြ ထွက်သွားမှာ သေချာလေသည်။ ကျန်သော အကြီးစားခွဲစိတ်မှုနှစ်ခုနှင့် အသေးစားခွဲစိတ်မှုငါးခုကို ခွဲစိတ်မည့် ဆရာဝန် နေရာမှာ `ဒေါက်တာသက်ဇော်နိုင်´ဟု ခင်ဦးနွယ် ရေးသွင်းရင်း သည်စာရင်းကို မြင်ရလျှင် ဖြစ်သွားမည့် သက်ဇော်နိုင်၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်ပြုံးလိုက်မိလေ၏။

□□□

သီရေတာဒေးမို့ သီရေတာထဲမှာ မမအေမီ၊ လုလုစောတို့အပြင် ဖျားနာဆောင်မှ သူနာပြု မြိုင်နှင့် ဘလူးစတတ်(ဖ်) ဒေါ်မြင့်ကြည်တို့ပါ ရောက်နေခဲ့သည်။ ခွဲစိတ်ဖို့လိုအပ်မည့် ပစ္စည်းများကို စီစဉ်ခင်းကျင်းရင်း ခွဲစိတ်ပစ္စည်းကိရိယာပေါင်းခန်းနှင့် သီရေတာကို ကူးကာသန်းကာ အလုပ်များနေကြသည်။

သီရေတာကို ပြန်ဝင်ရလျှင် ထမင်းလုံးတစ္ဆေခြောက်သလို ခံစားရလေမလားဟူသော သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ စိုးရိမ်နေမှုမှာ အခြေအမြစ် မရှိပေ။ သီရေတာနှင့်နီးလို့ ပိုးသတ်ဆေးနံ့ သင်းသင်းရခဲ့သည်နှင့် ကိုယ်ထဲမှာ လှည့်လည်နေသော သွေးတွေ နွေးထွေးလာသလို ခံစားလာမိခဲ့ရသည်။ သူ သီရေတာစကြံသို့ ဝင်လိုက် သည်နှင့် ...

"ဟော ... ဆရာလာပြီ"

လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းက မြင်သွားသော မြိုင်က လှမ်းနှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

"ဒီနေ့ ကျွန်မတို့ကို ဆရာ ထမင်းကျွေးရမယ်နော်။ ကျွန်မတို့ သီရေတာထဲမှာပဲ စားရတော့မှာ။ မနက်စာရော၊ နေ့လယ်စာပါ"ဟု ကျွန်ဆရာမတွေ အလုပ်သမားတွေကပါ ဝိုင်းနှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဘာမှ မဖြစ်ကြသလိုပဲ။ သူဘာဖြစ်လို့ ဆေးရုံမလာသလဲဆိုတာ သူ့ခွဲစိတ်ဆောင်က လုလုစောတစ်ယောက်သာ ...

"ဆရာ နေမကောင်းလို့ဆို။ ကောင်းသွားပြီလား"ဟု နှုတ်ဆက်ရင်းမေးခဲ့သည်။ နှုတ်ဆက်တယ်ဆိုရုံ ဖြတ်သွား ဖြတ်လာ မေးခဲ့ခြင်း။ သူမ လုပ်လက်စ များပြားလှသော သီရေတာပြင်ဆင်မှုတွေကို ဆက်ပြုလုပ်၊ အလုပ်သမားတွေကို စီစဉ်ဖြင့် အနည်းငယ် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသူရယ်လို့ သီရေတာထဲမှာ သက်ဇော်နိုင် တစ်ယောက်သာ ရှိနေသည်။ အားလုံးက သူ့အလုပ်နှင့်သူ။

"နေပါဦး။ ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့ ကျွေးရမှာလဲ"

သူ့ကို ကွေ့ကာရှောင်ကာ သွားနေကြသူတွေကို သက်ဇော်နိုင် လိုက်မေးကြည့်ခဲ့တော့ ...

"ဆရာ့ Operation ကိုလဲ ကြည့်ဦးလေ"

စတတ်(ဖ်) ဒေါ်မြင့်ကြည်က လှမ်းပြောခဲ့သည်။

ခွဲစိတ်မည့်စာရင်း သူ မသိသေးတာ အခုမှ သတိရသည်။ သူ ဆေးရုံအလုပ်တွေနှင့် အလွန် ဝေးကွာ သွားခဲ့သလိုပါလား။ စာရင်းချိတ်ဆွဲနေကျ သီရေတာအပေါက်ဝက သံချိတ်လေးဆီ သူ ရောက်သွားခဲ့သည်။ ဖတ်ကြည့်မိတော့ ...

"ဟိုက်"

သက်ဇော်နိုင် ကျယ်လောင်စွာ အသံထွက်မိပေတော့၏။ လက်တစ်ဖက်ဖြင့်

နဖူးပေါ်ဝဲ ဆံပင်တွေကို နောက်သို့ လက်ထိုးသွင်းလှန်တင်မိလေ၏။

"ညနေ သုံးနာရီကျော်သွားမယ် ထင်တယ်။ ဆရာ ခေါက်ဆွဲကြော် မှာပေးပေတော့"

နော်အေမီက လှမ်းအော်ခဲ့သည်။

"ဒီလောက်လည်း အထင်မသေးနဲ့လေ။ သုံးနာရီမထိုးစေရပါဘူးဗျာ"

"မနက် သုံးနာရီ ပြောတာလား ဆရာ"

မြိုင်က ဝင်နောက်၏။ သက်ဇော်နိုင် ရယ်မောဖြစ်သည်။ နွေးထွေးလာသော သူ့ကိုယ်တွင်းက သွေးတွေက Operation List ကို မြင်လိုက်ရတော့ ထက်သန်တက်ကြွလာခဲ့သလို။

"ဟား၊ ဆာဂျင်က တကယ့်ကို ရက်စက်လိုက်ပါလား"

သူ့ရဲ့ ညည်းညူသံတွင် အပျော်တွေ ပါဝင်နေခဲ့၏။

ခင်ဦးနွယ်က အဝတ်လဲခန်းတွင် အဝတ်လဲနေရင်းက အားလုံးကို ကြားနေခဲ့ရပေ၏။ သည်လိုပဲ ဖြစ်ရ မည်လေ။ ခွဲစိတ်ကုဝါသနာသန်သူ တစ်ယောက်ဆိုတာ ပူးကပ်လွယ်တဲ့ နတ်ဝင်သည် တစ်ယောက်လိုပါပဲ။ ဆိုင်းသံနှင့်အတူ ပူးကပ်ကခုန်နေရရင် အချိန်နှင့်တကွ အရာအားလုံးကို မေ့ပစ်နိုင်သည်။ ပြီးတော့ ဒါသည်ပင် သူတို့ရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလည်း ဖြစ်နေပြန်သည်လေ။

အဝတ်လဲပြီးသောအခါ အဝတ်လဲခန်းနှင့် တစ်ဆက်တည်းက နားနေခန်းသို့ ထွက်လိုက်သည်။ နားနေ ခန်းမှာ သီရေတာအခန်းထက်ပင် ကျယ်ဝန်းသည်။ အိပ်စက်နားနေဖို့ ကုတင်တစ်လုံးအပြင် မြေလတ်မှာ ပေါသော ဝါးပက်လက်ကုလားထိုင်လေးများ ထားရှိသည်။ ခွဲစိတ်ကု ဝါသနာကြီးလှသော ဦးအောင်မြင်ရဲ့ အစီအစဉ်ဖြစ်၍ နားနေခန်းမှာ သက်တောင့်သက်သာ ရှိလှသည်။

ခင်ဦးနွယ်က ဝါးပက်လက်ကုလားထိုင်လေးတွင် ထိုင်နေကျကိုယ်ကို လျှော့ဖြေမိထိုင်နေစဉ် သက်ဇော်နိုင်က စကြံမှ လျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။ ခင်ဦးနွယ်က လက်ပြနှုတ်ဆက်လိုက်၍ အဝတ်လဲခန်းထဲ မဝင်သေးဘဲ သူရပ်စောင့်သည်။

"ပထမဆုံး GJ ဝင်ရအောင်။ ဆရာကြီး မေ့ဆေးယူပေးလိမ့်မယ်။ ဆရာ Assit လုပ်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ မမနွယ်"

"နောက်ကေ့(စ်)တွေတော့ မင်းပဲ ယူလိုက်နော် သက်ဇော်နိုင်။ ကိုယ့်သားတွေ ခေါ်ထားလို့ပါ။ သူတို့ လပတ်စာမေးပွဲတွေ နီးပြီလေ။ မေးခွန်းဟောင်းလေးတွေ ဖြေခိုင်းကြည့်ချင်လို့။ ဒါပေမယ့် ကိုယ် ဒီမှာပဲ ရှိနေ မှာပါ။ လိုရင်ခေါ်ပေါ့။ အဲဒီလို စီစဉ်ထားပါတယ်။ ဖြစ်မလား"

"ဖြစ်ပါတယ်"

သက်ဇော်နိုင်ရဲ့အဖြေက တက်ကြွသံ ပါဝင်သည်။ ခင်ဦးနွယ် သူ့ထံမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်တော့ သက်ဇော်နိုင် အဝတ်လဲခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

မမနွယ်က ခွဲစိတ်ခန်းဝင်ဝတ်စုံပင် လဲပြီးနေခဲ့ပြီ။ ဆံချည်မျှင်တစ်စ မမြင်ရအောင် ခေါင်းစည်းအစိမ်း ရောင်ဖြင့် သိမ်းအုပ်ထားလျက် သူမနှင့်အလွန်လိုက်ဖက်သော ခွဲစိတ်ခန်းဝင်ဝတ်စုံနှင့် သပ်ရပ်သန့်ရှင်းနေသော ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်က သူဆေးရုံရက်ပျက်သည်နှင့် ပတ်သက်လို့ ဘာမျှစကားမစခဲ့ပါလား။ သက်ဇော်နိုင် ပုခုံးနှစ်ဖက် တွန့်လိုက်မိရင်း စားပွဲခင်းဖြူဖြူပေါ်မှာ အသင့်တင်ထားပေးသော ခွဲစိတ်ခန်းဝင်အကျႌ၊ ဘောင်းဘီ တို့ကို ကောက်ယူလဲလှယ်ဝတ်ခဲ့သည်။ မဝတ်မီ အကျႌလေးကို နှာခေါင်းနားကပ်ခါ ပိုးသတ်ဆေးနံ့မွှေးမွှေး လေးကို ရှူ့ကလိုက်မိသေး၏။ ဒါသည်ပင် သူ့ဘဝ ဖြစ်ရမည်။

□□□

ဦးအောင်မြင်ရောက်လာခဲ့တော့ ခွဲစိတ်ခန်းမှာ လူစုံတက်စုံ အဆင်သင့်ရှိနေခဲ့ပြီ။ ခင်ဦးနွယ်က ထွက်လာကြိုသလို သက်ဇော်နိုင်၊ မူယာတင်နှင့် ဆရာမများလည်း ထွက်လာကြသည်။ ဦးအောင်မြင်က တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ အားလုံးကို အပြုံးနှင့်နှုတ်ဆက်သည်။ သူနှင့် သူ့မိဘများအလှူဖြစ်သော ခွဲစိတ်ဆောင် တွင် လူစုံစုံညီ လုပ်ရှားကြသော ဗုဒ္ဓဟူးနေ့များကို ဦးအောင်မြင်က အလေးထားပေသည်။ အရေးပေါ် ခွဲစိတ်ရသော အခါများတွင်လည်း မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်သော ဦးအောင်မြင် သိရှိရန် အကြောင်းကြားမြဲ ဖြစ်သည်။ ဦးအောင်မြင် ဘာမျှဝင်မစွက်ဖက်တတ်ပေ။

"လုပ်ကြပါ။ လိုရင်ပြောပါ။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ လိုရင်ဆိုတာ သွေးတို့၊ ဆေးတို့ပေါ့ဗျာ" ဆိုတတ် လေ့ရှိသည်။

"မနိုင်ရင်ခေါ်ပါလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ကျွန်တော်က ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုယ်တောင် ပိုမနိုင်တာ"

ရယ်ရယ်မောမော ပြောလေ့ရှိသေး၏။ ဆရာကြီးက နှိမ့်ချစွာ ပြောခဲ့ခြင်းသာ။ မြို့ခံလည်းဖြစ်၊ မျက်နှာဖုံးလည်းဖြစ်သော ဦးအောင်မြင်၏ စေတနာနှင့် ဩဇာက ဆေးရုံတွင်းမှာသာမဟုတ် မြို့တွင်းမှာပါ သက်ရောက်နေခဲ့သည်။

ဆေးရုံမှာ လိုအပ်သမျှ ရရှိအောင် ဦးအောင်မြင် စွမ်းဆောင်စည်းရုံးနိုင်ခဲ့မြဲ။ ဦးဟန်တင် လက်ထက်က စ၍ ခွဲစိတ်ရာတွင် နာမည်ရရှိခဲ့သော မြေလတ်ဆေးရုံမှာ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်လက်ထက်၌ နာမည်ကောင်းရကာ ပိုလို့ နာမည်ကျော်ကြားလာခဲ့သေးသည်။ ဦးအောင်မြင် မျှော်လင့်ခဲ့သောအဖြစ်တစ်ခုတော့ မဟုတ်ပေ။ မမျှော်လင့်ဘဲ အောင်မြင်ကျော်ကြားလာခဲ့သည်က ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်၏ ကြိုးစားမှုကြောင့်ပါပဲ။ ခွဲစိတ်ကုသလူနာတွေ မယုံ နိုင်အောင် များပြားလှသည်။ အနီးအနားမြို့များမှသာမက ရပ်ဝေးကပင် ရောက်လာကြသည်။ သူသိသမျှတော့ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က တာဝန်နှင့် စေတနာအတွက်သာ အလုပ်လုပ်သူဖြစ်ပေ၏။ ဈေးခေါ်သံ မကြားခဲ့ရစဖူးပေ။

"ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်ပတ်မှာ ခွဲစိတ်ရက်နှစ်ရက် ထားချင်ပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ လုပ်နိုင်ပါတယ်။ စတတ်(ဖ်)တွေအတွက် သက်သာမှာ မဟုတ်ဘူး။ အရေးပေါ်ကလည်း အချိန်မရွေး ရှိနေသေးတော့လေ"

ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က ပြောခဲ့လေ၏။ ဦးအောင်မြင်က ခွဲစိတ်ရက်ဖြစ်သော ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင်တော့ ဆေးရုံရှိ ဆရာဝန်အားလုံး ခွဲစိတ်မှုတစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုပါဝင်စေချင်သည်။ သို့နှင့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်းမှာ ခွဲစိတ်ခန်းသို့ သူ တလေးတစားလာဖြစ်သည်။ ဦးသက်ဇော်နိုင်ကတော့ ဦးအောင်မြင်တို့၊ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်တို့လို ခွဲစိတ်ကု ဝါသနာ ထက်သန်သူ ဖြစ်လေ၏။ ဒေါ်မူယာတင်ကတော့ မရ။ သို့သော် သူ့ကိုလည်း ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် လက်တွဲ ခေါ်ယူသည်။ အရေးပေါ် မလုပ်မဖြစ်လုပ်ရမည့် ခွဲစိတ်မှုများကို ထရိန်နင်ပေးပြီးခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်နှင့် ဘယ်လိုမှ လက်တွဲလို့မရသူကတော့ ဦးယဉ်မျိုးပေ။

"သတင်းကောင်းလေးတစ်ခုလည်း ပါးရဦးမယ်။ ဦးသက်ဇော်နိုင်တို့၊ ဒေါ်မူယာတို့ အခုဆိုရင် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ပါ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ဂျူတီတွေ ဝင်ပေးနေရတာ မဟုတ်လား။ အခု သက်သာလာတော့မယ်။ ဦးယဉ်မျိုး ပြန်လာတော့မယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို လူကြုံနဲ့ သတင်းပါးလိုက်တယ်"

ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေက ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ သက်ဇော်နိုင်တစ်ဦးသာ လိုက်မရယ်မောဖြစ်ဘဲ ကြောင်၍ကျန်ရစ်သည်။

"ဩော် ဦးသက်ဇော်နိုင်နဲ့တော့ မဆုံဖူးသေးဘူး ထင်တယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်ရောက်တော့ သူ လစာမဲ့ခွင့်ယူထားပါတယ်။ နောက်တော့ ဖောင်ကြီး ဆက်တက်တယ် ကြားတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ မဆုံဖူးသေးပါဘူး"

"ဆရာကတော့ ဘယ်သဘောပေါက်ဦးမလဲ။ ကျွန်မတို့ကတော့ သူ့ကို `ဆရာဦးယစ်မျိုး´၊ `ဆရာယစ်´ လို့ပဲ ခေါ်ကြတယ် ဆရာရဲ့"
လှလှစောက ပြောခဲ့သည်။

"အင်း၊ ဒီတစ်ခါတော့ စနစ်တကျ သွားဖြတ်တယ်ပြောတာပဲ"

"ဦးယဉ်မျိုးက ကျွန်မ သိသလောက်တောင် ဒါ တတိယအကြိမ်ဖြတ်တာပဲ ထင်တယ်နော် ဆရာ။ `အရက်ဖြတ်တာများ လွယ်လွန်းလို့။ ကျွန်တော်ဆိုရင် ခဏခဏဖြတ်နေတာပဲ´ဆိုတဲ့ လူစားပေါ့"

မမနွယ်ထံမှ သည်တစ်ကြိမ်သာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်း မကြည်လင်သောစကားဆိုတာ ကြားဖူး ရခြင်းပင်။ သက်ဇော်နိုင်က ဒေါက်တာယဉ်မျိုးဆိုတာ ဘယ်လိုလူစားလဲ တွေးကြည့်နေမိ၏။ အမျိုးသား ဆရာဝန်တစ်ယောက်သာ ရောက်ခဲ့ရင် သူနှင့် အဖော်ရမည်ပေ။ သူကတော့ သဘောကျလေသည်။

"ဒီနေ့တင်ထားတဲ့ List က များသားပါလား ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်"

"ဟုတ်တယ် ဆရာ။ ဒါတောင် ခွဲဖို့ ရက်ချိန်းယူထားတဲ့ ပေးရှင့်တွေက တန်းစီနေသေးတယ်"

"အင်း၊ ကောင်းလည်းတယ်၊ ကောင်းလည်းမကောင်းဘူး ဖြစ်နေပြီ။ သီရေတာအတွက် ပစ္စည်းတွေရော လောက်သေးရဲ့လား"

"လိုတာတွေ ကျွန်မတို့ ပေးရှင့်တွေရဲ့ အလှူငွေနဲ့ ဖြည့်ရတာမျိုးတော့ ရှိပါတယ်"

"ကောင်းတယ်။ ပေးရှင့်ကို သေချာရှင်းပြပြီး အလှူငွေလက်ခံ၊ ဝယ်တဲ့ ပစ္စည်းစာရင်းတွေလည်း ဘောက်ချာနဲ့ထားဖို့တော့ လိုမယ်နော် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

“ကဲ၊ စကြလိုက်စို့။ စောစောစမှ ဖြစ်မယ်။ List က များတယ်”

နံ့နက်ရှစ်နာရီတိတိမှာ ခွဲစိတ်ခန်း ဝင်ခဲ့ကြတော့သည်။

□□□

ဦးအောင်မြင်က ပထမဆုံးသောခွဲစိတ်လူနာကို မေ့ဆေးတာဝန်ယူခဲ့သည်။ ပထမကေ့(စ်)ပြီးသည်နှင့် သီရေတာမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသည်။ ရုံးအလုပ်များက သူ့ကိုစောင့်နေသေး၏။ တစ်မြို့နယ်လုံး၏ ကျန်းမာရေး ပြဿနာများ၊ စီမံချက်များ၊ ဝန်ထမ်းရေးရာများ ဖြစ်လေ၏။ သီရေတာထဲမှာ ကျန်ဆရာဝန်များ ရောက်နေကြစဉ် အပြင်၊ အတွင်းလူနာကိစ္စ၊ အရေးပေါ်လူနာများကို ရှင်းပေးရမည်ဖြစ်၏။ ခွဲစိတ်ကုသခြင်း တစ်ခုတည်း မလုပ်နိုင်ရုံနှင့် ဆရာဝန်တစ်ယောက်မှာ လုပ်စရာအလုပ် မရှိတော့ဘူး မဟုတ်ပေ။ ဆရာဝန်ကောင်းစိတ် စေတနာသာ ထက်သန်ပါစေ။ လုပ်စရာအလုပ်တွေ အများကြီးရှိလေသည်။ သူနှင့် ထမီအပြာဝတ် တာဝန်ခံ ဆရာမကြီး ဒေါ်မြင့်ကြည်က ခုချိန်မှာ ဆေးရုံစောင့်ရမည်ပေ။

သက်ဇော်နိုင်က အစာအိမ်ဖြတ်တောက်၊ ပြန်ဆက်သောခွဲစိတ်မှုတွင် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်၏အကူဆရာဝန် အဖြစ်ဝင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ သက်ဇော်နိုင် ချာန်ဝင်သွားခဲ့ပြီ။ ခွဲစိတ်မှု၏ အရေးကြီးသောအဆင့်များ ပြီးသည်နှင့် ဆာဂျင်က ထွက်သွား၊ နားနှင့်မြဲ ဖြစ်ပေမယ့် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကမူ ခွဲစိတ်သည့်အဖွဲ့မှ ထွက်ခဲ့လည်း ခွဲစိတ်လူနာအနီးမှာပင် စောင့်ကြည့်နေလေ့ရှိသည်။ အပေါ်ယံဆုံးချုပ်ရိုးသို့ရောက်မှ ထွက်သွားနားလေ့ရှိသည်။

ဒုတိယတင်မည့် လူနာမှာ အူအတက် မကြာခဏ ရောင်ရမ်းဒုက္ခပေးတာ ခံရသူ။ Interval Appendicectomy အချိန်ခြား၍ ပြုလုပ်ရသော အူအတက်ခွဲစိတ်မှု ဖြစ်လေ၏။ ခွဲစိတ်မှုတွင် ကူညီသော နာ့(စ်)ပါ ပြောင်းမည်။ သည်တစ်ကြိမ် လှလှစောက ကူညီမှာ ဖြစ်သည်။ ဆာဂျင်က ဦးသက်ဇော်နိုင်လုပ်မည်။ ခွဲစိတ်မှုက တစ်ခုနှင့်တစ်ခု မတူသလို ပြင်ဆင်ခင်းကျင်းပေးရသည့် ခွဲစိတ်မှုသုံးပစ္စည်းကိရိယာများကလည်း တစ်ကြိမ်နှင့်တစ်ကြိမ် မတူပေ။ သို့ကြောင့်ပင် သီရေတာစတတ်(ဖ်)ကို ခွဲစိတ်မည့် အော်ပရေးရှင်းစာရင်း ပြင်ဆင်ချိန်ရအောင် တစ်ရက်ကြို အသိပေးရခြင်းပင်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခွဲစိတ်ခန်းသုံးကိရိယာတစ်မျိုးမျိုးက တစ်ခုတည်းရှိလျှင် ပြန်ပြီးပြုတ်သုံးရသည်။ ဆာဂျင်ထိုင်စောင့်ပေတော့။ ခွဲစိတ်မှုတစ်ခုနှင့်တစ်ခုကြားမှာ ပြင်ဆင်ချိန်က အတန်ကြာမြင့်တတ်သည်။ ခွဲစိတ်မှုက ဆက်တိုက်လုပ်သည် ဆိုဦးတော့၊ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်မှာ ကြားတွင် နားချိန်များ ရနေခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင်က အရေပြားချုပ်ပြီးသည်အထိ ပွဲသိမ်းပြီးမှ ထွက်ခဲ့သည်။

သက်ဇော်နိုင် လက်ဆေးပြီးထွက်ခဲ့သောအခါ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်နှင့် မူယာတင်က ဝါးပက်လက် ကုလား ထိုင်များတွင် ထိုင်နားနေခဲ့ကြပြီ။ မူယာကလည်း ခွဲစိတ်ခန်းဝင်ဝတ်စုံ အစိမ်းရင့်ရောင်အကျီနှင့် အစိမ်းနု လုံချည် ဝတ်ထားခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင်က အူအတက်ခွဲနေစဉ် အသေးစားခွဲစိတ်ခန်းတွင် ဒေါ်မူယာက ရင်သား အကြိတ်ကို ခွဲထုတ်မှာ ဖြစ်လေ၏။

ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က ခွဲစိတ်ခန်းဝင်ဝတ်စုံပေါ်တွင် ဂျူတီကုတ်ဖြူထပ်ဝတ်လျက် ဝါးစိပ်စိပ် ရက်ထားသော ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ကိုယ်လျှော့နောက်မှီထိုင်နေခဲ့၏။ လက်ထဲမှာ စာအုပ်ရှည်တစ်အုပ်နှင့်။

"ကိုသက်ဇော်နိုင် မောလာပြီလား။ ပြီးတော့မှာပါလေ။ အခု တစ်ယောက်ကြီးများတောင် ပြီးပြီ ဆိုတော့"

ဒေါ်မူယာတင်က အသံသာသာ ရယ်မောရင်း သက်ဇော်နိုင်ကို လှမ်းစနောက်ခဲ့သည်။

ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က ဆယ်တန်းစာစဉ်တစ်ခုကို ဖတ်နေရင်း ပြုံးမော်ကြည့်သည်။

"လာ ဆရာ။ ကေ့(စ်)ခုနစ်ခုရဲ့ Chart တွေ ကိုယ်ယူထားပေးတယ်။ ဆရာက ခွင့်ယူထားတော့ ပေးရှင့်တွေကို မသိမှာစိုးလို့။ ဖတ်ချင်ရင် ဖတ်ရအောင်လေ။ ကွန်ဒီရှင်တွေ အားလုံးကောင်းပါတယ်။ Hemia (အူကျ)တစ်ယောက်ပဲ Pressure (သွေးတိုး)နည်းနည်းရှိတယ်။ အခုတော့ Normal ဖြစ်နေပါပြီ။ သက်ဇော်နိုင် ခွဲတဲ့အခါ အခက်အခဲမရှိအောင် အားလုံးပြင်ပေးထားပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပဲ မမ။ ကျွန်တော်လည်း ..."

သက်ဇော်နိုင် စကားမဆက်တတ်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သူ တစ်ကိုယ်တည်း တံခါးပိတ် ခံစားနေချိန်မှာ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်လည်း ခွဲစိတ်ကုသဆောင်ရှိ လူနာတွေနှင့် တစ်ယောက်တည်း အလုပ်များနေခဲ့မှာကို ပထမဆုံး အကြိမ် တွေးမိသည်။

"ခုနစ်ယောက်တောင်၊ ဟုတ်လား။ မူယာ List မကြည့်မိသေးဘူး။ ကိုသက်ဇော်နိုင်ကလည်း လောဘကြီးလိုက်တာ"

"ဒေါ်မူယာ ခွဲချင်ရင် ပေးပါ့မယ်ဗျာ။ လောဘမကြီးပါဘူး။ ရေမုန့်ကြီးတစ်လုံးရှိတယ်"

"သွား"

Hydrocoele (ခေါ်) ရေမုတ္တကို ဆေးရုံမှာတော့ ရေမုန့်(ရေမုတ်)ဟု ခေါ်ကြသည်လေ။

မူယာတင်က မျက်နှာလေး တမင်ရှုံ့လျက် သက်ဇော်နိုင်သို့ မျက်စောင်းထိုးသည်။ သက်ဇော်နိုင်က ခေါင်းမော့ရယ်မောလေ၏။

သည်စဉ် နားနေခန်းထဲသို့ စည်သူ၊ ညီသူ ညီအစ်ကိုတို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းက လာကြ ဟန်ဖြင့် ရုပ်အကျီဖြူ၊ ပုဆိုးစိမ်း၊ လွယ်အိတ်လေးတွေကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်သည်။ အကြီး စည်သူက ခပ်တည်တည် မျက်နှာလေးနှင့် အားလုံးကို တစ်ချက်သာ ပြုံးနှုတ်ဆက်လိုက်ခဲ့သည်။ ညီသူကတော့ သူ့ကိုယ်လုံး တုတ်တုတ် ခဲခဲလေးနှင့် လိုက်ဖက်စွာ မျက်နှာပြည့်ပြည့်တွင် အပြုံးများရွှင်ကြည်နေလေ၏။

"အော်ပရေးရှင်းက အိုကေလား မေမေ"
သူနှုတ်ဆက်နေကျ မေးခွန်းလေးနှင့် မေးကာ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် ပေါင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်လာထိုင်လေ၏။

"မေမေ ကိုယ်တိုင်ခွဲတာပဲ။ ဘယ်မအိုကေဘဲ ရှိပါ့မလဲ"
ခင်ဦးနွယ် အဖြေကို အားလုံးက သဘောတကျ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

"အန်တီအေမီရဲ့ ဒရင်းဘက်ကြီး ကျိုးသွားပါဦးမယ်နော် သား။ သားဘာသာ

ထိုင်စမ်းပါ"

ညီသူက သက်ဇော်နိုင်ဘေးက ခုံလွတ်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သူနှင့် သူငယ်ချင်းပမာ သက်ဇော်နိုင်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး နှုတ်ဆက်သည်။

"ဦး ဒီနေ့ ဘယ်နှစ်ယောက်ခွဲပြီးပြီလဲ။ အဲဒါလေးက မငိုလို့ ရိုက်ပေးရသေးလားဟင်"

သက်ဇော်နိုင်က ညီသူ့အမေးကို ချက်ချင်းမှတ်မိကာ ...

"ဒီနေ့ L.S.C.S မပါဘူးကွ"ဟု ပြောရင်း ညီသူ့ကို ချစ်ခင်စွာ ခေါင်းလေးကို ဖမ်းအုပ်ကိုင်ကစား ခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင်၏ အကြည့်များက မမနွယ်ဘေးတွင် တည်တည်လေးထိုင်နေခဲ့သော စည်သူ့ထံသို့ ရောက်သွားမိသည်။ ညီသူ 'အဟဲ'ဟု သက်ဇော်နိုင်ကို ပြုံးကျဲကျဲလေးကြည့်ကာ သူ့ခေါင်းလေးကို တွန်းဖယ် သွားခဲ့သည်။ ထိုစဉ် မမအေးမိက သီရေတာတံခါး တွန်းဖွင့်ကာ သက်ဇော်နိုင်ဆီသို့ လှမ်းခေါ်ခဲ့သည်။

"ဆရာရေ၊ ရယ်ဒီပြီ"

တစ်ဆက်တည်း ...

"ဟယ်၊ သားတို့လာပြီ။ အန်တီ သားတို့ဖို့ပါ ခေါက်ဆွဲကြော် မှာထားတယ်။ ဦးဦးဆရာက ဒီနေ့ ကျွေးတာတော့"ဟု ကလေးများကို လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

"မိုက်တယ်ဟေ့"

ညီသူလေးရဲ့အသံ။ သက်ဇော်နိုင် ညီသူတစ်ယောက်တည်းကို မျက်ခုံးမြှင့် နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

"လက်ဆေးပြီ မမအေးမိရေ"

သက်ဇော်နိုင် လက်ဆေးကန်တွင် လက်ဆေးစဉ် အသေးစားခွဲစိတ်ခန်းမှ 'ရယ်ဒီပြီ' လှမ်းအော် လိုက်သံနှင့်အတူ မူယာလည်း ထလာခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင်နှင့် လက်ဆေးကန်တွင် ဆုံမိသည်။ မူယာက မျက်ခုံးလေးချီကာ တီးတိုးပြောလိုဟန်လေးပြခဲ့သဖြင့် သက်ဇော်နိုင်က လက်ဆေးမပျက် သူ့အနီးသို့ တိုးကပ် ခေါင်းငုံ့နားထောင်ရလေ၏။

"မူယာပြောတယ် မဟုတ်လား။ ယူ့ဆာဂျင်ကို လျှော့မတွက်နဲ့လို့။ ဟိုတစ်နေ့က ကိုယ်တို့ စကားပြော နေတုန်း သူ ရောက်လာတယ်လေ။ ယူက သစ်ပင်အောက်မှာ ကေ့(စ်)တွေ တန်းစီခွဲပြလိုက်မယ်ဆိုတာ အခု သင်ခန်းစာပေးလိုက်တာပဲပေါ့။ ယူ့ကို အများကြီး ခွဲခိုင်းထားတာ။ ယူ ခွဲရမယ့် ကေ့(စ်)တွေ မူယာ လေ့လာ ကြည့်ပြီးပြီ။ ပေါက်မဲ မပါဘူး။ အားလုံး ဗလာတွေချည်းပဲ။ ဆီတစ်ပိဿာ ကန်တော့ရင်တောင် ကံကောင်းပဲ"

သက်ဇော်နိုင် ရင်အောင့်သက်သက် ခံစားမိရလေ၏။ ဒေါ်မူယာရဲ့အမြင်က အမြဲပင် ငွေကြေးနှင့် တိုင်းတာတတ်လေ၏။ သူမအမြင်ကို ကြားရပြီးတိုင်း

သက်ဇော်နိုင်ရင်၌ မရှင်းမလင်းဖြစ်ရမြဲပေ။ သည်တစ်ကြိမ်တော့ သင်ခန်းစာပေးလိုက်တာဖြစ်မှာဟူသော မူယာ့အပြောက မှန်များမှန်နေလေသည်လား။

□□□

တတိယလူနာမှာ သားကြောဖြတ် လျှောက်လွှာကျထားသော အမျိုးသမီးလူနာ ဖြစ်ပေ၏။ ဝမ်းဗိုက်ပြင် ဆီးစပ်အထက်မှာ ထုံဆေးလုပ်ပြီး‌ပတ်ထိုး၍ ဗိုက်ကို လက်နှစ်ဖက်လောက်လေး ခွဲဖွင့်ကာ သားကြောဆွဲယူ ဖြတ်ခဲ့သည်။ အေးအေးဆေးဆေး လုပ်သည်ပင်။ မိနစ် ၂၀ သာ။ လက်ဆေးပြီး သက်ဇော်နိုင် ထွက်လာကာ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်တို့အနီးမှာ လာထိုင်သည်။ ညီသူလေးက ပြုံးရယ် နှုတ်လျှာသွက်စွာ ...

"အိုကေလား ဦး"

စိတ်ဝင်တစား မေးခဲ့သည်။

"ဦးကိုယ်တိုင် ခွဲတာပဲ။ ဘယ် မအိုကေ ရှိပါ့မလဲ"

သက်ဇော်နိုင်က သူ့မေမေဖြေသည့်အတိုင်း လိုက်ဖြေခဲ့တော့ ညီသူက သဘောတကျ ဟက်ဟက် ပက်ပက်ရယ်သည်။ မမနွယ်က ပြုံးသည်။ စည်သူကတော့ ဆတ်ကနဲ သက်ဇော်နိုင်ကို မော်ကြည့်လေ၏။ နဖူးပေါ် တစောင်းရှည်ရှည်လေးဝဲကျနေသော သူ့ဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့်များကြားမှ သက်ဇော်နိုင်သို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင်မှာ ပွဲဆက်တွေများနေပြီမို့ လည်ပင်းဗွီပုံကျယ်ကျယ် လက်ပြတ်ခေါင်းစွပ် အင်္ကျီစိမ်းမှာ ချွေးစိုနေခဲ့ပြီ။ အရပ် ၅-ပေ ၁၁-လက်မခန့် ကိုယ်ခန္ဓာ ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင်၊ အားကစားသမား တစ်ယောက်လို ကျစ်လျစ်နထွားသော ထိုဆရာဝန်မှာ ကျူရှင်ဆရာ ဦးထင်မြတ်ထက် ပိုဆိုးနေသည်က သည်းခံပျော့ပျောင်းဟန် မျက်လုံးအကြည့်များ ရှိနေခြင်းပင်။ ဦးထင်မြတ်လို အရုပ်ဆိုးရွာစေသော မျက်မှန်ထူ လည်းမရှိ။ ညို၍စိုသော အသားအရေမှာ ချွေးစတို့ဖြင့် ပိုမိုချောမွတ်နေခဲ့သည်။ သွေးရောင်လွှမ်းနေသော နှုတ်ခမ်းထူများတွင် အမြဲ အပြုံးတစ်စရှိနေ၏။ ထိုပြုံးနေသောမျက်လုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းများဖြင့် စည်သူသို့ မကြာခဏ လှမ်းအကဲခတ်ကာ စကားဝိုင်းထဲသို့ ဆွဲခေါ်ယူတတ်သည်။ စည်သူ ခပ်မဆိတ်နေသည်။ စာကျက် နေယောင်ပြုသည်။ မကောင်းတတ်လွန်းမှ `ဟုတ်´ဟု တစ်ခွန်းတည်းပြောတတ်လေ၏။ ညီသူနှင့်မူ ခွဲစိတ်မှု တစ်ချပြီးလို့ တစ်ခါထွက်လာနားတိုင်း တစ်ခါပိုရင်းနှီးလာသလို ထင်ရသည်။ ညီသူက ထိုဆရာဝန်၏လက်ကို ကိုင်လှုပ်ကာ "သိလား ဦး၊ သိလား"နှင့် မဆုံးနိုင်သော စကားတွေ ပြောနေခဲ့သည်။

"အေး၊ ဟုတ်တယ်လေကွာ။ ဟုတ်တာပေါ့ကွာ" ဆရာဝန်ရဲ့ ထောက်ခံသံတွေ။

အခါတိုင်းက စည်သူတစ်ချက်ကြည့်လိုက်လျှင် အစ်ကို့မျက်နှာထား မြင်ရုံဖြင့် အသံတိတ်သွား တတ်သော ညီလေးညီသူက အသံတိတ်လိုက်ရမှာစိုး၍လားမသိ။ အစ်ကိုစည်သူကို လှမ်းပင်မကြည့်ခဲ့တော့ပေ။ သက်ဇော်နိုင် နောက်တစ်ကြိမ် သီရေတာထဲ ပြန်ဝင်သွားစဉ် စည်သူ စာအုပ်တွေကို သိမ်းဆည်းသည်။

"ညီလေး၊ ကျူရှင်တီချာ လာတော့မှာကွာ။ ပြန်စို့။ ပစ္စည်းသိမ်းတော့"

"ဟာ ကိုကိုကလည်း အစောကြီးရှိပါသေးတယ်"

ညီသူက နေချင်သေး၏။ ဆရာဝန် ဦး ခွဲစိတ်ခန်းက ထွက်အလာကို စောင့်စကားပြောချင်သေး၏။ နောက်ဆုံးမှာ ခင်ဦးနွယ်က ဖြေရှင်းပေးရလေသည်။

"ဟုတ်တယ် ညီသူ။ အိမ်ရောက်ရင် ရေချိုးရဦးမှာ။ စားရသောက်ရဦးမှာ။ ဆရာမလာရင် အချိန် အတော်ပဲ ဖြစ်မယ်"

"ဟုတ်"

ညီသူ မျက်နှာလေးမှုန်မှုန်ဖြင့် ဆိုသည်။ ခင်ဦးနွယ်အနီးသို့ တိုးကပ်ကာ တိုးတိုးလေးတိုင်ပင်၏။

"မေမေ၊ ဦးက သားရဲ့ ဒုံးပျံနာရီလေး အသံမမြည်တာကို ပြင်ပေးမယ်တဲ့။ အဲဒါ သား သူ့ကို ပေးခဲ့ရင် စိတ်ချရပါတယ်နော်"

ခင်ဦးနွယ် ရယ်ချင်မိသော်လည်း မျက်နှာတည်တည်ထားလို့ ...

"စိတ်ချရမှာပါ သားရဲ့။ ဒါပေမယ့် သူက အင်ဂျင်နီယာတော့ မဟုတ်ဘူးနော် "

ညီသူ လှစ်ကနဲ ရယ်သည်။

"သား သိပါတယ် မေမေ။ ရော့၊ မေမေ ပေးလိုက်နော်"

သူ့လက်က နာရီလေးကို အစ်ကို မမြင်အောင် ချွတ်ကာ ခင်ဦးနွယ် လက်ထဲထည့်ပေးခဲ့သည်။

"ညီသူ ကြာတယ်ကွာ"

ခွဲစိတ်ခန်းမှ အပြင်သို့ ထွက်သော စင်္ကြံမှ စည်သူက လှမ်းခေါ်သည်။ ညီသူ ပြေးလွှားသံလေးက တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားခဲ့လေ၏။

□□□

သီရေတာထဲတွင်လည်း စည်သူနှင့် ညီသူ အကြောင်းကိုပဲ ပြောနေခဲ့ကြသည်။ ခွဲစိတ်ကုသမှုတစ်ခုရဲ့ နိဂုံးပိုင်း ရောက်ရင်၊ ခွဲစိတ်ကုသမှုမှာလည်း အခက်အခဲမရှိခဲ့ရင် ခွဲစိတ်သည့်အဖွဲ့မှာ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ စကားတွေ ပြောမိကြမြဲပေ။ ခေါင်းချင်းဆိုင် ခွဲစိတ်နေကြရင်း ပြောမိကြသည့် စကားတွေကို သတိမမေ့သော ထုံဆေးဖြင့် ခွဲစိတ်ခံရသူ လူနာက နောက်တစ်ရက်မှာ ပြန်ပြောပြတတ်တာ နားထောင်ကြည့်လျှင် အလွန် ရယ်မောစရာကောင်းနေတတ်သည်။ သည်တစ်ကြိမ် မမအေမီက စည်သူနှင့် ညီသူလေးရဲ့အကြောင်းကို ပြောခဲ့သည်။

"ဆရာ မရောက်ခင်လေး စည်သူက ကျွန်မတို့ကို မခေါ်နိုင်မပြောနိုင် ဖြစ်သွားလို့ အခု အဲဒါ ပြန်စည်းရုံးယူထားရတာ"

"ဆိုစမ်းပါဦး မမအေမီရဲ့"

"ဖြစ်ချင်တော့ အပင်းဒစ်ခွဲတဲ့ ပေးရှင့်က ဒီမြို့က နာမည်ကြီးဗေဒင်ဆရာ ဖြစ်နေတာ။ ဘာပြော ကောင်းမလဲ။ တစ်ဆေးရုံလုံး ဝိုင်းမေးလိုက်ကြတာ။ တိုကင်ယူရမတတ်ပဲ"

"အလကားမေးရလို့ ဖြစ်ရမယ်"

"ဟုတ်ပါ့။ နောက်ဆုံး မမတစ်ယောက်တည်း ကျန်တယ်။ ဗေဒင်ဆရာကလည်း သူ့ကို ခွဲပေးတဲ့သူ ဆိုတော့ မမကိုပဲ အထူးဟောပေးချင်တာ"

"အဲဒါနဲ့ မမက မေးရောလား"

"ကျွန်မတို့ မေးပေးတာလေ။ မမ မွေးနေ့သက္ကရာဇ် ပေးပြီးတော့ပေါ့။ ဟောစာတမ်းလေး ပြန်ပေးတော့ မမက စာအုပ်ကြားထဲ ညှပ်ယူသွားတာ။ ဖတ်တောင် မဖတ်လိုက်ရဘူး။ စည်သူက တွေ့သွားပြီး မမကို ဂျီကျ ရောတဲ့။ မမက ဆေးရုံက မေးပေးတာ၊ မဖတ်ရသေးဘူးဆိုတော့ ပေးမဖတ်တော့ဘဲ ကျွန်မတို့ကိုတွေ့တိုင်း မျက်နှာပုပ်သိုးနေတော့တာ"

"အဲဒီကတည်းက မမကို ချုပ်ချယ်တော့တာတဲ့။ ဇာအင်္ကျီမဝတ်ရဘူး။ အင်္ကျီလက်ပြတ် မဝတ်ရဘူးနဲ့။ မမက ဇာအင်္ကျီလက်ရှည်လေးများ ဝတ်ရင် သိပ်လိုက်တာလေ။ ညီသူကတော့ သူ့အမေကို `မေမေ နောက်အိမ်ထောင်ကျမယ်ဆိုရင် ဖေဖေနဲ့ပဲ ပြန်အိမ်ထောင်ကျလို့ မရဘူးလား´လို့ မေးသတဲ့။ မမတော့ ဒီသားနှစ်ယောက်နဲ့ လုံးဝမလွယ်ဘူးပဲ"

"ဗေဒင်က ဘာဟောလိုက်သလဲမှ မသိတာ"

"အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ် အနှောင့်အယှက် မြင်တယ်လို့ ဟောလိုက်တယ်လေ "

"မမအေမီက ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ"

"ကျုပ်က အရင် ခိုးဖတ်ထားတာ၊ သိတာပေါ့"

သက်ဇော်နိုင် အားပါးတရ ရယ်မောမိရလေ၏။

"နောက်မှ မမကို ပြန်ပြောရတယ်။ မမကတော့ အရွယ်ရှိသေးတဲ့ မိန်းမဖြစ်ဖြစ်၊ ယောကျ်ားဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုဟောကြမှာ မဆန်းပါဘူးလို့ ပြောတယ်"

"မမကို သူ့သားနှစ်ယောက်က ဘယ်လောက်တွန့်တိုသလဲဆိုတာ ပြောပါတယ်"

"စည်သူကတော့ လူကြီးလေးတစ်ယောက်လိုပဲ။ သူ့ကြည့်ရတာ ယောကျ်ားသား ကြီးကြီးမားမား တစ်ယောက်လို သူ့အိမ်ကို စောင့်ရှောက်ပေးချင်တဲ့ ပုံစံမျိုး။ သားကြီး အဖနေရာပေါ့။ ညီသူလေးကိုတော့ ကျွန်တော် ချစ်တယ်ဗျာ။ ဘယ်လို ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကလေးလည်း မသိဘူး"

"ဆရာတင် မဟုတ်ဘူး။ အားလုံးက ချစ်ကြတာ။ မမနဲ့လည်း တူပါ့။ စကားအရမ်းသွက်တာတော့ သူ့အဖေနဲ့တူတာ။ ဘယ်သူနဲ့မဆို သူအဖွဲ့ကျတယ်"

ကေ့(စ်)ပြီးလို့ ထွက်ခဲ့တော့ စည်သူ၊ ညီသူတို့ကို မတွေ့ရတော့။ မမနွယ်ကိုသာ အဝတ်လဲခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့တာ တွေ့ရသည်။ အစိမ်းနုခံတွင် အရောင်လေးငါးမျိုးပါသော ပါတိတ်ဆင်ကို ထက်အောက်ဆင်တူ ဝတ်ထားသည်။ မြန်မာအင်္ကျီပုံ လက်စကလေးတွင် လည်ထောင်လေးပါ၏။

"ညီသူတို့ ပြန်သွားပြီလား မမ"

"ကျူရှင်ချိန်နီးနေလို့ ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီလေ"

၃-နာရီ မကျော်ဘူး ထင်ထားပေမယ့် ပြင်ဆင်ချိန်တွေနှင့် ၃-နာရီ ၁၅-မိနစ် ရှိပြီ ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး တစ်ယောက်က လိပ်ခေါင်းဝေဒနာသည်။ အလွယ်ဆုံးပဲ။ ဘယ်လောက်မှ ကြာမှာမဟုတ်။

"မမနွယ် ပြန်တော့မလို့လား။ ပြီးလည်း ပြီးပါပြီ။ ပိုင်း(လ်) တစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တာ"

"ပြန်လို့မရသေးဘူး။ အခုပဲ Acute Abdomen ထင်ရတဲ့ ပေးရှင့်တစ်ယောက် ရောက်လာတယ် လာပြောလို့ ဝါ့(ဒ်)ထဲ ပြေးလိုက်ဦးမယ်"

"ဟိုက်"

သက်ဇော်နိုင် သူ့နဖူးကို လက်ဝါးနှင့်ရိုက်သည့်သဏ္ဍာန် ပြုရင်းရယ်၏။ တစ်ကိုယ်တည်း ကြဲခဲ့ရ သည်မို့ သူ နည်းနည်းတော့ ဖြုံနေပြီလည်း ဖြစ်သည်။

"ဖွင့်ရမယ်ဆိုရင် ကိုယ်ဝင်ပေးမှာပါ။ မမအေမီတို့ကို ပြောထားပေးဦးနော်။ နောက်တစ်ယောက် ဆက်ချင်ဆက်ရမှာ။ ပစ္စည်းပေါင်းပြီးသားရော ရှိသေးလား။ ပြင်စရာရှိတာ ပြင်ထားပေးပါလို့"

"ရပါတယ်။ ဝင်ရရင်လည်း ကျွန်တော်ပဲ ဆက်ဝင်လိုက်မှာပါ"

"ကြည့်တာပေါ့လေ။ သက်ဇော်နိုင်ပြီးရင် ဝါ့(ဒ်)ထဲ လိုက်ခဲ့ဦးပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

ခင်ဦးနွယ် လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ခြေလှမ်းများများ မရောက်မီ ...

"မမနွယ်"

လှည့်ကြည့်တော့ သက်ဇော်နိုင်က အားတောင့်အားနာဟန်ဖြင့် သူမဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။

"ကျွန်တော် မမနွယ်ကို တောင်းပန်စရာရှိပါတယ်။ ဟိုနေ့က ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ ရည်ရွယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ဆာဂျရီ ဝါသနာပါတော့ ကျွန်တော်ရောက်တဲ့ ဆေးရုံမှာ အဲဒါသာ လုပ်ခွင့်မရရင် လုပ်လို့ရတဲ့နေရာမှာ လုပ်မိလိမ့်မယ်လို့ နည်းနည်း အပြောကြီးလိုက်မိတာပါ။ မမနွယ် ကျွန်တော့်ကို ဒီနေ့ ကေ့(စ်)တွေ အများကြီးတင်ပေးတာ မကျေနပ်လို့ ရှင်းတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ အတွေ့ အကြုံ ယူချင်တဲ့သူဆိုတော့ များလေကြိုက်လေပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်စကား လွန်သွားတာအတွက် မမ စိတ်ထဲမှာ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်လို့။ တောင်းပန်ပါတယ်"

မမနွယ်က သူ့ကို မမြင်ဖူးသလို ခပ်ကြာကြာ ကြောင်ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ ပြီးမှ မျက်လုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းများ ဖြည်းဖြည်းပြုံးလာရင်း ...

"ပြီးတာပဲလေ"ဟုသာ ပြောလျက် ချာကနဲ လှည့်ထွက်သွားခဲ့ပေ၏။

သက်ဇော်နိုင် စိတ်မချင့်မရဲဖြင့် ကျန်ရစ်သည်။

❖❖❖

နောက်ဆုံးလူနာတွင်မှ သည်စကား ကြားရ၍ တော်တော့သည်။ မမအေမီကလည်း ပါးသည်။ သည်အကြောင်းကို နောက်ဆုံးအချိန်တွင်မှ အသိပေးခဲ့ခြင်းပေ။ ပြောချင်လို့ ရင်ထဲမှာ ယားနေခဲ့တာကို မျိုသိပ် ထားခဲ့ရသည်က အိုတီ စပြီး မကြာခင်ကတည်းက။

"ဆရာရေ၊ ဒေါ်မူယာက ဦးမြမောင်ကိစ္စကို ပြောသွားတယ်တဲ့"

သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ခါး မတ်သွားခဲ့ရသည်။ သူ ဒီအကြောင်းကို တစ်နေ့လုံး မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေ ခဲ့သည်။

"မခွဲလို့ မဖြစ်ဘူးလား ဆရာလေးရယ်"

အဘိုးအို သူ့လက်ကို ကိုင်၍ မေးခဲ့တာ ချက်ချင်းပြန်မြင်ယောင်ခဲ့သည်။

ဒေါ်မူယာက သူမရဲ့လူနာ ရင်သားအကြိတ်လေးကို ခွဲစိတ်ပေးနေရင်းက ပြောခဲ့သည်တဲ့။

"ဒေါ်ခင်မြသီ The Operation was successful but the patient is dead ဆိုတဲ့စကား ကြားဖူးသလား"

"ကြားတော့ ကြားဖူးသလိုပဲ မမ"

"ဆရာဝန်လောကမှာ အဲဒီစကားလေးက တီးတိုးပြက်ရယ်စကားလေးပေါ့။ ခွဲစိတ်မှုကတော့ အောင်မြင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူနာကတော့ သေသွားတယ်တဲ့။ အဲဒါ လောလောဆယ် ဒီဆေးရုံမှာ ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ သိလား"

"ဟင့်အင်း"

"ဦးမြမောင်ကေ့(စ်)လေ။ အော်ပရေးရှင်းကြီးကတော့ အောင်မြင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးမြမောင် ခမျာတော့ သွားရှာပြီ အဟင်းဟင်း။ မဆင်မခြင် ကိုယ်လုပ်ချင်တာ တစ်ခုတည်းသိလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲနော်"

သက်ဇော်နိုင် ဒေါသကြောင့် လက်တွေပင် တုန်လာခဲ့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လှည့်ပတ်နေတဲ့ သွေးတွေ ညိုညစ်ကြမ်းရှကုန်တော့သလို သူ့မျက်နှာပြင် မည်းညိုနာကျင်သွားခဲ့သည်။

"တောက်"

တောက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်မိရလေ၏။ ခွဲစိတ်မှုပြီးစီးပြီမို့ ခွဲစိတ်ဝတ်စုံကို အကြမ်းပတမ်း ဆွဲချွတ်ပစ်လေ၏။

"ပြောရက်လိုက်တာဗျာ။ ဒီစကား ဒီနေရာမှာ သုံးစရာလား"

သူ့အသံဟုပင် မမှတ်မိအောင် တုန်ယင်အက်ကွဲနေခဲ့သည်။ နော်အေမီမှာ

ဆရာဝန်လူရွယ်ကို အံ့အား သင့်နေမိသည်။ အေးဆေးပျော်ရွှင်တတ်သော ဦးသက်ဇော်နိုင်တွင် ဒီလိုဒေါသမျိုး ရှိလိမ့်မည် မထင်ခဲ့။

"ဆရာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီ။ ဆောရီး ဆရာရေ။ ဒါကြောင့် မမက ပြောတာ။ ဦးသက်ဇော်နိုင်ကို သွားမပြောကြနဲ့လို့"

"မမနွယ် သိတယ်လား"

သူ့အသံ အနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းသွားခဲ့သည်။

"သိတာပေါ့ ဆရာ။ ခင်မြသီက ကေ့(စ်)ပြီးပြီးချင်း ပြန်ပြောပြခဲ့တာ"

"မမနွယ်က ဘာပြောသလဲ"

"ပြောချင်တာ ပြောပါစေတဲ့။ ကွယ်ရာမှာ ပြောတဲ့စကားအတွက် ပြဿနာဖြစ်ရမှာ ကလေးဆန်လွန်း လှပါတယ်တဲ့"

သက်ဇော်နိုင် ဒေါသများ ငြိမ်သွားခဲ့သည်။ မမနွယ် အစောကတည်းက သိနေခဲ့သည်။ သို့စဉ်လျက် မမနွယ်မျက်နှာတွင် ငြိုငြင်ရိပ် မမြင်ရ။ ခွဲစိတ်မှုတွေ အားလုံးပြီးသည်အထိ သူ့ကို ထိုင်စောင့်ပေးနေခဲ့ သေးသည်။

"ကျွန်မကလည်း ကျွန်မပဲ။ ဆရာ့ကို ပြန်မပြောဘဲကို မနေနိုင်ဘူး။ ကိုယ်လည်း ခွဲတဲ့အဖွဲ့ထဲမှာ ပါခဲ့တာကိုး။ မခံချင်လို့"

"ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဒေါသဖြစ်သွားမိတယ်။ အဲဒါ မမအေမီနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးဗျာ။ မမအေမီ ပြောတဲ့စကားမှ မဟုတ်ဘဲ။ တရားမဲ့တဲ့၊ မိန်းမလို မိန်းမရစကားပဲ"

သက်ဇော်နိုင် အဝတ်လဲခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

ရုပ်လက်တိုအဖြူနှင့် ပိုးတွဲလုံချည် အပြာအနက်ကွက်ကို ပြန်လဲဝတ်ဆင်သည်။ တစ်နေကုန် နေခဲ့ ရသော သီရေတာထဲမှ ထွက်သည်။ စကြံ့အတိုင်း ထွက်ခဲ့လျှင် ဆေးရုံရဲ့ အဆောင်တိုင်းရှေ့က ဖြတ်သွားသော စကြံ့ရှည်ကြီးသို့ ရောက်၏။ ထိုစကြံ့အတိုင်း ခွဲစိတ်ကုသဆောင်ဆီဝင်ဖို့ လျှောက်ခဲ့လေ၏။

၀၀၀

သက်ဇော်နိုင် မျက်နှာမှုန်မှုန်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်ကို ခင်ဦးနွယ် လှမ်းမြင်ရလေသည်။ အခြေ အနေကောင်း ဖြစ်စေချင်၍ နွယ် ပြုပြင်ယူခဲ့သမျှ အရာမထင် ဖြစ်ချေပြီ။ သီရေတာက နွယ်မထွက်ခွာမီ သက်ဇော်နိုင် တောင်းပန်စကားကို ကြားခဲ့ရသည်။ နွယ် စိတ်ပျက်သွားမိခဲ့သည်။ မှုယာရဲ့စကားကို ပြန်ကြား ရစဉ်ကထက် အခံရဆိုးခဲ့သည်။ ဘာကိုမှ ပြုပြင်မယူလိုတော့ဘဲ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်ပါစေ ထားလိုက်ချင်စိတ် ဝင်မိသည်။ သီရေတာက သက်ဇော်နိုင် ထွက်ခဲ့လျှင် ခွဲစိတ်လူနာဆောင်ကို နွယ်နှင့်အတူ လှည့်လည်ကြည့် စေမည် စိတ်ကူးထားမိ၏။ သူ့ ပစ္စက္ခအခြေအနေမှ ထွက်ပြေးပုန်းရှောင်နေခဲ့စဉ် ဆေးရုံမှာ ဘယ်လို အရေးပေါ် လူနာတွေရောက်ခဲ့ပြီး နွယ်တို့ ကုသပေးခဲ့ကြတာ၊ ခွဲစိတ်မှုကျွမ်းကျင်သော ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို အခြား လူနာတွေက လိုအပ်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေသေးတာ ပြောပြဖို့ နွယ် စိတ်ကူးထားမိသည်။ အခုတော့ နွယ် စိတ်ပျက်ပြီ။ ကိုယ့်ကို ရင်ဆိုင်ပြောတာမဟုတ်သော အကြားစကားတစ်ခုအတွက် အာဃာတဖြင့် နွယ်က တမင် ကေ့(စ်) များများ တင်ပေးခဲ့သည်တဲ့လား။ တော်တော် အတွေးကောင်းတဲ့ ဦးနှောက်ပဲ။

နွယ် သူ့ကို တည်ငြိမ်စွာ ပြုံးနှုတ်ဆက်သည်။ သူ ပြန်လည်ပြုံးခဲ့ပေမယ့် သူ့အပြုံးက အင်အားမရှိ။ သူ့ မျက်နှာမကောင်းရုံသာမက အနည်းငယ် နွမ်းနယ်နေပုံရသည်။ သူ ခွဲစိတ်ရသည့် ခွဲစိတ်မှုများက အခက် အခဲ မရှိနိုင်။ သို့သော် အာရုံစိုက်ချိန်များခဲ့လျှင် နွမ်းနယ်လာမှာပင်။ ပြီး တစ်ချိန်လုံးရပ်လျက် အလုပ်လုပ်ခဲ့ ရသည်။ အာရုံစူးစိုက်ရလွန်း၍ ချွေးတွေ စီးကျနေကာ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တောင့်တင်းနေခဲ့မည်။ Operation List ဆွဲသော နွယ်လည်း နည်းနည်းလွန်သွားသည် ထင်ပါ၏။

"အခုန ကေ့(စ်)က ဘာကေ့(စ်)လဲ မမ"

"အိုတီဖွင့်ဖို့ မလိုပါဘူး။ Amoebic Hepatits (ဝမ်းကိုက်ပိုးကြောင့် အသည်းရောင်ရောဂါ)ပါ"

"တော်သေးတာပေါ့ဗျာ"

သူ့အပြုံးက စောစောလေးက အိုတီထဲမှာ မြင်ခဲ့ရသလို ပေါ့ပါးခြင်းမရှိ။ နေပါဦးလေ။ နောက်ဆုံး ကေ့(စ်)မဝင်ခင် ခင်ဦးနွယ်ကို တောင်းပန်စကားဆိုစဉ်က သက်ဇော်နိုင် သည်မျှ မျက်နှာမပျက်ခဲ့သေးတာ အမှတ်ရသည်။ နွယ် တစ်ခုခုကို သိရှိကာ ...

"မင်းကို မမအေမီက ပြောပြလိုက်ပြီလား သက်ဇော်နိုင်"

"ပြောလိုက်တယ် မမနွယ်။ The Operation was successful but the patient is dead ဆိုတာ"

သူ့အသံတိုးတိုးက အက်ကွဲနေခဲ့သည်။ မှုယာ့စကားက သက်ဇော်နိုင်ကို များစွာထိခိုက်စေခဲ့လိမ့်မည်။ နွယ် သက်ဇော်နိုင်ကို နားလည်လိုက်မိလေ၏။ နှစ်သိမ့်ပေးလိုစွာ ...

"ကွယ်ရာမှာ ပြောတဲ့စကားကို ကိုယ်တို့ မတုံ့ပြန်ကြပါစို့နဲ့လား" နွယ်က ပြောခဲ့လျှင် သူ မျက်နှာမှုန်မှုန်နှင့်ပင် ...

"ဟုတ်ကဲ့"ဟု ဆိုခဲ့သည်။ သူ့မျက်နှာငုံ့ငုံ့ကို ကြည့်ကာ နွယ် စိတ်ပြောင်းမိလျက် ...

"ကိုယ့်အခန်းမှာ ခဏ ထိုင်ရအောင်လေ"

ခွဲစိတ်ကုသ အမျိုးသမီးနှင့် အမျိုးသားလူနာဆောင်ကြားတွင် ဆရာဝန်၊ ဆရာမ ဂျူတီခန်း ရှိသည်။ ထိုအခန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ခင်ဦးနွယ်၏ အခန်းပေ။ နားနေခန်းလည်းဖြစ်၊ လူနာလည်းကြည့်သော အလုပ်ခန်း ဖြစ်လေ၏။ သက်ဇော်နိုင် လိုက်ဝင်လာခဲ့သည်။ နွယ်တစ်ယောက်တည်း ရှိနေချိန်ကလွဲလျှင် အဝင်ဂ ခန်းဆီးအနည်းငယ် ပွင့်ဟထားစေမြဲကို သက်ဇော်နိုင်လည်း သတိထားမိသည်။ နွယ့်အခန်းထဲ ဝင်ခဲ့တိုင်း သူဝင်ပြီးသည်နှင့် ခန်းဆီးစကို စုသိမ်းဖွင့်ဟလိုက်တတ်သည်။ ပြန်ထွက်လျှင် ခန်းဆီးကို ပြန်စေ့ထားတတ်ခဲ့လေသည်။ သက်ဇော်နိုင် နွယ့်စားပွဲရှေ့က ထိုင်ခုံတွင် ဝင်လာထိုင်ခဲ့သည်။

"သက်ဇော်နိုင် ဒီနေ့ ပင်ပန်းသွားတယ် ထင်တယ်"

"မပင်ပန်းပါဘူး မမ။ ရပါတယ်"

"ကိုယ်လည်း လွန်သွားပါတယ်။ ကိုယ်ရည်ရွယ်တာကတော့ တစ်မျိုးပါ"

"ဘာကိုလဲ။ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး"

သက်ဇော်နိုင် သူမကို အတွေးခက်စွာ ကြည့်၏။ ခင်ဦးနွယ် ငြိမ်သက်စဉ်းစားနေမိသည်။ လူနာ တစ်ယောက်တည်းအတွက် ခံစားနေသော သူ့ကို ဝါ့(ဒ်)ထဲက လူနာတွေအကြောင်း ပြောပြဖျောင်းဖျဖို့ ဖြစ်ပေမယ့် သူမအကြောင်းနှင့်ယှဉ်၍ ရိုးရိုးပင် ပြောပြဖို့ နွယ်ဆုံးဖြတ်မိသည်။ ခုချိန်မှာ ဒါပဲ အထိရောက်ဆုံး ဖြစ်တော့မယ်။ ခင်ဦးနွယ် သူ့ကို ဘာကြောင့် ကေ့(စ်)များစွာ ဝင်ခိုင်းခဲ့တာလဲ။

"ဦးမြမောင် အတွက် သက်ဇော်နိုင် စိတ်ထိခိုက်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်ရိပ်မိပါတယ်။ ဒီအတွက် ဖြေဖျောက်နိုင်ဖို့ လိုတယ်လေ။ ကိုယ်တွေ့ထားတဲ့ အကောင်းဆုံးကုထုံး မင်းကို ပေးကြည့်မိခဲ့တာပါ"

သက်ဇော်နိုင်က သူမကို ခပ်တွေတွေ ငေးကြည့်နေဆဲ။

"ကိုယ်နဲ့ သူ အဆင်မပြေကြတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်က Surgical Ward မှာ A.S ပေါ့။ First Assistant က ကိုယ့်ရဲ့ ဆရာရင်းပဲ။ ဆရာက အဲဒီလိုအချိန်မှာ ကိုယ့်ကိုညှာပြီး ဘာမှမခိုင်းခဲ့တော့ဘူး။ သူကိုယ်တိုင်ပဲ လုပ်တော့တာ။ ကိုယ် ဆရာ့ကို သွားတွေ့ခဲ့တယ်။ `ကျွန်မ လုံးဝအနားမရှိ အလုပ်လုပ်ပါရစေ´ ဆိုပြီးတော့ ဆေးရုံမှာ နေ့ရောညပါ ဂျူတီတွေ ဝင်ခဲ့တယ်။ သီရေတာထဲက မထွက်ဘဲ လာသမျှကေ့(စ်) ဒိုင်ခံခဲ့တယ်။ မေ့ဆေး Training လည်းရအောင် ယူလိုက်တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေရှိတဲ့ ဒပ်ဖရင်ကိုသွားပြီး OG လည်း ဝင်ခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အနားမပေးဘဲ အလုပ်တွေလုပ်ခဲ့တာ။ မေ့တန်သရွေ့ မေ့ထား လိုက်နိုင်ပြီး

အချိန်တိုတိုနဲ့ ပုံမှန်အခြေအနေကို ပြန်ရောက်လာနိုင်ခဲ့တယ်။ ကိုယ့်အတွက်တော့ ဒီနည်းက မဆိုးဘူးပဲ။ Training တွေလည်း အများကြီးရခဲ့တယ်"

သက်ဇော်နိုင် အံ့ဩစွာ နားထောင်နေမိ၏။ မမနွယ်စကားကို ကြားရတာ သူ့သွေးမည်းညိုညိုတွေကို နီရဲသန့်စင်လာစေသလိုပေ။ သွေးတွေ ကြည်လင်ကာ အတွေးတွေလည်း ကြည်လင်လာစေသည် ထင်မိ၏။ မမ နွယ်ထံမှ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ သည်တစ်ကြိမ် ပထမဆုံး ကြားရသည်ပဲ ဖြစ်၏။ ခါတိုင်း ကြားနေကျလို ...

`ဆရာ ထူးချွန်တာ၊ ကြိုးစားစနစ်ကျတာ၊ သားတွေအပေါ် ချစ်မြတ်နိုးလှတာ´တွေ မဟုတ်ခဲ့။ သူမ နှုတ်မှ သူမဘဝ လောကဓံကို ပထမဆုံး ကြားရခြင်းပေ။

"ကိုယ့်တုန်းကလို အလုပ်တွေနဲ့ ကုစားရင် ပျောက်လွယ်မလားလို့ ဒီနေ့ ကေ့(စ်)များများ ခွဲခိုင်းလိုက် မိတာပါ။ သက်ဇော်နိုင်နဲ့ ကိုယ် ခံယူချက်ချင်း တစ်သဘောတည်း မရှိနိုင်တာ မစဉ်းစားမိလိုက်ဘူး။ ကိုယ့်ဘက်က လွန်သွားခဲ့ပါတယ်"

"မမနွယ် မလွန်ပါဘူး။ ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်တာတွေ မတရားခိုင်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အဲဒီလို အလုပ် လုပ်နေရတော့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေခဲ့တာလည်း တကယ်ပါပဲ"

"ကိုယ်လွန်သွားခဲ့လို့ပဲ မင်းက တောင်းပန်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား။ သစ်ပင်အောက်မှာ ပေးရှင့်တွေ ခွဲပစ်လိုက်မယ်လို့ ကြားရတုန်းက ကိုယ်ဖြင့် ပြုံးတောင်ပြုံးမိသေးတာ။ မင်းစကားက သဘောကျစရာ ကောင်းလို့လေ။ အဲဒီအာဃာတနဲ့ ကေ့(စ်)တွေ အများကြီး ခွဲခိုင်းခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး"

သက်ဇော်နိုင်က သူ့ဆံပင်များကို လက်ဖြင့် နောက်ပြန်သပ်သည်။

"ဟာ၊ သေပါတော့ဗျာ။ အားလုံး ရှုပ်ကုန်ပြီ။ အဲဒါလည်း ပယောဂပဲ။ ကျွန်တော် သူများပြောတာ နားယောင်ပြီး မမနွယ်ကို ပြောလိုက်မိတာ။ တကယ်လွန်တာက ကျွန်တော်ပါ"

ယောက်ျားတစ်ယောက်မို့သာ ထိုပယောဂရဲ့အမည်ကို မပြောဘဲထားရသည်။ မမနွယ်လည်း အံ့ဩ သွားဟန် မြင်ရ၏။

"ဩော် ဒီလိုလား။ မမအောမီ ပြောပြခဲ့တဲ့ ပယောဂနဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်းထွက်များလား"

မမနွယ်လည်း နားလည်လာခဲ့ဟန် ကြည်လင်ပေါ့ပါးသော အပြုံးလေးတစ်ခု ထင်လာခဲ့သည်။

"အသေအချာပေါ့"

သို့သော် ထိုပယောဂကြောင့်ပင် မမနွယ်နှင့် သူ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဆန်သော စကားတွေကို မမျှော် လင့်ဘဲ ပြောမိကြပြီ။ ပိုလို့ ရင်းနှီးနွေးထွေးလာရသည်။

သက်ဇော်နိုင် ခေါင်းမော့၍ ရယ်မောနေမိခဲ့သည်။ သူ့စိတ်တွေ အကြည်လင်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ မမနွယ်ကလည်း ဖြည်းဖြည်းသာသာ ရယ်မောလေ၏။

"ဒါဆိုရင် မင်း မနက်ဖြန် ဂျူတီလာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဝါ့(ဒ်)ထဲမှာ ill case တွေ အများ ကြီးကွာ။ ကိုယ်လည်း တချို့တလေ ပုခုံးပြောင်း တာဝန်ပေးချင်တယ်။ ပုခုံးညောင်းလှပြီ"

မမနွယ်ရဲ့ ခပ်ညည်းညည်း ရွှန်းပြက်သော အပြောကို သက်ဇော်နိုင်က ရယ်မောရင်း ...

"လာမှာ မမ။ ကျွန်တော် လာခဲ့မှာပါ"

ကတိပေးသည်။ ညနေ ၄-နာရီ ထိုးခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ခင်ဦးနွယ်ရော သက်ဇော်နိုင်ပါ အိမ်ပြန်ကြဖို့ ပြင်သည်။

"ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ် မမ"

"ကောင်းပြီလေ။ ဪ၊ ခဏ သက်ဇော်နိုင်"

မမနွယ်က သတိရလိုက်သလို သူ့စာအုပ်ကြားမှာ ညှပ်ထားသော ပစ္စည်းလေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူ ခဲ့သည်။ ဒုံးပျံရုပ်နာရီလေး။ ခလုတ်နှိပ်လိုက်မှ ဒုံးပျံအဖုံးလေး ပွင့်ဟကာ ဒုံးပျံတက်သံလေးနှင့်အတူ နာရီနှင့် မိနစ် ပေါ်လာသော ကလေးပတ်နာရီလေး။ နာရီလေး အသံမမြည်တော့တာ ကြာပြီ။ သက်ဇော်နိုင်သို့ ကမ်းပေး ခဲ့သည်။

"ဦးကို ပေးလိုက်ပါတဲ့။ ညီသူ ပေးသွားတာ။ အသံပြင်ခိုင်းပြန်ပြီ ထင်တယ်။ သူကျေနပ်အောင် ခဏ ယူထားပြီး ပြင်မရဘူးဆိုပြီး ပြန်ပေးလိုက်ပေါ့ကွာ။ ညီသူက ဒီလိုပဲ သူ့ကစားစရာအရုပ်တွေနဲ့ လူတကာကို လိုက်ရှုပ်တော့တာပဲ"

သက်ဇော်နိုင် နာရီလေးကို အနည်းငယ် စိတ်လှုပ်ရှားမိစွာ လှမ်းယူခဲ့သည်။ သည်နာရီလေးက ညီသူရဲ့ ခင်မင်မှုနှင့် ယုံကြည်မှု ပြယုဂ်လေးတစ်ခုပေ။

"ညီသူရေ၊ ကိုယ်နဲ့ ဆာဂျင်ကြားမှာ နောက်ဆိုရင် ဘယ်လိုအထင်လွဲမှုတွေမှ မရှိစေရတော့ဘူးဆိုတာ ကိုယ်ကတိပေးပါတယ်"

နာရီပိုင်ရှင်လေးသို့ သက်ဇော်နိုင်စိတ်ထဲက တိုင်တည်ကတိပေးနေမိလေ၏။

၀၀၀

တစ်ပတ် ကြာမြင့်သွားခဲ့သည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ခွဲစိတ်ရက်ဖြစ်သော ဗုဒ္ဓဟူးနေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ Operation Listတွင် အကြီးစားခွဲစိတ်မှု သုံးခုနှင့် အသေးစားခွဲစိတ်မှုလေးခု တင်ထားခဲ့သည်။ ဆာဂျင် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က အကြီးစား ခွဲစိတ်မှု နှစ်ခု၊ ဒေါ်မူယာက အသေးစားခွဲစိတ်မှု နှစ်ခုနှင့် ကျန်ခွဲစိတ်မှုများက သက်ဇော်နိုင် ရှင်းရမည့် ကေ့(စ်)များပေ။ ဆာဂျင်၏ လက်ထောက်ခွဲစိတ်သူအဖြစ်လည်း သက်ဇော်နိုင် ဝင်ပေးရမည်။

ပထမဆုံးလူနာမှာ ဘေလုံးအကြီးကြီး ရှိနေခဲ့သည်။ ထိုဘေလုံးကို ခွဲထုတ်ရမှာ ဖြစ်သည်။ ပထမဆုံး လူနာဖြစ်၍ ဆရာဦးအောင်မြင်ပါ ထုံးစံအတိုင်း ရှိနေခဲ့သည်။ ဆာဂျင်၏ မြန်ဆန်သွက်လက် နည်းစနစ်ကျ လှသော လက်များက လူနာရဲ့လက်ဝဲဘက် ဗိုက်အပေါ်ခြမ်း ဘေလုံးနေရာတွင် ခွဲစိတ်ဓားရာ စပေးလိုက်စဉ် သီရေတာတံခါးက ရုတ်တရက် ပွင့်သွားခဲ့သည်။ အလုပ်လုပ်နေသူတွေ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ဖို့ တံခါးကို ဂရုတစိုက် အသံမမြည်အောင် ဖွင့်ကြပိတ်ကြလေ့ရှိမြဲဖြစ်သော ခင်ဦးနွယ်၏ ခွဲစိတ်ဆောင်တွင် ထိုသို့ အကြမ်းပတမ်း လှုပ်ရှားတတ်သူမှာ တစ်ဦးသာရှိလေသည်။ သူတော့ မဖြစ်နိုင်သေးဟု ထင်ထားလျက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စွာ မော်ကြည့်မိလျှင် ဝင်လာသူက ထိုတစ်ဦးပင်ဖြစ်သော ဒေါက်တာယဉ်မျိုးပေ။ အသံဝါကြီးဖြင့် ...

"ဂွတ်မောနင်းဗျား။ သီရေတာဒေးဆိုတော့ အားလုံး သီရေတာထဲမှာပဲ ရှိမယ်ဆိုပြီး လာခဲ့တာ"

"ဟော၊ ဆရာယဉ်မျိုး။ လေယာဉ်ပျံသံလည်း မကြားလိုက်ပါလား"

"ငယ်ချစ်ကလေးနဲ့ ခွဲလိုက်ရလို့ ထင်တယ်။ ဆရာယဉ် ဝ လာတယ်"

"ပြန်လာတော့မယ် ကြားကတည်းက ကျုပ်တို့က မျှော်နေတာပါတော်။ မျက်ခုံးလေးတွေ တလှုပ်လှုပ်နဲ့"

အိုတီထဲမှာ ဝမ်းပန်းတသာ နှုတ်ဆက်သံတွေ ဆူညံသွားခဲ့သည်။

"ဆရာ ဘာနဲ့လာခဲ့သလဲ။ ရထားဆိုက်ချိန်လည်း မဟုတ်ပါဘူး"

"ကျွန်တော် ညကားကြုံနဲ့ လိုက်ခဲ့တာပါ ဆရာကြီး။ ဆရာကြီး နေကောင်းတယ်နော်"

"ကောင်းပါတယ်ဗျာ"

"ဦးယဉ်မျိုးကြီး ဂျူတီဝင်တော့မယ် မဟုတ်လား။ မူယာတို့ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်လဲ ဂျူတီဆင်းနေ ရတာ။ သူကတော့ ငြိမ့်နေတာပေါ့လေ"

"ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လေဒီဒေါက်တာလေး နေကောင်းတယ်နော်။

ပိုချောပိုလှလို့ပါလား။ အတိုးနဲ့ ဂျူတီတွေ ပိုဝင်ပေးဖို့ ပြန်လာတာပါဗျာ"

တိတ်ဆိတ်စွာ အလုပ်လုပ်နေကြသူနှစ်ဦးမှာ ခင်ဦးနွယ်နှင့် သက်ဇော်နိုင်သာ။

ဒေါက်တာယဉ်မျိုးက သတိပြုမိသွားခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင်ကို လှမ်းလို့ ...

"ဟာ၊ New A.S ရောက်နေတာထင်တယ်။ သူတို့ပြောတာတွေ မယုံနဲ့နော် သူငယ်ချင်း"

သက်ဇော်နိုင်က နှာခေါင်းစည်းအထက်မှ ကျော်ကြည့်ကာ ဦးယဉ်မျိုးကို အကဲခတ်သည်။ သက်ဇော်နိုင်ထက် အသက်အရွယ်ရော လုပ်သက်ပါ ကြီးပုံရသည်။ အသားညိုညို၊ ဆံပင်က လည်ကုပ်ထိ အရှည်။ အရပ်က ၅-ပေ၊ ၆-လက်မခန့်ရှိမည်။ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ဖြစ်၏။ မျက်လုံးများက သဘောသကာယ ကောင်းမယ့်ပုံ။ နှုတ်ခမ်းထူများကတော့ လောကကြီးကို သရော်ချင်ပုံဖြင့် ရယ်မောလိုက်လျှင် နှုတ်ခမ်းဖျား တစ်ဖက်က ကော့တက်သွားတတ်လေသည်။ သက်ဇော်နိုင် မျက်လုံးများမှတစ်ဆင့်သာ သူ့ကို အသိအမှတ်ပြု ပြုံးနှုတ်ဆက်ရလေ၏။

"ဟော့"

မမနွယ်က သူ့ကို စိတ်မရှည်သလို လှမ်းသတိပေးမှ သူ သွေးကြောကိုင်ထားသည့် ညှပ်ကလေးကို မ,ပေးဖြစ်သည်။ ထိုညှပ်အောက်မှာ မိထားသော သွေးကြောလေးကို အပ်ချည်နှင့် ချည်ပစ်ဖို့ မမနွယ်က သူ့ကို စောင့်နေရလေသည်။ သူက ဒေါက်တာဦးယဉ်မျိုးကို စိတ်ဝင်တစား ငေးကြည့်နေမိခဲ့သည်လေ။

"ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ရော အရင်အတိုင်းပါပဲလား ခင်ဗျာ"

မမနွယ် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားခဲ့သည်ကို သက်ဇော်နိုင် ခံစားသိနေခဲ့သည်။ ဦးယဉ်မျိုး၏ အသံကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာတိုင်း မမနွယ်၏ လှုပ်ရှားနေသောလက်များက သိသာရုံလေး တုံ့မလို ဖြစ်သွားကြသည်။ သည်တစ်ကြိမ်မူ ဦးယဉ်မျိုး၏အသံက ညင်သာယဉ်ကျေးလှ၍ တမင်ပြုပြင်ယူထားသလား ထင်ရသည်။

"အရင်အတိုင်းပဲလားဆိုတာ ဘာကို မေးတာပါလဲ ဦးယဉ်မျိုး" မမနွယ်က သံမှန်ဖြင့် မော်မကြည့်ဘဲ ပြန်မေးခဲ့သည်။ ဦးယဉ်မျိုးက နှုတ်ခမ်းဖျားတစ်ဖက်ကော့သော အပြုံးဖြင့် ...

"အရင်တုန်းကလိုပဲ ကျန်းခံ့သာလို့ မာပါသလား။ အလုပ်အကိုင်များရော အဆင်ပြေပါသလား။

ဘာညာဘာညာ ပါသလားပေါ့ဗျာ"

"ဘာညာဘာညာ ပါသလားက ပါခဲ့သေးတယ်။ ဆရာယစ်တို့ကတော့လေ"

နော်အေမီက ဝင်ပြောခဲ့သည်။ မမနွယ်က စိတ်ဖြေလျှော့ဟန်ဖြင့် ဖြည်းဖြည်းသာသာ ရယ်မော လေသည်။

"အရက်ကတော့ ဖြတ်လို့ရချင်ရမယ်။ ငယ်ကျင့်ကတော့ ဖျောက်လို့မရနိုင်တော့ပါဘူး ထင်တယ်နော် ဆရာကြီး"

"ဟုတ်တယ်။ အဲဒါပြောမလို့ပဲ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်။ ကျွန်တော် အရက်ပြတ်သွားပြီနော်။ အားလုံးကို ကြေညာတာ။ ကျွန်တော့်အသည်းလေး မကြိုက်တဲ့အလုပ်ကို ကျွန်တော် လုံးဝမလုပ်တော့ပါဘူး။ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ဆရာယစ်လို့ ခေါ်နေသေးတာကိုတော့ တားမြစ်ပေးရလိမ့်မယ် ထင်တယ် ဆရာကြီး"

ဆရာ ဦးယဉ်မျိုးက လစာမဲ့ခွင့် ဆက်ယူပြီး အရက်ကြောင့် အသည်းရောင်ဝေဒနာကို အသည်းအသန် ခံလိုက်ရသေးသည်။ ကြားဖူးထား၏။ ရန်ကုန် အသည်းရောဂါ အထူးကုဌာနမှာ လအတန်ကြာ ဆေးခွင့်ဖြင့် နေကာ ကုသခဲ့ရသည်။ ကြည့်ရပုံကတော့ အသားအရေများ လတ်ဆတ်စိုပြည် ကျစ်လျစ်ကာ အရက်တော့ ပြတ်လာပုံရလေ၏။

"ခေါ်ရမှာပဲ။ ဆရာက ယပက်လက်နဲ့ မယစ်ရရင် ရကောက်နဲ့ ရစ်နေဦးမှာပဲ"
နော်အေမီက ဆိုလေ၏။

ဒေါက်တာယဉ်မျိုးက ခွဲစိတ်မှုလက်ထောက်အဖြစ် ဝင်နေသော သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ နောက်ဘက်သို့ လာရပ်ကာ ခွဲစိတ်မှုကို စီးမိုး၍ ကြည့်ခဲ့သည်။

"ဩော်၊ Splenectomy လား။ တောမှာတုန်းကတော့ လုပ်ရပါ့ဗျာ။ သစ်ပင်ပေါ်က လိမ့်ကျတာတို့၊ လှည်းနင်းတာတို့၊ ဘေထိဆိုရင် ကွဲရောဆိုတာ အဲဒါပေါ့။ မလေးရီးယားဘေဆိုရင် ထိတာနဲ့ကွဲပြီ။ အသည်း အသန် ထုတ်ဖို့သာ ပြင်ပေတော့"

သူ့စကားမှ နေ၍ သူ့အတွေ့အကြုံကို သက်ဇော်နိုင် ခန့်မှန်းမိလေ၏။

"အဲဒီလို Spenic Rupture (ဘေလုံးကွဲခြင်း)ကြောင့် အသက်ကယ်ဖို့ အရေးပေါ်ထုတ်ရတာနဲ့ Hypersplenism (ရောဂါကြောင့် ဘေလုံးကြီးခြင်း)ကြောင့် အသက်ရှည်ရှည်နေရဖို့ထုတ်ရတာက နည်းစနစ် မှာတော့ နည်းနည်းကွာခြားတာပေါ့လေ"
ဆရာကြီး ဦးအောင်မြင်က ဝင်ပြောခဲ့လေ၏။

"ဟာ၊ ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်တို့လို ရောင်စုံဆရာဝန်နဲ့ တစ်ရောင်တည်းခြယ်တဲ့ ဆာဂျင့်လက်ရာချင်းကတော့ ဘယ်တူနိုင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော် ဆရာကြီးရှေ့မှာ ဝန်ခံချက်အမှတ်တစ် စပေး နေပြီနော် မမအေမီ"

သည်စကားများက မမအေမီကို မဟုတ်ဘဲ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်သို့ ရည်ရွယ်နေကြောင်း သက်ဇော်နိုင်ပင် သိမိလာခဲ့သည်။ မမနွယ်နှင့် ဆရာဦးယဉ်မျိုးကြားက ပဋိပက္ခကိုလည်း နားလည်လာမိသလို ရှိခဲ့သည်။ ဒေါက်တာဦးယဉ်မျိုးကိုမူ သက်ဇော်နိုင် ခင်မင်သဘောကျမိသည်။ လောကကြီးကို သရော်လိုဟန် နှုတ်ခမ်းဖျား တစ်ဖက်တည်း ပြုံးတတ်သော ဦးယဉ်မျိုးတွင် စိတ်ကောင်းမနောကောင်းလေးတော့ ရှိလိမ့်မည်။ သူ့ကို ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သံများကပင် သိသာစေသည်ဟု သက်ဇော်နိုင် ထင်မိလေ၏။

မြို့နယ် တိုက်နယ်ဆေးရုံလေးတွေမှာ ကျင်လည်ရင်း ဒေါက်တာယဉ်မျိုးရဲ့ လုပ်သက်က ၁၅-နှစ် ကျော်ခဲ့ပြီ။ ဝန်ထမ်းဆရာဝန်တွေရဲ့ ဘဝမှာ စုံတတ်လှချေသည်။ ယဉ်မျိုး အလုပ်ဝင်စမှာ ရှမ်းပြည်နယ် မိုင်းဆတ်မြို့နယ်မှာ မြို့နယ်ဆရာဝန်အဖြစ်။ မြို့နယ်ဆရာဝန်အဖြစ် နှစ်နှစ်မျှ လုပ်ရပြီးတော့ လက်ထောက် ဆရာဝန်အဖြစ် တာဝန်ကျသည်။ ပဲခူးတိုင်း သာယာဝတီမြို့နယ်ဆေးရုံမှာ ဖြစ်လေ၏။

ထိုမှတစ်ဖန် တိုက်နယ်ဆရာဝန်အဖြစ် မကွေးတိုင်းက ချောင်းကောက် တိုက်နယ်ဆေးရုံလေးသို့ တာဝန်ကျပြန်သည်။ မြို့နယ်ဆရာဝန်အဖြစ် မြို့နယ်တစ်ခုလုံးက ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းများနှင့် တိုက်နယ် ဆေးရုံများကို အုပ်ချုပ်ခဲ့ကာ တိုက်နယ်ဆရာဝန် ဖြစ်ပြန်တော့ မြို့နယ်ဆရာဝန်ရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုအောက်သို့ ခိုဝင်ရပြန်၏။ လက်ထောက်ဆရာဝန်အဖြစ်ကတော့ တာဝန်အပေါ့ပါးဆုံး။ အလုပ်များများလုပ်ရင် လုပ်ရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ကန့်လန့်ကာ နောက်ကွယ်က မင်းသားဖြစ်လေ၏။ ရခိုင်ပြည်နယ် ကျောက်တော်မြို့နယ်ဆရာဝန်၊ တဖန် ရခိုင်မှာပဲ ကျိန္တလီတိုက်နယ် ဆရာဝန်။ သူ့ရဲ့ အပြောင်းအရွှေ့ကို ကိုယ်ရေးရာဇဝင်မှာ မကြာခဏ ရေးသွင်းပေးရတတ်တော့ တိုင်းကျန်းမာရေးဦးစီးမှူးရုံးမှ စာရေးကြီးကပင် ...

"ဆရာ၊ ဆရာ့ရာထူးက ကျသွားတာလား၊ တက်လာတာလား"ဟု မေးယူရလေ၏။

ကျန်းမာရေးဦးစီးဌာနမှာ လုပ်နေသော စာရေးကြီးကိုယ်တိုင်ပင် ဆရာဝန်များရဲ့ ရာထူး အပြောင်း အရွှေ့ကို မျက်စိလည်ကြရသည်။

ယဉ်မျိုး တိုက်နယ်ဆေးရုံတစ်ရုံမှာ ရှိစဉ်က တိုက်နယ်ကို အုပ်ချုပ်သော မြို့နယ်ဆရာဝန်မှာ ယဉ်မျိုးထက် လေးနှစ်မျှ နောက်ကျ၍ အလုပ်ဝင်ခဲ့သူပေ။ ထိုသို့ အထက်အောက်တွေ မျက်စိလည်စရာ ဖြစ်ပေမယ့် စင်စစ်မူ လခလည်း အတူတူ။ လုပ်ပိုင်ခွင့်တွင်သာ များစွာ ကွာခြားသွားတတ်ခြင်းပေ။

ဆရာဝန် ဘယ်တော့ လက်ထောက်ဆရာဝန် C.A.S Civil Assistant Sugeon အဖြစ်က ရာထူးတက်မလဲဆိုတော့ လုပ်သက် အနှစ်နှစ်ဆယ်ပြည့်ရင်လို့ ထင်ရတာပါပဲ။ အခြား အလုပ်အကိုင်တွေလို အလုပ်စာမေးပွဲရယ်လို့လဲ မရှိ။ ဘွဲ့လွန်အောင်ပြီးရင်လဲ လုပ်သက်ငယ်ရင် လက်ထောက်ဆရာဝန်ပါပဲ။ အနှစ် နှစ်ဆယ်ပြည့်နေသော ဆရာဝန်တွေကို `ဂျူး´တွေဟု အချင်းချင်း ခေါ်ကြ၏။ ရာထူးတက်ဖို့ Due တော့ Due နေပြီဆိုတော့ ဂျူးတွေပေါ့။ တိုင်းကျန်းမာရေး အစည်းအဝေးတွေမှာပြောတော့ ကြားဖူးရသည်ကတော့ ဆရာဝန်များရဲ့ ရာထူးခန့်ထားမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ပထမဆုံး စတင်ရေးဆွဲစဉ်က ယာယီသဘော ရေးဆွဲထားခြင်း ဖြစ်ပြီး ထိုယာယီကိုပဲ ယခုထက်တိုင် သုံးစွဲဖြစ်နေဆဲဆိုပဲ။

သူ့အဖို့မူ မြို့နယ်တစ်ခုကို တာဝန်ယူအုပ်ချုပ်ရခြင်းကို နိုင်လည်းနိုင်နင်းသည်။ ကုသမှုဘက် တွင်လည်း ရောက်ရာ တောဆေးရုံတွေမှာ မဖြစ်,ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် နည်းလမ်းရှာကြံကာ သူ အသက်ကယ်ခဲ့ သူပေါင်း များလှပြီ။ သူ့ကို မြို့နယ်တစ်ခုရဲ့ ရောဂါတိုက်ဖျက်ရေး အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အဖြစ်

တာဝန်ချပေး လိုက်တော့ သူ လုပ်ချင်တာတွေနှင့် တခြားစီ ဖြစ်သွားလေ၏။ သူက အုပ်ချုပ်ချင်၏။ ဆေးကုသပေးချင်၏။ ရောဂါ တစ်မျိုးတည်းကိုပဲ ကြည့်ရသည့်ဘဝမှာ မပျော်ပိုက်နိုင်။ အေးဆေးငြိမ်သက်သော ဆရာဝန်တွေနှင့်သာ သင့်လျော်သော ထိုဌာနမှာ သူ့နေရာ မဟုတ်သလိုပေ။ သူ့ကို ကုသရေးဘက်သို့ ပြောင်းပေးဖို့ အတန်တန် လျှောက်ခဲ့တော့ မြေလတ်ဆေးရုံလေးသို့ လက်ထောက်ဆရာဝန်အဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

မြေလတ်ဆေးရုံလေးမှာ သူနေဖူးခဲ့သမျှ ဆေးရုံထဲမှာ အတော်အဆင်ပြေသော ဆေးရုံဖြစ်လေ၏။ ဆေးရုံဝန်ထမ်းအားလုံးအတွက် အိမ်ရာများရှိသည်။ အချို့ဆေးရုံမှာတော့ ဆေးရုံအုပ်ဟု အလွယ်တကူ ခေါ်ကြသော မြို့နယ်ဆရာဝန်အတွက်ပင် အဲသည်ဆေးရုံသက်မှာ တစ်ကြိမ်မျှ အိမ်မရှိခဲ့ဖူးတာလည်း ရှိသည်။ မြေလတ်ဆေးရုံလေးမှာမူ ဆေးရုံဝန်ထမ်းစုလေးက ရွာလေးတစ်ရွာထဲမှ ရွာသူရွာသားတွေလို ဆေးရုံဟောင်း ဝင်းထဲမှာ စုပေါင်းနေခွင့်သာကြပါလေ၏။

မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီးကို ချစ်ကြောက်ရိုသေကြသည်။ ကျန်ဆရာဝန်များကိုလည်း တလေးတစား နေရာပေးသည်။ မြို့နယ်ဆေးရုံလေးများရဲ့ စရိုက်ပေ။ မြေလတ်မှာတော့ ထိုစရိုက်ကြောင့်အပြင် ဆရာ ဦးအောင်မြင့်၏ ဝန်ထမ်းများအပေါ် ဂရုတစိုက်ရှိမှုကလည်း ပါခဲ့သည်။ ဘယ်မျှ ဂရုတစိုက်ရှိသလဲဆို ဆရာ ဦးအောင်မြင့်ထံမှာ စာရင်းရေးမှတ်မထားသော အကြွေးစာရင်းရှည်ကြီး ရှိသည်ဆိုပဲ။

မြေလတ်ဆေးရုံသို့ ရောက်လာသည့်အချိန်မှာ သူက အတော်ပင် ယစ်တတ်နေပြီ ဖြစ်၏။ သူက ခပ်ယစ်ယစ်တွင် ဆာဂျင်က အုံ့သြဖွယ် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့ပါလေ၏။ သူ တောမှာ လုပ်ခဲ့သမျှ အားလုံးကို နားထောင်ခဲ့သည်။ စနစ်တကျဖြစ်အောင် Training ပေးပါမည်တဲ့။ နောင် အခက်အခဲ မရှိအောင်ပါ။ ခွဲစိတ်မှုဆိုတာ လူနာတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရောဂါတူတဲ့တိုင် မမျှော်လင့်တဲ့ အခက်အခဲ ဆိုတာ ရှိနိုင်ပါတယ်ဆိုပဲ။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က ဆိုခဲ့သည်။ သူ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောမိလေ၏။ စနစ် တကျ မဟုတ်ခဲ့လို့ မခွဲစိတ်ခဲ့ရင် သူတာဝန်ကျတဲ့မြို့တွေမှာ ကံမကောင်းရှာတဲ့သူတွေ များခဲ့ပေမပေါ့။ နီးရာ ဆေးရုံကြီးသို့ ခရီးအဆင့်ဆင့်ပြေးပြီး စနစ်တကျ ကုသမှုခံယူပါ ပြောလိုက်ဖို့က အလွယ်ဆုံးမှန်း သိသည်။ မသွားနိုင်သည့် နွမ်းပါးလူနာအတွက် သို့မဟုတ် လမ်းခရီးမှာ တစ်ခုခုဆိုတာကတော့ ကမ္ဘာသကာပဲ မှတ်ရတော့ မှာလား။

သူက သည်လို ပြောလိုက်သောအခါ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က မျက်နှာနီမြန်းကာ ချာကနဲ လှည့်ထွက် သွားခဲ့ပါလေ၏။ သည်တော့မှပင် သူမ မိန်းမ ပီသသွားခဲ့ချေတော့သည်လေ။

❖❖❖

ဆေးရုံချိန်ပြီးသော ညနေ ၄-နာရီတွင် လက်ထောက်ဆရာဝန်သုံးဦးသား မန်ကျည်းပင်တန်း လမ်းကလေး တစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ဆေးရုံဟောင်းဝင်းရဲ့ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာမှာ ဆေးရုံနှင့် တစ်ဝင်းတည်း မဟုတ်ပေမယ့် သီးသန့်ဆန် ဆိတ်ငြိမ်မှုမှာတော့ ခြားနားမှု မရှိပါ။ ရဲစခန်းဝင်း၊ အထက်တန်းကျောင်းဝင်းတို့ကို ကျော်ခဲ့လျှင် ဆေးရုံ ဟောင်းဝင်းသို့ ရောက်လာတော့သည်။

ဒေါက်တာယဉ်မျိုး မြေလတ်မြို့က ဆေးရုံရွာလေးကို နှစ်သက်သဘောကျသည်။ ဆရာကြီး ဦးအောင်မြင်မှာ သမာသမတ်ရှိလှသူ။ သူ စည်းလွတ်ကာ ယစ်သွားမိတာနှင့် ဆရာကြီး ခေါ်တွေ့ပြောခဲ့ရသည့် တစ်ကြိမ်တော့ ရှိခဲ့သည်။ နောက်တော့ သူ့မှာ ယစ်သက်သိပ်မရင့်သေးပေမယ့် အသည်းက စကားတွေ ပြောလာခဲ့တော့၏။ သောက်သုံးသည့် ပမာဏက များခဲ့မိပေတာကိုး။ အသည်းရောင်ကိုင်း နာကျင်လာခဲ့သည်။ အစာမစားနိုင်။ မျက်လုံးတွေဝါ၊ ဆီးတွေဝါ၊ တစ်ကိုယ်လုံးဝါ။ အသည်းမှ သွေးတိတ်စေသော ဓာတ်တစ်မျိုး မထုတ်လုပ်နိုင်တော့သည့် လက္ခဏာအဖြစ် နှာခေါင်းသွေးယိုစီးကျခဲ့တာ မရပ်မနားပေ။ သူ ရန်ကုန်သို့ ဆေးကုဆင်းခဲ့ရပါလေ၏။

အသည်းရောဂါ အထူးကုဌာနမှာ တစ်လကြာအောင် ဆေးရုံတက်ရသည်။ လူကောင်းသူကောင်းတွေ စိတ်နာဖို့ ကောင်းသည်က အရက်ကြောင့်ဖြစ်သော အသည်းရောင်ရောဂါက အခြားအသည်းရောင်ရောဂါ တွေထက် ကုစားပျောက်လွယ်လှခြင်းပင်။ အရက်သာ ဖြတ်လိုက်မယ်ဆိုလျှင်လေ။ သူလည်း အရက်ပြတ် ခဲ့သည်။ အရက်မပြတ်ရင် အသက်မရှည်တော့မှာ သူ သိသည်လေ။ သူ့ကို အားကိုးနေရသော အမေအို၊ အဒေါ်အိုနှင့် ညီမတစ်ယောက်က ရှိသေးသည်။ ညီမက ဘွဲ့ရကာ ကွမ်းခြံကုန်းမှာပင် ကျောင်းဆရာလုပ်နေ ခဲ့သည်။ ဆရာမ မဟုတ်။ `ဆရာ´ဟုခေါ်မှ ကြိုက်သည်။ ယောက်ျားစိတ် ဝင်နေသူလေ။ မိန်းမယူခြင်းယူရင် ယဉ်မျိုးက ယူဖြစ်မှာမဟုတ်ဘဲ ထိုညီမကသာ မိန်းမယူဖြစ်တော့မည့် အခြေအနေ။

စက်ဘီးဘဲ(လ်) မြည်သံလေးများ ပေါ်လာခဲ့၏။ လမ်းလေးမှာ ဖြန့်လျှောက်လာကြသော သူတို့လူစု ဖရိုဖရဲ တိမ်းရှောင်လိုက်ကြရသည်။ B.M.X စက်ဘီးလေးသုံးစီးက ရယ်မောဆူညံစွာ သူတို့ကို ကျော်တက် သွား၏။ ဆေးရုံရွာထဲက နာမည်ကျော် သုံးယောက်။ မမအေမီ၏ သမီး၊ ဒေါ်ခင်မြသီ၏ သားလတ်နှင့် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်၏ သားငယ်ပေ။ အားလုံးထဲမှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ထွားထွားဖြင့် ပြုံးချိုနေတတ်သောကလေးမှာ ညီသူပေ။ ညီသူက သူတို့ကို ကျော်တက်သွားရာက B.M.X လေးကို ရှေ့ဘီးထောင်လျက် ၁၈၀-ဒီဂရီ လှည့်ကာ သူတို့ထံ ဦးတည်စီးလာခဲ့သည်။ အနီးရောက်တော့ ဖြည်းဖြည်းစီးရင်း ...

"ဦးတို့ ဆေးရုံက ပြန်လာကြပြီလား။ မေမေရော၊ အလုပ်မပြီးသေးလို့လား"

အားလုံးကို ပြုံးကာ သက်ဇော်နိုင်သို့ မေးခဲ့သည်။

"ပေးရှင့် ကြည့်နေသေးလို့ကွ။ အခု လာခဲ့တော့မှာပါ"

လက်ထောက်ဆရာဝန်အသစ်လေးက ဖြေခဲ့ပေ၏။ ညီသူက သူ့လက်မှ

ဒုံးပျံရုပ်နာရီလေးရဲ့ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ ဒုံးပျံတက်သံလေး မြည်လာခဲ့ကာ နာရီနှင့် မိနစ် ပေါ်လာခဲ့ပေ၏။

"မိုက်တယ်နော် ဦး"

ညီသူက ကျေနပ်စွာပြောသည်။ ယဉ်မျိုးက ညီသူနှင့် သက်ဇော်နိုင်တို့ရဲ့ မျက်နှာပေါ်က ဆင်တူ အပြုံးများကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေခဲ့မိသည်။

"စက်ဘီးလျှောက်စီးလိုက်ဦးမယ် ဦး"

"ခုနလို စတန့်ထွင် စီးတာမျိုး မလုပ်နဲ့တော့ကွာ။ ညီသူ စီးတတ်တာ ဘော်ဒါတွေအားလုံး သိပြီးပြီပဲ။ မမနွယ်ကတော့ မသိသေးဘူး။ နောက်တစ်ခါ မြင်ရင်တော့ ပြောပြလိုက်တော့မယ်"

"ဟာ ဦးကလဲ အဲဒါ လျှို့ဝှက်ချက် ထားလိုက်ပါ"

"ဒီတစ်ခါပဲ ထားတော့မှာ"

သက်ဇော်နိုင်က သူကိုယ်တိုင် သတိပြုမိဟန်မတူဘဲ ထိုကလေးနှင့် ချစ်ခင်နှစ်လိုစွာ စကားပြော နေခဲ့ခြင်းပင်။

"အင်းပါ ဦးရဲ့"

ညီသူ သူငယ်ချင်းများနောက်သို့ B.M.X အပြင်းနင်းလိုက်သွားခဲ့ပေ၏။

"ညီသူက သိပ်ချစ်စရာကောင်းတယ်နော်။ မိန်းကလေးများဖြစ်လိုက်ရင် ကောင်းမှာ။ မမအတွက် အဖော်ရတာပေါ့"

မူယာတင်က ရယ်သံသာသာလေးနှင့် ပြောလေ၏။ ဦးယဉ်မျိုးက သူ့အတွေးနှင့်သူ ရယ်မောသည်။ သက်ဇော်နိုင်က ဘာမျှဝင်မပြောခဲ့ပေ။ သူရောက်ပြီးကတည်းက ဦးသက်ဇော်နိုင်နှင့် ဒေါ်မူယာတင်တို့ မနွေးထွေးကြတာကို သတိထားမိသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မိန်းမတစ်ယောက် ဆိုတာထက် ပိုမျှော်လင့်လို့ မရ။ မိန်းမတစ်ယောက်ထံမှ ဘယ်လို စိတ်သဘောကြီးမြင့်မှုကိုများ ကိုယ့်ညီက မျှော်လင့်နေသေးသည်မသိ။ ဦးသက်ဇော်နိုင်ကို သူ ဖြည်းဖြည်းမှ ပညာပေးရဦးမည်ပေ။

"မဟုတ်ဘူးဗျ။ ယောက်ျားလေး နှစ်ယောက်ပဲ ကောင်းပါတယ်။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် တော်တယ်နဲ့ မြို့က ချီးကျူးကြတာ ခွဲစိတ်ကောင်းလို့ ဘာညာ လျှောက်ပြောနေကြတာ။ ကျွန်တော် ထင်တာတော့ သားချောချော တွေချည်း မွေးထည့်လိုက်တာကို တော်တယ်ပြောချင်တာဖြစ်မှာဗျ။ ကျွန်တော် သူ့ကို တော်တယ်လို့ လက်ခံတာ မှာတော့ အဲဒါပဲဗျ"

အသံဝါကြီးဖြင့် အားရပါးရ ပြောလိုက်သော ဦးယဉ်မျိုးကို မူယာက ...

"ပြောတော့မယ် ဆရာယစ်ကြီးကတော့လေ"ဟု အသံလွင်လွင်လေးဖြင့် ရယ်မောရင်း ဆိုခဲ့သည်။

သက်ဇော်နိုင်ကမူ လိုက်မရယ်မောချင်။ ဆရာယဉ်မျိုးက လောကကြီးနှင့် လူတချို့ကို သရော်ချင် သူပေ။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က လောကကြီးရဲ့ တစ်ထောင့်နံရံမှာ လူမမြင်အောင် ကပ်ရပ်ကာ ရဲဝံ့ယောင်ဖြင့် လောကကြီးထဲသို့ မျက်စိစုံမှိတ်ကြည့်နေသူနှင့် တူလေ၏။ ထို ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကိုမှ ဦးယဉ်မျိုးက မြင်လေသည်။ မမနွယ်နှင့် ဆရာယဉ်မျိုးကြားက တင်းမာမှုကို သက်ဇော်နိုင် ခေါင်းယမ်းကာ စိတ်ပျက်မိရတော့သည်။

□□□

သက်ဇော်နိုင် ဆေးခန်းကပြန်လာ ညစာစားပြီးခဲ့လျှင် ညဘက်မှာ အားလပ်သည်။ အတူလိုက်နေ ပေးသော ဖေဖေ့တပည့်ဟောင်း ဦးလေးကြီးက ရန်ကုန် ခေတ္တပြန်သွားခဲ့သည်။ သူတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေ ခဲ့၍ ညစဉ်တိုင်း ဆေးရုံသို့ လျှောက်သွားဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဆရာယဉ်မျိုးက အဖော်မပါ တစ်ကိုယ်တည်းနေသူ။ သူကဲ့သို့ပင် ဆေးရုံပျော်တစ်ဦး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ဦး အတွဲညီသွားကြသည်။ ဘယ်သူ့ ညဂျူတီဖြစ်ဖြစ် အတူသွားပြီး ဆေးရုံတစ်ပတ် လူနာ လှည့်လည် ကြည့်ကြသည်။ သူတို့ဂျူတီမဟုတ်သော ဒေါ်မူယာ့ဂျူတီမှာလည်း ရောက်ချင်ရောက်ဖြစ်ကြသည်။ အရေးပေါ် ရောက်လာသော လူနာများကို ကူညီဖြေရှင်းပေးကြသည်။ အေးဆေးလျှင် စကားထိုင်ပြောဖြစ်သည်။ ည၉နာရီကျော်မှ အတူပြန်လာခဲ့ကြမြဲပေ။

တစ်ည၊ သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ဂျူတီ ည၉နာရီခွဲမှာ အရေးပေါ်လူနာတွေဖြင့် အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးသွား ခဲ့သည်။ ကားအက်ဆီးဒင့်တစ်ခုအတွက် ဆေးခန်းသို့ Despatch စာအုပ်ဖြင့် လူလွှတ်ခေါ်ခဲ့တာဖြစ်၏။

ဆယ်နှစ်အရွယ် ယောကျာ်းလေးတစ်ဦး လက်ကျိုးသွားခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင်က မေ့ဆေးဖြင့် ကျောက်ပတ်တီး စည်းပေးနေဆဲ လူနာတွေ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထပ်ရောက်လာခဲ့သည်။ သွေးတိုးရောဂါရှင် အဘိုးအို တစ်ယောက်နှင့် ရင်ကျပ်ပန်းနာသည်တစ်ဦး။ သက်ဇော်နိုင် ကိုယ်တိုင် လူနာတွေကို ဝိုင်းကူ ဆေးထိုးပေးနေစဉ် ဆရာယဉ်မျိုးက ရောက်လာခဲ့သည်။

"Asthma ကို ကိုယ်ကြည့်ပေးမယ်။ သူငယ်ချင်း CVA ကိုပဲ ကြည့်တော့"

ဦးယဉ်မျိုးရောက်လာခဲ့၍ သက်ဇော်နိုင် အားရှိသွားမိသည်။ အရေးပေါ်လူနာများ ဆက်ရောက်လာခဲ့ သေး၏။ ဦးယဉ်မျိုးစားပွဲမှာ ထိုင်ရတော့ ည ၉-နာရီ ရှိသွားခဲ့ပြီ။

"လက်တွေတောင် တုန်လာပြီ ဆရာရေ။ ဗိုက်ဆာလွန်းလို့။ သွားမဖြည့်ရင် မဖြစ်တော့ဘူး"

စတတ်(ဖ်) ဒေါ်မြင့်ကြည်က အိမ်က လာပို့သော ထမင်းချိုင့်လေးကို သွားဖွင့်သည်။ သူက ထမင်း စားပြီးမှ လာခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင်က မစားရသေး။ အပူကြီးပြီး တက်လာသော ကလေးတစ်ယောက်ကို ရေပတ်တိုက်ပေးနေဆဲ။ ဦးယဉ်မျိုးက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာသည်။ မီးခိုးများကြားမှ သက်ဇော်နိုင်ကို ကြည့်ကာ ပြုံးလေ၏။ ဒေါ်မြင့်ကြည် ခပ်လုမ်းလုမ်းမှာ ထမင်းသွားစားသည်နှင့် သူ စကားစလေ၏။

"ကိုယ့်ညီက အားလုံးရထားတာပဲနော်"

"ဘာကိုလဲ အစ်ကို"

သက်ဇော်နိုင်က လက်ဆေးနေရင်းက မေးသည်။

"ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ရဲ့ ထရိန်နင်တွေကိုပေါ့။ ဆာဂျင်ကို ကိုယ် အဲဒါတစ်ခုတော့ သဘောကျတယ်။ အရေး ကြီးရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မခိုင်းဘူး။ ကိုယ်တိုင် ဝင်လုပ်တတ်တာကိုလေ။ ပေးရှင့်ကများ၊ ဝါ့(ဒ်)ထဲမှာ နာ့(စ်) တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဘယ်ပြီးနိုင်တော့မလဲ။ ဆေးပါ ဝင်ထိုးပေးတတ်သေးတယ်"

"ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလို ပေးရှင့်နဲ့ထိတွေ့ပြီး လုပ်ရတာကို သဘောကျလို့။ စာရွက်ထဲမှာ ဒါတွေ လုပ်လိုက်ပါလို့ ရေးပဲ ရေးရတာ အားမရဘူး။ ကိုယ်တိုင်လုပ်လိုက်ရမှ အားရတယ်။ အားလုံးတော့လည်း မလုပ်နိုင်ပါဘူး အစ်ကို။ အရေးကြီးလူနာလောက်ပေါ့"

"အဲဒါ တောစရိုက်ကွ။ ကိုယ် တောမှာကျခဲ့တုန်းကဆို တစ်ခါတစ်လေ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ရှိတာ။ ကိုယ်မှလုပ်မပေးရင် လူနာကိုလုပ်ပေးမယ့် အခြားလူမရှိတာမျိုး ခဏခဏကြုံဖူးတာ။ ကိုယ်တိုင် ဝင်ကြဲတတ်လို့ ဆာဂျင့်ကို အဲဒါတစ်ခုတော့ သဘောကျတယ်"

"အစ်ကို ဆာဂျင့်ကိုပေးတဲ့ ရားရှားပါးပါး အမှတ်တစ်မှတ် ဆိုပါတော့"
သက်ဇော်နိုင် ရယ်ဟဟ ပြောခဲ့သည်။

"အဲဒါ တကယ်ပါပဲ ကိုညီ။ ကိုယ်သဘောမကျတာက ပိုများနေတယ်"

"ဒေါ်မူယာတင်ကိုတော့ အစ်ကိုက အမှတ်ပြည့်ပေါ့။ ဟုတ်လား"

သက်ဇော်နိုင် အပြုံးသဲ့သဲ့ဖြင့် စုံစမ်းလျှင် ဦးယဉ်မျိုးက ရယ်မောသည်။ ဒေါ်မူယာတင်နှင့်မူ တမင် ပျော့ပျောင်း ညင်သာထားသော အသံမျိုးဖြင့် အစ်ကို ပြောတတ်သည်။ ပြောရင်းက မူယာ မမြင်အောင် သက်ဇော်နိုင်ကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြတတ်သေး၏။

"ဒေါ်မူယာက သိပ်မိန်းမပီသတယ်လေ။ မိန်းမဆိုတာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာ ကိုညီရ။ အတွေးတိမ်ရမယ်။ သဘောထား သေးသိမ်ရမယ်။ မာယာများရမယ်။ ကောက်ကျစ်ရမယ်။ စပ်စုရမယ်။ အတင်းအဖျင်း ပြောရမယ်။ အဲဒါ မိန်းမရဲ့ ဂုဏ်သတ္တိတွေပဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးမှ စိတ်သဘောထား သိပ်မြင့်မြတ်ချင်လို့ မရဘူး။ မိန်းမဖြစ်လာပြီးမှ သိပ်ထူးချွန် ပြောင်မြောက်ချင်နေတာမျိုးက အမြင်မတော်ပါဘူး။ အဲဒါ ကိုယ့်ခံယူချက်ပဲ။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က မိန်းမနဲ့တူတာဆိုလို့ လှတာရယ်၊ သားတွေရဲ့အမေဖြစ်တာရယ်ပဲ ရှိတယ်။ မိန်းမ မပီသဘူး။ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ်မနေဘဲ ယောကျာ်းတွေရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်းရောက်အောင် တွေးခေါ်မြော်မြင် အသိဉာဏ် ကြီးဖို့က သူ့အလုပ်မှ မဟုတ်တာ"

"အစ်ကို့ အယူအဆက အစွန်းရောက်မနေလွန်းဘူးလား"

"ရောက်ချင်လည်း ရောက်လေ။ အဲဒါကို ကိုယ်က ကြိုက်တာကိုး"

"တစ်ခုရှိသေးတယ်။ ကိုညီလည်း ခုလောက်ဆိုရင် နားရည်ဝနေရောပေါ့။ သူ့ဆရာကို သူ တမ်းတ စောင့်စားနေတဲ့အသံလေ။ ဟိုကဖြင့် နောက်အမျိုးသမီးနဲ့ ကလေးတွေတောင် ရနေပြီ ကြားတယ်။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က သူ့ယောကျာ်းအကြောင်း ခုထိ လွမ်းကောင်းတုန်းပဲ။ မိန်းမတွေများ နာခေါင်းမပါရင် မစင်တောင် စားမယ်ဆိုတာ တကယ့်ကို အမှန်တရားပဲ"

အစ်ကိုကတော့ အပြောရက်စက်သည်။ အစ်ကိုနှင့် မမနွယ်တို့ လက်တွဲ အလုပ်လုပ်လို့ မရကြတာ သည်လိုတော့ဖြင့် မဆန်းပါလား။ တစ်ယောက်က ယောကျ်ားဝါဒ ခံယူသူဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်က ဖွင့်ဟဝန်မခံ ပေမယ့် ယောကျ်ားတွေကို ရွံ့စိတ် တစ်ဝက်၊ နာကြည်းစိတ် တစ်ဝက်ဖြင့် ရှိနေလေမည့်သူ။ ဘယ်တော့မှလည်း အခန့်သင့် အဆင်ပြေကြလိမ့်မည် မထင်။

သက်ဇော်နိုင်မှာ မောင်မောင်အေးနှင့် ကြူကြူတို့ကဲ့သို့ နွယ် အားထားရသော လက်ထောက် တစ်ယောက်အဖြစ်သို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင် ဂျူတီညမှာ နွယ် အိပ်ရာက ထရသော အကြိမ်နည်း လာခဲ့သည်။ အရေးပေါ် ခွဲစိတ်ခန်းဖွင့်ဖို့ လိုသည့်အခါ ဦးအောင်မြင်နှင့် ဆာဂျင် နွယ့်ကို သက်ဇော်နိုင်က အကြောင်းကြားမြဲဖြစ်သည်။ သူ့အကြောင်းကြားစာမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ရှိသည်။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်များ တိကျမှန်ကန်သည်။ သူအကူအညီခေါ်ခဲ့လျှင် နွယ်ပါ ပါဝင်ကူညီ ခွဲစိတ်ပေးရသော အခက်အခဲကေ့(စ်)မျိုး ဖြစ်တာ သေချာလှပေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ညမှာ ခွဲလူနာဆက်နေခဲ့လျှင် သူလှမ်း၍ အကြောင်းကြားသော စာအောက်မှာ `ကိုယ် လာပေးရမလား။ လိုရင်ခေါ်ပါ´ဟု ခင်ဦးနွယ် အကူလက်ကမ်းသည်ကိုပင် `လိုရင်ခေါ်ပါမယ်´ ဟုသာ အကြောင်း ပြန်ရေးတတ်သည်။ သက်ဇော်နိုင်မှာ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်အဖြစ် ဆေးရုံမှာနေရလျှင် ပျော်ပိုက်နေလေ၏။

မောင်မောင်အေး၊ ကြူကြူနှင့် သက်ဇော်နိုင် ကွာခြားချက်ပင်။ မောင်မောင်အေးက ကလေး အထူးကု ဖြစ်ချင်ကာ ကြူကြူကတော့ အထွေထွေရောဂါကုဆရာဝန်အဖြစ်ပဲ နေတော့မယ် ဆိုခဲ့လေ၏။ ခွဲစိတ်အထူးကု ဖြစ်လိုသော သက်ဇော်နိုင်၏ ကြိုးစားမှုက ပိုခဲ့လေသည်။

"ကိုယ့်ကို ညက ခေါ်ရောပေါ့ကွာ။ ဂျူတီညမှာ မေဂျာအော်ပရေးရှင်း နှစ်ခုဆိုတော့ ပင်ပန်းမှာပေါ့"

"ကျွန်တော်နဲ့ မမနွယ်က ဝါ့(ဒ်)တစ်ခုတည်းဆိုတော့ နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်ရေးပျက် ပင်ပန်းလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ နောက်တစ်ရက်မှာ ဝါ့(ဒ်)ထဲက ပေးရှင့်တွေအတွက် တစ်ယောက်တော့ရှိမှဖြစ်မှာ။ ကျွန်တော်က နေ့တစ်ဝက် Off ရဦးမယ်။ မမနွယ်က မရဘူးလေ"

တစ်ခါကလို သူ့ရဲ့ ခံစားထိခိုက်မှုများကိုသာ မတွေးတော့ဘဲ အခြားလူနာတွေအရေးကို တွေးတတ် လာခဲ့သည်။

မူယာတင် နွယ့်ကို မကြာမကြာ စာရေး အကြောင်းကြားတတ်သည်ကတော့ ဆာဂျရီ သူမ မကျွမ်း ၍ပေ။ သည့်အတွက် မူယာ့ကို နွယ် အပြစ်မဆိုပါ။ ဆေးရုံသက်မှာ ဓားမကိုင်နိုင်သော အမျိုးသားဆရာဝန် များပင် နွယ် ကြုံဖူး၏။ ပြည်သူ့ကျန်းမာရေး၊ ကျောင်းကျန်းမာရေးစသည်မှာ တာဝန်ကျခဲ့၍ ဓားမကိုင် ဖြစ်တာ ထားတော့။ ဆေးရုံမှာလုပ်ပါလျက် ဓားရှောင်တိမ်းချင်သော အမျိုးသားဆရာဝန်များပင် ရှိသည်လေ။ မူယာကမှ မကျွမ်းကျင်ပေမယ့် ကြိုးစားချင်သေးသည်။

သူမ အကြောင်းကြားစာရေးရင် သူမ အင်္ဂလိပ်လို အရေးအသားက ရှုပ်ထွေးကာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မရှိ။ နွယ့်ကို အသိပေးရုံ အကြောင်းကြားတာလား၊ နွယ်လာကြည့်ပြီး ခွဲစိတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပေးရမှာလား၊ နွယ်ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ခွဲစိတ်ပေးရမှာလား။ သူမက သည်လိုပွင့်လင်းစွာ အကူအညီ တောင်းလိုပုံမရ။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် မူယာ့အရေးအသားထွေးထွေးကိုဖတ်ပြီး နွယ် ဆေးရုံသို့

အပြေးအလွှား သွားမိရမြဲ။ လုမ်းအကြောင်း ကြားသည်ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်သည်။ မာနဖြင့် နွယ့်ကို ကျို့ရသည်ဟုထင်ကာ မခေါ်ဘဲ ထားခဲ့ရင် မနက်ကျတော့ အခြေအနေက ဆိုးချင်ဆိုးနေမည်။ လူနာအတွက်ရော နွယ့်အတွက်ပါ မကောင်း။

သက်ဇော်နိုင်နှင့် ဆန့်ကျင်စွာ နွယ့်ကို အစဉ်လုမ်းခေါ်တတ်သူကတော့ ဦးယဉ်မျိုး။ သူလည်း လုပ်နိုင်ကာ `လုပ်လိုက်ပါ´ဟု နွယ်ကလည်း ခွင့်ပေးမည့် ကေ့(စ်)မျိုးမှာ `ဆာဂျင်ကိုယ်တိုင် လာကြည့်ပါရန်´ ဟု သူ့လက်ရေးတွေဖြင့် ထင်ထင်ရှားရှား ရေးလွှတ်တတ်သည်။ နွယ် လာကြည့်ကာ သူ့ကိုထားပြီး ပြန်ဖို့ ပြင်လျှင် ...

"ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် အရေးပေါ်လိုခဲ့ရင် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကို ခေါ်ပါရစေနော် "ဟု ရိုကျိုးသော အမူအရာဖြင့် သူ ပြောတတ်သည်။ နွယ် ပြန်အိပ်လို့ မပျော့တပျော်မှာ ...

"ဆာဂျင်ခင်ဗျား၊ ဆာဂျင်ခင်ဗျား"ဟူသော အော်ခေါ်သံနှင့်အတူ အဘချက် အကြောင်းကြား စာအုပ်လေးကိုင်၍ ရောက်လာတတ်ပြီ။ စာအုပ်ထဲမှာ နှ(စ်)လေး တစ်ယောက်ယောက်က အင်္ဂလိပ်လိုရော၊ မြန်မာလိုရော ရောကျော်ရေးထားသော အကြောင်းကြားစာလေး ပါလေ၏။

"ဆရာက On Glove ဖြစ်နေလို့ အကြောင်းကြားခိုင်းပါတယ်။ Bleeding များလို့ မမဆာဂျင် Operation ကို လာကြည့်ပေးပါ။ Patient က Shock ရချင်သလိုလို ဖြစ်နေပါတယ်ရှင့်"

နွယ် အိပ်ရာက ထပြေးလာခဲ့ရသည်။ သီရေတာထဲရောက်လျှင် ...

"အားနာလိုက်တာဗျာ။ အခုန Bleeding တွေ သိပ်များသွားလို့ ကျွန်တော် မနိုင်လုနီးပါး ဖြစ်သွားလို့ လုမ်းအကြောင်းကြားလိုက်မိတာပါ။ ဆာဂျင် ရှိနေလျက်သားနဲ့ ဆာဂျင်ကို အကြောင်းမကြားဘဲ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားခဲ့ရင် ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့်ပါ။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် ပြန်ချင် ပြန်ပါတော့။ ကျွန်တော် နောက်တစ်ခါ လိုမှပဲ ..."

နွယ် မပြန်ရဲတော့ပြီ။ နားနေခန်းထဲက ကုတင်မှာ သူ ခွဲစိတ်တာ စိတ်ချရသည့်အဆင့်အထိ လုံရင်း စောင့်နေရပါလေ၏။ ခွဲစိတ်ပြီးသွားသောအခါမှ ဦးယဉ်မျိုးက ရယ်ဟဟဖြင့် ...

"သိပ်အားနာတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်က ဒီည ဂျူတီပြီးရင် မနက်ဖြန် နေ့ဝက် Off ရတာ။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က မနက်ကိုလည်း ဝါ့(ဒ်)ထဲလာရဦးမယ်။ မနက်ဖြန်ည အရေးပေါ်နဲ့ ဆေးရုံမလာရဘူးလည်း မပြောနိုင်ဘူး။ ဒေးဗျာ၊ ဆာဂျင်ဆိုတာ သိပ်ပင်ပန်းတယ်နော်"ဟု နွယ်ပြောရမည့်စကားတွေ သူပဲ ပြောသွား တတ်လေသည်။ သူ ပညာပြနေမှန်းသိလျက် နွယ်က ဘာမှပြန်မပြောသာဘဲ ရှိနေခဲ့သည်။ နွယ် လူနာစမ်းသပ် ကြည့်ပြီး ဆာဂျင်ကို မလိုအပ်ဘဲခေါ်၊ ပညာရှိနိုပ် စက်တာဟု နွယ်က စွပ်စွဲခဲ့လျှင် သည်ကိစ္စက ကြီးကျယ် သွားမည်။ ခွဲစိတ်ကုတင်ထက်က မေ့ဆေးမပေးရသေးသော လူနာကြားလျှင် စိတ်အားငယ်ခဲ့မည်။ သူ့အသက်ကို နှင်းအပ်ပြီး ခွဲစိတ်ကုသခံမယ့်ဆဲဆဲမှာ ဆာဂျင်လာကြည့်ပေးရလို့ မကျေမချမ်း စကားများခဲ့သည် ထင်ခဲ့လျှင်။

"တကယ့် အရစ်ပဲ။ ကိုယ့်ကို တမင်ခေါ်ပြီး ညှင်းသလိုပဲ။ သူ့လက်ထက်ကျမှပဲ မနိုင်လုနီးပါးဆိုတဲ့ စကားမျိုး ကြားဖူးရတော့တယ်။ အော်ပရေးရှင်းကလည်း အပြင်က စောင့်ပေးရတာ မပြောနဲ့။ အထဲမှာတောင် ကိုယ်တိုင်ခွဲရတာမဟုတ်ဘဲ ကူရရင် သိပ်ပျင်းဖို့ကောင်းတာ။ ကိုယ်တိုင်ဆာဂျင်လုပ်ပြီး ခွဲလိုက်ချင်သေးတယ်။ ပြီးတော့ အိပ်ရေးလည်းပျက် ..."

ဝါ့(ဒ်)ထဲမှာ ခင်ဦးနွယ် ပြောဖြစ်လေသည်။ သက်ဇော်နိုင် အားတုံ့အားနာ ပြုံးသည်။ ဦးယဉ်မျိုးနှင့် သက်ဇော်နိုင်မှာ `အစ်ကို တွေ၊ `ကိုညီ တွေဖြင့် တရင်းတနှီးရှိနေကြပြီ။ ဦးယဉ်မျိုးအကြောင်း ပြောလျှင် သက်ဇော်နိုင်မှာ သူ့အပြောခံရသလို မနေတတ်မထိုင်တတ် ရှိတတ်လေသည်။ ပြီးတော့လည်း ဦးယဉ်မျိုးကို သူ ဘယ်တော့မှ ပြန်ပြောမှာလည်း မဟုတ်။ ဦးယဉ်မျိုး ရစ်နေသည်ကို သူက ကြားမှ အနေခက် နေတတ်လေသည်။

"မမနွယ်ကိုယ်စား ကျွန်တော် Surgical Ward က A.S တစ်ယောက်အနေနဲ့ သွားကြည့်ပေးလို့များ ရမလား။ မမနွယ်က ကျွန်တော့်ကို သွားကြည့်ပေးဖို့ လွှဲလိုက်မယ်ဆိုရင်ပေါ့"

"ဒါပေမယ့် သူက ဆာဂျင်ကိုယ်တိုင် လာကြည့်ပါလို့ ခေါ်တတ်တာ။ ကိုယ် အိပ်ရာကလည်း နိုးပြီးပြီ။ တကယ်အရေးကြီးလို့ ခေါ်တာ ဖြစ်မလား တွေးပြီး ပြန်အိပ်လို့လည်း ရမှာမဟုတ်ပါဘူး"

"ဆရာဦးယဉ်မျိုးနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးကြည့်ရင်ကော မမနွယ်"

"တော်ပါပြီကွာ။ ကိုယ် အခုခံနေရတာလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးခဲ့မိလို့လေ။ သူ ရောက်ခါ စမှာ ကိုယ်က ခွဲစိတ်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဝေဖန်မိတာလေးတွေ ရှိတယ်။ စေတနာနဲ့ပါ။ သူ ကေ့(စ်)တစ်ခု ခွဲနေရင်း ကိုယ့်ကို လှမ်းခေါ်တော့ သိရေတာဖွင့်တာတော့ ဆာဂျင်သိသင့်တယ်လို့ ပြောလည်းပြောမိရော ကိုယ်တို့ဆက်ဆံရေးက အဆိုးဆုံးဖြစ်သွားတော့တာပဲ။ ကိုယ်က ချုပ်ကိုင်ချင်တဲ့သဘော မဟုတ်ပါဘူး။

သိရေတာဖွင့်နေတာ ကိုယ်သိထားရင် ရှုပ်နိုင်တဲ့ ကေ့(စ်)မှာ ကိုယ်လာနေသင့်နေပေးမယ်။ ကူပေးချင်တဲ့ သဘောပါ။ လုပ်သက်ရော၊ အသက်ရော သူက ကိုယ့်ထက်ပိုကြီးလို့လား မသိဘူး။ သူလက်မခံချင်ဘူး။ သူတော်တာလည်း တော်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တတ်စရာ မကျန်ဘူးတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ ကိုယ်တောင် မလုပ်ဖူးသေးတာတွေ ရှိနေသေးတာပဲ။ အခုတော့ သိရေတာဖွင့်တိုင်း အသိပေးရုံမဟုတ်ဘဲ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြ ကိုယ့်ကို ခေါ်နေတော့တာ"

သက်ဇော်နိုင် ပုခုံးနှစ်ဖက်သာ တွန့်မိတော့လေ၏။

□□□

သိပ်မကြာမီ တစ်ညမှာ သက်ဇော်နိုင် သည်ပြဿနာ ကိုင်တွယ်ခဲ့ပုံကို ခင်ဦးနွယ် တွေ့ရလေသည်။

ဦးယဉ်မျိုးရဲ့ လက်ရေးအကြီးကြီးတွေနှင့် `ဆာဂျင်လာကြည့်ပေးပါရန်´ ဟူသော စာကို နွယ် ဖတ်ရပြန် လေ၏။

"အူ အတက်ရောင်လို့ ခွဲစိတ်ရမှာ ဆာဂျင်လာကြည့်စေချင်သတဲ့"

နွယ် စာကို ဆုံးအောင်မဖတ်တော့ဘဲ အနည်းငယ် စိတ်တိုမိစွာ ဆေးရုံသို့ လာခဲ့သည်။ မနေ့ညကပင် အူကျပြီး ပြန်မတက်နိုင်သော အရေးပေါ်လူနာတစ်ယောက်ကို နွယ်နှင့် မူယာ ခွဲစိတ်ခဲ့ ကြရသေးသည်။ ဦးယဉ်မျိုး မသိတာလည်း မဟုတ်။

နွယ်ရောက်တော့ လူနာက ခွဲစိတ်ကုတင်ထက်မှာ ရောက်နေခဲ့ပြီ။ သီရေတာ၏ ဆင်နားရွက်တံခါး၊ ခြင်ဆန်ကာတံခါးတို့ကို တွန်းဖွင့်ဝင်သွားလျှင် ...

"ဪ၊ ဆာဂျင် ရောက်ခဲ့ပြီနော်။ တကယ်တော့ Appendicectomy အတွက် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကို ခေါ်တာ ကျွန်တော် သိပ်အားနာမိပါတယ်ဗျာ။ ဒါမျိုးက တောဆေးရုံလေးမှာတောင် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်နိုင်ဘူးထား။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိဦး။ Appendicectomy ကတော့ အနိမ့်ဆုံး လုပ်နိုင်ရမယ့် ကိစ္စ ကလေးပါ"

နွယ် ဒေါသနှင့် ပြောဖြစ်နိုင်သည့်စကားတွေကို သူကပဲ ပြောနေပြန်ပြီ။ နွယ် သူ့ကို အလေးဂရု မထားဘဲ သူ့နောက်မှာ ရပ်လာသည့် သက်ဇော်နိုင်ကိုသာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

"သက်ဇော်နိုင်ပါ ရောက်နေတာလား"

"ဟုတ်တယ် မမနွယ်။ ပေးရှင့်က လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလစလုံး Dysentery(ဝမ်းကိုက်ရောဂါ) ရနေ ခဲ့တော့ သူ့မှာ Colon(အူမကြီး)က ကောင်းချင်မှ ကောင်းမယ်။ Adhesion(နီးစပ်ရာတွယ်ကပ်ခြင်း) ရှိချင် ရှိနေမယ်။ အစ်ကိုက ပြောလို့ ကျွန်တော်လည်း အတွေ့အကြုံရအောင် လိုက်ကြည့်တာပါ"

"ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်။ အဲဒါကြောင့်ပဲ ကျွန်တော် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကို ခေါ်ရတာပါ" နွယ် ဘာမှမပြောသာဘဲ ပုခုံးသာ တွန့်မိရလေသည်။

ခွဲစိတ်ကုတင်ထက်က လူနာကို လှမ်းကြည့်တော့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးမို့ နွယ် စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။ လူနာအမျိုးသမီးရဲ့ ခွဲစိတ်ခန်းဝင်ဝတ်စုံ နောက်ကွဲအကျီကို အပေါ်သို့လှန်တင်လိုက်ပြီး အဝတ်မဲ့ ဝမ်းဗိုက် ပြင်ကို ခင်ဦးနွယ်က ...

"ဗိုက်ကလေး နည်းနည်းစမ်းကြည့်မယ်နော် အစ်မကြီး"

တစ်ချက် စမ်းကြည့်သည်။ အူအတက်ရောင်တာတော့ သေချာလှလေသည်။

"အရင် ဝမ်းကိုက်ဖူးခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဖြစ်ခဲ့တာလဲ"

"ဝမ်းကိုက်တာတော့ ခဏခဏ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ်ကတော့ နှစ်လကျော် သုံးလ လောက်ကို ကြာခဲ့ပါတယ်"

"ဆရာဝန်နဲ့ ပြလိုက်၊ မပြလိုက် ထင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီလောက်ကြာသွားတာ"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"နောက်ဆုံး ပျောက်သွားတဲ့အချိန်ကနေ အခုထိ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ"

"နှစ်ပတ်လောက်များ ရှိမလား မသိဘူး"

"ဟုတ်ပြီ။ ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့နော်။ အစ်မကြီးကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ အတော်ဆုံး ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီးက ခွဲပေးပါလိမ့်မယ်"

ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ရဲ့ စကားကို ကြားရတော့ ဦးယဉ်မျိုး သက်ဇော်နိုင်သို့ ...

"မ,ပြီကွ။ အချွန်နဲ့"ဟု တိုးတိုး ဆိုလေ၏။

သက်ဇော်နိုင်က ဦးယဉ်မျိုးရဲ့ ခွဲစိတ်ဝတ်ရုံစိမ်းကို ကျောဘက်လည်ကုပ်ပေါ်မှာ ကြိုးချည်ပေးရင်းက အသံထွက်ရယ်လေသည်။

ခင်ဦးနွယ် နားနေခန်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ကုတင်ပေါ်မှာ မနားရသေးမီ ခွဲစိတ်မှုမစသေး၍ ပွင့်ဟ နေဆဲ ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှ ဦးယဉ်မျိုးရဲ့ အသံဝါကြီးက လိုက်လာခဲ့သည်။

"ဩော် မိန်းမ၊ မိန်းမ။ မိန်းမဆိုတော့လည်း ချဉ်တာလေး၊ စပ်တာလေး စူးစူးရှရှလေးမှ ကြိုက်တတ်။ အဲဒီ ငရုတ်စေ့၊ ပဲပုပ်စေ့၊ ဆီးစေ့တွေက အူအတက်ကလေးမှာ သွားပိတ်ဆို့တော့ အူအတက်က ရောင်ရော။ ခွဲရရောဗျား။ ဝမ်းကိုက်တာလည်း အဲဒီလို မိန်းမပီပီ ကိုယ်ကြိုက်ရင် ပြီးရင်၊ လမ်းဘေးမရှောင် ဘာမရှောင် လျှောက်စားလို့ ဝမ်းကိုက်ရောဂါလည်း ရတာဗျား"

"ဟုတ်ပါတယ်တော်၊ ဟုတ်ပါတယ်။ ယောကျ်ားကျတော့ အူအတက်မရောင်ကြတာကျလို့"

"မမအေးမီ သေသေချာချာ စဉ်းစားနော်။ ယောကျ်ားတွေခများမှာက မိန်းမတွေက ချက်ကျွေးတာ၊ ချက်ရောင်းတာ စားကြရလို့ဗျ။ မဟုတ်ဘူးလား ကိုညီ"

သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ ရယ်မောသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရလေသည်။

ခင်ဦးနွယ် ကုတင်ထက်မှာ ကျောဆန့်လို့လှဲမိလေ၏။ ညက အိပ်ရေးလည်းပျက်သည်မို့ ခဏမှေးငိုက် သွားမိ၏။ အသိစိတ်တစ်မျိုးဖြင့် နွယ် မျက်လုံးများ ဖျက်ကနဲဖွင့်မိသည်။ နွယ့်ခေါင်းရင်းနားက ဝါးပက်လက် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်လာထိုင်လိုက်သော သက်ဇော်နိုင်ကို တွေ့ရသည်။

"ဪ မမနွယ် အိပ်ပျော်နေတယ်မှတ်လို့"

"ခဏပျော်သွားတယ် ထင်တယ်။ Case ကရော ဘယ်လိုလဲဟင်"

တင်ပါးကျော်သော နွယ့်ဆံပင်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သိမ်းယူရင်း ထထိုင်လိုက်ခဲ့သည်။ လှဲအိပ်ခဲ့ရင် ဆံပင်တွေကိုပါ လျှော့ဖြေလိုစွာ ခေါင်းက ဆံညှပ်ကို ဖြုတ်ထားမိမြဲ ဖြစ်သည်။ အခု နွယ့်ဆံညှပ်လေးကို ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့။ လက်တစ်ဖက်က ဆံပင်တွေကို သိမ်းကိုင်ထားမြဲ။ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခေါင်းအုံးကို မ,ကြည့်မိစဉ် ခေါင်းရင်းစားပွဲပေါ်က ဆံညှပ်ကလစ်ကို သက်ဇော်နိုင်က လှမ်းယူပေးလေ၏။ နွယ့်စိတ်ထဲမှာ သည်အပြုအမူကို ကသိကအောက် ဖြစ်သွားမိခဲ့ပေမယ့် ဘာမှ မဖြစ်သလို ...

"Appendix ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီလား"ဟု မေးခဲ့သည်။

နောက်တစ်ကြိမ် သည်လိုမဖြစ်စေရ။ နွယ့်ကိုယ်နွယ် စိတ်ထဲက သတိပေးမိသည်။ သက်ဇော်နိုင် ကလည်း ဘာမှမဖြစ်သလို။ သည်လို ဆံညှပ်ကလစ် ရှာပေးခဲ့ရတဲ့အကြိမ်တွေ သူ့ဘဝမှာ ထောင်ချီရှိခဲ့ သလိုဖြင့် ...

"ရတော့မယ် မမ။ Colonက Pelvic နံရံတစ်လျှောက်လုံး ကပ်နေတယ်။ Appendix ကို ဆွဲယူလို့ ရလို့ တော်သေးတာ။ ရေတွင်းထဲမှာ လုပ်ရသလိုပဲ။ အပေါ်ကို လုံး၀ မ,လို့မရဘူး။ အားလုံး ကပ်နေတယ်"

ခွဲစိတ်လူနာရဲ့ အူအတက်အကြောင်းကိုပဲ ပြောပြခဲ့လေသည်။

"အဲဒါ မမ ပြန်လိုက်တော့မလား။ ကျွန်တော် လာပြောတာပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ လေပေးရင်း ခွဲနေရတော့ ဆရာ မမနွယ်ကို ရစ်ဖို့ မေ့နေပြီလေ။ ပြန်သွားရင် သူသိလိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ကိုလည်း မမနွယ် အယောင်လာပြပြီး ပြန်သွားလိုက်။ ကျွန်တော် ကျန်ခဲ့ပေးမယ်လေ"

နွယ် သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ အကြံအစည်ကို ရယ်မောမိလေ၏။

"ပြန်ချင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့်လေ ... ကိုယ်က ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ပြန်သွားရမှာလား။ ဆာဂျင် တစ်ယောက်က A.S မသိအောင် ခိုးပြန်သွားရမယ် ဆိုတော့လည်း ..."

"ဟာ၊ ဆောရီး မမ။ ကျွန်တော် ..."
သက်ဇော်နိုင် မျက်နှာပျက်လေသည်။

"ထားပါလေ။ ကိုယ်နားလည်ပါတယ်။ ကိုယ် သူ့ကို သေချာနှုတ်ဆက်ပြီးမှ ပြန်မှာပါ"

ခင်ဦးနွယ် ပြုံးရယ်ပြောရင်း သီရေတာထဲ ဝင်ခဲ့လေ၏။

သူမ ဝင်ခဲ့ပုံက ဘယ်သူ့ကိုမှ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်။ ညင်သာလှ၍ ခွဲစိတ်ခုံမှာ ခေါင်းချင်းဆိုင် ခွဲနေသူများ မသိလိုက်။ သက်ဇော်နိုင်က သူမနောက်မှ ဝင်လိုက်လာခဲ့သည်။

"ဂွတ်ဘိုင်၊ ခွဲခွာကြပါစို့ Appendix လေးရေ"

နွယ်အနီး ရောက်သည်နှင့် အူအတက်လေးကို ထုတ်လိုက်ချိန် ကြုံကြိုက်နေပေ၏။ လေးလက်မလောက် ရှည်လျားကောက်ကွေ့ပြီး တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန်မှာ သူ့ ဒုက္ခပေးမှာ သေချာနေခဲ့သည်။

"Appendix ရသွားပြီပဲ။ ဆရာ သိပ်ကြိုးစားလိုက်ရပုံတောင် မပေါ်ဘူး"
ခင်ဦးနွယ်ရဲ့ စကားသံက နူးညံ့သိမ်မွေ့နေခဲ့သည်။

ဆရာယဉ်မျိုးက မော်ကြည့်စဉ် ချီးကျူးဟန် ပြုံးခဲ့သေး၏။

"သက်ဇော်နိုင်က ပြောတယ်။ Colon က တောက်လျှောက် ကပ်နေတာဆို။ ဒါမျိုး ကျွန်မဆရာ တစ်ယောက်လုပ်တာတောင် Colon ကို ဓားထိသွားလို့ အတော်လောသွားသေးတယ်။ ကွန်ဂရက်ကျူ လေးရှင်းပါ ဆရာ"

ခင်ဦးနွယ်၏ မမျှော်လင့်သော ချီးကျူးစကားကြောင့် ဆရာယဉ်မျိုး အနည်းငယ် အနေရ ခက်သွားဟန် ရှိ၏။

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်။ လာစောင့်ပေးတာ ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်။ အားလည်း နာပါတယ် ခင်ဗျာ"

သည်တစ်ကြိမ်မှ တကယ်ပင် ဦးယဉ်မျိုး အားနာစိတ်ဝင်မိ၍ ပြောပုံရလေ၏။

"ဒါဆို ကျွန်မ သွားတော့မယ်"

"ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ"

ခင်ဦးနွယ် ခါးရိုးထုံဆေးကြောင့် ခါးအောက်ပိုင်း ခွဲစိတ်နေသည်ကို မနာကျင်၊ မသိကြြးလည်း သတိ ကောင်းစွာ ရှိနေသော လူနာအမျိုးသမီးကို လာကြည့်ခဲ့သည်။ အမျိုးသမီးရဲ့ လက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ထုံးစံအတိုင်း အားပေးစကားဆိုခဲ့မည် ထင်နေကြဆဲ ...

"အူအတက် ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီနော် အစ်မကြီး။ တစ်သက်လုံးအတွက် ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ဘဲ ကောင်းသွားပါပြီ။ နာမြောများနေသေးလား"

"မနာမြောပါဘူး ဆရာမကြီးရယ်"

"ဟုတ်တယ်။ မနာမြောနဲ့တော့နော်။ သူက ကိုယ်ထဲမှာ အပိုပစ္စည်းတစ်ခုပါပဲ။ ဆိုးကျိုးပေးဖို့ကိုပဲ သူက စောင့်နေတာလေ။ သူမရှိလေ ကောင်းလေပဲပေါ့။ ယောကျ်ားတွေနဲ့ အူအတက်ဟာ အတူတူပါပဲ"

နူးညံ့သိမ်မွေ့သောလေသံတွင် ညင်သာသော ရယ်သံလေးစွက်လျက် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က ပြောသွားခဲ့ လေသည်။

ပြောပြီးသည်နှင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ သီရေတာထဲမှ လျင်မြန်ညင်သာစွာ တံခါး တွန်းဖွင့်ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ဦးယဉ်မျိုး

မင်သက်ကျန်ခဲ့၏။ အတန်ကြာမှ ...

"ဟာ၊ ခံရပြီဟေ့"ဟု အသံဝါကြီးဖြင့် အော်သည်။ နော်အေမီရဲ့ အားရဝမ်းသာ အသံလည်း ထွက်လာခဲ့သည်။

"ကောင်းလိုက်တဲ့ ရိုက်ချက်တော်။ ဆရာယစ် တစ်ခါတစ်ခါ မိန်းမတွေရယ်လို့ သိမ်းကျုံးပြောတာ ကျုပ်တောင် ပြန်ပြောချင်တာ အူယားလာတယ်"

"ဟာ၊ ကျွန်တော်က သုံးတောင်ဝတ်ကိုပဲ ပြောတာပါဗျာ။ မမအေမီကတော့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ လေးတောင့်ထွာလောက် ဝတ်ရမယ်။ အဲဒီတော့ မမအေမီတော့ မပါဘူး။ သေချာပါတယ် ဟဲ ဟဲ"

သီရေတာထဲမှာ ဆူညံကျန်ရစ်သည်။ အောင်မြင်သော ခွဲစိတ်ကုသမှုတစ်ခုရဲ့ နိဂုံးပိုင်းကိုလည်း ရောက်ခဲ့ပြီလေ။

သက်ဇော်နိုင်မှာမူ နူးညံ့သိမ်မွေ့ညင်သာစွာ ပြောလျက် ချာကနဲလှည့်ထွက်သွားခဲ့သော မမနွယ်ကို မြင်ယောင်ရလွန်း၍လား၊ အိပ်ရေးပျက်၍လား မသိ။ ခေါင်းတွေ ရီဝေမူးချင်လာခဲ့လေ၏။

□□□

အပြင်လူနာဌာနမှာ ဆေးရုံ ဝင်ဝင်ချင်း လက်ဝဲဘက်အဆောင်တွင် ရှိသည်။ အဆောင်၏ အရှေ့ဘက် အခြမ်းမှာ ဦးအောင်မြင်၏ ရုံးခန်းဖြစ်ကာ အနောက်ဘက်အခြမ်းက အပြင်လူနာဌာန OPD ဖြစ်လေ၏။ ဆရာဦးယဉ်မျိုး ပြန်ရောက်ပြီးတော့ မူယာ OPD သို့ တောင်းယူခဲ့သည်။ ဝါ့(ဒ်)ထဲမှာက လူနာတွေနှင့် အစဉ် ရှုပ်ထွေး နေတတ်သည်။ OPD မှာတော့ တာဝန်မကြီး။ ဂျူတီချိန်သာ တာဝန်ရှိသည်။ အိမ်ပြန်ခဲ့လျှင်လည်း လူနာကိစ္စက လိုက်မလာတတ်။ အပြင်လူနာအဖြစ် ကုသကြည့်၍ မသက်သာလျှင် သို့မဟုတ် ရောဂါကြီးလူနာ ဖြစ်လျှင် ဆေးရုံတက်စေလိုက်ရုံပေ။ ဝါ့(ဒ်)ထဲမှာ ဆိုရင်တော့ လူနာတွေရဲ့ မဆုံးနိုင်သော ဝေဒနာတွေ ကြည့်ပေးရရင်း ဆေးခန်းရောက် အမြဲနောက်ကျသည်။ လူနာက စောင့်နေလျှင် တော်သေးသည်။ မစောင့်ဘဲ တစ်နေကုန်ဖွင့် ပြင်ပဆရာဝန်တွေရဲ့ ဆေးခန်းကူးပြလိုက်လျှင်ပြီးပြီ။ OPD မှာတော့ ၄-နာရီ ဒေါင်ကနဲ ထိုးသည်နှင့် OPD ပိတ်ပြီဆိုကာ ဆေးခန်းပြေးလို့ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ၃-နာရီခွဲလောက်ကစပြီး မူယာ အိမ်ပြန်သည်။

"ကိုသက်ဇော်နိုင်၊ OPD ခဏလေး ကြည့်ပေးနော်။ မူယာ ကိစ္စလေးရှိလို့" ဆိုရင် ပြီးလေသည်။

ကိုသက်ဇော်နိုင်က A.S အချင်းချင်း မူယာ အကူအညီတောင်းတိုင်း အလွယ်တကူ လိုက်လျောပါရဲ့။ ကိုယ်ခန္ဓာရော စိတ်ဓာတ်ပါ ကြံ့ခိုင်ရည်မွန်ပုံရပါလျက် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ထံမှာ ရိုကျိုး တပည့်ခံချင်တာတော့ မူယာ အကြည့်ရခက်လှသည်။ ကိုသက်ဇော်နိုင်တင်မက ဒေါ်အေမီကလည်း ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကို အရိပ် တကြည့်ကြည့် စိတ်လိုလက်ရ ပိုလွန်းလှသည်။ မူယာ ဟောက်(စ်)ဆာဂျင်ဘဝက ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကို ရန်ကုန် ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးမှာ ဆုံခဲ့ဖူးသည်။ သူမမှာ ဆရာဝန်မတစ်ယောက်ရယ်လို့လည်း သားသားနားနားမရှိ။ ခပ်နွမ်းနွမ်းပါပဲ။ အခုလို မပြည့်ဘဲ ပိန်ပါးလှပ်သည့် ကိုယ်ခန္ဓာဖြင့်။ သူမ ဘွဲ့လွန်တက်နေချိန်ဖြစ်၏။ ဘွဲ့လွန်ယူမယ့်ယူတော့ ခွဲစိတ်ကုဘွဲ့လွန် ဖြစ်သည်။ သူမရဲ့ အပေါင်းအသင်းများက Surgery ကို လိုက်စားများသော အမျိုးသား ဆရာဝန်များသာပဲ ဖြစ်လေ၏။ ထိုအချိန်မှာ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်နှင့် ဆရာတို့ ကွာရှင်းပြီးစထင်၏။ အမျိုးသားအုပ်စုထဲမှာ သူမသာ တစ်ဦးတည်းပါလျက် ဆေးရုံစင်္ကြံတွေမှာ လျှောက်သွားကြလျှင် ဝါ့(ဒ်)ထဲမှာ တီးတိုးစကားတွေ ကျန်ရစ်တတ်လေသည်။ ဆေးရုံကင်တင်းမှာ စာအုပ်တွေဖွင့်၊ ငြင်းခုံကြလျက် ကြာမြင့်စွာ ထိုင်လို့ တွေ့ရတတ်သည်။ ထိုအချိန်မှာတော့ သူမက မျက်လုံးများ စူးရှတောက်ပစွာ ပြုံးရယ်နေတတ်လေ၏။ ကျန်အချိန်များမှာ ခပ်မှုန်မှုန် တွေဝေစွာ။

မြေလတ်တွင် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့ရတော့ မူယာ ရုတ်တရက် မမှတ်မိခဲ့ပေ။ သူမရဲ့ဘဝကို မသိခဲ့ကြသူများအလယ် တည်ငြိမ်ထည်ဝါနေခဲ့ပြီ။ သူမက မယုံကြည်နိုင်ဖွယ် လှပချောမွေ့ ၍လည်း နေသေးသည်။ သူမ ဆေးရုံဝင်းထဲသို့ ဆိုင်ကယ်ဖြင့်ဝင်လာကာ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်လိုက် သည်နှင့် အဘချက်က ဆိုင်ကယ်ကို တွန်းယူ၊ စက်ဘီးရုံလေးမှာ သွားထားပေးသည်က စလို့ တစ်ဆေးရုံလုံးက လူတွေ အလုပ်ရှုပ်ကြပြီ။ သူမလက်ထဲက ပစ္စည်းကို လုမ်းကြိုယူမှန်း မသိ။ အလုပ်လုပ်နေရာက လှမ်းကြိုဆို နှုတ်ဆက်ကြမှန်း မသိ။ မင်းသမီးတစ်ပါး ကြွလာတော့သည့်အတိုင်း။ သူမကလည်း

ဆေးရုံစကြံမှ လျှောက်ဝင် ခဲ့ရင်း တွေ့သမျှလူကို နှုတ်ဆက်လာတတ်သည်။

မှုယာကတော့ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကို အထင်ကြီး၍မရ။ သူမဘဝကို ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် မေ့နေပေမယ့် မှုယာက မမေ့ဘူးလေ။ ဆရာဦးယဉ်မျိုးကမှ နေတတ်သေးသည်။ ကျန်တစ်ဆေးရုံလုံးကတော့ ဆရာကြီးဦးအောင်မြင့်ပါ ပါဝင်၏။ သူမကို အထင်တကြီး ရှိကြသည်။ ပြည်တွင်းဘွဲ့လွန်မို့သာပဲ။ နိုင်ငံခြားဘွဲ့လွန်ဆိုရင် မြေလတ် တစ်ဆေးရုံလုံးတော့ ခက်မည်။

မြေလတ်ဆေးရုံရဲ့ အစဉ်အဆက် ဆာဂျင်များကိုလည်း မှုယာ အံ့သြချင်၏။ ဆေးရုံတစ်ရုံလုံးကို ခွဲစိတ်ကုဆေးရုံ ဖြစ်တော့မလောက် အသွင်ပြောင်းထားခဲ့ပြီး နှုန်းထားမရှိဘူးဆိုတာ ယုံနိုင်စရာမရှိ။ OPD က နာ့(စ်)မကျင်တီနှင့် မှုယာ သဘောထားချင်းတူကြသည်။

"အလှူစား၊ ကန်တော့စာနဲ့ ကျေနပ်နေလို့ကတော့ ဆရာဝန်တွေက ဆေးခန်းဝင်ငွေ ရှိသေးတယ်။ ကျွန်မတို့ဆရာမတွေ လူတန်းစေ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သင့်တင့်တဲ့နှုန်းထားလေးတော့ ဝေမျှပေးဦးမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ သူကတော့ ပြေလည်မှာပါ။ ငယ်သားတွေအတွက်လည်း ကြည့်ဖန်ပေးဦးမှပေါ့"

"ကိုယ်တို့ဆေးပညာဆိုတာက ခုနစ်နှစ် အနည်းဆုံးသင်ခဲ့ရတဲ့ပညာပဲ။ အပေါစားမှ မဟုတ်တာ။ သူက စပြီး ကိုယ့်တန်ဖိုးကိုယ်ချနေတော့ ခက်တော့တာပဲပေါ့"

မကျင်တီကတော့ ပြတ်သားသည်။

"အလကားပါ မမမှုယာရယ်။ သူများတွေ ဝိုင်းမြှောက်တိုင်း အကကောင်းတဲ့ ဒေါင်းမလေး လုပ်နေ တာပါ။ နောက်ပိုင်းက ကြည့်မလုတာတော့ မသိတော့ဘူး"

သူတို့နှစ်ဦး အဓိပ္ပါယ်ပါပါ ရယ်မောမိကြလေ၏။ နှုန်းထားမရှိမှတော့ ကြိုးစားပမ်းစား ခွဲစိတ် နေလည်း ပင်ပန်းရုံ ရှိတော့မည်ပဲ။ မခွဲမစိတ်ဘဲ မှုယာ့ကုသမှု၊ မှုယာ့ဆက်ဆံရေး၊ ဂုဏ်သတင်းနှင့်ပင် 'သုခ' ဆေးခန်းက ကောင်းပြီးသားပင်။ သူတို့အားလုံး ခွဲခန်းဝင်သည့်နေ့ဆိုရင် မှုယာ G.P က ပိုလို့ကောင်း သေးသည်။ အချိန်အခါကောင်းဆိုတာ နှစ်ကြိမ် ပြန်မကြုံနိုင်ဘူး။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရဲ့ သက်တမ်းမှာ G.P အကောင်းဆုံးကာလက တစ်ကြိမ်တည်းပဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်သည်။ အချိန်ရှိခိုက် ဥစ္စာ ကြိုးစားရှာဖွေဖို့က ပိုအရေးကြီးသည်။ သိပ်အပင်ပန်းခံ ကြိုးစားလည်း ပင်ပန်းတိုင်း ဥစ္စာရနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ။ ရတုန်းရခိုက်သာ အသေချာဆုံးပါပဲ။ မှုယာ့ထံသို့ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် မှန်မှန်ရောက်လာတတ်သော စာထဲမှာ မာမာနှင့် ပါပါက အသေးစိတ်ရေး မှာတတ်လေသည်။

□□□

ကိုညီဖြစ်ပုံက ထိုညက ဝါ့(ဒ်)ထဲမှာ လူရှင်း၍ပင် တော်တော့သည်။ ညဂျူတီကျ လုလုစောက ဝါ့(ဒ်) ထဲက လူနာတွေ ဆေးထိုး ဆေးတိုက်နေခဲ့ချိန်။ သူ့ဂျူတီမို့ ဆေးရုံသို့ သက်ဇော်နိုင်နှင့်အတူ Night Round လာကြသည်။ ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း မပြန်ဖြစ်ကြသေး။ ဖျားနာဆောင်ရှိ ဦးအောင်မြင်အခန်းထဲမှာ ခဏ ထိုင်ကြသည်။ သူက စီးကရက် ထိုင်ဖွာသည်။ သက်ဇော်နိုင်က ခွဲစိတ်ကု စာအုပ်တစ်အုပ် ဖွင့်ဖတ်သည်။ သူ စီးကရက်ဖွာရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးမိကာ ပြုံးစေ့စေ့ဖြစ်ခဲ့ရင်းက ခပ်တိုးတိုး ကျိတ်ရယ်မောမိသည်။ သက်ဇော်နိုင် ရောယောင်ပြုံးရယ်ရမလို သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

"အစ်ကို ဘာတွေ သဘောကျနေတာလဲ"

"နေ့လယ်တုန်းက တရားရုံးမှာ သက်သေခံရတဲ့အမှုကို တွေးမိနေတာ။ ဒီလူတွေ ကြံကြံဖန်ဖန်ကွာ"

"ဘာကေ့(စ်)လဲ"

"Rape (မုဒိမ်းမှု)ကွ"

Rape ကို သက်သေအဖြစ် အစစ်ခံရသည်က အတော်မလွယ်တဲ့ကိစ္စ။ မလွယ်ခြင်းက မရေမရာ မသေချာတာတွေ ရောနေတတ်၍ပင်။ နေ့လယ်က အမှုကတော့ အခက်အခဲမရှိ။ ထင်ရှားသိသာသော အမှု တစ်ခု။

လွန်ခဲ့သော သုံးလခန့်က ဦးယဉ်မျိုး၏ ဂျူတီချိန် ည ၈-နာရီခန့်တွင် မြေလတ်မြို့စွန်မှာ ဖြစ်ပွား ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်ပေ။ မြို့နှင့် အနီးအနားဖြစ်၍ တဖန် မိန်းကလေးက အဆက်မပြတ် ငိုနေခဲ့၍ ဆေးရုံသို့ ညတွင်းချင်း ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ချက်ချင်း စစ်ဆေးပေး၊ ဆေးရုံတင်ထားခဲ့ရသည်။ သူ၏ ဆေးစစ်ဆေး တွေ့ရှိချက်ကို နောက်တစ်ရက်မှာ မြို့နယ်ဆေးရုံမှတစ်ဆင့် ရဲစခန်းသို့ ပို့ပေးခဲ့သည်။ ယခု သည်အမှုအတွက် ဦးယဉ်မျိုး သက်သေခံရခြင်းပေ။

သက်သေအဖြစ် ထွက်ဆိုရဖို့ ဝန်မလေးလှဘဲ တရားခွင်သို့ ဝင်ခဲ့သည်။ တရားသူကြီးရှေ့တွင် ရှေးဦးစွာ ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုသည်။ ရုံးတော်မှာ ရောက်နေသော သူ့ဆေးစစ်ချက် သက်သေခံစာကို ဆေးရုံလက်ခံ Police Case မှတ်တမ်းမှာရှိသော သူ့သက်သေထွက်ချက်နှင့် တိုက်ဆိုင်ဖတ်ပြ အတည်ပြုသည်။ သူ့ထွက်ဆိုချက် များက ထိုတရားခံ လူရွယ်လေးရဲ့ ဒုစရိုက်မှုကို ထင်ရှားစေခဲ့သည်။ သူလည်း မတတ်နိုင်။ အပြစ်ရှိရင်တော့ ခံပေတော့ပေါ့ကွာ။

သူထွက်ဆိုပြီး နေရာမှာ ပြန်ထိုင်ခဲ့သည်။ တရားခံ အကျိုးဆောင်မှာ ဦးယဉ်မျိုး မြေလတ်မှာ မဆုံဖူး သေးသူတစ်ဦး။ သူနှင့်အသက်ချင်း မတိမ်းမယိမ်း။ လူပုံချင်းလည်း သိပ်မကွာ။ သူလည်း ကိုယ်လုံး တုတ်တုတ် ခိုင်ခိုင် ဖြစ်လေ၏။ တရားခံအကျိုးဆောင်က နေရာမှထ၍ ပြန်လှန်မေးခွန်း ထုတ်ခဲ့သည်။

"အခုန ဆရာ ထွက်ဆိုသွားတဲ့ ဆေးစစ်ဆေး တွေ့ရှိချက်ထဲမှာ မိန်းကလေးရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်က ထိခိုက်ရာ၊ ကုတ်ခြစ်ရာများဟာ အလိုမတူလို့ လူပ်ရှားရုန်းကန်ခဲ့တဲ့အတွက် ရရှိခဲ့တဲ့ဒဏ်ရာများလို့ ဆရာ ပြောနိုင်ပါသလား"

"ဟုတ်ကဲ့။ အလိုမတူတဲ့အတွက် လှုပ်ရှားရုန်းကန်ထားတဲ့ လက္ခဏာများ ဖြစ်ပါတယ်"

သူ တုံ့ဆိုင်းခြင်းမရှိ ဖြေလိုက်ခဲ့သည်။ အကျိုးဆောင်တော့ ကိုယ့်အမှုသည်ကိုယ် ပြန်ဆွဲချနေပြီဟု တွေးလိုက်မိသေးသည်။

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ"

အကျိုးဆောင်က ဦးယဉ်မျိုး အဖြေအတွက် မျက်နှာမပျက်၊ နောက်မေးခွန်းတစ်ခု ဆက်တိုက် ထပ်မေး ခဲ့သည်။

"အလိုတူတဲ့ အမျိုးသားနဲ့ အမျိုးသမီး အတူနေကြတဲ့အခါမှာရော လှုပ်ရှားရုန်းကန်မှု မရှိနိုင်ဘူးလား ဆရာ"

"အဲ"

ဦးယဉ်မျိုး အဖြေ တော်တော်နှင့် မပေးနိုင်။ တရားသူကြီးကို မော်ကြည့်မိသောအခါ တရားသူကြီး (သူနှင့်လည်း ရွယ်တူ၊ ခင်လည်းခင်မင်နေကြသော) ဦးမျိုးမြင့်ထွန်းက သူ့ရှေ့က ဖိုင်တွဲကြီးကိုပဲ သည်းသည်း မည်းမည်း စိုက်ကြည့်နေ၏။ တရားသူကြီးဘေးက လက်နှိပ်စက်စာရေးလေးကတော့ ခါတိုင်းကကဲ့သို့ မျက်နှာသေလေးနှင့်ပေမယ့် ထိုအရေပြားအောက်မှာ ရယ်ချင်ရိပ်ကို တွေ့နိုင်လေ၏။

ဦးယဉ်မျိုး ချွေးပြန်စပြုလာသည်။

"ကျွန်တော် ပြန်မေးပါဦးမယ်ခင်ဗျာ။ အကယ်၍ အမျိုးသမီးလေးအနေနဲ့ သူမ အလိုတူ ကြည်ဖြူစွာ ဆက်ဆံရင်ရော ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှု ရှိနိုင်ပါသလား"

"ရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ..."

"ဟုတ်ကဲ့။ ရပါပြီ ဆရာ"

အကျိုးဆောင်က သူလိုချင်သောအဖြေရပြီမို့ စကားစဖြတ်၍ထိုင်လေ၏။ ဦးယဉ်မျိုး ဆက်ရပ်နေရ မလို၊ ထိုင်လိုက်ရတော့မလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထိုင်လိုက်လျှင်တော့ ပွဲပြီးသွားတော့မယ် ထင်လေ၏။ ဦးယဉ်မျိုး ဆက်ရပ်နေခဲ့ကာ တရားသူကြီးသို့ ဦးတိုက်လျှောက်ခဲ့သည်။

"တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျာ။ မိန်းကလေးမှာ တွေ့ရှိရတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များမှာ သာမန်လှုပ်ရှား ရုန်းကန်ရင်းမှ ရရှိသော ဒဏ်ရာများမဟုတ်ဘဲ အနိုင်အထက်ပြုသည်ကို ရုန်းကန်ကာကွယ်ရင်းမှ ရရှိသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များသာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ဒေါက်တာယဉ်မျိုးမှ ဖြည့်စွက်ထွက်ဆိုပါရစေ။ ဆေးစစ်ဆေး တွေ့ရှိချက်များကို ထပ်မံအတည်ပြုထွက်ဆိုလိုပါ၍ အနိုင်အထက်ပြုသည်ကို ရုန်းကန်ကာကွယ်ရင်းမှ ရရှိသော ဒဏ်ရာများအား ထုတ်နုတ်တင်ပြရမည်ဆိုလျှင် ...

(၁) ဝဲဘက်မျက်လုံး သွေးခြည်ဥကာ အညိုအမည်းစွဲနေခြင်း

(၂) နားထင်နှစ်ဖက်နှင့် မျက်နှာ ဖူးရောင်သော ဒဏ်ရာများရှိခြင်း

(၃) လက်ဖမိုးနှစ်ဘက်တွင် ညိုမည်းရောင်ရမ်းသော ဒဏ်ရာများရှိလျက် ဝဲဘက်လက်သန်းကျိုးနေခြင်း

(၄) ---------------------

(၅) ---------------------"

တရားခွင်က ထွက်ခဲ့တော့ သူ့မှာ ချွေးအတော်သုတ်ယူရလေ၏။

"အစ်ကို ပြောနိုင်ပေလို့နော်။ ကျွန်တော့်လို အတွေ့အကြုံသိပ်မရှိတဲ့သူဆိုရင်တော့ စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျကြီးနဲ့ ပြန်ခဲ့ရမှာ။ အမှုလည်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ မသိဘူး"

"ဒီနေရာမှာ အမှန်ဘက်က ရပ်တည်ချင်တဲ့လူရဲ့ ပင်ကိုစိတ်ကောင်းလေးက အလုပ်လုပ်သွားတာပဲကွ။ ကိုညီလည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်သွားမှာပါ။ အေး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့တစ်သက်မှာ Rape တွေ သက်သေခံလာခဲ့တာ မနည်းတော့ပါဘူး။ ဒီမေးခွန်းမျိုး ဒီတစ်ခါ ကြုံဖူးသေးတာ။ လူကို ချွေးပြန်သွားတာပဲ။ တော်တော်နောက်တဲ့ လူကွာ"

သူတို့ တိုးတိုး ခပ်အုပ်အုပ် ကြာမြင့်စွာရယ်မောမိကြလေသည်။ ရယ်ရှိန်မပြေသေးဘဲ ဦးယဉ်မျိုး ခပ်တိုးတိုး စကားဆက်ပြောသည်။

"အဲဒါနဲ့ အစ်ကို စဉ်းစားကြည့်မိတာ သိလား။ အဲဒီမေးခွန်းကိုလေ။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်လို အမျိုးသမီး ဆိုရင် ဘယ်လိုနေမလဲလို့"

သူ လုံးဝမမျှော်လင့် ထင်မှတ်မထားသော အဖြစ်တစ်ခုက ဖြစ်လာခဲ့တော့သည်။ သက်ဇော်နိုင်၏ မျက်နှာညိုမည်းသွားခဲ့တာနှင့် နေရာမှ ဝုန်းကနဲ ထရပ်လိုက်သည်က တစ်ပြိုင်တည်းလို။

"ဘာဗျ"

ဒေါသတကြီးအသံက ဦးယဉ်မျိုးကို ပါးစပ်ပွင့်ဟသွားအောင် အံ့အားသင့်စေသည်။

"ဟော့ ကိုညီ"

"ခင်ဗျား ပါးစပ်ပိတ်ထား။ နောက်ထပ်စကားတစ်ခွန်းထွက်ရင် ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် တွေ့မယ်"

ဆောက်တည်ရာမရသလို သက်ဇော်နိုင် လမ်းထလျှောက်သည်။ ဦးအောင်မြင့်၏ စားပွဲနားရောက်တော့ စားပွဲကို လက်သီးနှင့်ထိုးချလေ၏။ ဦးယဉ်မျိုးသို့ လက်ညှိုးလှမ်းထိုးသည်။

"ခင်ဗျားစိတ်ဓာတ် ဒီလောက်အောက်တန်းမကျနဲ့။ တစ်ဆေးရုံတည်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်း ခင်ဗျားက ဒီလောက်စော်ကားရင် သူများ ဒီထက် ပိုစော်ကားတော့မယ်။ ခင်ဗျားမှာ အမေ၊ နှမ မရှိဘူးလား။ ခင်ဗျားဗျာ။ ကျွန်တော့်ထက် အသက်ကြီးနေလို့"

ဦးယဉ်မျိုး အံ့အားတသင့်ရှိနေခဲ့ရာက အဖြစ်အပျက်ကို တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာခဲ့သည်။ နားလည် ခဲ့ပေမယ့် ခါတိုင်းကလို သူရယ်နေကျ အသံဝါကြီးနှင့် ဝေါကနဲ မရယ်မောလိုက်နိုင်။ သက်ဇော်နိုင်ကို ဘယ်လို ချဉ်းကပ်ရမလဲ သူစဉ်းစားနေရသည်။ ဦးယဉ်မျိုး ငြိမ်သက်နေခဲ့၍ သက်ဇော်နိုင် သူ့ကို ကျောခိုင်းလိုက်ခဲ့သည်။ အတန်ကြာမှ ဦးယဉ်မျိုး စကားကို သတိထားလို့ ဖြည်းဖြည်းစပြောခဲ့သည်။

"ကိုညီ၊ မင်းထင်သလို လုံးဝ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်လျှော့ကွာ။ အစ်ကို ရှင်းပြပါ့မယ်"

သက်ဇော်နိုင်က လက်မခံခဲ့လျှင် သူရှင်းပြဖို့ မကြိုးစားတော့။ သည်ညပင် ဆရာဦးအောင်မြင့်ထံ သွားပြောပြထားဖို့ စဉ်းစားပြီးပြီ။ ကူညီဖြေရှင်းပေးဖို့ တောင်းပန်မည်။ သက်ဇော်နိုင် လှည့်မကြည့်။ ကျောခိုင်းမြဲ ခိုင်းထားခဲ့သည်။ စားပွဲစွန်းကိုသာ လက်ဖြင့်ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ထားခဲ့လေ၏။ ဦးယဉ်မျိုး အားတက်ကာ စကား ဆက်ရသည်။

"အစ်ကိုပြောတာ ဒီလိုကွာ။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်လည်း ဂျူတီယူရတဲ့အခါ ရှိတယ်။ သူ ယူရတဲ့ ၂၄-နာရီ ဂျူတီမှာ ရောက်လာတဲ့ အမှုတွေကို သူလည်း သက်သေခံလိုက်ရတယ်။ နေ့လယ်ကလို မေးခွန်းမျိုးနဲ့ ကြုံရင် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်တို့၊ ဒေါ်မူယာတို့အတွက် စိတ်ညစ်စရာပဲလို့ တွေးမိပြီး အစ်ကိုပြောလိုက်တာပါ။ အထူးသဖြင့် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ပေါ့။ သူက တစ်ကမ္ဘာလုံးက မိန်းမတွေကို ကိုယ်စားပြုထားရသလို မိန်းမတစ်ယောက်အကြောင်း မကောင်းပြောရင် မျက်နှာပျက်ချင်တာ။ အစ်ကို အဲဒါကို ဆိုလိုတာပါ ကိုညီရာ"

သက်ဇော်နိုင် ကိုယ်ကို ပြန်လှည့်ကာ စားပွဲကို နောက်ပြန်မှီရပ်သည်။ သူ့မျက်နှာက နာကျင်နေဟန် ရှိခဲ့သည်။ လက်ပိုက်လျက် ဦးယဉ်မျိုးသို့ စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်ခဲ့သည်။

"ဒါပေမယ့် အစ်ကို ... သူ့ကိုမှ ဘာဖြစ်လို့ အမြဲထိပါး နှောင့်ယှက်ချင်ခဲ့ရတာလဲ၊ သရော်မော်ကား ပြောချင်ရတာလဲ။ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ရဲ့ ဖောက်ပြန်မှုကြောင့် သီးသန့်ရပ်တည်ဖို့ ကြိုးစားရတဲ့ အဲဒီ ယောကျ်ားရဲ့ မိသားစုကို ကျန်တဲ့မင်းယောကျ်ားတွေက ဒီလိုပဲ သရော်စော်ကားမော်ကား ပြောကြလုပ်ကြ ကြေးလား အစ်ကို"

သူ့ရင်သို့ သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ စကားများက မထိခိုက်စဖူး ဝင်ရောက်ထိခိုက်နာကျင်စေခဲ့သည်။

"ဟုတ်တယ် ကိုညီ။ ကိုယ်လွန်သွားတာတွေရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို တစ်ခုလပ် မိန်းမတစ်ယောက်မို့ မထေမဲ့မြင်ချင်တာတော့ မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ ထူးချွန်ပြောင်မြောက်ချင်လွန်းတဲ့ မိန်းမတွေကို လက်ခံလို့ မရတာ ကိုယ့်သဘာဝပဲ။ အဲဒါ ကိုညီ သိပါတယ်"

"သူလည်း အရိပ်နောက်မှာ အေးအေးနေချင်မှာပေါ့ဗျာ။ ဒီအရိပ်ဖယ်သွားတော့ လောကထဲမှာ ရပ်တည်ဖို့ သူကိုယ်တိုင် ကြိုးပမ်းနေခဲ့ရတာတွေဟာ ပြောင်မြောက်ချင်လွန်းလို့ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ။ အရိပ် ကွယ်တာနဲ့ ဖယ်သွားတာလည်း မတူသေးဘူးလေ အစ်ကို"

ကိုညီတွင် ဒေါသရိပ်များ မရှိတော့။ သူ့အသံက နာကျင်အက်ကွဲ နေခဲ့သည်။ ဦးယဉ်မျိုးကို ရင်ဆိုင် မကြည့်ခဲ့။ သူ့မျက်နှာပေါ်က နာကျင်ထိခိုက်ရိပ်ကို ဖုံးကွယ်လိုဟန် ခေါင်းငုံ့ထားခဲ့သည်။ ဒေါက်တာယဉ်မျိုး ကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ကြိမ်မျှ မခံစားဖူးသော ခံစားမှုမျိုးကို ခံစားနေခဲ့၏။ အထူးသဖြင့် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်လို မိန်းမတစ်ယောက်ကို စာနာမိခဲ့ခြင်း။

"ကိုယ်အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် သူ့ရဲ့အရည်အချင်းတွေကြောင့် သူ့ဘဝကို တစ်ခါတစ်ခါ မေ့တောင် နေမိတယ် ကိုညီ။ သူက ယောကျ်ားကောင်း တစ်ယောက်နီးပါး အရည်အချင်းတွေ ပြည့်စုံနေတော့ ဗိုလ်လုပွဲမှာ ကိုယ်သူ့ကို Handicap ပေးဖို့ မေ့သွားမိတယ်။ ကိုညီ အထင်မှားစရာ ဖြစ်ရတော့တာပေါ့"

"ဘာအတွက် Handicap လဲ"

"မင်းပြောတဲ့ အရိပ်မရှိတဲ့ကိစ္စလေ"

သက်ဇော်နိုင် ဦးယဉ်မျိုးအနီးသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ စိတ်ပြေခဲ့ဟန် သူ့ပုခုံးစွန်းကို လက်သီးဖြင့် တစ်ချက် ဖွဖွထိုးသည်။

"အဲဒီအတွက် သူ့ကို Handicap ပေးတယ်လို့ သူသိရင်တော့ သေဆုံးသွားနိုင်တယ် အစ်ကို"

ပြန်ကြဖို့ ဦးယဉ်မျိုးက ပြောတော့ သက်ဇော်နိုင်က "မပြန်သေးဘူး။ ကျွန်တော် နေဦးမယ်။ အစ်ကို ပြန်နှင့်ပါ"ဟု မဆိုစဖူး ဆိုလေသည်။ ထိုင်ခုံနောက်မှီတန်းပေါ် ခေါင်းတင် မျက်စိမှိတ်ကာ ကိုယ်ကို လျှော့ပြေ ထိုင်နေခဲ့လေ၏။

"ဒါဖြင့် အစ်ကိုသွားမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို။ ကျွန်တော် နည်းနည်းရိုင်းသွားတာ ခွင့်လွှတ်ပေးပါဗျာ"

သွားခါနီး နှုတ်ဆက်တော့ သက်ဇော်နိုင် လှမ်းပြောသည်။ ဦးယဉ်မျိုး တစ်ကိုယ်တည်း ပြန်ခဲ့ရသည်။ မန်ကျည်းပင်တန်းလမ်းလေးမှာ လမိုက်ရက်မို့ မှောင်နေခဲ့သည်။ မှောင်မိုက်ထဲမှာ ပြန်ခဲ့ရင်း ...

"မင်းရောဂါကလည်း သိလိုက်တဲ့အချိန်မှာ တော်တော်ကျွမ်းနေပြီပဲ ကိုညီရာ" ဦးယဉ်မျိုး စိတ်မကောင်းစွာ တွေးလာမိခဲ့သည်။

□□□

ခင်ဦးနွယ် စိတ်မှာ ထူးဆန်းနေခဲ့သည်။ ညက သီရေတာ ဖွင့်ရသည်။ အချိန်ကောင်းဖြစ်သည့် နံနက် ၂-နာရီမှာပေ။ Despatch စာအုပ်လေးနှင့် ခင်ဦးနွယ်သို့ အကြောင်းကြားစာ ပို့ခဲ့သည်။ အရေးပေါ် ခွဲစိတ်ရန်လိုသော သားအိမ်ပြွန်မှာ သန္ဓေတည်ပြီး ပေါက်ထွက်သွားသော ဝေဒနာသည်တစ်ဦးကို ခွဲစိတ်မည့် အကြောင်း ရေးထားသည့် ဦးယဉ်မျိုး၏ လက်ရေး ကြမ်းကြမ်းကြီးကို ဖတ်ရသည်။ "ဆာဂျင်လာကြည့်ပါ"ဟု ပါမလာတာ ထူးဆန်းနေခဲ့သည်။

"အကြောင်းကြားသည့်အတွက် ကျေးဇူး။ လုပ်ပါ။ လိုရင်ခေါ်ပါ"ဟု ခင်ဦးနွယ် ပြန်ရေးပေးခဲ့၏။ တစ်ညလုံး အနှောင့်အယှက်မရှိ။ ဦးယဉ်မျိုးရဲ့ ဂျူတီညမှာ သီရေတာလည်း ဖွင့်ရပါလျက် နွယ်ကောင်းစွာ အိပ်ရေးဝသော မကြုံစဖူးညပေ။

"ညက သိပ်အံ့သြစရာကောင်းတယ် မမအေမီ။ ဦးယဉ်မျိုးတို့ သီရေတာဖွင့်တာ သိလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကို မခေါ်ဘူး။ ဒီလူ ဘာတစ်မျိုးထွင်ပြီး ရစ်ဦးမလို့လည်း မသိဘူး။ ညက သက်ဇော်နိုင်ရော သိလိုက်လား"

မနက်ကျတော့ Round ရင်း ဝါ့(ဒ်)ထဲမှာ ခင်ဦးနွယ် ပြောဖြစ်သည်။

"ကျွန်တော် သွားလိုက်သေးတယ် မမနွယ်။ အစ်ကို အမြင်ကြည်လင်လာလို့ ဖြစ်မှာပါ။ တစ်မျိုး ထွင်တာတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါတယ်"

သက်ဇော်နိုင် ခင်ဦးနွယ်သို့ မကြည့်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ကာ လူနာမှတ်တမ်းထဲ တစ်ခုခုရေးရင်းက ပြောလေ၏။ ခင်ဦးနွယ် လှစ်ကနဲ ရယ်ပြုံးလိုက်သည်။

"ကြည့်သေးတာပေါ့လေ"
မယုံသင်္ကာ ပြောလေ၏။

ဆောင်းနှောင်းပိုင်း ရောက်ခဲ့ပြီ။ နှင်းတို့က သည်းသည်းသိပ်သိပ် ကျဆဲပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ မန်ကျည်း ပင်တန်းလမ်းလေးပင် နှင်းတို့ဖြင့် ဝိုးတဝါး ရှိနေတတ်ခဲ့သည်။ ခင်ဦးနွယ်ရဲ့ အခန်းပြတင်းမှ ဖွင့်မျှော်လျှင် (ယခင်ဆေးရုံဟောင်းဖြစ်သော) အထက-၂ ကျောင်းအပေါ်ထပ်သို့ လှမ်းမြင်ရသည်။ အပေါ်ထပ်မှာ ဆယ်တန်း ကျောင်းခန်းများ ရှိလေ၏။

စည်သူက ဆယ်တန်း(က)မှာ ဖြစ်၍ အပေါ်ထပ် တောင်ဘက်ဆုံးအခန်း ဖြစ်လေ၏။ မြေလတ်မြို့မှ ခင်ဦးနွယ် မပြောင်းရွှေ့ဖြစ်ခြင်းတွင် သားတို့ ကျောင်းကိစ္စလည်းပါသည်။ နွယ့်မျက်စိအောက်မှာ ကျောင်းတက် ကျောင်းပြန်လုပ်နိုင်သောမြို့ဆိုလို့ မြေလတ်ထက် ပိုအဆင်ပြေသည့်အရပ် ရှိတော့မှာမဟုတ်ပေ။ ညီသူဆိုလျှင် အိမ်ဘေးခြံစည်းရိုး သွပ်ဆူးကြိုးကို မ,ကာ ကျောင်းဝင်းထဲ တိုးဝင်ပြေးသွားတတ်တာ များလေသည်။

ဇန်နဝါရီလကုန်ရက်မို့ ကျောင်းက ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်ချိန် ပေးနေခဲ့ပြီ။ စည်သူ၊ ညီသူတို့ ကျောင်းနေ့ တစ်ဝက်သာ တက်ရသည်။ နေ့လယ်ပိုင်းမှာ ဆေးရုံလိုက်လာကြရသည်။ စာလည်း သင်ပြပေးရင်း နွယ်ရှေ့မှာ စာကျက်စေသည်။ စည်သူက သည်နှစ် အရေးကြီးသည်။ ဆယ်တန်း ဖြေရမည်။ စည်သူ့ကို အင်္ဂလိပ်စာ၊ မြန်မာစာ၊ ဘိုင်အိုတော့ နွယ်ပြနိုင်သေးသည်။ သင်္ချာ၊ ဓာတု၊ ရူပနှင့်တော့ နွယ် အလှမ်းဝေးခဲ့ပြီ။ စည်သူ့ကို ကျူရှင်ယူစေရသည်။

တစ်ရက်တွင် စည်သူက ရူပဗေဒ ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ် နွယ့်ကို မေးခဲ့သည်။ နွယ် ဖြေရှင်းမပေးနိုင်ခဲ့ပါ။ သက်ဇော်နိုင် လူနာတစ်ယောက် အကြောင်းပြောရင်း ဝင်လာခဲ့သည်နှင့် ကြုံသည်။ လူနာကိစ္စ နွယ် ဖြေရှင်း ပြီးနောက် ...

"စည်သူ၊ ခုန ပုစ္ဆာ ဦးကို ပြကြည့်ပါလား"

သက်ဇော်နိုင်က ပုစ္ဆာကို ယူကြည့်လေသည်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ အမေကိုသာ အထင်အကြီးဆုံး ညီသူ ကတော့ ရယ်မောကာ ...

"မေမေကလည်း မေမေတောင် မရတာ။ ဦးတော့ ဦးနောက် စားတော့မှာပဲ"ဟု ဝင်ပြောခဲ့သည်။

"ညီသူ"

နွယ်က ဟန့်ရလေသည်။ သက်ဇော်နိုင် အခက်အခဲမရှိ တွက်ပြပေးနိုင်ခဲ့သည်။ စည်သူ ကျေနပ် သွားပုံရသည်။ သို့သော် ...

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦး"ဟု အပြီးဖြတ်ချင်ပုံရလေသည်။

"ကိုယ်တော့ ဖစ်ဆစ်တွေ၊ မက်(စ်)တွေနဲ့ အလှမ်းဝေးသွားခဲ့ပြီကွာ။ မပြနိုင်တော့ဘူး"

"ပလက်ဝမှာ ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူနေခဲ့တဲ့ ချာတိတ်ကို မနှစ်က ဆယ်တန်းစာတွေ ပြပေးခဲ့ရလို့ ကျွန်တော်လည်း ရနေတာပါ"

"အဆင်ပြေတာပဲ။ စည်သူတို့ကို ညနေတိုင်း ဆေးရုံခေါ်ထားတယ်။ သက်ဇော်နိုင်လည်း ကြည့်ပေး ပါဦး။ စည်သူ့အတွက်က အရေးကြီးနေတာ"

နေ့လယ်ခင်း ၁၂-နာရီမှ ၂-နာရီ ဆေးခန်းထိုင်ချိန်ကို ခင်ဦးနွယ် ဖျက်ခဲ့သည်။ သားတွေနှင့်အတူ သူမပါ စာလိုက်ဖတ်လေ၏။

"ကျွန်တော်လည်း မသွားရင် ဖြစ်ပါတယ်။ နေ့လယ် ပေးရှင့်ကလည်း ဒီလောက်ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး"

သက်ဇော်နိုင်က လိုက်လျောစွာ ပြောခဲ့သည်။

"ကိုယ့်ဆေးခန်း ပိတ်ထားတော့ ဆာဂျစ်ကယ်ကေ့(စ်)တွေက မင်းဆီလာကြမှာ။ သွားလိုက်ပါ။ ပေးရှင့်တွေ ဘယ်ရှာရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပါ့မယ်။ နေ့လယ် ၂-နာရီ နောက်ပိုင်း စာပြပေးရင် တော်ပါပြီ"

သက်ဇော်နိုင် စာသင်ပြသည်ကို စည်သူက သိပ်လိုက်လှဲဟန်မပြဘဲ ခံယူသည်။ မဆန့်ကျင်သည်ကိုပဲ ခင်ဦးနွယ် စိတ်အေးရသေးသည်။ စည်သူနှင့် ဆက်ဆံလျှင် သက်ဇော်နိုင်ကလည်း သတိထားတတ်တာ နွယ် ရိပ်စားမိလေသည်။ ညီသူနှင့်တော့ သက်ဇော်နိုင် ဟန်မဆောင်တတ်။ ညီသူကိုယ်၌ကလည်း ဆေးရုံဝန်ထမ်း တွေနှင့် စလိုက်၊ နောက်ပြောင်လိုက်နှင့် တရင်းတနှီး နေတတ်သည်။ စည်သူလို မရနိုင်သော အရာတစ်ခုကို တိတ်ဆိတ်စွာ တမ်းတမနေတတ်ပေ။ သူ ရနိုင်မည်ထင်သော နေရာတွေက ရှာဖွေရယူတတ်လေသည်။ အားလုံးကို သူချစ်တတ်သည်။ သက်ဇော်နိုင်နှင့် ညီသူ ဆက်ဆံရေးတွင် သူတို့နှစ်ဦးသာ သိသော လျှို့ဝှက် နားလည်မှုတွေရှိသည့် လူနှစ်ယောက်လို ပြုမူဆက်ဆံကြလေ၏။

သည်ရက်တွေမှာ နွယ့်ကို ဖိစီးနေခဲ့သော သောကမှာ စည်သူ ဆယ်တန်းကို ထူးချွန်စွာဖြေနိုင်ဖို့ အရေးပေ။ နွယ်လည်း မအိပ်မိ၊ စည်သူလည်း မအိပ်ရဘဲ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ထိ စာသင်ပေးမိသည်။ ဆေးရုံ မှာလည်း ခေါ် သင်။ ဒေါ်ခင်မြသီက ...

"မမရယ်၊ စည်သူ့အသက်မှန်က အခုမှ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ဝင်စရှိသေးတာ။ သူ ဒီလောက်တော်နေတာပဲ ကျေနပ်ဖို့ကောင်းနေပါပြီ"

"အို၊ ဘယ်ဟုတ်မလဲ မမခင်ရယ်။ သူ့အဖေတုန်းကလည်း ဆယ်တန်းအောင်တော့ ဆယ့်ခြောက်နှစ် မပြည့်သေးဘူး။ ဆေးကျောင်းကို ခုံနံပါတ်ငါးနဲ့ဝင်တာ။ စည်သူ့ကျရင် ဆေးကျောင်းဝင်ခွင့်အဆင့်က တစ်ဆယ်အောက်နိမ့်လို့ မဖြစ်ဘူး"

ဆေးကျောင်းဝင်ခွင့်ဆိုသော စကားကြောင့် သက်ဇော်နိုင် မမနွယ်ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ရဲ့ မျက်လုံးများက ယုံကြည်စိတ်ချဟန် ရွှန်းလဲ့တောက်ပနေခဲ့လေ၏။ သက်ဇော်နိုင် စည်သူ့ကို သနားသွားသည်။ စည်သူ အလွန်ငယ်သေးသည်။

"စည်သူက ဉာဏ်ကောင်းတယ်။ စာလည်းတော်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အသက်ငယ်နေသေးတော့ သူ့နဲ့ အတန်းတူကလေးတွေနဲ့ယှဉ်ရင် မရင့်ကျက်နိုင်သေးတာလေးတွေရှိတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ခါတစ်ခါ ကြည့်နေ မိတယ်။ သူက စာဖတ်ရင်း ဘော(လ်)ပင်လေးတွေ၊ ခဲဖျက်လေးတွေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ကစားချင် ကစားနေတတ် သေးတာ။ ကလေးပဲရှိသေးတာကိုး"

မမနွယ်က ခေါင်းမာသူပေ။ စည်သူ့စာမေးပွဲကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ သဘောထားက ပျော့ပျောင်းခြင်း မရှိခဲ့။

"အဖေနဲ့ အမေက ရကြတာပဲ။ သူက ဘာလို့မရရမှာလဲ။ အတင်းအကျပ် လုပ်ခိုင်းတာလည်း မဟုတ် ပါဘူး။ ဆရာဝန်လိုင်းကို ဝါသနာပါရင်တော့ သူကြိုးစားရမှာပေါ့။ ကိုယ်ဆယ်တန်းအောင်တော့လည်း ဆယ့်ခြောက်နှစ်လေ။ ကျူရှင်လည်း မယူခဲ့ရပါဘူး။ အခု သူ့မှာ ကျူရှင်ပြပေးတဲ့ဆရာကို သုံးလေးယောက် ရှိနေတာပဲ။ အသက်က သိပ်မဆိုင်ဘူး ထင်တယ်"

"မဟုတ်သေးဘူး မမနွယ်။ အခုက ကျွန်တော်တို့တုန်းကထက် ပြဋ္ဌာန်းစာတွေလည်း အများကြီး တိုးလာခဲ့သေးတာ"

"စည်သူ ဆေးကျောင်းဝင်တဲ့အဆင့်က တစ်ဆယ်အထက်မှာပဲ ရှိရမယ်။ သူမရလို့ မဖြစ်ဘူး။ သူ့အဖေက ကိုယ်နဲ့နေလို့ စည်သူ ညံ့ရတယ်လို့ အပြစ်ပြောမှာ ကိုယ်မခံနိုင်ဘူးကွာ"

သက်ဇော်နိုင် ပုခုံးသာတွန့်မိရလေသည်။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကိုယ်တိုင် စိတ်ပင်ပန်းလူပင်ပန်းနှင့် ပါးလျ သွားခဲ့သည်။ စည်သူလည်း ပိန်သွားခဲ့သည်။ ညီသူရဲ့ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးပင် ရောယောင် ပိန်သွားခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင်သို့ တိုးတိုးလေး ကပ်လာပြောခဲ့သည်။

"ကိုကိုတော့ လုံးဝမချောင်ဘူး ဦး။ ညကျရင် ၁၂-နာရီအထိ စာကျက်ရတယ်။ မနက်ကျတော့ ၄-နာရီ ဆိုရင် ထရပြီ။ အိပ်ငိုက်သွားရင် မေမေက မျက်နှာသစ်ခိုင်းပြီး ထပ်ဖတ်ခိုင်းပြန်ရော။ ဆူလည်း ဆူသေးတာဗျ။ အင်ဂျင်နီယာလိုင်းဆိုရင်ကော ကိုကို့လောက်စာကျက်ရမှာပဲလား ဦး"

"မကျက်ရပါဘူးကွာ။ ညီသူ့အတွက်ဆို မိုင်နာလေးပါပဲ"

သက်ဇော်နိုင် ခေါင်းယမ်းခါမိရလေသည်။

ဆယ်တန်းကျောင်းသား သားကြီးကို ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က အဖေလုပ်သူ သမားတော်ကြီးနှင့် အခုပင် ယှဉ်ပြိုင်ခိုင်းတော့မလား ထင်ရလေသည်။

***

"ကိုသက်ဇော်နိုင် အလုပ်တွေများနေလား"

"မများပါဘူး။ ဆို၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

မူယာတင်က ခွဲစိတ်ကုသဆောင်သို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ သူမ ရှောင်တခင်ခွင့်နှင့် ရန်ကုန် ပြန်သွား ခဲ့သည်။ စာရွက်ထဲက ခွင့်ကတော့ သုံးရက်တည်း။ ဆယ်ရက်ကြာခဲ့လေသည်။ ပြန်လာတော့ ဆံပင်ပုံစံ တစ်မျိုး ပြောင်းလျက် ပုခုံးပေါ်ဝဲ၊ ဆံခွေ၊ ဆံလိပ်တွေ ကောက်ညှပ်လာခဲ့သည်။ ပါးလျသော မျက်နှာအလုတွင် ဆံပင်ပါးပါးကို နောက်ဘက်မှာ စီးနှောင်ထားသည်ထက် ပိုလိုက်ဖက်လာခဲ့သည်။ ပိုးသားပျော့ပျော့တွင် ရှေ့ရင်ပေါ် ဖဲကြိုးဖဲပွင့်များပါသော ဘလောက်(စ်)အင်္ကျီဖားဖားများကို ဒေါ်မူယာ ဝတ်ဆင်တတ်သည်။

နားကျပ်ခွေကို လည်မှာ ရစ်ခွေချထားလျှင် အင်္ကျီရှေ့ရင်ပေါ်က ထိုကြိုးအလုတွေနှင့် နားကျပ်ကြိုးမှာ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် ငြိနေတတ်သေးတော့သည်။ မြေလတ်မြို့လေးတွင် ငေးနေရပေသော ဒေါ်မူယာရဲ့ နောက်ဆုံးဖြစ် ဒီဇိုင်းပေ။ မူယာ့လူနာတစ်ဦးကို ယခုအပတ် ခွဲစိတ်ရက်ရဲ့ အသေးစားခွဲစိတ်မှုစာရင်းထဲမှာ ထည့်ပေးဖို့ ပြောလာခဲ့သည်။

"ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ထည့်ဆွဲလိုက်ပါမယ်"

မူယာက လက်က နာရီလေးကို မြှောက်ကြည့်လိုက်သည်။ နေ့လယ် ၁၁-နာရီ ၄၅-မိနစ်။

"ကိုသက်ဇော်နိုင် မပြန်သေးဘူးလား။ ပြန်ရအောင်လေ"

"ပြန်တာပေါ့"

ပြောရင်း သက်ဇော်နိုင် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် အခန်းဆီ လှမ်းကြည့်သည်။ ခန်းဆီးပြည့်ချထားပြီး တံခါး ပိတ်မထားသေး၍ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် ရှိနေသေးသည်။ မူယာက သက်ဇော်နိုင် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ လိုက်ကြည့် ရင်းက မေးသည်။

"ယူတို့ ဝါ့(ဒ်)ထဲက ပြန်ရင် ခွင့်ပန်ရသေးတာလား "

"မဟုတ်ပါဘူး။ အလုပ်ရှိသေးလား။ ရှိရင်လည်း ကူရအောင်လို့ပေါ့"

"၁၂-နာရီ ထိုးတော့မှာပဲ။ ပေးရှင့်ရှိလည်း ဒီနေ့ဂျူတီက ဆရာယစ် မဟုတ်လား။ သူ ကြည့်လိမ့် မှာပေါ့"

မူယာက သည်လို တိကျသူဖြစ်၏။ သူများဂျူတီ ဆိုရင်လေ။ အရေးပေါ်လူနာ ကိုယ်ရှိနေတုန်း ကိုယ့်ဝါ့(ဒ်)ထဲ ရောက်လာခဲ့လို့ ကြည့်ပေးခဲ့ရင် လူနာလည်းသက်သာ၊ အိမ်ရောက်ပြီးမှ အရေးတကြီး ပြန်ပြေး လာရမယ့် ဂျူတီဆရာဝန်လည်း သက်သာဟု မူယာတင့်ကို ရှင်းပြဖို့လိုမည် မထင်ပေ။ သက်ဇော်နိုင်နှင့် မူယာတင်တို့ ခွဲစိတ်ဆောင်မှ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ ဆေးရုံဝင်းထဲမှ ဖြတ်သန်းလာခဲ့တော့ မူယာက ကျီစယ်သလို ခေါင်းကလေးငဲ့၍ မေးခဲ့သည်။

"ဘယ်လိုလဲ၊ ဆယ်တန်းကျောင်းသားလေး။ စာတွေ ကောင်းကောင်းရပြီလား"

သက်ဇော်နိုင် ခေါင်းမော်၍ ရယ်မောလိုက်ရင်း ဖြေသည်။

"ကျက်တုန်းပဲ။ ဆယ်တန်းက တစ်သက်တစ်ခါ ဖြေရလို့ပဲ။ အခုနေ ကျွန်တော် ပြန်ဖြေရရင် လိမ့်သွားမလား မသိဘူး"

"စည်သူ့ကို ညဘက်လည်း အိမ်မှာ စာသွားပြပေးရသေးတယ်ဆို"

"တစ်ခါတစ်လေပါ"

မူယာက သက်ဇော်နိုင်အနီးသို့ တိုးကပ်လျက် အသံတိုးတိုးလေးဖြင့် ပြောခဲ့သည်။

"မမနဲ့ ကျူရှင်ဆရာလေးတစ်ယောက် ဇာတ်လမ်းရှိခဲ့ဖူးတယ်တဲ့နော်။ အဲဒါ ယူ သိလား"

"ဟုတ်လား ဘယ်လိုတဲ့လဲ"

သက်ဇော်နိုင်က မသိဘာသာ မေးသည်။

"သားတွေနဲ့ ပြဿနာဖြစ်လို့ နောက်ဆုတ်သွားတာတဲ့လေ"

မိန်းမချင်း ခါးသီးမှုက ပိုမိုဆိုးဝါးပြင်းထန်လှပါလား။ သက်ဇော်နိုင် ပုခုံးတွန့်လိုက်ရင်း တွေးမိ လေ၏။

"ဩော်၊ ကျူရှင်ဆရာ ဦးထင်မြတ်နဲ့ ကိစ္စလား။ အဲဒါတော့ ကြားတယ်။ ဝါ့(ဒ်)ထဲမှာ မမကိုယ်တိုင်ပဲ ပြောပြခဲ့တာ။ သားတွေက သဝန်တိုတဲ့နေရာမှာ အဖေနဲ့တူတယ် ပြောရင်းနဲ့ ပြောပြတတ်တာ"

မူယာ မျက်နှာညိုသွားခဲ့သည်။ ထိုကျူရှင်ဆရာရဲ့ အမည်ကို မူယာ မသိခဲ့။ ကိုသက်ဇော်နိုင် မသိသေးတာ မူယာ သိထားတာတော့ ရှိရမယ်လေ။

"ကျူရှင်ဆရာကလည်း မိန်းမနဲ့ ကွဲလာတဲ့လေ"

သက်ဇော်နိုင် အငိုက်မိသလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဦးထင်မြတ်ရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို သက်ဇော်နိုင် သည်မျှမသိ။

"အခုပြောင်းလာတဲ့ OPD က နာ့(စ်)မကျင်တီနဲ့ ကျူရှင်ဆရာနဲ့က တစ်မြို့ထဲသားတွေတဲ့။ သူ အိမ်ထောင်ပျက်ပြီး မြေလတ်ကို ပြောင်းလာခဲ့တာတဲ့လေ။ သိပ်တော့ မဆန်းပါဘူးနော်။ ကြောင်ခံတွင်းပျက်နဲ့ ဆက်ရက် တောင်ပံကျိုး ဇာတ်လမ်းလေးလို့"

မူယာတင်က အသံလွင်လွင်ရယ်လေ၏။ သူမ နောက်ကွယ်မှာ သည်လိုပြောကြတာ မမနွယ် သိလေ မလား။ သိဖို့များလေသည်။ သိလည်း သူမမူအတိုင်း မသိသလို ဝံ့စားတည်ငြိမ်စွာ နေနေမည်ပေ။

"ကိုယ်တို့ OPD က ယူ့ကို သနားနေကြတာ။ ဆာဂျင် ဇာတ်လမ်းတွေထဲ ရောပါသွားမှာစိုးလို့။ ကိုယ် ဟောက်(စ်)တုန်းက သူနဲ့ ရန်ကုန်မှာ ဆုံခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီကတည်းက သူ့အနေအထိုင်က သိပ်မဟုတ်ပါဘူး"

သက်ဇော်နိုင် မူယာတင်သို့ ခပ်ပြုံးပြုံးငုံ့ကြည့်သည်။ သူမ ပြောခဲ့သည်ထက် ပိုသိချင်စွာ မေးလိမ့်မည် ထင်ပေမယ့် သူက ထိုစကားကို ဆက်မမေး။

"ပြောလိုက်ပါဗျာ။ OPD အဖွဲ့ကို။ ဒီလိုဇာတ်လမ်းမျိုး ပေါ်စရာမရှိပါဘူး ထင်တယ်လို့"

မူယာတင်က ပြုံးစနဲ့စွာ ...

"ဘာဖြစ်လို့"

"ကြော်ငြာတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကျွန်တော်က အိမ်ထောင်တစ်ခါမှ မကျဖူးသေးဘူးလေ။ တောင်ပံလည်း မကျိုးဘူး။ ခံတွင်းလည်းကောင်းပါတယ်"

"ဟယ်၊ သူကလည်း "

မူယာက သက်ဇော်နိုင်လက်မောင်းကို သူမ ပုခုံးစောင်းလေးနှင့် တိုက်ရင်း ရယ်မောလေ၏။ သက်ဇော်နိုင် ခြေလှမ်းယိုင်ခဲ့ကာ သူ မျှော်လင့်မထားမိသော အပြုအမူပေ။

"တစ်ခုတော့ရှိတယ် မူယာ"

သက်ဇော်နိုင် အေးအေးဆေးဆေး ပြောသည်။

"ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က ကျွန်တော့်ရဲ့ဆာဂျင်ပဲ။ သူက သားတွေအတွက် ကျူရှင်ဆရာ လုပ်ပေးပါဦးဆိုရင် ကျွန်တော် လုပ်ပေးမယ်။ အတောင်ပံတွေ ကျိုးပေးလိုက်ဦးဆိုရင် အခုကို ရိုက်ချိုးမယ်။ ခံတွင်းပျက်လိုက်ဦး ဆိုရင် လုံးဝမစားဘဲ နေတော့မယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့် ဆာဂျင်စကားကို အဲဒီလောက်ထိ နားထောင်ချင်တယ်။ မူယာ ယုံမလားတော့ မသိဘူး"

မူယာတင် စကားမပြန်တော့ပေ။ အိမ်အသီးသီးကို ရောက်ကာ လမ်းခွဲခဲ့ကြသည် အထိ။

"ကျွန်တော် တမင်ပြောလိုက်တာ အစ်ကို"

အစ်ကို့ကို ပြန်ပြီးပြောပြတော့ အစ်ကိုယစ်က တဟားဟား ရယ်မောကာ ...

"သိပ်မိန်းမပီသတာပဲ"ဟု ဆိုလေ၏။

❖❖❖

သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ ဂျူတီတစ်ညတွင် ခင်ဦးနွယ်သို့ သူ့ အကူအညီ လှမ်းခေါ်ယူသည့်စာ ဖတ်ရလေ၏။ မီးမဖွားနိုင်ဘဲ အပြင်မှာ ၃-ရက် ကြာလာသော လူနာ။ သားအိမ်ကွဲသည်ဟုထင်ရဟု အကြောင်းကြားစာတွင် နွယ် ဖတ်ရလေသည်။ ခင်ဦးနွယ် စည်သူ့ကို စာသင်နေရာက ထ,ရသည်။ မေမေလည်း ရောက်နေသည်မို့ နွယ် စိတ်မချစွာ မေမေ့ကို မှာမိသည်။

"ည ၁၁-နာရီအထိ စည်သူ၊ ညီသူ စာကြည့်စားပွဲက မထပါစေနဲ့ မေမေ။ ညီသူဆိုရင် နွယ်လစ်တာနဲ့ သူ ပျင်းပြီ"

"စိတ်ချသွားပါ။ မေမေ ရှိသားပဲ"

မေမေ ရောက်ခဲ့ရင် နွယ်လည်း အိမ်ကို စိတ်ချကာ စည်သူ၊ ညီသူလည်း အဘွားကို ချွဲနွဲ့ပျော်ရွှင် ကြသည်။ သည်တစ်ခေါက်မှာ စည်သူ စာမေးပွဲဖြေပြီးသည်အထိ မေမေ နေမည်။ အဘိုး၊ အဘွားက မြေးနှစ်ယောက်ကို ရန်ကုန် ခေါ်ယူချင်သည်။ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းထားစေချင်သည်။ နွယ့်ကို ဆေးရုံအလုပ်၊ ဆေးခန်းအလုပ်တွေထဲ စိတ်လွတ်လပ်စွာ မြုပ်နှံစေချင်သည်။ နွယ် ရည်မှန်းထားသည့် နိုင်ငံခြားဘွဲ့လွန် အတွက်လည်း စာကျက်နိုင်မည်။ နွယ်ကမူ နွယ်တစ်ဆင့်တက်ဖို့ထက် သားတွေကို ဦးစားပေးဖို့ စဉ်းစား ထားသည်။

စည်သူ၊ ညီသူတို့ဖေဖေ နိုင်ငံခြားဘွဲ့လွန်အတွက် ပြည်တွင်းမှာ ဖြေဆိုရသော အကြိုစာမေးပွဲ အောင်ခဲ့ပြီ ကြားရတော့ နွယ် အနည်းငယ် တုန်လှုပ်ခဲ့မိသည်။ သူ့ရဲ့ ဒုတိယအိမ်ထောင်နှင့် သမီးတွေ ရခဲ့ပြီး ပေမယ့် ကလေးတွေက ငယ်သေးသည်။ သူ့မှာ တာဝန်ပေါ့ပါးလှသည်။ အရေးမကြီးပါ။ စည်သူ ဆေးကျောင်း ရောက်ပြီးမှ နွယ် စာမေးပွဲဆက်ဖြေမည်။ ဖြေရင်လည်း နွယ် အောင်မြင်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။ ပြည်ပဘွဲ့လွန် အတွက် အခွင့်အလမ်းပေါ်တိုင်း နွယ့်ဆရာများက နွယ့်ထံအကြောင်းကြားပေးကြသည်ကို ကြည့်လျှင် သူမ အပေါ် အားထားယုံကြည်မှုကို သိရှိနိုင်လေသည်။ ခွဲစိတ်ကုပါရဂူဘွဲ့ကို တစ်နေ့မှာ နွယ် ပိုင်ဆိုင်ရလိမ့်မည်။ သူ သမားတော်ကြီးဘွဲ့ရသည်ထက် နှစ်အနည်းငယ် နောက်ကျရုံရှိမည်လေ။ စည်သူ့ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲက သားဘဝအတွက်သာမက အမေ့ဘဝအတွက်ပါ အရေးပါသော စာမေးပွဲပါပဲ။ သည်အတွက် နွယ် လုပ်သက်ခွင့် တင်ခဲ့သည်။ ဆရာဦးအောင်မြင်က လက်မခံခဲ့။

"သက်ဇော်နိုင်ကိုလည်း မျက်နှာလွှဲနေရပြီပဲ။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် ထူးပြီး ခွင့်ယူစရာမလိုပါဘူး။ ဆေးရုံကို ကြီးကြပ်ပေးရုံပဲ လာခဲ့ပါ။ ကျန်တဲ့အချိန် ကလေးတွေနဲ့နေပေ့ါ။ သူတို့စာမေးပွဲပြီးမှ အနားယူ ခရီးထွက်ရင်း ခွင့်ယူလိုက်ပါ"

ဆရာ့စေတနာ လွန်ဆန်မရ၍သာ ခွင့်စာကို ပြန်ယူခဲ့ရသည်။ နွယ်က တာဝန်ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် စည်သူ့စာမေးပွဲကိုပဲ အာရုံထားချင်သည်။

"ခွင့်ယူလည်း ကိုယ်က ဘယ်မှသွားမှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဆေးရုံမှာ တစ်ခုခု အရေးပေါ်ရင် အိမ်မှာ နေနိုင် မှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး"

နွယ် စိတ်လျှော့ဖြေလျက် ဆေးရုံသို့ ထွက်ခဲ့ရလေ၏။

မြို့မီးကို အားမရ၍ ဆေးရုံမီးစက် နှိုးထားခဲ့သည်။ လင်းချင်း ဖြူဖွေးနေသော သီရေတာအဝမှ သက်ဇော်နိုင်က ကြိုခဲ့သည်။ ခွဲစိတ်ဝတ်စုံ လဲထားခဲ့ပြီးပြီ။

"ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်"

သားအိမ်ကွဲ၍ သားအိမ်ထုတ်ယူသည့် အတွေ့အကြုံ သက်ဇော်နိုင်မှာ ရှိထားပြီးခဲ့သည်။ သည်မျှ နှင့်တော့ နွယ့်ကို မခေါ်လောက်ဟု လမ်းမှာ စဉ်းစားလာမိသည်။ "ဘာဖြစ်လို့လဲ"ဟု နွယ် မေးဖြစ်လေသည်။ သက်ဇော်နိုင်က အားနာဟန်ဖြင့် ...

"ပေးရှင့်ကွန်ဒီရှင် သိပ်မကောင်းဘူး မမနွယ်။ မမွေးနိုင်လို့ ဝိုင်းနိုပ်ချထားသေးတော့ အထဲမှာ တခြား ဘာတွေဖြစ်နေမလဲ စိုးရိမ်လို့။ မမ စောင့်ပေးနိုင်မလားလို့ပါ။ ကျွန်တော် ဝင်မှာပါ"
"ရပါတယ်"

ခုတင်ထက်က မွေးလူနာကို ကြည့်လိုက်တော့ နှုတ်ခမ်းတွေ သွေးရောင်မရှိ။ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးဆုတ် ဖြူဖပ်နေသည်။ အဖျားသွေး ၁၀၁။ သွေးပေါင်ကျ။ သွေးပုလင်းများ သွင်းထားခဲ့သည်။ သွေးပေါင်ချိန်ကောင်းမှ ခွဲစိတ်မှု စတင်လို့ ဖြစ်မှာပေ။ ပိုးဆိပ်မပျံ့ဖို့ ပဋိဇီဝဆေးများနှင့် အသက်ကယ်ဆေးပါ ထိုးထားဖို့ ညွှန်ကြားပြီး စောင့်ဆိုင်းရလေ၏။

နွယ်အပါအဝင် လက်ထောက်ဆရာဝန်များက မိခင်၊ ကလေးစောင့်ရှောက်ရေးဌာနတွင် အလှည့်ကျ အပတ်စဉ် ကိုယ်ဝန်ဆောင် စမ်းသပ်ပေးခဲ့သည်။ သည်ညကလို လူနာမျိုးနှင့်ကြုံရတော့ နွယ် စိတ်ဓာတ်ကျ ချင်သည်။ နွယ်တို့၏ ကျန်းမာရေးပညာပေးမှုဟာ ဘယ်တော့ကျရင် နောက်ထပ်ပညာပေးစရာ မလိုတော့အောင် ပြည့်ဝသွားမှာလဲ။ တစ်ယောက်ယောက်ကို နွယ် မေးချင်မိတော့သည်။

လူနာ သွေးပေါင်တက်ခဲ့လျှင် ခွဲစိတ်မှု စတင်ခဲ့သည်။ ခင်ဦးနွယ် ဟန်ဆောင်၍ပင် "ကိုယ်ဝင်ပေးမယ်"ဟု မပြောဖြစ်တော့မှ သူမ အနားယူဖို့ လိုအပ်နေမှန်း သိမိရတော့သည်။ ခေါင်းထဲမှာ ကြည်ကြည် လင်လင် မရှိ။ ဒေါ်ခင်မြသီ မေ့ဆေးပေးသည်ကို ကူပေးခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင် ခွဲစိတ်သည်ကိုလည်း ကြည့်ပေးရုံ အနားမှာနေမိသည်။ ဗိုက်ဖွင့်လိုက်တော့ သက်ဇော်နိုင်မှန်းဆသည့်အတိုင်း သားအိမ် ကွဲထွက် ခြင်းပင်။ အောင်းထွက်လာသော အနံ့အသက်ကြောင့် နှာခေါင်းရှုံ့မိကြရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ နွယ်တို့ကိုပင် အံ့သြစေလောက်အောင် ဆန်းကြယ်သော ကံတရားက လူနာဘက်မှာ ရှိနေတတ်ခဲ့သည်။

သားအိမ်ကွဲပြီးပြီးချင်း ဆေးရုံရောက်လာခဲ့ဟန်တူသည်။ ကလေးက အသက်ရှင်နေသေးဆဲ။ ငိုသံလေး တစ်ချက် သဲ့သဲ့ပေးလေသည်။ နွယ်ကိုယ်တိုင် ကလေးကောက်ယူခဲ့သည်။

"တခြား ဘာတွေထိထားသေးလဲ"

"မထိဘူး မမ။ Uterus (သားအိမ်)ကိုတော့ ထုတ်ရမယ်ထင်တယ်။ ဆွဲချုပ်လို့ မလွယ်ဘူး။ အသား တွေက ရိနေတယ်"

"ထုတ်လိုက်ပါလေ။ နောက်တစ်ကြိမ် ကိုယ်ဝန်ထပ်ရမယ်ဆိုရင် လူနာရော နောက်ဆရာဝန် တစ်ယောက်ပါ ထပ်ပြီး ဒုက္ခရောက်ဦးမှာ။ အခု လောလောဆယ်ကို အနာမကျက်မှာ စိုးရတယ်။ ဖြစ်မယ်နော်၊ သက်ဇော်နိုင်။ ကိုယ် ကလေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ ရလိုရငြားပေါ့"

"ရပါတယ် မမနွယ်။ လုပ်ပါ။ ကျွန်တော့်ကလေးကို ရှင်အောင်လုပ်ပေးရင် ကျွန်တော် ကျေးဇူးဆပ် ပါ့မယ်"

"လူပျိုကြီးရဲ့ ကလေးကို ရှင်အောင်သာ လုပ်ပေးလိုက်ပါ မမရယ်။ သူ ဘာတွေ ကျေးဇူးဆပ်မလဲ ကြည့်ရအောင်"

မျှော်လင့်မထားဘဲ အောင်မြင်ဖို့ အလားအလာကောင်းလာသော ခွဲစိတ်မှုအတွက် ခွဲစိတ်အဖွဲ့မှာ ပြုံးပျော်အားတက်လာကြသည်။ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ရာက စကားသံတွေ ထွက်လာသည်။ ကလေးရော အမေပါ ရခဲ့ လျှင်တော့ အပျော်ဆုံးသူမှာ သက်ဇော်နိုင်ဖြစ်မည်ပေ။ နွယ် အလုပ်လုပ်ရင်း တွေးနေမိသည်။ သက်ဇော်နိုင်မှာ ကြာလေ နွယ် ခွဲစိတ်အထူးကုဘွဲ့ရစနှင့် တူလာလေ။ အရေးကြီးသော ခွဲစိတ်မှုတိုင်းမှာ ပါဝင်ရသော မမအောမိနှင့်လည်း အပေးအယူမျှလှကာ သူတို့နှစ်ဦး ခွဲစိတ်နေစဉ် ကြည့်လို့ကောင်းလှ၏။

"ကလေးကို မမ Revive လုပ်ပေးလို့ ကလေးကောင်းသွားရင် မမရဲ့ ကလေးပေါ့။ ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင် သလဲ"

"ကျွန်တော်က အရမ်းဆိုင်ချင်တယ် ဆိုရင်ကောဗျာ"

"ဒါတော့ သိတတ်ဘူးတော်။ မေးကြည့်ချေပါလား"

ခင်ဦးနွယ် ကလေးကို တစ်ဖက်ခန်းသို့ ခေါ်သွားစဉ် ခွဲစိတ်အဖွဲ့က တိုးတိုးပြော၊ တိုးတိုးရယ်မော ကျန်ခဲ့လေ၏။

အသက်ရှူအားပေးသည့်ဆေး၊ ပဋိဇီဝဆေး၊ အသက်ကယ်ဆေး၊ ဂလူးကို့(စ်)ဆေးရည်၊ ကလေး၏ ချက်ကြိုးသွေးပြန်ကြောထဲသို့ ဆေးမျိုးစုံ ခင်ဦးနွယ် ထိုးပေးပြီးတော့ ကလေးက ပြာနေရာက ဖြည်းဖြည်းချင်း ပန်းရောင်သမ်းလာခဲ့တော့သည်။ နွယ် အပြုံးဖြင့် ခွဲစိတ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

"ကလေးကတော့ အိုကေနေပြီ။ လူကြီးအခြေအနေကော"

သတင်းကောင်း ပေးလိုက်စဉ် နော်အေမိက ...

"မေးမယ်ဆို၊ မေးလေ ဆရာ"

သက်ဇော်နိုင် ထိတ်ပျာစွာ ...

"ဟာ မမအေမီ"ဟု ဟန့်သည်။ နွယ်က လူနာအခြေအနေ စစ်ဆေးကြည့်နေသည်။ သွေးပေါင်ချိန်၊ သွေးခုန်နှုန်း ကောင်းမွန်နေခဲ့သည်။ သားအိမ်ကို ခွဲစိတ်ဖြတ်တောက်ထုတ်ပြီးပြီ။ ပြန်ချုပ်ဖို့ စတင်နေခဲ့သည်။ နွယ် လူနာကို စစ်ဆေးနေရင်း ...

"ဘာလဲ ဟင်"ဟု လှမ်းမေးခဲ့သည်။ နော်အေမီက ရယ်မောကာ ...

"ဆရာလေးက မနက်ဖြန့် ကျွန်မတို့ကို ဒံပေါက်မှာကျွေးမလို့လေ။ ကလေးရော လူကြီးပါ ကောင်းလို့တဲ့။ မမရော ဒံပေါက်ပဲ စားမှာလားတဲ့"ဟု ပြောလိုက်မှ သက်ဇော်နိုင် သက်ပြင်းချနိုင်သည်။

"ဒံပေါက်ဆိုရင်တော့ ပေးရှင့်ကို စည်းရုံးကြည့်ရဦးမယ်ဗျာ။ တစ်ယောက်တည်းတော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဖက်စပ်ပေါ့"

ခင်ဦးနွယ် သူတို့အဖွဲ့ကို သက်ာမကင်းကြည့်ခဲ့ကာ ...

"ခုန ပြောနေတာ ဒံပေါက်ဖြင့် မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ထားလိုက်ပါ။ မမအေမီက ဒံပေါက်မှ စားချင်တယ်ဆိုရင် နွယ် ကျွေးပါ့မယ်"

"မမ ကျွေးတာ များနေပြီ။ ဦးသက်ဇော်နိုင် ကျွေးတာမှ စားချင်တာ"

"သူ့ မကျွေးခိုင်းပါနဲ့။ ယတြာတွေ ကျေကုန်ပါဦးမယ် မမအေမီရယ်"

"မကျေနိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်နော် မမ။ ဆရာက အခု ထမင်းတောင် ချက်စားစရာ မလိုတော့ဘူး။ ထမင်းပို့တဲ့သူ၊ ဟင်းပို့တဲ့သူတွေနဲ့ ဆရာ့အိမ်ကို တစ်ယောက်ဆင်း တစ်ယောက်တက် ဖြစ်နေပြီ။ ဆိုင်ကယ်နဲ့ တစ်မျိုး၊ စက်ဘီးနဲ့တစ်မျိုး။ ဆရာယစ်ကိုတောင် ခေါ်ကျွေးထားရတယ်တဲ့"

သူ့ကို ဝိုင်းစနောက်နေ၍ သက်ဇော်နိုင် ရှက်ရယ် ရယ်မောနေရလေ၏။

"ဦးသက်ဇော်နိုင်က ဆာဂျင်ဖြစ်မယ့်သူလေ။ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့"

နွယ် အလိုက်အထိုက်ပြော ရယ်မောရင်း ခွဲစိတ်ကုသမှုကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ လူနာ စိတ်ချရသော အခြေအနေမို့ နားနေခန်းထဲ ကူးလာခဲ့မိသည်။ နွယ် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှပြီ။

ည ၁၂-နာရီခွဲတွင် ခွဲစိတ်မှု ပြီးစီးခဲ့သည်။ မရတော့ဟု ထင်ထားသည့် ကလေးကိုပါ ရခဲ့၍ သက်ဇော်နိုင် ပျော်ရွှင်နေခဲ့သည်။ ခွဲစိတ် အပေါ်ဝတ်ရုံကို ချွတ်ရင်း အဝတ်လဲခန်းဆီ လာခဲ့သည်။ နားနေခန်းမှ ဖြတ်ခဲ့စဉ် မမနွယ်ကို တွေ့ရသည်။ သူမ ခုတင်ထက်မှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေခဲ့၏။ ကိုယ်တစ်စောင်းလှဲအိပ်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းအုံးအောက်သို့ စုယှက်သွင်းထားလျက်။ ရှည်လျားသော သူမဆံပင်တွေက ပြေလျော့ကာ ကိုယ်ပေါ်မှာ ဖြာဝေလျက်။ သူမအိပ်ပျော်နေပုံက အပူပင်မဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ဦးနှယ်။ ခွဲစိတ် ကုသဆောင်ရှိ သူမ ခွဲစိတ်ထားသောလူနာများ၊ ခွဲစိတ်ရဦးမည့်လူနာများက သူမနှင့် မသက်ဆိုင်သလို။ သမားတော်ကြီးတစ်ဦးနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရမည့် ဆယ်တန်း ကျောင်းသားလေးတစ်ဦးရဲ့ အဖြစ်ကို သူမ မသိတော့သလို။ လွတ်မြောက် ငြိမ်းချမ်းနေချိန်။ နှုတ်ခမ်းမို့မို့တွင် ပြုံးရိပ်ယောင်လေးပင် ထင်နေခဲ့လေသည်။

"မမက အိပ်ပျော်နေတာကိုး"

အဝတ်လဲဖို့ ဝင်လာသော မမအေးမီလည်း မြင်သွားခဲ့လေသည်။

"ဩော်၊ မမလည်း ခုမှအနားရတော့တယ်။ စာတွေဖတ်နေတာများ သူ့ပါ ဆယ်တန်းဝင်ဖြေတော့မယ့် အတိုင်းပဲတော်"

"မနိုးတော့ရင် ကောင်းမယ်ဗျာ။ ဒီမှာ အိပ်ပျော်ရင်လည်း ပျော်ပါစေ။ မအေးမီမှာ ခြင်ထောင်တွေ၊ စောင်တွေထားတဲ့ ဗီရိုသော့ရှိတယ် မဟုတ်လား "

"ရှိတယ် ဆရာသမား။ သီရေတာမှာလည်း ရှိပါတယ်။ ကျွန်မ ထုတ်ပြီး စီစဉ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်"

ခွဲစိတ်ပစ္စည်းကိရိယာတွေ ဆေးကြောနေကြသော အလုပ်သမားများထဲမှ စိတ်အချရဆုံး မစိမ်းညိုကို သက်ဇော်နိုင်လှမ်းခေါ်ကာ ...

"မစိမ်းညို၊ မမ အဖော်ရအောင် ညည်းလည်း ဒီမှာပဲ အိပ်လိုက်ပါလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

နော်အေးမီက အစစအရာရာ စီစဉ်နေသော သက်ဇော်နိုင်ကို ပြုံးကြည့်နေမိလေ၏။ နော်အေးမီကတော့ စီစဉ်မပေးတတ်တော့တဲ့ အတိုင်း။

"ဆရာကရော ပြန်တော့မလား "

"မပြန်သေးဘူး။ ကျွန်တော် ဆရာဦးအောင်မြင်အခန်းထဲမှာရှိမယ် မမအေးမီ " နော်အေးမီမေးတော့ သက်ဇော်နိုင်က ရိုးသားစွာ ဖြေလေ၏။ နော်အေးမီ ပိုပြုံးနေမိသည်။ ဦးသက်ဇော်နိုင် ထွက်သွားပြီးမှ ပြန်လှည့်လာကာ မောင်တင်လှကို ရှာပြန်လေ၏။

"စည်သူတို့ မအိပ်ကြသေးရင် မမ ဆေးရုံမှာ ရှိတယ်။ အိပ်ပျော်နေလို့ မနိုးချင်လို့ဆိုတာ အကျိုး အကြောင်း သွားပြောပေးဦးကွာ။ ဩော် မစိမ်းညို၊ မမနွယ် နိုးလို့ ပြန်မယ်ဆိုရင် ဆရာ့ကို လာပြောလှည့်နော်"

ဆရာဦးသက်ဇော်နိုင် စီစဉ်လို့ပဲ မပြီးနိုင်တော့ပါလား။

❖❖❖

နွယ် အိပ်ရာမှ ကြည်လင်စွာ နိုးလာခဲ့သည်။ ဆေးရုံပိုးသတ်ဆေးနံ့ရနေသော အိပ်ရာတစ်ခုထဲမှာ သက်တောင့်သက်သာရောက်နေတာ တွေ့ရသည်။ နွယ် ဆေးရုံမှာပဲ ရှိနေသေးပါလား။ နွမ်းနယ်လှ၍ ခုတင် ထက်မှာ ခဏရယ် လှဲလိုက်တာပဲ နွယ် မှတ်မိတော့သည်။ မမအေးမီက အိပ်ရာစီစဉ်ပေးခဲ့သည်ထင်၏။ ပင်ကို အိပ်ရေးဆတ်လှသော နွယ် ဆေးရုံများတွင် အိပ်နေကျမို့ ခြေသံတစ်ချက်ကြားရုံနှင့် နိုးလာတတ်မြဲ။ သည်မျှ အိပ်မောကျသွားမိတာ နွယ် အံ့အားသင့်မိသည်။ အချိန်ကြာသွားခဲ့ပြီလား။

သီရေတာမှ ဘာသံမျှမကြားရတော့။ စောစောက အရေးပေါ်ခွဲစိတ်မှုကြီးတစ်ခု ရှိခဲ့သည်မှာ သည်အော်ပရေးရှင်း သီရေတာမှာ မဟုတ်သလို ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေတော့သည်။ လက်ပတ်နာရီလေးကို မြှောက်ကြည့်လိုက်လျှင် နံနက် ၁-နာရီခွဲကို တွေ့ရသည်။

"မမ နိုးပြီလားရှင့်"

နွယ့်လှုပ်ရှားသံကြောင့် ထင်၏။ လှမ်းမေးလိုက်သော မစိမ်းညိုအသံကို ကြားရသည်။ နံရံနှင့်ကပ်လို့ လူနာထိုင်ခုံတန်းလျားရှည်နှစ်ခုကို ယှဉ်ဆက်ထားသော အိပ်ရာတစ်ခုကို နွယ် တွေ့မိရလေ၏။

"မစိမ်းညိုရေ၊ မမ အိပ်ပျော်သွားတယ် ထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ် မမ။ ဆရာလေးနဲ့ မမအေးမီက မမ မနိုးရင်လည်း ဒီမှာပဲ အိပ်ပါစေဆိုပြီး စိမ်းညိုကို စောင့်အိပ်ခိုင်းတာ"

"မဖြစ်ပါဘူး။ စည်သူ၊ ညီသူကို မနက်စောစောနိုးဖို့ ရှိသေးတာ"

နွယ် အိပ်ရာက လူးလဲထသည်။ ဆံပင်ကို လက်ဖြင့်ပင် သပ်ရပ်လျက် ဆံညှပ်ကလစ်ဖြင့် စုသိမ်း ညှပ်သည်။ ဆံညှပ်ကို ဘီးလိုထား၍ ဘီးဆံပတ်,ပတ်သည်။ နွယ် ပြန်ဖို့ပြင်ဆင်လေ၏။

"မမနိုးလာရင် လာပြောပါလို့ ဆရာလေးက မှာထားသေးတယ်" နွယ် မျက်မှောင်ကြုတ်မိရလေ၏။

"သူက အခု ဘယ်မှာလဲ"

"ဆရာကြီးအခန်းထဲမှာ ရှိမယ်တဲ့"

"ကိစ္စမရှိဘူး မစိမ်းညို။ မမ ပြန်ရင်း တွေ့ရင်လည်း ပြောပြလိုက်တာပေါ့"

"ကျွန်မ လိုက်ပို့မယ်လေ"

"ရတယ် မစိမ်းညို။ အဘချက်ကို နိူးပြီး ခေါ်သွားမယ်"

နွယ် ဖြတ်လာခဲ့စဉ် ဆရာဦးအောင်မြင့်ရဲ့အခန်းမှာ မီးလင်းမနေခဲ့တော့။

သက်ဇော်နိုင်လည်း အိပ်ပျော် နေလောက်ပြီ။ နွယ် သူ့ကို ပြောဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါ။ နွယ် ပြန်သွားတာ မနက်မှ သိကြရင်လည်း ဘာမျှ အရေး မကြီးပါ။

"မမနွယ် ပြန်တော့မလို့လား"

သက်ဇော်နိုင်ရဲ့အသံကို သူမ နောက်ဘက်မှ ကြားလိုက်ရလေ၏။ နွယ် လှည့်ကြည့်မိသောအခါ သူ ခြေလှမ်းသွက်သွက် လှမ်းလိုက်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရသည်။ နွယ့်ကို ဘယ်နေရာက လှမ်းတွေ့လိုက်သည် မသိ။

"ပြန်တော့မယ်လေ။ အိပ်ရေးဝသွားပြီ။ မင်းရော ဘာတွေ အလုပ်များနေလဲ။ ကေ့(စ်)ထပ်ရောက် လို့လား"

"မများဘူး မမ။ အခုန ကေ့(စ်)ပဲ သွားပြန်ကြည့်တာ။ သတိရနေပါပြီ။ မမ ပြန်ရင် ကျွန်တော် လိုက်ပို့မယ်"

သက်ဇော်နိုင်က ရှေ့မှ လျှောက်သွားခဲ့ကာ ဆေးရုံ အဆောက်အအုံဝင်း လက်ဆွဲဘာဂျာတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးခဲ့လေ၏။

□□□

အပြင်ဘက်မှာ လသာလျက်ရှိသည်။ နှင်းမြူတို့ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းကျနေခဲ့သည်။ အဝေးသို့လှမ်းမမြင်နိုင်။ နှင်းထုအလယ်မှာ ရောက်နေသလို နှင်းမြူဖြူဖြူများ ဘေးဘီဝဲယာမှာ မျောလွင့်နေခဲ့၏။ လရောင်တွင် နှင်းရည် သောက်ထားသော မန်ကျည်းပင်တန်းကို အနီးရောက်မှ မြင်တွေ့ရပေ၏။ တိတ်ဆိတ်နေသော ညဥ့်ယံတွင် နွယ်တို့၏ခြေသံများသာ ထွက်ပေါ်နေခဲ့သည်။ နွယ်ဝတ်ထားသော နှင်းကာဂျာကင်အပါး ထည်လေးက အချမ်း မလုံ။ ပုခုံးကျုံ့ထားမိလျက် နွယ် ခြေလှမ်းသွက်သွက်လှမ်းခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင်က နွယ်နှင့် ယှဉ်မလျှောက် ခဲ့ပေ။ ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းအကွာက လိုက်ခဲ့လေ၏။ သူ ဘာတွေ တွေးတောငြိမ်သက်နေမိသည် မသိ။ နွယ်က တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွဲဖို့ စကားပြောမိလေ၏။

"ကိုယ် ဘယ်လိုအိပ်ပျော်သွားမိလဲ မသိဘူး။ တော်တော်အားကိုးရတဲ့ ဆာဂျင်ပဲ" နွယ် ရယ်ရယ် မောမော ပြောသည်။

"ကေ့(စ်)ကလည်း အခက်အခဲ မရှိလိုက်ပါဘူး မမနွယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆာဂျင်အနားမှာရှိရင် ခွဲရတာ လက်ရဲပါတယ်လေ။ မမ အနားရပါစေဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ မနှိုးလိုက်တော့တာပါ။ ကျွန်တော့်အမြင်တော့ မမနွယ်ရော စည်သူ၊ ညီသူပါ အနားယူဖို့ လိုနေပြီ"

"ဟုတ်ပါရဲ့။ ကိုယ် အိပ်ပျော်သွားပြီး ပြန်နိုးလာတော့ ခေါင်းကို ကြည်သွားတာပဲ။ စည်သူ့ကိုတောင် သတိရလိုက်မိသေးတယ်။ ခမျာမှာ စာဖတ်ရင်းကို ငိုက်နေတော့တာပဲ"

"ကျွန်တော့်ကလင်းနစ်မှာလည်း စာမေးပွဲနီးလို့ ညလုံးပေါက်စာကျက်ကြတဲ့ကလေးတွေ လာကြတယ်။ ကျက်ပြီး မမှတ်မိလို့တဲ့။ စာကျက်ချိန်လျှော့ပြီး အိပ်ရေးဝဝအိပ်ဖို့ ပညာပေးနေရတာပါပဲ မမနွယ်"

ခြေလှမ်းရပ်ကာ သက်ဇော်နိုင်သို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။
"ကိုယ့်ကိုပါ ပညာပေးနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်"

သက်ဇော်နိုင် ညင်ညင်သာသာ ပြုံးရယ်ကာ ...
"ယူသော်ရ၏ပေါ့ မမနွယ်"ဟု တိုးတိုးဆိုခဲ့သည်။ နွယ် တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးမိလာကာ ...

"ကိုယ့်ကို ဒီည သက်ဇော်နိုင် ခေါ်ခဲ့တာ လိုကောလိုအပ်ရဲ့လား။ ဆရာယဉ်မျိုးလို ခေါ်ပြီး ပညာ ပေးချင်တာများလား"
"ဟာ၊ မဟုတ်ပါဘူး မမနွယ်။ ကေ့(စ်)က မမတွေ့တဲ့အတိုင်း ကွန်ဒီရှင် မကောင်းလို့ပါ။ တစ်ခုပဲ ဝန်ခံစရာရှိပါတယ်။ မမရောက်ခဲ့တော့ ကျွန်တော် ညီသူ့ကိုတော့ စာရေးပြီး ပေးခိုင်းမိတယ်။ ပေးရှင့်ကို B.P တက်အောင် စောင့်ရဦးမှာနဲ့ ၂-နာရီလောက်တော့ သူတို့ နားချိန်ရမယ်လို့"

အရေးတကြီး ရှင်းလင်းရင်းက လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပေါ်နေသော သက်ဇော်နိုင်သို့ နွယ် ပြုံးရယ်မောမိ တော့ကာ ...

"ထားပါတော့လေ။ ဒါပေမယ့် စည်သူ ဆေးကျောင်းဝင်တဲ့ အဆင့်က တစ်ဆယ့်တစ် ဖြစ်သွားရင်တော့ အဲဒါ မင်းပယောဂ မကင်းဘူးပဲ သက်ဇော်နိုင်"

“ကြည့်ပါ မမနွယ်။ စည်သူက ဆရာနဲ့ မမနွယ်ခြေရာကို နင်းမှာပါ။ အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ရရင်လေ”

တိတ်ဆိတ်နေသော ကျောင်းဝင်းရှေ့ကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြသည်။ ဆေးရုံဟောင်းဝင်းသို့ ရောက်လျှင် ချိုးကွေ့ဝင်ခဲ့ကြသည်။ နွယ်က ထုံးစံအတိုင်း အိမ်တံခါးအပြင်မှ သော့ခတ်ထားခိုင်းခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင်က အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ သော့ကို လက်လှမ်းတောင်းယူကာ တံခါးဖွင့်ပေးခဲ့သည်။ နွယ် ဝင်ပြီးသည်အထိ စောင့်ပေးနေသော သက်ဇော်နိုင်သို့ ...

“ရပြီ သက်ဇော်နိုင်။ ဂွတ်နိုက်”

နွယ် နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ လရောင်အောက်တွင် ကွင်းပြင်လေးကိုဖြတ်ကာ သူ့အိမ်ဆီသို့ လျှောက်သွား နေသော လူရွယ်သို့ အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်လိုက်မိကာ သံတိုင်တံခါးကို ပိတ်ခဲ့သည်။ နွယ် အိမ်ထဲဝင်ဖို့ လှည့်လိုက်တော့ အိမ်ရဲ့တံခါးက ပွင့်လျက်သားရှိကာ ...

“သမီးပြန်လာတာ နောက်ကျလှချည်လား”
ခန်းဆီးအကွယ်က ထွက်လာသော မေမေက ဆိုလေသည်။

❖❖❖

"မေမေ၊ ညက ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်သလဲ"

နံနက်စောစောပိုင်းတွင် စည်သူက နွယ့်ကို တည်တည်လေး မေးလာခဲ့ခြင်းပေ။

"ည၁၁နာရီခွဲ ၁၁နာရီခွဲ မေမေပြန်လာတော့ သားတို့တောင် အိပ်ပျော်နေပြီ"

စည်သူ၊ ညီသူ ကျူရှင်သွားရခါနီးမို့ နွယ်က ပြုံးပြီးဖြေမိသည်။

"အန်တီအေမီတို့ ပြန်လာသံတွေ ကြားတယ်။ အဲဒီအချိန်အထိ သားတို့ မအိပ်သေးဘူး"

"ဟုတ်တယ် စည်သူ။ မေမေ ဆေးရုံမှာ ခဏလေး လှဲလိုက်တာ အိပ်ပျော်သွားလို့။ မေမေ မရှိတာနဲ့ သားတို့လည်း စာမကျက်ဘဲ အိပ်ကြရော မဟုတ်လား"

နွယ်က ရယ်ရယ်မောမော အဖြေပေးခဲ့သည်။ ညီသူက မျက်လုံးဝိုင်းလေး လှန်ကြည့်ကာ ...

"ဦး ပြန်လာတာလည်း မတွေ့ဘူး"ဟု ဝင်ပြောခဲ့သည်။

"ဦးက သူ့ရဲ့ ခွဲလူနာကို ကြည့်နေတာ။ မေမေပြန်တော့ သူလိုက်ပို့ပေးတယ်လေ"

စည်သူ၊ ညီသူတို့ ကျူရှင်ထွက်သွားခဲ့ကြပြီး နွယ်စားပွဲမှာ ဆက်ထိုင်နေမိခဲ့သည်။

ဖြေရှင်းရသလို သားတွေနှင့် အပြန်အလှန် ပြောနေရတဲ့အဖြစ်က မဟုတ်သေးပါဘူး။ နွယ် တွေးနေမိ လေ၏။ ညကလည်း မေမေနှင့်စကားပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ စကားကြုံလို့ မေးသလိုဖြင့် သက်ဇော်နိုင်ရဲ့မျိုးရိုးက အစ စုံစမ်းရှာသော မေမေ့ကိုလည်း သနားမိသည်။ ပထမနှစ် အကြီးတန်း ဆေးကျောင်းသူဘဝမှာပဲ အနုမြောမရှိ အိမ်ထောင်ပြုစောခဲ့သူ သမီးကို မေမေ စိုးရိမ်ပူပန်နေခဲ့မှာ မဆန်းပေ။

"သမီး အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်ကူးရင် ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သေချာစဉ်းစားတိုင်ပင်လိမ့်မယ်လို့ မေမေ ယုံပါတယ်။ မေမေတို့မှာလည်း စိတ်ကူးရှိခဲ့တာပေါ့။ သမီးဘာသာ တစ်ကြိမ်ရွေးခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီတစ်ကြိမ် မေမေတို့ စကား နားထောင်တော့လို့ အတင်းအကျပ် မပြောခဲ့ဖူးပါဘူး။ မြေးကြီးတို့အတွက် အဓိကထား စဉ်းစားလို့ပါပဲ။ သမီးလည်း စဉ်းစား။ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူးဆိုပြီး အပျော်တမ်းတွေတော့ မဖြစ်စေနဲ့"

ညက မေမေ နွယ့်ကို ပွင့်လင်းစွာ သတိပေးခဲ့သည်။ နွယ်ကလည်း မေမေ့ကို ပွင့်လင်း ပြတ်သားစွာ ပြောရင်း နှစ်သိမ့်ခဲ့ရလေသည်။

"မေမေပြောတဲ့ အပျော်တမ်းအဖြစ်မျိုးကို နွယ်က ပိုပြီး ကြောက်မိပါသေးတယ်။ အဲဒီလိုနေရင် နွယ့်မှာ ဘာတန်ဖိုးတွေရှိတော့မှာလဲ။ နွယ့်အလုပ်ကို ဘယ်သူက ယုံကြည်ကိုးစားတော့မလဲ။ ဘဝဆိုတာ အပျော်တမ်းမှ မဟုတ်ဘဲ မေမေရယ်။ နွယ့်ဘဝ ကစဉ့်ကလျားမဖြစ်အောင် ဟိုအချိန်ကတည်းက သတိကြီးကြီးထားခဲ့တာ။ ငယ်ငယ်ကအမှားမျိုး ထပ်ပြီးမှားဖို့ နွယ် သတိမလစ်ပါဘူး။ တန်ဖိုးရှိတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည် လာခဲ့တာ ခုနစ်နှစ် ရှိတော့မယ်။ သမီးအတွက် ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့ မေမေ"

မေမေက ပင့်သက်ရှိုက်သည်။ သမီးလတ်ရဲ့ မအောင်မြင်သော အိမ်ထောင်ရေးကို မြင်တွေ့လိုက် ရသော သမီးကြီးနှင့် သမီးငယ်ပင် အိမ်ထောင်ရေးကို မစဉ်းမစားရှိနေကြသေးဆဲ။ နွယ့်တစ်ကိုယ်တည်း ရှုန်းကန်နေရတာ မြင်ရတော့ သမီးကို ကျောင်းပြီးသည်အထိ ကြိုးစားထားဖြစ်ခဲ့သည်ကို ဝမ်းသာရသည်။ နွယ်က ပညာထူးချွန်သူ ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်တစ်ဖက်၊ ကလေးတစ်ဖက်နှင့်ပင် ဆေးကျောင်းက အတန်း တိုင်းကို ဂုဏ်ထူးတစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုနှင့် အောင်မြင်ခဲ့၏။

သမီးလတ်၏ အိမ်ထောင်ရေးပျက်ပြားခဲ့တော့ မေမေ စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရသည်။ နှစ်နှစ်ကြာတော့ နွယ်နှင့် စီစဉ်ပေးရဖို့ နှစ်ဝမ်းကွဲအစ်မရဲ့သား မှဆိုးဖိုလေး 'မောင်အေးသောင်' ကိုပင် မျက်စိကျခဲ့မိသေးသည်။ ဗျာန ဆိုင်ရာ ညွှန်ကြားရေးမှူးတစ်ဦးဖြစ်သော မောင်အေးသောင်ကလည်း နွယ့်ကို နှစ်သက်စုံမက်ဟန်ရှိခဲ့သည်။ နွယ်က ခါးခါးသီးသီး ငြင်းသည်။

"ဒီလိုနေဖို့ မတင့်တယ်ဘူးဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ မေမေ။ မတင့်တယ်လို့ ယောကျ်ားတစ်ယောက် ကောက်ယူလိုက်ရမယ်ဆိုတာကတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ တင့်တယ်အောင်နေတဲ့နည်းတွေတော့ ရှိမှာပါ။ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကြောင့် ရောက်ခဲ့ရတဲ့ ဒုက္ခတွေကို နောက်တစ်ယောက်က ထည့်စဉ်းစားပေးမယ်လို့ မေမေ ထင်နေလို့လား။ အားလုံး အတူတူချည်းပါပဲ မေမေ။ နွယ့်မှာသာ သားယောကျ်ားလေးနှစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ရင် နွယ် သူတို့ကို သိပ်နာကြည်းလို့ ကောင်းခဲ့မှာပါ။ အဲဒီတော့ ကျေးဇူးပြုပြီး နွယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မေမေ"

နွယ်၏ ငြင်းပယ်စကားမှာ ရောယှက်ရှုပ်ထွေးနေခဲ့ကာ မေမေ နားမလည်လှပေမယ့် ထပ်ပြီးတော့ မကြိုးစားဖြစ်ခဲ့တော့။ ထိုစဉ်က ခွဲစိတ်ပညာအတွက် တစ်ဆင့်ထပ်တက်ကာ စာကျက်နေရသော အချိန်။ မေမေ့ဘက်က လျှော့ခဲ့ရလေသည်။

"သမီးမှာက အရွယ်ရှိတယ်။ အလှရှိတယ်။ အဲဒါက အန္တရာယ်ပဲ။ ကျောက်တုံးကျောက်ဆိုင်များ တောင်မှ ရေတိုက်စားရင် သဲမှုန်သဲမွှားလေးတွေ ဖြစ်သွားသေးတာ။ သမီးရှင်ဆိုတော့ မေမေကတော့ စိတ်ပူတာပေါ့လေ"

"နွယ်က ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်ပါ မေမေ။ နွယ့်ဘဝတစ်လျှောက်မှာ ကျားရယ်၊ မရယ် ခွဲမမြင်တော့ပါဘူး။ တရားသဘောနဲ့ ပြောရရင် ရုပ်နဲ့ နာမ်ချည်းပဲလေ။ ဘာများ ဆန်းပြားစရာ ရှိမလဲ" နွယ်က ခပ်သောသော ရယ်မောပြောခဲ့တော့ မေမေပင် စိတ်တိုမိလေ၏။

"အေး၊ စိတ်က မဆန်းပြားရင်တော့ ရုပ်နဲ့နာမ်ထားလို့ရတာပေါ့။ သူက ဆန်းပြားရင်လည်း ကိုယ့်ကို ရုပ်နဲ့ နာမ် မထင်နိုင်ဘူး။ ကိုယ်က ဆန်းပြားရင်လည်း သူ့ကို ရုပ်နဲ့နာမ်လို့ မသိတော့ဘူး။ အဲဒါက သညာသိပဲ။ ပညာသိ ဆိုတာ

အရိယာမှာမှ ရှိနိုင်တာ”

နွယ် မြံ့စိစိ ပြုံးရယ်၍သာနေလေ၏။ သည်စဉ်က နွယ့်အသက် ၂၉-နှစ်။ ငါးနှစ်ကျော်ကြာခဲ့ပြီ။ နွယ်လည်း သည်မြို့နယ်တင်မက အနီးပါးမြို့နယ်များကပါ အားကိုးရသော ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်ကြီးအဖြစ် သိက္ခါရှိစွာ ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ပြီ။ စီးပွားရေးမှာလည်း အထိုက်အလျောက်အဆင်ပြေပြီဖြစ်သော သည်အခြေအနေတွင်မှ နောက်ရပ်နှင့် နာမ်တစ်ခုနှင့် နွယ့်ကို မေမေ မရောယှက်မရှုပ်ထွေးစေလိုတော့ပေ။

□□□

ညီသူ့စာမေးပွဲ ၃-ရက်၊ စည်သူ့စာမေးပွဲ ၂၂-ရက်သာ လိုတော့သည့်ညမှာ ဖြစ်လေ၏။ မေမေ့စကား ကြားရ၍ နွယ် စိတ်ရှုပ်သွားခဲ့ရသည်။ ခုရက်တွေမှာ ဆေးခန်းမှာ လူနာများနေခဲ့၍ နွယ် အပြန်နောက်ကျ နေရသည်။

"နွယ်မရောက်ခင်မှာ စည်သူက မောင်သက်ဇော်နိုင်ကို `သင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သင့်ကို အလိုမရှိတော့ပါ´ ဆိုတာကို အင်္ဂလိပ်လို ဘယ်လို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောရလဲလို့ မေးနေတာ မေမေ ကြားတယ်"

"သူ ဘာပြန်ပြောလဲ မေမေ"

"အင်္ဂလိပ်လို ပြောပြတယ်။ စည်သူက နားထောင်ပြီး `ကျွန်တော် ပြောကြည့်မယ်´ဆိုပြီး အဲဒီအတိုင်း ပြန်ပြောလိုက်တာ မေမေကြားတာပဲ"

နွယ် စည်သူ့ကို စိတ်ပျက်မိတော့သည်။ ရူပဗေဒတင်မက အခြားဘာသာရပ်တွေမှာပါ သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ လမ်းညွှန်မှုအောက်မှာ များစွာ တိုးတက်လာခဲ့သည်။ အင်းလေ၊ တိုးတက်လာခဲ့လို့ပင် `သင့်ကို အလိုမရှိ တော့ပါ´ဟု စည်သူ ဆိုခဲ့သည်ပဲပေါ့။ နွယ် သက်ဇော်နိုင်ကို အားနာမိရလေ၏။

"စည်သူ့ကိုတော့ သွားမဆူလိုက်နဲ့နော် နွယ်။ စည်သူက စာမေးပွဲဖြေရတော့မှာ။ ကလေးဆိုတော့ ထင်မိထင်ရာ ပြောမိပြောရာပေါ့။ မြေးကြီး စာမေးပွဲဖြေရခါနီး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာပဲ မေမေ စိုးရိမ်တာ"

ထိုအကျိုးဆက်များ အားလုံးမှာ နွယ် ဆေးရုံမှ နောက်ကျပြန်ခဲ့သည့် အဖြစ်က စခဲ့တာပဲပေါ့။ မေမေ ကိုယ်တိုင်က စည်သူနှင့် သက်ဇော်နိုင်ယှဉ်ခဲ့လျှင် နွယ်က ဘယ်လိုအခြေအနေ၊ အချိန်အခါကိုမှ မထောက် ထားတော့ဘဲ စည်သူ့ကိုပဲ ဆူပူနှိပ်ကွပ်တော့မယ် ထင်ခဲ့သည်ကို နွယ် စိတ်ဓာတ်ကျမိရလေသည်။

`သက်ဇော်နိုင်ကြောင့် မေမေလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေရတယ် မဟုတ်လားဟင်´ နွယ့်စိတ်ထဲက မေမေ့ကို မေးမိခဲ့လေ၏။

နောက်ရက်များတွင် သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ တုံ့ပြန်မှုကို စောင့်ဆိုင်းနေမိ၏။ စောင့်ဆိုင်းနေသောရက်များ အတွင်းမှာပင် ...

"ဦး၊ ညီသူ့ကို သေသေချာချာပြောပါဦး။ သူ့ကျောင်းနာမည်က ညီသူရ။ ကျွန်တော့်ကျောင်းနာမည်က စည်သူရ။ ဖေဖေ့နာမည် ဒေါက်တာအောင်သူရမို့ ဖေဖေပေးထားတဲ့နာမည်တွေ။ အဲဒါကို သူက မေ့ပြီး `ညီသူ´လို့ အဖြေစာရွက်မှာ ရေးမိဦးမယ်။ ဒီကောင်က ပြောလို့ရတာမဟုတ်ဘူး"ဟု စည်သူက ပြောသေးသည်တဲ့။ မေမေက ပြန်ပြောပြသည်။ သက်ဇော်နိုင် ပြန်ဖြေပုံကို နွယ်က မမေးဘဲ ပြန်ပြောပြရင်း မေမေ ရယ်မောလေသည်။

"အေး၊ ဟုတ်တယ်ကွ။ ညီသူလေးက သူများခေါ်တဲ့အတိုင်း ညီသူလို့ပဲ ရေးမိမှာ သေချာတယ်။ တော်သေးတာက စာမေးပွဲက နာမည်နဲ့ မဖြေရဘဲ ခုံနံပါတ်နဲ့ပဲ ဖြေရလို့ပဲနော် ညီသူလို့ မောင်သက်ဇော်နိုင်က ပြန်ပြောတယ်။

စည်သူ့မျက်နှာ ဖြစ်သွားပုံကို မေမေ ရယ်ချင်တာလေ။ ခုခေတ်ကလေးတွေများ ...”

နောက်ဆုံးတော့လည်း ကျူရှင်ဆရာ ဦးထင်မြတ်ကဲ့သို့ပင် နွယ့်သားများက သက်ဇော်နိုင်ကို ယဉ်ကျေးစွာ ငြင်းပယ်လိုက်မည့်အချိန်သို့ ရောက်လာတော့မည်။

ခင်ဦးနွယ်က စည်သူ၊ ညီသူနှင့် မေမေ့အတွက် ထိုအချိန်အခါကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုရုံသာ ရှိတော့သည်လေ။

□□□

သက်ဇော်နိုင်ထံမှ မည်သည့် တုံ့ပြန်ချက်မှ မရရှိခဲ့ပေ။ ညီသူ့စာတွေပါ သူလိုက်ဖတ်လျက် ညီသူ့ စာမေးပွဲမေးခွန်းကို သူက နွယ့်ထက်ဦးအောင် ယူကြည့်ပြီး ဖြစ်နေတတ်သည်။ စည်သူ့ကို နေ့လယ်ခင်း ဆေးရုံမှာ စာပြပေးမြဲဖြစ်သည်။ ညဘက် သူဆေးခန်းက ပြန်ရောက်ချိန်မှာလည်း စာလာသင်မပျက်။ စည်သူရဲ့ မျက်နှာ ပိုသုန်မှုန်လာခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင် ရာက်ခဲ့လျှင် မေမေက အိမ်ရှေ့မှာ မထတမ်းလာပြီး ထိုင်နေ တတ်လေ၏။ နွယ့်မှာ သူတို့တစ်တွေကိုကြည့်ရင်း အသက်ရှူရတာ လေသန့်မရသလို ခံစားနေမိပါလေသည်။

□□□

ဆရာဦးအောင်မြင် ရုံးခန်းမှအပြန် နွယ် သက်ဇော်နိုင်ကို အသိပေးခဲ့သည်။ နွယ့်အခန်းသို့ သူ့ကို ခေါ်စေခဲ့သည်။ နွယ် အေးဆေးပေါ့ပါး အလုပ်သဘောဆန်စွာ သူ့ကို စကားစခဲ့လေသည်။

"ဆရာကြီး ဦးအောင်မြင်နဲ့ ကိုယ်တို့ လုပ်သက်ခွင့် တစ်လဲစီယူကြဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ် သက်ဇော်နိုင်။ သူသွားရင် သူ့ဝါ့(ဒ်)ထဲမှာ သက်ဇော်နိုင်ကိုပဲ ထားလိမ့်မယ်။ ဝါ့(ဒ်)ထဲက အလုပ်ရော ရုံးအလုပ်ပါ တွဲကိုင် ရမှာပေါ့။ မနက်ဖြန်ကစပြီး သက်ဇော်နိုင် ဆရာဦးအောင်မြင်ဝါ့(ဒ်)မှာ ဂျူတီစ,ဝင်ဖို့ ဆရာဦးအောင်မြင်နဲ့ ကိုယ်တို့ သဘောတူလိုက်ကြတယ်။ ဒီညနေကို တရားဝင် စာလည်းထွက်လာမှာပါ။ ကိုယ်က ကြိုသိရအောင် ပြောထားတာ"

နွယ် ထင်ထားသလောက် သက်ဇော်နိုင် မျက်နှာပျက်မသွားခဲ့ပါ။ အံ့သြသွားဟန် ခဏမျှ နွယ့်ကို ပြန်ငေးကြည့်သည်။ အကြည့်တို့ကို ရုပ်သိမ်းလျက် သူ့လက်ထဲမှာပါခဲ့သော လူနာမှတ်တမ်းကို ငုံ့ကြည့် နေသည်။ နွယ်ကဲ့သို့ပင် အသံအေးဆေးစွာ ...

"ကျွန်တော်လည်း မက်ဒီကယ်ထရိန်နင်ရအောင် ဆရာကြီးဝါ့(ဒ်)ကို ဝင်ချင်နေတာ။ မမနွယ်ကို ခွင့်တောင်းမလို့ပါပဲ။ အခုတော့ အတော်ပဲဖြစ်သွားတယ် "ဟု နွယ့်စကားနောက်က ရောယောင်လိုက်ကာ ပြောခဲ့ရင် ကောင်းမှာပဲ။ နွယ် တွေးနေမိလေ၏။ သူက မပြောခဲ့ချေ။ အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေပြီး ခေါင်းမော့ကာ နွယ်မျက်လုံးများထဲသို့ တည့်မတ်စွာ သူကြည့်လေ၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းမှ အပြုံးတစ်စသည် ဘာကို ရည်ညွှန်း နေသည်လဲ။ နွယ်က စလို့ အကြည့်လွှဲမိ၏။

"ဒီဝါ့(ဒ်)ကို ဘယ်သူဝင်မလဲ"

နွယ်အကြည့်တို့ကို ပြတင်းမှတစ်ဆင့် ဆေးရုံဝင်းသို့ လွှင့်ထားရာက ပြန်ရုပ်သိမ်းရလေ၏။ သူ့ကို ကြည့်မိသောအခါ သူ့အကြည့်တို့မှာ နွယ့်ထံတွင် ရှိနေဆဲ။ ထိုအကြည့်က နွယ့်စကား၊ နွယ့်အစီအစဉ်တို့ကို ပြောင်လှောင်သရော်နေခဲ့ယောင်ပေ။

"ဒေါ်မူယာက OPD မှာ မကြာသေးဘူး။ ဆရာဦးယဉ်မျိုးနဲ့ သက်ဇော်နိုင် လဲရမှာပေါ့"

"ကောင်းပါတယ် မမနွယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ ဝါ့(ဒ်)က မနက်ပဲ ရှုပ်တာပါ။ နေ့လယ် စည်သူ့ကို စာလာပြ ပေးဖို့ အချိန်ရပါတယ်"

"နေပါစေတော့ သက်ဇော်နိုင်။ ဟိုဘက်ဝါ့(ဒ်)မှာလည်း A.S မရှိရင် ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဆရာကြီးက ရုံးကိစ္စတွေနဲ့ပဲ ရှုပ်နေမှာ။ စည်သူလည်း သူ့ကိုယ်သူ တော်တော်ယုံကြည်မှုရှိနေပါပြီ။ စာမေးပွဲပြီးမှပဲ စည်သူနဲ့ ညီသူတို့ကို သက်ဇော်နိုင်ကို ကန်တော့ခိုင်းရဦးမယ်"

သည်စကားများကို ခင်ဦးနွယ် ခက်ခဲစွာ ပြောယူရလေသည်။ ကိုယ့်ရဲ့အခြေအနေက သန့်စင်တဲ့ စေတနာတွေကို စော်ကားသလိုဖြစ်လာဖို့ ဖန်တီးနေတာ ကိုယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး သက်ဇော်နိုင်။ နွယ် စိတ်ထဲက ဆက်ပြောမိလေ၏။ သည်တစ်ကြိမ်မူ လူရှေ့မှာ ဟန်မဆောင်နိုင်ခဲ့တော့။

မျက်နှာပျက်စွာ ထိုင်ရာက ထသည်။

"ဝါ့(ဒ်)ထဲ သွားလိုက်ဦးမယ် မမနွယ်"

"အေးကွာ"

သူ တံခါးဝ ရောက်သောအခါ နွယ်သတိရစွာ ...
"သီရေတာဒေးမှာ မင်းစိတ်ဝင်စားတဲ့ ကေ့(စ်) ရှိရင် တင်ပါ။ ကိုယ်တို့ ခါတိုင်းလိုပဲ ဝင်ကြတာပေါ့"

နွယ်က အခွင့်အရေးပေးသော စကားကို လက်ကမ်းပေမယ့် သူဝါသနာကြီးလှသော ခွဲစိတ်ပညာ အတွက်ပင် စိတ်မရှိတော့သလို "ဟုတ်ကဲ့"ဟုသာ ကျောခိုင်းရပ်တန့် နားထောင်ရင်းဆို၏။ နောက်သို့ ပြန်လှည့် မကြည့်တော့ဘဲ ထွက်ခွာသွားခဲ့လေသည်။ ခန်းဆီးစကို မမေ့မလျော့ ပြန်ဆွဲစေ့ပေးသွားခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင် ထွက်သွားသောအခါ နွယ်ထိုင်ခုံတွင် ကိုယ်ကို လျှော့ဖြေမှီကာ မျက်လုံးများ မှိတ်ထားမိသည်။
ခွဲစိတ်ကုသပညာရပ်ကို ထက်သန်လိုက်စားလိုသော သက်ဇော်နိုင်လို လူရွယ်တစ်ယောက်အတွက် ဆာဂျင်ခင်ဦးနွယ်မဟုတ်ဘဲ အခြားအမျိုးသား ဆာဂျင်တစ်ဦးနှင့်သာ ကြုံကြိုက်ခဲ့လျှင် ဘယ်မျှ အခွင့်အလမ်း ကောင်းလိုက်လေမလဲ။ နွယ်နှင့်မူ သူလိုချင်သလောက် ပညာရနိုင်ဖို့ မရှိတော့ပါ။ ခွဲစိတ်ကုသဆောင်သို့ သူပြန်ရောက်ဖို့မှာ မလွယ်တော့မှန်း သူရော နွယ်ပါ သိထားကြလေသည်။ နွယ်ရဲ့ ဒဏ်ရာအနာတရနှင့် ဘဝ တစ်ခုက အခြားသူတွေရဲ့ ဘဝကိုလည်း ထိခိုက်နစ်နာစေခဲ့သည့်အတွက် နွယ် ဝမ်းနည်းကြေကွဲရပါသည်။

***

ဆရာကြီးဦးအောင်မြင်က ခေါ်တွေ့ကာ …

"ဆရာဦးယဉ်မျိုးရေ၊ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကလည်း လုပ်သက်ခွင့်တွေစုပြီး ယူဖို့ရှိတယ်။ သူမရှိရင် ဆေးရုံမှာ လိုတာမရှိအောင် ခင်ဗျား Surgical Ward သွားထားလိုက်ပါဦးဗျာ။ ခင်ဗျားက အင်မာဂျင်စီတော့ နိုင်ပြီး သားပါ။ ဒါပေမယ့် တခြားလိုတာလေးတွေ ရှိရင်ပေါ့ဗျာ"ဟုဆိုခဲ့၍ ဦးယဉ်မျိုး လတစ်ဝက်ကြီးမှာ Surgical Ward သို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။

"ဟာ၊ ကျွန်တော် ဆရာ့ဝါ့(ဒ်)မှာပဲ နေပါရစေ။ ဆာဂျရီထရိန်နင် ကောင်းကောင်းရထားတဲ့ သက်ဇော်နိုင် ရှိတာပဲ။ ဆာဂျင်မရှိလည်း သက်ဇော်နိုင်လုပ်နိုင်တာပဲ"ဟု ငြင်းမိခဲ့သေး၏။ ဦးအောင်မြင်က ဖျောင်းဖျသည်။ သူက ငြင်းသည်။ နောက်ဆုံးမှာ ဦးအောင်မြင်က စိတ်ရှုပ်လာဟန်ဖြင့် …

"ကျွန်တော့်ကို ကူညီတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်ပေးစမ်းပါဗျာ"ဟု ဆိုလိုက်တော့၍ ဦးယဉ်မျိုး မကျေမလည်နှင့်ပင် ခွဲစိတ်ကုသဆောင်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ နောက်တစ်ရက်မှာ ဒေါ်မူယာက ပြုံးတုံ့ မူရာဖြင့် …

"မူယာ့ကို ဆရာကြီးက အရင်ချဉ်းကပ်လာတာ ဆရာရဲ့။ သူ ခွင့်သွားမှာမို့ဆိုလားပဲ။ မူယာဖြင့် OPD ရောက်လို့ သက်သာမယ်မှ မကြံသေးဘူး။ မူယာတော့ ဆာဂျစ်ကယ်ဘက်ကို လုံးဝမသွားနိုင်သေးဘူးနော်လို့ ငြင်းလိုက်လို့ ဆရာ့ဘက် လှည့်သွားတာ။ အဟင်းဟင်း"

ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်လည်း သူ့အပေါ် အရင်သဘောထားအတိုင်းရှိပြီး မလိုလားလှတာ ဦးယဉ်မျိုး သိရ လေ၏။

ဆရာဦးအောင်မြင်က ကိုညီကိုတော့ အားကိုးပုံရ၏။ ကိုညီက ဆရာဦးအောင်မြင်၏ ရုံးအလုပ်တွေပါ ကူနေတာ တွေ့ရသည်။ ကိုညီလို လူစားကတော့ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် အားလပ်မည့်သူ မဟုတ်။ အလုပ်ရှာ လုပ်နေမည့် လူစား။ သည်အတွက် ဦးအောင်မြင်က သူခွင့်ယူခါနီး သက်ဇော်နိုင်ကို သူ့ဝါ့(ဒ်)မှာ ထားချင် သည်လား မပြောတတ်။ သို့သော် ဦးယဉ်မျိုး ဆေးကုသဆောင်မှာရှိစဉ် သက်ဇော်နိုင် ရောက်လာတတ်ကာ ဦးယဉ်မျိုးနှင့် စကားဝိုင်း လာဖွဲ့တတ်သည်။ ဦးယဉ်မျိုးက ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ရဲ့ဝါ့(ဒ်)ထဲသို့ လာဖို့ခဲယဉ်းသည်ကို ကိုညီ သိသည်လေ။ အခုတော့ ကိုညီက သူ့အရင်ဝါ့(ဒ်)ဖြစ်သော ခွဲစိတ်ကုသဆောင်သို့ ခြေဦးလုံးဝပင် လှည့်မလာခဲ့။ ကိုညီ့ကို မသက်ာစွာ မေးမြန်းလိုပေမယ့် ဟိုတစ်ကြိမ် ဟင်ဒီကက်(ပ်)ကိစ္စမျိုး မဖြစ်ဖို့ သတိ ထားရသေးသည်။ နောက် အေးအေးဆေးဆေးမှပဲ၊ ဦးယဉ်မျိုး စိတ်ထဲမှာ တေးမှတ်ထားရတော့လေ၏။

ခွဲစိတ်ရက်ဖြစ်သော ဗုဒ္ဓဟူးနေ့။ မြေလတ်ဆေးရုံ၏ ခွဲစိတ်ခန်းမှာ အခါတိုင်း ဗုဒ္ဓဟူးနေ့များကဲ့သို့ပင် နိုးကြားသက်ဝင်နေခဲ့သည်။ ခွဲစိတ်ကုသဆောင်၏ လက်ထောက်ဆရာဝန်က ဒိုင်ခံခွဲစိတ်မြဲမို့ အဓိက သရုပ်ဆောင် ပြောင်းလဲသွားသော အခန်းဆက်ပြ ဇာတ်ရှည်တစ်ပုဒ်ပမာ ဇာတ်အစမှာတော့ အခက်အခဲလေး တွေနှင့် ဖြစ်လေ၏။

ခွဲစိတ်လူနာစာရင်းကို ခင်ဦးနွယ်ကိုယ်တိုင် စိစစ်တင်ခဲ့သည်။ ဦးယဉ်မျိုးကို တစ်ယောက်တည်း ခွဲလို့ ရသည့် ကေ့(စ်)များကို ယူစေခဲ့သည်။ ဆရာဝန် နှစ်ယောက် ဝင်ရန်လိုသည့် ကေ့(စ်)များတွင် နွယ်က သက်ဇော်နိုင်ကို ခါတိုင်းလို ဝင်စေချင်မိလေသည်။ သက်ဇော်နိုင်ကမူ သူခွဲစိတ်လိုသော ကေ့(စ်)ကို ဦးယဉ်မျိုးမှ တစ်ဆင့်သာ ခွဲစိတ်စာရင်း တင်ခဲ့သည်။ နွယ် အကူအညီလိုအပ်မယ့် ကေ့(စ်)များတွင်ပင် ကျွန်တော် ဝင်ပေးရ မလား မမေးခဲ့တော့ပေ။ နွယ်ရဲ့ တရားဝင်ကမ်းလှမ်းချက်ကို သူစောင့်တတ်လေသည်။ နွယ်ခေါ်မှ တစ်နေရာ ရာမှာ ရှိနေရာက သူ ထလာလက်ဆေးတတ်သည်။ သူ့မျက်နှာကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို၊ ဘာမှမသိသလို အေးဆေးငြိမ်းချမ်းစွာ။ သည်အခြေအနေကို နွယ် ကျိတ်လို့ ဒေါပွနေမိရ၏။

ဒါလား။ မင်း ခွဲစိတ်ကုကို ဝါသနာပါလှတယ်ဆိုတာ။ ဆာဂျင်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ တခြား စိတ်ခံစားမှုတွေကို ချိုးနှိမ်ပြီး အရေးကြီးတဲ့ အာရုံတစ်ခုတည်းပေါ်မှာပဲ အာရုံစုစည်းမှုအားကောင်းရမယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါပြီလို့ ပြောခဲ့တာ ဟိုဘဝက မဟုတ်ပါဘူး ထင်ရဲ့။

နွယ်၏ခွဲစိတ်ခန်းမှာ ခါတိုင်းကကဲ့သို့ ရှင်သန်တက်ကြွနိုးကြားနေမြဲရှိလည်း အခြေအနေက လျို့ဝှက် တိတ်ဆိတ်စွာ တင်းမာနေခဲ့လေ၏။ မိန်းမဆန့်ကျင်ရေးဝါဒီ ထိုတစ်ယောက်နှင့်လည်း နွယ် လက်တွဲလုပ်မဖြစ် သည်မို့ မူယာတင်ကိုပဲ စည်းရုံးရလေ၏။ နွယ် အကူအညီလိုသည့်အခါ သက်ဇော်နိုင်က သီရေတာနံရံကို မှီရပ် လက်ပိုက်လျက် လှမ်းကြည့်နေမှန်းသိလျက်က "မူယာ၊ ကိုယ်နဲ့ ဒီကေ့(စ်)ဝင်ပေးနော်"ဟု မူယာ့ကို ခေါ်ယူမိ လေ၏။ မူယာက နေ့လယ်ဆေးခန်းချိန်ပျက်မှာ စိုးရိမ်တတ်သူမို့ နေ့လယ် ၁၂-နာရီ နီးခဲ့လျှင်တော့ "ရပြီ၊ မူယာ နားတော့"ဟု ပြန်လွှတ်ရသည်။ အခါတိုင်း နွယ်က အရေးကြီးသည့် ခွဲစိတ်ကဏ္ဍပြီးသည်နှင့် ထွက်ကာ သက်ဇော်နိုင်က ဆက်လက်တာဝန်ယူလေ့ရှိသည်။ ကိစ္စမရှိပါ။ နွယ်က ခွဲစိတ်အထူးကုလိုင်းကို ရွေးချယ်ခဲ့သူ ဆာဂျင်တစ်ယောက်ပဲ။ နွယ် တတ်နိုင်ရမည်ပါ။ မူယာတင်ကိုခေါ်ရသည်က အနည်းငယ်တော့ အောက်ကျို့ရ လေသည်။

"သူတို့ကလဲ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီဆေးရုံလေးမှာ ခွဲချင်ရလဲ မသိဘူး။ တကယ်ဆို မြေလတ်က အရေးပေါ် ခွဲစိတ်ပေးရုံအဆင့်ပဲရှိတာ။ ဒီလိုမေဂျာအော်ပရေးရှင်းကြီးမျိုးကို သူတို့မို့ ဒီဆေးရုံကို ခွဲခိုင်းတယ်။ အလုပ်မများ များအောင်"ဟု အသံချွဲနွဲ့နွဲ့နှင့် ဆိုတတ်ပေသေး၏။

အဓိပ္ပါယ်ကတော့ မြေလတ်ဆေးရုံမှာ ဆာဂျင် ခင်ဦးနွယ် ရှိနေလို့ အလုပ်များနေရသည်ပေါ့။ ဒါလည်း ကိစ္စမရှိပါ။ ကိုယ့်လူနာအတွက် နွယ် ကျို့တတ်ပါသည်လေ။

"သူတို့က မြို့ကြီးသွားဖို့ ငွေကုန်ကြေးကျမတတ်နိုင်လို့တဲ့ မူယာရယ်။ နောက်က လိုက်ပေးဖို့ လူပိုလည်း မရှိဘူး။ ယာခင်းကိစ္စ၊ ရပ်ရေးရွာရေးကိစ္စတွေနဲ့ လူတောင်လိုနေသေးတာတဲ့လေ"

တစ်ခါတစ်ရံ ခင်ဦးနွယ်၊ မူယာနှင့် နော်အေမီမှာ ဘယ်လိုမှ အပေးအယူမမျှဘဲ ရှိနေတတ်သည်။ မူယာက ဘေးမှာ ရပ်ကြည့်နေသော ဆရာဝန်၊ ဆရာမတစ်ယောက်ယောက်နှင့် စကားလုမ်းပြောနေတတ်သည်။ ခွဲစိတ် နေကျ သူတို့အဖွဲ့ အရေးကြီးသောကဏ္ဍတွေ မပြီးမချင်း စကားမပြောတတ်။ တိတ်ဆိတ်လျင်မြန်စွာ အလုပ်လုပ် ကြသည်။ မူယာကတော့ စကားတွေ စီညံနေတော့သည်ပေ။

တစ်ကြိမ်တော့ ခွဲစိတ်မှုတွင် နွယ် အခက်အခဲနှင့် ကြုံရ၏။ အစာအိမ်ပေါက်သွားသော လူနာ စာရေးကြီး `ဦးမျိုးဆက်´ကို ခွဲစိတ်ရက်မှာပဲ အရေးပေါ်ခွဲစိတ်ခဲ့ရသည်။ ဗိုက်ဖွင့်ပြီး အစာအိမ်ပေါက်ရာသော အခါ မမျှော်လင့်ဘဲ အစာအိမ်ကင်ဆာဟု ထင်ရသော အနာကြီးတစ်ခုနှင့် ကြုံရလေ၏။ ထိုအနာလုံးမာမာ၏ တစ်နေရာမှ ပေါက်သွားခဲ့ခြင်းပေ။ ရိုးရိုးအစာအိမ်ပေါက်အနာလို ဆွဲချုပ်၊ ဖာထေးပြုပြင်ရုံမဟုတ်ဘဲ ခွဲစိတ် ကုသမှုလမ်းကြောင်းက ပြောင်းသွားခဲ့၏။ နွယ် အနည်းငယ်ပျာသွားခဲ့စဉ် မူယာက အသံစီစီညံညံစကားတွေ ပြောကောင်းနေဆဲ။ စကားများခဲ့ရင် မူယာက ခွဲစိတ်မှုမှာ အာရုံမစူးစိုက်နိုင်တော့တာ ခက်လေ၏။ နွယ့်မှာ မေ့ဆေးကအစ ခေါင်းထိမှာ ပြန်လည်တွက်ချက်ရကာ နွယ့်ဘက်မှာ အရေးကြီးနေဆဲ မူယာက ဘယ်လိုမှ အကူအညီ မပေးနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

"မူယာရေ၊ ကိုယ်တို့တော့ Malignancy နဲ့တွေ့ပြီ ထင်တယ်"ဟု ပြောကာရှိသေးသည်။ မူယာရဲ့ လက်တွေက အပေးအယူမမျှစွာ နွယ်ခွဲစိတ်သည့် မြင်ကွင်းလေးမှာ ရှုပ်လာခဲ့သည်။ သူက နွယ့်ကို ကြည့်ရှောင် ရမယ့်အစား နွယ်က သူ့ကို ရှောင်ပေးနေခဲ့ရဆဲ ...

"အား စူးပြီ"

"အို ... ဆောရီး မူယာရယ်"

ခင်ဦးနွယ် လက်ထဲက အပ်က မူယာ့လက်ချောင်းတစ်ခုမှာ စူးစိုက်သွားခဲ့သည်။ အပ်ကို ပြန်ဆွဲယူစဉ် လက်ကို မထိတော့ပေမယ့် အပ်က လက်အိတ်ကို ထိုးခွဲစုတ်ပြဲစေခဲ့သည်။ အပ်စူးရာလေးတွင် ချက်ချင်း သွေးစို့ လာခဲ့တာ မြင်ရလေ၏။ နွယ် ထပ်လို့တောင်းပန်သည်။

"ဆောရီးကွာ။ နာသွားလား"

"Glove အသစ်တစ်စုံပေးပါ"

ခွဲစိတ်အဖွဲ့တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ လက်အိတ် အပ်စူးပေါက်ခဲ့၊ ဓားထိခဲ့လျှင် အသစ်လဲရမြဲဖြင့် မမအေမီက လှမ်းအော်တောင်းခဲ့သည်။ မူယာက ...

"လက်အနာနဲ့ မူယာ ဘယ်လိုဆက်ဝင်တော့မလဲ။ ဒါ Infection

(ရောဂါပိုးဝင်ခြင်း)ဝင်သွား နိုင်တယ်။ အခုတောင် ကိုက်လာပြီ"

တည်တည်လေး ပြောကာ ခွဲစိတ်သည့်အဖွဲ့မှ ထွက်သွားခဲ့တော့သည်။ ခွဲစိတ်ခန်းတံခါးကို ကျယ်လောင်စွာ ဖွင့်ပိတ်ခဲ့လေ၏။ နွယ့်ရင်ထဲတွင် အမျိုးအမည် မသတ်မှတ်နိုင်သော ပေါက်ကွဲလိုသည့် ခံစားမှုတွေ တရိပ်ရိပ်တက်လာခဲ့ရင်း ...

"ရတယ် မမအေမီ။ နွယ်က ဆာဂျင်ပါ"

ခွဲစိတ်မှုကို ဆက်ခဲ့သည်။ သွေးကြောတွေ မွနေသော အနာပိုင်းကို ဖြတ်ရမည့် အခက်ခဲဆုံးသော အပိုင်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ နွယ် ခွဲစိတ်ရင်း ချွေးတွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာခဲ့သည်။

"ဆာဂျင့်မျက်နှာကို ချွေးသုတ်ပေးကြပါဦးဟယ်။ တော်တို့ကလည်း နေနိုင်တယ်"

နဖူးဆံစပ်က ချွေးတွေက မျက်လုံးကို ဖြတ်ကာ ပါးပြင်သို့ ဆင်းကျသည်။ မျက်လုံးထဲမှာ ဘာမှ ကြည့် မမြင်ရတော့။ လုလုစော ချွေးသုတ်ပေးသည်ကို မျက်လုံးများ မှိတ်ထားပေးမိသည်။ နွယ် မျက်လုံး ဖွင့်လိုက် သောအခါ နွယ့်ရှေ့တည့်တည့် မှုယာဝင်သွားသည့်နေရာတွင် နွယ်နှင့် လပေါင်းများစွာကတည်းက နာရီပေါင်း များစွာကြာအောင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ကာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသူတစ်ဦးကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

နွယ် အံ့သြလျက် စိတ်က တိတ်တဆိတ် ဝမ်းမြောက်အားကိုးစွာ သူ့ကို ကြည့်မိသောအခါ နှာခေါင်းစည်း အထက်မှ သူ့မျက်လုံးများရဲ့အပြုံးကို ခံစားသိလိုက်ရလေသည်။ စိတ်ပေါ့ပါးသက်သာရာ ရခဲ့သည်ကို ဣန္ဒြေ ဆောင်လျက် ...

"သက်ဇော်နိုင်က ဟိုဘက်ခန်းမှာ Hemia ဝင်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား"ဟု မေးခဲ့လျှင်၊ သူက ...

"မစ,ရသေးဘူး မမ။ ကျွန်တော် နောက်တစ်ပတ်ကို ချိန်းလိုက်တယ်"

ဘာမှမထူးခြားသလို သာမန်ပဲ ဖြေသည်။ လက်အိတ်အတွင်းမှ ကျွမ်းကျင်စွာလှုပ်ရှားမြဲဖြစ်သော သူ့လက်များကမူ နွယ့်ကို ကူပေးဖို့ အဆင်သင့်အနေအထားမှာ နေရာယူနှင့်လေသည်။

"လူမှန် နေရာမှန်တော့ဖြစ်ပြီ။ အခုမှ ပွဲက ကြည့်ကောင်းတော့မှာ"

နော်အေမီကတော့ သက်ဇော်နိုင်ကို ဝမ်းသာအားရစွာ ကြိုဆိုခဲ့လေသည်။

❀❀❀

နွယ်ရဲ့ ခွဲစိတ်ကုသဆောင်အခြေအနေမှာ တဖြည်းဖြည်း တည်ငြိမ်လာခဲ့သည်။ ပုံမှန်သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ဒေါက်တာဦးယဉ်မျိုးမှာ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်ပြီးသူမို့ နွယ် သူ့ကို လွတ်လပ်စွာလုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ ပေးထားခဲ့သည်။

"ဆရာ၊ သီရေတာဒေးမှာ ခွဲချင်တဲ့ ကေ့(စ်)ကို ကျွန်မ ကြိုတင်သိထားချင်တာ တခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့အင်အားနဲ့ လုပ်နိုင်၊ မလုပ်နိုင်ဆိုတာ ချင့်ချိန်နိုင်အောင်လို့ပါ။ မနိုင်တဲ့ကေ့(စ်)ကို ကိုင်မိမှားရင် ကျွန်မမှာ တာဝန်ရှိမှာမို့လို့ပါ"

"အိုကေ၊ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်"

ဒေါက်တာယဉ်မျိုးနှင့် နွယ်မှာ ယခင်ကထက်ပို၍ ဆက်ဆံရ အဆင်ပြေလာခဲ့သည်။ နွယ့်ကို မရစ် တော့တာ ဘာကြောင့်ဖြစ်မလဲ။ နွယ် စဉ်းစားကြည့်မိသည့်အခါ ရှိသည်။ စဉ်းစားလို့မရ။ နွယ်နှင့်သူ ယခင် ကထက် နားလည်မှုရှိခဲ့ပြီ ထင်မိလေ၏။ ကိုယ့်အတွက်မဟုတ်ဘဲ လူနာအတွက် ကြိုးပမ်းကြရာမှာ နားလည်မှု ရှိကြဖို့က များစွာလိုအပ်လေသည်။ ကိုယ့်အတွက်မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်အတွက်အတွက် ကိုယ့်အယူအဆပဲ မှန်သည်၊ ကိုယ့်ကုထုံးပဲ မှန်သည်ဖြင့် ဆရာများတော့ သားတစ်ခုဖြစ်တတ်သည့် စကားပုံက ရှိသည်လေ။

တစ်ရက်။ ဆရာကြီးရုံးခန်းသို့ နွယ် ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ရောက်သွားခဲ့သည်။ ဦးအောင်မြင်က Chest X-Ray (ရင်ဘတ်ဓာတ်မှန်)တစ်ခုကို ထောင်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ဆရာ့မျက်နှာမှာ ပြုံးလျက်။ ဓာတ်မှန်ကို နွယ်သို့ လက်ကမ်းပေးခဲ့သည်။

"ဒီပေးရှင့်ကို သက်ဇော်နိုင် စတွေ့တွေ့ချင်း သူ စမ်းသပ်တွေ့ထားတာတွေ ချတ်(ထ်)ထဲမှာ ပုံကြမ်းလေး ဆွဲထားတယ်။ X-Ray က ဒီနေ့မှ ရိုက်ဖြစ်တယ်။ သူ့ပုံကြမ်းလေးကို ကြည့်လိုက်ပါဦးဗျာ။ X-Ray မှာ တွေ့ရတာနဲ့ တစ်ထပ်တည်းလိုပဲ။ အဲဒါ ကျွန်တော် သဘောကျနေတာ။ သူ့ကို ဆာဂျရီပဲ ပိုင်မယ် ထင်နေတာ။ တော်တဲ့လူဗျာ"

ဓာတ်မှန်နှင့် လူနာမှတ်တမ်းထဲက သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ ပုံကြမ်းလေးကို နွယ် ယှဉ်ကြည့်မိသည်။ အဆုတ်ပုံ ပုံကြမ်းလေးပေါ်မှာ သူ စမ်းသပ်စဉ် တွေ့ရှိခဲ့သော အဆုတ်ခဲသည့်နေရာ၊ အနာရှိသည့်နေရာ၊ အနာကြောင့် အဆုတ်တွင် လိုဏ်ခေါင်းလို ဖြစ်နေသည့်နေရာများကို မြားငယ်လေးများနှင့် ညွှန်းပြထားခဲ့သည်။ ဓာတ်မှန် ထဲက တွေ့ရှိချက်နှင့် သူ့စမ်းသပ်တွေ့ရှိချက်များမှာ ကိုက်ညီနေခဲ့သည်။ ရောဂါတွေ့ရှိချက် မှန်ကန်လှသဖြင့် သူ့ကုသမှုများမှာလည်း ထိရောက်ကောင်းမွန်လှလေသည်။ နွယ် ဝန်ခံမိရသည်။

"ကျွန်မ ဝါ့(ဒ်)မှာလည်း သူက စိတ်ချရတယ် ဆရာကြီး။ လူနာကုသတဲ့ အပိုင်းတင် မဟုတ်ဘူး။ နာ့(စ်)တွေ၊ အလုပ်သမားတွေ၊ လူနာတွေကို အုပ်ချုပ်တဲ့နေရာမှာလည်း အဆင်ပြေတယ်။ ဦးသက်ဇော်နိုင်ဟာ

လူတော်တစ်ယောက်ပါပဲ”

နွယ် လူကဲခတ်မမှားပါ။ သက်ဇော်နိုင်မှာ လူနာမှန်ရင် စိတ်ဝင်တစား ရှိတတ်တာကြောင့် ဆေးရုံရဲ့ ဘယ်နေရာမှာပဲ တာဝန်ယူရသည်ဖြစ်စေ ဆရာဝန်ကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ယုံကြည်စိတ်ချနိုင်သူဖြစ်လေ၏။

သူ ဝါ့(ဒ်)ပြောင်းသွားခါစမှာ နွယ့်ကို ရှောင်နေခဲ့လေ၏။ နွယ် နားနေခန်းထဲမှာရှိလျှင် ခါတိုင်းလို လာမထိုင်ရုံမက အခန်းထဲပင် မဝင်ခဲ့တော့ပေ။ သက်ဇော်နိုင်နှင့် နွယ်တို့ကြားတွင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်းရဲ့ နွေးထွေးမှုလေးတော့ ကျန်သင့်သေးသည်ဟု နွယ်အစမှာ မကျေမချမ်းဖြစ်မိခဲ့သေးသည်။ စာရင်းရုံးမှ စာရေးကြီး ဦးမျိုးဆက်ကို ခွဲစိတ်ကုပြီးသည့် နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူ ခါတိုင်းကလို ရှောင်ဖယ်နေခြင်း မရှိတော့။ နွယ် အကူအညီ လိုမယ်ထင်ရင် ခွဲစိတ်ကုသအဖွဲ့ထဲ သူ အလိုလိုပါဝင်လာတတ်လေ၏။

မူယာက ဆေးခန်းချိန် အပျက်မခံနိုင်ဘဲ ၁၁-နာရီခွဲလျှင် သီရေတာက ပြေးထွက်ချင်ပြီ။ ဦးယဉ်မျိုး ကတော့ ဆေးခန်းချိန်ကြောင့် မဟုတ်။ အစာအိမ်ရောဂါထကာ ဗိုက်အောင့်လာတတ်၍ နေ့လယ် ၁၂-နာရီခွဲ လောက်မှာ ထွက်စားရသည်။ သက်ဇော်နိုင်အတွက် မပြီးသေးသော ခွဲစိတ်မှုတွေ တန်းစီကျန်ခဲ့တတ်သည်။ သက်ဇော်နိုင် တွယ်ကပ်ငြိုငြင်ခြင်း မရှိ။ ပင်ပန်းဟန်လည်း မပြ။ `မပြီးသေးသော ပန်းချီကား´သီချင်းလေးကို လေချွန်ကာ ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက်ပဲ သောက်ပြီး ကျန်နေသောကေ့(စ်)များကို အပြီးသတ်သည်အထိ ရှင်းပေး သွားတတ်လေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ နွယ် ပြန်သည်အထိ သူတစ်ယောက်တည်းကျန်ကာ ဆက်ခွဲနေရသည်။ နွယ် သက်ဇော်နိုင် ခံစားခဲ့ရသည်များကိုလည်း နားလည်လာမိသည်။ သူ နွယ်ရဲ့ ခွဲစိတ်ကုသဆောင်မှာ လပေါင်း များစွာ အအိပ်ပျက်၊ အစားပျက်၊ အလုပ်လုပ်ပေးခဲ့သူဖြစ်ပါလျက် နွယ်က သူ့ကို လွယ်လွယ်လေး `မင်း သွားနိုင်ပြီ´ဟု မောင်းထုတ် ခဲ့သည့် အဖြစ်က သူ့ရင်ကို ဘယ်မျှ ထိခိုက်နာကျင်ခံစားစေခဲ့မလဲ။ သူ့အတ္တမာနကို ဘယ်မျှ အနိုင့်အထက် ချိုးဖဲ့စော်ကားရာ ရောက်လိုက်သလဲ။ သူ နာကြည်းခဲ့မည်ပေ။

စည်သူ စာမေးပွဲ စိတ်အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်းနှင့် ဖြေဆိုနိုင်ဖို့၊ မေမေ သံသယကင်းရှင်းနိုင်ဖို့ အရေးနှင့် သူက ဆက်စပ်နေခဲ့တာ သူ တွေးမိမည်လား။ သူ တွေးမိဖို့မသင့်။ နွယ် ပြောပြဖို့လည်း မသင့်ခဲ့ ပါပေ။

ဆရာဦးအောင်မြင်နှင့် သက်ဇော်နိုင်တို့ရဲ့ လိုက်လှဲရင်းနှီး နွေးထွေးမှုကို နွယ် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း တွေ့မြင် နေရလေ၏။ သက်ဇော်နိုင်နှင့် ဦးယဉ်မျိုးတို့ရဲ့ ချစ်ခင်နွေးထွေးမှု၊ သက်ဇော်နိုင်နှင့် မူယာတင်တို့ရဲ့ လိုက်လျော ညီထွေ နွေးထွေးမှုများကို တွေ့နေရလျှင် နွယ်နှင့် သက်ဇော်နိုင်တို့ကြားမှာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သော နားလည် နွေးထွေးမှုလေးကို နွယ် တိတ်တဆိတ် သတိရနေမိခဲ့လေသည်။

"ထိုင်ပါ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်"

နွယ် ဆရာဦးအောင်မြင့်၏ စားပွဲကျယ်ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်ခဲ့သည်။ ဆရာဦးအောင်မြင့်မှာ မျက်နှာ မကောင်းလှတာ နွယ် သတိထားမိသည်။ နွယ့်စိတ်ထဲမှာ ထင့်သွားခဲ့ရသည်။ ဆရာဦးအောင်မြင့်က လေးရက်သာ လိုတော့သော စည်သူ့စာမေးပွဲကို အရင် သတင်းမေးနေခဲ့သည်။

ဦးအောင်မြင့် စကားစပျိုးရန် ခက်ခဲနေခြင်းကို နွယ် အလိုက်တသိ ...

"ဆရာ ကျွန်မကို ခေါ်ခိုင်းတယ်ဆိုလို့ပါ။ ဘာများပြောစရာရှိလို့ပါလဲ"ဟု မေးခဲ့သည်။

ဦးအောင်မြင့်က ခင်ဦးနွယ်ကို ဆေးရုံအရေးကိစ္စ မှန်သမျှ ပွင့်လင်းစွာတိုင်ပင်လေ့ရှိသည်။ မြေလတ်မှာ နှစ်သက်အရှည်ကြာဆုံးသော ဆရာဝန်နှစ်ဦးက ဆေးရုံကိစ္စများတွင် ညှိနှိုင်းစွာ လုပ်ကိုင်လာခဲ့မြဲ ဖြစ်လေ၏။ မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်သော ဦးအောင်မြင့်မှာတော့ တာဝန်အရှိဆုံးပေ။ ဆရာဦးအောင်မြင့် ခေါင်းခဲနေသည့် ကိစ္စကို နွယ် သိရလေသည်။

"ကျွန်တော်တို့ဆေးရုံနဲ့ပတ်သက်ပြီး တိုင်စာတစ်စောင် တက်ထားတယ်လို့ ကြားရတယ်။ စာရေးကြီး တိုင်းရုံးကိုသွားရင်း သတင်းသဲ့သဲ့ ကြားခဲ့တာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး"

ခင်ဦးနွယ်လည်း လုံးဝမမျှော်လင့်မထားသော ကိစ္စဖြစ်၍ အံ့အားသင့်မိရလေ၏။

"ဘာကြောင့်တဲ့လဲ ဆရာ"

"အတိအကျ မသိရသေးပါဘူး။ တိုင်းရုံးကလည်း ရန်ကုန်ရုံးချုပ်က ကြားလာခဲ့တာလို့ပဲပြောနိုင်တယ်။ တိုင်စာက သူတို့ဆီကို မဝင်ဘဲ ရုံးချုပ်ကိုပဲ တိုက်ရိုက် တိုင်လိုက်တာဆိုတော့ သူတို့လည်း ရေရေရာရာ မပြောနိုင်ကြဘူး"

"ကျွန်မ သိရလောက်တော့ ဆေးရုံမှာ ပြဿနာရယ်လို့ မရှိခဲ့ပါဘူး ဆရာ"

"အဲဒါ ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်ချင်လို့ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကို ခေါ်ပြီးတိုင်ပင်တာပါ။ ကျွန်တော့် အတွေ့ အကြုံအရပေါ့လေ။ လောလောဆယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီကိစ္စ အရေးယူသင့်သလား ဆိုတာ အထက်ကလည်း စဉ်းစားကြသေးတာ။ အနည်းဆုံး လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လ၊ တစ်နှစ်ဝန်းကျင်ကကိစ္စ ဖြစ်မယ်။ တစ်နှစ်ဝန်းကျင်ကကော ဆေးရုံမှာ ပြဿနာတစ်ခုခုကို ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် မှတ်မိလား"

"ဘာပြဿနာမှကို မရှိခဲ့တာပါ ဆရာ"

ဆရာဦးအောင်မြင့်၏ မျက်နှာ အနည်းငယ်ကြည်လင်လာခဲ့သည်။

"ဆေးရုံမှာ ပြဿနာတစ်ခုခုဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း သိနေတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဖြေရှင်းရတဲ့ အဆင့်လောက်ပဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ။ သိပ်လည်း ခေါင်းထဲမထားပါနဲ့ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်။ အင်း၊ ဒါပေမယ့် ... OPD ဆက်ဆံရေးရယ်၊ တာဝန်ချိန်နဲ့ လက်ဆောင်မျှော်ကိုးတဲ့ကိစ္စကိုတော့ ကျွန်တော် OPD ကို ကြပ်မတ်ပေးဖို့လိုနေပြီ။ လူထုနဲ့အများဆုံး ဆက်ဆံရတဲ့နေရာဆိုတော့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ဘက်က အဆင်သင့် ဖြစ်နေအောင်တော့ ပြင်ဆင်ထားမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ"

ခင်ဦးနွယ် ဆရာကြီးရုံးခန်းမှ အနည်းငယ် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ သည်ကိစ္စကိုပဲ စဉ်းစားလာမိလေ၏။ မှောင်ထဲက ရမ်းပစ်လိုက်သော ခဲတစ်လုံးအတွက် နွယ်တို့က ဘာတွေများ ပြင်ဆင် ထားရမှာလဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာဦးအောင်မြင်က သူ့ဝါ့(ဒ်)ထဲက တစ်နှစ်စာ လူနာမှတ်တမ်း၊ ဆေးအသုံး စာရင်း၊ မူးယစ်ဆေးအသုံးစာရင်း၊ ဆေးစတို စသည်တို့ကို ပြန်စိစစ်၊ အသင့်ပြင်ဆင်ထားမှာ ဖြစ်သကဲ့သို့ နွယ်၏ ခွဲစိတ်ကုသဆောင်မှာလည်း ထိုစာရင်းမှတ်တမ်းများကို ပြန်စိစစ် အသင့်ပြင်ဆင်ထားရတော့မည်။ စည်သူ့ စာမေးပွဲက တစ်ဖက်နှင့် နွယ့်ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတွေ၊ အစီအစဉ်တွေ ရှုပ်ပွေသွားခဲ့ရပေ၏။

❖❖❖

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲများ စစ်ခဲ့ပြီ။ ညက အိပ်ရေး၀၀ အိပ်ရသဖြင့် စည်သူ့မျက်နှာလေး လန်းဆန်း ကြည်လင်နေခဲ့သည်။ ဆံပင်လေးကို ဘေးခွဲသေသပ်စွာဖြီးသင်ကာ လည်ကတုံးအကျီလက်တိုအဖြူ၊ ကျောင်း ပုဆိုးစိမ်းလေးနှင့် ကချင်လွယ်အိတ် အနီလေးလွယ်ကာ အထက်တန်းကျောင်းသားကြီးပုံစံ ဖမ်းထားလည်း စည်သူ့မျက်နှာလေးက နုနယ်လှလေ၏။

စည်သူ့စာကြည့်စားပွဲအနီးက နံရံမှာ ကပ်ထားသော စာမေးပွဲဖြေရာတွင် ယူသွားရမည့် ဖြေဆိုခွင့် ကတ်ပြားအပါအ၀င် စာရေးကိရိယာစာရင်း၊ ခုံနံပါတ်ရေးဖို့ကအစ သတိပြုရမည့်အချက်များ၊ ဖြေပြီး ပြန်ကြည့် ရမည့်အချက်များ စည်သူ ပြန်ဖတ်နေခဲ့တာ နွယ် မသိဘာသာနေမိသည်။ သက်ဇော်နိုင်၏လက်ရေးများ၊ သက်ဇော်နိုင်အပေါ် မကြည်မလင်ရှိပေမယ့် သူရေးပေးထားသော သည်ကတ်ပြားလေးကို ဖြုတ်မပစ်ခဲ့တာ စည်သူရဲ့ လိမ္မာပါးနပ်မှုပေ။

"သား စာမေးပွဲဖြေ သွားဖြေတော့မယ် မေမေ"

"ကောင်းပြီ သား။ ဖြေနိုင်ပါစေ"

နွယ် စည်သူ ကျောင်းသွားသည်ကို အိမ်ရှေ့၀ရန်တာအထိ လိုက်ပို့ ရပ်ကြည့်ကျန်ရစ်သည်။ စည်သူ့ ဘ၀အတွက်သာမဟုတ် နွယ့်ဘ၀အတွက်ပါ အရေးကြီးသောစာမေးပွဲအတွက် နွယ့်ဘက်က လိုအပ်သမျှ စီစဉ် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။ ဒါတွေထက် မနေ့ညက စည်သူ့ဖေဖေရဲ့ ဖုန်းထဲက စကားသံများက ပိုအရာရောက်ခဲ့ သည်လား မသိတော့။

မနေ့နေ့လယ်က စည်သူ့ကို ထိုည ၈-နာရီမှာ ဖုန်းစောင့်ခိုင်းပေးပါဟု စည်သူ့ဖေဖေ ဒေါက်တာ အောင်သူရက ဆေးရုံဖုန်းကို ကိုင်လိုက်သော သက်ဇော်နိုင်ကို မှာခဲ့သည်ဆို၏။ သက်ဇော်နိုင်ကိုယ်တိုင် လာပြောပေးခဲ့သည်။

"အခု ပြောချင်ရင် စည်သူကတော့ သွားခေါ်ပေးရမယ်။ မမနွယ်တော့ ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောသေးတယ်။ ဆရာက နေပါစေဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း လာမခေါ်ဖြစ်လိုက်တာပါ"

နွယ့်ရင်ထဲမှာ ထောင်းကနဲ ဒေါသထွက်ချင်သွား၏။ ဘာဆိုင်လို့လဲ။ သက်ဇော်နိုင်ကို ကြည့်လိုက် မိသော အကြည့်ထဲတွင် ထိုအငွေ့တွေပါမည်။ နောက်မှ နွယ် သတိရကာ ...

"စည်သူ၊ ညီသူတို့ကို စောင့်ခိုင်းလိုက်ပါမယ်။ ကျေးဇူးပဲ"

ည ၈-နာရီအမီ စည်သူနှင့် ညီသူ ထွက်သွားကြလေ၏။ ပြန်လာတော့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး မျက်နှာ လေးတွေ ပြုံးပျော်လျက်။

"ဖေဖေနဲ့ စကားပြောတာ ၄၅-မိနစ်တောင် ကြာတယ် မေမေ"

အခြားသော စိတ်ခံစားမှုများကို မျိုသိပ်လျက် ချစ်ခင်သောအပြုံးနှင့် နွယ်

မေးခဲ့သည်။

"ဘာတွေများ ပြောကြလို့လဲ"

ညီသူက ...

"သားစာမေးပွဲ ဖြေနိုင်လားလို့ မေးတယ်။ ကိုကိုနဲ့က ပိုကြာတယ် မေမေ"

နွယ် စည်သူ့ကို အပြုံးနှင့်လှမ်းမေးတော့ ...

"သားဖြေရမယ့် စာတွေအကြောင်းလည်း ဖေဖေ တော်တော်သိတယ် မေမေ။ အရေးကြီးတာတွေ ပြောပြတယ်။ သားတို့ စာမေးပွဲပြီးရင် ဘွားဘွားနဲ့ ရန်ကုန်လိုက်လာခဲ့ကြတဲ့။ ရန်ကုန်ကနေ မော်လမြိုင်ကို ဖေဖေက လာကြိုခေါ်သွားမယ်တဲ့"

စည်သူနှင့် ညီသူရဲ့ နှစ်သိမ့်သော အပြုံးလေးများမှာ သူတို့ ညအိပ်ရာဝင်လို့ အိပ်ပျော်သွားသည်အထိ မျက်နှာမှာ စွဲထင်နေခဲ့သည်ဟု နွယ် ထင်မိလေ၏။

□□□

စည်သူ့စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးရက်ပေ။ စည်သူနှင့် နွယ် အိမ်မှ အတူတူ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ စည်သူက နွယ့်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့တော့ ဖြေပြီးသမျှ ဘာသာရပ်တိုင်း ဂုဏ်ထူးမှတ်ရအောင် ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့သောသားကြီးကို နွယ် ရပ်ကြည့်နေမိခဲ့လေသည်။ စည်သူ့နည်းတူ နွယ်လည်း အားရကျေနပ် နေမိသည်။ ပျော်ရွှင်သောအတွေးများနှင့်အတူ နွယ်ရဲ့ ခွစိတ်ကုသဆောင်သို့ ရောက်လာခဲ့တော့ ဆရာ ဦးယဉ်မျိုးက ထုံးစံအတိုင်း ရောက်မလာခဲ့သေး။ နာ့(စ်)လုလုစောက ...

"ဂွတ်မောနင်း မမ" နှုတ်ဆက်ရင်း ပြောခဲ့ပါလေ၏။
"ဆရာကြီးက မမရောက်ရင် သူ့ရုံးခန်းကို ခဏလာခဲ့ပါဦးတဲ့"

နွယ် ဆရာဦးအောင်မြင်ရုံးခန်းသို့ လာခဲ့သည်။ ရုံးခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်ခဲ့ပြီး များမကြာမီပင် နွယ်ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုများ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရတော့သည်။

□□□

ဆရာဦးအောင်မြင်၏ အခန်းထဲတွင် ဆရာ့ကို စိတ်မချမ်းမြေ့သောမျက်နှာနှင့် တွေ့ရလေ၏။ နွယ့်ကို တဖြည်းဖြည်း စိုးရိမ်ပူလာစေခဲ့တော့သည်။ နွယ် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးသောအခါ ဆရာက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဟန်ဖြင့် စကားကို ဖြည်းဖြည်း စပြောခဲ့လေ၏။

"မထင်တာတွေတော့ ဖြစ်ခဲ့ပြီဗျာ။ ကျွန်တော် မနေ့ မနက်ကတည်းက သိခဲ့တယ်။ စည်သူ စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးရက်အထိ စောင့်ချင်လို့ ဒီနေ့မှ ပြောဖြစ်တာပါ"

ဆရာဦးအောင်မြင် ကျောခိုင်းထားသော နံရံ၏ ဖြူဖွေးမှုသည် လေထုကိုပါ ကူးစက် ဖြူဖွေးသွား စေသည်ဟု နွယ် ထင်မိ၏။ အဖြူရောင် တိမ်တိုက်ကြီးတစ်ခုက အခန်းထဲသို့ ပြိုဆင်းကျလာခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် မျက်နှာဖွေးကနဲဖြစ်သွားတာ ဦးအောင်မြင်တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ရောက်စကကဲ့သို့ တုန်တခိုက်ခိုက် သိုးဖြူလေး မဟုတ်တော့ဘဲ ဘဝပေး အခြေအနေကြောင့်လား၊ သူမရဲ့ တိမ်မြုပ်နေသော အရည်အချင်း ကြောင့်လား မသိ။ တစ်စတစ်စ ထက်မြက်လာခဲ့သော အမျိုးသမီး၏ နှုတ်ခမ်းမှစလို့ သွေးရောင် ပြန်လွှမ်းလာ ခဲ့သည်။ ချက်ချင်းလို ပြုံးခဲ့လေ၏။

"ဆရာလည်း စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ဆရာ။ ကျွန်မ အရိုးသားဆုံး ရင်ဆိုင်ပါ့မယ်။ ဘာအတွက် တိုင်သလဲဆိုတာတော့ ကျွန်မ မသိသေးဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့်ပဲ ကျွန်မကို တိုင်ခဲ့ တိုင်ခဲ့ ဆရာ့ ကိုတော့ ကျွန်မ အမှန်ဆုံး၊ အရိုးသားဆုံး ပြောပြပါ့မယ်။ တိုင်တဲ့အကြောင်းရင်းကိုရော ဆရာ သိရပါပြီလား"

ဦးအောင်မြင် အနည်းငယ် အံ့ဩစွာ မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။

"ကျွန်တော် မနေ့မနက်က အိမ်က ဖုန်းနဲ့ တိုင်းရုံးက သူငယ်ချင်းဆီ လှမ်းမေးခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲမှာ ဒီကိစ္စက နေရာယူလွန်းလို့ မေးမိတာ။

ဒါထက် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကိုတိုင်တဲ့ တိုင်စာကိစ္စဆိုတာ ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ"

ခင်ဦးနွယ် သဲ့သဲ့ရယ်မောသည်။

"ဆရာပဲ စည်သူ့စာမေးပွဲပြီးအောင်စောင့်နေတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မနဲ့ဆိုင်တဲ့ကိစ္စပဲပေါ့။ အခုရက်တွေမှာ ကျွန်မလည်း ဆရာ့လိုပဲ ဆေးရုံရဲ့ တိုင်စာအကြောင်း အမြဲစဉ်းစားနေမိတာ။ ရယ်စရာတော့ ကောင်းသားပါပဲ။ ကျွန်မ အတိုင်ခံရလိမ့်မယ်လို့တော့ တစ်ခါမှ မထင်ခဲ့မိဖူးဘူး"

"ခွဲစိတ်ကု လူနာတစ်ယောက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တိုင်တယ်ဆိုတာလောက်ပဲ သိရပါသေးတယ်"

ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် ပင့်သက်ခိုးရှိုက်ခဲ့တာ ဦးအောင်မြင် မြင်ဖြစ်အောင် မြင်မိလေ၏။ ဆရာဝန်တိုင်း၏ စိတ်ထဲမှာရှိနေပြီး အကြောက်ရွံ့မိဆုံးအဖြစ်က မိမိ၏ ပေါ့လျော့မှုမပါဘဲ မိမိ ထိုးလိုက်သည့်ဆေးနှင့် လူနာက မတည့်ဖြစ်လျက် လူနာ Shock ရပြီး သေဆုံးရသောအဖြစ် ဖြစ်ကာ ဝန်ထမ်းဆရာဝန်များအတွက်မူ တစ်ခု ပို၏။ မိမိ၏ ဆေးကုသမှု၊ ဆက်ဆံရေး၊ ငွေရေးကြေးရေး၊ လုပ်ပိုင်ခွင့် တစ်ခုခုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဌာန ဆိုင်ရာသို့ တိုင်ကြားခံရခြင်း။

ပထမတစ်ခုက ကံကြမ္မာနှင့်သာ သက်ဆိုင်၍ ဒုတိယတစ်ခုမှာ ကံကြမ္မာအပြင် သိက္ခါနှင့်လည်း သက်ဆိုင်ပေ၏။ ယခု ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်မှာ မိမိသိက္ခါအတွက် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရပေတော့မည်။ တိုင်ကြားစာက မည်မျှ အခြေအမြစ်ခိုင်မာသလဲ မသိရှိရသော်လည်း ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်လို လုပ်ရည်ကိုင်ရည်၊ စေတနာ၊ စွမ်းရည် ပြည့်ဝသူတစ်ယောက်သို့ ထိုးနက်ချက်ကိုတော့ ဦးအောင်မြင် စိတ်မကောင်းမိလေသည်။ သူ့ မြေလတ်ဆေးရုံ အနေဖြင့် ခွဲစိတ်ကုသ ကောင်းသတင်း အကျော်ကြားဆုံးလည်း ဖြစ်သောအချိန်။ သူစိတ်မကောင်းဖြစ်ရခြင်းကို ထုတ်ဖော်ပြောပြစရာမလိုအောင်ပင် ဦးအောင်မြင်၏ မျက်နှာမှာ ထင်းထင်းပေါ်လွင်နေခဲ့လေ၏။

"စိတ်မကောင်းတော့ မရှိပါနဲ့ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ရှိပါသေးတယ်။ ဝိုင်းပြီး ဖြေရှင်း ကြတာပေါ့"ဟု ဦးအောင်မြင်က အားပေးနှစ်သိမ့်စွာ ပြောခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က နွမ်းလျသော အပြုံးနှင့် ...

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ"ဟု ပြောခဲ့လေသည်။

□□□

ဝါ့(ဒ်)ထဲက မှတ်တမ်းမှတ်ရာများ စနစ်တကျ ရှိမရှိ ပြန်လည်စစ်ဆေးနေခဲ့ရာ နေ့လယ် ၁၂-နာရီ ထိုးခဲ့သည်ကိုပင် မသိလိုက်ပေ။ နွယ့်အခန်း ခန်းဆီးကို တွန်းဖယ်၍ စည်သူ၊ ညီသူနှင့် သူငယ်ချင်းများ ဝုန်းကနဲ ဝင်လာခဲ့မှ အချိန်ကို သတိရတော့သည်။ သူတို့တွေအားလုံး ပြုံးပျော်နေကြသည်။

"သားတို့ စာမေးပွဲ ဖြေနိုင်ကြလား"

နွယ် ကြည်နူးနှစ်သိမ့်စွာ ကြိုဆိုမိလေ၏။

"မေမေ၊ ကိုကိုက အားလုံးဖြေနိုင်တယ်တဲ့"

ညီသူက အစ်ကိုပြောရမယ့်စကားကို ဦးအောင်လာပြောခဲ့သည်။ နွယ် သူတို့ကိုကြည့်ရင်း စိတ် ညစ်ညူးမှုတွေ ပါးလျားနေခဲ့သည်။

"ဟုတ်တယ် မေမေ။ မေမေလိုချင်တဲ့ 6D ရမှာပါ"

"6D က မေမေ ရမှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သားရမှာလေ။ သားအတွက် မေမေ လိုချင်ခဲ့တာပါ"

စည်သူက နွယ့်စိတ်ကို မထိတထိ ခလုတ်တိုက်စေတဲ့နေရာမှာ သူ့ဖေဖေ ဒေါက်တာအောင်သူရနှင့် ဘာကြောင့်များ သွားတူနေရသည်လဲ။

"သားတို့ စာမေးပွဲပြီးပြီ။ အထုပ်အပိုးပြင်တော့မယ်ဆိုတာ မေမေ့ကို လာပြောတာပါ"

"ဘာကိုလဲ သားရဲ့"

"ဘွားဘွားနဲ့ မနက်ဖြန် ရန်ကုန်သွားကြမယ်။ ရန်ကုန်ရောက်ရင် ဖေဖေ့ဆီ ဖုန်းဆက်မယ်။ ဖေဖေက လာခေါ်ပြီး သားတို့ မော်လမြိုင်မှာ လည်ကြမယ်လေ မေမေ"

နွယ့်ရင်ထဲမှာ စူးနင့်သွားခဲ့ရသည်။ နွယ် ခွင့်တစ်လယူပြီး သားတွေနှင့် ဘုရားဖူး ခရီးထွက် နားနား နေနေနေဖို့ စိတ်ကူးကို စည်သူတို့အား ပြောပြခဲ့သည်။ အဖေရှိရာ မော်လမြိုင် သွားလည်ဖို့လောက် စိတ်အား မထက်သန်ကြပေ။

နွယ် သက်ပြင်း တိတ်တဆိတ် ရှိုက်မိရင်း ...

"ဖြည်းဖြည်းပေါ့ သားတို့ရယ်။ မေမေတို့ အိမ်ကျမှ ပြန်တိုင်ပင်ကြသေးတာပေါ့နော်" နွယ် စည်သူ၊ ညီသူတို့ကို နှစ်သိမ့်ထားမိလေသည်။

❖❖❖

အိမ်ရောက်တော့လည်း ထိုပြဿနာမှာ မပြေလည်။

နွယ် အိပ်ရာက ခဏလေး လှဲနေလိုသည်။ ဦးအောင်မြင့်ရုံးခန်းက ထွက်လာကတည်းက ခေါင်းက တစစ်စစ်ကိုက်နေခဲ့သည်။ တင်းကျပ်အုံခဲနေခဲ့တာ သည်းမခံနိုင်ဖွယ်။ စိတ်သောကဖိစီးမှုတွေကြောင့်ဖြစ်သော ခေါင်းကိုက်နာ Tension Headache ဟု နွယ် သိလိုက်ပြီ။ သည်တစ်ကြိမ်တော့ နွယ် မခံနိုင်တော့။ အိပ်ရာမှာ မလှဲခင် နွယ့်ဘာသာ ဆေးထိုးလိုက်ဖို့ ဆေးပုလင်းတွေကိုဖောက်၊ ဆေးစုပ်ယူနေမိ၏။ နွယ် စိတ်ရှုပ်ထွေး ညစ်ညူးနေသည်ကို မသိသားဆိုးဝါးစွာ စည်သူက တင်းတင်းမာမာ တောင်းဆိုနေခဲ့ပေ၏။ နွယ် တစ်ပတ် လျှော့သည်။

"ဒါဆိုလည်း ခါတိုင်းလိုပဲ သားတို့ဖေဖေနဲ့ ရန်ကုန်မှာတွေ့၊ ရန်ကုန်မှာပဲ လျှောက်လည်ကြမယ်ဆိုရင် မေမေ ခွင့်ပြုမယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မော်လမြိုင်အထိ လိုက်သွားမလဲ"

အခြေကျနေတဲ့ သူ့ဖေဖေရဲ့ မိသားစု အနေအထိုင်ကို တွေ့ပြီး သားကြီး ခံစားလာရမှာကလွဲလို့ ဘာမှ အကျိုးမရှိနိုင်ပါဘူး။

"ဖေဖေက ခေါ်တာပဲ။ စာမေးပွဲပြီးရင် ဖေဖေ့ဆီမှာ ကျောင်းပိတ်ရက်လာနေကြလို့ ခေါ်ထားတာ"

ခါတိုင်း အမေ ကိုယ့်ဘာသာ ဆေးထိုးခဲ့ရင် လက်ကို သွေးကြောပေါ်အောင် လာကိုင်ကူပေးသော စည်သူက ခပ်တည်တည် ရပ်ကြည့်နေသည်။ သည်မျှ မှတ်မိနေသော ကိုယ့်လက်ခုံပေါ်က သွေးပြန်ကြောကိုပင် နွယ်ထိုးလို့ မမိတော့။ အပ်စူးတာ ခံရသည်ပဲ ရှိသည်။ နွယ် မကြိုးစားတော့။ တစ်ခါသုံး ဆေးထိုးပိုက်ကို ဆေးအပြည့်နှင့် ပလတ်စတစ် အမှိုက်ပုံးထဲ ပစ်ထည့်သည်။

"ဒီလိုပဲ။ ဖေဖေက ခေါ်ရင် မေမေက မထည့်ဘူး။ လိုက်ပို့ဖို့ ဘယ်သူမှ မအားဘူးပဲ ပြောတယ်။ အခု ဖေဖေ လာခေါ်မယ် ပြောတော့လည်း ..."

စည်သူရဲ့ တင်းမာသောအသံကို နွယ် သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ...

"သူကတော့ ခေါ်မှာပေါ့။ သူက သားတို့ကို ဒီအချိန်ထိ ဘာများ တာဝန်ယူခဲ့တာ ရှိလို့လဲ။ တစ်လ နှစ်လလောက်ကလေးတော့ သားတို့ကို ခေါ်ပြီး ကောင်းပြနိုင်မှာပေါ့။ ဘာဆန်းသလဲ"

နွယ် စိတ်တိုတောင်းစွာ မပြောသင့်သောစကားကို ပြောမိခဲ့သည်။ စည်သူ့မျက်နှာလေး ရဲကနဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ နွယ့်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်လို့ ...

"ဒါကတော့ မေမေက သားတို့ကို Hijack လုပ်ထားကိုး"

"ဘာပြောတယ်"

နွယ် ဒေါသဖြင့် အော်မိသည်။

"ဟုတ်တယ်လေ။ ဖေဖေနဲ့ သွားနေမယ်ဆိုရင် မေမေက မလွှတ်ဘူး။ အဲဒါ သားတို့ကို အပိုင်စီး ထားတာပဲ မဟုတ်လား"

နွယ် နှုတ်ခမ်းသားများနှင့် လက်ဖျားများပင် တုန်ယင်လာခဲ့သည်။

"မေမေက အပိုင်စီးတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့ဖေဖေကသာ မင်းတို့ကို မလိုချင်လို့ စွန့်ပစ်ပြီး အိမ်က ထွက်သွားခဲ့တာ"ဟု အော်ပြောလိုက်ချင်သောစိတ်ကို နွယ့်ဘာသာ တုန်တုန်ယင်ယင် မျိုသိပ်လျက် ...

"ပြောချင်သလိုပြောပါ စည်သူ။ မင်းတို့ဖေဖေကတော့ မင်းတို့ကို အနီးကပ် စောင့်ရှောက်မှုလည်း မပေးခဲ့တော့ ဒီလိုလည်း အပြောခံရစရာမရှိဘူးပေါ့။ သားတို့ကို မေမေသွားခိုင်းမှာပါ။ လောလောဆယ် မေမေ အလုပ်ရှုပ်နေသေးလို့ သားတို့သွားဖို့ စီစဉ်မပေးနိုင်သေးတာပါ။ ဘွားဘွားကိုလည်း အိမ်မှာ ရှိနေစေချင် သေးတယ်"

ညီသူက မျက်နှာချိုသွေးကာ ...

"ဒါဖြင့် မနက်ဖြန် မသွားတော့ပါဘူး မေမေ။ သန်ဘက်ခါမှ သွားတော့မယ်"ဟု ဆိုခဲ့သည်။

"ထပ်မပြောနဲ့တော့ ညီသူ။ မေမေ ခွင့်ပြုတဲ့အခါ သွားရမယ်။ ဒါပဲ"

နွယ် မျက်နှာထား တင်းတင်းထား ပြောခဲ့သည်။ ညီသူ မျက်နှာငယ်သွားသည်။ အနည်းဆုံး ညီသူ တစ်ယောက်ကိုတော့ နွယ် နိုင်သေးလေသည်။

□□□

ခင်ဦးနွယ် အထင်မှားယွင်းခဲ့တာ ထိုညမှာပင် သိရသည်။

နွယ် ဆေးခန်းမှာ လူနာကြည့်ပေးနေဆဲ မေမေ အမောတကောဖြင့် ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိတ်ပျာ နေသော မေမေ့မျက်နှာကို မြင်ရသည်က နွယ့်ကို စိုးထိတ်နေလုတော့သည်။

"စည်သူနဲ့ ညီသူ နွယ် ဆေးခန်းထွက်သွားကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထွက်သွားကြတာ။ ခုထိ အိမ်ကို ပြန်မရောက်သေးဘူး။ ညနေ ၄-နာရီလောက်က ရှိမှာပေါ့။ မေမေလည်း စိတ်ပူလာလို့"

နွယ့်လက်မှ နာရီလေးက ည ၈-နာရီကို ပြနေခဲ့သည်။

"သူတို့နဲ့ ဘာတွေပါသွားသေးလဲ မေမေ"

"ကျောပိုးအိတ်လေးတွေ ပါတယ်။ မေမေ့ကိုတော့ စာအုပ်ငှားထားတာတွေ သွားပြန်ပို့မယ် ပြောသွားတာ"

နွယ် ပူပင်ကြောင့်ကြစွာ ဆေးခန်းမှ အမြန်ဆုံးထွက်သည်။ လူနာများကို တောင်းပန်ရသည်။ သောက်ဆေးတွေ ဆက်ပေးဖို့ လုလုစောကို ထားခဲ့သည်။ မေမေ့ကို အနောက်မှာတင်ကာ စူပါကပ်လေးကို အရှိန်နှုန်းမြှင့်ပြီး နွယ် ဆေးရုံဝင်းထဲသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ မန်ကျည်းတန်း လမ်းပေါ်မှာ ဆိုက်ကားနှင့် ထွက်လာသော မမအေးမီနှင့် တွေ့သည်။

"အန်တီ အိမ်ကို လာမေးလို့ စည်သူ၊ ညီသူ ပြန်မရောက်သေးတာ သိတယ် မမ။ မောင်တင်လုနဲ့ အဘချုက်တို့ စက်ဘီးနဲ့လိုက်သွားတယ်။ ကိုပီတာက မြို့ထဲဘက် သွားရှာတယ်။ ဦးသက်ဇော်နိုင်နဲ့ ကိုတင်မြင့်က ဆရာကြီးကားနဲ့ သွားကြတယ်။ မမ စိတ်မပူနဲ့။ ရှာနေကြပြီဆိုတာ ခုပဲ ဆေးခန်းကို ကျွန်မ လာပြောမလို့"

"ကျေးဇူးပဲ မမအေးမီ။ နွယ် မြို့တစ်ပတ်တော့ လိုက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ ကုန်းစုထဲက သူငယ်ချင်း အခင်းကို သူတို့ သွားချင်တယ် ပြောသံကြားတယ်။ အဲဒီများ ရှိမလားလို့။ မမအေးမီ လိုက်ခဲ့ပေးမလား"

"လိုက်ခဲ့မယ်လေ"

"မေမေ အိမ်အထိ နွယ် လိုက်မပို့တော့ဘူးနော်။ အိမ်ရောက်ရင် ဒိုင်ယာဇီပမ်တစ်ပြား သောက်ထား လိုက်ပါဦး။ စိတ်မပူပါနဲ့ မေမေ။ သူတို့ ဝေးဝေးသွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး" နွယ် ဆိုင်ကယ်ကို ကွေ့ကာ မမအေးမီကို စောင့်တင်သည်။

"နွယ်၊ ဖြည်းဖြည်းနဲ့ စိတ်အေးအေး သွားနော်"

မေမေ လှမ်းပြောသည့် အသံက ဆိုင်ကယ်စက်သံနှင့် ရောထွေးကာ နောက်မှာ ကျန်ခဲ့လေ၏။

မြေလတ်မြို့ရဲ့ မြို့ပတ်လမ်းလေးအတိုင်း စူပါကပ်ကို အရှိန်မှန်မှန် တင်လာခဲ့သည်။ နယ်မြို့လေးရဲ့ ညချမ်းမှာ တိတ်ဆိတ်စပြုပြီ။ မီးတိုင်များမှာ မီးချောင်းအရောင်က မလင်းလုဘဲ ပြာလဲ့နေခဲ့သည်။ မြို့လယ်တွင်တော့ ကက်ဆက်သီချင်းသံတွေဖြင့် စည်ကားဆူညံနေသေးဆဲ။ မြို့ပတ်လမ်းလေးက ကားဂိတ်နှင့် ဘူတာရုံကို ဖြတ်သန်းသွားခဲ့သည်။ နေ့လယ်က စည်သူ၊ ညီသူ ရန်ကုန်သွားဖို့ ပူဆာခဲ့တာ နွယ် သတိရသည်။ ကားဂိတ်တွင် နွယ် ဆိုင်ကယ်ကို စက်ရှိန်လျော့မိလေသည်။ ကားတွေ အဝင်အထွက်ဖြင့် စည်ကား ရှုပ်ထွေးနေသေးဆဲ။ ကားဂိတ် လက်မှတ်ရုံ အဆောက်အအုံလေးရှေ့တွင် ဆိုင်ကယ်ရပ်မိသည်နှင့် ဂိတ်မှူးနှင့် တူသူ လာထွက်လာ နှုတ်ဆက်လေသည်။

"ဆရာမကြီးနဲ့ ဒေါက်တာတို့ပါလား"

နွယ်နှင့် မမအေးမီကို လူသိများလှတာ အခုမှပင် နွယ် သိရှိရတော့သည်။ မမအေးမီပါလာတာ အဖော် ရလှလေ၏။ မမအေးမီက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။

"ဒေါက်တာ့သားတွေကို ကျွန်တော်တို့ ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ သေချာပါတယ်။ ညနေပိုင်း ရန်ကုန်ထွက်တဲ့ကားတွေမှာတော့ ကလေးတွေ ပါမသွားကြပါဘူး"
ဂိတ်မှူးက ရည်မွန်စွာ ပြောပြခဲ့သည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"
နွယ်တို့ နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာခဲ့သည်။

မြို့ပတ်လမ်းလေးအတိုင်း ဘူတာရုံဆီသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ညနေရထားနှင့်လည်း ပါသွားတာ မတွေ့ လိုက်ကြ။ ဘူတာဝင်းထဲမှာနေသော ရုံပိုင်ကြီးကိုယ်တိုင် ဘူတာရုံထဲမှာ လိုက်စုံစမ်းပေးခဲ့သည်။ နွယ် ကျေးဇူး စကား ပြောဆိုနှုတ်ဆက် ထွက်ခဲ့ရလျက် တစ်စထက်တစ်စ ပိုပြီး စိတ်ပူပင်လာခဲ့ပြီ။ ဗီဒီယိုရုံရှေ့တွင် ခဏရပ်ကာ ရှာဖွေသည်။ စာမေးပွဲပြီးရက်မို့ လူတွေ တိုးဝှေ့စည်ကားနေသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံတန်းဘက်မှာလည်း မရှိ။
မြို့ပြင်က ယာခင်းများဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ လျှပ်စစ်မီးမရှိ၍ သည်ဘက်မှာ မှောင်လှ၏။ သည်နားက အခင်း တွေကို ကျောင်းသားတွေ ခါတိုင်း လာတတ်ကြပေမယ့် သည်ညနေတော့ လာတာမတွေ့ဘူးဟု ကူညီ ပြောပြကြသည်။

မြို့ပြင်အခင်းများမှ ပြန်လာခဲ့စဉ် မြေလတ်မြို့အဝင်မှ မြို့ဦးစေတီတော် ခြေတော်ရင်းရှိ ပွဲခင်းကို ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ မီးရောင်စုံလင်းလို့ လှမ်းမြင်ရလေ၏။ မြို့ဦးစေတီ ဘုရားပွဲတော်က သားတို့ စာမေးပွဲ ဖြေနေစဉ်ကပင် ပြီးခဲ့သည်။ ဘုရားပွဲပြီးလျှင် ဇာတ်ပွဲကြီးများ ဆက်ခဲ့တာ တစ်နှစ်လုံးဖြစ်လေ၏။ အနီး ပတ်ဝန်းကျင်က ပွဲလာကြည့်သူများဖြင့် စည်ကားလှလေသည်။ ပွဲခင်းရောက်ဖို့ မြို့ပြင်ရပ်ကွက် လူနေအိမ် ကျဲကျဲကို ဖြတ်ရမည်။ နွယ် သွားရမလား စဉ်းစားနေခိုက် ...

"ပွဲခင်းဘက်ကိုတော့ ဆေးရုံက ရောက်ကြမှာပဲ မမ။ ကျွန်မတို့

ပြန်ရင်ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ ဟိုမှာ ပြန်ရောက်ချင် ရောက်နေမှာ"

မှောင်လည်းတော်တော်မှောင်နေခဲ့ပြီ။ ည ၉-နာရီကျော်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်လေ၏။ နွယ် သက်ပြင်းချမိကာ ...

"အင်းလေ၊ ပြန်ကြပါစို့။ ပွဲခင်းတော့ သူတို့ မသွားကြဘူး ထင်ပါတယ်။ ဆေးရုံမှာ ပွဲခင်းထဲက ရန်ပွဲတွေ၊ ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲတွေ ချုပ်နေရတာ သူတို့လည်း မြင်နေတာပဲ။ ဒါကြောင့် နွယ် သူတို့ကို ဘယ်တော့မှ ပေးမသွားခဲ့ဘူး။ ဟိုမှာ ပြန်မရောက်သေးရင်တော့ မြို့နယ်မှူးကြီးကိုပဲ အကူအညီတောင်းရတော့ မှာပါပဲ"

နွယ် စူပါကပ်လေးကို ဆေးရုံဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ လမ်းရှင်းသမျှ အရှိန်မြှင့်လို့ စီးခဲ့မိလေ၏။

❀❀❀

နွယ် ဆေးရုံဝင်းထဲသို့ ကွေ့ချိုးဝင်လာခဲ့သည်။ ဆေးရုံဆင်ဝင် မီးရောင်အောက်တွင် ကားတစ်စီး ရပ်ထားတာ လှမ်းမြင်ရသည်။ နွယ်နှင့် မမအေမီရဲ့ ကျင့်သားရနေသော မျက်လုံးများက ကားအနီးမှာ လှုပ်ရှားနေကြသော ကြက်ခြေနီယူနီဖောင်းနှင့် လူရွယ်လေးများကို အဝေးကပင် သိမိလေ၏။

"ဟောတော်၊ အလုပ်က အရေးထဲမှာ များဦးမယ်ထင်တယ်"

မမအေမီ အသံထွက်ညည်းလေ၏။ ဆိုင်ကယ်မီးရောင်ဖြင့် ထိုကားမှာ ဆရာကြီး၏ ဆန်နီပစ်ကပ်လေး ဖြစ်နေခဲ့တာ မြင်တွေ့ရလေ၏။ စည်သူ၊ ညီသူတို့ကို သွားရှာဖွေသည့်ကား။ နွယ် တုန်လှုပ်စွာ စက်ရပ် မိလေသည်။

ကားအနီးတွင် လူနာကို ဆေးရုံတွင်းသို့ သယ်သူသွားပြီးစ အခြေအနေမျိုး တွေ့ရသည်။ ကြက်ခြေနီ လေးများက ခါတိုင်း လူနာပို့ရောက်ကြသည်ထက် များနေခဲ့သည်။ ဆေးရုံဝင်းက ဝန်ထမ်းအချို့ မျက်နှာ ကိုလည်း မြင်နေရလေ၏။ နွယ့်ရင်တွေ အခုန်မြန်ကာ မျက်လုံးများ ပြာဝေလာခဲ့သည်။ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကို ဖရိုဖရဲ လူတွေကြားမှာ ရှာလို့မတွေ့သေး။ ညီသူရဲ့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသော အသံလေးကို စကြားရသည်။

"မေမေ"

ညီသူက လူတွေကြားထဲက နွယ့်ဆီ ပြေးလာကာ နွယ့်လက်ကို ကိုင်ဆွဲခဲ့သည်။ နွယ် ညီသူ့ ပုခုံးလေးကို ပွေ့ဖက်မိ၏။

"စည်သူကော သား"

နွယ့်အသံဟု မမှတ်မိလောက်အောင် တုန်ယင်ကွဲရှသောအသံနှင့် မေးမိသည်။

"သား ဒီမှာ မေမေ"

ဆေးရုံထဲက ပြန်ပြေးထွက်လာခဲ့သော စည်သူက နွယ့်ထံသို့ မောဟိုက်စွာ ရောက်လာခဲ့သည်။ နေ့လယ်ကတည်းက စည်သူဝတ်ဆင်ထားသော အဲရိုးတီရှပ်ဖြူဖြူလေးတွင် စွန်းပေကွက်နေသည်က နီညိုညို သွေးကွက်များဖြစ်လေ၏။ သည်မျှသွေးတွေ အနိဋ္ဌာရုံတွေနှင့်ရင်းနှီးခဲ့သူဖြစ်လျက် စည်သူ့ကို သွေးများစွန်းပေ ကွက်လို့ တွေ့ရသည်က နွယ့်ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေခဲ့တော့သည်။

"သား ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး မေမေ"

စည်သူက နွယ့်အနီးသို့ ရောက်လာခဲ့ရင်း ချက်ချင်းပြောကာ နွယ့်တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုကို သက်သာ စေခဲ့လေ၏။ နွယ့်မှာ စည်သူ့ကို လှမ်းဖက်လိုက်ပေမယ့် တုန်ယင်နေခဲ့ဆဲ။ တုန်လှုပ်စွာ နွယ် အော်မေးခဲ့မိ လေသည်။

"ဒီမှာ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ"

"မမ ပြန်ရောက်လာပြီ။ မမကို လိုက်ရှာခိုင်းနေကြတာ။ ဆရာဦးသက်ဇော်နိုင် Stab wound နဲ့ အခုပဲ ရောက်လာတာ မမရယ်။ ဆရာ့ကို လာကြည့်ပေးပါဦး"

လုလုစောရဲ့ တုန်ယင်နေသော စကားသံများနှင့်အတူ နော်အေမီရဲ့ နှုတ်ထွက်မိထွက်ရာ အော်ဟစ် လိုက်သံတို့က နွယ့်အနီးမှာ ပေါက်ကွဲဆူဝေသွားခဲ့လေတော့သည်။

“အလို ဘုရား၊ ဘုရား”
နွယ် ဘုရားတလိုက်မိခဲ့သည်။

□□□

အရေးပေါ်အခန်းထဲမှာ လူတွေ ဝိုင်းအုံပြည့်ကျပ်နေခဲ့သည်။ စကားသံတွေ ဆူညံပြောဆိုနေကြ၏။

"ဖယ်ကြပါဦး။ ဆရာဝန် ကြည့်မယ်"

လုလုစောအသံက ထိုးမဖောက်နိုင်ခဲ့။ ခင်ဦးနွယ်တို့လူစု ဝင်လာခဲ့သည်ကိုမြင်သော ကြက်ခြေနီ ရဲဘော်လေးတစ်ယောက်က လမ်းရှင်းပေးရလေ၏။ လူစုလူဝေး ရှဲသွားကြသည်။ လူအုပ်အလယ် ကြမ်းပြင်ပေါ် ချထားသော ထမ်းစင်ပေါ်တွင် သွေးဆုတ်ဖြူဖွေး ငြိမ်သက်နေသော သက်ဇော်နိုင်ကို တွေ့ကြရသည်။ ကြက်ခြေနီလေးများနှင့် မောင်စိုး၊ မောင်တင်လှတို့က သူ့ကို ထမ်းစင်ပေါ်မှ ခုတင်ပေါ်သို့ မ,ရွှေ့ဖို့ ဟန်ပြင် နေခဲ့သည်။

"မရွှေ့နဲ့"

ဟန့်တားရင်း နွယ် သူ့အနီးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချမိလေ၏။ အားကိုးရာမဲ့သော ကြောက်စိတ်များ လွှမ်းရင်းက သူ့လက်ကောက်ဝတ်မှ သွေးခုန်နှုန်းကို စမ်းမိသည်။ အလွန်ဖျော့တော့သော သွေးခုန်ချက်လေးက မိတစ်ခါ မမိတစ်လှည့်။ သွေးပေါင်ချိန် ၆၀-အောက်မှာပဲ ရှိမှာသေချာနေခဲ့သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ တစ်နေရာရာမှာ သွေးယိုစီးထွက်နေခြင်းလက္ခဏာ။

"လူနာ မရွှေ့နဲ့။ ထမ်းစင်ပါ တစ်ခါတည်း ခုတင်ပေါ်တင်။ ခုတင်ခြေရင်း မြှောက်ထား" နွယ့်နှုတ်မှ ညွှန်ကြားနေကျ စကားများ ထွက်လာကြသည်။
"ဒီအက်(စ်)နစ်လုံး ပြိုင်တူ အမြန်သွင်းမယ်"

ဆက်တိုက်လိုပြောနေရင်းက ဒဏ်ရာကို ရှာဖွေနေမိသည်။ သက်ဇော်နိုင်၏ အင်္ကျီအောက်ပိုင်းရော ပုဆိုးပါ သွေးတွေစိုရွှဲနေခဲ့သည်။ ဝမ်းဗိုက်ကို မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည်နှင့် ပတ်ထားကာ အပေါ်မှ ကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် ချည်ထားခဲ့လေ၏။ မျက်နှာသုတ်ပဝါမှာလည်း သွေးတွေ။ ဒဏ်ရာက ဝမ်းဗိုက်မှာပေ။

"တို့ကြက်ခြေနီဆေးခန်းနဲ့ ဘယ်လောက်မှ မဝေးဘူး။ ဆရာဝင်လာတော့ တို့ကိုတောင် နှုတ်ဆက် သွားသေးတာ"

"မိတယ်။ အားလုံး အချုပ်ထဲ ရောက်ပြီ"

နွယ့်အနီးမှာ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောဆိုနေသံတွေ ဆူညံနေခဲ့သည်။ နွယ် ဘာမျှမသိ၊ မကြားချင်။ နွယ်အသိချင်ဆုံးက ဒဏ်ရာရဲ့အတိမ်အနက်နှင့် ဘယ်လို ဘယ်လောက်အထိ ထိခိုက်သွားသလဲ။ နွယ်တို့ ဘက်မှာ သက်ဇော်နိုင် ရှိမှာလား။

"သက်ဇော်နိုင်၊ မင်း အခု ဆေးရုံရောက်နေပြီနော်။ ကိုယ်တို့အားလုံးရှိတယ်။ ကြားရဲ့လားဟင်" ငြိမ်သက်ဖြူဖျော့နေသော သက်ဇော်နိုင်ကို နွယ်က ညင်သာစွာ စကားမေးကြည့်ခဲ့သည်။

"ကျွန်တော် သိပါတယ် မမနွယ်"

လေသံတိုးလျော့စွာ သက်ဇော်နိုင် ဖြေခဲ့သည်။ တိတ်ဆိတ်အားယူနေပြီးမှ ...

"မျက်လုံးတွေ ပြာနေတယ်။ ကျွန်တော် ဘာမှမမြင်ရဘူး"

နွယ့်ရင်ထဲမှာ ဆို့နစ်တုန်လှုပ်မိသည်။ သွေးဆုတ်ခြင်း လက္ခဏာ။ နွယ့်လုပ်သက်မှာ ရံဖန်ရံခါ ကြားရ တတ်သောစကား။ လူနာတစ်ယောက်၏ နောက်ဆုံးစကား ဖြစ်သွားတတ်လေသည်။ ဒဏ်ရာရသောနေရာက ဆေးရုံအထိ ရောက်လာခဲ့သော လှုပ်ရှားမှုနှင့်ပင် သူ သတိလစ်လောက်နေပြီ ဖြစ်လေ၏။

"မောင်တင်လှ၊ အဘချက် အပြင်လူတွေကို နှင်တော့။ ဆေးရုံတံခါး တစ်ပါတည်း ပိတ်ထားစို့။ တံခါးနားမှာ တစ်ယောက်စောင့်ပါ"

တစ်စတစ်စ ပိုများလာသော လူစုလူဝေးကို အပြင်သို့ အားလုံးထွက်စေခဲ့၏။ အားလုံးသိနေသော လူနာရှေ့မှာ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားတွေပြောချင်ရာ မပြောကြစေလို။ ရောဂါပိုးဝင်ဖို့ အန္တရာယ်လည်းကြီး၊ နွယ် ဒဏ်ရာကြည့်သည့်အခါ မသက်ဆိုင်သူတွေ ဘယ်သူမှ မရှိစေချင်။

"သွေးအုပ်စု ဘာလဲ သက်ဇော်နိုင်"

"အို"

"ဦးတင်ထွန်းရေ၊ သွေးရှာရအောင်။ အခုချက်ချင်း နှစ်ပုလင်းပြိုင်သွင်းချင်တယ်"

ခွဲစိတ်မှူး ဦးတင်ထွန်းက အရေးပေါ်လူနာကြည့်သော အခန်းမှာ သူလည်း ရောက်နေခဲ့သည်။

"စိတ်ချပါ မမ။ ဦးသက်ဇော်နိုင်အတွက် သွေးအသန့်ဆုံး ရရပါစေမယ်။ ကျွန်တော်လည်း အိုပါပဲ"

နွယ် ထိုးရမည့် ဆေးအမျိုးအမည်တွေ တန်းစီရွတ်ပြသည့်အတိုင်း နာ့(စ်)တွေက လာထိုးပေးနေကြ၏။ သွေးမရခင် ဒရစ်ပုလင်းများ မြန်မြန်ချထားကြသည်။

"မမ မော်ဖင်းထိုးပြီနော်"

မူးယစ်ဆေးသုံးတော့မည်မို့ နွယ့်ကို အသိပေးကာ ထုံးစံအတိုင်း ပုလင်းခွံလေးကို လာပြ၏။ နာကျင် လူးလိမ့်ခြင်းမရှိအောင် မော်ဖင်းဆေးသုံးခြင်းပေမယ့် သက်ဇော်နိုင်က တစ်လျှောက်လုံး တည်ငြိမ်စွာရှိနေခဲ့သည်။ မညည်းညူခဲ့။

"ဆရာဦးယဉ်မျိုးတို့၊ ဆရာကြီးတို့ကိုကော အကြောင်းကြားပြီးပြီလား"

"အားလုံး အကြောင်းကြားလိုက်ပါပြီ မမ"

ဒဏ်ရာကို စစ်ဆေးခံနိုင်ဖို့ သက်ဇော်နိုင်၏ အခြေအနေက ခွင့်ပြုမည့်အချိန်ကို နွယ် စောင့်ဆိုင်းနေမိ လေသည်။

သက်ဇော်နိုင် ခုတင်ထက်မှာ တည်ငြိမ် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေခဲ့သည်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်၍ စိုးရိမ်ဖွယ် သူ့အခြေအနေသူ ရိပ်စားမိခဲ့မည်ပေ။ သို့သော် သူ့ရဲ့ နာကျင်မှု၊ သူ့ရဲ့တုန်လှုပ်မှု များကို မမြင်ရ။ သက်ဇော်နိုင် တည်ငြိမ်ရဲရင့်စွာ ဝေဒနာကို ခံစားနေခဲ့စဉ် ခင်ဦးနွယ်က သူ့ကို ကုသပေးနိုင်ဖို့ တည်ငြိမ်စွာ စီစဉ်နေခဲ့သည်။ ဆရာဦးအောင်မြင်၊ ဦးယဉ်မျိုး၊ ဒေါ်မူယာတင်တို့ တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး ရောက်လာ ခဲ့ကြသည်။ သွေးတစ်ပုလင်း ဝင်ပြီးသောအခါ ဆရာဝန်များက သူ့ဒဏ်ရာကို စစ်ဆေးခဲ့ကြသည်။ ဝမ်းဗိုက် ပြင်၏ ညာအပေါ်ဘက်မှ ထိုးဝင်သွားသော ဓားဒဏ်ရာကိုတွေ့ရသည်။ ဓားဝင်သည့်နေရာမှာ အသည်းနေရာ၏ အောက်ဘက်မှ ဝင်သွားခဲ့သည်။ သည်မျှ သွေးပေါင်ကျ၊ သွေးဆုတ်ဖြူရော်နေပုံနှင့် အသည်းအထိ ထိခိုက် စုတ်ပြဲသွားစေသည့် ဒဏ်ရာသာပါပဲ။ အတွေ့အကြုံများသော ဆရာဦးအောင်မြင်နှင့် ဦးယဉ်မျိုးတို့လည်း တစ်သဘောတည်း ထင်မြင်ကြလေ၏။

သည်တစ်ကြိမ် အော်ပရေးရှင်းသီရေတာ ပြင်ဆင်တာလောက် အသံတိုးတိတ်လုတာ မြေလတ် ဆေးရုံလေး ရာဇဝင်မှာ မရှိဖူးခဲ့။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းနဲ့အတူ ချောက်ချားတုန်လှုပ်ခြင်းက မျက်နှာတွေပေါ်မှာ။ လေသံတိုးတိုးတွေထဲမှာ။ ဖြည်းညင်းစွာ သတိထားလုပ်ဆောင်နေသော လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်မှုတိုင်းမှာ ရှိနေခဲ့ လေသည်။

ဆရာဦးအောင်မြင်၏ အစဉ်အေးဆေးသော မျက်နှာတွင်ပင် စိတ်မချမ်းမြေ့ရိပ် ပေါ်နေခဲ့၏။ သူခံစား ခဲ့ရသော ကြမ္မာဆိုးကြီးကို ပြန်ပြောင်းသတိရနေမိ၏။ သူ့အပေါ် တစ်ကြိမ်ကျရောက်ခဲ့ပြီးသော ကြမ္မာဆိုး ကြီးက နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်ကျော့လာကာ သူ့ညီငယ်ကဲ့သို့ ချစ်ခင်ရသည့် သက်ဇော်နိုင်အပေါ် ကျရောက်တော့ ပြန်သည်လား။

ဒေါက်တာယဉ်မျိုးမှာ ဆောက်တည်ရာမရဆုံး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သေတမ်းစစ်ချက်လာယူသော စခန်းမှူးကြီးနှင့် တရားသူကြီးရှေ့မှောက်တွင်ပင် ...

" ... တွေ။ ဆောရီးဗျာနော်။ လူ့တန်ဖိုး တစ်စက်မှ မရှိတဲ့ကောင်တွေကြောင့် ကိုညီသာ တစ်ခုခု ဖြစ်ရင်တော့ ..."

သူ့မျက်နှာ ငိုတော့မလို ညိုမည်းနေခဲ့တော့သည်။

ဒေါ်မူယာကတော့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေမိလေ၏။ ဇာတ်ပွဲ၊ ညပွဲဈေးခင်းသို့ သူမနှင့် မကျင်တီတို့ မနေ့ကပင် သွားကြဖို့ စိတ်ကူးမိခဲ့သေးသည်။ ဗေဒင်လက္ခဏာဆိုင်ခန်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေးတွေ ရှိသည်တဲ့။
ဂျူတီအားတဲ့နေ့ အေးအေးဆေးဆေး သွားကြဖို့ တိုင်ပင်မိခဲ့သေး၏။ တွေးကြည့်မိရင် ကျောချမ်းစရာ။

သူတို့သုံးဦးက တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေခဲ့ကြသည်။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် နားနေခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဦးအောင်မြင်သို့ ဦးတည်ကာ ...

" BP က 100/70 မှာ ငြိမ်နေပါပြီဆရာ။ ကျွန်မတို့ စကားပြောကြပါစို့"

"အင်း"

အသံရှည်ဆွဲကာ `အင်း´သံမှာ ညည်းညူသံတစ်ခုနှယ်။ ဦးအောင်မြင် တုတ်ကောက်ကိုကိုင်လို့ စရပ် လေ၏။ သူဦးဆောင်၍ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်သွားရာနောက်သို့ ကျန်ဆရာဝန်များက တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါခဲ့ကြလေ၏။

ဦးအောင်မြင်အတွက် သက်ဇော်နိုင်၏ ခုတင်ခေါင်းရင်းဘယ်ဘက်ဘေးမှာ ထိုင်ခုံလေးတစ်လုံး ချထား ပေးခဲ့သည်။ ထိုထိုင်ခုံတွင် ဦးအောင်မြင် ဝင်ထိုင်ခဲ့သည်။ ကျန်ဆရာဝန်များ သူ့အနီးမှာ ဝိုင်း၍ ရပ်လိုက် ကြသည့်တိုင် သက်ဇော်နိုင်၏မျက်နှာက အဝေးမှာ လွင့်မျောနေဟန်ရှိခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်လှုပ်ရှားမှုများက သူနှင့်မသက်ဆိုင်တော့သလို ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။ ဦးအောင်မြင်က သက်ဇော်နိုင်၏လက်ကောက်ဝတ်ကို အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ဆရာ စ,စကားပြောတော့ အသံမှာ တိုးပေမယ့် တည်ငြိမ်ပြတ်သားမှုတော့ ရှိခဲ့သည်။

"သက်ဇော်နိုင်၊ နေသာရဲ့လား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာကြီး"

သက်ဇော်နိုင်၏ အသံက အဝေးကြီးက လာရသလို ဖျော့တော့နွမ်းနယ်နေခဲ့သည်။

"ဆရာတို့အားလုံး ရှိနေကြတယ်။ တစ်ဆေးရုံလုံးပါပဲ။ မင်းကိုသွင်းတဲ့ သွေးတွေလည်း ဆေးရုံဝန်ထမ်း တွေက ပေးကြတာပါ။ ဆရာတို့ မင်းကို ခွဲစိတ်ကုသဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က ဆက်ပြီး ရှင်းပြ ပါလိမ့်မယ်"

သက်ဇော်နိုင် မျက်လုံးများ မဖွင့်ဘဲ အသံဖျော့တော့စွာဖြင့် "အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"ဟုသာ ပြောခဲ့၏။

ခင်ဦးနွယ်က သက်ဇော်နိုင် ကြားလောက်အောင် ခါးညွတ်ကာ စကားစတင်ပြောခဲ့သည်။ နူးညံ့ တည်ငြိမ်စွာ ခင်ဦးနွယ် ရှင်းပြခဲ့သည်။

"သက်ဇော်နိုင် ဒဏ်ရာအတွက် ကိုယ်တို့ အခု Laparomotomy And Proceed (ဝမ်းဗိုက်ကို ဖွင့်၍ လိုအပ်သလို ရှေ့ဆက်ခွဲစိတ်ကုသခြင်း) လုပ်ကြမယ်။ ဒဏ်ရာအခြေအနေရော မင်းရဲ့ အခြေအနေကာ ကောင်းပါတယ်။ ကိုယ်ပြောတာတွေ မင်းနားလည်ပါတယ်နော်"

သက်ဇော်နိုင် ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့သည်။ နွယ် စကားမဆက်နိုင်သေးမီ ...

"ဒဏ်ရာအကြောင်း သိချင်တယ်"
သက်ဇော်နိုင် တိုးတိတ်စွာ မေးခဲ့သည်။ နွယ် ဆရာဦးအောင်မြင်သို့ လှမ်းကြည့်မိလေ၏။ ဦးအောင်မြင်က မတတ်သာသလို ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့သည်။

"ဆရာကြီးနဲ့ ကိုယ်တို့အားလုံးက Liver Tear ရသွားတယ်လို့ ခန့်မှန်းထားကြတယ်"

သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ မျက်နှာတွင် မည်သို့မျှ အပြောင်းအလဲမရှိ။

"ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုပဲ ထင်တယ်"ဟု တိုးညင်းစွာ ဆိုခဲ့သည်။

နွယ်၏ ခွဲစိတ်ကုသဆောင်မှာ မျက်လုံးညှိအိမ်ဟု တင်စားရသည့်

ဝမ်းဗိုက်ထဲက ပြဿနာတွေကို ကုသတတ်မြောက်စေခဲ့သော A.S တစ်ဦးရဲ့ သူ့ဒဏ်ရာအပေါ်သူ ခန့်မှန်းချက်ကို နွယ် မချိစွာ နားထောင် လိုက်ရသည်။

"ခွဲစိတ်ပေးဖို့အတွက် Consent ကို ဆရာကြီး မင်းကိုယ်စား လက်မှတ်ထိုးပေးလိမ့်မယ်"

သက်ဇော်နိုင်မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်လေး ရေးရေးထင်လာသလို တွေ့လိုက်ကြရလျက် ...

"ကျွန်တော် ထိုးပါ့မယ်"

ဆရာဝန်လူရှယ်တွင် လူနာရှင် မရှိခဲ့။ အတူနေ ဦးလေးကြီးလည်း မရှိပေ။ ရန်ကုန် ဆေးဝယ်ပြန်သွား ခဲ့သည်။ နောင်ပြဿနာ မရှိလေအောင် ဆရာကြီးမှ လူနာရှင်အဖြစ် တာဝန်ယူမည်ကို ဆရာဝန်လူငယ်က တာဝန်မကြီးစေခဲ့။ ခွဲစိတ်ရန်သဘောတူကြောင်း လက်မှတ်ထိုးခဲ့သည်။ သူ့လက်မှတ်အောက်က တော်စပ်ပုံ နေရာတွင် `ကိုယ်တိုင်´ဟု ရေးခဲ့တာကြည့်ကာ ဦးယဉ်မျိုးမျက်နှာကြီး တစ်ဖက်သို့လှည့်သွားခဲ့လေ၏။

"မင်းအိပ်ပျော်သွားလိမ့်မယ်။ ပြန်နိုးလာတဲ့အခါမှာ အားလုံးကောင်းသွားမှာပါ သက်ဇော်နိုင်"

နွယ်က ခင်ဦးနွယ်တို့၊ သက်ဇော်နိုင်တို့ ခွဲစိတ်လူနာများကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြောခဲ့ဖူးသည့်စကား လေးကို နူးညံ့ညင်သာစွာ ပြောခဲ့လျှင် သက်ဇော်နိုင်က အပြုံးရေးရေးကို ခေါင်းအသာအယာညိတ်ပြခဲ့လေ၏။

။။။

ဦးအောင်မြင်ရဲ့ နိစ္စဓူဝ ဝတ္တရားမှာ မေ့ဆေးမပေးမီ လူနာခေါင်းရင်းတွင်ရပ်ကာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးကို အာရုံပြုတတ်ခြင်းပင်။ ဆောင်ရွက်ဖွယ်တို့ကို ဆောင်ရွက်ရင်းလည်း မေတ္တာသုတ်ကို ပွားများ နေတတ်သည်။ ထိုနိစ္စဓူဝကို ဘယ်သူမှ ရိပ်မိစရာမလိုဘဲ စိတ်ထဲမှာ သူလုပ်ဆောင်နေကျပေ။ သည်တစ်ကြိမ် တော့ ဦးအောင်မြင်က သူ၏ အကျင့်သိက္ခါနှင့်တိုင်တည်၍ လုပ်ဆောင်မိလေ၏။

သက်ဇော်နိုင်ကို ဒေါ်ခင်မြသီက အကြောမှ မေ့ဆေးစ,ထိုးခဲ့သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ် ဖြည်းဖြည်း ပျော့ကျ လာခဲ့သည်အထိစောင့်ကာ မေ့ဆေးငွေ့ကို စ၍ရှူနိုင်စေဖို့ လေအိတ်ကိုညှစ်ပေးခြင်းဖြင့် မခင်မြိုင်က အသက်ရှူ အားပေးနေခဲ့သည်။ ဒေါ်မူယာက သွေးပေါင်ချိန်၊ သွေးခုန်နှုန်းအပါအဝင် သက်ဇော်နိုင် အခြေအနေ စောင့်ကြည့်ပေးနေခဲ့၏။ အသက်မှန်မှန်ရှူလာစဉ် ဦးအောင်မြင် အသက်ရှူသောအကြိမ်ကို ရေတွက်ကာ မေ့ဆေးငွေ့ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လွှတ်တင်ပေးခဲ့သည်။ မခင်မြိုင်ကို လက်ပြလျက် လေအိတ်အကူကို ရပ်စေ၏။

မေ့ဆေးထိုးဆေးနှင့် မေ့ဆေးငွေ့အောက်တွင် အသက်မှန်မှန်ရှူရင်း သက်ဇော်နိုင် သတိကင်းလွတ် မေ့မျော သွားခဲ့လေ၏။ နာကျင်မှုကို မသိတော့စွာ ခွဲစိတ်ခံဖို့အဆင်သင့်ရှိနေခဲ့ပြီ။ မေ့ဆေးကို စာင့်နေသော ခွဲစိတ်မှု အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်သို့ ဦးအောင်မြင်အချက်ပြလိုက်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်အပြီး ခွဲစိတ်မှုက စတင်ခဲ့လေတော့၏။ ဦးအောင်မြင်မှာရပ်လိုက်၊ ကြာကြာမရပ်နိုင်သည့် အခါ ပြန်ထိုင် လိုက်ဖြင့် ခွဲစိတ်ကုသမှုများကို ကြည့်နေမိလေ၏။ စိတ်ထဲက ဘုရားဂုဏ်တော်များကို ပါဠိလို တစ်လှည့်၊ အနက်အဓိပ္ပါယ်တစ်လှည့် ရွတ်ဆိုနေခဲ့ရင်း ဖြစ်လေသည်။

၀၀၀

အရက်ဖြတ်ပြီးမှ လက်တွေတုန်တာ သည်တစ်ခါ ပထမဆုံးပဲ။ ဦးယဉ်မျိုး တွေးနေမိ၏။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်၏ လက်များက တည်ငြိမ်သေသပ် တိကျမြန်ဆန်စွာ လှုပ်ရှားနေသမျှ သူ့အမီလိုက်နေရလေ၏။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ရဲ့ ဓားတွေ၊ ကတ်ကြေးတွေက ဖြတ်တောက်ခွဲစိတ်နေသမျှကို အရေပြားပဲ၊ အမြှေးပဲ၊ သွေးကြောပဲ၊ ကြွက်သားပဲဟု မမြင်နိုင်။ သက်ဇော်နိုင်ရဲ့အရေပြား၊ သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ဝမ်းဗိုက်ဟု မြင်နေမိတာ ခက်လှသည်။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်နှင့် ဒေါက်တာယဉ်မျိုးတို့ သက်ဇော်နိုင်ကို မခွဲစိတ်မီ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ သူမက စာရွက်ပေါ်မှာ သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ ဒဏ်ရာပုံတူကို ရေးဆွဲကြည့်ကာ သူ့ကို ထင်မြင်ချက်တောင်းခဲ့ခြင်းပေ။

"ဝင်သွားတဲ့ ဒဏ်ရာအလျားက တစ်လက်မပဲ ရှိပါတယ်ဆရာ။ အနက်ကတော့ Liver အထိပေါ့။ Liver စုတ်ရင်လည်း တစ်လက်မခွဲလောက်ပဲ စုတ်နိုင်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဓားပြန်အထုတ်မှာ စိုက်ဆွဲပြီး ထုတ်လိုက်တာဆိုရင်တော့ ဒဏ်ရာက ကြီးသွားနိုင်ပါတယ်။ (ထိုစကားကို ကြားရစဉ် ဦးယဉ်မျိုး ဗိုက်ထဲမှာ စူးအောင့်နာကျင်သွားသလို ခံစားလိုက်မိရသေးသည်။) နောက်တစ်ခါ Liver ထဲကို ဘယ်လောက် နက်သွား မလဲဆိုတာ မသိနိုင်ပြန်ဘူး။ ဓားဝင်သွားတဲ့ညွှန်းရာက အပေါ်နဲ့ဘယ်ဘက်ကိုစောင်းသွားတော့ Liver ရဲ့ DiapYragmatic Surface (ရင်နှင့်ဝမ်းဗိုက်ကို ခြားထားသော ရင်တားအောက်ဘက်ရှိ အသည်း၏ မျက်နှာပြင်)အထိ ရောက်သွားမလား ကျွန်မစဉ်းစားနေမိတာ။ အဲဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်မတို့ ရင်ဘတ်နံရိုးကြားက ဝင်ရတဲ့လမ်းကို ရွေးရတော့မှာပဲ။ ဓားကို မတွေ့လိုက်ရတာ ဆိုးတယ်။ ပုံမှန်ဓားမြှောင်အရွယ်ဆိုရင် Right Costal Margin (ညာနံရိုးလိုင်း)အောက်ဘက်နှစ်လက်မလောက်ကနေ ဝင်တာဆိုတော့ အပေါ်မျက်နှာပြင် အထိမရောက်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မတော့ ဗိုက်ကနေဝင်တဲ့လမ်းကိုပဲ ရွေးချင်ပါတယ်ဆရာ။ ဆရာ ဘယ်လို သဘော ရသလဲ"

ဦးယဉ်မျိုး ဘယ်လိုမှ သဘောမရတတ်ပါ။ ခေါင်းထဲမှာ ထုပူနေခဲ့သည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် သည်ခွဲစိတ်ကုသ အဖွဲ့ထဲမှာ သူ မပါဝင်ချင်။ ကိုညီကို ခွဲစိတ်သည့်အဖွဲ့ထဲမှာ သူ့ကို ပါဝင်စေခြင်းက သူ့ဗိုက်ကို သူခွဲတော့ဟု ပြောနေသကဲ့သို့ပင်။ သို့သော် သူ့အပြင် အခြားဝင်မယ့် သင့်တော်သူလည်း မရှိ။

"လုပ်ပါဗျာ။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် သင့်တော်သလိုသာ လုပ်ပါ" ဦးယဉ်မျိုး အက်ကွဲရှသော အသံတုန်ကြီးနှင့် ပြောလေ၏။

ဒါထက် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်၏လက်များ လှုပ်ရှားအလုပ်လုပ်နေပုံမှာ စည်းချက်ကျနသော လှုပ်ရှားမှု များလို လုပရှုပ်ပင်နေသေးတော့။ သွေးကြောများကို အပ်ချည်ကြိုးနှင့် ဆွဲချည်လိုက်ပုံကအစ အလွန်လုပ သေသပ်၏။ သွေးကြောလေးကို သူမ ညှပ်ဖြင့်ကိုင်ယူလိုက်လျှင် ညင်သာတိကျလှ၏။ ဘယ်တော့မှ လွတ်မသွား။ နှစ်ခါ ပြန်ဖမ်း၊ ပြန်ချည်ရသည်ဟု မရှိ။ အချိန်တွေ အပိုမကုန်။ သို့ပေမယ့် သူ ကြိုးအသေချည်ပစ်နေသော သွေးကြောလေးများမှာ သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ သွေးကြောလေးများဆိုတာ သတိမှ မူမိပါလေစ။ သူမ ပြောစကားထဲမှာ ထိုးလိုက်တဲ့ဓားကိုပဲ ကြည့်ချင်သေးသလို ပါလိုက်သေး၏။ အစစအရာရာ၊ သတိထားကြမှ ဆိုတာ သွေးအေးသော သူမရဲ့ခေါင်းထဲမှာ ရှိရဲ့လား။ အလို။ သူတို့အဖွဲ့မှာ သက်ဇော်နိုင်ကို စားပွဲတစ်ခုပေါ် တင်ပြီး ခွဲစိတ်ဖြတ်တောက်နေမိကြတာပါလား။ ဆရာဦးယဉ်မျိုး လက်တွေ

တုန်လာခဲ့ပြန်လေ၏။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က ဦးယဉ်မျိုးသို့ မော်မကြည့်။ အလုပ်လုပ်နေရင်းက ...

"ဆရာ့မှာ အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ကျွန်မကို ဆရာကူမှ ဖြစ်မှာပါ။ လူနာက ကျွန်မတို့အတွက် အရေးကြီးဆုံးသူ ဖြစ်နေပါတယ်။ သူ မေ့ဆေးကြာကြာ မရှူရအောင် အမြန်ဆုံးနဲ့ အမှန်ဆုံး လုပ်ကြရအောင်"

သာယာညင်းပျောင်းစွာပြောလျက် အနည်းငယ်ပျာနေသော ဦးယဉ်မျိုးကို လုပ်ငန်းခွင်သို့ ခေါ်ယူ လေသည်။

□□□

မူယာ့ရင်ထဲတွင်လည်း ကတုန်ကယင် ရှိနေခဲ့သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သည်ခွဲစိတ်မှုမှာ မပါဝင်ချင်။ ကိုသက်ဇော်နိုင်ကို မရှုမလှမြင်တွေ့ရတာ မူယာ့ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေခဲ့သည်။ သည်ပတ်ဝန်းကျင်ထဲက မူယာ့ကိုယ် မူယာလည်း သနားမိ၏။ ခမ်းနားသော ဆေးရုံကြီးတစ်ရုံမှာ အောင်မြင်ကျော်ကြား ကြွယ်ဝချမ်းသာသော ပါရဂူဆရာဝန်များရဲ့လက်အောက်မှာရှိနေသင့်ပါလျက် မူယာမြေလတ်ဆေးရုံမှာ ဘာကြောင့်များ ရောက်နေရပါလိမ့်။ ဆေးရုံအုပ်ကြီးက ကျောရိုးထိခိုက် ဒဏ်ရာရဖူးသူ မသန်မစွမ်းတစ်ဦး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သူက ခွဲစိတ်မှုများ မပြုလုပ်နိုင်၍ လုပ်နိုင်သော ဆာဂျင်တစ်ယောက်ထားပေးရတော့ အိမ်ထောင်ပျက်အမျိုးသမီး ဖြစ်နေခဲ့၏။

ရည်မွန်လျက် မျိုးရိုးလည်းသန့်ပုံရသော ကိုသက်ဇော်နိုင်မှာ ဆေးရုံက ဆေးရုံအုပ်အပါအဝင် အခြား ဝန်ထမ်းများလိုပင် ထိုအမျိုးသမီးကို အထင်ကြီးသူ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အခု သူ အဖြစ်ဆိုးနှင့် ကြုံနေခဲ့ရပြီ။

ဆရာဦးယဉ်မျိုးကတော့ သူမကို အရေးပေးလှသူ ဖြစ်သည်။ မူယာ့ကိုများ စိတ်ကူးယဉ်နေသလားမသိ။ သူလည်း မနှစ်က အသည်းရောင်ရောဂါ အလူးအလဲခံရကာ မရတော့ဘူးလား ထင်ခဲ့ရသေးသည်။

ရန်ကုန်အိမ်မှာဆိုရင် ပါပါနှင့်မာမာတို့က ကံကြမ္မာဆိုးတွေအကြောင်း ဘယ်တော့မှ မပြောဆိုစေရ။ ကံကြမ္မာဆိုး ရှိသူတွေနှင့်လည်း အလှမ်းဝေးဝေးနေစေသည်။

သည်ညနေ ဆေးခန်းမှာ လူနာတွေ များလှသည်။ မူယာက အကျိုးပေးလည်း မြန်သည်လေ။ (မာမာ ရေးပေးလိုက်သော ယတြာကို နံနက်စောစောမှာ ထပြီး လုပ်ဆောင်ခဲ့ရုံ ရှိသေးသည်။ ညနေကျတော့ မူယာ ထိုင်ပင်မထိုင်ရတော့။) ဆေးရုံက အမြန်ဆုံးလာခဲ့ဖို့ အကြောင်းကြားစာလာ၍ လူနာတွေကို မပြီးပြတ်သေးဘဲ ဖြတ်လာခဲ့ရလေ၏။ ဆေးရုံရောက်တော့ ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်ခဲ့သော အဖြစ်နှင့် ကြုံရ၏။ ကိုသက်ဇော်နိုင် ပွဲခင်းထဲမှာ ဓားထိုးခံရလို့တဲ့။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ရဲ့သားတွေနှင့် ပတ်သက်နေသည်ဟု ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်း ကြားရသည်။ မူယာ ကိုသက်ဇော်နိုင်ကို သတိပေးခဲ့မိသေးသည်ပဲ။ သည်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်လို့ မြို့ထဲမှာတော့ ဟိုးလေး တကျော် ဖြစ်ကာနေလေသည်။

ဟင်၊ ဆာဂျင်က ဝမ်းဗိုက်မြှေးကို ဖောက်လိုက်တော့ ဝမ်းဗိုက်ခေါင်းထဲမှာ ယိုစီးထွက်စရာမရှိဘဲ အိုင်ထွန်းနေသော သွေးတွေကို တွေ့ရသည်။ သွေးခဲတချို့လည်း ပါ၏။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က သွေးခဲများကို မွေးပွ ပဝါဖြင့် အသာယာကျုံးထုတ်လိုက်စဉ် နော်အေမီ ခံယူသော ခွက်ကောက်ကလေးက နောက်ကျသွားခဲ့သည်။ သွေးခဲစကြီးကြီးတစ်ခဲက လျှံထွက်ကာ အလူးလူးအလိမ့်လိမ့် အောက်ဘက်ကြမ်းပြင်သို့ ကျခဲ့၏။ မူယာတင်က သူမ ခြေထောက်ကို ရုပ်ထားလိုက်မိသည်။

ခင်ဦးနွယ် နဖူးပြင်တွင် ချွေးစက်ကလေးများ စီသီးလာခဲ့သည်။

သွေးတွေ၊ သွေးခဲတွေ ဖယ်ရှားလိုက်ပြီးတော့

ဝမ်းဗိုက်ခေါင်းထဲမှာရှင်းလင်းသွားခဲ့ပြီ။ သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ အသည်းကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ နီညို့ညို့အရောင်အဆင်းရှိပြီး ကျန်းမာလှသောအသည်း၏ ညာဘက်ခြမ်း အောက်နားတွင် ...

"ဆရာရေ၊ Liver Tear တွေ့ပြီ။ အို၊ ကံကောင်းလိုက်တာနော်။ ဘုရားဂုဏ်တော်ပါပဲ။ နှစ်လက်မ လောက်ပဲ ရှိမယ်ဆရာ။ ပြန်ချုပ်လိုက်ရင် ရတယ်"

"အသေအချာပဲပေါ့"

ဦးယဉ်မျိုး သက်ပြင်းနှင့် အပျော်ရောထွေးနေသောအသံနှင့်ဆိုခဲ့သည်။ ဦးအောင်မြင်က နေရာမှ ထလာကြည့်ခဲ့သည်။ သူလည်း သက်ပြင်းချ၏။

အသည်းရဲ့ ညာဘက်ခြမ်း အောက်ဘက်မှ အနားပါပြတ်အောင် စုတ်ထွက်သွားခဲ့သော ဓားဒဏ်ရာကို သွေးတစိမ့်စိမ့်ယိုထွက်ကာ ခဏာချင်း အိုင်လာနေသည်ကို အားလုံးတွေ့လိုက်ကြရလေ၏။

❀❀❀

အသည်းစုတ်ပြဲဒဏ်ရာကို မချုပ်မီ ဒဏ်ရာထဲသို့ ပတ်တီးထပ်ထူထူဖြင့် မိနစ်အနည်းငယ် ဖိထား ခဲ့သည်။ ပြန်ထုတ်လျှင် သွေးထွက်နေသော သွေးကြောနေရာများကို တွေ့ရ၏။ သွေးစိမ့်ထွက်နေသော သွေးကြောများကို ရှာဖွေချည်ခဲ့သည်။ ပြီးမှ စုတ်ပြဲနေသော အသည်းစနှစ်စကိုစေ့ကာ ဆာဂျင်က အလွန် ညင်သာသေသပ်ခိုင်မြဲစွာ စတင်ချုပ်လေသည်။ သွေးတစိမ့်စိမ့် စီးယိုထွက်နေခြင်း မရှိတော့သည့် လက္ခဏာ အဖြစ် သွေးပေါင်ချိန် တစ်စတစ်စမြင့်တက်လာခဲ့သည်။ သွေးခုန်နှုန်းနှင့် သွေးပမာဏအတိုင်းအဆကောင်းလာ ခဲ့သည်။ အသက်ရှူ မြန်ပြီး တိမ်နေရာက တစ်စတစ်စမှန်လာခဲ့သည်။

ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က အခြားအင်္ဂါများတွင် ထိခိုက်မှု ရှိ,မရှိ ရှာဖွေရာတွင် အချိန်အနည်းငယ်သာ သုံးခဲ့သည်။ ပြီးသည်နှင့် ဝမ်းဗိုက် ပြန်လည်လျှင်မြန်သပ်ရပ်စွာပိတ်သည့် အပ်ချုပ်လုပ်ငန်းစလေ၏။

ခွဲစိတ်မှုမစမီ အဆိုးဆုံးကိုကြောက်ရွံ့လျက် အဆိုးဆုံးကိုပဲတွက်ဆကာ ရင်ဆိုင်ဖို့ပြင်ဆင်ထားခဲ့ ကြသည်။ ခုတော့ ထိုတုန်လှုပ်ချောက်ချားရခြင်းတို့က ကျန်ရစ်ပြီ။ အောင်မြင်ခြင်း၊ မျှော်လင့်ခြင်းတို့က နေရာယူဝင်ရောက်လာလေ၏။

ခွဲစိတ်မှုရဲ့ နိဂုံးပိုင်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည့်တိုင် သီရေတာထဲတွင် တိတ်ဆိတ်တိုးညှံ့ဆဲပေ။ မမျှော် လင့်ဘဲ ကြုံမှာငင်ခဲ့သည့် အရိပ်က ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာ လွှမ်းမိုးခြောက်လှန့်နေဆဲပေ။ ခွဲစိတ်မှုက တိတ်ဆိတ်စွာ ပြီးဆုံးခဲ့သည်။ မေ့ဆေး ဦးအောင်မြင်က လှမ်းလို့ ...

"BP, Pulse အားလုံး အိုကေပဲ ဆာဂျင်"ဟု ပြောခဲ့စဉ် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က ...

"သန့်(ခ်)ယူ ဆရာ"ဟု ဆိုရင်း ခွဲစိတ်ဒဏ်ရာ ချုပ်ရိုးပေါ်မှာ ပလာစတာကြီးကြီးတစ်ခု။ ဓားဒဏ်ရာ ချုပ်ရိုးပေါ်မှာ ပလာစတာသေးသေးတစ်ခု ထပ်လိုက်ပြီးသည်နှင့် ခွဲစိတ်မှုမှာ လုံးဝ ပြီးစီးသွားခဲ့တော့သည်။

□□□

ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်နှင့် လက်ဆေးကန်တွင် ဆုံမိနေခဲ့သည်။ တစ်လျှောက်လုံး အေးဆေးတည်ငြိမ်ခဲ့သော သူမမှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေခဲ့ဟန် မျက်နှာညှိုးလျှနေခဲ့လေ၏။

သူမ ဝတ်ဆင်ထားသော ခွဲစိတ်ခန်းဝင် ခေါင်းစွပ်၊ လက်ပြတ်အင်္ကျီစိမ်းရင့်မှာ ရေပက်စင်ထားသလို ချွေးစိုသည်ပါပဲ။ ခွဲစိတ်မှုတစ်ခုက ပိုအာရုံစိုက် ရလေ နဖူးကချွေး ခြေမထိ ကျရလေ။ လက်ဆေးပြီးသွားတော့ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် ဦးယဉ်မျိုးသို့ မော်ကြည့် ပြုံးယောင်ပြုလျက် ထွက်ခွာဖို့ပြင်သည်။

"ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်"

သူမရဲ့အတွေးတွေထဲက လှုပ်နှိုးခံလိုက်ရသလို ခင်ဦးနွယ်မော်ကြည့်ကာ မျက်မှောင်လေးကျုံ့ခဲ့သည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်။ ကျွန်တော့်ညီလေးကို အခုလို အစကနေ အောင်မြင်အောင် ခွဲစိတ်ပြီးခဲ့တဲ့အထိ အထူးဂရုစိုက်ပေးခဲ့တဲ့အတွက်။ ရင်ထဲက လာတဲ့ စကားပါ"

ခင်ဦးနွယ် ခဏမှင်သက်မိသလိုရှိရာက ဖြည်းဖြည်းပြုံးလာခဲ့သည်။

"ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာယဉ်။ ကျွန်မတို့ အားအထားရဆုံး လက်ထောက် ဆရာဝန်လေးကို အခုလို အထူးဂရုစိုက်ပြီး ခွဲကုပေးခဲ့တဲ့အတွက်"

သူတို့နှစ်ဦး ပြိုင်တူ ပြုံးလိုက်မိကြလေသည်။ သူတကာ ဘယ်လို တရင်းတနှီး ခေါ်ကြပေမယ့် `ဆရာ ဦးယဉ်မျိုး´ဟုသာ ခပ်စိမ်းစိမ်းခေါ်တတ်သော ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က သူ့ကို `ဆရာယဉ်´ဟု ပထမဆုံးအကြိမ် ခေါ်ခဲ့တာ ဖြစ်လေ၏။

□□□

ဦးယဉ်မျိုး၏ `ကျွန်တော့်ညီလေး´ဟူသော တင်စားသုံးနှုန်းမှုကြောင့် ခင်ဦးနွယ် ရင်ထဲမှာ ဆို့နစ်မိရ လေသည်။ အခါတိုင်း ခွဲစိတ်ခန်းမှ တံခါးဖွင့်ထွက်ခဲ့လျှင် အပြင်ကော်ရစ်ဒါမှာ စောင့်ဆိုင်းနေသော လူနာရှင် တွေကို နွယ် ဆုံတွေ့ရမြဲပေ။ လူနာအခြေအနေစောင့်စား သတင်းနားထောင်သူတို့ရဲ့ သောက၊ ပရိဒေဝ မျက်နှာ များနှင့် ရင်ဆိုင်ရမြဲဖြစ်လေသည်။ နွယ်က သူတို့ကို အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့် လူနာအခြေအနေကို အပိုအလို မရှိ ပြောပြရလေသည်။ သက်ဇော်နိုင်တွင်မူ သည်လို လူနာအခြေအနေ စောင့်နားထောင်မည့် သားချင်း

ဆွေမျိုးတို့ မရှိရှာခဲ့။ သူ့မိဘသားချင်း ဘာမျှမသိလိုက်မီမှာ အသက်အန္တရာယ်နီးသော အဖြစ်တစ်ခုနှင့် ကြုံကြိုက်လိုက်ရပြီး ခွဲစိတ်ကုသခံယူလို့ပင် ပြီးစီးခဲ့ပြီ။

ခင်ဦးနွယ် တံခါးကို အသာအယာ တွန်းဖွင့်ထွက်လိုက်သည်။

"အို"

စကြံ့အပြည့်ရှိနေသော ဆေးရုံဝန်ထမ်းများကို ခင်ဦးနွယ် တွေ့လိုက်ရလေသည်။ သက်ဇော်နိုင် ခွဲစိတ် ပေးခဲ့ဖူးသည့် လူနာဟောင်းတွေ မျက်နှာကိုလည်း မြင်ရသည်။ အားလုံးရဲ့ ရှေ့ဆုံးမှာ ရပ်နေသူနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးက ခင်ဦးနွယ်သို့ အလွန်စိတ်ပူပင်နေသော မျက်နှာဖြင့် တိုးတိုးလေး ဆီး၍မေးခဲ့လေသည်။

"အော်ပရေးရှင်း အိုကေလား မေမေ"

သက်ဇော်နိုင် သတိရလာခဲ့သည်။ ခံစားခဲ့ရသော ဝေဒနာအားလုံးမှ သက်သာကာ ပေါ့ပါးလှသည်။ ခေါင်းထဲမှာ ကြည်လင်နေခဲ့သည်။ မျက်လုံးများ ဖွင့်လိုက်သောအခါ မမနွယ်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့ခုတင် ခေါင်းရင်းဘေးက ထိုင်ခုံလေးတွင် ထိုင်နေခဲ့သည်။ သူ့ကို အသာအယာ ပြုံးပြခဲ့သည်။

"သက်ဇော်နိုင် သတိရလာပြီလား။ နေသာရဲ့လား"

မမနွယ်ကို ကြည်ကြည်လင်လင် မြင်ရရုံမက မမနွယ်၏ အသံကိုလည်း တိုးညင်းနူးညံ့ကြည်လင်စွာ ကြားရလေသည်။

"ဟုတ်ကဲ့"

"အားလုံး ပြီးသွားပြီ။ အားလုံးလည်း ကောင်းသွားပါပြီကွာ"

"ဟုတ်ကဲ့"
ဖြေနေရင်း သက်ဇော်နိုင်ရဲ့မျက်လုံးတွေ မှေးစင်းလာခဲ့ပြန်သည်။

"တစ်ရေးပြန်အိပ်လိုက်ပါဦး သက်ဇော်နိုင်။ မင်း အိပ်ချင်နေဦးမှာ"

"သိပ်အိပ်လို့ကောင်းတာပါပဲ မမနွယ်"
သက်ဇော်နိုင် စကားပြီးဆုံးအောင် မပြောလိုက်နိုင်ဘဲ ပြန်လည်အိပ်မောကျသွားခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်မှာ ခွဲစိတ်ပြီးသည့် နံနက် ၂-နာရီ ၄၅-မိနစ်ဟု နောင်တွင်မှ သက်ဇော်နိုင် သူ့ရဲ့ လူနာမှတ်တမ်း စာရွက်လေးပေါ်မှာ ဖတ်လိုက်ရလေ၏။

□□□

ခွဲစိတ်ပြီးသော ပထမရက်။ နံနက် ၆-နာရီ။ သက်ဇော်နိုင်ကို နွယ် လာကြည့်ခဲ့စဉ် ဆရာဦးအောင်မြင်၊ ဦးယဉ်မျိုးနှင့် ဒေါ်မူယာတို့ပါ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သက်ဇော်နိုင်က နိုးနေခဲ့ပြီ။ အိပ်စောင့်သော အလုပ်သမား မောင်တင်လှ အကူအညီနှင့် မျက်နှာသစ်ထားခဲ့ပြီးပြီ။ သူ့မျက်နှာမှာ နွမ်းနယ်ဖျော့တော့ဆဲ။ နှုတ်ခမ်းများက ဖြူဖပ်ဖြူရော်။ သို့သော် မျက်လုံးများက တောက်ပကြည်လင်စွာဖြင့် နွယ်တို့ကို ကြိုလေသည်။ သက်ဇော်နိုင် အဖျားသွေး ရှိနေခဲ့သည်။ တစ်ရာ့တစ်။ ကျန်သည့် အခြားအခြေအနေများက ကောင်းသည်။

"သွေးသွင်းတာများတော့ Blood Reaction ကြောင့် ဖျားတာလား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက် ယောက်ရဲ့ သွေးထဲက Malariaလည်း ပါသွားနိုင်တယ်"

ဆရာဦးအောင်မြင်က မှတ်ချက်ပေးလေ၏။

"မလေးရီးယားကတော့ ကျွန်တော့်မှာလည်း အခံရှိပါတယ်။ ချင်းတောင်ငှက်လေ။ ဒါပေမယ့် အခုထိ ငှက်ထသလိုတော့ မခံစားရသေးဘူး။ ကျွန်တော်တော့ နေကောင်းနေတာပါပဲ"ဟု ပြောပြသော သူ့မျက်နှာမှာ အဖျားသွေးကြောင့် ပါးပြင်များနှင့် နဖူးပြင် နီပြေနေခဲ့သည်။ နှုတ်ခမ်းများ ပိုပြီးဖြူရော်နေသလို ထင်ရသည်။

ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က စဉ်းစားနေခဲ့ကာ ဦးယဉ်မျိုးကတော့ ဘာကြောင့်ပဲဖျားဖျား ထိုအဖျားကို တွယ်ချင် လှပြီ။ ဆေးတွေ ပုံအောပေးလိုက်ချင်သည်။ သူ အချိန်မဆိုင်းချင်။

"စောင့်ကြရအောင်ပါဗျာ"

ဦးအောင်မြင်က ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့ ဦးယဉ်မျိုး ခေါင်းကုတ်မိလေ၏။

"ဆရာဦးယဉ်မျိုး၊ သက်ဇော်နိုင်ကို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ A.S လို့ သဘောမထားဘဲ သာမန်ပေးရှင့် တစ်ယောက်လို သဘောထားပါဗျာ။ Surgical stress (ခွဲစိတ်ဒဏ်)နဲ့တင် သုံးရက်လောက်ထိ ဖျားတတ် တာပဲ။ ဒီကြားထဲမှာ Blood BP (သွေးထဲရှိ ငှက်ဖျားပိုး)တို့၊ Urine (ဆီး)တို့ စစ်ကြည့်တာပေါ့။ နည်းနည်းတော့ စောင့်ကြဦးစို့။ လိုအပ်တဲ့ဆေးတွေ ပေးထားပြီးသားပဲဗျာ"

ခင်ဦးနွယ်တို့ လက်ခံလိုက်ကြသည်။

ဦးယဉ်မျိုးက သက်ဇော်နိုင်အခန်းထဲသို့ အားတိုင်းဝင်ရောက်ကာ ခင်ဦးနွယ်က တစ်ကြိမ်သာ ထပ်ရောက် ဖြစ်သည်။ ဝါ့(ဒ်)ထဲက အလုပ်တွေက ရှိသေးသည်။ မရောက်ပေမယ့် သက်ဇော်နိုင်အခန်းထဲသို့ ဧည့်သည် အဝင် အထွက် များလှတာတော့ သတိထားမိနေခဲ့လေ၏။ ဆရာယစ် မျက်စိနောက်လာသည်ထင်၏။ သက်ဇော်နိုင် အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့ပြီး ခင်ဦးနွယ်ရဲ့ အမျိုးသမီးလူနာဆောင်မှာ လာထိုင်သည်။ အမျိုးသမီးဆောင်နှင့် ခွဲစိတ်ခန်းက ပိုနီးကာ သက်ဇော်နိုင်၏ ခွဲစိတ်ပြီးစ လူနာခန်းကိုလည်း လှမ်းမြင်ရနိုင်နေသည်။ ဦးယဉ်မျိုးက ဆေးရုံဂိတ်စောင့် အဘချက်ကို ဆရာဝန်လူနာအား လူနာမေးလာသူတွေကို ဝင်ခွင့်မပေးနှင့်တော့ ဟု သွား၍ တားမြစ်စေခဲ့လေ၏။

"သူ စွံတယ်ဆိုတာတော့ သိပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် အခုက လွန်တယ်ဗျာ။ သက်ဇော်နိုင်က စိတ်မချရသေးဘူး ဆိုတာကိုပဲ မိန်းမတွေများ ကဲကိုကဲ၊ အဲ ... ဆောရီး"

ဦးယဉ်မျိုးက သူ့အလေ့အထအတိုင်း အသံကျယ်ကြီးဖြင့်ပြောရင်း နှယ့်ကို လှမ်းမြင်ကာ သူ့ဘာသာ စကားကို ရပ်ပစ်ခဲ့သည်။ သူ မိန်းမတွေကို အစဉ်ဆန့်ကျင် ဝေဖန်နေခဲ့ရာက ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ထိုဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုတွေကို တိကနဲဖြတ်ခဲ့၏။ သို့ပေမယ့် သူ့အတွင်းစိတ်နေကတော့ ပြတ်နိုင်ဟန်မတူ။ တစ်ခါတစ်ရံ ပွင့်အန်လာတတ်ဆဲပေ။

သည်တစ်ကြိမ်တော့ ဆရာယစ်ပြောလည်းပြောစရာ။ သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ လူနာမေးမိတ်ဆွေတို့တွင် အမျိုးသားများလည်း ပါဝင်ပေမယ့် အမျိုးသမီးငယ်လေးများက ပိုအချိန်ကြာကြာ နေသွားတတ်လေ၏။ ဆရာယစ် စိတ်တိုနေတာ မြင်ရကာ (စိတ်တိုသင့်တာလည်း သိပါလျက်) ခင်ဦးနွယ် မချေပဘဲ မနေနိုင်စွာ ...

"လူနာမေးတဲ့ မိန်းကလေးတွေများတာ သက်ဇော်နိုင်ကလည်း မျက်နှာများထားလို့ ဖြစ်နိုင်တာပဲ ဆရာယစ်ရယ်။ မျှမျှတတ တွေးရအောင်ပါ။ ဆရာ့ညီ မျက်နှာများတာ အရေးမကြီးဘူးနော။ Woun Sepsis (အနာပိုးဝင်ခြင်း)နဲ့ Septicaemia (သွေးတွင် ပိုးဆိပ်ပျံ့ခြင်း)ဝင်သွားတော့မှ ကျွန်မတို့ အလောလှုပ်ရှားနေရဦးမယ်"

ရယ်ရယ်မောမော ပြောမိခဲ့သည်။

နေ့လယ် ၁၂-နာရီတွင် သက်ဇော်နိုင်ကို ပြန်ကြည့်ခဲ့ကြသည်။ အဖျားကျလာခဲ့သည်။ သာမန် ကိုယ်အပူချိန် မရောက်သေးပေမယ့် လူလည်း ပိုလန်းကာ အပူချိန် ဆက်လက်ကျဆင်းရိပ်ကို တွေ့နေရလေ၏။ ငှက်ဖျားပိုးအဖြေလည်း သိရပြီ။ ပိုးမတွေ့။

"အဖျားကျသွားရင် ကံကောင်းတယ် ကိုညီ။ မဟုတ်ရင် ကိုယ်က မင်းကို မရှင်းဂန်းသရပီနဲ့ တွယ်တော့မလို့"

သူ့ဘာသာပြောရင်း ရယ်မောသည်။ ခင်ဦးနွယ်လည်း ပြုံးမိလျက် ...

"ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မလည်း လက်ယားနေတာ။ ကျွန်မတို့သာ ဆေးတွေပေးမိရင် ဆေးကြောင့်ပဲ အဖျား ကျသလိုထင်ပြီး ဖြတ်မှာလည်းအခက်။ Course ကုန်အောင်တော့ ဆက်ပေးရတော့မှာ။ စောင့်ကြည့်တာတော့ အကောင်းဆုံးပါပဲ"

"ဒါက ပေးရင့်ကလည်း လိမ္မာလို့ပါဗျာ။ မဟုတ်လို့ ကိုယ်ပူတယ်၊ ဖျားတယ်နဲ့ ကရိုကရောင်လုပ် နေရင် ကျွန်တော်တို့လည်း ဟိုဟာလုပ်ပေးရကောင်းနိုး၊ ဒီဟာလုပ်ပေးရကောင်းနိုးနဲ့ ယောင်ကုန်မှာ။ ဒီလူနာ ကတော့ တော်တော်လိမ္မာတဲ့သူငယ်ပဲ။ သူငယ်လေး၊ မင်းဘာများလုပ်ကိုင်စားပါသလဲ"

ဦးယဉ်မျိုးက သူ့ရှုတ်နောက်နောက်စရိုက်ကို လူနာဖြစ်နေသူအပေါ်မှာတောင် မရှောင်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။

သက်ဇော်နိုင်က အသာအယာ ပြုံးခဲ့သည်။

‟ဟာ၊ ဆောရီး ကိုညီ။ ကိုညီက ရယ်မှမရယ်နိုင်သေးတာ။ မရယ်လိုက်နဲ့နော်″ဟု ဦးယဉ်မျိုး စိတ်ပူပင် ပြန်လေ၏။ သက်ဇော်နိုင်က ...

‟ကျွန်တော်လည်း တစ်ခါတည်း အဖျားကျသွားတာ ဖြစ်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းပါတယ်။ အစ်ကိုတို့၊ မမနွယ်တို့ ဦးနှောက်စားနေမှာစိုးလို့″ဟု သူတို့ကို နှစ်သိမ့်ပေးသလို ပြုံးရင်းပြောခဲ့လေ၏။

❀❀❀

ညနေ ၃-နာရီတွင် သက်ဇော်နိုင်၏ အိမ်က ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ဆရာဦးအောင်မြင်က မနေ့ည ည ၉-နာရီက သူ့ကားဖြင့် ရန်ကုန်သို့ လွှတ်ကြိုခိုင်းခဲ့ခြင်းပင်။ သည်နေ့ နံနက် ၄-နာရီတွင် သက်ဇော်နိုင်၏ ဖခင်ထံသို့ တစ်ဆင့်ဖုန်းဖြင့်ခေါ်ကာ ပြောပြခဲ့သည်။ ခွဲစိတ်ပြီး ခဲ့ကာ စိုးရိမ်ဖွယ် မရှိတော့သည့်အကြောင်း၊ ကားလွှတ်ကြိုခိုင်းထားသည့် အကြောင်းပါ ပြောပြခဲ့သည်။ ဆရာကြီး၏ ကားမောင်းသူလေးနှစ်ဦးက မနက် ၆-နာရီကစ၍ မရပ်မနား ပြန်မောင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ဖခင် ဦးသက်တင်၊ အဒေါ်၊ ညီမနှင့် အတူနေ ဦးလေးကြီးတို့ ပါလာခဲ့ကြသည်။ သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ သည်မျှသာ။ နွယ်က သူတို့ကို သက်ဇော်နိုင်အခန်းထဲမှာ သွားရောက်တွေ့ဆုံ ခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင်၏ ဖခင်နှင့် နွယ် သူ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာစမှာ တစ်ကြိမ်ဆုံဖူးသည်။ သည်စဉ်က ကျောင်းက ခွင့်ယူလျက် သားပြောင်းရွှေ့ရာမြို့သို့ လိုက်လာခဲ့ခြင်းပေ။ တစ်ပတ်ခန့် နေသွားခဲ့သည်။ ဦးသက်တင်က အငြိမ်းစားယူလုဆဲ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ မိခင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်ရှိပြီဟု သိရ၏။ ဆရာဦးအောင်မြင်လည်း ရောက်ရှိလာတွေ့ခဲ့သည်။

"ကျွန်တော်တို့ အခုပဲ လာတွေ့မလို့ပါပဲ ဆရာကြီး"

ဦးသက်တင်က ဆရာဦးအောင်မြင်သို့ နှုတ်ဆက်ခဲ့လေ၏။ ဆရာဦးအောင်မြင်က လက်ကာ ပြလျက် ...

"လမ်းခရီးမှာ အဆင်ပြေကြရဲ့လား"ဟု ပြုံးကာ မေးသည်။

သက်ဇော်နိုင် အဖျားကျသွားခဲ့၍ ဆရာဦးအောင်မြင်လည်း ဝမ်းသာနေခဲ့သည်။

"အရေးပေါ်အခြေအနေမို့ ဆရာဦးသက်ဇော်နိုင်ကို ဆရာကြီးရဲ့ကြီးကြပ်မှုအောက်မှာ ခွဲစိတ်လိုက်ရ ပါတယ်။ ခွဲစိတ်ပြီးမှ အကြောင်းကြားရတာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါဦး"

ခင်ဦးနွယ်က တောင်းပန်စကားဆိုခဲ့လျှင် ...

"အခြေအနေအရ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို ဆောင်ရွက်ရမှာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ လက်လှမ်းမမီတဲ့ အရပ်မှာ ဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာမှတတ်နိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာကြီးရော ဒီက ဒေါက်တာနဲ့ ဆေးရုံတစ်ဖွဲ့လုံးကို ကျွန်တော်တို့က ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ"

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးသက်တင်က နားလည်မှုရှိစွာ လက်ခံခဲ့သည်။

ညီမဖြစ်သူမှာတော့ အစ်ကို့ကို လူနာခုတင်ထက်မှာ ဆေးပုလင်းတွေ သွင်းရက်တွေ့ရသည်မို့ စိုးရိမ် ပူပင်သောမျက်နှာလေးဖြင့် အစ်ကို့အနီးမှာ ဒူးထောက်ထိုင်နေခဲ့လေ၏။

စာတိုက်မှူးအဒေါ် ဒေါ်ထွေးထွေးမှာလည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်နေခဲ့သည်။

သက်ဇော်နိုင်က ဖခင်နှင့် မိသားစုကို တွေ့လိုက်ရ၍ မျက်နှာပိုလန်းဆန်းရွှင်ပျလာခဲ့သည်။

"စိတ်မပူကြပါနဲ့။ ကျွန်တော် နေကောင်းပါတယ်"

ပြုံးနေရင်းက အားလုံးကိုနှစ်သိမ့်သည်။ သူ အားအင်နည်းပါးဟန်တော့ ရှိနေသေးသည်။ အိမ်သား များက အဖြစ်အပျက်ကို မမေးကြသေးပေ။ နွယ်ကလည်း ဒဏ်ရာအကြောင်းပင် ပြောပြဖို့ခက်နေကာ နွယ် ကိုယ်တိုင် စိတ်များ၊ အလုပ်များနေခဲ့၍ ရေရေရာရာ မသိရသေးသောအဖြစ် ဖြစ်လေ၏။ သက်ဇော်နိုင်ကလည်း သည်အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြောချင်ဟန်မတူခဲ့။

"ကိုညီ၊ အိမ်က ရောက်တယ်ကြားလို့"

အသံကျယ်ကျယ်ပြော၍ ဝင်လာသူက ဆရာဦးယဉ်မျိုး ဖြစ်လေ၏။ သူနှင့်အတူ မူယာတင်ပါ ဝင်လိုက်လာခဲ့သည်။ ဆရာဦးအောင်မြင်က သက်ဇော်နိုင် မိသားစုနှင့် နောက်မှရောက်လာခဲ့သော ဦးယဉ်မျိုး၊ ဒေါ်မူယာတို့ကို မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။

"ကိုသက်ဇော်နိုင် ညီမလေးက ချစ်စရာလေးကွယ်"
မူယာက အသံသာသာ ပြောသောအခါ `တင်မေစု´ မူယာ့ကို ငေးမောကြည့်ကာ ပြုံးခဲ့လေ၏။

"အစ်ကို့အတွက် အရမ်းစိတ်ပူသွားမှာပဲနော်။ တကယ်လည်း ကျောချမ်းစရာကြီး"
မူယာက ပခုံးလေးကျုံ့၍ ပြောလေ၏။ ဦးယဉ်မျိုးက စကားဖြတ်လို့ ...

"ဦးတို့ ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပါပဲဗျာ။ သက်ဇော်နိုင်ကို ပြုစုမယ့်သူ မရှိလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြုစုမယ့်သူတွေ များလွန်းလို့ ကိုညီ့အိမ်က ရောက်လာစေချင်နေတာ။ ကျွန်တော်လည်း ကြာရှည် ဆက်ထိန်း ထားနိုင်မယ် မထင်တော့ဘူး"

"အဲဒီစကားကတော့ အမှန်ပါပဲ"
နွယ်က ပြုံးလျက်ဝင်ပြောသောအခါ ခုတင်ထက်မှာ ပက်လက်ဖြစ်နေသော သက်ဇော်နိုင်က မျက်နှာတွေ နီမြန်းကာ ရှက်ရယ်ရယ်မောခဲ့လေ၏။ သက်ဇော်နိုင် အဖျားလုံးဝ ကျသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

□□□

"တင်မေစု လာလေ။ ညှော်သည်တွေ များနေလို့ နေစရာမရှိပြန်ဘူး ထင်တယ်
"

ခင်ဦးနွယ်က အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသော သက်ဇော်နိုင် ညီမလေးကို နွယ်က နှုတ်ဆက် နေရာပေး ခဲ့သည်။ တင်မေစုနှင့် သက်ဇော်နိုင်က သုံးနှစ်မျှ ကွာကြသည်ဆို၏။ တင်မေစုက ကုန်သွယ်ရေးမှ ဘွဲ့ရ ဝန်ထမ်းလေးတစ်ဦးပေ။ အစ်ကိုနည်းတူ အရပ်မြင့်ကာ ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်၊ အသားဖွေးဖွေးလေး ဖြစ်သည်။ ကျောလယ်ခန့် ဆံပင်ကို ဖြန့်ချထားကာ ချစ်စဖွယ်ကောင်းသူလေးဖြစ်သည်။ သူမကို တစ်ဆေးရုံလုံးက ခင်မင် နေခဲ့ပြီ။ တင်မေစုက နေ့လယ်ဘက်တွင် ခင်ဦးနွယ်အခန်းသို့ လာလည်တတ်လေ၏။

"ဟုတ်တယ် မမနွယ်။ ညှော်သည်များတဲ့ကြားထဲမှာ ကိုကိုကလည်း ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေလဲ မသိပါဘူး။ ညှော်သည်တွေကို သိပ်စကားမပြောဘဲ ခေါင်းမူးလို့ဆိုပြီး အိပ်နေတယ်။ အဲဒီတော့မှ ပိုဆိုးတာ မမရေ။ သံပရာရည် ဖျော်ပေးတဲ့သူနဲ့၊ ယပ်ခတ်ပေးတဲ့သူနဲ့။ မေက မမနွယ်ကို သွားပြောပေးရမလားဆိုတော့ ရပါတယ် ဆိုပြီး မေ့ကို မျက်စိမှိတ်ပြတယ်။ သူ တကယ်မမူးဘူးပေါ့။ မေကလည်း ရယ်ချင်တာနဲ့ ထွက်ခဲ့တာ။ အန်တီထွေးနဲ့ ထားခဲ့တယ်။ အန်တီထွေးကလည်း လေများများနဲ့ ညှော်သည်တွေကို ညှော်ခံနေတော့တာ"
ရယ်မောရင်း ပြောခဲ့သည်။

"ဒီနေ့ Dressing Change ရမှာ။ ဦးယဉ်မျိုး မလာသေးလို့ စောင့်နေတာ။ သူက သူ့ညီကို ဘာပဲ လုပ်လုပ် သူ ရှိချင်တာဆိုတော့"

ခွဲစိတ်သည့်နေ့ပါ ရေတွက်လျှင် လေးရက်ရှိခဲ့ပြီ။ ခွဲစိတ်ကုစကားနှင့်ဆိုရရင်တော့ ခွဲစိတ်ပြီး သုံးရက် မြောက်နေ့။

"သက်ဇော်နိုင် စောင့်ရလို့ စိတ်မရှည်တော့ဘူး ထင်တယ်။ မစိမ်းညို၊ ဆရာဦးယဉ်မျိုးကို ပြေးကြည့် စမ်းပါဦး။ ရောက်လာပြီလားလို့"

"ကိုကို့ကို ဘယ်တော့ချုပ်ရိုးဖြေမှာလဲ မမနွယ်"

"နောက်လေးရက်ဆိုရင် ချုပ်ရိုးအားလုံး ဖြေတော့မယ်"

"ကိုကို ဆေးခွင့်တော့ ရမှာပေါ့နော်"

"ဆေးခွင့် ရပါတယ်။ တစ်လလောက် နားချင်ရင်တော့ လုပ်သက်ခွင့်နဲ့ ဆက်ယူလိုက်ရင် ရတာပဲ"

"မေတို့ကလည်း ရှောင်တခင်ခွင့်နဲ့ လာတာဆိုတော့ ကြာကြာမနေနိုင်ဘူး မမရယ်။ ကိုကို့ကို ရန်ကုန် လာနားဖို့ပဲ ခေါ်သွားရမှာပဲ"

"အဲဒါ အကောင်းဆုံးပေါ့ မေ။ သူက ဒီမှာရှိနေရင်တော့ ဆေးရုံအလုပ်တွေနဲ့ လုံးထွေးနေမယ့်သူပဲ။ အနားရမှာ မဟုတ်ဘူး"

နွယ်နှင့် တင်မေစု မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် စကားတွေ ဆက်ပြောနေခဲ့ပြီးမှ

ဦးယဉ်မျိုး အခန်းဝမှာ ပေါ်လာခဲ့လေ၏။

〝ကျွန်တော် ဒီနေ့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်〞 ဦးယဉ်မျိုးက ချွေးသုတ်ရင်း ပြောခဲ့သည်။

□□□

ခင်ဦးနွယ်နှင့် ဦးယဉ်မျိုးကို သက်ဇော်နိုင်က ခွဲစိတ်ပြီးစလူနာဆေးထည့်ခန်းမှ စောင့်နေခဲ့သည်။ လှလှစောက ဆေးပတ်တီးသစ်လဲပေးဖို့ အသင့်ပြင်ဆင်ထားပေး၏။ သာမန် ဆေးထည့်သကဲ့သို့ပင် ရှုပ်ထွေး ဆန်းပြားခြင်း ကင်းသော အလုပ်တစ်ခုသာ။

အရေးကြီး လူနာတိုင်းကို ခင်ဦးနွယ်ကိုယ်တိုင် ဆေးလဲပေးတတ်၏။ ဆေးလဲပေးရင်း ချုပ်ရိုးကို ကြည့်သည်။ ချုပ်ရိုးမကောင်းသော လူနာ၊ ဝေဒနာကြီးကျယ်သော လူနာဖြစ်ခဲ့လျှင် ဆေးရုံဆင်းသည်အထိ ခင်ဦးနွယ်ကိုယ်တိုင် ဆေးထည့်ပေးတတ်မြဲ။

တင်မေစုစကား ကြားထားရသည်မို့ သက်ဇော်နိုင်ဘာတွေ မကြည်မလင်ဖြစ်နေသလဲဟု နွယ် သူ့ကို စူးစမ်းစွာ ကြည့်မိသည်။

ခုတင်ထက်မှာ ပက်လက်လှဲကာ ဆေးလဲဖို့ စောင့်နေသော သူက နွယ်တို့ ဝင်လာသောအခါ ကြည်လင်သော နှုတ်ဆက်ပြုံး လှမ်းပြုံးခဲ့သည်။ ဖြူရော်ရော်နှုတ်ခမ်းတွင် သွေးရောင်လွှမ်းစပြုခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ အရပ်မြင့်သောကြောင့် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ ပိန်ကျသွားတာ သိသာလေ၏။ သူ့ဝမ်းဗိုက်ပြင်က အဆီပိုမရှိ၊ ချပ်ရပ်လျက် ကြွက်သားများနှင့်သာ ဖွဲ့စည်းထားသော ကိုယ်ခန္ဓာမျိုး ဖြစ်လေ၏။

ခွဲစိတ်ပြီးကတည်းက ကပ်ထားခဲ့သော ပလာစတာကို သည်နေ့မှာ ခွာခဲ့သည်။ သူ့ဝမ်းဗိုက်ပြင်ပေါ်မှာ ချုပ်ရိုး နှစ်ခု။ ခွဲစိတ်ရာက ဝမ်းဗိုက် အလယ်တည့်တည့်မှ ညာဘက်သို့ အနည်းငယ်ကျသော ဒေါင်လိုက်ချုပ်ရိုး ဖြစ်သည်။ ဝမ်းဗိုက်ပြင် ထိုချုပ်ရိုးနှင့် လက်တစ်ဝါးအကွာခန့်က ခပ်စောင်းစောင်းချုပ်ရိုးက ဓားဒဏ်ရာချုပ်ရိုး ဖြစ်လေ၏။

သက်ဇော်နိုင်က သူ့ချုပ်ရိုး အခြေအနေကို နွယ်တို့ မျက်နှာပေါ်က အရိပ်အကဲမှာသာ ဖတ်နေဟန် တူလေ၏။ ဘာမျှမမေး။

"အိုကေ ကိုညီ"

ဦးယဉ်မျိုး ပြောလိုက်လျှင် သက်ဇော်နိုင်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ သူ့အကြည့်က နွယ့်ထံ တည့်မတ်စွာ။ အဓိပ္ပါယ်တစ်မျိုးမျိုးရှိနေသလိုဖြစ်ကာ ထိုအဓိပ္ပါယ်ကို နွယ်မဖော်ဆောင်တတ်ပေ။

"ရေကူးကန်သွားတဲ့အခါ ချုပ်ရိုးအမာရွတ်က သိပ်ထင်ရှားနေရင်တော့ ကိုယ်တို့ကို တရားမစွဲ ကြေးနော်"

နွယ်က အနာသန့်စင်၊ ပတ်တီးအသစ်လဲပေးရင်း အသာအယာရွှန်းပြက်သောအခါ သူရယ်မောလေ၏။ သူထထိုင်သောအခါ ဦးယဉ်မျိုးက ပုခုံးကို ဖေးမပေးခဲ့သည်။ ခုတင်အမြင့်မှ ဆင်းကာ နွယ်တို့ကို ကျောပေးပြီး ပုဆိုးပြင်ဝတ်လေ၏။ နွယ်က သူ့ကို ကျောခိုင်းကာ ဆေးထည့်ခန်းပြတင်းမှ မြင်ရသော ဆေးရုံဝင်းသို့ ကြည့်ငေးနေခဲ့စဉ် သက်ဇော်နိုင်က ဦးယဉ်မျိုးသို့ စကားလှမ်းပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။

"ဆရာကြီးပြောသလို ကျွန်တော့်ကို သာမန်ပေးရင့် တစ်ယောက်လိုပဲ

သဘောထားပါ အစ်ကိုရာ။ လူနာကြည့်ချိန် မဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော့်ကို လာမေးတာဖြစ်လို့ အခွင့်အရေးပေးပြီး ကြည့်ခိုင်းစေဖို့ မလိုပါဘူး။ အစ်ကိုတို့ ဝါ့(ဒ်)ပဲ။ လုံးဝ လွှတ်မပေးရင်လည်း ရပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေချင် ပါတယ်"

အဆက်အစပ်မရှိသော စကားကြောင့် နွယ် နားစိုက်ထောင်မိရုံမက သူ့ကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ သူ့မျက်နှာက ခပ်ပြုံးပြုံးပေ။ ဦးယဉ်မျိုးလည်း အံ့အားသင့်စွာ သက်ဇော်နိုင်ကို ပြန်ကြည့်နေခဲ့သည်။

"လုံးဝ လွှတ်မပေးလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ။ မင်းမြင်ရင် စိတ်ချမ်းသာပြီး ရောဂါမြန်မြန်သက်သာမယ့် တစ်ယောက်ယောက်ကို တို့တားထားမိရင် အဲဒါ ပြဿနာပေါ့"

"အပိုတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်အကြောင်း အစ်ကို သိပါတယ်"

သက်ဇော်နိုင်က လေသံပြတ်ပြတ်ပြောရင်း နွယ့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ နွယ်က ဘာကို နားလည်ရမည် လည်း မတွေးမိနိုင်သေး။

"အစ်ကို ကျွန်တော့်ကိုခွဲတော့ အသည်း ဘယ်နှစ်ခုတွေ့ခဲ့လဲ"

ထူးဆန်းသော အမေးပေ။ ဆရာယစ် သက်ဇော်နိုင်ကို မျက်ခုံးမြှင့်ကာ ပြန်ကြည့်နေခဲ့သည်။

"အသည်း တစ်ခုတည်းပဲ တွေ့ရင် မျက်နှာလည်း တစ်ခုတည်းပါပဲဗျာ။ နောက်တစ်ခါ ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာများတယ်လို့ မပြောနဲ့တော့ အစ်ကို"

နှုတ်ခမ်းနှင့် မျက်လုံးက ပြုံးနေသော်လည်း သူက အနည်းငယ် ကလေးဆန်စွာ လေသံပြတ်ဖြင့် ပြောလေ၏။

အခုမှ ရိပ်မိရတော့သည်။ သူက သည်အသုံးအနှုန်းကို မကြည်မလင် ဖြစ်နေခဲ့သည်ကိုး။ နွယ့်အကြည့် တို့က ဦးယဉ်မျိုးထံ ရုတ်ချည်းရောက်သွားခဲ့သည်။ ဦးယဉ်မျိုးက နွယ့်ကို တောင်းပန်စွာကြည့်လေ၏။ နွယ် ပြုံးလိုက် မိလေသည်။

"မျက်နှာများတယ်လို့ ပြောခဲ့တာက ကိုယ်ပါကွ။ လူအဝင်အထွက်များလွန်းတာ မင်းအတွက် သဘော မကျလို့ ကိုယ်နဲ့ ဆရာယစ် စကားနိုင်လုပြောကြရင်းက ပြောဖြစ်သွားခဲ့တာပါ။ လူနာက အမြဲပဲ မှန်ပါတယ် ဆိုတဲ့ စကားလေးလိုပေါ့။ မင်းမကြိုက်ရင် မပြောတော့ဘူးနော်။ ဒါထက် ဆရာယစ် ..."

ဦးယဉ်မျိုးက နွယ့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

"သက်ဇော်နိုင်မှာ အသည်းတစ်ခုတည်းရှိတာတော့ ကျွန်မတို့တစ်ဖွဲ့လုံး တွေ့လိုက်တာပဲ။ အသည်း တစ်ခုတည်းပဲရှိပြီး မျက်နှာကျတော့ များများရှိတတ်တဲ့ ယောကျ်ား တစ်ယောက်ယောက်ကိုများ ဆရာယစ် သိဖူးသလား"

ဆရာယစ်ကလည်း ဖြေတာမြန်လေ၏။

"သိဖူးတာပေါ့။ ဒဿဂီရိလေ။ အသည်းတော့ တစ်ခုတည်းရှိတယ်

မှတ်တာပဲ။ မျက်နှာလည်း သိပ်မများပါဘူး။ ဆယ်ခုတည်း″

သက်ဇော်နိုင် သူ့ဆံပင်များကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ထိုးဖွနောက်ပြန်သပ်ရင်း ထိုလက်များကို ခေါင်းအထက် မှာ မြှောက်ပြသည်။

‶တော်ပါပြီဗျာ။ အစ်ကိုနဲ့ မမနွယ်ကို ကျွန်တော် တကယ်လက်မြှောက်အရှုံးပေးပါပြီ″ဟု ပြောရင်း ခေါင်းမော်၍ ရယ်မောလေ၏။

နွယ်နှင့် ဆရာဦးယဉ်မျိုးတို့က သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ မှုန်မှိုင်းနေသော စိတ်ရာသီဥတုအခြေအနေကို ရယ်မောသံများဖြင့် ကြည်လင်သာယာစေခဲ့ကြလေသည်။

□□□

နွယ် တိတ်တဆိတ် ပူပန်နေမိတာ ရှိလေ၏။ သက်ဇော်နိုင် အမှုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ စည်သူ၊ ညီသူ တို့ကို စုံစမ်းမေးမြန်း ခံရလေမလား။ သက်ဇော်နိုင် သေတမ်းစစ်ချက် ထွက်ဆိုစဉ်က ဆရာဦးအောင်မြင်သာ အနားမှာ နေခဲ့လေ၏။ နွယ့်သားတွေနှင့် ပတ်သက်တာ ရှိပါက သူလွတ်လပ်စွာ ထွက်ဆိုပါစေဟု နွယ် ရှောင်နေခဲ့သည်။

"မေမေနဲ့ ကလေးနှစ်ယောက် ရန်ကုန်ကို ထွက်သွားလိုက်ရင် ကောင်းမလား သမီး"

မေမေကလည်း စိတ်ပူပင်နေခဲ့၏။ ဖြစ်ပျက်ပြီး သုံးရက်မြောက်သည်အထိ ဘာထူးခြားမှုမှ ရှိမလာ ခဲ့တော့ နွယ် မေမေ့အစီအစဉ်ကို သဘောကျမိခဲ့သည်။

"ကောင်းပါတယ် မေမေ။ သူတို့လည်း စိတ်ပြေလက်ပျောက်ပေါ့။ အစကတော့ ဒီမှာနေဖို့ လိုဦး မလားလို့။ စုံစမ်းမေးမြန်းချင်လည်း မေးပါစေလို့"

နွယ်နှင့် မေမေ အံ့သြရအောင်ပင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ငြင်းဆန်ခဲ့ကြသည်။

"ဘယ်ဖြစ်ဦးမလဲ မေမေ။ ဦးက ဆေးရုံကတောင် မဆင်းသေးဘူး။ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှာပေါ့"

စည်သူက ပြောတော့ ညီသူက ထုံးစံအတိုင်း နောက်လိုက်ဖြစ်လေ၏။ သက်ဇော်နိုင်ထံ သူတို့ တစ်ရက် နှစ်ခေါက် မှန်မှန် ရောက်ကြသည်။ ညီသူက မတပ်ဆင်တတ်သော ကစားစရာ၊ တည်ဆောက်ရေး ပစ္စည်း ကိရိယာစုံကို ယူသွားကာ သက်ဇော်နိုင်ကို ဆင်ခိုင်းသည်။ စည်သူက သက်ဇော်နိုင် ငှားခိုင်းသော စာအုပ်များကို အငှားဆိုင်မှာ ရှာပေးသည်တဲ့။ နွယ်က အဖြစ်အပျက်ကို မေးသောအခါတိုင်းတော့ သူတို့က မပြောချင်သလို ရှိတတ်ပြန်သည်။ ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ မလုပ်ချင်တာကို အဓမ္မစေခိုင်းမရသော စရိုက်နှင့် နွယ် စိတ်ပျက်ဖွယ် ရင်ဆိုင်နေရတော့လေသည်။ နွယ် သူတို့ဆီကသိဖို့ မကြိုးစားတော့ဘဲ ဆရာဦးအောင်မြင် ကို ဖွင့်မေးခဲ့တော့ သည်။

"ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေတဲ့ နေရာကို သူရောက်သွားတယ်။ ရောက်ခဲ့ပြီးပြီးချင်းပဲ ဒဏ်ရာရလိုက်တာလို့ သက်ဇော်နိုင်က ထွက်ဆိုတာပဲ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်။ ကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှမပါဘူး"

ဦးအောင်မြင်ထံမှ သိရသမျှပေ။ နွယ် စိတ်အေးသွားခဲ့ရသည်။ စည်သူ၊ ညီသူကို နွယ် တစ်ညနေမှာ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြခဲ့သည်။

"သားတို့ အခုကိစ္စကိုတော့ သင်ခန်းစာလို့ မှတ်ထားရမယ်။ တန်ဖိုးကြီးကြီးပေးခဲ့ရတဲ့ သင်ခန်းစာပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရွယ်ရောက်ပြီပဲဆိုပြီး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အချိန်မတော်တဲ့အထိနေတော့ ကိုယ့်ထက် အသက် ကြီးတဲ့သူက ဖြစ်ဖြစ်၊ မိုက်ကန်းတဲ့သူက ဖြစ်ဖြစ် အနိုင့်အထက် ရန်ပြုတာမျိုးနဲ့ ကြုံရတတ်တာပေါ့။ သားတို့လို လူရွယ်လေးတွေအတွက် သိပ်ပြီးအန္တရာယ်ကြီးတယ်"

နွယ်က ထိုဆုံးမစကားနှင့်ပင် အဖြစ်အပျက်တို့ကို ပုဒ်မချ၊ နိဂုံးချုပ်လိုက်ဖို့ ကြံရွယ်မိလေသည်။ ဘယ်သူ့ဆီကမှ အမှန်ကို သိရမှာမဟုတ်သည့် အတူတူလေ။ ညီသူက မထင်မှတ်ဘဲ ဝင်ပြောခဲ့သည်။

"ဟုတ်တယ် မေမေ။ ကိုကို့သူငယ်ချင်း ကိုကိုသီဟရဲ့ ဂျာကင်ကို အဲဒီအမူးသမား တစ်ယောက်က ငါ့အကျႌယူဝတ်သွားတာ ပြန်ပေးဆိုပြီး ဖြောင်ကြီး အနိုင်ကျင့်လာတာ။ ကိုကိုသီဟက ပြန်ဆွဲနဲ့ ရန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်ကြတာ။ သူတို့က လေးယောက်တောင်။ သားတို့က ငါးယောက်ပေမယ့် သားက ငယ်နေတာက ဆိုးသွားတာ"

နွယ် အံ့အားသင့်စွာ အနည်းငယ် မျက်မှောင်ကြုတ်မိလျက် နားထောင်မိနေခဲ့သည်။ နွယ် တဖြည်းဖြည်း ပြုံးမိလာလျက် ...

"ဪ ... မေမေ နားလည်ပြီ။ ဦးသက်ဇော်နိုင်က အဲဒီရန်ပွဲကို ဝင်ဖျန်ဖြေရင်းနဲ့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရခဲ့တာပေါ့"

နွယ်က ပြောလိုက်သောအခါ စည်သူ၊ ညီသူက ဝန်မခံချင်သလို ခပ်အင်အင် ရှိနေကြပြန်သည်။

"သားတို့ နားလည်မလားတော့ မသိဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် မေမေက မေမေ့အပေါ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သားတို့ အပေါ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူ့ကျေးဇူးမှ ရှိမနေစေချင်ဘူး။ ကျေးဇူးကို အကြွေးလိုပဲ မေမေက ကြောက်တယ်။ အခုအတိုင်းဆို ဦးသက်ဇော်နိုင်ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာက သီဟနဲ့ သီဟမိဘတွေပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီလို သိရတာ မေမေ သိပ်စိတ်ပေါ့သွားတယ်"

နွယ်က စိတ်အေးလက်အေး ပြောပြခဲ့သည်။ ညီသူက အမေကို မဆန့်ကျင်လိုစွာ ...

"ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ် မေမေ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဂျာကင်လုတဲ့ လူကြီးမှာက ဓားမပါဘူးဗျ။ ဓားပါတဲ့ သူက တစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီလူကို ဦးက လှမ်းဆွဲလိုက်တာနဲ့ ဦးလဲသွားတာက တစ်ပြိုင်တည်းလိုပဲ။ သိပ်မြန်တာပဲ။ သားတို့လည်း ကြောင်နေမိတာ"

နွယ် တုန်လှုပ်စွာ နားထောင်နေမိခဲ့သည်။ မေးခွန်းတစ်ခုက နွယ်မေးလိုက်တာမဟုတ်ဘဲ နွယ့်နှုတ်က ထွက်သွားတော့သလို ရှိလေ၏။

"ဦးသက်ဇော်နိုင်က ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလူကို လှမ်းဆွဲလိုက်တာလဲ"

"အဲဒီလူကြီးက ကိုကိုနဲ့ အနီးဆုံးကလူပဲလေ မေမေ" နွယ် ကြာမြင့်စွာ ငိုင်သွားမိခဲ့လေသည်။

ခွဲစိတ်ပြီး တစ်ပတ်ပြည့်သောနေ့ ဖြစ်လေ၏။ သက်ဇော်နိုင် ချုပ်ရိုးဖြေပြီး ဆေးရုံက ဆင်းရတော့မည်။ ချုပ်ရိုးက ကောင်းစွာ ကျက်ခဲ့သည်။ ချုပ်ရိုးတစ်ကြောင်းလုံး ခြောက်နေခဲ့ပြီး အရည်စိုစိုလေးပင် မရှိခဲ့တာ လေးရက်မြောက်သော နေ့ကစလို့ ဖြစ်လေ၏။ ချုပ်ရိုးဖြေဖို့ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကို စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ကြသည်။

သက်ဇော်နိုင်က ဆေးထည့်သော ခုတင်မြင့်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းရင်း စောင့်နေခဲ့သည်။ နော်အေမီက ခွဲစိတ်လူနာများကို အခြားခုတင်တစ်ခုပေါ်မှာ တစ်ယောက်ချင်းခေါ်လို့ ဆေးထည့်ပေးနေခဲ့သည်။ မိနစ် နှစ်ဆယ်လောက်ကြာမှ ဦးယဉ်မျိုး တစ်ယောက်တည်း ရောက်လာခဲ့သည်။

"ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် ဒျူတီရှိနေသေးလို့။ သူ လာခဲ့မယ်တဲ့။ ကိုယ်တို့ S.T.O ထားကြစို့"

ချုပ်ရိုးဖြေသည့်ကိစ္စမှာ သာမန်အားဖြင့် နော်အေမီတို့ ဆရာမတွေပဲ ဖြေကြသည်။ ဆရာဝန် ကိုယ်တိုင်က လူနာဖြစ်နေခဲ့၍ ချုပ်ရိုးဖြေရင်း အနာကို ထပ်ကြည့်ဖို့ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကို စောင့်ဖြစ်ကြခြင်းပင်။ သက်ဇော်နိုင်၏ ချုပ်ရိုးမှာ တကယ်တော့ ပြန်ကြည့်စရာမလိုအောင် ကောင်းနေခဲ့ပြီးသား ဖြစ်လေ၏။

□□□

သက်ဇော်နိုင်ကို သည်နေ့မှာ ချုပ်ရိုးဖြေရမည်။ ခွဲစိတ်ပြီး ဒုတိယရက်ကစ၍ အဖျားလည်းမရှိ။ ဝမ်းဗိုက်လည်း နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာ ဘာမှမပေါ်တော့သည်မို့ သက်ဇော်နိုင်အခြေအနေမှာ ကောင်းလှသည်။ သူ့အခြေခံကျန်းမာရေးကိုက ကောင်းထား၍ပေ။ နွယ် သူ့ကို ခွဲစိတ်ကုသပေးခဲ့စဉ် ဆရာ ဦးအောင်မြင့်ကအစ ဆရာယစ်အဆုံး နွယ် တည်ငြိမ်အေးဆေးလှသည်ဟု ဘာကြောင့်များ ချီးကျူးကြသည် မသိ။ ခုတော့လည်း အေးဆေးအောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးခဲ့တာ မယုံနိုင်စရာ အဖြစ်တစ်ခုလိုပါပဲ။ နွယ် သက်ဇော်နိုင်ထံသွားဖို့ စားပွဲက ထလိုက်စဉ် မစိမ်းညို ခန်းဆီးကိုဖယ်ဝင်ခဲ့ကာ ...

"မမ ညော့်သည်လာပါတယ်။ မမနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါတဲ့"

"ဝင်ခိုင်းလိုက်လေ"

အချိန်တော့ ကြာကြာမပေးနိုင်ဘူး။ နွယ့်ဘာသာသတိပေးရင်း နေရာမှာ ပြန်မထိုင်သေးဘဲ စောင့်လင့်မိ လေ၏။ ခန်းဆီးကိုဖယ်၍ ဝင်လာသူက နွယ် မထင်မှတ် မျှော်လင့်မထားမိသူတစ်ဦးပါပေ။ နွယ် နေရာမှာ ပြန်ထိုင်မိရလေ၏။

"နွယ် နေကောင်းတယ်နော်"

ကိုယ့်ဆေးရုံက ကိုယ့်အတွက် သီးသန့်အခန်းထဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သကဲ့သို့ ဒေါက်တာအောင်သူရက နွယ့်ရှေ့က ထိုင်ခုံမှာ သက်တောင့်သက်သာ ဝင်ထိုင်ကာ နွယ့်ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့လေသည်။

□□□

နွယ်နှင့် သူ ဝေးကွာခဲ့ပြီးမှ တရားရုံးမှာ တစ်ကြိမ်သာ ပြန်တွေ့ခဲ့ကြသည်။ သည့်နောက်တွင် ပြန်လည် မဆုံမိခဲ့ကြတော့ပေ။ သားတွေနှင့်မူ အဆက်အသွယ် မပြတ်ခဲ့။ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ သူတို့ သားအဖတွေ ရန်ကုန်မှာ ဆုံတွေ့ကြမြဲဖြစ်လေ၏။

အရွယ်ရလာခဲ့ပေမယ့် စည်သူတို့ ဖေဖေမှာ နုပျိုကြံ့ခိုင်ကာ ယောကျ်ားပီသစွာ ချောမောဆဲပေ။ ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပင် သပ်ရပ်သန့်ရှင်းစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားခဲ့သည်။ တန်ဖိုးကြီး ရှပ်အင်္ကျီလက်ရှည် အဖြူခံမှာ ရောင်စုံစင်းမှိန်မှိန်လေးများနှင့် အညိုဖျော့ဖျော့ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားခဲ့သည်။ နွယ်တို့ စကားဆက် မပြောနိုင်ကြသေးဘဲ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အကဲခတ်ကာ ရင်ဆိုင်ကြည့်နေမိခဲ့ကြသည်။

လောကကြီးဟာ အံ့သြစရာပါပဲ။ ရိုးမြေကျမှာ မဟုတ်သော အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုနှင့် ခင်ဦးနွယ်ကို ကြုံတွေ့စေခဲ့တာ၊ အဖေရှိလျက်နှင့် အဖေအုပ်ထိန်းမှု ကင်းမဲ့နေတဲ့ သားတွေရဲ့ မိခင်အဖြစ် ဘဝကို ရုန်းကန် ရင်ဆိုင်စေခဲ့တာ၊ ထိုအချိန်တွေကို ပြန်တွေးကြည့်မိလျှင် ရေးရေးသာ နာကျင်စေရုံရှိတော့ပြီး အချိန်တော်တော် များများမှာတော့ မေ့လျော့ထားနိုင်ခဲ့တာတွေဟာ တကယ် အံ့သြစရာကောင်းတဲ့ ခံနိုင်ရည်စွမ်းအားတွေလား။ နောက်ဆုံးတော့ သည်ကမ္ဘာကြီးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးပဲ ဖြစ်လေသည်။

□□□

ဒေါက်တာအောင်သူရမှာ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် မော်လမြိုင်မှ ရန်ကုန်ရုံးချုပ်သို့ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရုံးချုပ်တွင် သူငယ်ချင်း ညွှန်ကြားရေးမှူး ဒေါက်တာဖြိုးဝေနှင့် တွေ့ခဲ့သည်။ သူ့ထံမှ သည်သတင်းကို ကြားသိခဲ့ရခြင်းပင်။ အမှုထမ်းဆရာဝန်တိုင်း စိတ်ထဲမှာ တိတ်တဆိတ် စိုးရွံ့နေခဲ့သော အဖြစ်တစ်ခုနှင့် ခင်ဦးနွယ် ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဆိုတာ သိခဲ့ရလေ၏။ သူ ခင်ဦးနွယ်ကို အသိပေးချင်ခဲ့သည်။ ရုံးစာ အသွား အလာတွေနှင့် ခင်ဦးနွယ် အနီးကပ်ပြီးမှ သိရှိခဲ့လျှင် သူမ ပိုခံစားရနိုင်သည်။ တယ်လီဖုန်းထဲမှာ ပြောမကောင်းသဖြင့် ရန်ကုန်မှ ကိုယ်တိုင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။ ခင်ဦးနွယ်နှင့်လည်း သူတွေ့ချင်သည်လေ။

□□□

ခင်ဦးနွယ်ကို နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့တော့ ခင်ဦးနွယ် အမ်အက်(စ်)စီ တက်နေစဉ်ဖြစ်သည်။ ဘွဲ့လွန် တက်ကာ စာပြန်ဖတ်နေရချိန် ဆေးရုံကြီးများမှာ ဂျူတီဆင်းနေရချိန်တွင် ဘွဲ့လွန်ဆရာဝန်တိုင်းလိုလို ဆေးခန်း ဝင်ငွေမရှိ။ အခြေခံမပြည့်စုံခဲ့လျှင် ဘွဲ့လွန်နှစ်နှစ်မှာ ရုန်းကန်ရသောအချိန်များသာ ဖြစ်ခဲ့၏။ သူက မန္တလေး ဆေးရုံကြီးတွင် ဆေးကုသဘွဲ့လွန်ဆက်တက်နေခဲ့၏။ သူ့အတွက်မူ ငွေရေးကြေးရေးက အခက်အခဲမဟုတ်။

မေသန္တာတို့က ပြည့်စုံကြွယ်ဝသည်။ မေသန္တာကိုယ်တိုင်ပင် ဆေးခန်းမထိုင်ဘဲ နေခဲ့လေသည်။

သူမကို နောက်ဆုံးတွေ့ရစဉ်က ရန်ကုန်ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးရဲ့ အောက်ဆုံးထပ် စင်္ကြံမှောင်မှောင်မှာ ဖြစ်လေ၏။ ခင်ဦးနွယ် ဆာဂျရီစာအုပ် အထူတစ်အုပ်ကို ပိုက်လျက် စိုက်စိုက်စိုက်စိုက်ဖြင့် လာခဲ့၏။ သူမမှာ မယုံနိုင်လောက်အောင် ပိန်သွားခဲ့သည်။ သူမဝတ်ထားသော ပါတိတ်ဝတ်စုံလေးမှာ သူမဝတ်တာ မြင်ဖူးခဲ့လှပြီ ဖြစ်သော အရောင်အဆင်း ရေးရေးမှိန်မှိန်သာရှိတော့သည့် နက်ပြာရောင်ခံပါတိတ်ဆင်လေးဖြစ်လေ၏။

ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့ မေသန္တာ့အဒေါ်တစ်ဦးရဲ့ လည်ပင်းအကျိတ်ရောဂါကို လာပြပေးရင်း ရောက်လာ ခဲ့သော အောင်သူရမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လျှောက်လာသော ခင်ဦးနွယ်နှင့် တည့်တည့်တိုးမိနေခဲ့သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ့ကို ခင်ဦးနွယ် တွေ့မြင်မှာ စိုးရိမ်မိကာ စင်္ကြံမှောင်ရိပ်က ကပ်လို့ သူလျှောက်မိလေ၏။ သူ့စိုးရိမ်မှုမှာ မလိုအပ်ခဲ့ပေ။ ခင်ဦးနွယ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်ဘဲ၊ မြင်ဟန်လည်းမတူဘဲ ဆက်လျှောက် သွားခဲ့လေ၏။ အောင်သူရမှာသာ နေရာမှာ ရပ်လျက် သူမနောက်ပိုင်းကို လှည့်ကြည့်ကျန်ရစ်မိလေသည်။

ခင်ဦးနွယ်နှင့် သူ ပထမနှစ် အကြီးတန်းမှာ လက်ထပ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှစ်က မယ်သစ်လွင်ဘွဲ့ ရသူမှာ နန်းဆန်စွာလှသော တောင်ပေါ်သူလေး တစ်ဦးဖြစ်လေ၏။ မယ်သစ်လွင်ဘွဲ့မရဘဲ သူတို့ကျောင်းသားတွေ ဘက်က ရွေးချယ်ထားသူက တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့၏။ ခင်ဦးနွယ်ပေ။

သူမအလှက ဆွဲဆောင်မှုရှိလှ၏။ ထိုအလှရှိမှန်း သတိမထားမိသူမှာ သူမကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေပြန် လေ၏။ ကြည်လင်သော မျက်လုံးညိုများရဲ့ အကြည့်က ညို့ငင်ဝင့်ဝါခြင်း ကင်းသည်။ အလွန်ရိုးသားလျက် အလွန် ထိုးဖောက်နိုင်သော အကြည့်ကို ခင်ဦးနွယ် ပိုင်ဆိုင်ထားခဲ့လေ၏။ သူမ၏ လှပသော ကိုယ်လုံးလေးကို မတ်မတ်ထားကာ ခြေလှမ်းဟန်ကိုက ဖွံ့စားလှလေသည်။

ဆေးကျောင်းသားများ လေးနက်စွာ တန်ဖိုးထားမိနေသော အလှတစ်ပါးကို သူမ မသိလိုက်မီ ခင်ဦးနွယ်ကို အောင်သူရ လက်ထပ်နိုင်ခဲ့လေသည်။ လက်ထက်ပြီး ဆယ့်တစ်လအကြာမှာ သားကြီးစည်သူကို မွေးဖွားခဲ့လေသည်။ ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ ခင်ဦးနွယ်ဘက်တစ်လှည့်၊ သူ့ဘက်တစ်လှည့် တာဝန်ယူခဲ့ရ လေသည်။ သူက နယ်မှဖြစ်လေ၍ ခင်ဦးနွယ်မိဘများရဲ့ ရန်ကုန်အိမ်မှာ သူတို့မိသားစု နေခဲ့ကြသည်။ စည်သူက အဘိုးအဘွားလက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့လေ၏။ ဝန်ထမ်းမိသားစုဖြစ်သော ခင်ဦးနွယ်တို့ မိသားစု ကြားထဲမှာ အတန်ချို့တဲ့စွာ နေခဲ့ကြရသည်။ ခင်ဦးနွယ်ရဲ့ အဝတ်အစားတွေသာမက သူမရဲ့အလှအပတွေပါ အရောင်မှိန် ဖျော့လာခဲ့တာ

သူမရဲ့ ဆေးကျောင်းသူ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတင်မက ယခု အမ်အက်(စ်)စီ တက်နေစဉ် ကာလအထိ အောင်ပါပဲ။

အောင်သူရ လက်ထောက်ဆရာဝန်ဖြစ်စဉ်မှာ အလုပ်သင်ဆရာဝန် မေသန္တာနှင့် ငြိခဲ့ကြခြင်းပေ။ မေသန္တာက သူ့ဘဝကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်စချင်အောင် စိတ်လှုပ်ရှားစေခဲ့သူ ဖြစ်လေ၏။ နှလုံးသားရဲ့ အသစ်တစ်ဖန် စေစားတောင်းဆိုချက်ကို သူ မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့ပေ။ သူငယ်ချင်းများက ခင်ဦးနွယ်နှင့် ရင်ကြားစေ့ ပေးခဲ့ကြစဉ် သူ့အတွေး သူ့ခံစားမှုတွေကို လွှမ်းမိုးနေသူမှာ မေသန္တာသာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကလေးနှစ်ယောက် အမေ ခင်ဦးနွယ်ထက် သူနှင့်ပတ်သက်မိ၍ နာမည်ပျက်ရရှာသော အပျိုစင် မေသန္တာကိုသာ သနားရဏာ သက်ဝင်နေခဲ့မိလေ၏။ မေသန္တာကို သူ့နှလုံးသားထဲမှာ ဘယ်တော့မှ မေ့ဖျောက်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘဲ မေသန္တာမပါသော ခရီးကို ငြီးငွေ့ဖွယ်ဆက်ရတော့မည်ဟု သူစိတ်လျှော့လိုက်မိခဲ့စဉ် တရားရုံးသို့ ချိန်းဆိုသော စာတစ်စောင်ကို ခင်ဦးနွယ်ထံမှ ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။

□□□

သူမက အခုတော့ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်နေခဲ့သည်။ တစ်ခါတုန်းက အလှတစ်ပါးက သူမထံမှာ ပြန်လည် ခိုဝင်နေခဲ့ပြီ။ အပြစ်ကင်းစင်ရိုးသားသောအလှမှ ခိုင်မြဲအားမာန်ရှိသောအလှသို့မူ ပြောင်းလဲခဲ့လေ၏။ မျက်လုံးညိုများရဲ့ အကြည့်က တစ်ခါတုန်းက ရင်းနှီးနွေးထွေးမှုကို သတိရစေလေ၏။ သူမ၏အလှက ညှို့အား ရှိနေခဲ့သလို ခံစားမိစေ၏။ သူမကို ကြည့်မြင်ရသည်က အိမ်ထောင် မကျဖူးသေးသော မိန်းမတစ်ယောက်လို ကြည်လင်စင်ကြယ်နေခဲ့တာ အံ့ဩစရာပဲ ဖြစ်လေသည်။

"စည်သူ၊ ညီသူနဲ့ရော တွေ့ပြီးပြီလား ကိုသူရ"
သူမအသံကအစ အေးဆေးရင့်ကျက်ခဲ့လေသည်။

"ကိုယ်မှ အိမ်မသိဘဲ။ ဆေးရုံကိုပဲ လာခဲ့တာပေါ့"

"စည်သူ၊ ညီသူတို့တော့ ကိုသူရကိုတွေ့ရင် သိပ်ဝမ်းသာကြမှာပဲ"

အောင်သူရ စိတ်မရှည်နိုင်တော့။ စီးကရက်ကို ဆင့်ကာဆင့်ကာ ဖွာရှိုက်ရင်း ...

"ဒါပေါ့ ... ဝမ်းသာကြမှာပေါ့။ သားအဖချင်း တွေ့ကြတာပဲ။ သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်တာ ..."

ခင်ဦးနွယ် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပြုံးရယ်မိလေ၏။ ကိုသူရမှာ အရင်ကအတိုင်းပဲ မပြောင်းလဲခဲ့ ပါလား။ စိတ်တိုဆတ်တတ်ဆဲ။ စကားအကျကောက်တတ်ဆဲ။

"နွယ်လည်းလေ လိုသွားခဲ့ပါတယ်။ ကလေးတွေက ကိုသူရနဲ့ ချိန်းထားကြတာ နွယ်မသိလိုက်ဘူး။ စည်သူက စာမေးပွဲပြီးပြီးချင်း ရန်ကုန်သွားချင်တာ နွယ်ခွင့်မပြုလိုက်မိဘူး။ ဒီပြဿနာတွေ ဖြစ်လာခဲ့တော့ နွယ်ခွင့်ပြုလိုက်မိရင် အကောင်းသားလို့ တွေးမိရတယ်။ ကိုသူရ အခု သူတို့ညီအစ်ကို,ကို လာခေါ်တာလား"

ဒေါက်တာအောင်သူရမှာ ခင်ဦးနွယ်စကားများကို နားမလည်နိုင်ပေ။ သူဘာမှသိထားခြင်းမရှိ။ သူ အံ့အားတသင့်ဖြင့် ...

"စည်သူ စာမေးပွဲဖြေခါနီး ညမှာ ဖုန်းပြောခဲ့ရတယ်။ စာမေးပွဲ ဖြေပြီးရင် သူတို့ မော်လမြိုင်လာကြမယ် ဆိုတာလောက်တော့ သိတယ်လေ"

ခင်ဦးနွယ်လည်း အံ့အားသင့်သွားခဲ့သည်။

"စည်သူတို့ ကိုသူရကို ဖုန်းဆက်ပြောလို့ ကိုသူရ လာသလားလို့။ ကိုသူရ ဘာမှမသိသေးဘူးလား"

"မသိဘူး။ ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ"

ခင်ဦးနွယ်နှင့် အရှယ်ပြောင်းစ စည်သူတို့ရဲ့ ပဋိပက္ခကို

ဒေါက်တာအောင်သူရ မသိစေချင်ခဲ့။ သို့သော် ထိုသို့ မသိစေခြင်းမှာ တရားမျှတပါရဲ့လား။ ခင်ဦးနွယ် ပင့်သက်ရှိုက်မိရလေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ဖြစ်နိုင်လျှင် နွယ် တွေးတောင်မတွေးမိချေ။ မဖြစ်နိုင်သောအခါမှာတော့ ကိုသူရကို အစအဆုံးပြောပြမိနေ ခဲ့သည်။

"အဲဒီနေ့က စည်သူ့ စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးရက်ပဲ။ နောက်တစ်ရက်မှာ ရန်ကုန်သွားချင်တယ်လို့ စည်သူ၊ ညီသူက ပူဆာတယ်။ ချက်ချင်းကြီးမို့ နွယ်က တားမိတယ်။ သူတို့ မကျေနပ်ကြဘူး။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ညနေကတည်းက အိမ်က ထွက်သွားကြတယ်တဲ့။ ည ၈-နာရီအထိ အိမ်ပြန်မရောက်ကြဘူး။ ဝိုင်းရှာကြရတယ်။ နွယ်တို့ဆီက A.S တစ်ယောက်က သူတို့ကို ပွဲခင်းထဲမှာ သွားတွေ့တယ်။ အဲဒီမှာ အမူးသမား လေးယောက်နဲ့ သူတို့ ရန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေတာကို ဝင်ဆွဲပေးရင်း သက်ဇော်နိုင်က အမူးသမားတစ်ယောက်ရဲ့ ဓားချက်ကို ခံလိုက်ရတာပဲ ကိုသူရ။ သူ Liver Tear ရသွားတယ်။ ချက်ချင်းပဲ ဆာဂျရီ လုပ်ခဲ့ရတယ်။ အခုတော့ ကောင်းပါပြီလေ။ ဒီနေ့ S.T.O လုပ်ပြီး သူဆေးရုံက ဆင်းတော့မှာပါ။ ဆိုးတာက စည်သူ့ကိုယ်စား သက်ဇော်နိုင်က ဝင်ခံသွားရသလို ဖြစ်သွားတာပါပဲ ကိုသူရ"

"ကိုယ် ဒါတွေ ဘာမှမသိရပါလား နွယ်ရယ်။ ကိုယ့်ကို ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားပါတော့လားကွာ"

ဒေါက်တာအောင်သူရ စိတ်ထိခိုက်သွားမိလေသည်။ သူ့သားတွေမှာ ဒီလို အန္တရာယ်မျိုးတွေနှင့် ကြုံကြိုက် နိုင်လောက်အောင် အရွယ်ရလာခဲ့ပြီဆိုတာ၊ အနေအထိုင် အသွားအလာ လွတ်လပ်မှုကို ခံ့မင်သော ယောက်ျားလေးများအဖို့ အုပ်ထိန်းမှု ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းဖို့ လိုအပ်လှတာများကို ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ် သူ သတိရမိတော့ လေသည်။ ထို A.S လေးသာ ကြားဝင်မခံသွားခဲ့ရင် ဘယ်အထိဖြစ်ပျက်သွားမလဲ မစဉ်းစားဝံ့။

ဒေါက်တာအောင်သူရ ကိုယ်မတ်ကနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။ သူအမှတ်ရလိုက်လေသည်။

"ခုနက နာမည်က ဘယ်သူ ..."

"ဦးသက်ဇော်နိုင်၊ နွယ့်ဝါ့(ဒ်)ထဲမှာ သူအကြာကြီးလုပ်သွားခဲ့ဖူးတယ်"

ဒေါက်တာအောင်သူရ သူ့နဖူးကို လက်ဝါးဖြင့် ဖွဖွရိုက်သည်။

"အဲဒီကိစ္စအတွက် ကိုယ်လာခဲ့တာပဲ နွယ်"

နွယ် နားမလည်စွာ ဒေါက်တာအောင်သူရကို ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။

"မြေလတ်ဆေးရုံနဲ့ ပတ်သတ်တဲ့ တိုင်စာတစ်စောင်အကြောင်း ကိုယ် ရန်ကုန်ရုံးချုပ်ကို လာရင်း သိခဲ့ရတယ်။ နွယ်လည်း မကြာခင်သိရမှာပါပဲလေ။ ဒါပေမယ့် ကြိုသိထားရင် စိတ်အေးအေး ထားနိုင်အောင် ကိုယ်တမင် လာပြောတာ။ ရုံးချုပ်က စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့က အခုလာမယ့် နှစ်ပတ်အတွင်းမှာ မြေလတ်ကို ရောက်လာလိမ့်မယ်။ အမိန့်စာက ထွက်ပြီးနေပြီ"

ခင်ဦးနွယ် မချိပြုံးဖြင့် ...

“နွယ်လည်း T.M.O ဦးအောင်မြင် ပြောပြထားလို့ သိပြီးပါပြီ ကိုသူရ။ Surgical Ward က လူနာ တစ်ယောက်နဲ့ပတ်သတ်တဲ့ တိုင်စာလို့တော့ သိရတယ်။ တိတိကျကျ မသိရသေးပါဘူး”

“စာက ပစ်စာ မဟုတ်ဘူး နွယ်။ တိုင်စာ တစ်စောင်ပဲ။ အရေးမယူလို့ မရဘူး။ မြို့ခံနဲ့ ဆေးရုံဖြစ်တဲ့ ကိစ္စမို့ ရုံးချုပ်က တိုက်ရိုက်လာစစ်လိမ့်မယ်။ ခုနက ဦးသက်ဇော်နိုင်ဆိုလို့ ကိုယ် သူ့နာမည်ကို အမှတ်ရသွား ခဲ့တာ။ အဲဒီ ဦးသက်ဇော်နိုင်ကို အဓိကထားပြီး တိုင်ထားခဲ့တာပဲ”

နွယ် အံ့အားသင့် မင်တက်မိသွားခဲ့သည်။ စိတ်မကောင်းစွာ ...

“နွယ်သာ တာဝန်အရှိဆုံးပဲ။ သူ့ကို ဘာကြောင့်ဆွဲထည့်ရသလဲ။ သူက လုပ်သက်နုသေးတာ။ လူတော်တစ်ယောက်မှာ စိတ်ဒဏ်ရာ မရစေချင်ပါဘူး”

ညည်းညူသလို ပြောမိရလေ၏။ ဒေါက်တာအောင်သူရ နှစ်သိမ့်အားပေးစွာ အသံကို နှိမ့်ချလို့ တိုးတိုး ဆက်ပြောခဲ့လေ၏။

“ကိုယ်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး နွယ်။ တာဝန်ရှိသူ တစ်ယောက်အနေနဲ့ နွယ်လည်း ပါနေခဲ့တယ်။ Surgical Ward က ဆာဂျင်နဲ့ A.S ဦးသက်ဇော်နိုင်ကို တိုင်ထားခဲ့တာပဲ။ စွပ်စွဲချက်တွေကလည်း ပြင်းထန်လှတယ်”

နွယ် စကားမပြောနိုင်ဘဲ ငြိမ်သက်သွားမိခဲ့လေ၏။ အသံတိတ် ပေါက်ကွဲခဲ့သော အခိုးအငွေ့တွေ ကြားထဲမှာ နွယ် အသက်ရှုရမွန်းကျပ်စွာ ရောက်ရှိသွားတော့ သကဲ့သို့ပါပေ ။

***

"Stitch တွေ အရမ်းကောင်းတယ် ကိုညီ။ အမာရွတ်လေးကအစ လှတယ်။ ကောဝင့်ပုတ္တားကတော့ မှန်ကြည့်တိုင်း အမာရွတ်ကို မြင်ရလို့ အခဲမကျေ ဖြစ်ရတယ်။ မင်းကတော့ လှန်ကြည့်တိုင်း အမာရွတ်ကို မြင်ရလို့ ဆွေးမပြေဖြစ်ရတယ်ပေါ့ကွာ"

နော်အေမီ မရှိခိုက် ဆရာယဉ်မျိုးက သက်ဇော်နိုင်ကို စလေ၏။ ဘဝမှာ ပေါ့ပါးရွှန်းပြက်စွာ မိန်းမ တွေကိုတော့ အနည်းငယ် သဘောမကျစွာ နေတတ်သော ဆရာဦးယဉ်မျိုးက သက်ဇော်နိုင်ရင်ထဲက ဝေဒနာကို သိပြီး မကြာမီမှာ နှစ်ယောက်ချင်းသာ နားလည်နိုင်သော စကားတွေဖြင့် သက်ဇော်နိုင်ကို စနောက်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်လေ၏။ မထူးတော့ပြီမို့ သက်ဇော်နိုင်ကလည်း အညှို့မခံခဲ့တော့ပါပေ။

"အထင်မသေးနဲ့လေ။ ဆွေးရရင်တောင် လွဲရတဲ့ တစ်ညလေးအတွက် အတူဆွေးရတဲ့ရက်တွေ ဖြစ်မှာပါ"

"ဟ ... ဒုက္ခပါလား။ ရူးလည်းရူးတဲ့ ကိုညီပဲ"

သူတို့ ရယ်ကာမောကာ စောင့်နေမိသည့်တိုင် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က ရောက်မလာခဲ့။ သက်ဇော်နိုင် ခုတင်ပေါ်က ဆင်းသည်။ ဖြေလျှော့ထားသော ပုဆိုးကို ပြင်ဝတ်သည်။

"မမနွယ် ဘာတွေ အလုပ်များနေလဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော်ပဲ သွားတွေ့လိုက်တော့မယ်။ မမနွယ် ကြည့်ပြီးရင် ဆင်းခွင့်တောင်းတော့မယ်ဗျာ"

"သွားကြတာပေါ့"

သက်ဇော်နိုင်နှင့် ဦးယဉ်မျိုး ခွဲစိတ်ကုသဆောင်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

□□□

ခန်းဆီးစ သိမ်းဖယ်ဝင်လာခဲ့သော သက်ဇော်နိုင်နှင့် ဦးယဉ်မျိုးမှာ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ထံမှာ ညော့်သည် တစ်ဦး ရှိနေခဲ့တာ တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ညော့်သည်က စကားတိုးတိုး ပြောနေလျက် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က ခေါင်းငုံ့နားထောင် နေခဲ့၏။ သူတို့နှစ်ဦးက ဝင်လာသူများကို အံ့အားတသင့် လှမ်းမော်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က နေရာမှာ ထရပ်လိုက်သည်အထိ အခြေပျက်သွားခဲ့သည်။ ဦးယဉ်မျိုးက အခြေအနေကို ဦးစွာ ထိန်းသိမ်းလိုက်သူ ဖြစ်ခဲ့သည်။

"ဆောရီးပဲ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်။ ညော့်သည်ရှိနေတာ ကျွန်တော်တို့ သတိမထားလိုက်မိဘူး"

မင်တက်ကြောင်ငေးနေသော သက်ဇော်နိုင်ရဲ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်တွန်းလွှတ်ကာ အပြင်ပြန် ထွက်ဖို့ ပြင်သည်။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ထိုင်ကြပါဦး။ S.T.O ပြီးခဲ့ပြီလား။ ကောင်းရဲ့ မဟုတ်လား။ ကျွန်မလည်း အခုပဲ လာကြည့်မလို့ပါ"

"ကောင်းပါတယ် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်။ ကျွန်တော် လုပ်ပေးလိုက်ပါတယ်"

"ထိုင်ပါဦး။ ဆရာတို့နဲ့ တစ်ခါတည်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ရအောင်"

ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က ထပ်ပြောခဲ့၍ ဦးယဉ်မျိုးနှင့် သက်ဇော်နိုင်တို့က ထိုင်ခုံလွတ်များမှာ ဝင်ထိုင်ခဲ့ ကြသည်။ ညော့်သည်က နှုတ်ဆက်သလို ခေါင်းညိတ်လိုက်လျက် သက်ဇော်နိုင်ကို အထူးသဖြင့် အကဲခတ် နေခဲ့သည်။

"ဒါက စည်သူ၊ ညီသူတို့ဖေဖေ ဒေါက်တာအောင်သူရပါ။ မော်လမြိုင်ဆေးရုံမှာ တာဝန်ကျနေပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဆေးရုံက A.S တွေပါ။ ဒေါက်တာဦးယဉ်မျိုးနဲ့ ဒေါက်တာသက်ဇော်နိုင်ပါ ကိုသူရ"

ဒေါက်တာအောင်သူရက ထိုင်ရာက ထလျက် သူတို့နှစ်ဦးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း လှိုက်လှဲစွာ ပြောလေ၏။

"ကျွန်တော် အောင်သူရပါ။ အခုပဲ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ ပြောနေကြပါတယ်။ ဦးသက်ဇော်နိုင် သတင်း ကြားရတဲ့အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သားတွေကို စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တဲ့ အတွက် သိပ်ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်းတော့ ပြောပါရစေဗျာ"

ညော့်သည်က ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်၏ ခင်ပွန်းဟောင်း ဒေါက်တာအောင်သူရပေကိုး။ အရပ်က ငါးပေ ဆယ်လက်မခန့် ရှိမည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ အနည်းငယ်ပြည့်သည်။ အသားလတ်လတ်။ သန့်ပြန့်မွန်ရည်သော ရုပ်ရည် ရှိသည်။ မထူမပါးသော နီညိုရောင်နှုတ်ခမ်းများက စည်သူနှင့်တူလှတာ သတိထားမိလေ၏။ ယဉ်မျိုးတို့ကဲ့သို့ ဒါဆရာဝန်ပါပဲဟု မိတ်ဆက်ပေးဖို့ မလိုသောသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် အစဉ်သတိရတမ်းတ နေလောက်အောင် သူက ယောကျ်ားပီသစွာ ခန့်ချောနေခဲ့တော့ လေသည်။ သို့ပေမယ့် အစဉ် သတိရတမ်းတ နေသူနှင့် တွေ့နေရသော ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ရဲ့မျက်နှာမှာ ပျော်ရွှင်သောအပြုံးတွေ

ဝေမနေခဲ့တာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်မှာ သောကမကင်းသလို ညှိုးရိပ်သမ်းနေခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင်ကို သတိတရ လှမ်းကြည့်မိတော့ ကိုညီ့မျက်နှာတွင် ဟန်ဆောင်ထားသောအပြုံးတစ်ခု ရှိနေခဲ့လေ၏။

"ဆရာ ဒီသတင်းကြားလို့ လိုက်လာခဲ့တာပါလား"

ဦးယဉ်မျိုးက ယဉ်ကျေးစွာ စပ်စုလေ၏။ ကိုညီ့အတွက်ပေ။ ဒေါက်တာအောင်သူရကလည်း ယဉ်ကျေးစွာ ခေါင်းခါလျက် ...

"မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်လာတာ တခြားကိစ္စတစ်ခုပါ။ ဒီရောက်မှ အကျိုးအကြောင်းသိရလို့ တော်တော် ထိတ်လန့်သွားမိပါတယ်"

စီးကရက်နောက်တစ်လိပ် မီးညှိရင်း ဖြေလေ၏။ ကိုညီ သိလိုမည်ကို ကိုယ်စား မေးပေးမိကာမှ အခြေ အနေ ပိုဆိုးသွားပြီလား မသိ။

"ကျွန်တော် ဒီနေ့ အိမ်ပြန်တော့မလို့ မမနွယ်"

သူ့အတွေးနှင့်သူ ငြိမ်နေသော ခင်ဦးနွယ်သို့ သက်ဇော်နိုင်က ပြောခဲ့၏။ ခင်ဦးနွယ် အတွေးမှ နိုးထခဲ့ကာ ...

"ရတာပေါ့ ... နေကောင်းနေပြီပဲ။ ပြန်လို့ရပါတယ်"

ပြောခဲ့ပြီး ပြန်ငြိမ်သက်နေခဲ့၏။ မမနွယ်၏လက်ရာ သူ့ဝမ်းဗိုက်ပြင်ပေါ်က ချုပ်ရိုးလေးကို သူမ ပြန်ကြည့်ချင်ဦးမလားဟု သက်ဇော်နိုင် စောင့်နေမိသေး၏။ မမနွယ်က ဘာမှ စကားမဆက်ခဲ့တော့။ သူမရဲ့ အတွေးထဲက အကြောင်းအရာတွေက မနေ့ကအထိ သူမ စိတ်ဝင်စားခဲ့သောအကြောင်းအရာ မဟုတ်တော့ သလိုပေ။ သူမက ဒေါက်တာအောင်သူရသို့ တစ်ချက်မော့ကြည့်ခဲ့သည်။ ဒေါက်တာအောင်သူရက မျက်ခုံး မြင့်ကာ အရိပ်အယောင်တစ်ခုခုကို ပြလိုက်သည် ထင်မိ၏။ ဒေါက်တာအောင်သူရ နေရာမှ ထခဲ့သည်။

"ကျွန်တော် မြေလတ်ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတော့ ဆေးရုံကိုပဲ ဝင်လာခဲ့တာ။ ဆေးရုံဝင်းထဲမှာပဲ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာတွေ ရှိမယ် ထင်မိတာ။ အိမ်တောင် မရောက်ခဲ့သေးဘူး။ ကလေးတွေနဲ့ သွားတွေ့လိုက်ပါ ဦးမယ်။ အထက-၂ ကျောင်းဝင်းနဲ့ကပ်ရက် ခြံဝင်းဆိုတော့ ရှာရတာ လွယ်မှာပါ။ ကိုယ်သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ် နွယ်"

ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင်နှင့် ဦးယဉ်မျိုးပါ လိုက်ထခဲ့လေ၏။

"ဆရာတို့နဲ့ ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ကြဦးမှာပါ။ ကျွန်တော် ဒီမှာ ကလေးတွေနဲ့ နှစ်ရက် သုံးရက်လောက် နေလိုက်ဦးမယ် စိတ်ကူးထားတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်"

"ကျွန်တော်တို့ အတူတူသွားကြတာပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း အခုပဲ အိမ်ပြန်တော့မလို့။ ဆရာ့ကို စည်သူတို့ဆီ လိုက်ပို့ပေးပါမယ်"

သက်ဇော်နိုင်က ယဉ်ကျေးစွာပြောတော့၊ ခင်ဦးနွယ်က ဝင်ပြောခဲ့လေ၏။

"သက်ဇော်နိုင်က အခုပဲ ဆေးရုံက ဆင်းတော့မလို့လား။ ကိုယ် မင်းကို ပြောစရာ ကိစ္စလေးတစ်ခု ရှိနေတယ်"ဟု ပြောကာ ဦးယဉ်မျိုးသို့ ခွင့်တောင်းသလို မော်ကြည့်လေ၏။

"ကျွန်တော်နဲ့ သွားကြတာပေါ့ ဆရာ။ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါမယ်"

ဦးယဉ်မျိုးက ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ဝင်ပြောခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင်ကို ထားရစ်လို့ ဒေါက်တာ အောင်သူရ နှင့် အတူ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်အခန်းမှ ထွက်သွားကြလေ၏။

၀၀၀

"သက်ဇော်နိုင် နေကောင်းရဲ့လား"

မမနွယ်၏ နွေးထွေးသောအပြုံးလေးက သက်ဇော်နိုင်အတွင်းစိတ်ထဲက မကျေချမ်းရိပ်များကို လွင့်ပြေး စေခဲ့ပါလေ၏။

"ကောင်းပါတယ် မမနွယ်"

ခင်ဦးနွယ် စကားစဖို့ခက်နေခဲ့၏။ ကျန်းမာလာစ သက်ဇော်နိုင်အတွက် သည်စကားများက ကြမ်းတမ်း ထိရှလွန်းနေမလား။

"ဒီအချိန်မှာ မင်းကို အသိပေးရတာ ကိုယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး သက်ဇော်နိုင်။ ဒါပေမယ့် မပြော ရင်လည်း မဖြစ်လို့ ပြောရမှာပါ"

"ရပါတယ် မမနွယ်။ ကျွန်တော် အရင် သက်ဇော်နိုင် မဟုတ်တော့ပါဘူး။ သွေးတွေ သွင်းထားလို့ သွေးသစ် လောင်းထားတဲ့ သက်ဇော်နိုင် ဖြစ်နေပါပြီ"

သက်ဇော်နိုင်က ခင်ဦးနွယ်ကို နှစ်သိမ့်သလိုပြောရင်း ပြုံးရယ်ခဲ့၏။ သက်ဇော်နိုင် ပိန်ကျသွားခဲ့သည်။ ဆံပင်တွေ ရှည်နေခဲ့၍ ညှဉ်းသိုးသိုးပင် ဖြစ်နေခဲ့လေ၏။ မျက်နှာမှာ ချောင်ကျနေခဲ့ကာ ကြည်လင်စူးရှသော မျက်လုံးချည်းသာ ကျန်တော့သလိုပေ။ ကျန်းမာစမှာ အလဲထိုးနက်မယ့်အဖြစ်တစ်ခုနှင့် သက်ဇော်နိုင် ကြုံရ လေတော့မလား။ နွယ် ပင့်သက်ရှိုက်မိရလေ၏။

"မြေလတ်ဆေးရုံနဲ့ပတ်သက်တဲ့ တိုင်စာအကြောင်း သက်ဇော်နိုင် ကြားပြီးပြီလား"

"စာရေးကြီး တိုင်းရုံးသွားရင်း ကြားခဲ့တယ်ဆိုတာလောက်ပဲ သိတယ် မမနွယ်။ ဆေးရုံရဲ့ ဘယ်ဌာနကို တိုင်တယ်ဆိုတာတောင်မှ ကျွန်တော် မသိသေးပါဘူး "

"ကိုအောင်သူရ ရန်ကုန်ကို ရုံးကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ရောက်ရင်း တိုင်စာအကြောင်း သိလာခဲ့တယ်။ ဒီကိစ္စ ကိုယ့်ကို လာပြောပြတာပဲ သက်ဇော်နိုင်"

သူတို့ဝင်လာကတည်းက မမနွယ် မျက်နှာမကောင်းလှတာ သက်ဇော်နိုင် ပြန်အမှတ်ရမိခဲ့လေ၏။
သူ စိုးရိမ်ပူပင်လာမိကာ ...

"အဲဒီတိုင်စာက မမနွယ်နဲ့တော့ မပတ်သက်ဘူး မဟုတ်လား"

ခင်ဦးနွယ် နာကျင်စွာပင် ပြုံးမိရလေ၏။

"ကိုယ့်ကို တိုင်တာပါပဲ သက်ဇော်နိုင်။ စိတ်မကောင်းစရာ တစ်ခုကတော့ မင်းလည်း ပါနေတယ်။ ကိုယ်တို့ ခွဲစိတ်တဲ့ လူနာတစ်ယောက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး

လူနာရဲ့သားက မကျေနပ်လို့ တိုင်ခဲ့တာပါပဲ”

သက်ဇော်နိုင် အံ့ဩတိတ်ဆိတ်သွားမိရလေ၏။ သူ မမျှော်လင့်မိ။ တစ်ဆေးရုံလုံးမှာ အလုပ်လုပ် နိုင်ဆုံးသူတစ်ယောက်ကို အပြစ်မြင်ခဲ့ပြီဆိုတော့ လောကကြီး ဘာတွေများ ဖြစ်ပျက်ကုန်ခဲ့ပြီလဲ။ မမနွယ်က သက်ဇော်နိုင်ပါ တိုင်ကြားခံရသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းပါဟု ဆိုခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင်ကမူ စိတ်မကောင်း မဖြစ်မိ။ မမနွယ် အတိုင်ခံရမှတော့ သူပါ ပါဝင်ဖို့လိုမည်။ သူက မမနွယ်ကို မထိခိုက်အောင် ကာကွယ်ကာ ထိုအမှုထဲမှ ပ,ထုတ်သွားနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်လိုက်မိလေ၏။

“သက်ဇော်နိုင် စိတ်ထိခိုက်သွားသလား”

“မထိခိုက်ပါဘူး မမနွယ်။ ထင်သလောက် မထိခိုက်ဘူး ဆိုပါတော့။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ သိရေတာ ထဲက ရှင်လျက် ပြန်ထွက်လာပြီးမှတော့ ဘာမှထူးပြီး ထိခိုက်စရာ မရှိတော့ပါဘူး”

သက်ဇော်နိုင် ခွဲစိတ်ကုသခံရသည့်အဖြစ်ကို အခြားသူထံက ကြားရသည်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့ထံက ကြားရ သည်ပဲဖြစ်ဖြစ် နွယ် ခေါင်းငုံ့ငုံ့ထား နားထောင်မိတတ်သည်။ နွယ့်ရင်ထဲမှာ လှိုင်းတစ်ခု ဖြတ်သွားသလို ခံစားရတတ်မြဲပေ။ မျက်နှာပေါ်မှာ ဖြတ်သွားသည်ကတော့ အပူလှိုင်း။ သားတွေနှင့် ပတ်သက်နေသည်မို့ မျက်နှာပူရသည်လေ။

“သက်ဇော်နိုင် အံ့ဩသွားလိမ့်မယ်။ တိုင်တဲ့ကေ့(စ်)က ကိုယ်နဲ့မင်း ဆာဂျရီ လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ဦးမြမောင်ပါပဲ။ ခွဲစိတ်ပြီးတဲ့ သုံးရက်မြောက်မှာ ထင်တယ်။ ဆုံးသွားတဲ့ကေ့(စ်)လေ ... မှတ်မိလား”

“သိပ်ကို မှတ်မိပါတယ် မမနွယ်။ ကျွန်တော်ကုလို့ ကောင်းသွားတဲ့ လူနာတွေနာမည်ကို မမှတ်မိ ရင်သာ ရှိမယ်။ ကျွန်တော်ရှုံးခဲ့တဲ့ ပေးရှင့်တွေကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မေ့လို့မရပါဘူး။ အံ့ဩတာ တစ်ခုပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ တိုင်သလဲဆိုတာ ကျွန်တော်မစဉ်းစားတတ်ဘူး မမနွယ်”

ခင်ဦးနွယ်နေရာမှ လှမ်းကြည့်လျှင် ဆေးရုံအဝင်က စိန်ပန်းပင်လေးနှစ်ပင်ကို လှမ်းမြင်ရနိုင်လေ၏။ စိန်ပန်းပင်လေးတွေက ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြပြီ။ စိန်ပန်းပင်လေးတွေ နောက်ထပ်တစ်နှစ် မကြီးခင် သူမ ပြောင်းရွှေ့ဖို့ သင့်ပြီလား။ သက်ဇော်နိုင်က အတွေးဖြင့် ငြိမ်သက်နေသော ခင်ဦးနွယ်ကို မနှောင့်ယှက်ဘဲ စိတ်ကူးကောင်းသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ငေးနေမိသလိုမျိုး တစိမ့်စိမ့်ငေးကြည့် အတူတိတ်ဆိတ်နေမိခဲ့ လေ၏။

□□□

တိုင်ကြားစာရဲ့ အကျဉ်းချုပ်မှာ ဤသို့ပေ။

မိမိနိုင်ငံခြားမှာ ရှိနေခိုက် မြေလတ်ဆေးရုံတွင် ခွဲစိတ်ကုသခံခဲ့ရသော ဖခင်မှာ ခွဲစိတ်ပြီး မကြာမီ သေဆုံးသွားခဲ့ကြောင်း။ သေဆုံးခဲ့ရခြင်းမှာ ဆရာဝန်စိတ်ကင်းမဲ့သော ဆရာဝန် နှစ်ဦးကြောင့်ဟု မိမိ သံသယ ရှိပါကြောင်း။ ဖခင်ကို ခွဲစိတ်ရာတွင် သာမန်ဆရာဝန်တစ်ဦးကိုသာ ခွဲစိတ်စေခဲ့ခြင်း။ ၎င်းဆရာဝန်မှာ မြေလတ် ဆေးရုံရှိ ခွဲစိတ်မှုမှန်သမျှကို ခွဲစိတ်နေခဲ့ပြီး ခွဲစိတ်အထူးကုဘွဲ့လွန် ရရှိဖို့ ကြိုးပမ်းနေသူတစ်ဦးဟု သိရှိ ရကြောင်း။ လက်ရှိ ခွဲစိတ်အထူးကု ဆရာဝန်မှာ ၎င်းအား အားပေးအားမြှောက် ပြုနေကြောင်း။ အရေးကြီးသော မိမိ၏ ဖခင်ကို ခွဲစိတ်ရာတွင်ပင် အထူးကုဆရာဝန်မှ ဦးဆောင်ခွဲစိတ်ခြင်း မရှိခဲ့။ ထိုကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ဦးစား ပေးမှုကြောင့် ဖခင်မှာ ခွဲစိတ်ခုတင်ထက်က အစမ်းသပ်ခံတစ်ဦးအဖြစ် သေဆုံးခဲ့ရခြင်းဟု သံသယဝင်မိပါကြောင်း။ တိုင်ကြားစာမှာ ရှည်လျားလှသည်ဟု ဆိုခဲ့၏။ အဓိကအချက်များကိုသာ ကိုအောင်သူရက မှတ်သားခဲ့တာ ဖြစ်လေ၏။

တစ်ခါတုန်းက သက်ဇော်နိုင်ကို မခွဲစိတ်မီ တည်ငြိမ်စွာ ရှင်းပြခဲ့သလို ပြောပြနိုင်အောင် နွယ် ကြိုးစား ခဲ့သည်။ သည်စဉ်ကတော့ သက်ဇော်နိုင်က တည်ငြိမ်ရဲရင့်စွာ ရင်ဆိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်လေ၏။ သည်တစ်ကြိမ်မူ နွယ် ပြောပြခဲ့လို့ တစ်ချို့တစ်ဝက် ရောက်ပြီဆိုလျှင် သက်ဇော်နိုင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုင်ရာက ထလျက် နံရံမှာ ကပ်ထားသော စာအုပ်စင်လေးဆီ သွားသည်။ နွယ့်ကို ကျောခိုင်းကာ စာအုပ်တွေကို တဖျတ်ဖျတ် လှန်သည်။ အသက်ရှူမြန်ကာ သူ့ကျောပြင်အနိမ့်အမြင့်လှုပ်ရှားနေခဲ့၏။

နွယ့်စကားဆုံးတော့ တောက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်လေ၏။

"တော်တော်ရယ်စရာကောင်းတာပဲ။ ဘာမှ အခြေအမြစ်မရှိဘဲ ကျွန်တော့်ကိုရော မမနွယ်ကိုပါ ထိခိုက်အောင်လုပ်တာ သက်သက်ပဲ။ အဲဒီလူနဲ့ ကျွန်တော်တွေ့ချင်တယ် မမနွယ်"

သည်လိုဖြစ်လာမှာတွေ နွယ် ခွင့်မပြုနိုင်ပေ။ သက်ဇော်နိုင်အနီးသို့ လျှောက်ခဲ့ရင်း ...

"သက်ဇော်နိုင် သည်လို စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ်တော့ မဖြစ်သင့်ဘူး။ ဒီကိစ္စကို သူတို့ဘက်က မြို့ထဲမှာ လျှောက်ပြောပြီး ကိုယ်တို့ကို နာမည်ဖျက်ရင် ရတာပဲ။ ကိုယ်တို့ ဘယ်လိုမှ လိုက်ပြီး ဖြေရှင်းပြနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့က ဒီလို မလုပ်ခဲ့ဘူး။ အလုပ်ကိုပါ ထိခိုက်အောင်အထိ ရည်ရွယ်တာလည်း ပါတာပေါ့လေ။ ဘောင်ထဲက စနစ်တကျ စွပ်စွဲခဲ့တာဆိုတော့ ကိုယ်တို့ကလည်း သူတို့ကို စနစ်တကျပဲ ပြန်ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းကြရမှာ"

"သူတို့ ... ဟုတ်လား မမနွယ်"

ခင်ဦးနွယ် ရီးသားသော သူ့မျက်လုံးများသို့ ပြုံးမိလေ၏။ စာအုပ်စင်လေးတွင် မှီရပ်လျက် သက်ဇော်နိုင် သို့ ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ပြောခဲ့သည်။

"ကိုယ်တို့ ပေးရှင့် တစ်ယောက်ကို ခွဲတဲ့အခါ ဒီဆရာဝန်က ဆာဂျင်အဖြစ် ခွဲတာလား၊ ဒီဆရာဝန်က လက်ထောက်အဖြစ် ခွဲတာလားဆိုတာ ပေးရှင့်တွေ အတိအကျ သိကြလို့လား။ အတူတူခွဲကြတယ် ဆိုတာသာ သိတာ မဟုတ်လား။ အခု တိုင်စာမှာတော့ တိတိကျကျ ပါနေတယ်။ သက်ဇော်နိုင် ဘွဲ့လွန်ယူဖို့ ရည်မှန်းထားတာတောင် ပါနေသေးတယ်။ ကိုယ် စဉ်းစားကြည့်နေမိတာလေ။ တိုင်တဲ့သူမှာ အဖော်တစ်ယောက် ရှိနေမယ်။ အဲဒီတစ်ယောက်က ဆေးရုံရဲ့ အလေ့အထကို နားလည်နေတဲ့ တစ်ယောက်များ ဖြစ်မလားလို့"

သက်ဇော်နိုင် အတွေးထဲမှာ ရှင်းသွားခဲ့သည်။ တစ်ခုခုကို သိလိုက်သလို ရှိလေ၏။ သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်က အံ့သြခြင်း၊ မယုံနိုင်ခြင်း အရိပ်အယောင်တို့ကို ခင်ဦးနွယ် မြင်လိုက်ရရင်း ...

"ဘယ်လိုလဲ ဟင်"

"ကျွန်တော် နားလည်ပြီ မမနွယ်"

"နားလည်ရင် ကိုယ်တို့ စိတ်ထဲမှာပဲ ထားလိုက်စို့။ အထင်ဆိုတာကလည်း မှားနိုင်သေးတာပဲ။ ကိုယ်တို့ကို ဒီလို နောက်ဆက်တွဲတွေ ဖြစ်လာဖို့အထိ ရည်ရွယ်ချင်မှ ရည်ရွယ်မှာပါ။ မရည်ရွယ်ဘဲ ဆေးရုံက စကားကို အပြင်မှာ ပြောလိုက်မိတာ သက်သက်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ"

"အဲဒီစကားကို ပြောလိုက်တဲ့အချိန်မှာတော့ စေတနာမှန်နဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး မမနွယ်"

ခင်ဦးနွယ် ပင့်သက်ရှိုက်မိသည်။

"စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့က လာတော့မှာပဲ။ အဲဒီကျရင်တော့ တစ်ဆေးရုံလုံးလို အစစ်ဆေးခံကြရမှာပါပဲ။ ကိုယ်နဲ့ သက်ဇော်နိုင်ကတော့ အဓိက အစစ်ဆေးခံရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေပေါ့ကွာ။ ဒီညနေတော့ ဆရာ ဦးအောင်မြင်ကို ကိုယ်ပြောပြရမယ်။ ဆရာလည်း ဒီအတွက်နဲ့ အတော်ဦးနှောက်ခြောက်နေခဲ့ရတာ"

"အစ်ကို့ကိုရော ကျွန်တော် ပြောပြရမလား မမနွယ်"

"မပြောနဲ့ဆိုလည်း ကိုညီရဲ့ အစ်ကိုကိုတော့ ကြာကြာ မျိုသိပ်ထားနိုင်မှာ မို့လို့လား။ အထင်တွေတော့ မပါစေနဲ့ပေါ့လေ"

ခင်ဦးနွယ်က သက်ဇော်နိုင်နှင့် ဆရာယစ်တို့၏ ရင်းနှီးချစ်ခင်မှုကို ကျီစယ်သလို ဆိုလေ၏။

မမနွယ်၏ မျက်လုံးညိုများထဲမှာ အေးဆေးနူးညံ့ရိပ်ကို မြင်နိုင်နေဆဲ။ နှုတ်ခမ်းတွင် အပြုံးလည်း ရှိမြဲပေ။ ထိုအပြုံးနောက်မှာတော့ စိတ်ရှုပ်ထွေးနွမ်းလျရိပ် ရှိနေခဲ့သလို သူထင်မိလေ၏။ သက်ဇော်နိုင်က ကြမ္မာဆိုးကို ရရင့်တည်ငြိမ်စွာ ရင်ဆိုင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုကြလျှင် မမနွယ်ကမူ အေးဆေးနူးညံ့စွာ ရင်ဆိုင်ချင်တာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

"မနေ့ညက ဦးတို့၊ တင်မေစုတို့ လာနှုတ်ဆက်ကြမှ ဒီနေ့ ပြန်ကြမယ်ဆိုတာ

သိရတယ်။ ခွင့်က ရှောင်တခင်ခွင့်နဲ့မို့ မင်းလည်း အခြေအနေကောင်းနေလို့ ရန်ကုန်ပြန်ကြတော့မယ်ဆို။ ဒီနေ့ ပြန်ဖြစ်ကြ သလား"

သက်ဇော်နိုင် သတိလွတ်သွားသော အတွေးတွေ၊ အကြည့်တွေကို ရုပ်သိမ်းလျက် ဖြေရသည်။

"ပြန်ဖြစ်ပါတယ် မမနွယ်။ မနက်စောစောက ကားဂိတ်ကို ဆရာဦးအောင်မြင်ကားနဲ့ လိုက်ပို့ခိုင်း လိုက်တယ်တဲ့"

"သက်ဇော်နိုင်ရော ဘယ်တော့ခွင့်ယူပြီး ရန်ကုန် လိုက်မလဲ"

"အစကတော့ သုံးလေးရက်နားပြီး ရန်ကုန်သွားဖို့ပါပဲ။ စစ်ဆေးရေးကိစ္စ ပေါ်ခဲ့တော့ ကျွန်တော် ခွင့်ယူလည်း ခွင့်က ပြန်လာအစစ်ခံရမယ် ထင်တယ်။ ဖေဖေနဲ့ ကျွန်တော် ဒီည ဖုန်းပြောလိုက်ဦးမယ် မမနွယ်။ ကျွန်တော် သက်သေအဖြစ် အစစ်ခံရဖို့ ရှိတယ် ပြောရမှာပဲ။ ကျွန်တော် အတိုင်ခံရတာလို့သိရင် ဖေဖေ စိတ်ပူနေဦးမယ်။ ဖေဖေကတော့ ချုပ်ရိုးဖြေပြီး ကျွန်တော် ခရီးသွားရဖို့ စိတ်ချရရင် ဦးလေးကြီးနဲ့အတူတူ လာခဲ့ကြလို့ မှာသွားခဲ့တာ"

ခင်ဦးနွယ် ဘာမျှအရေးမကြီးသည့်ကိစ္စတစ်ခုကို အကူအညီတောင်းသလိုမျိုးဖြင့် ပေါ့ပါးစွာ စကားဆို ခဲ့သည်။

"သက်ဇော်နိုင်အိမ်မှာ ဧည့်သည် နည်းသွားရင် ကိုယ် ဧည့်သည်တစ်ယောက် ပို့ပေးချင်တယ်။ ကျွေးမွေး ဧည့်ခံတာတော့ ကိုယ့်အိမ်က တာဝန်ယူမှာပါ။ ဖြစ်မလား "

"ရပါတယ်။ ပို့လေ မမနွယ်။ ဘယ်သူ့ကိုလဲ"

ခင်ဦးနွယ်က သက်ဇော်နိုင်ကို မကြည့်။ ခင်ဦးနွယ် မဖြေမီပင် အဖြေကို သက်ဇော်နိုင် သိသွားလျက် သူ့ရင်ထဲသို့ ပျော်ရွှင်မှုတွေ စီးဝင်လာခဲ့လေ၏။

"ကိုအောင်သူရလေ။ နေဦးမယ်ဆိုတာ ခုန သူပြောသွားမှ ကိုယ်သိတာ။ မြို့ထဲက `နေလ´မှာ တည်း မလားတော့ မသိဘူး။ မတည်းရင်တော့ စည်သူ၊ ညီသူတို့နဲ့ နီးနီးနားနား မင်းဆီပဲ ပို့ထားလိုက် မယ်နော်။ ကံမကောင်းရင်တော့ တည်းမယ့်သူက လူတစ်ယောက်နဲ့ မျောက်နှစ်ကောင်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွား နိုင်တယ်"

"သိပ်ရတယ် မမနွယ်။ ကျွန်တော့်တည်းခိုခန်းက သန့်သန့်လေးပါ"

သက်ဇော်နိုင် အပျော်အပြုံးများဖြင့် ပြောလေ၏။

❖❖❖

ညနေ ဆေးခန်းမသွားမီ အချိန်ကတော့ သိပ်မရ။ ကိုညို့အခြေအနေကို သိလိုသည်နှင့် ဆေးခန်း အသွားမှာ ကိုညီအိမ်သို့ ကူးခဲ့သည်။ ကိုညီက အိမ်ရှေ့ဝရန်တာမှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်လေးချလျက် ထွက်ထိုင် နေခဲ့သည်။ ကိုညီ အတော်ကျသွားခဲ့သည်။ ကိုညို့ကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းမိ။ ကိုညီ ထွက်ထိုင် နေသော ဝရန်တာလေးမှာ ကွက်လပ်လေးခြားပြီး ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်၏ ဝရန်တာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်လေ၏။ သူလည်း မှားသည်။ ကိုညို့ကို ချစ်စနိုး စနောက်မိခဲ့သည်။ နှစ်ယောက်လုံးကို ယှဉ်မျိုး ချစ်ခင်ပေမယ့် မဖြစ် နိုင်သည့် ကိစ္စတစ်ခုပဲ။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်နှင့် ဒေါက်တာအောင်သူရ ကြည့်ရသည်က ပြေလည်ကြပုံရ၏။ သားတွေကို အကြောင်းပြုပြီး အဖေနှင့်အမေ မကြာခဏ တွေ့ကြသည့် ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာ ကိုညီမပါသင့်။

သည်နံနက်မှာ ဒေါက်တာအောင်သူရက ရုတ်တရက်လို မြေလတ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဗီဒီယို ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ဒုတိယအချစ်က နိုင်ငံခြား ထွက်သွားလို့ သို့မဟုတ် ပြောစကား ဆိုစကား နားမထောင်၊ ညဉ့်နက် သန်းခေါင်ကျမှ ကားတစ်စီးနှင့် ယောကျာ်းဖော်တွေက လိုက်ပို့၊ ပြန်လာတတ်လို့ ပထမအချစ်ဆီ ဘက်(ခ်)ဂီယာနှင့် ပြန်ဆုတ်လာတာတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ဆရာယစ် တွေးနေမိလေ၏။ ပြန်ဆုတ် ခဲ့ရင် သူမကလည်း ဆီးလို့ကြိုဆိုနေမလားပဲ။ သို့ကြောင့်ပဲပေါ့။ မိန်းမဆိုတာ ဘယ်လောက်ပဲ ထူးချွန် ပြောင်မြောက်၊ ကာယိန္ဒြေကြီးကြီးဆောင်ထားလည်း နှာခေါင်းမရှိရင် အတော်ခက်မယ့် အမျိုးအစားများပါပဲ။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကို နမြောဖို့တော့ ကောင်းသည်။ သူမအရည်အချင်းတွေကို ပြောတာပါလေ။ ကိုညို့ကို ဇာတ်လမ်းတွေနှင့် ရှင်းရှင်းလေး ဖြစ်စေချင်သည်။

"လာ … အစ်ကို။ အစ်ကို ကလင်းနစ် မသွားသေးဘူးလား"

"အခု သွားမလို့လေ။ နေ့လယ်က မင်းကို သတင်းလာမေးတဲ့ အေးသီတာသန်းကွာ။ `နေလ´ပိုင်ရှင်ရဲ့ သမီးလေ။ သူနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဆေးရုံရောက်လာ သေးတယ်။ မင်း ဆေးရုံဆင်းသွားပြီ၊ အိမ်လိုက် သွားလိုက်လို့ ကိုယ်ညွှန်လိုက်တယ်"

ထိုမိန်းကလေးငယ်များမှာ မိန်းမပီသကြသည်။ လှပသည်လေ။ ကိုညို့အနီးမှာရှိသော မိန်းကလေးများကို ကိုညီ မြင်စေချင်လေသည်။ သက်ဇော်နိုင်က ရိုးရိုးပဲဖြေ၏။

"လာတယ်တဲ့။ ဦးလေးကြီး ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က အိပ်ပျော်နေတယ်။ ဦးလေးကြီးကိုပဲ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားကြတယ်တဲ့"

"မင်းကလည်း အရေးထဲ အိပ်ပျော်နေရတယ်လို့ပဲ"

"ဟာ အစ်ကို … ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ"

"ကိုယ် ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ကိုညီ ဘာဖြစ်နေလဲ လာကြည့်တာ"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အစ်ကို့ကို ကျွန်တော် ပြောစရာတွေရှိတယ်။ အခုပြောရင် အစ်ကို ကလင်းနစ် နောက်ကျသွားလိမ့်မယ်။ ကလင်းနစ်က ပြန်ရင် အစ်ကို ဒီမှာ ထမင်းလာစားလေ။ ဒေါက်တာ အောင်သူရနဲ့လည်း စကားပြောရအောင်"

"ဒေါက်တာအောင်သူရနဲ့ ..."

"သူ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ တည်းဖို့ မမနွယ်က စီစဉ်ထားခိုင်းတယ်။ အဘချက်တို့၊ မောင်တင်လှတို့ ပစ္စည်းတွေတောင် လာပို့သွားပြီ"

ယဉ်မျိုး မျက်ခုံးတွေ မြင့်မိသည်အထိ အံ့ဩသွားခဲ့သည်။

"အရည်အချင်းတွေ ထွက်ပေါ်နေတာလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု မကုန်ခန်းနိုင်တော့ပါလား"

ယဉ်မျိုးနှုတ်မှ ဖွင့်ဟမိလေတော့၏။ သက်ဇော်နိုင်က ဦးယဉ်မျိုး တအံ့တဩ ရှိနေသည်ကို ပြုံးစေ့စေ့ ကြည့်နေခဲ့သည်။

"ဒါကြောင့် မင်းက ဒူးကလေး နန့်နေတာကိုး။ ကိုယ်က မင်းကို ခုတင်ပေါ်မှာ နဖူးပေါ် လက်တင်ပြီး တွေ့ရမလား၊ လက်ပေါ် နဖူးတင်ပြီး တွေ့ရမလားလို့ လာကြည့်တာ"

သက်ဇော်နိုင် ခေါင်းမော်၍ ရယ်မောသည်။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ။ မိန်းမတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ မင်းအလေးထားပြီး စဉ်းစားရမယ့် နှာခေါင်းကိစ္စက ရှိနေတယ်"

"အစ်ကို ကလင်းနစ် နောက်ကျတော့မယ်။ သွားတော့လေ"

"တို့တောစကားရှိတယ်ကွ။ မိန်းမဆိုတာ အုန်းပင်ပေါ်က အုန်းသီး ကြွေရင်တောင် သွားလေသူကြီး ကျောကို ထုတဲ့အသံနဲ့ တူလွန်းလို့ဆိုပြီး ငိုချင်ငိုတတ်တဲ့အမျိုးကွ"

"အစ်ကို ... ဆေးခန်းမှာ ပေးရှင့်တွေ စောင့်နေတော့မယ်"

"ငါ့လို နေနိုင်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပဲ။ မနေနိုင်ရင်တော့ ..."

"ဟာ အစ်ကိုကလဲ ... သွားပါတော့ဆိုဗျာ"

သက်ဇော်နိုင်က ဦးယဉ်မျိုးကို အတင်းတွန်းလွှတ်မှ သူ တဟားဟားရယ်ရင်း ဝရန်တာလေးမှ ဆင်းခဲ့ လေ၏။

□□□

"ဒါက ဘာသဘောလဲ နွယ်"

ခင်ဦးနွယ်က ခေါင်းငုံ့ပြုံးနေမိသည်။ ကိုသူရ စိတ်ဆတ်တာ၊ မွေးချင်းများမှာ အငယ်ဆုံးမို့ အနိုင်ရယူ လိုတတ်တာ၊ အတ္တကြီးချင်တာတွေ ခင်ဦးနွယ် သဘောပေါက်ပြီးသားပါ ကိုအောင်သူရရယ်။ သူ့အတွက် အိပ်ရာ နေရာကအစ နွယ် အိမ်က ပို့ကာ သက်ဇော်နိုင်အိမ်မှာ တစ်ခန်းယူလိုက်ပြီး ပြင်ဆင်ထားပေးစေခဲ့သည်။ ကိုသူရ စိတ်တိုတောင်းသွားခဲ့တာ သိပေမယ့် တစ်ပတ်မှာ လေးရက် စိတ်ကောက်တတ်သူကို တစ်ချော့တည်း ချော့စရာ မလိုတော့တဲ့ ခင်ဦးနွယ် ဖြစ်ခဲ့ပြီလေ။ ချော့မော့ခြင်း၊ ဖျောင်းဖျခြင်းတို့ မပါဝင်သော သာမန်ပြောရိုး ပြောစဉ်ဖြင့်သာ ခင်ဦးနွယ် ပြောပြခဲ့သည်။

"ကိုသူရတို့သားအဖတွေ နီးနီးနားနားနေချင်မလားလို့ နွယ်စီစဉ်လိုက်တာပါ။ မြို့ထဲမှာ တည်းချင် ရင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ `နေလ´တို့၊ `ရွှေညော့်သည်´တို့က နွယ့်ပေးရှင့်တွေရဲ့ တည်းခိုခန်းတွေပဲ"

"သားတွေရဲ့အိမ်မှာ အဖေတည်းတော့ကော ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ"

"သားတွေရဲ့အိမ် မဟုတ်ဘူးလေ။ သားတွေရဲ့ အမေအိမ်မို့လို့ပါ ကိုသူရ။ နွယ်က ဒီမြို့မှာ အိမ်ထောင် ဦးစီးအဖြစ် သားတွေနဲ့အတူ ရပ်တည်နေရတဲ့ ဝန်ထမ်းမိန်းမ တစ်ယောက်ပါ။ ဆေးရုံရဲ့အမြင်၊ မြို့လူထုရဲ့ အမြင်က နွယ့်အပေါ်မှာ ကြည်လင်စေချင်ပါတယ်။ အရေးကြီးတဲ့ အမြင်တစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်။ မေသန္တာရဲ့ အမြင်။ အမြင်တွေအားလုံး သန့်ရှင်းကြည်လင်မှ ဖြစ်မှာပါ"

"ရတယ်။ ခင်ဗျားသဘော"

ဒေါက်တာအောင်သူရ မျက်နှာညိုညိုဖြင့် ဆိုလေ၏။

"ဆရာယစ်က နွယ့်ထက်ကြီးတဲ့သူဆိုတော့ ပြောဖို့အားနာတယ်။ သက်ဇော်နိုင်ကိုတော့ သူလည်း ဆေးရုံဆင်းစမှာ စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ သဘောလည်း သက်ရောက်တာပေါ့။ သူ့ကျေးဇူးကလည်း ရှိသေး တယ်လေ"

"စကားတွေ ဘယ်လိုအရမ်းတတ်လာတာလဲ"

ဒေါက်တာအောင်သူရ၏ တမင်ညိုပုပ်ထားသော မျက်နှာ ပြေလျော့ရလေ၏။

"နွယ်က အရမ်းပြောင်းလဲသွားတာပဲ။ အရင်တုန်းကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာတွေဖြစ်ပျက်နေလဲ ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး။ အခုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သိပ်ဂရုစိုက်နေခဲ့ပြီပဲနော်"

နွယ့်ရဲ့ ဘဝပေးအသိတွေ၊ အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံတွေအကြောင်းကို သိရရင် ကိုအောင်သူရ ပိုအံ့ဩသွားမယ်။ နွယ်မပြောဖြစ်ပါ။ နားလည်စာနာတတ်မည်လည်း မဟုတ်ပါ။

"ကိုသူရလည်း ပြောင်းလဲခဲ့ပါတယ်။ မေသန္တာရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့် ထင်ပါရဲ့။ မေသန္တာက ကိုသူရကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံဘူး၊ ဂရုစိုက်လှတယ်လို့ နွယ်ကြားနေပါတယ်။ ကိုသူရ ကံကောင်း တာပဲ"

ခင်ဦးနွယ် သည်စကားကိုတော့ ပြုံးထေ့စွာ ပြောမိခဲ့သည်။

မေသန္တာက ကိုသူရရဲ့ ဆေးခန်းတင်မက ဆေးရုံသို့ပါ လိုက်ပါအချိန်ပြည့် ရှိတတ်ခဲ့သည်။ ကိုသူရ ညဘက် Round ရင် အရေးပေါ် ထရရင် မေသန္တာ မပျက်မကွက် လိုက်ပါခဲ့တတ်သည်ဆိုပဲ။

ဒေါက်တာအောင်သူရ မခံချိမခံသာဖြစ်သွားခဲ့ပေမယ့် သူက ခပ်တည်တည်ပင် ပြန်ပြောခဲ့လေ၏။

"ကိုယ်က ဆိုးတော့မဆိုးပါဘူး။ မိန်းမရတော့ အမြဲကံကောင်းတတ်ပါတယ်"ဟု ပြောကာ တည်းအိမ်သို့ သွားကြဖို့ အိမ်အောက်မှာ စောင့်နေသော ညီသူနှင့် စည်သူထံသို့ ဆင်းသွားခဲ့လေ၏။

□□□

လက်ထောက်ဆရာဝန် အိမ်သုံးလုံးမှာ တန်းစီ၍ရှိခဲ့သည်။ သွပ်မိုး၊ ပျဉ်ကာ၊ ပျဉ်ခင်းလျက် အုတ်ဖိနပ်ခံ ဆင်တူအိမ်လေးများဖြစ်၏။ သူနာပြုတန်းလျား၊ အလုပ်သမားတန်းလျားများသို့ နွယ်ရောက်ဖြစ်သည့်အခါ ရှိသည်။ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စတွေ ကြည့်ပေးရင်းဖြင့်ပေ။ ဆရာဝန်အိမ်များသို့မူ ရောက်ခဲလှသည်။ ဆေးရုံဆရာဝန်တစ်ယောက်အဖို့ အိမ်မှာနေသည့်အချိန်ထက် ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းမှာပဲရှိသည့် အချိန်ကလည်း ပိုများသည်လေ။ အရင်က မရောက်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ကိုသူရရောက်ပြီးမှ နွယ်ရောက်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

လမ်းမနှင့် အနီးဆုံးအိမ်က သက်ဇော်နိုင်အိမ်၊ အလယ်တွင် ဆရာယစ်၊ အတွင်းဆုံးအိမ်က ဒေါ်မူယာ အိမ်ဖြစ်လေ၏။ နွယ့်အိမ်ရှေ့က မြေနီလမ်းလေးက ဆရာမများတန်းလျားရှေ့က ဖြတ်ပြီး ဆရာဝန်များ အိမ်ရှေ့သို့ရောက်ကာ တစ်ဖက်ဝင်ပေါက်မှ တစ်ဆင့် မန်ကျည်းပင်တန်း လမ်းလေးပေါ်သို့ ပေါက်သွားခဲ့လေ၏။ နွယ်က ထိုလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်ခဲ့သည်။ ဝန်ထမ်းတန်းလျားများမှ တွေ့သမျှ ဝန်ထမ်းများကို နှုတ်ဆက်လာသည်။ ဒေါ်မူယာအိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်ခဲ့လျှင် ...

"မူယာရေ၊ သက်ဇော်နိုင်အိမ်မှာ ရေနွေးကြမ်းဝိုင်းရအောင်လေ။ အားရင် ကူးခဲ့ပါလား"ဟု နှုတ်ဆက် ခဲ့သည်။

ပထမနေ့မှာ မူယာ ထွက်မလာ။ မူယာနှင့်အတူနေသော အန်တီကြီးသာ ထွက်လာနှုတ်ဆက်ခဲ့၏။

"ဩော် ... အန်တီက ဘယ်သူများလဲလို့။ ငယ်မူငယ်သွေးနဲ့ ဂျင်းရှပ်တွေ ဘာတွေဝတ်လို့ဆိုတော့လေ။ လူတွေ ဘာတွေတောင် မှားနေမိတာ။ တို့ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်နေတာကို:"

ခင်ဦးနွယ်ရင်ထဲ အောင့်သက်သက်ဖြစ်လေအောင် နှုတ်ဆက်တတ်ပါပေ၏။ အိမ်မှာ အမြဲဝတ်နေကျ ရှပ်နှင့် တရုတ်ချည်ချောလုံချည်လေး ဝတ်လာတာတောင်မှ အပြောက မလွတ်။

"အန်တီလည်း တီရှပ်စတစ်ကာလေးနဲ့ဆိုတော့ နွယ်က လူမှားသွားမိတယ်။ မူယာတို့ ညီအစ်မတွေများ ရောက်နေသလားလို့။ အန်တီ သိပ်နုတာပဲနော်"

အန်တီကြီး ရှက်စနိုးပြုံးလေ၏။

"မူယာပါ ဒေါ်နွယ်ရယ်။ သူနဲ့ ဆင်တူဝတ်ရမယ်ဆိုပြီး အဟင်းဟင်း ..."

"အဲဒီ မစ်(ခ်)ကီမောက်(စ်)ဒီဇိုင်းလေးနဲ့ အန်တီနဲ့ သိပ်လိုက်တာပဲ။ မူယာ့ကို ပြောလိုက်ပါနော်။ သက်ဇော်နိုင်တို့ အိမ်မှာ လူစုမိနေကြတယ်။ ရေနွေးကြမ်း သောက်ရအောင် လာခဲ့ပါလို့။ အန်တီရော ပျင်းရင် လာခဲ့ပါလား။ အမြဲတွေ့နေကြပေမယ့် စကားတောင် ကြာကြာဝိုင်းဖွဲ့ မပြောဖူးဘူးနော်"

"မူယာ ရေချိုးနေလို့ကွဲ့။ အန်တီ ပြောလိုက်ပါ့မယ်"

အလယ်အိမ်မှာ ဆရာယစ်က အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် စကားပြောသံကို ကြားနေရလေ၏။ အိမ်ချင်း ကလည်း လက်တစ်ကမ်းစာသာ ဝေး၏။ အိမ်ပေါ်အိမ်အောက် အသံမြှင့်ပြောလိုက်ရင် အတိုင်းသား။ မိန်းမ တွေရဲ့ စကားများကို ကြားရတာ ရယ်မောဖွယ် အတိပဲ။ သူတို့ကို များများကန့်သတ်ဖို့မလို။ အဆိတ်အဆွ၊ အတို့အထောင်မပါတဲ့ စကားကလွဲလို့ စကားမပြောရဟုသာ ဥပဒေပြဌာန်းလိုက်လျှင် အသံတွေ တိတ်ဆိတ် သွားမှာ ဖြစ်လေ၏။ ထိုအရာတွေ မပါဘဲ သူတို့ စကားပြောတတ်မှာမှ မဟုတ်ဘဲလေ။ သို့သော် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် သည်တစ်ကြိမ်မှာ အန်တီကြီးကို မိန်းမပီသစွာ ပြန်ပြောခဲ့ပုံကိုမူ နောက်တစ်ကြိမ် နောက်တစ်ကြိမ်ဟု သူအားပေးချင်စိတ်ပင် ပေါ်မိသည်။ သူ့မှာလည်း အိမ်နားနီးချင်းမို့ အန်တီကြီးရဲ့ လေဘေးဒုက္ခမှ မလွတ်ကင်း နိုင်သူလေ။

၀၀၀

အစ်ကို ဦးယဉ်မျိုးကို သက်ဇော်နိုင် ပြောခဲ့လေ၏။

ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် မှာထားသည့် အတိုင်း စိတ်အထင်တွေတော့ မပါ။ သက်ဇော်နိုင် စကားဆုံးသည်အထိ ဦးယဉ်မျိုး စိတ်ဝင်တစား နားထောင်သည်။

"ဒါကတော့ အဆုံးစွန် မိန်းမပီသပြလိုက်တာပေါ့ ကိုညီ"

ဦးယဉ်မျိုး မှတ်ချက်ပြုလေ၏။ ဦးယဉ်မျိုးရဲ့ လုပ်သက် ၁၆-နှစ်မှာ ဘဝလည်း စုံသဖြင့် တိုင်စာ၊ ပစ်စာတွေနှင့် မစိမ်း။ ကိုယ်တိုင် တိုင်ကြားခံရ၍ အစစ်ဆေးခံရတာမျိုး မဖြစ်သေးရင်ရှိမည်။ သက်သေအဖြစ် အစစ်ခံခဲ့ရဖူးသည်။ စစ်ဆေးရေးဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်၊ အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် စစ်ဆေးပေးခဲ့ရ၊ အရေးယူပေးခဲ့ရတာတွေလည်း ရှိလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ မိမိဌာနက မဟုတ်ဘဲ အခြားဌာနက ဝင်စစ်ခိုင်း၍ အပိုဆုပေါက်ရတာလည်း ရှိသည်။ တိုင်ကြားစာ၏ အကြောင်းအရာအလိုက် လိုအပ်လျှင် ဆေးရုံဝန်ထမ်း အားလုံး၊ ဆေးရုံ ကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့နှင့် မြို့ခံများကိုပါ ခေါ်စစ်ဆေးရ၏။ စစ်ဆေးရတာလည်း မသက်သာ။ ဆင်တူမေးခွန်းများကို ထပ်တလဲလဲမေးရ၍ စိတ်မောငြီးငွေ့စရာကြီးဖြစ်လေ၏။ တစ်ခါက မြို့နယ်ဆရာဝန်တစ်ဦးသို့ စစ်ဆေးသည့်အဖွဲ့တွင် ဒေါက်တာ ယဉ်မျိုး အဖွဲ့ဝင်အဖြစ်ပါခဲ့သည်။ မြို့နယ်ဆရာဝန်ကို စစ်ဆေးရသည်ဆိုတော့ တစ်မြို့နယ်လုံးက ကျန်းမာရေး ဝန်ထမ်းတွေကို ခေါ်စစ်ဆေးရ၏။ နေ့စဉ် နံနက် ၈-နာရီက ညနေ ၅-နာရီအထိ ဆက်တိုက်သုံးရက် စစ်ယူရ လေ၏။ စစ်ဆေးချက်များ၊ ပြန်လည်သုံးသပ်သော အစီရင်ခံစာများ ရေးရ၏။ စစ်ဆေးသူတွေလည်း မော၊ စစ်ဆေးခံရသူအဖို့တော့ ဆိုဖွယ်မရှိပြီ။ ထိုမြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီးမှာ ဖျားပင်ဖျားယူလေ၏။ ဦးယဉ်မျိုးက အတွေ့ အကြုံများရှိပေမယ့် သက်ဇော်နိုင်ရော ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ပါ အတွေ့အကြုံ မရှိကြ။ တိုင်ထားသည့် အကြောင်းအရာ အရတော့ ပူပင်စရာမရှိဟု ဦးယဉ်မျိုး ထင်မိလေ၏။

"ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ ကိုညီ။ တိုင်ထားတဲ့ အကြောင်းအရာက ဆေးရုံသဘောသဘာဝကို သိထားတဲ့သူ အဖို့တော့ နားလည်လွယ်တဲ့ ကိစ္စပါ။ စစ်ဆေးတာလည်း ဒီသဘောသဘာဝကို နားလည်တဲ့ ဆရာဝန်တွေပဲ လာစစ်ကြမှာ။ တိုင်စာမှာ ပါတဲ့အချက်က အရေးယူလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဆာဂျင်ရှိတဲ့မြို့မှာ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စ။ ဆာဂျင် ကိုယ်တိုင်ခွဲတာ မဟုတ်လို့သာ အရေးယူရရင် တစ်လောကလုံးကို လိုက်အရေးယူနေရတော့မှာပေါ့"

ဒေါက်တာယဉ်မျိုး သက်ဇော်နိုင်ကို ဖျောင်းဖျနေရင်း ခင်ဦးနွယ်နှင့် ကိုညီ တိုင်စာကိစ္စတွင် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က တာဝန်မခံဘဲ ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်သွားနိုင်သည်ကို အတွေ့အကြုံများသူပီပီ မြင်လိုက်မိ ပေ၏။ သူ ကြုံလည်း ကြုံဖူးလှပြီလေ။ သို့သော် ခင်ဦးနွယ်ကမူ သည်လိုတော့ မလုပ်တန်ရာ။ ခင်ဦးနွယ်အပေါ် သူ့ရဲ့ယုံကြည်မှုက သူမလည်း မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟူသောအချက်ကပင် ပယ်ရှားမပစ်နိုင်။ ဦးယဉ်မျိုး သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩယူရတော့မလို။

သက်ဇော်နိုင်ကမူ စိတ်ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မရှိသေးပေ။ ဦးမြမောင်နှင့်ပတ်သက်၍ ခံစားခဲ့ရသလိုပင် ခုလည်း တစ်စတစ်စ ထိခိုက်တုန်လှုပ်ချင်ခဲ့လေ၏။ သက်ဇော်နိုင် နားမလည်စွာ မေးမိသည်။

"အရေးယူလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုရင် တိုင်တဲ့သူအတွက် ဘာအကျိုးအမြတ်ရှိနိုင်မှာမို့လဲ အစ်ကို" ဦးယဉ်မျိုး စိတ်မကောင်းစွာ ပြောရတော့သည်။

"သိပ်ရှိတာပေါ့ကွာ။ အခုကိုပဲ မင်းတို့ စိတ်များနေရပြီ။ ကိုညီနဲ့ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် အရေးယူမခံရဘဲ အမှုပိတ်လိုက်ပြီပဲထား။ မြေလတ်ဆိုတာ မကျဉ်းမကျယ် လမ်းဆုံမြို့ကလေး။ ဆေးရုံမှာ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်နဲ့ သူ့လက်ထောက်ဆရာဝန်ကို ဌာနဆိုင်ရာက လာစစ်ဆေးတယ်ဆိုတာနဲ့တင် တစ်မြို့လုံးမှာ ပြောစရာရပြီလေ။ သေသေချာချာမသိဘဲ အထင်အမြင် တစ်မျိုးဖြစ်ခဲ့ရင် လူမှုရေးတွေ၊ G.P တွေ ထိခိုက်နိုင်တာပေါ့။ တိုင်တဲ့သူ ကတော့ အဲဒါတွေ နားမလည်ဘူး။ သူကတော့ အလုပ်ကိုပါ ထိခိုက်စေလိုတဲ့ဆန္ဒရှိလို့သာ တိုင်ခဲ့တာပဲ"

သက်ဇော်နိုင် ငိုင်ကျသွားခဲ့လေ၏။ မမနွယ်အတွက် အရင်ဆုံး စဉ်းစားမိသည်။ ပွဲခင်းထဲမှာ သူ ဒဏ်ရာရကာ အရေးပေါ်ခွဲစိတ်ခဲ့ရသည်နှင့်ပင် သူတို့ဆေးရုံက မြို့ရဲ့ အာရုံစူးစိုက်မှုကို ခံနေရပြီ။ မြို့ခံ လူနာနှင့် ဆေးရုံပြဿနာ ဖြစ်လာခဲ့ပြန်တော့ ထိုပြဿနာ၏ အဓိကပစ်မှတ်မှာ သူနှင့် မမနွယ်။ သက်ဇော်နိုင် ပင့်သက်ရှိုက်မိရလေ၏။

"ကျွန်တော်က အရေးမကြီးဘူး အစ်ကို။ မမနွယ်အတွက်ပဲ စိုးရိမ်မိပါတယ်။ မမနွယ် သိပ်များ စိတ်ထိခိုက်နေမလား မသိဘူး"

သည်တစ်ကြိမ်တော့ ဦးယဉ်မျိုး သက်ဇော်နိုင်ကို မရယ်မောလိုတော့ဘဲ ကရုဏာသက်မိရသည်။

"ဘယ်လိုကြမ္မာပါလိမ့်ဗျာ"

လူရွယ် ညည်းညူရှာလေ၏။

"ဘယ်လိုကြမ္မာမှ မဟုတ်ဘူး။ မိန်းမ ပီသပြတာပါဆို။ ကိုညီကြည့်လေ။ သူက နော်အေမိန့်တူသလား၊ ခင်ဦးနွယ်နဲ့တူသလား။ မိန်းမပီသတဲ့အချက်ထဲမှာ မနာလိုဝန်တိုတာ၊ ကိုယ်ပဲ အရေးပါ အရာရောက်ချင်တာ အဲဒီနှစ်ချက် ကိုယ့်လက်ချာထဲမှာ မပါသေးရင် ထပ်သာဖြည့်လိုက်တော့ ကိုညီ"

ဦးယဉ်မျိုး ခပ်သောသော ပြောပေမယ့် သက်ဇော်နိုင် လိုက်မရယ်မောနိုင်ဘဲ ခေါင်းသာ ခါယမ်း နေခဲ့လေသည်။

၀၀၀

"ညီသူရေ"

နောက်ဖေးခြံထဲမှာ ဦးလေးကြီးက ခြံရှင်းနေစဉ် သက်ဇော်နိုင်က နောက်ဖေးအဆင်း လှေကားဝမှ ရပ်ကြည့် နေခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာမှ မမနွယ် လှမ်းခေါ်လိုက်သံ ကြားရ၍ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်ခဲ့လေသည်။

"မရှိကြဘူး မမနွယ်။ ဆရာနဲ့ ကလေးနှစ်ယောက် လယ်ပြင်ဘက် လမ်းလျှောက်ထွက်သွားကြတယ်"

"ဪ ... အိမ်ရှေ့မှာ ကားတွေ့တာနဲ့ သူတို့ရှိလိမ့်မယ် အောက်မေ့တာ"

"ဝင်ထိုင်ပါဦး မမနွယ်"

"မထိုင်တော့ဘူးကွာ။ ညီသူ့ ဆရာမက ညီသူ ဖိုင်နယ်မှာ ပထမရတာ လာပြောလို့ ညီသူ ဝမ်းသာ ရအောင် လာပြောတာ"

ခင်ဦးနွယ်က အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်လျက် လှည့်ပြန်ဖို့ပြင်သည်။

"ကျွန်တော် စဉ်းစားထားတာလေးတွေ မမနွယ်ကို ပြောပြချင်ပါတယ်။ မမနွယ် ခဏထိုင်ပါဦးလား"

ခင်ဦးနွယ် သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ မျက်နှာရိပ်ကို လှမ်းကြည့်လျက် ...

"ဟိုကိစ္စလား"

ခပ်တိုးတိုး မေးခဲ့သည်။

သက်ဇော်နိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့သည်။ ခင်ဦးနွယ် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာကျယ်လေးမှ အိမ်ထဲ ဧည့်ခန်းထဲသို့ လှမ်းတက်ခဲ့ကာ ဆက်တီမှာ ဝင်ထိုင်ခဲ့လေ၏။

❀❀❀

"အိမ်မှာ နေရလို့လား မသိဘူး။ ဒီအကြောင်းက ခေါင်းထဲက မထွက်ဘူး မမနွယ်။ ကလေးတွေနဲ့ ဆရာနဲ့ နေကြတဲ့အခါတော့ မေ့နေသေးတယ်။ တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် တွေးမိပြီ"

ခင်ဦးနွယ် သူ့ကို စာနာစွာကြည့်မိခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင် အတွေးများနေခဲ့ဟန်။ ဆေးရုံနဲ့ လူနာတွေ ကြားမှာ ပျော်ပိုက်သော သက်ဇော်နိုင်၊ အိမ်မှာ နေမရဖြစ်ခဲ့မှာ သေချာလေ၏။ တစ်ခါတုန်းက ထိုဦးမြမောင် ကိစ္စနှင့်ပင် အပြင်မထွက်ဘဲ အိမ်တွင်းအောင်းနေခဲ့သေးတာ နွယ် အမှတ်ရမိလေသည်။

"ဦးလေးရော မမြင်ပါလား"

"နောက်ဖေးခြံထဲမှာ မမနွယ်"

"သက်ဇော်နိုင်က ဘာတွေတွေးနေမိလို့လဲ"

သက်ဇော်နိုင် ခင်ဦးနွယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်လာထိုင်ခဲ့သည်။ သူဆေးရုံဆင်းခါစထက် ပြည့်လာ ခဲ့သည်။ တီရှပ်အဖြူနှင့် ချည်ချောပုဆိုးမီးခိုး၊ အဖြူကွက် ဝတ်ဆင်ထားသော သူ့ထံမှ ခင်ဦးနွယ် အကြည့်လွှဲခဲ့ မိလေ၏။ သူဒဏ်ရာရသည့် ညက စည်သူရဲ့ တီရှပ်ဖြူဖြူလေးမှာ သွေးတွေ စွန်းပေကွက်လျက် ပြေးလာခဲ့ သည်ကို မြင်ရပြီးကတည်းက တီရှပ်ဖြူဖြူလေးများကို နွယ် မကြည့်ရဲသလို ဖြစ်လာမိခဲ့ပေ၏။ နွယ့်စိတ်တွေ ပျော့ညံ့လာပြီလား။

"ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတာပါ မမနွယ်"

သက်ဇော်နိုင် စကားစလို့ပြောခဲ့သည်။ စင်စစ် သူစဉ်းစားမိတာ မဟုတ်။ အစ်ကိုယဉ်မျိုး၏ အကြံဉာဏ်။ သူစိတ်ပူပန်စွာ ညည်းလွန်း၍ အစ်ကိုပေးခဲ့သော အကြံဉာဏ်ပေ။ မမနွယ်က သူ့ကို ပြောလေဟူသော ပုံစံဖြင့် ပြုံးရင်း အားပေးသည်။

"ကျွန်တော် အရင်ဆုံး အစစ်ခံလိုက်ဖို့ စဉ်းစားမိတယ်။ အခု အဖြစ်အပျက်အားလုံး ကျွန်တော့်မှာသာ တာဝန်ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်က Training လိုချင်လို့ ဆာဂျင် ဘာမှမသိရဘဲ ကျွန်တော့်ဘာသာ ခွဲစိတ် နေခဲ့တာ မှန်ပါတယ်ဆိုရင် ပြီးမသွားနိုင်ဘူးလား။ မမနွယ်လည်း အစစ်ခံစရာ မလိုတော့ဘူး။ ပြောရရင်တော့ ဖြောင့်ချက် ပေါ့လေ။ အဲဒီလို အစစ်ခံလိုက်ရင်ကော"

ခင်ဦးနွယ် ပြုံးမိရလေ၏။ စကား ဘာမှမပြန်ခဲ့။

"မကောင်းဘူးလား မမနွယ်။ မမနွယ် ပြောရမှာက တစ်ခုတည်းပဲ။ ကျွန်တော် ခွဲစိတ်ကုသမှု ကေ့(စ်)တိုင်းကို အကြောင်းမကြားဘူး။ တချို့ကိုပဲ သိတယ်ဆိုတာရယ်၊ ဦးမြမောင်ကေ့(စ်)မှာလည်း ကျွန်တော်က နောက်ကျပြီးမှ အကြောင်းကြားခဲ့တယ်ဆိုတာရယ်ပဲ"

"ဆက်ပြောပါဦး"

"နောက်တစ်နည်းကတော့ ကျွန်တော် အဲဒီ ဦးမြမောင်ရဲ့သားနဲ့

သွားတွေ့လိုက်ပြီး သူကျေနပ်တဲ့အထိ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် တောင်းပန်လိုက်မယ်ဗျာ။ ဒီတိုင်စာကို ပြန်ပြီးရုပ်သိမ်းဖို့ပေါ့။ တိုင်တဲ့သူကိုယ်တိုင်က တိုင်စာကို ပြန်ရုပ်သိမ်းတယ်ဆိုရင်တော့ ပွဲပြီးသွားမယ်"

"နောက်ကော ..."

"နောက်တစ်နည်းက ကျွန်တော်တို့ ထင်နေတဲ့ ရဲဒိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်လိုက်ဖို့ပဲ။ သတ္တိရှိရှိ ပြောင်ဖြေရှင်း ကြမယ် ဆိုပြီး သူ့ကို ကိုယ်က စိန်ခေါ်လိုက်ရုံပေါ့။ ဆရာဦးအောင်မြင့်နဲ့ အားလုံးရှေ့မှာ ရှင်းကြရင် ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်"

"နောက်ကော ..."

စကားထောက်လိုက်ပြန်သော ခင်ဦးနွယ်ကို သက်ဇော်နိုင် မော်ကြည့်ခဲ့မိသည်။ မမနွယ်က သူ့ကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်နေခဲ့လေ၏။

"ဟာ မမနွယ်ကလဲ ... ကျွန်တော်ပြောတာတွေ မဖြစ်နိုင်လို့လား"

သက်ဇော်နိုင် စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောဆိုနေသမျှ စိတ်ညစ်သွားမိရလေ၏။ နဖူးပေါ်က ဆံပင် တို့ကို ဘယ်လက်ဖြင့် ထိုးဖွလုန်တင်မိ၏။ သူ စိတ်ရှုပ်လျှင် ပြုနေကျဟု ခင်ဦးနွယ်ပင် မှတ်မိနေပြီ။ ခင်ဦးနွယ် တိုးတိုး ရယ်မောသည်။

"အားလုံး ဖြစ်နိုင်တာတွေချည်းပါပဲ။ အမှန်တရား မဟုတ်တာ တစ်ခုပဲ။ သက်ဇော်နိုင်က ဆရာဝန် စိတ်ထားမရှိတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက် တကယ်ဟုတ်လို့လား။ ကိုယ်တို့ ဦးမြမောင်ကို အစမ်းသပ်ခံ တစ်ယောက်လို ခွဲစိတ်ခဲ့ကြတာလား။ ပြောပါစေ။ ပြောတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုယ်တို့ ရှင်းပြကြရမှာ။ အမှန် အတိုင်း ရိုးရိုးသားသား အစစ်ခံလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ အကယ်၍ သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ ဝန်ခံချက်ကြောင့် ကိုယ်အစစ်အဆေး မခံရတော့ဘူး ဆိုပါတော့။ နောက်တစ်ကြိမ်မှာ ကိုယ့်ကို ပစ်မှတ်ထားပြီး အပြစ်မရှာဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ် ဒါကိုကြောက်လို့ မင်းအကြံအစည်ကို သဘောမတူတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်က ဒီဝါ့(ဒ်)မှာ တာဝန်အရှိဆုံးပဲ။ ဒီဝါ့(ဒ်)မှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခံရဖို့လည်း တာဝန်ရှိပါတယ်။ ကိုယ်တို့ အရိုးသားဆုံး ရင်ဆိုင်ကြတာပေါ့။ ကိုယ်က တစ်မျိုးပြော၊ မင်းက တစ်မျိုးပြောတော့ မဖြစ်ဘူး။ လာစစ်မယ့်ဆ ရာတွေ ခေါင်းရှုပ်ကုန်ပါဦးမယ်"

သက်ဇော်နိုင် ဘာမှမပြောနိုင်တော့။ သူက မမနွယ်ကို မထိခိုက်အောင် ကာကွယ်ကာ အမှုထဲမှ ပထုတ် သွားနိုင်လိမ့်မည် မျှော်လင့်ခဲ့မိလေ၏။ ခုတော့ သူမကို ဖျောင်းဖျသွေးဆောင်နိုင်ဖို့က မလွယ်။ မမနွယ်က သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် ပြုံးသည်။

"သက်ဇော်နိုင်လည်း ခေါင်းရှုပ်မခံပါနဲ့။ အမှန်တရားနဲ့ ရိုးသားမှုက ကိုယ်တို့ဘက်မှာ ရှိမှာပါ"

ခင်ဦးနွယ်က စိတ်ညစ်မနေသလို အေးဆေးပေါ့ပါးစွာဆို၏။ သို့ပေမယ့် မမနွယ်၏ အတွေးထဲ မှာလည်း သည်ကိစ္စက ခါထုတ်လို့မရစွာ ကပ်ငြိနေခဲ့မှာ သူမမျက်နှာ မလန်းဆန်းလှတာ မြင်ရရင်း သက်ဇော်နိုင် သိနေခဲ့လေ၏။

"သွားတော့မယ် သက်ဇော်နိုင်။ ကိုယ် အိမ်တောင်မရောက်ခဲ့သေးဘူး။ ဆေးရုံက လာခဲ့တာ"

ခင်ဦးနွယ်က နှုတ်ဆက်ရင်း နေရာမှ ထလေ၏။ သူမ ထရပ်လိုက်သောအခါ လိပ်ထားသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ဖြန့်ပြလိုက်သည့်နှယ် နစ်မျော ခံစားချင်ဖွယ် အလှပန်းချီကို မြင်ရပြန်လေ၏။ သူမက အနက်ခံတွင် ရောင်စုံကနုတ်နွယ်များ ကျဲကျဲပါသော ပါတိတ်ဆင်ကို ဝတ်ဆင်ထားခဲ့သည်။ အင်္ကျီပုံက သူမ ဝတ်ဆင်တာ မတွေ့ခဲ့ရဖူးသော စည်သူ၊ ညီသူ ကန့်ကွက်သည်ဆိုသော လက်ပြတ်လေး။

"မမနွယ် ဘာဖြစ်လို့ ဒီရက်တွေမှာ ပိုလှရတာလဲ။ စည်သူ၊ ညီသူက အခုကျတော့ အင်္ကျီလက်ပြတ် ဝတ်တာ မကန့်ကွက်တော့ဘူးလား"

သက်ဇော်နိုင် ရင်ထဲမှ စကားများပေ။ စည်သူ၊ ညီသူနှင့် ဒေါက်တာအောင်သူရတို့ မြေလတ်မြို့လေး အနှံ့ ဆရာရဲ့ ပါဂျဲရိုးနှင့် လျှောက်သွားနေကြ၏။ သက်ဇော်နိုင်ပင် တစ်ခါတစ်ရံ ပါခဲ့သည်။ ဆုတောင်းပြည့် ဘုရား၊ မြို့ဦးစေတီ၊ ကမ္ဘာအေးစေတီ၊ မြို့လယ်စေတီ ဘုရားစုံလည်း ဖူးကြ၏။ မြို့ထဲက စားသောက်ဆိုင် မှန်သမျှလည်း သွားကြ၏။ ဈေးတွေ၊ စတိုးဆိုင်တွေလည်း ရောက်သည်။

ကလေးတွေက ခေါ်ပေမယ့် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က မလိုက်ပါတတ်ပေ။ သူတို့ထွက်သွားလျှင် ဝရန်တာ လေးမှ မမနွယ် ထွက်နှုတ်ဆက်ကျန်ရစ်တာ သက်ဇော်နိုင် အိမ်ဝရန်တာမှ အမြဲငေးကြည့်မိခဲ့သည်။ သည်မြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့ရတာ သက်ဇော်နိုင် ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်သလို ခံစားမိစေခဲ့မြဲ။

ခင်ဦးနွယ် ပြန်ဖို့အလှည့်တွင် ဒေါက်တာအောင်သူရနှင့် စည်သူ၊ ညီသူတို့ အိပ်ကြသော အခန်းကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။ အဝင်ဝ ခန်းဆီးကို လုံးထွေးတင်ထား၍ အခန်းထဲမှ ရှုပ်ပွနေတာကို လှမ်းမြင်ရလေ၏။ ခုတင်ပေါ်မှာ စုပုံနေသော အဝတ်ဟောင်းတွေက ဟိုတစ်စု၊ သည်တစ်စု။ တန်းတွေပေါ်မှာလည်း ပုဆိုး၊ အင်္ကျီတွေ ချိတ်ဆွဲလျက်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာတော့ ညီသူရဲ့ အိမ်ဆောက်ပလတ်စတစ်ပစ္စည်း ရောင်စုံတုံးတွေ ပြန့်ကျဲနေလေ၏။ သံထည်စ ရောင်စုံလေးတွေလည်း ပါ၏။

"စည်သူနဲ့ ညီသူဟာလေ တစ်ခန်းလုံးကို ရှုပ်ပွနေအောင် ဖွထားကြတယ်"

ခင်ဦးနွယ်ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေ အခန်းဆီရောက်သွားခဲ့သည်။ အခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ ရှုပ်ပွ နေသော အဝတ်ဟောင်း တစ်ပုံကို မွှေ့ရာပေါ် လက်တစ်ဖက်ထောက်လို့ လှမ်းဆွဲယူလိုက်စဉ် သူမ တစ်ခုခုကို သတိရ လိုက်သလို ကိုယ်လေးမတ်သွားခဲ့သည်။ ရုတ်ချည်း ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ သူမနောက်က လိုက်လာခဲ့ မိသော သက်ဇော်နိုင်ကလည်း ဘာမှန်းမသိဘဲ နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်မိ၏။ မမနွယ်နှင့်သူ နီးကပ်စွာ တိုက်မိတော့မလို အဖြစ်မှ နည်းနည်းလေးလိုသည်။

"ကလင်းနစ်က ပြန်လာမှပဲ တိုးတိုးနဲ့ လာရှင်းပေးတော့မယ်။ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ သွားတော့မယ်နော် သက်ဇော်နိုင်"

ခင်ဦးနွယ် သက်ဇော်နိုင်ကို ပြုံးလျက် အသာအယာရှောင်တိမ်းကာ အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာလေးဆီ ထွက်သွား ခဲ့လေ၏။ လှေကားမှ အပြေးလေးဆင်းသွားခဲ့သော

မမနွယ်ကို ငေးကြည့်ရင်း သက်ဇော်နိုင် တစ်ကိုယ်တည်း တဖြည်းဖြည်းပြုံးမိခဲ့ကာ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်မိခဲ့လေ၏။

ဒေါက်တာအောင်သူရ ပြန်မည့်ညတွင် ဒေါ်မှုယာပါ နှုတ်ဆက်ရင်း ကူးလာခဲ့လေ၏။ မကြာမီ ဒေါက်တာ ဦးအောင်မြင့်ပါ ရောက်လာခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင်အိမ်မှာ မြေလတ်ဆေးရုံမှ ဆရာဝန်များ ဆုံမိကြ လေ၏။ အလုပ်သမား မစိမ်းညိုပါခေါ်ကာ နွယ့်အိမ်က တိုးတိုးနှင့် ခင်ဦးနွယ်က ဆရာများအားလုံးအတွက် အချိုပိုင်း၊ အကြမ်းဝိုင်း ပြင်ဆင်ပေးခဲ့လေ၏။ မှုယာကပါ စိတ်ပါလျက် ...

"မစိမ်းညို အိမ်မှာ ပေးရှင့်ကန်တော့ထားတဲ့ မုန့်ပုံးရှိတယ် သွားယူလိုက်ပါလား။ အန်တီ့ဆီမှာ တောင်းခဲ့နော်"

ဦးယဉ်မျိုးက မစိမ်းညိုကို လှမ်းလို့ ...

" မစိမ်းညို၊ ဆရာ့အိမ်မှာလည်း ပေးရှင့်ကန်တော့ထားတဲ့ အကြွေးတွေရှိတယ်။ တောင်းပေးခဲ့နော်"

ဝင်ပြော၍ အားလုံးရယ်မောရသေးလေ၏။

အမျိုးသားများက တစ်ဝိုင်းဝိုင်းဖွဲ့ကာ ခင်ဦးနွယ်နှင့် မှုယာတို့က ထိုဝိုင်းရဲ့အပြင်ဘက်မှာထိုင်လေ၏။ မှုယာက စကားပြောသံ လေယူလေသိမ်းကအစ ဆွဲဆောင်မှု ရှိလှကာ စကားဝိုင်းကို လွှမ်းမိုးဦးဆောင်နိုင်သော ဒေါက်တာအောင်သူရကို အသာအကဲခတ်နေမိလေ၏။ လူပုံက ချောချောဖြောင့်ဖြောင့်၊ အပြောကလည်းကောင်း လှသည်မို့ G.P ကောင်းမှာတော့ သေချာလေ၏။ ဒေါက်တာအောင်သူရရဲ့ အဝတ်အစား၊ အနေအထိုင်၊ အသုံးအဆောင်နှင့် ပြောဟန်ဆိုဟန်များက အထက်တန်းကျလှလေ၏။ မြေလတ်မြို့လေးသို့ ကားကိုယ်တိုင် မောင်း၍ တစ်ယောက်တည်း ရုတ်တရက်ရောက်လာခဲ့သည်။ မြေလတ်မှာတော့ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ရဲ့ခင်ပွန်းဟောင်း ရောက်လာခဲ့တာက သတင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ခဲ့ပြန်ပြီ။ မှုယာနှင့် တွေ့တော့မှ ...

"ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် စည်သူနဲ့ ညီသူကို ခေါ်ရင်းလာခဲ့တာပါ"ဟု အကြည့်စူးစူးဖြင့် ယဉ်ကျေးစွာ ဖြေခဲ့လေ၏။

ဒေါက်တာအောင်သူရနှင့် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ရဲ့ဆက်ဆံရေးကို မှုယာ စိတ်ဝင်စားနေမိလေ၏။ ဒေါက်တာ အောင်သူရကို ပြန်တွေ့တော့ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် နှမြောနောင်တရနေလိမ့်မယ် မှုယာထင်မိလေ၏။ ဒေါက်တာ အောင်သူရကို တမ်းတနေမယ့်အစား အရင်ကတည်းက ပိုင်နိုင်စွာ ဆွဲဆောင်ထားနိုင်ရမှာ မဟုတ်လား။ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ခိုင်မြဲအောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်တာသာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းဟု မှုယာက ခံယူသည်။ မှုယာကတော့ မာမာ့လို အမျိုးသမီးမျိုးကိုပဲ အားကျသည်။ မှုယာ အထက်တန်း ကျောင်းသူဘဝက ပါပါ့သတင်းတွေ သန့်သန့်ကြားသည်။ ဥက္ကလာပမှာပဲ အိမ်ဝယ်ပေးထားသလိုလို၊ မြို့ထဲတိုက်ခန်းတစ်ခုခုမှာပဲ ငှားပေးထားသလိုလို။ မာမာက ပွဲစားအလုပ်ပင် မပျက်ခဲ့။ ပါပါ နိုင်ငံခြားသွားရဖို့ ခရီးစဉ်တစ်ခု ပျက်သွား ခဲ့သည်။ မာမာက ပေါက်ရောက်သည်လေ။ ပါပါ့အလုပ်ကို ထိခိုက်ဖို့အထိ ဖြစ်လာနိုင်သည်ဆိုတော့ ပါပါက ခြေလှမ်းတွေ ပြန်ဆုတ်သည်။ ထိုကိစ္စတွေမှာ ပြီးစီးသွားခဲ့သည်ပါပဲ။ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ရဲ့ စွန့်ပစ်ခံရသည့် မိန်းမလောက် သိက္ခာကျတာ၊ လူမှုရေး အောက်တန်းကျတာမရှိဟု မာမာက မှုယာတို့ကို ဆုံးမလေ့ရှိသည်။ ပါပါ

သုံးလေးရက် အိမ်မှာ မရှိတာလောက်ကို မာမာက အရေးထားနေတာ မဟုတ်။ သားသမီးတွေက ကိုယ်ပိုင်ဂုဏ် တွေဖြင့် တင့်တယ်လာသော ခုချိန်တွင်တော့ စေ့စပ်လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲတွေမှာ မင်္ဂလာရှိအောင် လက်စွပ်လဲ ပေးရ၊ မင်္ဂလာပန်းကုံးစွပ်ပေးရသော ဂုဏ်သရေရှိဇနီးမောင်နှံအဖြစ် ပါပါတို့က မဖိတ်မဖြစ် ဖိတ်ကြားခံရသူ စာရင်းဝင်ခဲ့ပြီလေ။

ဒေါက်တာအောင်သူရက မူယာတင်ဆိုသည့် A.S က လှမ်းကြည့်နေခဲ့တာ ရိပ်မိလေ၏။ စီးကရက် မီးခိုးကြားမှ သူမကို ပြန်ကြည့်မိသည်။ သူမနှင့် ခင်ဦးနွယ်က အတူယှဉ်ထိုင်လျက်ရှိ၏။ ခင်ဦးနွယ်က ဆရာ ဦးအောင်မြင် ပြောနေသည့် ဆေးပညာတွေ့ရှိချက် တစ်ခုကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေခဲ့သည်။ ခင်ဦးနွယ်က ထက်မြက်ပေမယ့် မူယာတင်ကဲ့သို့ ပါးလျပ်ခြင်း မရှိ။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်၏ စိတ်ဝင်စားစွာ ရွေးချယ်သော အကြောင်းအရာချင်းလည်း မတူ။ ည ၈-နာရီခွဲအချိန်တွင် မူယာ့မျက်နှာမှာ အကောင်းစားမိတ်ကပ်ဖြင့် ချောမွေ့လျက် ဆေးရောင်စုံခြယ်သ လှပနေဆဲ။ ခင်ဦးနွယ်ရဲ့ ခိုင်မြဲတည်ငြိမ်သော အလှကတော့ အရေပြား တစ်ထောက်မကဘူးလို့ ထင်ရလေ၏။

"ဟုတ်တယ်နော်။ တချို့ အစာအိမ်အနာက ဘက်တီးရီးယား ပိုးတစ်မျိုးကြောင့် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ အစောကြီးကတည်းက တွေ့ခဲ့ပါလျက် သာမန်ဆရာဝန်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ စကားပဲဆိုပြီး လက်မခံခဲ့ကြတာ။ ကိုယ်အရိုးစွဲအောင် လက်ခံထားတဲ့ အယူအဆပဲမှန်တယ်လို့ အတ္တကြီးခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတွေကြောင့်ပေါ့နော်"

ခင်ဦးနွယ် ဝင်ပြောလိုက်သောစကားသံက အောင်သူရကို လှုပ်နိုးလိုက်သလို ရှိသည်။ နွယ်ရယ်၊ အဲဒီ ပညာရပ်တွေအပေါ် စိတ်ဝင်စားတဲ့ကိစ္စတွေကို ထားလိုက်စမ်းပါ။ ကိုယ့်ဘဝ၊ နွယ့်ဘဝအကြောင်းအရာတွေ ကိုယ်တို့ ဆွေးနွေးကြရင် ကောင်းလိမ့်မယ်။ ဒေါက်တာအောင်သူရ၏ အတွေးတို့ကို ကြားလာခဲ့ရသလို ဆရာ ဦးအောင်မြင်က ...

"ဟာ၊ စကားပြောကောင်းကောင်းနဲ့ ပြောနေမိတာ ကိုးနာရီတောင် ထိုးသွားပြီ။ ကောင်လေးတောင် အိပ်ပျော်နေပြီလား မသိပါဘူး။ ပြန်ဦးမှ"ဟု နေရာက ထလေ၏။ ဒေါက်တာအောင်သူရသို့ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက် သည်။

"နောင်ကြုံရင်လည်း ဆုံကြသေးတာပေါ့ ဆရာ။ ဒါပေမယ့် ဆရာက Further Sundy သွားတော့မယ် ဆဲဆဲ ထင်တယ်။ ဘယ်တော့လောက် ကျပါမလဲ"

"ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ စောင့်နေတာပါပဲဗျာ။ သူတို့ခေါ်တဲ့အချိန် သွားရုံပါပဲ။ June လောက် ဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်"

"ဝမ်းသာပါတယ် ဆရာ။ ဂွတ်နိုက်"

ဆရာဦးအောင်မြင်ကို အားလုံး ဝရန်တာအထိ လိုက်ပို့ နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ ဆရာဦးအောင်မြင်၏ ကားထွက်သွားတော့ မူယာကလည်း ဒေါက်တာအောင်သူရကို နှုတ်ဆက်သည်။

"မူယာလည်း ပြန်တော့မယ်။ ဆရာ့ဆေးရုံက ယုယုဝေက မူယာ့ သူငယ်ချင်းလေ။ မယုကတော့ သူ့ဆေးရုံကို ပြောင်းလာဖို့ ခဏခဏ ခေါ်နေတာ။

လာရမှာလား ဆရာ”

“အမြဲတမ်း ကြိုဆိုနေပါတယ်ဗျာ။ အလည်ပဲလာလာ၊ ထရန်စဖာပဲ လာလာပေါ့။ ဆေးရုံကြီး တစ်ခုမှာ ထရိန်နင်ကတော့ ရသင့်ပါတယ်”

“မူယာ သွားမယ်။ မမနွယ်၊ ဆရာတို့ရောနော် ဂွတ်နိုက်”

“မစိမ်းညို၊ မူယာ့ကို လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ”

ခင်ဦးနွယ်က အိမ်ထဲပြန်ဝင်ခဲ့ရင်း ဝိုင်းဖွဲ့ခဲ့လို့ ရှုပ်ပွသွားသော အိမ်ခန်းကို တိုးတိုးနှင့်အတူ ရှင်းလေ၏။ အမျိုးသားသုံးဦး ဝရန်တာလေးမှာ ထွက်ထိုင်ကြလေ၏။ သက်ဇော်နိုင်က တရုတ်ကပ်မှန်များ ကြားမှ ဧည့်ခန်းသို့ လှမ်းမြင်နိုင်သော ထိုင်ခုံတွင် ဝရန်တာ လက်ရမ်းကို နောက်ကျောခိုင်း၍ ထိုင်လေ၏။ ဆရာဦးယဉ်မျိုးနှင့် အောင်သူရက သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေခဲ့ကြသည်။ ဆရာဝန်ချင်းတွေ့ရင် မဆုံးနိုင်အောင် ပြောကြသည့် လူနာအကြောင်း၊ ဆရာဝန်နှင့် လူနာကြားက လက်ခငွေကြေး ပြဿနာအကြောင်း၊ ပရိုက်ဗိတ် ဆေးရုံကြီးတွေ အကြောင်း။

တည်ဆောက်ချင်သော အောက်ခြေ ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်း မိသားစုအတွက် အခမဲ့၊ အခြားသူတွေအတွက် အလွန်သက်သာသော နှုန်းထားရှိမည့် စိတ်ကူးယဉ် ပရိုက်ဗိတ်ဆေးရုံကြီး တစ်ရုံအကြောင်းကိုတော့ ဆရာ ဦးယဉ်မျိုးက ပြောခဲ့လေ၏။

“ကျွန်တော်ပြန်လာရင် ဆရာ့ အဲဒီဆေးရုံကြီးမှာ Physican အဖြစ် အခမဲ့တာဝန်ယူမယ်လို့ ကတိ ပေးပါတယ်ဗျာ”

ဒေါက်တာအောင်သူရက ရယ်ရယ်မောမော ပြောလေ၏။

“ကျွန်တော့်ဆေးရုံမှာ ဆာဂျင်တစ်ယောက်၊ ဆာဂျင်လောင်းတစ်ယောက်ကတော့ ရထားပြီးပြီဗျာ။ ဆရာ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာရင်သာ အဲဒီစကားကို သတိရပါစေ ဆုတောင်းပါတယ်”

ဆရာယဉ်မျိုးကလည်း ရယ်ရယ်မောမော ဆိုလေ၏။ သက်ဇော်နိုင်ကမူ အလင်းရောင် မရောက်နိုင်သော သူ့နေရာမှ ခင်ဦးနွယ်၏ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို လှမ်းကြည့်နေခဲ့ရင်း အချိန်တော်တော်များများ ကုန်ဆုံးနေစေ ခဲ့သည်။

ဆေးရုံမှာ တွေ့ရသည့် ဆုံးဖြတ်ချက် တိကျမှန်ကန်သော၊ ခွဲစိတ်ကု အလွန်ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသော အထူးကု ဆရာဝန်မတစ်ဦးအသွင် မဟုတ်တော့ဘဲ အိမ်တွင်းမှု တစ်ခုတည်းကိုသာ စိတ်ဝင်စား ကျွမ်းကျင် နိုင်နင်းသော အရပ်သူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့်သာ သူမ ပိုတူနေခဲ့ပါလေ၏။ ကိုယ့်အိမ်မှာ လုပ်နေကျ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်နေသကဲ့သို့ သပ်ရပ်မြန်ဆန်စွာ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် သိမ်းဆည်းနေခဲ့သည်။ ဒေါက်တာ အောင်သူရက နေရာမှ ထကာ ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်ဝင်သွားခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင်က ရောယောင် ထမည်ပြုဆဲ ဦးယဉ်မျိုးက သက်ဇော်နိုင်ကို ထိုင်ကျန်နေခဲ့ဖို့ လက်ရိပ်ပြလေ၏။

"စကားပြောရအောင် နွယ်"ဟု ကိုသူရက လာခေါ်တော့ နွယ်က မီးဖိုထဲမှာ ရှုပ်ပွသွားသမျှကို ရှင်းပေးနေရာက လက်သုတ်ရင်း ထလိုက်လာခဲ့သည်။

သူတို့ ဧည့်ခန်းစားပွဲမှာ ထိုင်မိကြလေ၏။ ကိုသူရက ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ထိုင်ခဲ့ကာ နွယ်က ဝရန်တာလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်သောခုံမှာ ထိုင်ဖြစ်လေ၏။ ဆရာယစ်ပါ မပြန်သေးတာ လှမ်းတွေ့ရသည်။

ဆရာယစ်နှင့် သက်ဇော်နိုင်က အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ပြောကာ ရယ်မောနေကြသည်။

"ကိုယ် သားတွေကို မော်လမြိုင်ခေါ်သွားပြီး သူတို့သွားချင်တဲ့ဆီ လိုက်ပို့ပေးမယ်။ တစ်လ လောက်တော့ ကြာမှာပေါ့။ ဖြစ်မလား နွယ်"

နွယ့်ရင်ထဲမှာတော့ မကောင်းလှပေ။ အစက နွယ်လည်း ခွင့်မယူတာကြာပြီမို့ ခွင့်ယူပြီး သားတွေနဲ့ အတူ ခရီးထွက် အနားယူဖို့ စဉ်းစားထားမိသည်။ ခုအချိန်မှာတော့ နွယ် မသွားနိုင်တော့။ နွယ် သွားခဲ့ရင်လည်း စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့က ပြန်ခေါ်ယူစေလိမ့်မည်။

"ဖြစ်ပါတယ် ကိုသူရ"

"နွယ်တို့ကိစ္စလည်း နောက်တစ်ပတ်လောက်ဆိုရင် စ,လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ နွယ် အစစ်ဆေးခံရတဲ့ အချိန်မှာ ကိုယ်မရှိနိုင်တာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ။ အခုတောင် ရန်ကုန်ဆိုပြီး လာခဲ့တာ။ မြေလတ်ရောက်နေတာ ကိုယ့်ဆေးရုံကတောင် သိကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကြာကြာပျောက်နေလို့လည်း မကောင်းဘူးလေ"

"နွယ် နားလည်ပါတယ်။ အခုလို လာပြောတာကိုပဲ နွယ် ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်း မပြောရသေးဘူး"

ကိုသူရ နှုတ်မှ ကျစ်ကနဲ မြည်ကာ ခေါင်းရမ်းခါသည်။

"နွယ်က သိပ်စိမ်းလွန်းတယ်။ နွယ် ရင်ဆိုင်ရတော့မယ့်အမှုအတွက် ကိုယ်က သိလျက်နဲ့လာမပြောဘဲ ဘယ်လို နေနိုင်မှာလဲ။ ကိုယ်ဒုက္ခတွေ့တော့မယ့် ကိစ္စဆိုလည်း နွယ်သိရင် လာမပြောဘဲ နေနိုင်မှာလား"

ကိုသူရက စကားပြောရင်း စိတ်လိုက်မာန်ပါ အသံတွေပါ ကျယ်လာတတ်မြဲ။ ဘာမှ မပြောင်းလဲ ပါလား။ နွယ်တွေးရင်း ပြုံးမိလေ၏။

"နွယ်ဆိုရင်လား။ သိပ်တော့ မသေချာဘူးထင်တယ် ကိုသူရ။ နွယ်က လာပြောဖို့ မတင့်တယ်တော့ ကိုယ်တိုင်တော့ မဟုတ်ဘူး။ တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ အကြောင်းကြားပေးဖြစ်မှာပါ"

ကိုသူရ မဲ့ပြုံးပြုံးလေ၏။

"အခုလို ကရုဏာထားတဲ့အတွက် ကျေးဇူးအထူးပါပဲ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် ခင်ဗျာ"

နွယ်က ခေါင်းငုံ့ ပြုံးမိလေ၏။ ဒေါက်တာအောင်သူရ မချင့်မရဲဖြင့် ...

"ကိုယ့်ဓာတ်ပုံကို နွယ့်ညှော်ခန်းထဲမှာ ထားသေးတာအတွက်လည်း ကျေးဇူးပါပဲဗျာ"

ကိုသူရရဲ့ စိတ်လှုပ်ရှား ခံစားမှုတွေကို နွယ် ရိပ်မိလေ၏။ နွယ့်ဘက်က ပြတ်သားဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်။ ခင်ဦးနွယ်သည် တစ်ခါက ကိုသူရကို ပြန်လည်သွေးဆောင်ဖြားယောင်းသူတော့ မဖြစ်စေချင်။ မဖြစ်စေရ။ နွယ် ပြုံးလျက်ပင် ...

"ကိုသူရ သတိထားမိမယ် ထင်ပါတယ်။ ကိုသူရနဲ့ သားတွေ တွဲရိုက်ထားတဲ့ ပုံကိုပဲ ထားတာပါ။ ကလေးတွေက သူတို့သူငယ်ချင်းတွေ လာတဲ့အခါ သူတို့အဖေဆိုတာ ပြချင်မှာပေါ့"

ဒေါက်တာအောင်သူရ စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့သလို ထိုင်ရာက ထသည်။ ညှော်ခန်းကို ဖြတ်၍ လမ်းလျှောက်သည်။

"ဒါဖြင့် နွယ် ကိုယ့်အကြောင်းကိုပဲ ပြောနေခဲ့တာ၊ တစ်ခါက ကိုယ်နဲ့ နွယ်ရဲ့ဘဝအကြောင်းကိုပဲ ပြောနေခဲ့တာက ဘာသဘောပါလိမ့်။ ကိုယ် မန္တလေးဆေးရုံမှာရှိတုန်း မောင်မောင်အေး၊ ကြူကြူတို့နဲ့လည်း တွေ့ခဲ့တယ်။ တခြားနေရာတွေကလည်း ကြားတယ်။ နွယ် ကိုယ့်အကြောင်းကို ပြောနေတတ်တာ ကိုယ်သိ ပြီးပြီ။ အခု ပြန်တွေ့တဲ့အချိန်ကြမှ မရင်းနှီးဖူးခဲ့တဲ့ သူစိမ်းတွေလို နွယ် ဘာဖြစ်လို့ ဟန်ဆောင်နေရတာလဲ။ နွယ် ကိုယ့်အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိနေခဲ့သမျှ အခုမှ ငြင်းပြတော့မလို့လား"

နွယ် သူ့ကို မော်ကြည့်မိသည်။ သူက လမ်းလျှောက်ဆဲ။ သူမအနီးသို့ ဒေါက်တာအောင်သူရ ဖြတ်လျှောက် အသွားတွင် နွယ် နေရာက ထရပ်ရင်း သူ့ကိုပါ ရပ်တန့်စေခဲ့သည်။ နွယ်နှင့်သူ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရင်ဆိုင် ကြည့်နေမိကြလေ၏။

"ကိုသူရနဲ့ နွယ် ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် ပြန်တွေ့ဖြစ်ကြတယ်နော်။ အစက ထင်မိတယ်။ နွယ့်ဘဝက ဘယ်လောက်နာခဲ့သလဲဆိုရင် ကိုသူရကို ဘယ်တော့မှ အမုန်းမကြေနိုင်တော့ဘူးလို့။ ဘယ်တော့မှလည်း ပြန်မဆုံချင်ဘူး။ မတော်တဆ ပြန်ဆုံမိရင်တောင် မျက်နှာလွှဲထားမယ်လို့ အာဃာတတွေနဲ့ စိတ်ထဲမှာ တေးခဲ့မိတယ်။ အခုတော့ နှစ်တွေကြာခဲ့ပါပြီ ကိုသူရ။ ကိုသူရကို ပြန်တွေ့တဲ့နေ့မှာပဲ နွယ် သိခဲ့တယ်။ ကိုသူရ အပေါ် အာဃာတ၊ အငြိုးအတေးတွေ နွယ့်မှာ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ။ ကံအကြောင်းတစ်ခုပဲလို့ လက်ခံနိုင်လာခဲ့ ပါတယ်။ အစမှာတော့ ကံလို့ လက်ခံလိုက်ပါဆိုတဲ့ နှစ်သိမ့်စကားကို နွယ် လက်မခံနိုင်ခဲ့ဘူးလေ။ အခုတော့ နွယ် လက်ခံနိုင်ခဲ့ပါပြီ။ နွယ်နဲ့ ကိုသူရထက်မက အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်လော်လည်မှုတွေ ရှုပ်ထွေး ကောက်ကျစ်မှုတွေ ရှိတဲ့ အိမ်ထောင်တွေလည်း ခိုင်မြဲချင် ခိုင်မြဲနေတာပါပဲ။ နွယ်တို့လောက်တောင် ကျိုးကြောင်းပြ မခိုင်လုံဘဲ ကွဲချင်လည်း ကွဲနေကြတာပဲလေ။ နွယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်ချင်တော့ပါဘူး။ တစ်ဦးစီမှာပါလာတဲ့ ကံတစ်ခုစီကြောင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာလို့ပဲ နွယ် သဘောထားလိုက်ပါတယ် ကိုသူရ"

ကြာကြာ ရပ်တည်နိုင်ဖို့ ခင်ဦးနွယ် နီးရာဆက်တီနောက်မှီကို လှမ်းထောက်ကိုင်ထားမိရလေ၏။

"အဲဒီ ကံတစ်ခုစီကြောင့် တစ်လမ်းစီသွားကြတဲ့အခါမှာတော့ နွယ့်ဘက်မှာ အခက်အခဲလေးတွေ ရှိခဲ့တယ် ကိုသူရရယ်။ နွယ်က ဆရာဝန်တစ်ယောက်။ နွယ် အလုပ်လုပ်နေတာ စာရွက်စာတမ်းတွေ၊ ကိန်းဂဏန်း၊ ကွန်ပျူတာတွေနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ အသည်းနှလုံးရှိတဲ့ လူသားတွေနဲ့ အလုပ်လုပ်ရတယ်။ လူသား တွေကို ပြုပြင် ဖာထေးရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုမှာ နွယ့်လို အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်လို နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာ ကြုံနိုင်သလဲဆိုတာ ကိုသူရလည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ။ စဉ်းစားကြည့်ရင် သိမှာပါ။ ကြုံလည်း ကြုံဖူးမှာပါ။ နွယ်က အသက် ၄၀၊ ၅၀ အရွယ်ဆိုရင်တော့ ဘာမှ ပြဿနာမရှိနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒီဆရာဝန်မဟာ ဘယ်သူနဲ့ နေပါလိမ့်မလဲ။ အိမ်ထောင်ကျဖူးသလား၊ တစ်ယောက်တည်းလားဆိုတာ ဘယ်သူမှ စဉ်းစားနေမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အခုအခြေအနေမှာတော့ နွယ် ရပ်တည်နေရတာ သိပ်လွယ်နေတာတော့ မဟုတ်ဘူးလေ"

"ယုံပါတယ် နွယ်။ နွယ်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်လုနေတာလဲလို့ပဲ ကိုယ်မေးချင်တော့တယ်"

ကိုသူရ၏ ပြုံးလဲ့လဲ့အကြည့်နှင့် ရိသဲ့သဲ့စကားကို နွယ် အမှုမထားပါ။

"နွယ် ကိုသူရအမည်ကို အမြဲပြောနေတယ်ဆိုတာထက် သုံးနေခဲ့တယ်ဆိုရင် ပိုမှန်ပါတယ်။ ကိုသူရကို သံယောဇဉ် ရှိနေသေးလို့၊ မျှော်လင့်နေသေးလို့ ထင်စရာပေမယ့် မဟုတ်ပါဘူး။ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ သုံးခဲ့တာ ဆိုရင်တောင် အဲဒီမျှော်လင့်ချက်က အနှောင့်အယှက် ကင်းကင်းနဲ့ နွယ့်အလုပ်ကို နွယ် လုပ်နိုင်မယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်လေးပါ။ ကိုသူရ ရယ်ချင်မလား မသိဘူး"

ဒေါက်တာအောင်သူရ မရယ်မောနိုင်ပါ။ အံ့အားသင့်စွာသာ ခင်ဦးနွယ်သို့ ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူမ နှုတ်ခမ်းတွင် အပြုံးတစ်စ ခိုတွဲလျက်ဖြင့် မဆုံးသေးသော စကားကို ဆက်သည်။ သူမအကြည့်တို့က စူးစူးမြမြ။ သူ့ထံမှာ။

"ခင်ပွန်းယောကျ်ားတစ်ယောက်ရဲ့ဘုန်းကလည်း ကြီးကျယ်ခမ်းနား လိုက်တာပါပဲ။ ကွယ်လွန်သွားတာ မဟုတ်တဲ့ ယောကျ်ားရဲ့နာမည်ကို သုံးနေသမျှတော့ ဒီမိန်းမအပေါ်မှာ မိန်းမချင်းရဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချမှုနဲ့ တော်ရုံ ယောကျ်ားတွေရဲ့ ထိန်းသိမ်းရှောင်ရှားမှုကို ရနေနိုင်တယ်လေ။ အဲဒီရည်ရွယ်ချက်ပဲ နွယ့်မှာ ရှိပါတယ်။ ကိုယ့်ကို စွန့်ပစ်ထားတဲ့ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို တမ်းတနေတဲ့ အနုံမ လို့ပဲ ထင်ချင်လည်း ထင်ကြပါစေ။ အရေးကြီးတာက နွယ့်ဘဝမှာ အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်းနဲ့ သားတွေကို ဦးဆောင်ပြီး တစ်ကိုယ်တည်း ရပ်တည်နိုင်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား"

ဒေါက်တာအောင်သူရ ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် လှိုင်းလေ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထန်လာခဲ့သလို စူးနစ်ထိခိုက်သော လှိုင်းတစ်ခုက နိမ့်မဆုံး၊ မြင့်မဆုံး ဖြတ်သန်းသွားနေခဲ့လေ၏။ စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ သူ့မျက်နှာက အိုမင်းနာကျင်လာနေခဲ့သည်။

"ကိုသူရနာမည်ကို သုံးခဲ့တဲ့အတွက် တခြားသူတွေရဲ့ ယုံကြည်မှုအပြင် သားတွေရဲ့ ယုံကြည်မှုကိုပါ ရခဲ့တယ်။ ကိုသူရရဲ့ သားနှစ်ယောက်ကို စောင့်ရှောက်ပေးရတဲ့ အဖိုးအခအဖြစ် ဒေါက်တာအောင်သူရဆိုတဲ့ နာမည်တစ်လုံးကို ပေးသုံးထားရတယ်ပဲ ထားလိုက်ပေါ့ ကိုသူရရယ်"

သည့်စကားများမှာ နွယ့်ကိုယ်နွယ် မထိန်းသိမ်းနိုင်စွာ ပြောမိခဲ့သော အထေ့အငေါ့ စကားများတော့ ဖြစ်သွားခဲ့လေ၏။

"တော်ပါတော့ နွယ်ရယ်။ တော်ပါတော့။ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်"

ဒေါက်တာအောင်သူရ၏ နာကျင်ထိခိုက်သော အသံက အတန်ပင် ကျယ်သွားခဲ့သည်။ နွယ်လည်း စိတ်ထိခိုက်တုန်ယင်မိလေ၏။

"နွယ် ပြန်တော့မယ် ကိုသူရ။ အိမ်မှာ ကလေးတွေ ပစ္စည်းထည့်နေကြတာ ဘာလိုသလဲ ကြည့်မပေး ရသေးဘူး"

ကိုသူရက လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့သည်။ နွယ် ဝရန်တာလေးသို့ ဧည့်ခန်းမှ ထွက်ခဲ့လျှင် သူမ မေ့လျော့နေမိသော သူနှစ်ဦးကို ဝရန်တာမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေကြတာ တွေ့မြင်ရလေ၏။

"ဪ"

နွယ် ဘာစကားပြောရမလဲ မသိ။ သူတို့ကို ကြောင်၍ ငေးကြည့်နေမိ၏။ နောက်မှ သတိရကာ ...

"သွားတော့မယ်နော်"ဟု နှုတ်ဆက်ရင်း လှေကားမှ ဆင်းခဲ့သည်။ လရောင်အောက်တွင် ကွက်လပ် ကလေးကို ဖြတ်သန်းလျှောက်သွားနေသော အမျိုးသမီးကို ကြည့်ကျန်ရစ်ရင်း ဦးယဉ်မျိုး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ လေ၏။ သူမကို သူတောင်းပန်ချင် လာခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က ခင်ပွန်းဟောင်းရဲ့အကြောင်းကို ပြောလေတိုင်း သူက "အဟမ်း"ဟု ချောင်းဟန့်တာမျိုး၊ သက်ဇော်နိုင်ကို မျက်ရိပ်ပြကာ သူ့နှာခေါင်းသူ ကိုင်ပြခဲ့တာမျိုး ခပ်စောစောပိုင်းဆီက သူပြုမိခဲ့လေ၏။ သူမ ပြောတာမှန်ခဲ့သည်။ စင်စစ် သူ သူမကို ဆက်ပြီးမရစ်တော့ဘဲ အန္တရာယ်ကင်းကင်း ရှိနေစေခဲ့တာ နာမည်တစ်လုံးကြောင့် ဖြစ်လေ၏။ ဒေါက်တာအောင်သူရ ဆိုသော အမည်ကြောင့်တော့ မဟုတ်။ သူမနောက်မှာ ကိုညီရှိနေပြီဟု သိရသောအချိန်ကစ၍ပေ။ သူမ ပြောခဲ့သည့် ယောကျ်ားတွေရဲ့ဘုန်းကလည်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားလိုက်တာ ဟူသော စကားကိုတော့ သူ သဘောကျမိမှာပေ။ အရင် သူ့စိတ် အခြေအနေနှင့်ဆိုလေ။ အခုစိတ်အခြေအနေနှင့်မူ သဘောကျလက်ခံလိုက်ဖို့ အမျိုးသမီးကို အားနာမိပေ၏။

သည့်စဉ်အခိုက် သူ့အနီးမှာ ဝရန်တာလက်ရန်းကို လက်ထောက်ကာ လရောင်ထဲသို့ ငေးကြည့် ကျန်ခဲ့သော စိတ်ထိခိုက်နေသူ ယောကျ်ားတစ်ဦးရှိကာ မိန်းမတစ်ယောက်၏ နာမည်အသုံးချခံရမှုကြောင့် စိတ်ထိခိုက်နေသူနောက်တစ်ဦးက အိမ်ထဲမှာ ရှိနေခဲ့လေ၏။

၀၀၀

ဒေါက်တာအောင်သူရ ပြန်သွားပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့တွင်တော့ သက်ဇော်နိုင်အိမ်မှာ ငြိမ်းငွေ့စွာ အချိန် ကုန်လွန်နေရခြင်းကို သည်းမခံနိုင်တော့။ နေ့စဉ် မမနွယ် ဆေးရုံအသွားအပြန်ကို လှမ်းတွေ့နေရသည်။ ညနေကျလျှင် ဆေးခန်းသွားသည်။ လုလုစောကို နောက်မှာတင်ကာ စုပါကပ်ကို မနှေးမမြန် စီးသွားတတ်မြဲ။ ကလေးတွေနှင့် အန်တီပါ ရန်ကုန်ပါသွားခဲ့၍ သူ့လိုပဲ ငြိမ်းငွေ့နေမလား စိုးရိမ်မိခဲ့သည်။ သူမကမူ သူ့အိမ် ဘက်သို့ လှမ်းပင် မကြည့်ခဲ့။ သူမရဲ့အလုပ်၊ သူမရဲ့ဘဝထက် ဘာမှ အရေးမကြီးတော့သလို ပြုမူနေတော့ ပေ၏။ ဒီနေ့တော့ သူ မခံမရပ်နိုင်တော့။ နံနက် ၁၀-နာရီခန့်မှာ ဆေးရုံဆီ ထွက်လာမိပေ၏။ ဆေးရုံ အဆောက်အအုံက သူ့ကို မမှတ်မိဘဲ ငေးကြည့်နေတော့သယောင်။ အဘချက်ကတော့ သူ့ကို ကြိုလေ၏။

"ဆရာလေး နေကောင်းပြီနော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

သက်ဇော်နိုင် လက်ပြနှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ ဆေးရုံထဲ ဝင်ခဲ့လျှင်တော့ သူ ပြန်နှုတ်ဆက်ရတာ မဆုံး နိုင်တော့။ တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်ဆန်လှသော အတွေးတွေမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ကာ အစ်ကို့ကို အလုပ်များ လျက် တွေ့ရသည်။ အဆုတ် အမှေးထဲမှာ ပြည်ပြည့်နေသော တီဘီရောဂါသည်တစ်ဦးကို နံရိုးကြားမှ တစ်ဆင့် ပိုက်သွင်းကာ ပြည်ကို စုပ်ယူ၊ ပိုက်သွယ်ချထားဖို့ ပြင်နေသည်။

"အစ်ကို ကျွန်တော် ဘာကူပေးရမလဲ"

"မလိုဘူး ကိုညီ။ မင်းက ခံနိုင်ရည် ရှိသေးတာ မဟုတ်ဘူး"

"မထူးပါဘူးဗျာ။ အစ်ကိုလည်း ရသွားနိုင်တာပါပဲ"

လူနာ မကြားအောင် တိုးတိုးပြောလေ၏။

"ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်တောင် ဆရာကြီးရုံးခန်း သွားတယ်ကွ။ မင်းလိုက်သွားပါလား။ ဆရာကြီးလည်း နှုတ်ဆက်ရင်းပေါ့။ ဘာလဲ၊ မင်းက ဂျူတီဝင်တော့မလို့လား"

"အိမ်မှာ နေရတာ ပျင်းလွန်းလို့ အစ်ကိုရာ"

"မတွေ့ရတာကြာလို့ ငါ့လာတွေ့တယ် ဆိုပါတော့"

"ဟာဗျာ"

သက်ဇော်နိုင်နှင့် ဦးယဉ်မျိုးတို့က ညစဉ် သက်ဇော်နိုင်အိမ်မှာ ဆုံဖြစ်ကြသည်။ ခွဲစိတ်ကုသ ဘာသာရပ် စာအုပ်ထူကြီး ရှေ့ချကာ သက်ဇော်နိုင် ငေးနေတတ်ခဲ့သည်။ ညဉ့်မှောင်ရီပျိုးခဲ့လျှင်တော့ ဝရန်တာ လေးမှာ ပက်လက် ကုလားထိုင်လေးဖြင့် ထွက်ထိုင်သည်။ ဦးယဉ်မျိုးက သူ့ကို ပြုံးစနဲ့နဲ့ ပြုံးရုံရှိသေး ...

"ကျွန်တော် ဒီမှာမထိုင်လို့ ဘယ်မှာ ထိုင်ရမလဲဗျာ"ဟု ခပ်ညည်းညည်း ဆင်ခြေပေးတတ်သေးသည်။

"ဟ ... ငါက ဘာပြောသေးလို့လဲ"

ဦးယဉ်မျိုး သူ့ကို စနောက်လို့ ကောင်းလှလေ၏။

"အစ်ကို၊ ကျွန်တော် ရုံးခန်းလိုက်သွားဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျ"
သက်ဇော်နိုင် ဦးယဉ်မျိုးကို ရယ်မောရင်း ထွက်ခဲ့သည်။

□□□

"သက်ဇော်နိုင်ပါလား။ လာ ထိုင်ကွာ"

ရုံးခန်း ဆင်နားရွက်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်သွားခဲ့လျှင် ဆရာဦးအောင်မြင်က လှမ်းနှုတ်ဆက်ခဲ့လေ၏။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်လည်း မော်ကြည့်ကာ ပြုံးနှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ သူမက စားပွဲကျယ်ရှေ့၊ ဆရာကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်နေခဲ့သည်။ စည်သူ့စာမေးပွဲ၊ သူ့ကို ခွဲစိတ်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်၊ စစ်ဆေးခံရတော့မည့် တိုင်စာ။ ထိုဝန်တွေအောက်မှာ မမနွယ် တည်ငြိမ်စွာ ကြိုးစားရပ်တည်နေဟန် ရှိသည်။ ရင်စေ့အင်္ကျီ အစိမ်းရောင်ပြောင် လက်စကနှင့် အစိမ်းခံတွင် အရောင်ဖျော့လေးငါးမျိုးပါသော ပါတိတ်ဆင်ကို ဝတ်ဆင်ထားခဲ့သည်။ လည်တိုင်တွင် ဆွဲနေကျ လော့ကက်လေးက မဟူရာဆွဲပြားလေး။ အစိမ်းရောင် အင်္ကျီအခံပေါ်မှာ ထင်းနေခဲ့ လေ၏။ လော့ကက်တွင် `ဗ´ဟူသော ရွှေစာလုံးထူထူလေး ရှိသည်။ `ဗ´ဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်စာလုံး `အောင်´ရဲ့ ထိပ်စာလုံးလေးလား။ ဒါပေမယ့် ဒါတွေ မလိုတော့ဘူးလေ။ မမနွယ်၊ မမနွယ်ရင်ထဲမှာ ဒီနာမည် တကယ် ရှိမနေဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိပြီးပြီ။

"သက်ဇော်နိုင် ခွင့်ကိစ္စလား"

သက်ဇော်နိုင် အတွေးမှ နိုးသွားရ၏။

"မဟုတ်ပါဘူး ဆရာကြီး။ ဟိုကိစ္စပြီးမှပဲ ကျွန်တော် ခွင့်ယူပြီး ရန်ကုန်ပြန်ပါမယ်။ ဒါပေမယ့် အခုတောင် အိမ်မှာ အလုပ်မရှိဘဲ နေရတာ ငြီးငွေ့သလို ဖြစ်လာတယ်။ ဆရာလည်း ကျွန်တော်မရှိတော့ တစ်ယောက်တည်း အလုပ်တွေများနေမှာပဲ"

သက်ဇော်နိုင် အိမ်မှာ အနားရ၍ထင်သည် လန်းဆန်းလာခဲ့သည်။ လည်ကုပ်အထိ ရှည်နေသော ဆံပင် တွေကို တိုတိုပြန်ညှပ်ထားခဲ့သည်။ ရှပ်လက်တိုအဖြူစင်းနှင့် ပလေကပ်ပုဆိုးအပြာကွက်စိပ်ဆင် ဝတ်ဆင် ထားလျက် ရည်မွန်ဖျတ်လတ်သော သူ့ပင်ကိုဟန် ပြန်မြင်တွေ့နေရပြီ။

"ဆရာက ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ။ ဦးယဉ်မျိုးလည်း ဝင်ကူပါတယ်။ မင်းကတော့ အနားယူဖို့ လိုမှာပဲ"

သုံးဦးသား အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေမိကြသည်။ ဦးအောင်မြင်က စလို့ ...

"ဟိုကိစ္စ၊ အင်း ... အဲဒါတစ်ခုက တော်တော်အရုပ်ဆိုးတာပဲ။ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာ စကားပြောချင် နေတာနဲ့ သက်ဇော်နိုင်လည်း ရောက်လာတော့ အတော်ပါပဲ။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်တို့၊ သက်ဇော်နိုင်တို့ဟာ ဘယ်လို ဆရာဝန်တွေလဲဆိုတာ ကျွန်တော် အသိဆုံးပေါ့။ မကျေနပ်တဲ့ ပစ်စာ၊ တိုင်စာဆိုတာ ရှိလည်းရှိသင့်တယ်။ မရှိလည်း မရှိသင့်ဘူး။ ရှိသင့်တာကတော့ မသမာတဲ့ကိစ္စတွေ ရှင်းသွားဖို့၊ မှားနေတဲ့သူတွေ ပြင်နိုင်ဖို့ပေါ့။ မရှိသင့်တာကတော့ မှန်မှန်ကန်ကန် လုပ်နေတဲ့သူတွေအဖို့ ပုဂ္ဂလိက အာဃာတကြောင့် လုပ်ငန်းခွင်မှာ စိတ်ဓာတ် ကျသွားတာမျိုးလည်း ဖြစ်တတ်တယ်။ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်နဲ့ သက်ဇော်နိုင် ကတော့ အလုပ်ကို တကယ် စိတ်ဝင်တစားရှိတဲ့သူတွေဆိုတော့ လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ စိတ်ပျက်သွားကြလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးလို့။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျာ။

အဲဒီလို အမှုတစ်ခုပေါ်ခဲ့ရင် ဆေးရုံပေါ်မှာ အရိပ်မည်းကျလိုက်သလိုပဲ တစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုထင်၊ ဝန်ထမ်းအချင်းချင်းလည်း စည်းလုံးမှုတွေပျက်ပြား၊ ဆေးရုံနဲ့လူထုကြား ဆက်ဆံရေးအားလုံး ကပြောင်းကပြန်တွေ ကြုံရတော့တာပါပဲ"

"ကျွန်မတို့အတွက်ကြောင့် ဆရာကြီး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး"

ခင်ဦးနွယ်က စိတ်မကောင်းစွာ ပြောခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင်ကလည်း ခေါင်းငုံ့ထားခဲ့သည်။

"နီးနီး၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်မြို့အတွက်တောင် မျက်နှာပူရမှာပါ။ ဦးမြမောင်နဲ့ ကျွန်တော်က ရင်းနှီးပါတယ်။ ဒီ ဦးမြမောင်ရဲ့သားက ကျွန်တော့်ကို လာပြီးမေးခဲ့ရင် အချိန်မရွေး ရှင်းပြလို့ရတဲ့ကိစ္စ တစ်ခုဗျာ"

"ကျွန်မတို့ကို ဒါလောက်ထိခိုက်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ချင်မှ ရည်ရွယ်မှာပါ။ မရည်ရွယ်ဘဲ စစ်ဆေး မေးမြန်းခံရဖို့ အထိ ဖြစ်သွားခဲ့တယ် ထင်ပါတယ်"

"ကျွန်တော်ကတော့ တမင် နာမည်ပျက်ရင်ပြီးရော ဖျက်တာပဲလို့ ထင်တယ်"

ဦးအောင်မြင် သက်ပြင်းရှိုက်လေ၏။ ခင်ဦးနွယ်က ခဏငြိမ်နေပြီးမှ ဦးအောင်မြင် ခေါင်းဖော်အလာမှာ မေးမိရလေ၏။

"ဆရာ ကျွန်မကို ခေါ်တယ်ဆိုတာ ..."

"အင်း၊ အဲဒါပဲလေ။ နောက်တစ်ပတ် တနင်္လာနေ့မှာ ဆရာနဲ့ ဆရာမတို့ကို တိုင်တဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး စစ်ဆေးမယ့်အကြောင်း စာ ဒီနေ့ပဲ ဝင်လာခဲ့တယ်။ စာထဲမှာတော့ စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့မှာ ပါမယ့်သူတွေရယ်၊ အဲဒီ စစ်မေးမယ့်သူတွေကို ဆရာတို့က ကန့်ကွက်လိုခြင်း ရှိ,မရှိပေါ့ဗျာ။ ထုံးစံအတိုင်းတွေပါပဲ။ ကျွန်တော် ခဏနေရင် စာပို့ခိုင်းပေးပါမယ်။ ဒီနေ့ အင်္ဂါနေ့ဆိုတော့ အဖွဲ့က တနင်္ဂနွေမှာ ရောက်လာလိမ့်မယ် ထင်တယ်"

ဦးအောင်မြင်က ဖြည်းလေးစွာ ပြောပြခဲ့လေ၏။

ခင်ဦးနွယ် သက်ဇော်နိုင်သို့ လှမ်းကြည့်မိသောအခါ သက်ဇော်နိုင်က သူမကို ကြည့်နှင့်နေခဲ့တာ တွေ့ရလေ၏။ သူတို့နှစ်ဦး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အားပေးနှစ်သိမ့်စွာ ပြုံးလိုက်မိကြလေ၏။

ဒေါက်တာခင်ဦးနွယ်နှင့် ဒေါက်တာသက်ဇော်နိုင်တို့ကို အမှုတစ်ခုအတွက် အထက်မှ လာရောက် စစ်ဆေးတော့မယ်ဟူသော သတင်းက ဆေးရုံအတွင်းမှာ ချက်ချင်းပင် ပျံ့နှံ့သွားခဲ့လေ၏။ ဆေးရုံဝန်ထမ်း များက ခင်ဦးနွယ်ကို ကရုဏာဖြင့် ရင်ဆိုင် မကြည့်ကြတော့ဘဲ ရှိသည်။ ခင်ဦးနွယ် မရောက်မီ တီးတိုးပြောနေ ကြလျက် သူမ ရောက်သည်နှင့် အသံများ တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။ ထိုသတင်းအပေါ် တုံ့ပြန်လာခြင်းမှာ အမျိုးမျိုးပေ။

"ဟယ်၊ မမနွယ်နဲ့ ကိုသက်ဇော်နိုင်တို့အတွက် မူယာ တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး မကျင်တီရယ်။ ရုံးချုပ်ကတောင် လာစစ်မှာတဲ့"

"ဦးသက်ဇော်နိုင်တော့ နောက်တစ်ချီ ခံရပြန်တာပေါ့"

"DE, PE ခံရပြီဆိုရင် အရေးယူတာ မယူတာ နောက်ထား၊ Service Book မှာတော့ အရင် ပါတော့မှာလေ"

"ဟုတ်တယ်၊ မင်နီနဲ့ အရေးခံရမှာပဲ မမမူယာ"

"အရေးယူရင်လည်း Punishment Transfer လောက်ဆို တော်သေးတယ်။ ဆ/မ သိမ်းရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ"

OPD မှ အသံများပေ။ ကြားလာခဲ့သော လုလုစောက ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်သို့ လာပြောပြခဲ့သည်။ နော်အေမီ မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာ ရောက်လာခဲ့သည်။

"စိတ်မပူပါနဲ့ မမအေမီ။ နွယ်တို့သိတာ ကြာပါပြီ။ ဘယ်သူတိုင်တယ်၊ ဘာကြောင့်တိုင်တယ် ဆိုတာတော့ ကိုသူရ လာပြောမှ သေသေချာချာ သိရတယ်"

"ဩ် ... ဆရာလာတာ ဒီအတွက်ကြောင့်ကိုး။ အကြောင်းက ဘာတဲ့လဲ"

"လူနာရှင်တစ်ယောက်က တိုင်တာပါပဲ"

နော်အေမီ သက်ပြင်းရှိုက်သည်။ သည့်ထက်လည်း ပိုမမေးရဲ။ နော်အေမီ မကြားရဲသလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။ မမကလည်း သိပ်ပြောချင်ပုံမရ။

"ကြားရတာ ကျုပ်တော့ မပူပါနဲ့ဆိုပေမယ့် စိတ်ပူလာပြီ မမ"

"ဖြေရှင်းနိုင်မယ်လို့တော့ ထင်တာပါပဲ မမအေမီရယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်ဖြစ်လာတာတွေက များလွန်းလို့ နွယ်လည်း ဘာမှ မထင်တတ်တော့အောင်ပါပဲ"

မမအေမီကိုတော့ နွယ် စိတ်ရှုပ်ထွေးသမျှ နွမ်းနယ်စွာ ဝန်ခံမိရလေ၏။

"ဆရာလေးကော အစစ်ဆေးခံနိုင်ပါ့မလား။ သူ့ခမျာ နေကောင်းပြီးခါစ"

"သူ ခွင့်မယူဘဲ စောင့်နေတာ အဲဒီအတွက်ပဲလေ မမအေမီ"

‶ညနေကျရင်တော့ သူ့အိမ်သွားဦးမှပါပဲ″

‶ခုချိန်မှာ သူ ဆေးရုံမှာ မရှိတာ ခပ်ကောင်းကောင်းပါပဲ။ နွယ်ကတော့ ပြောသမျှ ဆိုသမျှ အရေးမပါ တော့ပါဘူး မမအေမီ″

နော်အေမီက အားပေးနှစ်သိမ့်စွာ ဆိုခဲ့သည်။

‶မမတို့ ဘာမှမပူနဲ့။ ကျွန်မတို့ကို လာစစ်ဆေးလို့ကတော့ အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောပြမယ်။ ကျုပ်က တိုင်တဲ့ အုပ်စု ဘယ်သူဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုတာတောင် ပြောပြလိုက်ချင်သေးတာ″

‶တိုင်တဲ့သူက လူနာရှင်တစ်ယောက်ပါ″

‶အို ... နော်အေမီတို့က ဆေးရုံလုပ်သက် အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ မမရယ်။ တိုင်စာဆိုတာ အတွင်း သတင်း အစအနမပါဘဲ မရှိပါဘူး။ ဟုတ်တာမှန်တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်၊ မဟုတ်မမှန်တိုင်ရင်တော့ ကိုယ့်ဆေးရုံကို လာစော်ကားသလို နော်အေမီက ခံစားရတာ″

ထိုစကားကို နောက်တစ်ရက် ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာလည်း နော်အေမီ ပြောလေ၏။

□□□

သတင်းမှာ မြို့ထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ပျံ့သွားခဲ့သည်။ မြို့ထဲက ဆေးရုံဆီသို့ ပြန်ရောက်လာသော သတင်း တွင်မူ သတင်းအပြည့်အစုံ ပါလာခဲ့တော့လေ၏။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက်အစောကြီးပင် မမအေးမီ ခင်ဦးနွယ်ထံ ပေါက်ချလာခဲ့သည်။

"မမတို့ကို တိုင်တာ ဟို ဆုံးသွားတဲ့ ဦးမြမောင်ရဲ့သား ဦးစိုးမိုးမောင်ဆို။ သူ့အဖေကို မမကိုယ်တိုင် မခွဲဘဲ လက်သင်ဆရာဝန်ကို ခွဲခိုင်းလို့ သေရတယ်လို့ တိုင်တာဆို"

ခင်ဦးနွယ် အံ့အားသင့်မိစွာ ...
"မမအေးမီ ဘယ်ကကြားလာတာလဲ"

"ကိုပီတာ မနက်စောစော လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ရင်း ကြားခဲ့တာတဲ့။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ပြောနေတာ။ ဈေးက ပြန်လာတဲ့ စိမ်းညိုလည်း အလုပ်သမားတန်းလျားမှာ စီစီ၊ စီစီနဲ့ အဲဒါပြောနေသံ ကြားတယ်"

"သူလုပ်တာ အရာထင်လာပြန်တော့လည်း အဲဒါ တို့လုပ်လိုက်တာလို့ ပြောချင်လာပြန်တာပေါ့လေ"

"ဒါဆိုရင်တော့ တော်ပါသေးရဲ့"

"ဘာတော်တာလဲ မမအေးမီ"

"ကျုပ်က မမနဲ့ ဆရာလေး စိတ်ပြောင်းသွားပြီး ခွဲတဲ့ ကေ့(စ်)တစ်ယောက်ကို ဘယ်နှစ်သောင်းဆိုပြီး တောင်းလိုက်လို့ အတိုင်ခံရတာလားလို့ စိတ်ပူနေမိတာ။ ဖွင့်မေးလို့လည်း မကောင်းလို့"

"ကြုံကြုံဖန်ဖန် မမအေးမီကလဲ ... ဆေးရုံပါ၊ ဈေးမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကြိုတောင်းပြီး ဒီလောက်မရရင် လုပ်မပေးဘူး ဆိုရအောင် ဈေးထဲမှာ ငါးခုတ်တဲ့ အလုပ်မျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။ သဒ္ဓါကြေး စစ်စစ်လေးနဲ့ ရပ်တည် နေတာပါ မမအေးမီရယ်။ ဆေးရုံက ဆင်းမှ၊ အားလုံးကောင်းမှ ကန်တော့သွားတဲ့ စာအိတ်ထဲမှာ ကိုးဆယ်၊ တစ်ရာပဲတောင် ပါတတ်ပါတယ်။ တချို့လည်း မကန်တော့နိုင်ပါဘူး။ သောင်းဂဏန်းပါတဲ့ အခါမျိုးလည်း ရှိတာပေါ့လေ။ နွယ် ငရဲမလိုချင်ပါဘူး။ အဲဒါ နွယ့်မူပါပဲ"

"မသိပါဘူး။ ဟို ဒေါ်မူယာမာယာတင်ကတော့ POP ကိုင်ရင်လည်း တောင်း၊ နားပေါက်ကလေး ချုပ်ရင်လည်း တောင်းနဲ့တဲ့။ နည်းနည်း အသံထွက်နေတယ်။ ကိုယ့်ဆေးခန်းတော့ ကိုယ့်သဘောထားပါ။ အခုက ဆေးရုံမှာကို"

"ဘယ်အလုပ်မှာဖြစ်ဖြစ် ကံက သိပ်အရေးပါတာပါပဲ။ သောင်းဂဏန်း တောင်းတဲ့သူတွေ ဘာမှမဖြစ် ပေမယ့် ထောင်ဂဏန်း၊ ရာဂဏန်းလေးနဲ့ ဒုက္ခရောက်တဲ့ သူလည်း ရှိတယ်။ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စကိုတော့ နွယ်က အမြဲသတိထားခဲ့တာပါ"

ခင်ဦးနွယ် ပင့်သက်ဖြင့် ညည်းညည်းလေး ပြောမိရလေ၏။

ဖြစ်မယ့်ဖြစ်တော့ ငွေရေးကြေးရေး မဟုတ်ဘဲ မထင်မှတ်သော အဖြစ်တစ်ခုနှင့်။

သက်ဇော်နိုင်ပါ ရောက်လာခဲ့သော ဆရာဝန်၊ ဆရာမ စုံသည့် သီရေတာထဲမှာကျတော့ နော်အေမီ တစ်ယောက် ပွဲကြမ်းပြီ။

"မဟုတ်မဟတ်တွေ တိုင်ရင်တော့ ကိုယ့်ဆေးရုံကို လာစော်ကားသလို နော်အေမီက ခံစားရတာ"

ခွဲစိတ်ပစ္စည်းတွေ ခင်းကျင်းရင်းက နော်အေမီက နှုတ်မှ ရေရွတ်နေခဲ့လေ၏။

"သီရေတာရှေ့မှာ ကျွန်မက တောင်းတစ်လုံး ချထားချင်တယ်။ အဲဒီတောင်းထဲမှာ မမခွဲစိတ်လို့ အသက်ရှင်တဲ့ သူတွေရဲ့ လက်ညှိုးလေး တစ်ချောင်းစီပဲ ဖြတ်ထည့်ပါဦး။ တောင်းတစ်လုံး လျှံသွားမယ်။ လုပ်သာ လုပ်ပေးရ ဘာကျေးဇူး၊ ဘာထောက်ထားမှုမှ မရှိဘူး။ ဂရုမစိုက်လို့ဖြစ်တာဆိုလည်း ထားတော့။ ဆရာလေး ဆိုရင် အိမ်တောင်မပြန်ဘဲ ဒီလူနာကို နေ့ရောညပါ ဆက်ပြီးကြည့်ခဲ့တာ။ မရလိုက်တာကတော့ ကံတရား ဆိုတာ ကလည်း ရှိသေးတယ်လေ။ တကယ့်အချိန်မှာ သူကိုယ်တိုင်လည်း ရှိတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ သူများပြောတာ အကြားလောက်နဲ့များ ..."

နော်အေမီ သူ့စကားတွေ လွန်လာခဲ့တာ ချက်ချင်းသတိရကာ စကားတိပြတ်ခဲ့လေ၏။

ဆရာဦးအောင်မြင်၊ ဦးယဉ်မျိုး၊ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်၊ ဒေါ်မူယာတို့က စကားမပြောဖြစ်ကြဘဲ ငြိမ်သက်နေမိ ကြစဉ် သက်ဇော်နိုင်က နော်အေမီအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားခဲ့သည်။ သူ့ညာလက်ညှိုးကို နော်အေမီရှေ့သို့ ထိုးပေးခဲ့၏။

"ဘာလဲ ဒီဆရာလေးက"

"မမအေမီပဲ မမနွယ် ခွဲလို့ အသက်ရှင်ခဲ့တဲ့သူတွေရဲ့ လက်ညှိုးကို ဖြတ်မယ်ဆို"

နော်အေမီ စိတ်တိုတောင်းမှုတွေ ပြေလျော့ကာ မျက်နှာပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

"ဒီဆရာလေးကလည်း တစ်မျိုးပဲ။ တော်တော် ဓားတောင်းတယ်"

သက်ဇော်နိုင်နှင့် နော်အေမီကို ဆရာဝန်၊ ဆရာမများက ရယ်မောမိကြသည်။ သက်ဇော်နိုင် ဝင်ထိန်း သိမ်းခဲ့လေ၍ သီရေတာတွင် အခြေအနေက ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာခဲ့သည်။ ခင်ဦးနွယ်ကမူ မမအေမီရဲ့ "ဓားတောင်းတယ်"ဟူသော စကားကြောင့် သတိရမိကာ ရယ်ပြုံးနေရပေမယ့် မျက်နှာမကောင်းလှဘဲ ရှိလေ၏။

စနေနေ့ညတွင် နွယ် ဆေးခန်းသို့ သွားမြဲသွားခဲ့လေ၏။ သည်အခြေအနေမျိုးတွင် နွယ့်ကို ခိုင်မတ်အောင် ထောက်ပံ့ထားပေးသူများက လူနာများပါပဲ။ တချို့က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သတင်းမေး အားပေး၏။ တချို့ကမူ ကရုဏာ ကြည့်ဖြင့် ကြည့်ခဲ့ကြလေသည်။ နွယ့်အပေါ် ယခင်ကလို ယုံကြည်မှု မထားနိုင်သူတချို့လည်း ရှိပေမည်။ ခင်ဦးနွယ်ကို အနိုက်အတန့် ရှောင်ဖယ်လို့နေလိမ့်မည်။ ခင်ဦးနွယ်က ဆရာဝန် စိတ်ထားအပြည့်ဖြင့် အလုပ်တွေကို အရင်ကထက် ပိုပြီးလုပ်ပြရမှာပေါ့လေ။ နွယ့်ဘဝမှာ အလုပ်တွေကို မနေ့ကထက် ပိုလုပ်သော နည်းနဲ့ပဲ အခက်အခဲတွေကို ရင်ဆိုင်ကျော်လွှန်နေရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။

ဆေးခန်းက ပြန်လာကြတော့ နွယ်နှင့် လုလုစောတို့မှာ စကားမပြောမိခဲ့ကြ။ လုလုစောကို သူနာပြု တန်းလျားအထိ သွားချပေးကာ နွယ့်အိမ်ဘက်သို့ ဆိုင်ကယ်ကို ပြန်ကွေ့စီးလာခဲ့သည်။ တိုးတိုးက ဆိုင်ကယ်စီး ဦးထုပ်များကို ဆီးယူခဲ့လေသည်။

"မမနွယ် အန်တီအေမီတို့အိမ်က မုန့်ဟင်းခါး လာပို့ထားပါတယ်"

နွယ် ပြုံးမိသည်။ ညစာမစားဖြစ်တာ ရက်ကြာပြီ ညည်းမိသည်နှင့် မမအေမီက နွယ် ခုံမင်လှတဲ့ မုန့်ဟင်းခါး ပို့လာခြင်း ဖြစ်မည်ပေ။ မမအေမီရဲ့လက်ရာ မြောင်းမြမုန့်ဟင်းခါးက ကောင်းလှသည်။ မုန့်ပိသာချိန် များများချက်ပြီး ဆေးရုံရှာလေးမှာ အိမ်စေ့ဝေတတ်လေ့ရှိသည်။ သည်တစ်ကြိမ်တော့ ဆေးရုံ မှာလည်း မမအေမီ မုန့်ချက်မည် ပြောသံမကြား။ နွယ်နှင့် သက်ဇော်နိုင် နှစ်အိမ်တည်းသို့ ပို့မည့် အားပေး နှစ်သိမ့်သော မုန့်ဟင်းခါး ဖြစ်လိမ့်မည်ပေ။

"အန်တီဒေါ်မြင့်ကြည်အိမ်က ဘုရားပန်းတွေ လာပို့ထားတယ်။ တိုးတိုး လဲထားလိုက်တယ်"

နွယ် ဘုရားစင်သို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။ အားပေးနှစ်သိမ့်သော နှင်းဆီပန်းတွေဖြင့် ဘုရားပန်းအိုးများမှာ ဝေဝေဆာဆာ ကြည်ညိုဖွယ်။

"မမ ထမင်းစားတော့မလား"

"အေး၊ ရေချိုးပြီး စားတာပေါ့ကွာ"

အိမ်ကလေးမှာ နွယ် ရေချိုးနေသော အသံကလွဲလို့ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ရေဒီယိုသံ မရှိ၊ ကက်ဆက်သံ မရှိ၊ တီဗွီသံ မရှိ။ နွယ် ခါတိုင်းလို အချိန်ယူ ရေမချိုးခဲ့တော့။ ရေသံပင် မရှိတော့သောအခါ အိမ်ကလေးမှာ ပိုလို့ တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။ ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးအေးအေးလိမ်းကာ ဆံပင်တွေကို နောက်ဘက်မှာ မနာမကျင်အောင် ခပ်လျော့လျော့ စည်းနှောင်ထားလိုက်သည်။ ပေါ့ပါးသော တီရှပ်လက်တိုနှင့် ကော်တွန်လုံချည် အပြာနုပွင့်စိတ် ကလေးကို ဆွဲယူဝတ်လိုက်သည်။ နွယ် အခန်းထဲက မေမေ့ခုတင်လေးကို အကြောင်းမဲ့ ဖုန်ခါ နေမိ၏။ မေမေ့မှာ စည်သူ၊ ညီသူ့ကိစ္စဖြင့် စိုးထိတ်ပူပန်ရှိခဲ့ရသည်။ လာရောက်စစ်ဆေးမည့် အမှုတစ်ခု နွယ် ရင်ဆိုင်ရမှာ မေမေ့ကို အသိမပေးခဲ့တော့။

သားတို့နှင့်အတူ ရန်ကုန်သို့ ပြန်လိုက်ပါသွားစေခဲ့သည်။ တစ်ဖက်ခန်းမှာ သားတို့အခန်း ဖြစ်လေ၏။ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ အခန်းထဲသို့ ကြည့်မိသည်။ တစ်ယောက်အိပ် ခုတင်နှစ်လုံးကို နံရံတစ်ဖက် စီမှာ ကပ်ထားခဲ့သည်။ အလယ် စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှာ အတန်းဟောင်းက စာအုပ်တွေကို သူတို့ မရှင်းလင်းခဲ့။ ရှုပ်ပွနေတော့သည်။ စားပွဲရှင်းရင်း ပြန့်ကျဲနေသော နွယ့်စိတ်တွေကို စုစည်း လိုက်ရမလား။ ခေါင်း ယမ်းခါမိရင်း တံခါးကို အသာအယာ ပြန်ပိတ်လိုက်ခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းဆီ ထွက်ခဲ့သည်။ မမအေးမိရဲ့ မုန့်ဟင်းခါးမှာ ချင်း၊ စပါးလင်နံ့လေး သင်းနေခဲ့သည်။ တိုးတိုးကလည်း နွယ် ခံတွင်းတွေ့လေ့ရှိသော ဟင်းအစပ်အဟပ်ကို ကြိုးစား ချက်ထားမှန်း သိသာလေ၏။ မုန့်ဟင်းရည် တစ်ဇွန်း ယူသောက် ကြည့်သည်။ လျှာဖျားမှာ အရသာ ရောက်မလာ။ ပလတ်စတစ် ထမင်းအုပ်ဆောင်းလေးကို ညစာတွေအပေါ်မှာ ပြန်အုပ်ထားလိုက်မိလေ၏။ နေရာမှာ ဆက်လက် ထိုင်နေမိခဲ့သည်။ နွယ့်အိမ်လေးမှာ ပိုမို တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့သယောင်။ စားပွဲတွင် လက်နှစ်ဖက် ထောက်လျက် လက်ချောင်းများကို ယှက်သွင်းဆုပ်ထားကာ ထိုလက် များတွင် နဖူးဖြင့်မှီရင်း မျက်လုံးများမှိတ် တိတ်ဆိတ်စွာ နေမိလေ၏။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းထဲမှာ နွယ် ပျော်ဝင်နေခဲ့တာ ဘယ်မျှကြာမြင့်သွားခဲ့သည် မသိ။ အသိတစ်ချဖြင့် ဖြတ်ကနဲ နိုးကြားမော်ကြည့်သောအခါ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြသူ နှစ်ဦးကို မြင်တွေ့ရလေ၏။ ဦးယဉ်မျိုးက သတင်းစာတစ်စောင်ကို အေးအေး ဆေးဆေး ဖတ်နေခဲ့သည်။

ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ မလှုပ်မရှားထိုင်နေခဲ့သော မမနွယ်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ စိုးရွံ့ပူပန်မှုတွေဖြင့် သူမအနီးသို့ ရောက်သွားမိတော့မလို ဖြစ်ခဲ့သည်။ အစ်ကိုက ဟန်အမူအရာပြ ဟန့်တားရှိသာ ဧည့်ခန်းမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ဝင်ထိုင်ခဲ့ရသည်။ သက်ဇော်နိုင့်အကြည့်တို့က ခင်ဦးနွယ်ထံမှ မခွာ။ တစ်ခါက သည်ဦးမြမောင် ကိစ္စနှင့်ပါပဲ။ သူ ဆေးရုံပြေးလုပ်နေမိစဉ် အလုပ်တွေနှင့်ကုစားသည့် ကုထုံးပေးလျက် မမနွယ် အားပေးနှစ်သိမ့် ခဲ့သည်ကို သူ မမေ့နိုင်။ သူမ ထိခိုက်ခံစားရသက်သာအောင် သူလည်း အားပေးနှစ်သိမ့်လိုလှသည်။ မမနွယ်၊ ကျွန်တော် ရှိတယ်လေ၊ စိတ်ထဲမှာ နှစ်သိမ့်အားပေးနေမိဆဲ။ သူမကိုယ်လေး ဆတ်ကနဲ လှုပ်ရှားသွားခဲ့ပြီး ခေါင်းမော်ကြည့်ခဲ့လေ၏။ သူမမျက်နှာပေါ်တွင် ညှိုးလျခြင်း၊ အားကိုးရာမဲ့ခြင်း၊ မလုံခြုံခြင်း စိတ်ခံစားမှု များကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ သူ့ကို ပြန်ငေးကြည့်ခဲ့ရင်း သူမနှုတ်ခမ်းများ ဖြည်းဖြည်းနူးညံ့စွာ ပြုံးခဲ့သည်။ ထိုအပြုံးရိပ် အဆုံးမှာ မျက်နှာပေါ်က အရိပ်အယောင်များက တစ်ခုခုနှင့် ဖုံးလွှမ်းခံလိုက်ရသလို ပျောက်လွင့် သွားခဲ့တော့သည်။ မမနွယ် နေရာက ထ၍ ဘာမှမဖြစ်သလို ကြိုခဲ့လေ၏။

"ရောက်နေကြတာ ကြာပြီလား။ ကျွန်မ ဂါထာတစ်ပုဒ်ရွတ်နေလို့ မသိလိုက်တာပါ"

သက်ဇော်နိုင်ရော ဦးယဉ်မျိုးပါ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်စကားကို မယုံကြပါ။ သူတို့ကို မြင်လိုက်ရစဉ် လန်းဆန်းသွားသော မျက်နှာလေးကြောင့် သူမမုသားကို သူတို့ ပြုံးလိုက်နိုင်ကြလေ၏။

"ရန်နိုင်တဲ့ဂါထာ ဖြစ်ရမယ်" ဦးယဉ်မျိုးက အပြုံးသဲ့သဲ့ ဆိုလေ၏။

"မဟုတ်ပါဘူး။ လူချစ်လူခင် များစေတဲ့ဂါထာ ဖြစ်မှာပါ။ အခုက လူမုန်းများလို့ တိုင်စာတက်ခဲ့တာ မဟုတ်လား ဆရာယဉ်ရယ်"

ခင်ဦးနွယ်က ပြုံးရယ်ပြောလေ၏။ သက်ဇော်နိုင်ကမူ စကားမဆိုနိုင်သေး။ သူ့အတွက် မွတ်သိပ် ခေါင်းပါး ရှားပါးပူပင်ရသော အာဟာရတစ်ခုပမာ သူမကိုသာ ငေးကြည့်မိနေခဲ့ဆဲ။

"အဲဒီဂါထာ သက်ဇော်နိုင်ကိုလည်း သင်ပေးလိုက်ဦးဗျာ"

သူ့နာမည်တစ်ခွန်းသာ ကြားလိုက်လျက် အစ်ကိုနှင့်အတူ ရောယောင် ပြုံးလိုက်ရသည်။ အစ်ကို ဘာပြောလိုက်သလဲ သူမသိခဲ့။ ဦးယဉ်မျိုးက ထမင်းစားပွဲဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကာ ထမင်းအုပ်ဆောင်းကို ဖွင့်ကြည့် သည်။ အရာမယွင်းသော ထမင်းပွဲကို တွေ့ရလေ၏။

"ဟာ ... ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် ညစာ မစားရသေးဘူးပဲ။ အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း ဗိုက်ဆာတာနဲ့။ အိမ်မှာ ဆိုင်ထမင်းချိုင့် ရှိတယ်ဗျာ။ ကြာတော့ အနံ့တောင်မခံနိုင်တော့ဘူး။ ကိုညီလည်း မစားခဲ့ရသေးဘူး။ ကဲ ... ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် ကျွန်တော်နဲ့ ကိုညီကို အခုပဲ ထမင်းစားဖိတ်တော့"

ဦးယဉ်မျိုးက အတည်ပေါက်ပြောနေတော့ ...

"ညှော်သည် ဖိတ်ရလောက်အောင် ဟင်းက မကောင်းဘူးထင်တယ်" နွယ် အားတုံ့အားနာ ပြောမိလေ၏။

"ကောင်းလား၊ မကောင်းလားတော့ မသိဘူး။ ဟင်းက မွှေးနေတာပဲ"

ပြောရင်းက ဆရာယစ်က စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သူ့ပုံက တကယ့်ကို ဆာလောင်မွတ်သိပ်ပြီး ဝင်စားတော့မယ့်ပုံ။

"လာဟေ့၊ ကိုညီ ထိုင်"

သက်ဇော်နိုင်ကိုပါ ထမင်းစားဖို့ အပီခေါ်လေ၏။ နွယ် ပြုံးမိရကာ သူတို့ကို ထမင်းကျွေးဖို့ လက်ခံ ရတော့သည်။

"ဆရာတို့ကို ထမင်းစားဖိတ်ပါပြီ။ ခဏလေး စောင့်ဦးနော်"

"သိပ်ကြာကြာတော့ မစောင့်နိုင်ဘူးနော် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်"

"မကြာစေရပါဘူး"

နွယ် မီးဖိုထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ မီးဖိုဆောင်က အဆောင်သပ်သပ် တစ်ခု။ အိမ်မနှင့် စင်္ကြံလေးဆက် ထားသည်။ ခေါင်းထဲမှာ ဟင်းတွေ စီစဉ်ပြီး ကြောင်အိမ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကြက်ဥနှင့် အသီးရွက် အနည်းငယ်၊ ယိုးဒယားခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ် လေးငါးထုပ်၊ ငါးသေတ္တာပင် မရှိတော့။

"တိုးတိုးရေ၊ မမအေမီအိမ်ကို ပြေးပြီး အသားတစ်မျိုးမျိုးရှိရင် ပေးပါလို့။ ဆရာတွေကို ထမင်း ကျွေးရမှာမို့လို့။ မမအေမီက နှစ်ရက် သုံးရက်စာ ဝယ်ထားတတ်တာ"

တိုးတိုး ဘေးပေါက်မှ ထွက်သွားခဲ့လေ၏။ နွယ် ရိုက်(စ်)ကွတ်ကာနှင့်

ထမင်းအိုး ထပ်တည်ဖို့ ပြင်သည်။

"ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီညစာ စားမှာနော်"

"တီဗွီဖွင့်လေ ဆရာယစ်။ ကာရာအိုကေတော့ မရှိဘူးနော်"

တီဗွီဖွင့်သံ ကြားရသည်။ စိုင်းထီးဆိုင်သီချင်းတစ်ပုဒ် လာနေ၏။ ဆရာယစ်က သူ့အသံကြီးနှင့် လိုက်ဆိုနေသေးတော့ နွယ် ဆန်ဆေးရင်း ပြုံးမိဆဲ ...

"ကျွန်တော် ဘာကူပေးရမလဲ မမနွယ်"

သက်ဇော်နိုင် မေးသံနှင့်အတူ မီးဖိုလေးထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

□□□

မီးဖိုထဲမှာ အဖော်မိန်းကလေးလည်း ရှိလိမ့်မယ်အထင်နှင့် ဝင်လာခဲ့ပေမယ့် မမနွယ်တစ်ယောက်တည်း အလုပ်များလို့ တွေ့ရသည်။ သူ ပြန်ထွက်ပေးရမလား စဉ်းစားဆဲ ...

"သက်ဇော်နိုင်က လုပ်တတ်လို့လား"

"သိပ်ရတာပေါ့။ ဦးလေးမရှိရင် ကျွန်တော့်ဘာသာပဲ ချက်စားနေရတာ။ ပလက်ဂကတည်းက ဒီလိုပဲ ချက်စားခဲ့ရတာ"

"ဒါဆိုရင် ကြက်သွန်နဲ့ ခရမ်းချဉ်သီး လှီးပေးလေ"

"ရတယ်"

သက်ဇော်နိုင်က ကြက်သွန်နီကို အခွံနွာကာ ခရမ်းချဉ်သီးနှင့်အတူ ရေဆေးသည်။ နံရံကပ်စားပွဲလေးက နွယ်တို့အရပ်နှင့် အနေတော်ပေမယ့် သက်ဇော်နိုင်အတွက်မူ ခါးအနည်းငယ် ကိုင်းထားရလေ၏။ သူက ကြက်သွန်ဥကို စဉ်းတီတုံးမှာတင်လို့ အကျအနလှီးနေလေ၏။

"ကြက်သွန်ပဲ လိုချင်တာ။ လက်ညှိုးတော့ မပါစေနဲ့နော်"

နွယ်က ခေါက်ဆွဲကြော်ဖို့ အသီးအရွက်တွေ စုနေရင်း လှမ်းစနောက်ခဲ့လျှင် သက်ဇော်နိုင် ခေါင်းမော်၍ ရယ်မောလေ၏။

"အလို၊ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ကြရတာလဲ"

အသံကျယ်ကျယ်မြူးမြူးနှင့်အတူ နော်အေမီနှင့် တိုးတိုးက မီးဖိုဝမှာ ပေါ်လာကြလေ၏။

"မသိပါဘူး မမအေမီရယ်။ ဆိုမာလီကလား၊ အီသီယိုးပီးယားက လူတွေလား မသိတော့ပါဘူး။ နွယ် ထမင်းစားမလို့ကို သူတို့ကိုလည်း ထမင်းကျွေးရမယ်တဲ့"

"ကဲ ... ဟိုတစ်ယောက်က ကြက်သွန်ဥ အကြောင်းပြုပြီး ငိုမနေနဲ့၊ ထွက်တော့။ ကြည့်ရတာ ကျုပ် ပို့ထားတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးလည်း ရှင် မစားဘူး မဟုတ်လား"

သက်ဇော်နိုင် ရယ်မောနေသည်။ နော်အေမီ သူ့ကို တွန်းလွှတ်ပေမယ့် သူက မသွား။ ခပ်တည်တည်ပင် ကြက်ဥခေါက်မွှေနေခဲ့သည်။

"ဘာတွေ စီစဉ်မလဲ မမ။ ကြက်သားပြုတ်ကြော် ကျွန်မ ယူခဲ့တယ်"

ခင်ဦးနွယ်နှင့် နော်အေမီတို့ ဟင်းစီစဉ်ကြသည်။

"ကဲ၊ အဖွဲ့တောင့်လာပြီ။ သက်ဇော်နိုင် သွားထိုင်နေပါတော့။ ဆယ့်ငါးမိနစ်ဆိုရင် အသင့်ဖြစ်ပြီလို့ ဆရာယစ်ကို ပြောထားလိုက်နော်"

သက်ဇော်နိုင် ရယ်မောရင်း ထွက်ခဲ့သည်။ ဖျတ်လတ်ပေါ့ပါးစွာ လှုပ်ရှားနေကျ သူမကို သူမြင်တွေ့နေကျ ပုံစံအတိုင်း ပြန်မြင်လာခဲ့ရလေ၏။ ခါတိုင်းလို ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာတော့ မဟုတ်။ မီးဖိုဆောင်ထဲမှာ ဖြစ်လေ၏။

ထိုညက ညစာစားကြတော့ ညရှစ်နာရီ။ စားပွဲပေါ်မှာ တည်ခင်းလိုက်တော့ ဟင်းလျာတွေ စုံလင် နေခဲ့သည်။ ယိုးဒယားခေါက်ဆွဲကြော်၊ တရုတ်ဟင်းချိုနှင့် ဗမာထမင်းဟင်းအပြင် မုန့်ဟင်းခါးပါ ပါဝင်နေသော ထူးဆန်းသည့် ညစာစားပွဲတစ်ခု ဖြစ်လေ၏။ ခင်ဦးနွယ်၊ မမအေမီနှင့် ဆရာတို့နှစ်ယောက် စကား တပြောပြောနှင့် နာရီဝက်ကြာအောင်စားသော ထမင်းစားပွဲလည်း ဖြစ်လေ၏။ မမအေမီက တိုးတိုးရဲ့ ဟင်းစပ်ကို ကြိုက်ကာ ခင်ဦးနွယ်က မမအေမီ့မုန့်ဟင်းခါးကို ကြိုက်လေ၏။ သက်ဇော်နိုင်က မမနွယ်ရဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော်ကို ကြိုက်သည်။ သူလိုးပေးခဲ့သော ကြက်သွန်နှင့် ခရမ်းချဉ်သီးက ခေါက်ဆွဲကြော်ထဲမှာပါကာ ကြက်ဥကလည်း သူမွှေပေးခဲ့သောကြက်ဥ ဖြစ်လေ၏။ ဦးယဉ်မျိုးကတော့ အားလုံးကို ကြိုက်လေသည်။ အရက်ပြတ်သွားပြီးတော့ သူ့ကိုယ်အလေးချိန်တွေ တိုးလာခဲ့သည်။ နဂိုကမှ ကြီးမားတုတ်ခိုင်ရတဲ့အထဲ လူအကြီးစားထဲမှာပါတော့မည်။ စီးကရက်လည်းပိုလာခဲ့၏။ စီးကရက်လည်းဖြတ်ဦးမှ။ အစားအသောက်လည်း လျှော့ဦးမှပါ။ အသက်ရခဲ့လေ ဖြတ်ရတာတွေများလေ။ ဖြတ်ရမှာတွေကို အစက သူ ဘာကြောင့် စမိခဲ့ပါလိမ့်။ စဉ်းစားရင်း ထမင်းမစားတာ ဘယ်နှစ်ညရှိပြီမှန်းမသိသော ကိုညီနှင့် ခင်ဦးနွယ်တို့ စားဝင်နေကြသည်ကို သူ စိတ်ထဲမှာ ပြုံးနေမိ၏။

လူစုခွဲကြတော့ ညကိုးနာရီကျော်ခဲ့ပြီ။ ကွက်လပ်ကို ဖြတ်ပြန်ခဲ့စဉ် သက်ဇော်နိုင်က ဦးယဉ်မျိုးကို ပြောခဲ့သည်။

"ကျွန်တော် ကိုစိုးမိုးမောင်ဆိုတာကို အစက ခေါ်ဆွဲထုတ်ပြီး ထိုးပစ်ချင်တာ။ အခုတော့ သူ့ကျေးဇူး ရှိသလိုတောင် ဖြစ်လာပြီ အစ်ကို"

"ဘာဖြစ်လို့"

"သူ့တိုင်စာကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ မမနွယ်က ဘဝတူ၊ ခံစားချက်တူတွေ ဖြစ်လာတော့ ပိုပြီး နီးစပ်သွား ရတယ်။ တစ်ယောက်သဘောလည်း တစ်ယောက် ပိုပြီးသိနားလည်လာကြရတယ်။ ဒီညဆို ကျွန်တော် တကယ် ပျော်မိတယ်ဗျာ။ ဒါတွေအားလုံး စိုးမိုးမောင်ကျေးဇူးတွေပေါ့"

"ဒကွနဲ့တော့ တွေ့ပြီ။ ကိုယ်က ဒီကိစ္စကို မင်းတို့နှစ်ယောက် မေ့တန်သရွေ့ မေ့ပါစေလို့ ကြိုးစားမိ ပါတယ်။ မင်း ကြည့်ရတဲ့ပုံက ဒီတစ်ညလုံး တစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေတော့မယ့်ပုံပဲ။ CPZ နဲ့တော့ တွေ့တော့မယ်"

ဦးယဉ်မျိုးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် သက်ဇော်နိုင်ကို ကြိမ်းမောင်းသလို ဆိုခဲ့စဉ် သက်ဇော်နိုင် ရယ်ဟဟဖြင့် သူ့ပခုံးကို ဖွဖွတစ်ချက်ထိုးပြန်လေ၏။

□□□

တနင်္ဂနွေနေ့ နေ့လယ်တွင် စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့ရောက်မည်ဟု စနေည ၈-နာရီခန့်မှာ ဖုန်းဝင်လာခဲ့သည်။ စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့တွင် ဆရာဝန်သုံးဦး ပါဝင်မည်။ ဆရာများကို ထုံးစံအတိုင်း သံဃာဆောင်မှာ နေရာချထားမှာ ဖြစ်လေ၏။ သံဃာဆောင်မှာ ဆေးရုံနှင့်တွဲလျက် မဟုတ်။ သီးသန့် အဆောက်အအုံဖြစ်သည်။ ဆေးရုံတက် သံဃာမရှိခဲ့လျှင် အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ရောက်လာတတ်သော ဌာနဆိုင်ရာဝန်ထမ်း အမျိုးသားများကို ဆရာ ဦးအောင်မြင်က တည်းခိုစေမြဲ ဖြစ်လေ၏။

အခါတိုင်း နေ့အားရက်များလိုပင် ဆေးရုံမှာ နံနက် Round ပြီးသည်နှင့် ခင်ဦးနွယ် ဆေးခန်း သွားခဲ့သည်။ သူမ အလုပ်တွေကို ပိုလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။ ဆေးခန်းတွင် လုပ်နိုင်သော အသေးစား ခွဲစိတ်မှုလေးများလုပ်ရင်း အချိန်ကုန်တာ မြန်လှသည်ပင် ထင်မိ၏။ ညနေသုံးနာရီခန့်တွင် မောင်တင်လှ စက်ဘီး ပြင်းပြင်းနင်းလို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။

"ဒေါက်တာ၊ ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေပြီ။ အခု လာခဲ့ပါတဲ့။ ဆရာကြီးက မှာပါတယ်"

နွယ် အားရက်ကို တမင်ချိန်းရသော အသေးစားခွဲစိတ်လူနာတွေနှင့် ရှုပ်သွားခဲ့လေ၍ ထိုအဖွဲ့ရောက်မှာ ကို မေ့ပင်မေ့နေမိခဲ့လေသည်။

"အေး၊ လာပြီ"

လှလှစောက ဆိုင်ကယ်ကို သွားထုတ်ယူလာခဲ့လေ၏။ နွယ်နှင့် လှလှစောတို့ ဆေးရုံဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ ကြသည်။ လမ်းမှာ စကားမပြောမိခဲ့ကြပေ။

□□□

သံဃာဆောင်ရှေ့တွင် ဗင်ကားအဖြူလေး တစ်စီးနှင့် ဆရာဦးအောင်မြင်၏ ဆန်နီလေး ရပ်ထားတာ တွေ့ရသည်။ ဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ ကားနှင့် လာကြမည်ဟု မနေ့ညက သတင်းရထားပြီး ဖြစ်လေသည်။ သံဃာဆောင်ရှေ့တွင် ခင်ဦးနွယ် ဆိုင်ကယ်ကို စက်သတ်ရပ်လိုက်သည်။

"လှလှစောရေ၊ ကိုယ် လိုက်မပို့တော့ဘူးနော်"

"ရပါတယ် မမနွယ်။ လှလှလည်း ဆေးရုံထဲ ဝင်စရာရှိသေးတာ" နွယ် ဆိုင်ကယ်လေးကို သော့ခတ် လိုက်လေသည်။

□□□

စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့တွင် ဆရာဝန်သုံးဦး ပါခဲ့သည်။ အသက်လေးဆယ့်ငါးကျော် ငါးဆယ်တွင်းရှိ ဆရာဝန်ကြီးက နှစ်ဦး။ ဒေါက်တာစိန်ဖေမှာ အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်၍ ကျန်းမာရေးဌာနမှ ညွှန်ကြားရေးမှူး တစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။ ဒေါက်တာလွန်းတင်မှာ မြို့နယ်တစ်ခုမှ မြို့နယ်ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ဒေါက်တာ ဉာဏ်ကျော်လွင်က မြို့နယ်တစ်ခုမှ မြို့နယ်ကျန်းမာရေးအရာရှိဖြစ်ကာ အသက် သုံးဆယ့်လေးနှစ်။ သူ အသက် အငယ်ဆုံး ဖြစ်လေ၏။

မနေ့ညက ဖုန်းအဆက်အသွယ်ရသည့်တွင် မြေလတ်၏ T.M.O ဦးအောင်မြင်က မြို့ထဲမှ ဖြတ်အသွား သူ့အိမ်အရင်ဝင်ခဲ့ဖို့ မှာသည်။ နေရာ ပြောပြခဲ့လေသည်။ မြေလတ်မြို့တွင်း ဝင်လာခဲ့ကြတော့ မရောက်ဖူး ကြသူများမို့ မြို့ပတ်ဝန်းကျင်၊ မြို့အခင်းအကျင်းကို လေ့လာရင်း သူတို့လာကြလေ၏။ ဗင်ကားရှင် ဖြစ်သော ဒေါက်တာစိန်ဖေက "တော်တော်စည်တဲ့ မြို့ဗျနော်။ ဆီစက်၊ ဆန်စက်တွေ တန်းစီနေတာပဲ။ စီးပွားရေး ကောင်းပုံရတယ်။ ပွဲရုံတွေရော။ ကြည့်စမ်း။ မီနီမတ်တွေနဲ့ဗျ။ အလို၊ ကာရာအိုကေဆိုပါလား၊ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကာရာအိုကေ မော်တော်ဆားဗစ်(စ်)တဲ့"

နောက်ခန်းတွင် လိုက်ပါလာသော ဒေါက်တာလွန်းတင်က အညာမှာရှိစဉ်၊ ထိုမြို့ မီးလောင်စဉ် ရောပါ သွားခဲ့ရတာ တစ်ကြိမ်၊ မီးလန့်ခဲ့တာ အကြိမ်ကြိမ်မို့ အတွေ့အကြုံရှိသူပီပီ ...

"အခြေအနေကောင်းတဲ့ အဆောက်အအုံအဟောင်းတွေနဲ့ အသစ်တွေ ရောထွေးရှိပုံထောက်တော့ ဒီမြို့မှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မလောင်ဖူးဘူး ဖြစ်ရမယ်။ အိမ်ဟောင်းအိမ်ဆွေးမရှိဘူး။ ခေတ်မီတိုက်ကလေးတွေ များတော့ မြို့ရဲ့ လက်ရှိစီးပွားရေးအခြေအနေကလည်း ကောင်းပုံရတယ်"

ကျန်းမာရေးအရာရှိ ဒေါက်တာဉာဏ်ကျော်လွင်က ...

"မဟုတ်မှလွဲရော။ ဆရာတို့တော့ စိတ်ကူးနဲ့ G.P ဖွင့်ကြည့်နေပြီ ထင်တယ်"

သူတို့ ရယ်မောလိုက်မိကြလေ၏။ ရန်ကုန်နှင့် ရန်ကုန်ဝန်းကျင် မြို့နယ်များမှ လာသူများမို့ နယ် G.P ကိုတော့ စိတ်ဝင်စားမိကြလေ၏။

သူတို့မှာ တစ်လမ်းလုံး၊ မြေလတ်မြို့ဆေးရုံက တိုင်စာကိစ္စကို ဆွေးနွေးလာရတာ ငြီးငွေ့နေလှုပြီ။ မလာမီ သည်ကိစ္စအတွက် နှစ်ပတ်ခန့် အချိန်ယူပြင်ဆင်လာရသည်။ ဒေါက်တာဉာဏ်ကျော်လွင်မှအပ ကျန်ဆရာဝန် နှစ်ဦးမှာ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးများမှာ ပါဝင်ဖူးလှုပြီ။ သည်အမှုကတော့ (တစ်ကြိမ်တည်း ဆရာဝန် နှစ်ဦးကို တိုင်ကာ) အနည်းငယ်ဆန်းပြားသည် ထင်မိလေ၏။ တိုင်စာတွင် ပါဝင်သော မသမာမှုဟု စွပ်စွဲ ထားချက်မှာ မြို့ခံ လူထုကို ဆက်နွယ်ခြိမ်းခြောက်နေသလို အဖြစ်ကြောင့် ပဏာမစုံစမ်းရေးကို ကျော်လွန်၍ သူတို့အဖွဲ့မှ တိုက်ရိုက် စစ်ဆေးရတော့မှာ ဖြစ်လေ၏။

T.M.O ဦးအောင်မြင်၏အိမ်ကို ရှာဖွေရမခက်ခဲပေ။ စင်စစ် ဦးအောင်မြင်၏

အိမ်မဟုတ်ပေ။ ဦးအောင်မြင်၏ တိုက်ကြီးဖြစ်လေ၏။ စည်ကားသော လမ်းမကြီးနှစ်လမ်းကို မျက်နှာစာနှစ်ဖက်ယူထားပြီး ထိုဝင်းကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းလှလေ၏။ ခြံဝင်းကြီးအလယ်တွင် ထုထည်ကြီးမားသော ရှေးတိုက်ကြီးရှိကာ ဆေးရောင်က အဝါနုရောင် သစ်လွင်နေခဲ့သည်။ ထိုတိုက်ကြီး၏ရှေ့ဘက်တွင် တိုက်ကြီးကိုလည်း မကွယ်ဘဲ ခေတ်မီတစ်ထပ်တိုက်လေး ရှိလေ၏။ ထိုတိုက်ကလေးရှေ့မှာ ဦးအောင်မြင်က တုတ်ကောက်ကို ထောက်ရပ်လို့ ကြိုဆိုနေခဲ့လေသည်။

ဦးအောင်မြင်အိမ်မှာ နားနေစားသောက်ကြပြီးမှ ဆေးရုံဆီသို့ ဦးအောင်မြင်နှင့်အတူ ဆရာများ လာခဲ့ကြသည်။ သံဃာဆောင်တွင် သူတို့တည်းခိုဖို့ ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည်။ သံဃာဆောင်မှာ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာတွဲလျက်ရှိသည်။ ဆေးရုံနှင့်လည်း သီးခြားစွာရှိသည်။ ဆေးရုံတွင် အလုပ်လုပ်ရမည်မို့ ဆေးရုံဝင်း ထဲက သီးသန့်နေရာလေးကို သဘောကျသွားခဲ့ကြသည်။

တနင်္ဂနွေဖြစ်၍ ဆေးရုံမှာ ဆရာဝန်များမရှိကြ။ ခဏကြာတော့ ရည်မွန်သော လူရွယ်တစ်ဦး ရောက်လာ ခဲ့သည်။ ရှပ်အင်္ကျီဖြူနှင့် ကချင်ပုဆိုး ခပ်မှိုင်းမှိုင်း ဝတ်ထားခဲ့သည်။ သူက နှုတ်ဆက်ဟန် ပြုံးခဲ့စဉ် ဦးအောင်မြင်က "လာ၊ ဦးသက်ဇော်နိုင်"ဟု ခေါ်လိုက်လေ၏။ ဆရာများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။ လူရွယ်မှာ တိုင်ကြားခံရသူ ဒေါက်တာသက်ဇော်နိုင်ဟု သိလိုက်ရသည်နှင့် ဆရာများ တည်ီတည္ွတ်တည်း သတိရလိုက်မိ သည်က တိုင်စာထဲက လူနာများကို ဆေးရုံတင်ပြီး အစမ်းသပ်ခံများအဖြစ် ခွဲစိတ်နေခဲ့သည်ဟူသော အချက်ကို ဖြစ်လေ၏။ ပြင်းထန်လှသော စွပ်စွဲချက်ပေ။ လူရွယ်၏ စူးရှတောက်ပသောမျက်လုံးများက ယုံကြည်မှု အပြည့် အဝ ရှိသည့်အသွင်တော့ ရှိနေခဲ့သည်။ ယုံကြည်မှုဆိုတာ လွန်ကဲရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ရောက်သွားတာမျိုး ဖြစ်သွားနိုင်တာပဲ။ ဒေါက်တာစိန်ဖေက တွေးနေမိခဲ့သည်။

ဆိုင်ကယ်သံ ကြားလိုက်ရ၍ လှမ်းမြင်နေရသော အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်မိကြလေ၏။ သူတို့ စစ်ဆေးရမည့် ဆရာဝန်မပဲဟု မည်သူမျှ မထင်လိုက်မိကြ။ သူမက ကျောက်စိမ်းရောင် ဟွန်ဒါစူပါကပ်လေးကို စက်သတ်ရပ်ကာ ညင်သာပေါ့ပါးစွာ ဆင်းလိုက်သည်။ ဘေးဒေါက်ထောက်ကာ ဦးထုပ်ကို ချွတ်၍ ရှေ့ခြင်းထဲမှာ ထည့်သည်။ အနောက်မှာ ပါခဲ့သော အမျိုးသမီးသို့ တစ်စုံတစ်ရာ လှမ်းပြောနေခဲ့သည်။ သူမက ခရမ်းပြာခံတွင် အဝါနှင့်အဖြူ ပန်းခက်လေးများပါသောအဆင်၊ အသားထူပျော့ပျော့ကို ထက်အောက်ဆင်တူ ဝတ်ဆင်ထားခဲ့သည်။ အင်္ကျီက မြန်မာအင်္ကျီခါးတိုပုံလက်စက။ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့်ကျော့ရှင်းသော ကိုယ်နေဟန် အလှမှာ မြန်မာအင်္ကျီ၊ လုံချည်နှင့်မို့ ချုပ်ရပ်ပေါ်လွင်နေခဲ့သည်။ မျက်နှာလေးမော်၍ သူတို့ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့် လိုက်သောအခါ သူတို့ထံမှ တစ်ယောက်က ...

"ဆရာတို့ ဆေးခန်းတွေက လိုက်လာပြီ ထင်တယ်။ G.P တွေရှိရင် သွားကြပါဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ကို အားမနာပါနဲ့။ ညကျမှ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ကြတာပေါ့"

အမျိုးသမီးက သံဃာဆောင်ထဲ အဝင်ဝတွင် အပြင်မှာ ဖိနပ်ချွတ်ထားခဲ့သည်။

"ဆရာတို့ရောက်တာ ကြာပါပြီလား"

ဆရာသုံးဦးမှာ ဘယ်သူ့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သလဲ အနည်းငယ် ကြောင်သွားခဲ့စဉ် ...

"ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ပါ၊ ဆရာတို့"

ဦးအောင်မြင်မှ လှမ်းပြောခဲ့ရင်း နောက်တစ်ကြိမ် တစ်ဦးစီနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြန်၏။ ဆရာများက အံ့အားသင့်ခြင်းကို ဖုံးကွယ်လိုက်ကြကာ နှုတ်ဆက်ပြုံး ပြုံးလိုက်ကြသည်။

စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဒေါက်တာစိန်ဖေနှင့် အဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦးမှာ သူတို့စစ်ဆေးရမည့်သူနှစ်ဦးကို အကဲခတ် နေခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏မျက်နှာပေါ်က တူညီသော အရိပ်အယောင်မှာ တည်ငြိမ်အေးဆေးခြင်း ဖြစ်လေ၏။ သို့မဟုတ် တည်ငြိမ်အေးဆေးယောင် ကြိုးစားထားကြခြင်း။

စစ်ဆေးရမည့် အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ သူတို့နှစ်ဦး ဘယ်သူက စလို့ ဖြေရှင်းချက်ထုတ်မလဲ။ သူတို့ စောင့်စား နေမိလေ၏။ အမျိုးသမီးက စလိမ့်မည် ထင်သည်။ စစ်ဆေးခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံများအရ တိုင်ကြားခံရသူ ဝန်ထမ်းက ဆိုင်ရာပိုင်ရာကို လိုက်လံဖြေရှင်းတတ်ပြီး စစ်ဆေးရေး အဖွဲ့ဝင်များအားလည်း လာတွေ့တတ် ကြသည်။ ထိုသို့လာတွေ့ကာ ဟိုဘက်ကရှင်း၊ သည်ဘက်ကရှင်း အလုပ်များကို ဦးစိန်ဖေ ငြီးငွေ့လှလေ၏။ T.M.O ဦးအောင်မြင်အသံကြောင့် အတွေးနှင့်ငြီးငွေ့နေသော ဒေါက်တာစိန်ဖေ အတွေးမှ နိုးသွားခဲ့သည်။

"ဒီက ဆရာဦးသက်ဇော်နိုင်က ကျွန်တော့်ဝါ့(ဒ်)က A.S လေးပါ။ သူက အခု ဆရာတို့အဖွဲ့ လာမယ် ဆိုလို့ Medical Leave သွားမယ့်ဆဲဆဲ စောင့်နေတာပါ။ သူ ဆေးရုံက ဆင်းတာ ဆယ်ရက်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်"

"ဪ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ဒေါက်တာဉာဏ်ကျော်လွင်က သူ့ထက် နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်ငယ်မည့် သက်ဇော်နိုင်သို့ စိတ်ဝင်တစား လှမ်းမေး ခဲ့လေ၏။

သက်ဇော်နိုင်က ဖြေဖို့ဝန်လေးနေခဲ့စဉ် ဦးအောင်မြင်က သူ့ဗိုက်ညာဘက်ကို လက်ဖြင့် ဓားထိုးသည့် သင်္ကေတန်လုပ်ပြခဲ့သည်။

"Stab Wound, Liver Tear ရသွားတယ်။ ပွဲခင်းမှာ"

"ဟား၊ တော်တော်လက်သံပြောင်တဲ့ မြို့ပဲ။ ဓားရော၊ ဘောလ်ပင်ရော ထက်တာပဲ"

ဒေါက်တာဉာဏ်ကျော်လွင်က ပွင့်လင်းစွာဝေဖန်ပြီး ရယ်လေ၏။ ဦးအောင်မြင်က ပခုံးများကို တွန့်လိုက်ကာ ...

"ပြောတော့ ဆရာရေ။ အားမနာနဲ့။ ဒီမြို့က ကျွန်တော့်ဇာတိမြို့"

"ဆောရီး ဆရာ"

"ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ်။ ဆရာ ဦးသက်ဇော်နိုင်ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စဆိုလည်း အမှုးသမားလေးယောက်ဗျာ၊ သက်သက် ရမ်းကားတာ။ တစ်ယောက်မှ ဌာနေသား မပါဘူး။ ရန်ကုန်ကတောင် တစ်ယောက်ပါလိုက် သေးတယ်။ အခု စာတင်တဲ့ကိစ္စမှာလည်း အဲဒီပေးရှင့် ဦးမြမောင်ရဲ့သား ဦးစိုးမိုးမောင်ဆိုတာက ..."

“ဆရာတို့က အားလုံး သိပြီးနေပြီးကိုး”

ဒေါက်တာလွန်းတင်က ရယ်ရယ်မောမော ဝင်ပြောခဲ့ပေ၏။

“အင်း၊ သိတဲ့သူတော့ သိပ်မရှိသေးဘူး။ တစ်မြို့လုံးနီးပါးပဲ ဆိုပါတော့။ စိုးမိုးမောင် ကိုယ်တိုင် ပြောပြနေတာ”

“တစ်မျိုးလည်း ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သူနဲ့လည်း တွေ့ရဦးမှာပါ။ စစ်ဆေးရ လွယ်သွားတာပေါ့လေ”

“ဦးမြမောင်နဲ့ ကျွန်တော်က သိကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ စိုးမိုးမောင်ဆိုတဲ့ သားတစ်ယောက်ရှိမှန်း ကျွန်တော် မသိဘူး။ သူက မြေလတ်နဲ့ အဲဒီလောက် ကင်းကွာတာ။ အိမ်က ထွက်သွားတာ ကြာပြီ။ သဘော်အရာရှိဖြစ်ပြီး နိုင်ငံခြားရောက်နေတာ။ အဖြစ်အပျက်ကို သေသေချာချာသိရင် ဒီလို အမှုအခင်းလုပ်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး”

စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဒေါက်တာစိန်ဖေက ပြောခဲ့သည်။

“တိုင်စာက နည်းနည်းတော့ ဆန်းနေတယ်။ မြို့နယ်ဆေးရုံနဲ့ မြို့ခံလူနာရှင်ဘက်က ဆိုတော့လည်း ဖြေရှင်းပေးရဖို့ တာဝန်ရှိလာတဲ့ သဘောပါပဲ။ လူနာရှင်ဘက်က အထင်မှားတာဆိုရင်လည်း အထင်မှားတာကို ပေါ်လွင်အောင် စစ်ဆေးပေးဖို့ လိုလာတာပေါ့လေ။ ကျွန်တော်တို့ကို တာဝန်ပေးတော့လည်း လာခဲ့ရတာပါပဲ။ ဒီသဘောပါ”

ဒေါက်တာ ဘဏ်ကျော်လွင်က ဝင်လို့ ...

“ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်းတွေပါ။ ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ အမြင်ကြည်လင် စေချင်ပါတယ်”

ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က ...

“နားလည်ပါတယ် ဆရာ။ ဆရာတို့ဝတ္တရားအတိုင်းသာ ဆောင်ရွက်ပါ”ဟု ပြောခဲ့လေ၏။

“ကဲ၊ ဆရာတို့လည်း ခရီးပန်းလာတာ အနားယူကြပါဦး။ ဒီမှာ ကျွန်တော့်အလုပ်သမားလေး တစ်ယောက်ကို လွှတ်ပေးထားပါမယ်။ လိုတာရှိရင် ပြောပါဆရာ”

ဦးအောင်မြင်မှစ၍ နေရာမှ ထသည်နှင့် ကျန်ဆရာဝန်များလည်းထကာ အသီးသီး နှုတ်ဆက်ကြ လေ၏။

အတိုင်ခံရသော ဆရာဝန်နှစ်ဦးက တစ်မြို့လုံးသိနေသော အကြောင်းအရာ၊ သူတို့လည်း သိပြီး ဖြစ်ပါလျက် ထိုအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြေရှင်းသွားတာမျိုး၊ စုံစမ်းမေးမြန်းသွားတာမျိုး မရှိခဲ့ ပါလားဟု သူတို့ထွက်သွားမှ ဆရာတို့က တွေးမိခဲ့လေ၏။

□□□

ဒေါက်တာစိန်ဖေနှင့်အဖွဲ့က အမှုစစ်ဆေးရန် စီစဉ်ဆောင်ရွက်လာခဲ့သည်များက စနစ်တကျ ရှိလေ၏။ မြေလတ်ရောက်ပြီး နာရီအနည်းငယ်အတွင်းတွင်ပင် အလုပ်စခဲ့ကြသည်။ ဦးမြမောင်၏ ဆေးရုံတက်မှတ်တမ်းကို ပထမဆုံး လေ့လာကြလေ၏။ လူနာမှတ်တမ်းထဲတွင် ရေးသွင်းသမျှကို ရေးသူဆရာဝန်က တာဝန်ယူ လက်မှတ် ထိုးရသည်။ ဦးမြမောင်၏ ချတ်(ထ်)(Chart)တွင် ဒေါက်တာသက်ဇော်နိုင်နှင့် ဒေါက်တာခင်ဦးနွယ်၏လက်မှတ် များကို တွေ့ရသည်။ ရောဂါ၏ဖြစ်စဉ်၊ စမ်းသပ်တွေ့ရှိချက်နှင့် ကုသချက်မှတ်တမ်းများ အချိန်နာရီအတိအကျ သိရှိကာ ရေးသွင်းသူဆရာဝန်များ၏ စည်းစနစ်ကျပုံကို ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်လေ၏။ မှတ်တမ်းကို ဖတ်ရသည်နှင့် အဖြစ်အပျက်က တစ်စတစ်စ ပိုပေါ်လာခဲ့ပေသည်။

ဦးမြမောင်ကို စတင်လက်ခံကာ စမ်းသပ်ပေးသူက ဦးသက်ဇော်နိုင် ဖြစ်လေ၏။ ဦးသက်ဇော်နိုင်၏ ဂျူတီချိန်တွင် ရောက်လာသော လူနာဖြစ်ဟန်ပေ။ လူနာဦးမြမောင်မှာ ရင်ခေါင်းမှ ထိုးအောင့်ပြီး လေးရက်ကြာမှ ဆေးရုံသို့ ရောက်လာသူဖြစ်လေ၏။ ခွဲစိတ်စဉ် ဗိုက်ပွင့်သည်နှင့် အပုပ်နံ့ရအောင် အခြေအနေဆိုးခဲ့သည်။ ဦးမြမောင်ကို ဦးဆောင်ခွဲစိတ်သူက ဒေါက်တာသက်ဇော်နိုင်ဖြစ်ကာ ဆာဂျင်ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က အကူအဖြစ် ပါဝင်ခွဲစိတ်ခဲ့တာလည်း အမှန်ဖြစ်လေ၏။ လူနာမှာ ခွဲစိတ်ပြီး တတိယမြောက်နေ့တွင် ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။

သေဆုံးချိန်အထိ ဆေးကုသခြင်းမှတ်တမ်းများ ပြည့်စုံစွာ ရှိသည်။ သေဆုံးကြောင်း အတည်ပြုသူမှာ ဦးသက်ဇော်နိုင် ဖြစ်လေ၏။

ကုန်ခဲ့သည့်နှစ်၊ ဇန်နဝါရီလမှ ဒီဇင်ဘာလအတွင်း တစ်နှစ်တာ ဆေးရုံတက်လူနာမှတ်တမ်းများကို ဆရာများက တောင်းယူခဲ့သည်။ လအလိုက် စုစည်းထားသော ဆယ့်နှစ်လစာ လူနာချတ်(ထ်)များက ဆရာများ စားပွဲပေါ်ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုမှတ်တမ်းစည်းများထဲမှ လူနာချတ်(ထ်)ငါးခုစီကို ဆရာများက လက်သင့်ရာ ဆွဲထုတ်ယူကြည့်ခဲ့ကြသည်။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်နှင့် ဦးသက်ဇော်နိုင်တို့ ဖြည့်သွင်းထားသော မှတ်တမ်းများမှာ ဦးမြမောင်၏ ရောဂါမှတ်တမ်းကဲ့သို့ ပြီးပြည့်စုံသော မှတ်တမ်းများဖြစ်လေ၏။ မှတ်တမ်းရေးသွင်းထားပုံများမှာ အလွန်တိကျသေချာသည်။ ဦးမြမောင်၏ ဆေးရုံမှတ်တမ်းရှိ သေချာတိကျမှုများမှာ နောက်မှ ထပ်မံပြင်ဆင် ဖြည့်စွက်ထားသော ဖန်တီးထားမှု မဖြစ်နိုင်ဟု မှတ်ချက်ချမိကြလေ၏။

ဒေါက်တာစိန်ဖေ ဆွဲယူခဲ့သော ချတ်(ထ်)များထဲမှာ ဒေါက်တာယဉ်မျိုး ကော့(စ်)ယူထားသော ချတ်(ထ်) နှစ်ခုပါခဲ့သည်။ သူရေးဖြည့်ထားပုံကို ဆရာများဖတ်ကာ ပြုံးမိကြလေ၏။ သူကတော့ လိုတိုရှင်းပဲ။ အူအတက် ခွဲစိတ်ထုတ်သည့် အော်ပရေးရှင်းမှတ်တမ်းကို အူအတက်ခွဲစိတ်လိုက်သည့် Appendectomy Done ဟု ရေးကာ ဗိုက်ခွဲ၍ ကလေးမွေးဖွားပေးခဲ့ရလျှင် L.S.C.S Done ဟု ရေးထားသည်လေ။ အရေးကြီးသည့် ဆေးထိုးချိန်တော့ အတိအကျပါ၏။ ကျန်အခြေအနေကိုမူ သဘောလောက်ပဲ။

ဒေါက်တာသက်ဇော်နိုင်၏ မှတ်တမ်းများမှာ ဝမ်းဗိုက်ခွဲခဲ့လျှင် ဘယ်လို

ဓားရာနှင့် စဝင်သည်က စရေးသည်။ အူအတက် ခွဲစိတ်မှတ်တမ်းဖြစ်ပါက အူအတက်ရဲ့ အခြေအနေ၊ အရှည်၊ အရောင်အဆင်း၊ အထဲမှာ ဘာကြောင့် အူအတက်ပိတ်တယ်ဆိုတာပါ မှန်းဆတတ်သေးသည်။ ဗိုက်ခွဲ၊ ကလေးမွေးဖွားခဲ့လျှင် မြင်တွေ့ရသည့် သားအိမ်၊ သားအိမ်ပြွန်၊ သားဥအိမ် အခြေအနေများကိုပါ ရေးပြတတ်လေသည်။ ခွဲစိတ်ကုဝါသနာ ကြီးရုံမက စည်းစနစ်ကောင်းလျက် အလုပ်ကို စိတ်ပါဝင်တစား လုပ်ဆောင်တတ်သူဖြစ်မှန်း သိသာလေ၏။

ဦးယဉ်မျိုးလည်း ခွဲစိတ်ရင်း ဒါတွေ ကြည့်မပေးဘဲ နေမှာတော့ မဟုတ်။ ကြည့်တော့ ကြည့်မည်။ မရေးဘဲထားတာ ထူးခြားတာမတွေ့၍ ဖြစ်မည်ပေ။ မှတ်တမ်းများကို ဖတ်နိုင်မည့်သူမှာ ဆရာဝန်များသာ ဖြစ်လေ၍ ခွဲစိတ်နည်းလမ်းများ အသေးစိတ် ရေးစရာမလိုဟု ထင်ပုံရလေ၏။ သူ့အထင်လည်း မမှား။

ခွဲစိတ်ကုသ လူနာမှတ်ပုံတင်စာအုပ်ကို လေ့လာကြပြန်သည်။ ဆေးရုံနှင့်မလိုက်အောင် များပြားစွာ ခွဲစိတ်ကုသထားသော အရေအတွက်ကို တွေ့ကြရသည်။ ကုန်ခဲ့သည့် နှစ်မှစ၍ လေ့လာသည်။ ခွဲစိတ်မှုများကို ဒေါက်တာခင်ဦးနွယ်နှင့် ဒေါက်တာသက်ဇော်နိုင်ကသာ အများဆုံးပြုလုပ်ခဲ့တာ တွေ့ရလေ၏။

"ဆာဂျင်နဲ့ ဆာဂျစ်ကယ်ဝါ့(ဒ်)က A.S က အများဆုံးခွဲကြတာ ကျွန်တော်တို့အတွက်တော့ အဆန်း မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်။ အင်း၊ ဒါပေမယ့် ..."

ဒေါက်တာလွန်းတင် စကားကို သက်ပြင်းနှင့်သာ အဆုံးသတ်လိုက်ခဲ့သည်။ လူနာဦးမြမောင်ကို ဇွန်လတွင် ခွဲစိတ်ထားသည့် မှတ်တမ်းလည်း တွေ့ရှိရလေ၏။ ဇွန်လ မတိုင်မီတွင် ဒေါက်တာသက်ဇော်နိုင်မှာ ဦးမြမောင် ကဲ့သို့သော ဝေဒနာအပါအဝင် အခြား ခွဲစိတ်ကုသမှုများစွာ လုပ်ခဲ့ဖူးပြီးတာ တွေ့ရသည်။ ဦးဆောင် ခွဲစိတ်သူ ဆာဂျင်အဖြစ်နှင့် ခွဲစိတ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဦးသက်ဇော်နိုင်မှာ လက်သင်ဆရာဝန်လေး တစ်ယောက် မဟုတ်တော့တာ သေချာခဲ့လေသည်။

ဒေါက်တာစိန်ဖေမှ ထောက်ပြခဲ့၍ ကျန်ဆရာများ သတိပြုမိခဲ့သော အချက်တစ်ချက်ရှိလေ၏။ အတွင်း လူနာများလေ့ရှိသော ဇူလိုင်၊ ဩဂုတ်၊ စက်တင်ဘာများတွင် ခွဲစိတ်ကုသမှုများ နည်းပါးခဲ့သည်။ အရေးပေါ်က လွဲ၍ အခြားခွဲစိတ်မှုများ မရှိသလောက်ဖြစ်လေ၏။ အတွင်းလူနာ နည်းသော ဆောင်းကာလတွင်တော့ ခွဲစိတ် ကုသမှုများ များပြားသည်။ အရေးပေါ်မဟုတ်သော ခွဲစိတ်မှုများ ပိုမိုပြုလုပ်ခဲ့တာ တွေ့ရလေ၏။ အထူးကု ဆေးရုံတစ်ခု မဟုတ်ဘဲ အထွေထွေဆေးရုံသာဖြစ်၍ အခြားရောဂါများ ထောင်တက်နေချိန် ခွဲစိတ်ကုသခြင်း များကို လျှော့ချထားခဲ့သည်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များကို ညှာထားခဲ့တာ သိရှိနိုင်လေ၏။

တိုင်ကြားစာထဲကလို ဆရာဝန်တစ်ဦးက အလေ့အကျင့်ရအောင် သက်သက် တရားလက်လွတ် ခွဲစိတ် နေခဲ့ကာ ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်က ထိုသူအား အားပေးအားမြှောက်ပြုနေသည်ဆိုသော သဘောမှာ စဉ်းစား စရာ ဖြစ်ခဲ့လေ၏။

ဒေါက်တာစိန်ဖေက လအလိုက် ခွဲစိတ်ကုသမှုများ ရွေးချယ်ပြုလုပ်သွားပုံ၊ လုပ်သမျှအား မှတ်တမ်း တိကျရေးသွင်းထားပုံများကို ကိုယ်တိုင်က စနစ်ကြီးသူမို့ သဘောကျနေမိလေ၏။

ဒေါက်တာဉာဏ်ကျော်လွင်က အညောင်းအညာဆန့်ရင်း ...

‟ဒီဆရာ ရောဂါမှတ်တမ်းယူပုံက အစဗျာ၊ တကယ့်ကို ဟောက်(စ်)ဆာဂျင်လေး ကျနေတာပဲ။ နေဦး၊ ဟောက်(စ်)ဆိုတာထက် ဆေးရုံဆင်းစ သာ့ဒ်ရီးယား ဆေးကျောင်းသားလေးကျနေတော့တယ်″

ဒေါက်တာစိန်ဖေက ...
‟ဒီလို Case ဖြစ်လာပြီဆိုရင်တော့ အပြည့်အစုံရေးဖြည့်တဲ့ အလေ့အကျင့်က အများကြီး စကား ပြောတယ်″

သူလည်း ဇက်ကြောတွေ ကိုယ့်ဘာသာနှိပ်ရင်း ပြောလေ၏။

သူတို့သုံးဦးသား ဆေးရုံရှေ့က လမ်းကလေးမှာ လမ်းလျှောက်ကြဖို့ သဘောတူကြလေ၏။

သူတို့မှာ စိတ်တွေရော၊ ခေါင်းတွေရော၊ တစ်ကိုယ်လုံးရော ညောင်းညာလှပြီ ဖြစ်လေ၏။

တနင်္လာနေ့ နံနက် ၈-နာရီတွင် စစ်ဆေးရေး စတင်ခဲ့သည်။ စစ်ဆေးရန် ခေါ်ယူထားသူများမှာ ...

၁။ တိုင်ကြားခဲ့သူ ဦးစိုးမိုးမောင်

၂။ ဦးမြမောင်အား ခွဲစိတ်စဉ်က အတူရှိခဲ့သော ဦးမြမောင်၏ညီဖြစ်သူ ဦးလှဖေ

၃။ ဦးမြမောင်အား ခွဲစိတ်စဉ်က ပါဝင်ခဲ့သော အထက်တန်းသူနာပြု နော်အေးမီ

၄။ သူနာပြုဆရာမ ဒေါ်လှလှစောနှင့်

၅။ ဒေါက်တာမူယာတင်

၆။ တိုင်ကြားခံရသူဖြစ်သည့် ခွဲစိတ်ခဲ့သူ ဆာဂျင်ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်

၇။ ဦးဆောင်ခွဲစိတ်သူအဖြစ် ခွဲစိတ်ခဲ့သူ ဒေါက်တာသက်ဇော်နိုင်တို့ ဖြစ်လေသည်။

စစ်ဆေးမည့်နေရာကို ဆရာဦးအောင်မြင်က သူ၏ရုံးခန်းတွင်ပင် ပြုလုပ်စေခဲ့လေ၏။ ဆင်နားရွက် တံခါးအပြင်ဘက်က တံခါးမကို စေ့ပိတ်လိုက်လျှင် သီးသန့် အသံလုံခန်းတစ်ခုဖြစ်ပြီ။

□□□

ဦးစိုးမိုးမောင်ကို ပထမဆုံး ခေါ်ယူခဲ့သည်။

သူက အသက်သုံးဆယ့်ငါးဝန်းကျင်ရှိသော လူရွယ်တစ်ဦးသာ။ တန်ဖိုးကြီးသောစပို့ရှပ်နှင့် ပလေကပ် ပုဆိုး ဝတ်ထားခဲ့သည်။ ကြည့်ကောင်းသော ရုပ်ရည်ရှိသည်။ သူ့မျက်နှာတွင်တော့ သကာရန့်မကင်းရိပ်တွေ။

စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဒေါက်တာစိန်ဖေက ဖြူဖွေးသောစားပွဲခင်း ခင်းထားသည့် စားပွဲကျယ်ထိပ်မှာ နေရာယူကာ ကျန်ဆရာနှစ်ဦးက ဝဲယာမှာထိုင်ကြလေ၏။ ဘေးက စားပွဲငယ်တွင် ဒေါက်တာစိန်ဖေ အကူအညီ ခေါ်ခဲ့သော သူ့ရုံးက လက်နှိပ်စက်စာရေးလေးထိုင်သည်။ ဒေါက်တာစိန်ဖေနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ အစစ်ဆေး ခံရမည့်သူအတွက် သက်မှတ်ထိုင်ခုံဖြစ်သည်။ ဦးစိုးမိုးမောင်မျက်နှာက တည်တင်းတင်းရှိလေ၏။

"ထိုင်ပါ ဦးစိုးမိုးမောင်"

ဒေါက်တာစိန်ဖေက တရင်းတနှီး ခေါ်ယူလိုက်လေ၏။ စိုးမိုးမောင် ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သူကြား ထားသည်က တစ်မျိုးဖြစ်၍ပေ။ ဆရာဝန်နှစ်ဦးက သူတို့အရေးမယူခံရဖို့ ဆရာတွေထံမှာ ဝင်ထွက်ထားပြီးခဲ့ပြီ။ စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့က စိုးမိုးမောင်အား ဖိအားသုံး၍ တိုင်ကြားချက်ကို ရုပ်သိမ်းစေလိမ့်မည်။ အတွင်းသတင်း ရထားခဲ့သည်။

ဒေါက်တာစိန်ဖေမှ တိုင်ကြားသူ၏ စိတ်တွင်းသံသယကို နားလည်ပြီးဖြစ်ခဲ့သည်။ ဦးစိုးမိုးမောင်၏ တင်းကျပ်နေသော စိတ်များ သက်တောင့်သက်သာရှိစေရန် မိတ်ဆက်စကားဖြင့် အစပျိုးခဲ့လေ၏။

"ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ မြေလတ်မှာ ခင်ဗျားရဲ့ ညွှေ့သည့်ဆိုလည်း မမှားဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား ဖြေရှင်းပေးစေချင် တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ဦးစိုးမိုးမောင်က ခေါ်ယူလို့သာ လာခဲ့ရတဲ့အဖွဲ့ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်က တစ်နေရာစီကပါ။ ဒါက ကျွန်တော်တို့ကို တာဝန်ပေးအပ်စေလွှတ်တဲ့ အမိန့်စာပါ။ မိတ်ဆက်ပေးရရင်တော့ ..."

ဦးစိန်ဖေက ဆရာတစ်ဦးစီနှင့် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။

ဦးစိုးမိုးမောင် စာရွက်ကို ကြည့်သည်။ ရာထူးတွေနှင့် အခုမိတ်ဆက်ပေးသော နာမည်တွေပါ၏။ ကြာကြာ ကြည့်လျှင် မယုံကြည်ရာကျမည်လားဟု မြန်မြန်ပင် ပြန်ပေးလိုက်ခဲ့သည်။

"အခု ဦးစိုးမိုးမောင် တိုင်ထားတဲ့ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်လို့ ပြောစရာရှိတာ မှန်သမျှ ကျွန်တော်တို့ကို ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းသာ ပြောပြပါ။ စာထဲမှာ တိုင်ထားတာတော့ ကျွန်တော်တို့ သိပြီးပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ဘာတွေများ ဖြည့်စွက်စရာ ရှိပါသလဲ။ ဦးစိုးမိုးမောင် ဒီမှာပြောတဲ့စကားက အပြင်မရောက်စေရပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့က ကိုယ့်လက်စ အလုပ်တွေထားပြီး ရပ်ဝေးက လာရတာဆိုတော့ ဒီနေ့ပြီးရင် ဒီနေ့ပြန်ကြမှာပါပဲ။ ကဲ၊ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းသာ ပြောပေတော့"

ဒေါက်တာလွန်းတင်က အသက်၊ အလုပ်အကိုင် စသည်တို့ကို စတင်မေးကာ လက်နှိပ်စက်စာရေးလေးကို ရိုက်စေလေ၏။ ခေါင်းစီးအဖြစ် စာရွက်ပေါ်မှာ "တိုင်ကြားသူကို စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း"ဟု ရိုက်စေခဲ့သည်။ ဦးစိုးမိုးမောင်က အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြခဲ့သည်။ ပြောဆိုချက်များက သူရေးသားတိုင်ကြားခဲ့သော တိုင်ကြားစာကို ပြန်ဖတ်ပြနေသလိုပင်ဖြစ်ကာ ဆရာများသိပြီး အကြောင်းအရာကိုပဲ ဖြစ်ပေ၏။ စစ်ဆေး မေးမြန်းမည့် မေးခွန်းများကို အဖွဲ့က စီစဉ်ပြီးဖြစ်လေ၏။ ဆရာများက တစ်လှည့်စီ မေးခဲ့ကြသည်။

ဦးစိုးမိုးမောင် ဖြေကြားပုံများက မရေရာ။ လူနာဦးမြမောင်၏ မှတ်တမ်းထဲက အချက်အလက်များနှင့် မတိုက်ဆိုင်။ ဆေးရုံသို့ ဖြစ်ဖြစ်ချင်းရောက်ခဲ့သည် ဆိုခဲ့သည်။ မခွဲစိတ်ခင် အခြေအနေမှာ ကောင်းမွန်သည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။ သူမရှိသည့်အချိန်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သောအဖြစ်အပျက်ဖြစ်၍ သူ ဘာမျှရေရေရာရာ မပြောနိုင်။

သေချာရေရာမှုဆို၍ ခွဲစိတ်စဉ်က ဆာဂျင်က အကူအဖြစ်ခဲ့ကာ ဆာဂျင်မဟုတ်သူက ဦးဆောင်ခွဲစိတ် ခဲ့သည်ကို သေချာစွာ ပြောပြနေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ မရေမရာ ပြောပြနေသော အဖြစ်တစ်ခုလုံးထဲမှ ထိုတစ်ကွက် သည်သာ အရေရာ၊ အသေချာဆုံးဖြစ်ကာ သူပြောတာလည်း မှန်နေခဲ့သည်။ ဒေါက်တာစိန်ဖေက ...

"စိတ်မကောင်းစရာပါပဲ။ ဦးစိုးမိုးမောင်အနေနဲ့ ကိုယ်က နိုင်ငံခြားမှာရှိတုန်း ဒီမှာ အဖေက ခွဲစိတ်ကုသခံ ခဲ့ရပြီး ဆုံးသွားခဲ့တယ်ဆိုတော့ ဖြေလို့တော့ သိပ်မလွယ်ဘူးပေါ့လေ"

"ဟုတ်ပါတယ်။ ရိုးရိုးဖျားနာပြီး သေဆုံးတယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော် ဖြေသာပါတယ်"

"ခွဲစိတ်စဉ်မှာ ဦးစိုးမိုးမောင်က မြေလတ်မှာ မရှိဘဲ ဒီခွဲစိတ်မှုမှာ ဘယ်ဆရာဝန်က ဦးဆောင်ခွဲခဲ့တယ်၊ ဘယ်ဆရာဝန်က အကူအဖြစ် ခွဲစိတ်တယ်ဆိုတာတွေ ဘယ်လိုကြောင့် သိခဲ့ပါသလဲ"

ထိုမေးခွန်းမှာ အဖွဲ့က စီစဉ်လာခဲ့သော မေးခွန်းများထဲမှာ မပါဝင်။ အခြေအနေအရ မေးသည့်အမေး အဖြစ် ဒေါက်တာစိန်ဖေက မေးခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။ ဦးစိုးမိုးမောင်က လိမ္မာပါးနပ်စွာ အဖြေပေးခဲ့ပေ၏။

"ဒါကတော့ ဘာမှ မခဲယဉ်းပါဘူးခင်ဗျာ။ ကိုယ့်အဖေကိစ္စတော့ ကိုယ်က တိတိကျကျ သိချင်လို့ စုံစမ်းရတာပါ။ နိုင်ငံခြားမှာဆိုရင် ပေါ့လျော့တဲ့ ဆရာဝန်တွေ တရားစွဲဆိုခံရတာ၊ လျော်ကြေးပေးရတာတွေ အများကြီးပါ။ ဒီမှာသာ လူနာတွေဘက်က ဗဟုသုတနည်းသေးတော့ ခံနေကြရတာပါ"

ဒေါက်တာစိန်ဖေ ခဏမျှ စဉ်းစားနေခဲ့ပြီး ...
"ဖခင်ဖြစ်တဲ့ ဦးမြမောင် ကွယ်လွန်တဲ့သတင်းကို သိရတဲ့အချိန်မှာ ဦးစိုးမိုးမောင်က နိုင်ငံခြားမှာပဲ ရှိမယ်ထင်ပါတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"အဲဒီလို ကြားသိသိချင်းပဲ ဒီကိစ္စကို စုံစမ်းခဲ့တာပါလား"

“မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီတုန်းကတော့ ဝမ်းနည်းတာပဲ ရှိပါတယ်။ ဒီပြန်ရောက်ပြီးမှ အကြောင်းစုံကို ကြားရတော့ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရတာပါ”

ဆရာများမှာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေခဲ့ကြသည်။ ဒေါက်တာစိန်ဖေက ထိုအမေးအဖြေ များဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို သိလိုက်ပြီးဟန်ရှိလေ၏။ စီစဉ်ထားပြီး အမေးများကို ဆက်လက်မေးကြသည်။ စစ်ဆေး မေးမြန်းခြင်း ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ...

“ဦးစိုးမိုးမောင်အနေနဲ့ သီးသန့်ပြောချင်တာများ ရှိပါသေးလား”

မေးခဲ့လျှင် စိုးမိုးမောင်က မရှိတော့ကြောင်း ပြောလေ၏။

သူထွက်ဆိုခဲ့သမျှကို ဒေါက်တာလွန်းတင်က စာစီပေးခဲ့ကာ ဌေးလွင်ဦးက လက်နှိပ်စက်ရိုက်ယူထား ခဲ့သည်။ အစစ်ဆေးခံချက်များကို စိုးမိုးမောင်အား ပြန်ဖတ်စေခဲ့လေ၏။ ကျေနပ်ကြောင်း ဝန်ခံမှု မိမိ သဘောနှင့် ထွက်ဆိုချက်များ ဖြစ်ပါကြောင်း စာတန်းတစ်ခု ထပ်ရိုက်နှိပ်လျက် စိုးမိုးမောင် လက်မှတ်ထိုးရလေ၏။ လက်မှတ်အောက်မှာ အမည်နှင့် လက်ရှိသဘောၤပေါ်က ရာထူးကို ရေးလေသည်။

“အားလုံး စစ်ဆေးပြီးတဲ့အခါကျရင် ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပြီးတွေ့ဖို့လိုရင်လည်း လိုပါလိမ့်မယ်။ လိုရင် ကျွန်တော်တို့ အကြောင်းကြားပါမယ်။ အခုတော့ ဒါလောက်ပါပဲ”

စိုးမိုးမောင် ကျေနပ်စွာ ...

“ဆရာတို့ကို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တိုင်တဲ့သဘော မဟုတ် ပါဘူး။ ကျွန်တော့်လုပ်ရပ်ဟာ ဖေဖေ့ဆန္ဒလို့ ယုံကြည်တဲ့အတွက် ကူညီဖြေရှင်းပေးဖို့သာ အကူအညီတောင်းတဲ့ သဘောပါ”

ဆရာများက ခေါင်းညိတ်ကြလျက် “ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့လည်း နားလည်စာနာပါတယ်”ဟု ပြောခဲ့ ကြလေ၏။

စိုးမိုးမောင်က နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားခဲ့လေ၏။ တိုင်ကြားသူကို စစ်ဆေးပြီးခဲ့တော့ သက်သေများကို စရတော့မှာ ဖြစ်သည်။

□□□

ဦးလှဖေကို ပထမဆုံး ခေါ်ယူခဲ့သည်။

အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ လူရိုးလူအေးကြီး အသွင်ရှိသည်။ အမှုထမ်း၊ အရာထမ်း ကိစ္စတွေနှင့် ဝေးဝေးနေလိုဟန်။ ရိုးသားသော သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ရွံ့ကြောက်လား၊ ရွံ့ကြောက်လား အရိပ်တစ်ခု ထင်ဟပ်နေခဲ့သည်။ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေပုံက မှတ်ပုံတင်ဓာတ်ပုံ အရိုက်ခံနေသည့်နှယ် တောင့်တောင့်မတ်မတ် ဖြစ်ကာ ပေါင်ပေါ်မှာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ကားလျက် တင်ထားခဲ့သည်။ ဌေးလွင်ဦးက သက်သေအမှတ်(၁)ကို စစ်ဆေးမေးမြန်းချက်ဟု စာစရိုက်ခဲ့သည်။

"သက်သာသလိုသာနေပါ ဦး။ ကျွန်တော်တို့က အဖြစ်မှန်ပေါ်ပေါက်ဖို့ ကူညီရအောင်လာကြတဲ့သူ တွေပါ။ ကျွန်တော်တို့ မေးခွန်းနည်းနည်းမေးပါမယ်။ အဲဒါ ဦးက ဖြေပေးဖို့ပါပဲ"

ဒေါက်တာလွန်းတင်က မိတ်ဆက်စကား ထုံးစံအတိုင်း ပြောပြခဲ့သည်။

"ဦးက ဆုံးသွားတဲ့ လူနာဦးမြမောင်နဲ့ ဘယ်လိုတော်စပ်ပါသလဲ"

ဒေါက်တာစိန်ဖေက မေးခွန်းများကို စတင်ခဲ့လေသည်။ ဦးလှဖေအား မေးမြန်းမည့်အမေးများ မှာလည်း စီစဉ်လာခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ဦးမြမောင်၏ရောဂါဖြစ်ပျက်ပုံ၊ ခွဲစိတ်ကုသခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မခွဲစိတ်မီ ဆရာဝန်များက ရှင်းပြခြင်း ရှိမရှိ။ လူနာရှင်ဘက်မှ သဘောတူခွင့်ပြုချက် ရယူခဲ့ခြင်း ရှိမရှိတို့ကို ပေါ်လွင် စေသော အမေးများဖြစ်လေ၏။ ဦးလှဖေ ဖြေကြားပုံက လူရိုးကြီးပီပီ အဖြေက လိုရင်းမရောက်ဘဲ ဝေ့လည်လည်တော့ ရှိနေတတ်လေ၏။

"ခွဲစိတ်တဲ့အချိန်မှာ အနီးကပ်ရှိနေခဲ့တဲ့ ဦးအနေနဲ့ ခွဲစိတ်ကုသမှုကို ကျေနပ်မှုရှိခဲ့ပါသလား"

"ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် တူတော်မောင်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို သူ့အဖေကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အတော့်ကို စိတ်ကွက်ခဲ့တာဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာလည်း အပြစ်ရှိသလား မပြောတတ်တော့ပါဘူးဗျာ"

ဌေးလွင်ဦးက ဘာကို စတင်ရိုက်ရမှန်း မသိတော့ချေ။ ဒေါက်တာ လွန်းတင်က မေးခွန်းကို ထပ်မံ ပြင်ဆင်မေးပေးခဲ့သည်။

"ဦးမြမောင် ဆေးရုံတက်ပြီး ခွဲစိတ်ကုသခဲ့စဉ်က မြေလတ်ဆေးရုံက ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေရဲ့ ကုသ ပြုစုမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ ဘာများပြောစရာရှိပါသေးလဲ။ ကျေနပ်မှု ရှိမရှိ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပြပါ ဦး"

ကုန်သွယ်လယ်လုပ် လူရိုးကြီးဖြစ်သော ဦးလှဖေက ရိုးသားစွာ ပြုံးလျက် …

"မကျေနပ်စရာ မရှိပါဘူး။ ဂရုစိုက်တာထက်တောင်မှ ဟိုဘက်တောင်လွန်တယ်လို့ ကျုပ်တော့ ထင်မိ တာပါပဲ"ဟု ပြောပြခဲ့လေ၏။

ဒေါက်တာညွှာကျော်လွင်က ဌေးလွင်ဦးသို့ …

"သူ့အဖြေအတိုင်း ရိုက်နော် ညီလေး။ ဂရုစိုက်တာထက်တောင် ဟိုဘက်လွန်တယ် ဆိုတာပါ ပါအောင်"ဟု လူငယ်ပီပီ ပြောလေ၏။

ကျန်ဆရာဝန်ကြီးနှစ်ဦးမှာ ပြုံးမိကြရသည်။ နောက်ဆုံးမေးခွန်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

"ဦးမြမောင်ကို ခွဲစိတ်စဉ်က ဆရာဝန်ဘယ်နှစ်ယောက် ပါဝင်ပြီး ဘယ်သူက ဘယ်လိုတာဝန်ယူပြီး ခွဲစိတ်ကြတယ်ဆိုတာ ဦး သိရှိပါသလား"

"မသိဘူးဗျ"

သက်သေအမှတ်(၁)ကို စစ်ဆေးပြီးစီးပြီ ဖြစ်လေ၏။

□□□

ဆေးရုံဘက်က သက်သေများကို စစ်ဆေးရသည်ကမူ ထုံးစံအတိုင်း ပျင်းရိငြီးငွေ့စရာ ကောင်းမည်ပေ။ သုံးဦးသာ စစ်မေးရမည်မို့ တော်ပေသေးသည်။ ဒေါက်တာစိန်ဖေနှင့် ဒေါက်တာလွန်းတင်တို့၏ အတွေ့အကြုံ အရမူ မိသားစု စိတ်ဓာတ်ဟုပင် ခေါ်ရမလား။ ဝန်ထမ်းအချင်းချင်း ဖေးမစွာ ဖြေဆိုကြမြဲ ဖြစ်လေ၏။ စစ်မေးသည့် အတွေ့အကြုံရလာသောအခါမှ မည်မျှ ဖေးမဖြေဆိုသည်ဖြစ်ပါစေ။ အမှန်တရား ပေါ်ပေါက်အောင် စစ်မေးနိုင်လာခဲ့သည်သာ ဖြစ်လေ၏။

အထက်တန်းသူနာပြု ဆရာမကြီး နော်အေမီ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဆရာများကို သူမနှင့် လက်တွဲလုပ်ကိုင်ခဲ့ ဖူးသူများပမာ တရင်းတနှီး နှုတ်ဆက်သည်။

"ဆရာတို့ ကျွန်မကို မေးပါ။ ဘာမှ အားမနာပါနဲ့။ ဖြေချင်လွန်းလို့ပါ။ ကျွန်မကို မတိုင်ပေမယ့် ကျွန်မလည်း ခွဲတဲ့အထဲ ပါတာပဲ"

ဆရာမကြီးထံမှ ကြားရသော သည်စကားနှင့်ပင် ဘယ်သူ့ဘက်က ဖြေတော့မည်ဟု ခန့်မှန်းမိပြီး ဖြစ်ရလေ၏။ မေးခွန်းများ မေးခဲ့လျှင် အမေးမဆုံးခင် အဖြေပေးပြီးဖြစ်လေ၏။ သက်သေများအတွက် စီစဉ် လာသော အမေးများက ထိုစဉ်က အခြေအနေကို ပေါ်လွင်စေမည့် မေးခွန်းများသာဖြစ်သည်။ တစ်ကြိမ်တွင် ...

"မခွဲစိတ်မီ လူနာဦးမြမောင်ရဲ့အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိပါသလဲ"

"နည်းနည်းမှကို မကောင်းပါဘူး။ B.P လည်းကျတယ်။ Fever လည်း ရှိတယ်။ လူကလည်း ဖြူဖပ် ဖြူရော်နဲ့။ မိုက်ကလည်း တင်းပြောင်လို့ပါပဲ"

"စိုးရိမ်စရာအခြေအနေ ရှိသလား"

"ရှိတာပေါ့ရှင်။ မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်မတောင် မမကို ပြောမိပါသေးတယ်။ ကျွန်မတို့ ကြွေလုလု ထန်းသီးကို တက်နင်းမိတဲ့ ကျီးအုပ်ဖြစ်သွားဦးမယ်နော်လို့"

သူမစကားကို ဆရာများ ရယ်ပြုံးလိုက်မိကြသည်။

"ဦးမြမောင်ရဲ့ အိမ်သားများအနေနဲ့ ဆေးရုံရဲ့ ကုသချက်အပေါ် စိတ်ကျေနပ်မှု ရှိခဲ့ရဲ့လား။ ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာများ ဖြစ်ခဲ့သေးလား"

"ကျေနပ်ကြပါတယ်။ ဘာပြဿနာမှလည်း မရှိပါဘူး။ ဆရာလေးဆိုရင် နှစ်ည၊ သုံးည ပေးရှင့်နား ကကို မခွာပါဘူး။ ဦးမြမောင် ကိုယ်တိုင်ကကို အားနာတဲ့အကြောင်း ပြောခဲ့ပါသေးတယ်"

နောက်ဆုံးအမေးကို မေးလေ၏။

"ဆရာမကြီးအနေနဲ့ လူနာဦးမြမောင်ကို ဆာဂျင်ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်သာ ဦးဆောင်ခွဲစိတ်ခဲ့ရင် မသေဆုံးနိုင် ဘူးလို့ ထင်ပါသလား"

"ကျွန်မကတော့ ဒီပေးရှင့်ကို မြင်ကတည်းက မဟန်ဘူးဆိုတာ သိနေပါတယ်။ ခွဲခွဲ၊ မခွဲခွဲ ထူးမယ် မထင်ပါဘူး"

ဖြေကြားချက်များကို ပြန်ဖတ်၊ အတည်ပြုစေပြီး ဒေါ်နော်အေးမီကို လက်မှတ်ရေးထိုးစေလိုက်လေ၏။

□□□

သက်သေအမှတ်(၃) ဖြစ်သော သူနာပြု ဒေါ်လှလှစောကို စစ်ဆေးမေးမြန်းလှည့်။ ဒေါက်တာစိန်ဖေမှာ မနက်ကမှ ဒေါက်တာခင်ဦးနွယ်နှင့် လှလှစောတို့ စုပါကပ်လေးနှင့် ဆေးရုံဝင်းထဲ ဝင်လာတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ လှလှစောမှာ ဒေါက်တာခင်ဦးနွယ် ဆေးခန်းတွင် ကူညီပေးနေသူဟု သိလိုက်ရကာ ဘဝင်မကျ ဖြစ်သွားခဲ့ မိလေ၏။ ပထမဆုံးနေ့က အတူတွေ့လိုက်ပေမယ့် သူမမှတ်မိလိုက်ပေ။ လှလှစော စစ်ဆေး ခံချက်များ ကမူ ဘဝင်မကျစရာ မရှိပါ။ သူမက အမေးများကို တရိုတသေ ဖြေခဲ့သည်။ အဖြေများမှာ အပိုအလိုမရှိ။ လှလှစောအလှည့် ပြီးသွားသောအခါ သူတို့ ပြန်တိုင်ပင်ဖြစ်ကြလေ၏။

အခြားတစ်ဖက် ရုံးခန်းကျယ်၏ ရုံးအုပ်ကြီးနေရာမှာ ရုံးထိုင်နေရရှာသော ဒေါက်တာဦးအောင်မြင် ထံသို့ ဒေါက်တာစိန်ဖေက သွား၍တွေ့ဆုံခဲ့သည်။

"ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ သက်သေထပ်ခေါ်ချင်ပါတယ်။ ခွဲတဲ့အချိန်၊ ခွဲခန်းထဲ မရှိလည်း ရပါတယ်။ အခု သက်သေတွေက အတိုင်ခံရတဲ့ ဆရာဝန်နှစ်ယောက်နဲ့ အလုပ်သဘောချင်း ဆက်နွယ်ပြီး သိပ်ရင်းနှီးနေကြတယ်။ ပြောရရင်တော့ တိုင်တဲ့သူဘက်က မကျေမနပ် ဖြစ်လာနိုင်တယ်လေ။ အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ နောက်ထပ် တစ်ခေါက် ပြန်လာရကိန်း ဖြစ်နေမယ်"

"ဆရာတို့လည်း အချိန်ရမယ်ဆိုရင် ဆေးရုံမှာရှိတဲ့သူ အားလုံးကို စစ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ပါပေါ့။ ဒေါက်တာယဉ်မျိုးကတော့ အဲဒီအချိန်မှာ ဆေးခွင့်နဲ့နေနေတာ။ သူ့ကိုရော ဆရာတို့ စစ်မေး ချင်ပါသေးလား"

"ဆရာဝန် သက်သေတော့ ထပ်မလိုချင်တော့ဘူး ဆရာ။ ဆရာဝန်ချင်း ဖေးမတယ်လို့ ထင်စရာ ဖြစ်မယ်။ ဆရာကိုတော့ စစ်မေးတဲ့သဘော မဟုတ်ဘဲ သက်သေတွေရဲ့ ဖြေကြားချက်အပေါ်မှာ T.M.O တစ်ယောက် အနေနဲ့ အတည်ပြုပေးဖို့ပဲ ကျွန်တော်တို့ မေးပါမယ်။ နာ့(စ်)တွေကိုပဲ သက်သေ ထပ်တိုးလိုက် တာပေါ့။ တစ်ည အိပ်ရုံ ရှိတော့တာပဲ။ အရေးကြီးတာက လူစုံရဲ့ထွက်ချက်နဲ့ သူတို့လက်မှတ်တွေ ပါသွားရင် ပိုသေချာတာပေါ့ဗျာ။ နောက်တစ်ခေါက် မလာရဖို့" သို့နှင့် သက်သေများ ထပ်ခေါ်ခဲ့လေသည်။

ခွင့်သွားနေသူများမှအပ ဖျားနာကုသဆောင်မှ နာ့(စ်)ဒေါ်ခင်မြိုင်နှင့် စတတ်(ဖ်)နာ့(စ်) ဒေါ်ကျင်တီ တို့ကို ထပ်မံခေါ်ယူခဲ့လေသည်။

□□□

ထိုသက်သေအသစ်များမှ ထူးခြားမှုလေးတွေ တွေ့ရလေ၏။

"လူနာဦးမြမောင်အား ဆာဂျင်ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်သာ ဦးဆောင်ခွဲစိတ်ခဲ့ရင် မသေဆုံးနိုင်ဟု ထင်ပါ သလား" ဟူသော အမေးကို နာ့(စ်)ဒေါ်ခင်မြိုင်က "ကျွန်မ မပြောတတ်ပါဘူးရှင့်"ဟု ဖြေကာ အထက်တန်း သူနာပြု ဒေါ်မြင့်ကြည်က "ပေးရှင့်ရဲ့အခြေအနေပေါ်မှာ တည်ပါမယ်"ဟု ဖြေလေ၏။

OPD နာ့(စ်) မကျင်တီက "ဆာဂျင်က ပိုကျွမ်းကျင်ပြီး အလေ့အကျင့်ရှိတာပဲ။ ဆာဂျင်ကိုယ်တိုင် ခွဲရင်တော့ ဒီလိုဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာ ထင်ပါတယ်"

သူမအဖြေကို လိုက်၍ ...

"ဆာဂျင် ဘာကြောင့် ကိုယ်တိုင်မခွဲတာလို့ ဆရာမ ထင်ပါသလဲ"ဟု ဆက်မေးသောအခါ ...

"ဆရာ ဦးသက်ဇော်နိုင်က ဆာဂျရီ ပိုင်ချင်တာဆိုတော့ မမနွယ်က ထရိန်နင်ရအောင် သူ့ကိုပဲ ဦးစားပေး ခွဲခွင့်ပေးနေတာလေ"ဟု မကျင်တီက ဖြေခဲ့ပါလေ၏။

ဆရာများ စဉ်းစားသောမျက်နှာနှင့် ရှိကြလေ၏။

သူမထွက်ဆိုချက်များတွင် အတည်ပြုလက်မှတ်ထိုးနေစဉ် ...

"ဆရာမက OPD က ဆိုတော့ သီရေတာထဲတော့ မဝင်ရဘူးပေါ့။ OPD ဆိုတော့ ဝါ့(ဒ်)ထဲမှာ ထက်တော့ သက်သာမှာပဲ"

"ဘယ်သက်သာမလဲ ဆရာ။ အော်ပရေးရှင်းရှိရင် ဝါ့(ဒ်)ထဲက သူတွေပါ သီရေတာဝင်ကြတော့ ကျွန်မက ဝါ့(ဒ်)ထဲမှာ ဝင်ရပါတယ်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေမှာလည်း ဝါ့(ဒ်)ထဲက ဆေးထိုးဆေးတိုက် အလုပ်တွေ လာလုပ် ပေးရသေးတယ်။ ဆာဂျစ်ကယ်ဝါ့(ဒ်)က အလုပ်အများဆုံးပဲ။ အော်ပရေးရှင်းကလည်း တစ်ပတ် ရှစ်ရက်လောက် ရှိနေတော့တာလေ အဟင်းဟင်း"

ဆရာများလည်း ပြုံးလိုက်ကြသည်။

"ဟုတ်တယ်။ အော်ပရေးရှင်းကတော့ တော်တော်လုပ်ထားတာပဲ။ ဒါထက် OPD မှာ A.S တစ်ယောက် ထားသေးလား။ ဒေါက်တာယဉ်မျိုး ထင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ မဆုံဖူးသေးဘူး"

"မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ဒေါက်တာမူယာတင်ပါ"

ဆရာသုံးဦးက ပြိုင်တူ "ဩော်"ဟု ဆိုလိုက်မိကြလေ၏။

ဒေါ်ကျင်တီကို စစ်ဆေးပြီးတော့ နေ့လယ်ဆယ့်တစ်နာရီ လေးဆယ့်ငါးမိနစ် ရှိနေခဲ့ပြီ ဖြစ်လေ၏။

"ဆရာတို့ နားကြပါဦး။ နေ့လယ်စာစားပြီးမှ ပြန်စကြတော့ပေါ့"

ဆရာဦးအောင်မြင်က အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ပြီး ဆရာများကို ပြောခဲ့သည်။ ဆရာများမှာလည်း ညောင်းညာ နေခဲ့ပြီ။ တံခါးကိုလည်း ပိတ်ရပြန်ဆိုတော့ ပန်ကာလေ မဖြစ်စလောက်နှင့် မွန်းကျပ်၍ ပိတ်နေသည်။ မေးခွန်းမေး၊ သက်သေက ဖြေ။ အမေးနှင့် အဖြေများကို စာစီပေး။ လက်နှိပ်စက်ရိုက်တာကို စောင့်ပြီး စိတ်ရှည်ရှည်ထား နေရ၍ လူတင်မက စိတ်ပါညောင်းသာနေပြီ ဖြစ်လေ၏။ ဒေါက်တာစိန်ဖေကမူ သုံးဦးသာ ကျန်တော့သည်မို့ ဆက်တိုက်မေးချင်သည်။ သို့သော် နှစ်ဦးမှာ တိုင်ကြားခံရသူများ ဖြစ်နေခဲ့၍ သေချာ အာရုံ စူးစိုက် မေးဖို့လိုမှာဖြစ်လေ၏။ အဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဒေါက်တာစိန်ဖေက နားဖို့၊ စားဖို့ သဘောတူလိုက် လေသည်။

ခင်ဦးနွယ် အိမ်မပြန်တော့။ အိမ်ပြန်ရင် နေပူကျဲကျဲကို ဖြတ်ရမည်။ သည်နေ့မှာ လွင်တီးခေါင်၊ ကန္တာရကို ဖြတ်ရသည့်အလား ပင်ပန်းမိလိမ့်မည်။ ဆေးရုံက သူမအခန်းထဲမှာပင် နားဖြစ်၏။ တိုးတိုး လာပို့သော ထမင်းချိုင့်ကိုပဲ အနည်းအကျဉ်းစား ဖြစ်သည်။ စစ်ဆေးသည့်အဖွဲ့ ခေတ္တနားနေတာ သိခဲ့သည်။ စစ်ဆေးမှုကို မြန်မြန် ပြီးစေချင်သည်။ ဆေးကျောင်းသား သက်တမ်းတစ်လျှောက် နှုတ်ဖြေ စာမေးပွဲ ဖြေခဲ့ရစဉ် လိုပင် နွယ် စိတ်လှုပ်ရှား နေမိခဲ့သည်။ ကျောင်းစာမေးပွဲပြီးတော့ ဘဝထဲက စာမေးပွဲတွေပေါ့လေ။ ထိုင်ခုံ နောက်မှီတွင် မှီလျက် မျက်လုံးများမှိတ်ထား၊ ကိုယ်လျှော့ ဖြေနေမိလေ၏။

နွယ့်အတွေးအမြင်ထဲမှာ မြေလတ်ဆေးရုံ၊ ခွဲစိတ်ကုသလူနာဆောင်၊ ခွဲစိတ်ခန်း။ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ရက်တွေများစွာ နွယ် လှုပ်ရှားသွားလာခဲ့သည့် နေရာများ နွယ်အတွေးထဲမှာ လျှောက်သွား ကြည့်နေမိသည်။ တစ်ခါတုန်းကတော့ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး ဦးဟန်တင်၏ လှုပ်ရှားသွားလာနေရိပ် ရှိခဲ့လိမ့်မည်။ အခုတော့ ခင်ဦးနွယ်။ နောက်ကျရင်ကော ...

"မမနွယ်"

နွယ် ဖြတ်ကနဲ မျက်လုံးဖွင့်ကာ ကိုယ်ကို မတ်ထိုင် လိုက်မိလေ၏။ သက်ဇော်နိုင်ကို တွေ့ရသည်။ သူလည်း စိတ်စောမောနေသည့် အသွင်။ တစ်မနက်လုံး ဆရာဦးယဉ်မျိုးနှင့်အတူ ခွဲစိတ်ကုသဆောင်ထဲမှာ ရှိနေ ခဲ့သည်။ နွယ်က မျက်ခုံးများမြှင့်၍ မေးမိလျှင် ...

"စစ်ဆေးရေး ပြန်စတော့မယ်တဲ့ မမနွယ်။ ဒေါ်မှုယာက ကလင်းနစ်က ပြန်မရောက်သေးလို့ မမနွယ်ကို အရင် ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်"ဟု ပြောကာ အားပေး နှစ်သိမ့်စွာ ပြုံးခဲ့လေ၏။ နွယ် မချိပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်ရင်း အင်္ကျီ၊ လုံချည်ကို အတန်သပ်ရပ်သည်။ သက်ဇော်နိုင်က သူမ လှုပ်ရှားမှုများကို မျက်နှာလွှဲထား ပေမယ့် အခန်းဝမှာ စောင့်မြဲ စောင့်နေခဲ့သည်။ သူမ ထွက်လာသောအခါ ခန်းဆီးကို သိမ်းဖယ်ပေးခဲ့သည်။ နွယ်က ခေါင်းငုံ့၍ ထွက်လိုက်ရင်း ...

"မြန်မြန်ပြီးတော့လည်း ကောင်းတာပါပဲ"

"ကျွန်တော်လည်း ပြီးစေချင်လှပြီ။ ဒီကိစ္စတွေ အားလုံးပြီးစေချင်လှပြီ။ ဒီကိစ္စတွေ အားလုံးပြီးသွားရင် တော့လေ ကျွန်တော် ..."

နွယ်က ခြေလှမ်းတွေ ရောက်သွားပြီမို့ မဆုံးသေးသော သူ့စကားကို ...

"ဘာလဲဟင်"ဟု ပြန်မေးရလေ၏။

သက်ဇော်နိုင်က ပြုံးလျက် ...

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး မမနွယ်၊ Good Luck"ဟု လှမ်းဆုတောင်းပေးခဲ့ပေ၏။

□□□

သူမ ဝင်လာပုံက စစ်ဆေးမေးမြန်း ခံရတော့မည့် သူတစ်ယောက်နှင့် မတူဘဲ စာနယ်ဇင်းများနှင့် တွေ့ဆုံ ပွဲသို့ တက်ရောက်တွေ့ဆုံ ရှင်းလင်းမည့် ပညာရှင်တစ်ဦးနှင့်သာ တူနေခဲ့လေ၏။ သူမမျက်နှာက အေးဆေး ကြည်လင်နေခဲ့ကာ သူမခြေလှမ်းများက ဝံ့စားလှလေသည်။ ပန်းရင့်ရောင်ခံ အဖြူစက် မှုန်မှုန်လေးများပါသော ရင်စေ့ အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် ပန်းရင့်ရောင်ခံတွင် ဆေးရေး အဖြူ ပန်းခက်နွယ်များပါသော ဆေးရေးပါတိတ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အင်္ကျီ လည်ပင်း မကျယ်ပါ။ ကျော့ရှင်း လည်တိုင်အလှက အင်္ကျီလည်ပင်း ကျယ်စရာ မလိုဘဲ ပေါ်လွင်နေခဲ့သည်။ ယဉ်ကျေး ရိုးရှင်းသော အဆင်အပြင်နှင့် ဆံပင်ကို အနောက်ဘက်မှာ ခပ်လျော့လျော့ ထုံးဖွဲ့ထားခဲ့သည်။ အလို၊ နှင်းဆီပန်း ညိုရောင်လေးကိုပင် ဆံထုံးမှာ ပန်ထားလို့။ နှုတ်ခမ်းကို ထိုနှင်းဆီဖူး ရောင်လေးနှင့် ဆင်တူ ဆိုးဆေး တင်ထားခဲ့သည်။ ကေသာတွင်သာ မဟုတ်၊ နှုတ်ခမ်းမှာပါ ပန်းပန်လျက်ပါဟု သူမ ဆိုလိုလေသလား။ ဆရာဝန်ဘဝကို တစ်ခါတစ်ရံ မေ့ဖျောက်လျက် ပန်းချီရေးဆွဲလေ့ရှိသော ဒေါက်တာ လွန်းတင်၏ အတွေးပေ။ ဉာဏ်ကျော်လွင်ကတော့ သူမကို စတွေ့တွေ့ချင်း ပေးမိသော မှတ်ချက်ကိုပင် ပေးမိပြန်သည်။ တော်တော်လှတဲ့ အမျိုးသမီး။ သူမက ဆရာများသို့ ပြုံးနှုတ်ဆက်ကာ ညင်သာစွာ ဝင်ထိုင်ခဲ့လေ၏။ အစမှာတော့ ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ဆက်စကားများ ပြောကြသည်။

ဒေါက်တာစိန်ဖေက ...
"ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် မြေလတ်မှာ ကြာပါပြီလား"

"ငါးနှစ်ကျော်ပါပြီ ဆရာ"

ဒေါက်တာလွန်းတင်က ...
" Primary F.R.C.S အတွက် လူရွေးပွဲ လာတော့မယ် ကြားတယ်။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် ငယ်သေးတာပဲ။ မဖြေဘူးလား။ အခွင့်အရေး သိပ်ကောင်းတယ်"

"ပရိုင်မာရီကို ဒီမှာလာစစ်တော့ ဟိုမှာသွားဖြေ၊ မအောင်ရင် ပြန်လာရတဲ့ ဒုက္ခ မရှိတော့ဘူးပေါ့။ သိပ်အဆင်ပြေတာပါပဲ။ ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ လောလောဆယ် စာမကျက်ရသေးတာတစ်ခုပါပဲ"
ခင်ဦးနွယ် ပြုံးလျက်ဖြေသည်။

ဒေါက်တာ ဉာဏ်ကျော်လွင်ကမူ မြေလတ်တွင်ပင် ငါးနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီဆိုတော့ သူမရဲ့ အသက်အရွယ် ငယ်ငယ်နှင့် အမျိုးသမီး ဘယ်တုန်းကများ ဘွဲ့လွန်တက်လိုက်ပါလိမ့်။ စဉ်းစားကြည့်နေမိလေ၏။

ဒေါက်တာစိန်ဖေက အလုပ်စဖို့ ပြင်လေ၏။
"ကျွန်တော်တို့က ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကို စစ်ဆေးလို့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မရှိပါနဲ့။ တာဝန်အရ လုပ်ကြ ရတာတွေပါ။ ဘဝတူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အချင်းချင်းတွေပါပဲ။ တစ်ချိန်မှာ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကလည်း ကျွန်တော် တို့ကို စစ်မေးရတဲ့ အလှည့် ကြုံချင်ကြုံနိုင်သေးတာပါပဲ"

သူမ ဣန္ဒြေရစွာ ပြုံးလျက် ...

"မကြုံနိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မအတွက် ကတော့ ရပါတယ်ဆရာ။ တာဝန်ရှိတဲ့အတိုင်းသာ ဆောင်ရွက်ပါ"

"ကဲ၊ မေးခွန်းလေးတွေ စလိုက်ကြစို့လား"

စာရေးလေးက ခေါင်းစီးစာတန်းကို စတင်ရိုက်လေ၏။

"ထုံးစံအတိုင်း ဒေါက်တာ့ ဘိုင်အိုဒေတာလေးနဲ့ စလိုက်ရအောင်"

ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က ပြောပြကာ စာရေးလေးက လိုက်ရိုက်လေ၏။

"တိုင်ကြားခံရသူ ဒေါက်တာခင်ဦးနွယ်အား စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း"

အမည် - ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်
အသက် - ၃၅-နှစ်
ရာထူး - လက်ထောက်ဆရာဝန် (ခွဲစိတ်အထူးကု)
လုပ်သက် - ၁၀-နှစ်
မြေလတ်ဆေးရုံ ရောက်ရှိတာဝန်ထမ်းဆောင်သော
ကာလ - ၅-နှစ်၊ ၆-လ

ဒေါက်တာ စိန်ဖေက စ၍ မေးလေ၏။

"တိုင်တဲ့အကြောင်းအရာ ဒေါက်တာလည်း သိပြီးသားမို့ ကျွန်တော်တို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ မေးကြစို့။ ဒေါက်တာ ဦးမြမောင် ကေ့(စ်)မှာ ဘာဖြစ်လို့ ဆာဂျင်အဖြစ် မဝင်လိုက်တာလဲ"

"Case က P.U perforation ပါ ဆရာ။ ဒါက ဆရာဝန်တစ်ယောက်တည်းရှိပြီး သီရေတာရှိတဲ့ တိုက်နယ်အဆင့်မှာတောင် မလုပ်မဖြစ်လုပ်ရတယ်။ လုပ်လည်းလုပ်နိုင်တဲ့ အရေးပေါ်လေးတစ်ခုဆိုတာ ဆရာ တို့လည်း သိပြီးသားပါ။ ကျွန်မ ဘာကြောင့် ဆာဂျင်အဖြစ် မဝင်ခဲ့လဲဆိုတော့ ဝင်ဖို့မလိုအပ်လို့ပါပဲ"

"မလိုအပ်ရင် အကူအဖြစ်တော့ ဒေါက်တာ ဘာ့ကြောင့်ဝင်ခဲ့ပါသလဲ"

"ပေးရှင့် အခြေအနေက မကောင်းတော့ ခွဲပါလို့ ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့တာက ကျွန်မပါ။ ကျွန်မက ခွဲစိတ်ခိုင်းခဲ့ပြီး ခွဲစိတ်တဲ့ အဖွဲ့ကို ပစ်မထားခဲ့ချင်လို့ ပေးရှင့်ကိုရော ခွဲစိတ်တဲ့ အဖွဲ့ကိုပါ အားပေး ကူညီတဲ့အနေနဲ့သာ ဝင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်"

ဒေါက်တာလွန်းတင်က ဖြည်းဖြည်းစဉ်းစား၍ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်၏ အဖြေများကို စာစီပေးနေခဲ့သည်။

ဒေါက်တာဉာဏ်ကျော်လွင်က စဉ်းစဉ်းစားစား ဝင်ပြောခဲ့သည်။

"တိုင်စာထဲမှာ ပေးရှင့်အခြေအနေ အရေးကြီးပါလျက် ဆာဂျင်ကိုယ်တိုင် မခွဲခဲ့လို့ ပေးရှင့် သေဆုံး ရတယ် ဆိုတဲ့ သဘောပါနေပါတယ်။ ဒေါက်တာ ဘယ်လိုသဘောရပါသလဲ"

"ဆေးရုံရဲ့ သဘောဘာဝကို နားမလည်လို့ ဖြစ်ရတဲ့ ပြဿနာပါ ဆရာ။ လူနာရှင် လိုချင်တာက ကျွန်မကို ဦးဆောင် ခွဲစေချင်တာဆိုရင် လူနာရှင်ရဲ့ ဆန္ဒက ပြည့်ခဲ့ပြီးသားပါပဲ။ ဆာဂျင် တစ်ယောက်က ဆာဂျင်အဖြစ် မဝင်ဘဲ လက်ထောက် ခွဲစိတ်ကုသူ အဖြစ် ဝင်ဦးတော့ ခွဲစိတ်တဲ့နေရာ၊ အခက်အခဲ ဖြေရှင်းတဲ့ နေရာမှာတော့ ဆာဂျင်ကသာ ဦးဆောင်မြဲဆိုတာ ဆရာတို့အသိပါ။ ကျွန်မတို့ ဟောက်(စ်)ဆာဂျင်ဘဝမှာ ကိုယ့်ကို ဆာဂျင် နေရာ၊ ကိုယ့်ဆရာကြီးတွေက ကူတဲ့နေရာ ဝင်ကြတယ်။ တကယ်တော့ သင်ပြပေးရင်း ဦးဆောင်သွားတာက အကူနေရာ ယူထားတဲ့ ဆရာကြီးတွေပါပဲ။ ဒီလိုနည်းနဲ့ ကျွန်မတို့ Training ယူခဲ့၊ ပေးခဲ့ကြပါတယ်။ ဦးသက်ဇော်နိုင် မရောက်ခင် ဦးမောင်မောင်အေး၊ ဒေါ်ကြူကြူတို့ကိုလည်း ဒီအတိုင်း လေ့ကျင့်ပေးခဲ့တာပါပဲ။ ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှာ ဒါက ပြဿနာ မဟုတ်ပေမယ့် အပြင်လူတွေ အဖို့တော့ တစ်မျိုးဖြစ်နေမှာ ထင်ပါတယ်"

"ဒေါက်တာပြောတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ဒါကို ဘယ်လို စာစီပေးရပါ့"

ဒေါက်တာလွန်းတင် စဉ်းစားနေစဉ် ...

"ကျွန်မ ပြောကြည့်ပါ့မယ် ဆရာ"

"ဆေးရုံရဲ့ လုပ်ငန်းသဘာဝအရ ခွဲစိတ်ကု ဆရာဝန်မှာ ကိုယ်တိုင် ခွဲသည်ဖြစ်စေ၊ ကူသည်ဖြစ်စေ ခွဲစိတ်မှုမှာ ခွဲစိတ် အထူးကု ဆရာဝန်၏ ညွှန်ကြားချက်အောက်တွင်သာ ဆောင်ရွက်ရပါသည်။ လူနာ ဦးမြမောင်ကို ခွဲစိတ်ရာတွင် ခွဲစိတ်ဆရာဝန် ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ခွဲစိတ်ခြင်းနှင့် ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်က အကူအဖြစ် ခွဲစိတ်ခြင်းတွင် အကျိုးရလဒ်မှာ အတူတူသာဖြစ်ပါသည်။ ခွဲစိတ်ကု ဆရာဝန် ကိုယ်တိုင် မခွဲစိတ်ခဲ့၍ လူနာသေဆုံး ရသည် ဆိုသည်မှာ မဟုတ်မှန်ပါ။ အဲဒီလိုဆိုရင် ပြည့်စုံပါသလား ဆရာ"

သူမသည်အဖြေကို ကြိုတင် စာစီ ထားလေရော့သလား ထင်ရအောင်ပင် စကားပြော ချောမွေ့လှလေ၏။ ဒေါက်တာလွန်းတင် သဘောတူခဲ့သည်။

"ကောင်းပါတယ်။ ဌေးလွင်ဦး အဲဒီအတိုင်း ရိုက်ကွာ။ ဒေါက်တာ ပြန်ပြောပေးပါဦး"

ဌေးလွင်ဦးက ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် ပြောသည်ကို ရိုက်ယူလေ၏။

"Chart ထဲမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးမြမောင်သေဆုံးရတဲ့အကြောင်းရင်းကို ပြောပါဦး"

"ဦးမြမောင်က ကျွန်မတို့ဆီကို ရောက်တော့ အစာအိမ် ပေါက်ပြီးလို့ ၄-ရက် ရှိနေပါပြီ။ Septicaemia ကြောင့် Renal Failure ဝင်ပြီး သေဆုံးရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်တော့ Renal Failure တင် မကပါဘူး။ Heart Failure ပါ ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ Septicaemia ရဲ့ အကျိုးဆက်တွေပါပဲ"

ပြောပြီးသည်နှင့် ခင်ဦးနွယ်က ...

"ကျွန်မ ရိုက်လို့ လွယ်အောင် ပြန်ပြောပါမယ်။ ဦးမြမောင်မှာ ဆေးရုံသို့ ၄-ရက် နောက်ကျပြီး ရောက်ရှိလာသူ ဖြစ်ပါသည်။ ဆေးရုံ ရောက်စဉ်မှာ ပိုးဆိပ်ဝင်နေခဲ့ပြီး ခွဲစိတ်ကုသပြီး ၃-ရက်မြောက်တွင် ပိုးဆိပ် ပျံ့နှံ့ခြင်း၏ အကျိုးဆက် အဖြစ် ကျောက်ကပ် ချို့ယွင်း ပျက်စီးခဲ့သောကြောင့်

သေဆုံးရခြင်းဖြစ်ပါသည်"

ဒေါက်တာစိန်ဖေမှာ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကို သဘောကျ နေမိလေ၏။ မိန်းကလေးမှာ ချောမောသလောက် ထက်မြက်လေသည်။

"ဦးမြမောင်မှာ ခွဲစိတ်ကုသခြင်းကြောင့် သေဆုံးရခြင်း ဖြစ်ပါသလား"

"မဟုတ်ပါ။ ခွဲစိတ်ပြီး သုံးရက်မြောက်တွင်မှ မခွဲစိတ်ခင်က ဝင်ခဲ့ပြီးသော ပိုးဆိပ်ရောဂါ၏ နောက်ဆက်တွဲ ဝေဒနာကြောင့် သေဆုံးရခြင်း ဖြစ်ပါသည်"

သက်သေများ ပြောကြားသမှုကို ဆိုလိုရင်း မပျက်အောင် လက်နှိပ်စက်ရိုက်ဖို့ စာစီပေးရသော ဒေါက်တာလွန်းတင်မှာလည်း အလုပ်သက်သာရ ရနေ၍ ခင်ဦးနွယ်ကို ပြုံးနေမိလေ၏။

"ဆရာဦးသက်ဇော်နိုင် အနေနဲ့ ခွဲစိတ်မှု အတော်များများ ပြုလုပ်ခဲ့တာ တွေ့ရှိရပါတယ်။ ခွဲစိတ်မှုများ ပြုလုပ်ခြင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဒေါက်တာက လက်ထောက်ဆရာဝန်များကို ဘယ်လိုတာဝန်ခွဲဝေပေးခဲ့ပါသလဲ"

သည်အမေးကို ဒေါက်တာစိန်ဖေက သတိဖြင့် မေးရခြင်းဖြစ်လေ၏။ သည်အမေးက တိုင်ကြားစာ ထဲက `အားပေးအားမြှောက်´ကိစ္စကို ပေါ်လွင်စေလိမ့်မည်။ သူမက စာရိုက်လို့ရအောင် တစ်ခါတည်း အဖြေပေး ခဲ့သည်။ အနည်းငယ်မျှပင် တုံ့ဆိုင်းခြင်းမရှိ။

"အရေးပေါ် ခွဲစိတ်မှုများကို ၂၄-နာရီ တာဝန်ကျတဲ့ A.S ကို အခွင့်ပေး ခွဲစိတ်စေခဲ့ပါတယ်။ အကယ်၍ ဂျူတီဆရာဝန်မှ အကူအညီတောင်းခံပါက ကျွန်မကိုယ်တိုင် သို့မဟုတ် ခွဲစိတ်ကုသဆောင်ရှိ A.S မှ တာဝန်ရှိတဲ့ ဆာဂျင်နဲ့ T.M.O ကို အကြောင်းကြား စေခဲ့ပါတယ်။ ဆာဂျင်နဲ့ T.M.O ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်အရသာ ခွဲစိတ် မှုများကို ပြုလုပ်စေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်"

"ယခု တိုင်စာနဲ့ပတ်သက်လို့ ဒေါက်တာမှာ တာဝန်ရှိပါသလား"

"မရှိပါ။ ဆေးရုံလုပ်ငန်း သဘောသဘာဝကို ကောင်းစွာ သဘောမပေါက်တဲ့အလျောက် အထင်အမြင် မှားယွင်းခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်"

"ဒေါက်တာအနေနဲ့ ဘာများပြောစရာရှိပါသေးလဲ"

"မရှိပါ"

စာရေးလေးက ထို`မရှိပါ´အထိ ရိုက်ပြီးသွားသောအခါ စာရွက်များကို အတည်ပြု လက်မှတ်ရေးထိုးဖို့ ဒေါက်တာ ခင်ဦးနွယ်သို့ လှမ်းပေးခဲ့လေ၏။

ဆရာများ စိတ်သက်သာရ ပေါ့ပါးသွားသလို သက်တောင့်သက်သာဖြင့် ထိုင်လိုက်ကြလေ၏။ အလုပ် သဘောမဟုတ်သော စကားများကို ပြောဖြစ်ကြလေ၏။

"ကျွန်တော်တော့ ဒီပေးရှင့်က မြို့ပေါ်မှာနေပြီး ဒီလောက်နောက်ကျမှ ရောက်လာတာ အံ့ဩနေ မိတယ်။ ဆေးရုံမလာခင် ဘယ်ဆရာဝန်မှ မပြခဲ့ဖူးဘူးတဲ့လား"

ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် ငြိမ်သွားခဲ့လေ၏။ စာရွက်များပေါ် လက်မှတ်ထိုးပြီးမှ ခေါင်းမော့ကာ မေးလိုက်သူ ဒေါက်တာညဏ်ကျော်လွင်ကို ကြည့်လေ၏။ ပြုံးလျက် ...

"မပြခဲ့ဘူး ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း သေချာ မမှတ်မိတော့ပါဘူး"ဟု ဖြေလေ၏။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်သလို ဆရာအားလုံးကို ကြည့်လျက် ...

"ကျွန်မ သွားနိုင်ပါပြီလား"

ဒေါက်တာလွန်းတင်က ပြုံးလျက်ဖြင့် ...

"တစ်ခုတော့ သိချင်ပါသေးတယ်။ ကျွန်တော် သိချင်တာ သက်သက်ပါလေ။ အခု ဒေါက်တာ့မှာ ဖြစ်ခဲ့တာ နေရာ ပြဿနာလေးပါပဲ။ ယေဘုယျအားဖြင့် ဦးဆောင်တဲ့ ဆာဂျင်က လူနာရဲ့ ညာဘက်၊ အကူ ဆရာဝန်က လူနာရဲ့ ဘယ်ဘက်မှာနေပြီး ခွဲစိတ်ကြတာမှာ နေရာ ပြဿနာလေး ဖြစ်သွားတာပဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ကတော့ သိကြတာပေါ့ဗျာ။ ဆာဂျင် တစ်ယောက်လုံး ခွဲစိတ်တဲ့အဖွဲ့ထဲ ပါနေမှာတော့ သူ ဘယ်နေရာ နေနေ သူ့သြဇာပဲ ဆိုတာ အပြင်လူကတော့ ဒါတွေ ဘယ်သိမလဲ။ ကျွန်တော်မေးချင်တာက အခုလို ပြဿနာတွေ ဖြစ်လာတော့ နေရာ ရွေးမှားခဲ့တယ်လို့ ဒေါက်တာ နောင်တ မရမိခဲ့ဘူးလား"

ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်သို့ မေးခဲ့လေ၏။

"ညီအစ်ကိုတွေလို သဘောနဲ့ မေးတာပါနော်။ ဖြေချင်မှလည်း ဖြေပါ။ မှတ်တမ်းဝင်မယ့် အမေးလည်း မဟုတ်ပါဘူး"

သည်တစ်ကြိမ်တွင် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် ချက်ချင်း အဖြေမပေးခဲ့။ နှုတ်ခမ်း အတွင်းသားလေးကို မသိမသာ ကိုက်လို့ ခဏ စဉ်းစားပြီးမှ ခေါင်းမော်လျက် ...

"နေရာ ရွေးမှားတယ်လို့ ခုထိလည်း မထင်သေးပါဘူး ဆရာ။ ဆာဂျင်နေရာမှာ ဝင်ခဲ့တဲ့ ဦးသက်ဇော်နိုင် က စိတ်ချရတဲ့ A.S တစ်ယောက်ပါ"

ဆရာများက ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြစဉ် သူမက စကားဆက်ခဲ့သည်။

"ကျွန်မ မှားတာ ရှိတယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီအမှားက အသက်ရှင်ဖို့ ရာခိုင်နှုန်း တော်တော်လေး နည်းပါးတဲ့ သူတစ်ယောက်ကို ခွဲစိတ်ကုသဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိတဲ့ အမှားပါပဲ။ ဒီလို ကျွန်မ အဆုံးအဖြတ် ပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်မ အပါအဝင် အတူခွဲစိတ်ခဲ့တဲ့ လက်အိတ်က အစ၊ အပ်ချည်က အစ လူတစ်ယောက်စာ အကြီးစားခွဲစိတ်မှု တစ်ခုအတွက် သုံးခဲ့ရတဲ့ ဝန်ဆောင်မှုတွေ၊ စရိတ်စကတွေ အားလုံး ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ အကျိုးရလဒ်ကတော့ တိုင်စာ တစ်စောင်ပါပဲ။ ဖြေစရာတော့ ရှိပါတယ်လေ။ ဒီလို ခွဲစိတ်ကုသခဲ့တဲ့ အတွက် ဦးမြမောင်က နောက်ထပ် နှစ်ရက်လောက် လောကကြီးထဲမှာ ဆက်နေနိုင်သွားခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဝန်ဆောင်မှုတွေကို ထည့်ပြီး မစဉ်းစားဘဲ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အတွက်ဆိုရင်တော့ လူ့အသက်နှစ်ရက်နဲ့ တိုင်စာ တစ်စောင်ဆိုရင် ကျွန်မ တိုင်စာကိုပဲ ရွေးလိုက်ပါမယ်။ တိုင်ပါစေ"

သူတို့ သူမကို အံ့အားသင့်စွာ ငေးကြည့်နေမိကြသည်။

သူမက သိမ်မွေ့နူးညံ့စွာ ပြုံးလျက် ...

"လက်နှိပ်စက်ရိုက်ရလွယ်အောင် စာစီပေးရပါဦးမလား ဆရာ"ဟု အသာအယာ ရွှန်းပြက်လိုက် လေသည်။

□□□

ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကို စစ်မေးပြီးသောအခါ ဦးသက်ဇော်နိုင်ကို ဆက်၍ ခေါ်လေသည်။ ရုံးခန်းစင်္ကြံတွင် သူတ နှစ်ဦး ဆုံမိကြ၏။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က နှစ်သိမ့်အားပေးပြုံးဖြင့် ...

"ဂွတ်လပ်(ခ်) သက်ဇော်နိုင်"

တိုးတိုး ဆုတောင်းပေးလေ၏။

□□□

"လာ ထိုင်ပါဆရာ"

ဦးသက်ဇော်နိုင်ကို ဒေါက်တာ ဉာဏ်ကျော်လွင်က လှမ်းကြိုလိုက်ကာ ထိုင်ခုံကို ဝင်ထိုင်နိုင်ဖို့ ဆွဲပေး ခဲ့လေ၏။ သူနှင့် ဦးသက်ဇော်နိုင်တို့မှာ အသက်အရွယ်ချင်း ကွာလှရင် နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ် ဖြစ်မည်။ မမျှော်လင့်သော တိုင်စာ တစ်စောင်ကြောင့် စစ်ဆေးမေးမြန်းခံရသော ဘ၀တူဆရာဝန်နှစ်ဦးကို ဒေါက်တာ ဉာဏ်ကျော်လွင်က စာနာနေမိသည်။ ဒေါက်တာစိန်ဖေကလည်း အကဲခတ်နေသည်။ ဦးသက်ဇော်နိုင်မှာ ဒီနေ့ ဆေးရုံဘက်မှ စစ်မေး ခံခဲ့ရသူများတွင် တစ်ဦးတည်းသော အမျိုးသားဖြစ်ကာ အဓိက တိုင်ကြားခံရသူလည်း ဖြစ်၏။ လူရွယ်မှာ အရပ် မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်နေဟန်ထွားထွားတွင် ဆံပင်ကို နောက်ဘက်မှာ တိုတိုညှပ်ထား ခဲ့သည်။ လည်ကတုံးရှပ် လက်တို အဖြူနှင့် ပိုးတွဲနက်ပြာ၊ အဖြူကွက်ကို ရည်မွန်စွာ ဝတ်ဆင်ထားခဲ့သည်။ သူ့မျက်လုံးအကြည့်က စူးရှ တောက်ပသော်လည်း ရိုးသားဟန်တော့ရှိလေ၏။ ဒေါက်တာလွန်းတင်ကမူ တစ်မျိုး စဉ်းစားနေမိသည်။ ဒေါက်တာခင်ဦးနွယ်က ဦးသက်ဇော်နိုင်ကိုလည်း သူမ၏ ယခင် A.S များ ကဲ့သို့ပင် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးခဲ့သည် ဆိုသွားခဲ့သည်။ သူ့အမြင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဆရာတပည့် အသွင်မဟုတ်ဘဲ သူငယ်ချင်းများ အသွင်သာ မြင်နေမိလေ၏။ ပွင့်တူ၊ ရွက်တူ။

"သက်သာသလိုသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါဆရာ။ စီးကရက် သောက်ချင်ရင်လည်း သောက်ပါ။ ဖြည်းဖြည်း စကားပြောကြတာပေါ့"

"ကျွန်တော် မသောက်တတ်ပါဘူးဆရာ"

ဒေါက်တာဉာဏ်ကျော်လွင်ကလွဲ၍ ကျန်ဆရာကြီးနှစ်ဦးက စီးကရက်မီးညှိကြလေ၏။

"ခေတ်မီတဲ့ လူငယ်တွေကတော့ မသောက် ကြတော့ဘူးပေါ့ဗျာ။ ခေတ်မမီတဲ့ အဘိုးကြီးတွေကတော့ သောက်ရဦးမယ်"

ဒေါက်တာလွန်းတင်က ရယ်မောဆိုလေ၏။ ဦးစိန်ဖေက အလုပ်စကားစသည်။

"အေးဗျာ။ ဆရာကတော့ နားလည်မှုရှိပြီးသား ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း တာဝန်အရ မေးမြန်း ရတာပါ"

"ရပါတယ် ဆရာ။ ဆရာတို့ ဝတ္တရားရှိသလိုသာ ဆောင်ရွက်ပါ"

"ထုံးစံအတိုင်း ဆရာ့ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီလေး"

လက်နှိပ်စက်က `တိုင်ကြားခံရသူ ဒေါက်တာသက်ဇော်နိုင်အား စစ်ဆေးမေးမြန်းချက်´ ခေါင်းစည်း စရိုက်ကာ အသင့်စောင့်နေပေ၏။

အမည် - သက်ဇော်နိုင်

အသက် - ၃၁-နှစ်
ရာထူး - လက်ထောက်ဆရာဝန်
လုပ်သက် - ၄-နှစ်
မြေလတ်ဆေးရုံ ရောက်ရှိတာဝန်ထမ်းဆောင်သော
ကာလ - ၁-နှစ်၊ ၆-လ

"ဆရာက ဦးမြမောင်ကို ဦးဆောင်ခွဲစိတ်ခဲ့တဲ့ဆရာဝန်ဆိုတော့ အဲဒီညက အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြ ပါဦး"

အဖြစ်အပျက် အတိုချုပ်ကို သက်ဇော်နိုင်က ပြောပြခဲ့ပေ၏။ ဆရာများ အဖြစ်အပျက်ကို အကြိမ်ကြိမ် ကြားရပြီး ဖြစ်သော်လည်း တိုင်ကြားခံသူ၏ ကိုယ်တိုင်ထွက်ချက်မှာ အရေးကြီးပေ၍ သူတို့ စူးစိုက်စွာ ကြားနာ မိကြသည်။ လက်နှိပ်စက်က လိုက်ရိုက်နေမှုန်း သိသောအခါ သက်ဇော်နိုင် စကားကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောသွား ခဲ့လေ၏။

"အဲဒီညက ကျွန်တော့်ဂျူတီ ဖြစ်ပါတယ်။ လူနာဦးမြမောင် ရောက်လာတော့ ကျွန်တော် လက်ခံယူပြီး စစ်ဆေးပါတယ်။ P.U Perforation ဖြစ်ပြီး လာတာနောက်ကျတဲ့အတွက် လူနာက toxic ဖြစ်နေခဲ့ ပါတယ်။ အရေးပေါ် လိုအပ်တဲ့ ကုသမှုပေးပြီးတဲ့အခါ ဆာဂျင့်ဆီကို ကျွန်တော် သွားအကြောင်းကြား ခဲ့ပါတယ်။ ဆာဂျင်က လိုက်လာကြည့်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခွဲစိတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး လူနာဦးမြမောင်ရဲ့ညီ ဦးလှဖေကို အခြေအနေ ရှင်းပြပါတယ်။ ရှင်းပြပြီးတဲ့အခါ ခွဲစိတ်ဖို့ သဘောတူတဲ့အတွက် သဘောတူကြောင်းကို ကျွန်တော်နဲ့ ဆာဂျင်ရှေ့မှာ ဦးလှဖေက လူနာရှင်အဖြစ် လက်မှတ်ထိုးခဲ့ပါတယ်။ ခွဲစိတ်တဲ့အခါ ကျွန်တော်က ဦးဆောင်ခွဲ ခဲ့ပြီး မမနွယ်(ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်)က Assistant အဖြစ် ကူခဲ့ပါတယ်။ ခွဲစိတ်စဉ်က အခက်အခဲ မရှိခဲ့ပါ။ P.U Perforation ကို Suturing and Omentoplasty လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ပေးရှင့်ကတော့ ခွဲစိတ်ပြီး သုံးရက် မြောက်နေ့မှာ ဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။ ဆုံးတာကတော့ Septicaemia with Renal Failure နဲ့ပါ"

"ဆရာ လူနာရှင်ကို ရှင်းပြတဲ့အခါ ရောဂါရဲ့ သဘောသဘာဝကိုပဲ ရှင်းပြတာလား။ လူနာအခြေအနေ ကိုရော ပြောပြပါသေးလား"

ဒေါက်တာလွန်းတင်က မေးခဲ့လေ၏။

ဒေါက်တာသက်ဇော်နိုင်က စဉ်းစားနေခဲ့၍ ဒေါက်တာစိန်ဖေက မေးခွန်းကို ပြန်ရှင်းလင်းပြောပြ ခဲ့သည်။

"ဦးမြမောင်က အစာအိမ် ပေါက်နေတယ်။ မဖြစ်မနေ ပြန်ချုပ်ဖို့ လိုတယ်။ အဲဒီလို ရှင်းသလား။ လူနာ အခြေအနေကိုရော ရှင်းပြသေးလားလို့ မေးတာပါ"

"နှစ်ဖက်စလုံးက ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။ လူနာ အခြေအနေက စိုးရိမ်စရာရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် မခွဲစိတ်ခဲ့ရင် လူနာ မုချသေဆုံးမယ်။ ခွဲစိတ်ခဲ့ရင်တော့ ရှင်ဖို့ ရာနှုန်းနည်းပေမယ့် မျှော်လင့်နိုင်တယ်ဆိုတာ ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်"

"ဒီအချိန်မှာ လူနာက သတိရှိနေပါသလား။ သူ့သဘောထားရော ဘယ်လိုရှိပါသလဲ"

ဒေါက်တာဉာဏ်ကျော်လွင်ရဲ့အမေးက ဒေါက်တာသက်ဇော်နိုင်ကို ထိခိုက်သွားစေဟန်ရှိလေသည်။

"သူကတော့ မခွဲချင်ဘူးဗျာ။ ဆေးရုံဆေးခန်းလည်း ကြောက်ရှာတဲ့ အဘိုးကြီး တစ်ယောက်ပါပဲ"ဟု ရိုးသားစွာပြောလေ၏။

ဒေါက်တာစိန်ဖေက ...

"လူနာချတ်(ထ်)ပေါ်မှာ လူနာရှင် ကိုယ်တိုင် ခွဲစိတ်ဖို့ သဘောတူ လက်မှတ် ထိုးထားတာလည်း ကျွန်တော်တို့ တွေ့ပါတယ်။ လူကြီး ဆိုတော့ ခွဲစိတ်ဖို့ကိစ္စတွေ ကြောက်မှာပေါ့လေ"

စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသော လူရွယ်သို့ နှစ်သိမ့်ခဲ့လေ၏။ ထိုစကားများမှာတော့ မှတ်တမ်းတင်စရာ မလိုသော စကားများသာဖြစ်တာ သိရှိစွာ ဒွေးလွင်ဦးက စက်တင် မရိုက်ခဲ့တော့ပေ။

ဒေါက်တာလွန်းတင်က ဆက်လက်၍မေးခဲ့လေ၏။

"ဆာဂျင် ဒေါက်တာ ခင်ဦးနွယ် ကိုယ်တိုင် မခွဲခဲ့တဲ့အတွက် လူနာသေဆုံးရခြင်းရှိမယ်ဆိုတဲ့ ထင်မြင် ယူဆချက်မျိုး ရှိမယ်ဆိုရင် ဆရာ ဘယ်လိုဖြေရှင်းလိုပါသလဲ"

"လူနာက ခွဲစိတ် ကုသခဲ့တဲ့အတွက် သေဆုံးရခြင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ခွဲစိတ်ကုသခြင်းနဲ့ မဆိုင်တဲ့ ရောဂါ ဖြစ်စဉ် တစ်ခုကြောင့်သာ သေဆုံးရတာ ဖြစ်ပါတယ်"

ဒေါက်တာစိန်ဖေက သတိထား၍ မေးခွန်းများကို စလေ၏။ ယခုမေးခွန်းများမှာ တိုင်ကြားစာကို အခြေ တည်သောအမေးများ ဖြစ်လေသည်။

"ဆရာက Surgery ဘွဲ့လွန်တက်ဖို့အတွက် Training ယူနေတယ်ဆိုတာ မှန်ပါသလား"

"မှန်ပါတယ်"

"ဘယ်လို ထရိန်နင်ယူခဲ့ပါသလဲ"

"ကျွန်တော် ဆာဂျင်ရဲ့ ညွှန်ကြားမှုအောက်မှာပဲ လူနာများထံက ခွင့်ပြုချက် ရယူပြီးမှ ခွဲစိတ်မှုများကို ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ အရေးပေါ် ခွဲစိတ်မှုတိုင်းကို T.M.O နဲ့ ဆာဂျင်ကို အကြောင်းကြား ခွင့်ပြုချက်ရယူပြီး ပြုလုပ် ခဲ့ပါတယ်။ ခွဲစိတ်ရက်မှာ ခွဲစိတ်မယ့် လူနာစာရင်းကို ဆာဂျင်က စိစစ်အတည်ပြုပြီး T.M.O နဲ့ ခွဲစိတ်ခန်း တာဝန်ခံကို ကြိုတင်ပို့ပြီးမှ လုပ်ခဲ့ပါတယ်"

"ဆရာ့သဘောနဲ့ဆရာ လူနာတွေကို တင်ပြီး အစမ်းသပ်ခံတွေ အဖြစ် ခွဲခဲ့တာမျိုး ရှိခဲ့ပါသလား"

"မရှိပါ"

ဒေါက်တာလွန်းတင်က သေချာအောင် မေးခွန်းတစ်ခုကို ထပ်မေးလေ၏။

"ဆရာ့အနေနဲ့ ဆာဂျင်ပါဝင်ခွဲစိတ်ဖို့ မလိုအပ်ဘူး ယူဆခဲ့ရင် ဘာကြောင့် ဆာဂျင်ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကို ကိုယ်တိုင် သွားခေါ်ခဲ့တာပါလဲ"

ဒေါက်တာသက်ဇော်နိုင်က တုံ့ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ အဖြေပေးခဲ့လေ၏။

"ဆာဂျင်ကို ကျွန်တော်သွားခေါ်ခဲ့တာက ပေးရှင့်ကို ခွဲစိတ်ဖို့ သင့်၊ မသင့် မျက်မြင် ဆုံးဖြတ်ပေးဖို့ အကူအညီ တောင်းခဲ့တာသာ ဖြစ်ပါတယ်"

ဒေါက်တာစိန်ဖေက နောက်ဆုံးမေးခွန်းကို မေးခဲ့သည်။

"ဦးမြမောင် သေဆုံးရတဲ့ ကိစ္စမှာ ဆရာ့မှာ တာဝန်ရှိပါသလား"

"ကျွန်တော်တို့ ဦးမြမောင်ကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစား ကုသပေးခဲ့ပြီးတဲ့ အတွက် ဦးမြမောင် သေဆုံးမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော့်မှာရော ဆာဂျင်မှာပါ တာဝန်မရှိပါ"

"ဆရာ သီးခြား ဘာများပြောချင်ပါသေးသလဲ"

"လုပ်ငန်းတာဝန်များကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်လျက်ရှိပါတယ်ဆိုတာပဲ ပြောချင်ပါတယ်"

ထွက်ဆိုချက်များကို သက်ဇော်နိုင်ကို ပြန်ဖတ်စေခဲ့သည်။

ဆရာများ ဝန်ပေါ့ပါးသွားကြဟန် စကားရယ်ရယ်မောမော ပြောဖြစ်ကြသည်။ အဓိက တိုင်ကြားခံရသူ နှစ်ဦးကို စစ်မေး ပြီးစီးသွားခဲ့ပြီဖြစ်၍ သူတို့ စိတ်လက်ပေါ့ပါးနေကြလေ၏။

ဒေါက်တာသက်ဇော်နိုင်က အတည်ပြု လက်မှတ် ရေးထိုးပေးနေစဉ် ဒေါက်တာဉာဏ်ကျော်လွင်က သူ သိလိုနေသည်ကို မေးမိပြန်လေ၏။

"ဦးမြမောင်က ဒီမြို့ပေါ်မှာ နေတာ။ အရေးပေါ် ဖြစ်လာတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်ဆရာဝန်နဲ့မှ မပြခဲ့တာ အံ့သြစရာပဲဗျာ"

ဒေါက်တာသက်ဇော်နိုင် ခဏငြိမ်သက်သွားလျက် "ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ "ဟုသာ ဆိုလေ၏။ ဉာဏ်ကျော်လွင် မတင်မကျ အတွေးဖြင့် ကျန်ရစ်ရလေ၏။
"ကဲ၊ ရပါပြီ။ ဆရာ နားပါတော့ဗျာ"

ဒေါက်တာသက်ဇော်နိုင်က ဆရာများကို နှုတ်ဆက်လျက် ထွက်သွားခဲ့လေ၏။ မွန်ရည်တဲ့ လူရွယ်ပဲ။ ဒေါက်တာစိန်ဖေက တွေးနေမိ၏။ မေးခွန်း အချို့မှာ တိုင်စာကို အခြေတည်၍ မေးရသောကြောင့် စိတ်အခန့် မသင့်စရာတွေ ပါ၏။

"အစမ်းသပ်ခံများအဖြစ် လူနာကို ခွဲစိတ်ခဲ့သလား" ဟူသော အမေးမျိုးကို လူရွယ်က စိတ်ဆတ်ခြင်း မရှိ။ အသံမာခြင်း မရှိ။ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ

ဖြေသွားခဲ့လေ၏။ ပန်းချီဆရာ ဒေါက်တာလွန်းတင်ကမူ "ကျွန်တော့်မှာရော၊ ဆာဂျင်မှာပါ တာဝန်မရှိပါ"ဟု ပြောသွားသည်ကို သတိထားမိလျက် ဒေါက်တာဉာဏ်ကျော်လွင်ကတော့ တနုံ့နုံ့တွေးနေမိဆဲ ဖြစ်လေ၏။

□□□

တိုင်ကြားခံရသူ နှစ်ဦးကို စစ်မေး ပြီးခဲ့ပြီ။ စင်စစ် အတိုင်ကြားခံရသူကို နောက်ဆုံးတွင်မှ စစ်ဆေးမြဲပေ။ သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်အပေါ် မူတည်ကာ လိုအပ်သလို ပြောင်းလဲ စစ်ဆေးမေးမြန်နိုင်ရန်ပေ။

ဒေါက်တာမူယာတင်က စစ်ဆေးမည့် အချိန်တွင် မရှိခဲ့။ တိုင်ကြားခံရသူများကို အရင်ခေါ်ယူ စစ်ဆေး လိုက်ရသည်။ သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်၊ တိုင်ကြားခံရသူ နှစ်ဦး၏ ဖြေကြားချက်များဖြင့်ပင် အဖြစ်မှန်မှာ ပုံပေါ်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။ နောက်ဆုံး သက်သေဖြစ်သော ဒေါ်မူယာတင်ကို စစ်ဆေးစရာပင် မလိုတော့ချေ။ သို့သော် စာရင်းတင် စာရိုက်ပြီး ဖြစ်၍ ခေါ်ယူလိုက်ရတော့သည်။

ဒေါက်တာမူယာတင် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ သူမက ရှင်ပျစွာ ဆရာများသို့ နှုတ်ဆက်သည်။ နောက်ကျခဲ့သည့် အတွက် အားနာပြုံးပေလားဟု ဒေါက်တာစိန်ဖေက တွေးနေမိလေ၏။ သူမက သွေးနှော သကဲ့သို့ ဖြူလက်နေသော အသားအရေ ရှိလေ၏။ မျက်နှာ အရည်ပါးကာ အခြယ်အသဖြင့် ပန်းသွေးချောမွတ်နေခဲ့သည်။ မျက်ရစ်ငယ်သော မျက်ဝန်းကို ဆေးကူကာ နှုတ်ခမ်းပါးလေးမှာ လိမ္မော်ရောင် ဆိုးဆေး တင်ထား ခဲ့သည်။ ဆံပင်က ပခုံးပေါ်မှာ အလိပ်လိပ် အခွေခွေ ရှိလေသည်။ တန်ဖိုးကြီးမည် ဖြစ်သော ဇာနားသတ် ဘလောက်(စ်) အကျီနှင့် လိမ္မော်ရောင် ချယ်ရီပွင့်ပါသော ကီမိုနို လုံချည်ကို ဝတ်ဆင်ထားခဲ့လေ၏။ ခေတ်မီမီ လှပလျက် သွက်လက်သူလည်း ဖြစ်လေ၏။

"မူယာ ကလင်းနစ် ခဏလေးသွားလိုက်တာ ပြန်ထွက်လို့ မရတာနဲ့ နောက်ကျသွားပါတယ်။ ဆရာ တို့ကို အားနာလိုက်တာ"

ဆရာတို့ အားလုံးသို့ ခြုံလို့ သူမ နှုတ်ဆက်တောင်းပန်ခဲ့သည်။ ပေါ့ပါးသော စကားများဖြင့် ဆရာ များက စတင်ခဲ့လေသည်။

"ဒေါက်တာက ဂျီပီကောင်းတယ် ထင်ပါတယ်"

"သိပ်တော့မဆိုးပါဘူး ဆရာ။ မြေလတ်ရဲ့ ပေါ်ပြူလေးရှင်း ဝမ်းသာ့ဒ် လောက်တော့ မူယာ ခြုံမိပါတယ်"

"ဟာ၊ ဒါဆိုရင် မဆိုးတာ ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ။ တစ်မြို့လုံးရဲ့ လူဦးရေ သုံးပုံတစ်ပုံလောက် ရထားတယ် ဆိုရင် ကောင်းတယ် ခေါ်မှာပေါ့"

မှတ်ချက်ပေးခဲ့သော ဒေါက်တာဉာဏ်ကျော်လွင်သို့ ဒေါ်မူယာက ပြုံးလဲ့စွာ ...

"ဆရာကလည်း မြေလတ်ဝန်းကျင် နယ်က ပိုပြီးကျယ်တာ။ မူယာက မြို့ပေါ်တင် နာမည်ရတာပါ။ မူယာ့ထက်ပိုပြီး နှစ်သက်ကြာတဲ့ T.M.O နဲ့ ဆာဂျင်ရဲ့ကလင်းနစ်တွေကို ဘယ်မီပါ့မလဲ"

သူမက အသံစူးစူးလေးဖြင့် စကားပြောတာ မြန်လှသည်။ ဒွေးလွင်ဦး

ခေါင်းကုပ်ရင်း လှမ်းကြည့်နေခဲ့ လေ၏။ ဒေါက်တာစိန်ဖေက အလုပ်စခဲ့လေသည်။

"မေးစရာလည်း သိပ်များများမရှိတော့ပါဘူး ဒေါက်တာ"

ဒေါက်တာမူယာတင်က မျက်ခုံးလေး ချီပင့်လိုက်လေ၏။

"ဩော် ... သူတို့က ပြောပြသွားကြ ပြီလား။ ဆရာတို့က သက်သေတွေတောင် ထပ်ခေါ်စစ်ရသေး တယ်နော်။ OPD က နှ(စ်)တောင် ပါသေးတယ် ဆိုတော့ ကေ့(စ်)က တော်တော်များ ရှုပ်ထွေးလို့လား"

"မဟုတ်ပါဘူး။ အလုပ်သဘော တိကျ မှုတအောင် ထပ်ခေါ်စစ်ဆေးတာပါ"

"ကောင်းပါတယ်ဆရာ။ မူယာလည်း ဖြေရမှာ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မေးစရာရှိတာသာ မေးပါ။ မူယာ ကြိုးစားဖြေပါ့မယ်"

ဒေါက်တာလွန်းတင်က ကိုယ်ရေးရာဇဝင် အကျဉ်း စမေးခဲ့စဉ် လက်နှိပ်စက်က တချက်ချက် စလှုပ်ရှား ခဲ့လေ၏။

"သက်သေကို စစ်ဆေးမေးမြန်းချက်"

အမည် - ဒေါ်မူယာတင်
အသက် - ၃၃-နှစ်
ရာထူး - လက်ထောက်ဆရာဝန်
လုပ်သက် - ၁-နှစ်၊ ၉-လ
မြေလတ်ဆေးရုံ ရောက်ရှိတာဝန်ထမ်းဆောင်သော
ကာလ - ၁-နှစ်၊ ၉-လ

"မခွဲစိတ်မီ ပေးရှင့်ဦးမြမောင်ရဲ့အခြေအနေက ဘယ်လိုရှိပါသလဲ ဒေါက်တာ "

"မူယာမသိပါဘူး။ မူယာက အဲဒီနေ့က ခွဲစိတ်နေတဲ့ အချိန်မှာမှ သီရေတာထဲ ရောက်သွားခဲ့တာပါ"

ဒေါက်တာစိန်ဖေ မျက်ခုံးများ မြင့်လိုက်မိလေ၏။
"ဒေါက်တာ မေ့ဆေး တာဝန် ယူပေးရပါသလား"

"မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီနေ့က မူယာ နေမကောင်းလို့ ကိုသက်ဇော်နိုင်နဲ့ ဂျူတီချင်းလဲထားကြပါတယ်"

"အင်မာဂျင်စီရှိရင် ရှိတဲ့အဖွဲ့တွေ သီရေတာထဲ လာရတဲ့ ထုံးစံကတော့ နယ်တော်တော်များများမှာ ရှိပါတယ်။ ဒေါက်တာကိုလည်း အကြောင်းကြား လိုက်လို့ ရောက်လာခဲ့တယ် ထင်ပါတယ်"

ဒေါက်တာစိန်ဖေက သူ့ဘာသာ နားလည်ယူလိုက်တာ မေးခွန်းဆက်ခဲ့လေ၏။

"ရောက်တဲ့အခါ သိရေတာထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ ဦးမြမောင်ရဲ့အခြေအနေကိုပဲ ပြောပြပါ"

ဒေါက်တာမူယာတင် ခေါင်းခါရမ်းလေ၏။

"ဆေးရုံက လှမ်းခေါ် လိုက်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မူယာ့အိမ်ကို ဦးမြမောင်ရဲ့ အိမ်က ခွဲစိတ်နေပြီ ဆိုပြီး အားကိုးတကြီး လာခေါ်ကြလို့ မူယာ ဆေးရုံကို လိုက်ခဲ့တာပါ။ ရောက်လာတော့ အော်ပရေးရှင်းတောင် ပြီးခါ နီးနေပါပြီ။ ဘာမှ ဝင်ပြောချိန်မရတော့ဘူး"

ဆရာများ အံ့အားသင့်စွာ ဒေါက်တာမူယာတင်ကို ကြည့်မိကြလေ၏။ မေးခွန်းများ ဆက်မမေးနိုင်ဘဲ ရှိနေဆဲ သူမက စကားဆက်ပြောခဲ့လေသည်။

"ဦးမြမောင်ရဲ့ အခြေအနေက ခွဲစိတ်ခါနီးမှာတော့ မူယာ မတွေ့လိုက်ရပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီမတိုင်ခင် သုံးရက်မှာ မူယာတွေ့ ခဲ့တာတော့ အခြေအနေက သိပ်ကောင်းနေခဲ့တာပဲ"

ဒေါက်တာဉာဏ်ကျော်လွင်က ကိုယ်ကို ဆတ်ကနဲဖြစ်ကာ ဒေါ်မူယာတင်သို့ လှမ်းမေးခဲ့လေ၏။

"ဒေါ်မူယာ ဦးမြမောင်ကို စဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ဆိုလိုတာပါလား "

"ဟုတ်ပါတယ်။ ဦးမြမောင်က စနာလာစမှာ လာပြပါတယ်။ မူယာက နောက်ရက် လာဖို့ပြောတာ သူက မလာတော့တာပါ။ ပယောဂကု ကုနေတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒီအတွက်နဲ့ ဆာဂျင်ကတောင် မူယာ့ကို အထင် အမြင် လွဲခဲ့ပါသေးတယ်။ ပေးရှင့်ကို သူ့ဆာဂျစ်ကယ်ဝို့(ဒ်)မှာ ဆေးရုံတင်မထားရ ကောင်းလားလို့ သိရေတာ ထဲမှာ ပြောခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါကတော့ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က ဆရာတို့ကို ပြောပြထားပြီး ဖြစ်မှာပါ။ ဒါကတော့ လူနာရဲ့ရွေးချယ်မှုပဲ ဆရာ။ သူ ကုသခံယူချင်တဲ့ ဆရာဝန်ကိုရွေးပြီး ပြတာမှာ မူယာက ငြင်းလိုက် ရမှာလား။ မူယာကတော့ ပေးရှင့်လုတဲ့ အလုပ်မျိုး ဝါသနာ မပါဘူး ဆရာ"

ဆရာများ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိ ကြလေ၏။ ဒေါက်တာစိန်ဖေကတော့ ပွဲသိမ်းချိန် တန်ပြီဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူတို့လာသည်က တစ်မှုကို ဖြေရှင်းပေးဖို့သာဖြစ်ပြီး နောက်တစ်မှု ပေါ်ပေါက်အောင် စုံစမ်းစစ်မေးဖို့မဟုတ်ပေ။

ဒေါက်တာဉာဏ်ကျော်လွင်က မေးခွန်းတွေ မေးဖို့ပြင်ဆင်နေဆဲ ...

"ကဲ၊ ဒီလောက်ပါပဲ။ ဒွေးလွင်ဦးရေ စာရွက်တွေ ဆရာ့ကို ပေးဦး"

ထွက်ဆိုချက်များကို ဒွေးလွင်ဦး ဘယ်လိုရိုက်ထားသလဲ။ ဒေါက်တာစိန်ဖေက ဦးစွာ ယူကြည့်လေ၏။ ဒေါက်တာစိန်ဖေ ပြုံးမိရသည်။ ဒွေးလွင်ဦးပဲ လျှင်သလား သို့မဟုတ် ဒေါ်မူယာ့ စကားတွေကို လိုက်မမီလို့ ဘဲလား မသိ။ သူ ရိုက်ယူထားသည်များက ပညာသားပါလှပေသည်။ မခွဲစိတ်မီ လူနာအခြေအနေ မေးခွန်းကို ဒေါ်မူယာ ၏ ပထမဆုံးအဖြေ မသိပါဘူးကိုသာ ယူထားခဲ့ပေ၏။ နောက်အမေးများ၏ အဖြေမှာလည်း ထိုအတိုင်းပဲ ခပ်တိုတို။

ဒေါ်မူယာတင် သဘောတူရင်ဖြင့် ထိုအတိုင်းသာ ထားတော့မည်။

"ဒေါက်တာ ဖတ်ကြည့်ပါဦး။ ဒေါက်တာ သီးခြား ပြောချင်တာရှိရင်လည်း ပြောပါ"

ဒေါ်မူယာတင်က ဖတ်ကြည့်ခဲ့သည်။ နှစ်နေရာ၊ သုံးနေရာခန့် ပြင်ဆင်စေ၏။ ပြီးမှ အတည် ပြုကြောင်း စာကြောင်းအောက်မှာ မူယာတင်ဟု လှပစွာ လက်မှတ်ထိုးလေသည်။

၃၁၃

ညခုနစ်နာရီတွင် ဦးအောင်မြင်၏ ကားနှင့်အတူ မြေလတ်ဆေးရုံမှ ဒေါ်မူယာမှအပ ကျန်ဆရာဝန် များက စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့ တည်းခိုသော သံဃာဆောင်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

"ဟော၊ ဆရာတို့ လူစုံတက်စုံပါလား"

ဆရာများမှာ ညနေက မြေလတ်မြို့ထဲမှာ လည်ပတ်ခဲ့ကြသည်။ ဘုရားများဖူးကြ၏။ ဦးအောင်မြင်၏ လက်စွဲ ကျန်းမာရေးမှူးလေး တစ်ဦးက လိုက်ပို့ပေးခဲ့ပေ၏။ ညနေစာကို နော်အေမီ အမှူးပြုသော ဆရာမများက လာပြင်ဆင် ကျွေးကြသည်။ ဆရာမများ ပြန်သွားတော့ ထိုထမင်းစား စားပွဲကျယ်မှာပင် စစ်ဆေးချက်များကို ပြန်လုပ်သုံးသပ်ကာ အစီရင်ခံစာ တစ်စောင် သုံးဦးသား ဝိုင်းစဉ်းစား၍ ရေးနေကြခြင်း ဖြစ်လေ၏။ အကြမ်းရေး ပြီးပြီ။ အချောကတော့ ရန်ကုန်ရောက်မှ ရေးကြတော့မည်။

ဆရာဦးအောင်မြင် ဦးဆောင်ဝင်လာတော့ သူတို့က စားပွဲပေါ်က စာရွက်စာတမ်းများကို ထားခဲ့ကြကာ ဆက်တီရှိရာသို့ လာထိုင်ကြလေ၏။

"အားလုံးတော့ မစုံဘူး ဆရာ။ ဒေါ်မူယာကတော့ ကလင်းနစ်က မပြန်သေးလို့ ပါမလာခဲ့ဘူး"

ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်နှင့် သက်ဇော်နိုင်ကလည်း ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က ရှပ်အင်္ကျီ လက်တို ဖားဖားပွပွ၊ ပန်းရောင်ဖျော့မှာ ရောင်စုံစင်းရေးရေးနှင့် ကချင်ရိုးရာ ထဘီ၊ ခရမ်းနှင့် အနက် ကန့်လန့် စင်းကို ဝတ်ဆင်ထားခဲ့သည်။ ဆံပင်ရှည်များကို နောက်ဘက်မှာ ဆံညှပ်ဖြင့် သိမ်းညှပ်ထားခဲ့ကာ ရိုးရိုးလေး လွတ်လပ် ပေါ့ပါးစွာ လှနေပြန်လေ၏။ ဆရာများကမူ လှပသော ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်နှင့် ရည်မွန်သော ဦးသက်ဇော်နိုင် ၏ အဇ္ဈတ္တအလှကိုပါ မြင်ခွင့်ရခဲ့သည်မို့ သူတို့နှစ်ဦးကို ခင်မင်နေမိကြလေ၏။

"ဆရာတို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဖို့ ဆရာတစ်ယောက် ပါလာပါသေးတယ်။ ဒေါက်တာယဉ်မျိုးပါ"

လူသစ်ဖြစ်သော ဒေါက်တာယဉ်မျိုးကို ဆရာများက လှမ်းကြည့် နေကြဆဲ ဦးအောင်မြင်က မိတ်ဆက် ပေးခဲ့သည်။

"နောက်တစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်အလှည့် ထင်တယ် ဟဲဟဲ ..."

သူ့စကားကို ဆရာများ ရယ်မောမိကြလေသည်။

"ကေ့(စ်)ဖြစ်တဲ့ အချိန်တုန်းက ကျွန်တော်က ခွင့်နဲ့ပါ။ ကျွန်တော်သာ ရှိရင်တော့ ဒီကေ့(စ်)ကို ကျွန်တော်နဲ့ ကိုညီ ဝင်ဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကတော့ လိုအပ်လို့ ခွဲကူတာ၊ မလိုအပ်လို့ ခွဲမကူတာ တွေ မဟုတ်ပါဘူး။ နှစ်ယောက်တွဲလုပ်ရတာ ပျော်တာနဲ့ လုပ်ဖြစ်နေတာပါ။ အဲဒီလို ဆိုရင်လည်း နှစ်ယောက် စလုံး A.S ရိုးရိုးချည်းပဲမို့ ပြဿနာ မရှိနိုင်တော့ဘူး။ ပြဿနာရှာလို့ မရတော့ဘူး ပေါ့ဗျာ"

ဒေါက်တာလွန်းတင်က လက်ကာပြလျက် ပြောခဲ့သည်။

"ဒါလည်း မဟုတ်သေးဘူး ဦးယဉ်မျိုးရဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ဆေးလောကမှာ မှတ်သားရမယ့်စကား တစ်ခုက အလုပ်တစ်ခု လုပ်တဲ့အခါ ဘာမှမဖြစ်ရင်တော့ ဘာမှမဖြစ်လို့ပဲ။ တစ်ခုခုဖြစ်ရင်တော့ တစ်ခုခု ဖြစ်လို့ပဲ ဆိုတာလေ"

ဆရာဝန်များအားလုံး ကြာမြင့်စွာ ရယ်မောမိကြရလေ၏။

"တကယ်တော့ ကံပါပဲဗျာ။ အဲဒီနေ့က ခွဲစိတ်ခံရတဲ့ လူနာနေရာ၊ ခွဲစိတ်ခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်တွေ အတွက်ပါ ကံမကောင်းလို့ ဖြစ်ရတာပါပဲ။ တစ်ခါတစ်လေ မျှော်လင့်ချက် လုံးဝမရှိဘူးလို့ ထင်ထားတဲ့ လူနာလည်း ဆရာဝန်တွေ အံ့သြယူရအောင် ကောင်းချင်လည်း ကောင်းခဲ့တတ်တာပါပဲ။ အခုကေ့(စ်)မှာတော့ ဦးမြမောင်က အခြေအနေ မကောင်းတဲ့အပြင် ကံကလည်း မရှိရှာတော့ ဆုံးရတယ်။ ခွဲတဲ့ ဆရာဝန်တွေက သူဆုံးပြီး ၈-လ လောက်အကြာမှာ ကံမကောင်းတော့ အစစ်ဆေး ခံကြရတယ်။ အသက်ကြီးခဲ့လေ ကံအကြောင်းကို ပိုစဉ်းစား မိလေပဲဗျ"
ဒေါက်တာစိန်ဖေက ပြောခဲ့သည်။

"ကျွန်မလည်း အဲဒီကံလေးကို ထည့်စဉ်းစားပြီး အခြေအနေဆိုးတဲ့ လူနာကို ခွဲစိတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိခဲ့ တာပါ။ ကျွန်မတို့ စွမ်းသလောက် ကြိုးစား ကြည့်ခဲ့လို့ သူ့ရဲ့ကံလေးကလည်း ထောက်ကူလိုက်မယ်ဆိုရင် ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ပါ။ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်မို့ ခွဲစကား ပြောလုတယ်လို့ ထင်စရာဖြစ်မလား မသိပါဘူး"
ခင်ဦးနွယ်က ပြောခဲ့သည်။ ဆရာဝန်ချင်းတွေ့လျှင် ပြောစရာစကား မကုန်ခန်းနိုင်အောင် ရှိနေ ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မှ လူက ရန်ကုန်သတင်းပြောကာ နယ်က ဆရာဝန်က နယ်သတင်းကို ပြောခဲ့လေ၏။ ည ၉-နာရီတွင် လူစုခွဲ ဖြစ်ကြသည်။

"ဆရာတို့ မနက် ၄-နာရီထွက်မယ်ဆိုတော့ ဘာများလိုအပ်တာ ရှိပါသေးလဲ"

"မရှိတော့ပါဘူးဗျာ။ အားလုံး တစ်ခါတည်း နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။ မနက်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ပြန်ပါပြီ"

ဒေါက်တာစိန်ဖေက ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်နှင့် သက်ဇော်နိုင်အနီးသို့ လျှောက်ခဲ့လျက် သူတို့က အကျိုးအကြောင်း မမေးသည့်တိုင် ...

"စိတ်အေးအေးသာ ထားကြပါ။ ဆရာနဲ့ ဆရာမတို့ ကိုယ့်အလုပ်ကိုပဲ ကိုယ်လုပ်ကြပါ။ အလုပ်အပေါ် မှာတော့ စိတ်ပျက်တာမျိုး မဖြစ်ကြပါနဲ့လို့ ဆရာမှာချင်ပါတယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ"
ခင်ဦးနွယ်နှင့် သက်ဇော်နိုင်တို့က တုံ့ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

ဒေါက်တာလွန်းတင်နှင့် ဦးယဉ်မျိုးမှာ စကား မပြတ်တတ်သေး။ သူတို့ ပြောဆိုနေသည့် အကြောင်း အရာမှာ တစ်မျိုး။

"ကျွန်တော်တော့ T.M.O ဦးအောင်မြင့်ကို သဘောကျတယ်ဗျာ။ ကိုယ့်မှာ

ကျောထောက် နောက်ခံက အလုပ်လုပ်စရာ မလိုအောင် ပြည့်စုံနေတဲ့ သူဗျာ။ ဒီလောက် ဦးနှောက်ရှုပ်၊ အလုပ်များတဲ့ ဆေးရုံလုပ်ငန်းကို သံယောဇဉ် ကြီးကြီးထားပြီး သူလှုပ်ရှားနေခဲ့တာ အံ့စရာပဲ"

ဦးယဉ်မျိုးက အသံဝါ မပွင့်တပွင့်ဖြင့် တဟဲဟဲရယ်သည်။

"ဆရာကလည်း ပြောင်းပြန် ပြောနေပြန်ပြီ။ ဆေးရုံလုပ်ငန်းမှ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ဝါသနာပါလို့ ကျောင်းဆရာပဲ လုပ်လုပ်၊ အရာရှိပဲ လုပ်လုပ်၊ စာရေးလေးပဲ လုပ်လုပ် သက်ပြည့်ပင်စင် အထိ ရိုးရိုးသားသား လှုပ်ရှားချင်ရင်တော့ ကျောထောက် နောက်ခံတောင့်မှ ဖြစ်မှာနော။ မဟုတ်ရင် Acute Income Deficiency Syndrome ဆိုတဲ့ AIDS ဖြစ်လာနိုင်တယ်"

"အေးဗျ ဟုတ်တယ်"

သူတို့နှစ်ဦး ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်မောနေကြသည်။

သက်ဇော်နိုင်နှင့် တရင်းတနှီး ရှိသွားပြီ ဖြစ်သော ဒေါက်တာညဏ်ကျော်လွင်ကမူ သက်ဇော်နိုင်ကို သီးသန့် နှုတ်ဆက်လျက် ...

"ဆရာတို့နှစ်ယောက်က မပြောပေမယ့် ပြောတဲ့သူကပြောလို့ ဦးမြမောင်ကို အရင်ဆုံးတွေ့တဲ့ ဆရာဝန်ကို သိပြီးပါပြီဗျာ"

သက်ဇော်နိုင် မျက်နှာထားရခက်စွာ ...

"ဆရာဘယ်က သိသွားတာလဲ"ဟု မေးခဲ့ရလေသည်။

"သူကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့တာပါဗျာ။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာလည်း တာဝန်ရှိတယ်ဆိုတာ သူ့အတွေးထဲမှာ လုံးဝပေါ်ပုံမရဘူး"

သက်ဇော်နိုင် ဘာမှမဝေဖန်ဘဲ ပြုံးနေခဲ့လေ၏။

"ကဲ ဆရာတို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပါဦးမယ်။ နောက်လည်း မြေလတ်ကို အပန်းဖြေလေး လာလည်ကြ ပါဦး"

"ဒီလိုတော့ မလာပါနဲ့ပေါ့ ဟုတ်လား ဆရာ"
ဒေါက်တာစိန်ဖေက ရယ်မောကာ ဆိုလေ၏။

"သွားပြီဗျာ၊ ဂွတ်နိုက်"

"ဂွတ်နိုက်"

မြေလတ်ဆရာဝန်အဖွဲ့ ပြန်သွားသောအခါ စာရွက်စာတမ်းတွေ သိမ်းဆည်းကာ ဆရာတို့လည်း အိပ်ရာဝင်လေ၏။

❖❖❖

နွေ ညလယ်တွင် နွယ် အိပ်မရနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့သည်။ နွေလပြည့်ညမို့ ငွေလကတော့ သာနိုင်လွန်းလှပေ၏။ လရောင်က မှန်ပြတင်းကို ထွင်းဖောက်ကာ အခန်းတွင်းသို့ ကျရောက်အေးမြနေခဲ့သည်။ စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း မခံရသေးမီ မနေ့ကညနှင့် စစ်ဆေးခံပြီးသည့် သည်ညမှာ ဘာမှ မထူးခြားပါလား။ အိပ်မရနိုင်ခြင်းက အတူတူပေ။ ကိုသူရ ရန်ကုန်ပြန်မည့် ညကစလို့ နွယ် အိပ်ရေးခက်ခဲ့သည်။ ထိုညက သက်ဇော်နိုင်အိမ်မှာ ကိုသူရနှင့် စကားတွေ ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ နွယ်ခံစားရသမျှတွေ မရည်ရွယ်ပဲ ပြောခဲ့၏။ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲခြင်းလား၊ စိတ်ထိခိုက်လှုပ်ရှားခြင်းလားမသိဘဲ ရင်ထဲမှာ ဆို့နင့်ခဲ့ကာ နွယ် ရုတ်တရက်ပင် ပြန်လာ ခဲ့မိလေ၏။

အိမ်ရောက်တော့ စည်သူ၊ ညီသူက နွယ့်ကို ကန်တော့ဖို့ စောင့်နေခဲ့ကြသည်။ ထိုညမှာတော့ သားတွေက အိမ်မှာ အိပ်ကြသည်။ နွယ် သူတို့ အိပ်ပြီးသည်အထိ အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့။ အတွေးထဲမှာ နစ်မျော ကြာရှည်နေ မိခဲ့သည်။

နံနက်စောစောတွင် ကိုသူရ အိမ်ဘက်သို့ ကူးလာခဲ့ကာ သားတို့ကို ကြိုလေ၏။ စည်သူ၊ ညီသူရဲ့ ခြားနား သော စရိုက်လေးတွေကို နွယ် ပြောပြမှာကြားဆဲ ကိုသူရက ...

"နွယ်ရယ်၊ သူစိမ်းတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ သားအဖချင်းတွေပါ။ အစိုးရိမ်မလွန်ပါနဲ့။ ကိုယ်လည်း နွယ့်ကို မှာစရာရှိတယ်"

နွယ့်ကို ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်စေခဲ့လေ၏။ မေမေနှင့် သားတို့က မီးဖိုထဲမှာ နံနက်စောစာစားနေကြသည်။

"နွယ်၊ ကိုယ့်ကို ကတိတစ်ခုပေးစမ်းပါ။ နောက်ကို သားတွေ ကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နွယ့်ကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကို အသေးအဖွဲလို့လည်း အကြောင်းမကြားဘဲ မနေပါနဲ့"

ကိုသူရ၏ ပူပန်သောကကို နွယ် နားလည်နိုင်ခဲ့သည်။ သူ နွယ့်သတင်းကို ပြောပြပြီး ပြန်သွားနိုင်ခဲ့ ပေမယ့် စည်သူ၊ ညီသူ့ ပြဿနာကို သိရတော့ နွယ်တို့ သားအမိနှင့် နီးကပ်စွာ နေခဲ့ခြင်းဖြင့် သူ့အားပေး နှစ်သိမ့်မှုကို ပြခဲ့လေ၏။

"သားတွေအတွက် နွယ် ကတိပေးပါတယ်။ နွယ့်ကိစ္စ ကိုတော့ နွယ့်ဘာသာပဲ ဖြေရှင်းပါရစေ။ မေသန္တာရဲ့ ခင်ပွန်းတစ်ယောက်ဆီက အကူအညီကို နွယ် အမြဲမျှော်လင့်လက်ခံနေလို့တော့ မဖြစ်သေးဘူး ထင်တယ် ကိုသူရ"

နွယ့်စကားကြောင့် ကိုသူရ မျက်နှာပျက် သွားခဲ့သည်။ ကိုသူရကို များစွာထိခိုက်စေမည် သိပေမယ့် နွယ်ရှင်းပြတ်စွာ ပြောရုံမှ တစ်ပါး အခြား ရွေးစရာလမ်းမရှိခဲ့။

"ကိုယ်လေ နွယ့်အတွက် စိတ်ပူပြီး လာခဲ့မိတာ။ ဒီရောက်တော့ စည်သူ့အဖြစ်ကိုပါ ထပ်ကြားခဲ့ရတယ်။ နွယ်တို့ သားအမိတွေအတွက် ကိုယ် စိတ်မအေးနိုင်အောင်ပဲ။ ကိုယ် မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက်လို ဆက်ပြီး စောင့်ရှောက်ခွင့်တော့ ရနေချင်ပါသေးတယ်။ ဒီအတွက် ပြဿနာရှိမယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ်ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်း လိုက်ပါ့မယ် နွယ်"

ကိုသူရ၏ စူးရှလင်းလက်သောအကြည့်က ဖြစ်ချင်တာကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် တောင်းဆိုတတ်သော ငယ်ကျင့်ကို သတိရမိစေ၏။ သို့ပေမယ့် မဖြစ်နိုင်တော့တာဘဲ။ ဒီသောကတွေဟာ ကိုသူရ စိုက်ခဲ့တဲ့ အပင် တွေရဲ့ အသီးအပွင့် တွေပဲလေ။ ခူးဆွတ်ချိန်ရောက်မှတော့ ဒီအသီးအပွင့်ကိုပဲ ခူးဆွတ်တော့ပေါ့ဟု အနိုင်ရသူရဲ့ လေသံနှင့် နွယ် ပြောအလှည့်ကို ရောက်ခဲ့ပြီလား။ နွယ်ကရော တကယ်အနိုင်ရခဲ့သူမို့လား။ နွယ် ပင့်သက် ရှိုက်မိသည်။

"သားတွေအတွက်တော့ ကိုသူရ အမြဲလိုအပ်ပါတယ်။ သူတို့က အဖေကိုလည်း ချစ်ကြတယ်"

"သူတို့ စာရေးတတ်စ အရွယ်ကတည်းက ကိုယ့်ဆီကို စာရေးခဲ့ကြတယ်။ ကိုယ့်ကို နာကြည်းမုန်းတီး မနေခဲ့ကြတာ နွယ့်ကျေးဇူးပေါ့"

နွယ် နာကျင်စွာ ပြုံးမိခဲ့သည်။

"အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင်တော့ သူတို့ သိမ်ငယ်စိတ်မရှိအောင် ကိုသူရ အဝေးမှာရှိပေမယ့် သူတို့နဲ့ အဆက် အသွယ်ရှိပြီး သူတို့ကို ချစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ အသိလေးနဲ့ လုံခြုံအောင် နွယ် ကြိုးစားမိတာပါ"

ကိုသူရ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။ နွယ်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ နွယ် စကား လွှဲပြောင်းဖို့ ကြိုးစားသည်။

"နွယ် လည်း မှာချင်ပါတယ်။ ကိုသူရရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို တည်ငြိမ်သာယာ စေချင်ပါတယ်။ နွယ့် စေတနာမှန်ပါ ကိုသူရ။ သားတို့က အန်တီမေသန္တာနဲ့ ရင်းနှီးမလို ရှိနေရာက နောက်အန်တီတွေ အကြောင်း ထပ်ကြား လာရရင်တော့ အံ့အားသင့်သွားကြလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် အားများကျသွားမလားပဲ"

ဒေါက်တာအောင်သူရ မျက်နှာ နီမြန်းသွားခဲ့လေ၏။ အနည်းငယ် ရှက်အမ်းခဲ့သည်ကို မဖုံးကွယ်ဘဲ ရှက်ရယ် ရယ်မောသည်။ ထိုသို့ ရယ်မောခဲ့လျှင် ကိုသူရမှာ လူရွယ်လေးတစ်ယောက်လို နုပျိုလန်းဆန်းသွား တတ်မြဲပေ။ စိတ်လှုပ်ရှား ခံစားထိခိုက်မှုတွေ တက်လွယ် ကျလွယ်ရှိနေခြင်းကပင် သူ့ကို ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသော ယောကျ်ားသား တစ်ဦးအသွင် ရှိစေခဲ့သည်လား မသိ။ ဆရာဝန် လူတော်လူကောင်း တစ်ယောက်အဖြစ် ထူးချွန် သလောက် လုလင်ပျိုတစ်ဦးလို လွတ်လပ် ပေါ့ပါးစွာ နေချင်သူ။ ကိုသူရဟာ အာနိသင်စွမ်းတဲ့ အနောက် နိုင်ငံဖြစ် ဆေးကောင်း တစ်လက်လိုပါပဲ။ အာနိသင်ထက်လေ ထိုဆေးရဲ့ အခြားသော ဘေးထွက်အန္တရာယ်က ကြီးမားလေ။
ကိုသူရက ရှက်ရိပ်ယောင် မပြေသေးစွာဖြင့် ...

"ကိုယ့်ကိုပဲ ပြောနေတယ်။ နွယ်ကရော အိမ်ထောင်ရေးကို မစဉ်းစားတော့ဘူးလား" နွယ် စိတ်အနှောင့် အယှက် ဖြစ်သွားမိကာ ...

"ကိုသူရ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအမေးကို မေးရတာလဲ"
သည်မှာပင် နွယ် မျှော်လင့်မထားသောစကားများကို ကြားခဲ့ရခြင်းပေ။

"နွယ်နဲ့ ပတ်သတ်လာရင် နွယ့်ကို အသိမပေးဘဲ မနေနိုင်တာလည်း နွယ်ရဲ့ ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်လို လွှမ်းမိုးထားမှုလည်း မသိတော့ဘူး။ မနေ့ညက သူ ကိုယ့်ကို ဖွင့်ပြောခဲ့တယ် နွယ်။ နွယ့်ကို သူ ချစ်နေခဲ့တယ်။ လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားမယ်။ ကိုယ်စိုးရိမ်ပူပန်နေတဲ့ နွယ်နဲ့ သားတွေရဲ့ဘဝကို စောင့်ရှောက်ခွင့် ရချင်တယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း"

နွယ့်ကိုယ်ထဲက သွေးတွေက လျင်မြန်စွာ ပူနွေးလာခဲ့သည်။ နွယ့်ပါးပြင်၊ နားရွက်ဖျားများ နွေးရှိန် တက်လာခဲ့လေ၏။ ဆက်လက်မကြားနိုင်စွာ တားမြစ်လိုက်ဖို့လည်း နှုတ်ခမ်းဖျားများ လှုပ်ရှားလို့မရ။ နွယ့်နှုတ်ခမ်းများက အံ့သြစွာ ပွင့်ဟလျက်။

"မနေ့ညက ကိုယ်တို့ နည်းနည်း များသွားကြတယ်။ သူ့ရင်လည်းပွင့်၊ ကိုယ့်ရင်လည်း ပွင့်သွားရော ဆိုပါတော့။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ရိပ်မိခဲ့တာ ရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ။ သူ နွယ့်ကို ကြည့်တဲ့ အကြည့်တွေက ယောက်ျားတစ်ယောက် သူ တကယ်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မိန်းမကိုမှ ကြည့်မယ့် ဒူးထောက် အောက်ကျို့တဲ့ အကြည့်ပဲ နွယ်။ သူက ကိုယ့်ထက် လေးနက်တဲ့သူ။ ရည်မှန်းချက် ကြီးတယ်။ သူ့ရည်မှန်းချက်ထဲမှာ နွယ်လည်းပါတယ်။ နွယ်တို့က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်းပဲ။ သူ့ရဲ့ စိတ်နေသဘောကို နွယ် ခန့်မှန်းမိမှာပါ"

နွယ် ဖြည်းဖြည်းချင်း တည်ငြိမ်လာနိုင်ခဲ့သည်။ ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်ပဲနော်။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ဆယ့် ခုနစ်နှစ်က နွယ့်ကို ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့ဖူးလျက် ချစ်ခွင့်လည်းရခဲ့ကာ စွန့်ပစ်လည်း ထားခဲ့ဖူးသော ယောက်ျား တစ်ယောက်က သည်မနက်တွင် တခြားတစ်ယောက်အတွက် ပန်ကြားပေးနေခဲ့တော့သည်လား။

သို့မဟုတ်လျှင် တည်ငြိမ် အေးချမ်းနေသော နွယ့်ဘဝကို ထိခိုက်လှုပ်ခတ်ရုံ သူတို့ အနှောင့်အယှက် ပေးလိုသည်လား။ ယောက်ျားများမှာ အလွန်ထူးဆန်း အံ့သြဖွယ် သက်ရှိများပေ။ မိန်းမတွေကို ဝက်နဒီမြစ်ဟု ဆိုခဲ့လျှင် သူတို့မှာ ဝက်တောင်စဉ် တောင်တန်းတွေပဲပေါ့။ နဒီမြစ်ကဲ့သို့ ကောက်ကွေ့သော သဘောရှိတဲ့ မိန်းမတဲ့။ ယောက်ျားများကတော့ တောင်စဉ် တောင်တန်းတွေနဲ့ တူလှသည်။ ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ခိုင်မြဲတော့ မလိုနှင့် မတ်မတ်စွင့်စွင့် မြင့်တက်လိုက်၊ နိမ့်ဆင်းသွားလိုက်၊ ဆင်ခြေလျှောလိုက်၊ မြေပြင်ညီလိုက်၊ ကုန်းကမူ လေးဖြစ်လိုက်၊ စိတ်လှုပ်ရှား တက်လွယ်ကျလွယ်၊ အပြောင်းအလဲတွေ မြန်တတ်လှသည်လေ။ နွယ် တည်ငြိမ်စွာ စကားပြန်နိုင်လာခဲ့သည်။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မခံမရပ်နိုင်သော ခနဲ့စကားတစ်ခုပဲ ဖြစ်လေ၏။

"ကိုသူရတို့မှာ နွယ့်အကြောင်းက လွဲလို့ တခြား ပြောစရာ မရှိကြတော့ဘူးလား။ ခင်ဦးနွယ် အကြောင်းက အရက်နဲ့မြည်းကောင်းတဲ့ အမြည်းတစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့ပြီလား"

ဒေါက်တာအောင်သူရ တုန်လှုပ်သွားခဲ့သည်။

"နွယ် အထင်မမှားနဲ့။ သူကိုယ့်ကို ပြောခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ် နွယ့်ကို စိတ်မချနိုင်တာ ပြောရင်း၊ သူလည်း နွယ့်အတွက် စိုးရိမ်ခဲ့ရတာတွေ ဖွင့်ပြောဖြစ်ရင်း ကိုယ်သိခဲ့ရတာ"

ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေကို ခါထုတ် လိုက်သလိုမျိုး နွယ် ခေါင်းရမ်းခါ လိုက်မိသည်။

သို့ပေမယ့် ထိုအဖြစ် အပျက်ကို နွယ် ဘယ်တော့မှ ခါထုတ်၍ ရမှာ မဟုတ်ခဲ့တော့ပါ။

"စိတ်မချ မရှိပါနဲ့ ကိုသူရရယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်နှစ်ကတောင် နွယ်တစ်ယောက်တည်း မှောင်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့မယ်ဆိုတာ သိရက်နဲ့ ရုံးတော်ကို ချိန်းယူခဲ့တာက နွယ်ပါ။ ကိုသူရက စီစဉ်နိုင်ခဲ့တာ မို့လား။ အခု နွယ့် ဘဝက အမှောင်မကျခဲ့တော့ပါဘူး။ အရင်တုန်းက မာနနဲ့ အမှောင်ထဲမှာ နေခဲ့တာ မဟုတ်ပေမယ့် အခု အလင်းကို တွေ့လာရတော့ နွယ့်ဘဝမှာ မာနရှိခဲ့ပါပြီ။ ကိုသူရ နားလည်နိုင်မလား"

ဒေါက်တာအောင်သူရ စိတ်ပျက်ဟန် ညည်းတွားလေ၏။

"တကယ်တော့ နွယ်ဟာ မပြောင်းလဲခဲ့ဘူး။ ဟိုအရင်ကလိုပဲ စိတ်သဘောထားက တင်းမာ ပြင်းထန်ဆဲပဲ။ နွယ် ရင်ဆိုင်ရတဲ့ အခက်အခဲ၊ သောက၊ ဒုက္ခတွေကို ကိုယ့်လိုပဲ စိုးရိမ်နေတဲ့ သူတစ်ယောက် အကြောင်း ပြောပြလိုက်မိတာ ကိုယ့်အမှားပဲ"
ပြောပြောဆိုဆို သူ ထထွက်သွားခဲ့သည်။

"သွားတော့မယ်"
ခပ်ဆတ်ဆတ် နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ နွယ်တစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခန်းမှာ ကျန်ရစ်သည်။ နွယ်တို့၏ ဒုတိယ အကြိမ် ခွဲခွာခြင်းတွင် ကိုသူရ ထိခိုက် ဆို့နစ်နေခဲ့ကာ နွယ်က တွေဝေစွာ ရှိလေ၏။ ပထမအကြိမ် ခွဲခွာခြင်း၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ပေ။ နွယ့်ရင်မှာ တသိမ့်သိမ့် လှိုက်လှဲသော ခံစားမှုတွေ မည်မျှကြာအောင် ရောနှော ခံစား မိနေသည် မသိ။ ညီသူ့ လက်ကလေးတစ်ဖက် ပခုံးပေါ်သို့ လာတင်ခဲ့မှသာ သတိဝင်မိလေ၏။

"မေမေ သားတို့ သွားတော့မယ်။ မကြာပါဘူးဗျာ။ ညီမလေးက ကိုကိုလည်း မရှိဘဲနဲ့ ကိုကိုခေါ်တတ် နေတယ်ဆိုလို့ သားက လိုက်သွားပြီး တွေ့ချင်တာပါ"

နွယ့်ကို အားနာနစ်သိမ့်သလို ပြောနေသော ညီသူ့ရဲ့ နွယ့်ပခုံးပေါ်က လက်ကလေးကို ပြန်လည် ဖျစ်ညှစ် ဆုပ်ကိုင်ရင်း ...

"အန်တီ့စကား နားထောင်နော် သား။ သားစိတ်ထဲမှာ ဘာပဲရှိရှိ ဖေဖေ့ကို ပြောပြပါ။ သူနားလည် မှာပါ" ဟု မှာမိလေ၏။

စည်သူလည်း ရောက်လာခဲ့သည်။ သန့်စင် ကြည်လင်သော မျက်နှာလေးတွင် ဝမ်းနည်းမှုလေး စွက်ကာ ...

"သားတို့ ပြန်လာရင် မေမေနဲ့လည်း ပုဂံဘုရားဖူး သွားဦးမှာပါ"ဟု နှုတ်ဆက်လေ၏။

စည်သူ့ကိုတော့ ...

"သားဖေဖေက အလုပ်များတယ်နော်။ သားတို့အတွက် ဒီမှာလို အချိန်ပြည့် မပေးနိုင်ရင်လည်း အဲဒါ သားနားလည်ရမယ်"ဟု မှာကြားမိလေ၏။

သွားခါနီးတွင် မေမေ့ကို ခါတိုင်းကလို ထိုင်ကန်တော့ကြရင်း

ဝမ်းနည်းမျက်ရည်စတွေ ဘာကြောင့် ရစ်ဝေလာ ခဲ့ရသည်လဲ။ နွယ်သည်မျှ ထိခိုက်နာကျင်လွယ်ခဲ့ပြီလား။ ကိုသူရက မေမေကို ကားတံခါး ဖွင့်ပေး ခဲ့သည်။

"မေမေ ရှေ့ခန်းကို လာပါ။ စည်သူနဲ့ ညီသူလည်း တက်ကြတော့ကွာ"

နွယ်က သားတို့ထံ သွားနှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ ညီသူက နွယ့်ကို `မေမေ´ဟု လှမ်းခေါ်ခဲ့သည်။ ညီသူရဲ့ မျက်လုံး ကြည်ကြည်လေးမှာ ပူပင်ရိပ်ကလေးတစ်ခုနှင့်။

"မေမေ ဦးက ပြောတယ်။ နောက်တစ်ပတ်ထဲမှာ သူ့ကို အထက်က စာမေးပွဲလာ စစ်မယ်တဲ့။ သူ စာမေးပွဲ ဖြေရဦးမှာဆို"

နွယ် အံ့သြသွားမိ၏။ နွယ် စစ်ဆေးမေးမြန်း ခံရမည့်ကိစ္စကို သားတွေ သိဖို့ထားလို့ မေမေ့ကိုပင် အသိမပေးခဲ့။ တော်တော်နှုတ်မလုံတဲ့လူရွယ်ပဲ။

"ဦးက ဖြေလို့မရရင် မေမေက ဆာဂျင်ပဲ။ နည်းနည်းပါးပါး ပြောပေးလို့ မရဘူးလား"

စည်သူက ...

"ဦးက အမြဲစာဖတ်နေတာပဲ။ ဖြေနိုင်မှာပါ ညီရ"

ခွဲစိတ်အထူးကု ဘွဲ့လွန်စာမေးပွဲနှင့် ရောထွေး ပြောနေသည်။ စိတ်စောနေသော ညီအစ်ကိုသို့ နွယ် ပြုံးလျက် ကတိပေးခဲ့သည်။

"ကောင်းပြီလေ။ မေမေသိတာဆိုရင် ပြောပြပေးလိုက်ပါ့မယ်"

ထိုစဉ် ကွက်လပ်ကလေးကို ဖြတ်၍ သက်ဇော်နိုင် လျှောက်လာတာ တွေ့ရသည်။ လက်ထဲတွင် ပလတ် စတစ်အိတ် ပါးတစ်အိတ် ဆွဲလာသည်။ နွယ် ကားရှေ့ခန်းသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

"မေမေ ကားမူးတတ်တာ ဆေးသောက်ပြီးရဲ့လား"

"ပြီးပါပြီကွဲ့"

တစ်ခါက ယောက္ခမကို မေမေခေါ်ဆဲဖြစ်သော၊ စိတ်ခံစားမှုတွေ အတက်အကျ မြန်တတ်သော ကိုသူရက နွယ်ကို ကားထဲမှ ခေါင်းထုတ်လို့ ပြုံးစနဲ့စွာ လှမ်းပြောခဲ့ပေ၏။

"သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ နွယ် ကိုယ့်ကို မမေးသေးဘူးနော်" နွယ် ပြုံးရကာ ...

"ဆရာယစ်တော့ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား"

"ကဲ ... နွယ်ရယ်။ မင်းလည်း သိသားနဲ့"

သက်ဇော်နိုင် အနီးသို့ ရောက်လာပြီမို့ နွယ်တို့ စကားရပ်ထားလိုက်ကြသည်။ စည်သူ၊ ညီသူကို နှုတ်ဆက်ရင်း မုန့်ထုပ်တွေ၊ အအေးဘူးတွေ သက်ဇော်နိုင် လှမ်းပေးနေခဲ့သည်။

"မိုက်တယ်ဟေ့"

ညီသူ့ အသံလေးက စည်ညံလို့။ ကိုသူရက သက်ဇော်နိုင်ကို ကားထဲက လက်ထုတ်လို့ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်သည်။

"သွားတော့မယ် ကိုသက်ဇော်နိုင်၊ ဒီနှစ် Primary F.R.C.S ကို ဖြေဖြစ်အောင် ဖြေပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဟိုမှာ ဆုံကြရအောင်"

Primary F.R.C.S ကို သက်ဇော်နိုင် ဖြေဖို့ ရည်ရွယ်သည်ကို နွယ်မသိခဲ့သေးပေ။ ပြည်တွင်း ဘွဲ့လွန်ဖြေမှာကိုသာ နွယ်သိခဲ့သည်။

"မေမေရေ သွားတော့မယ်"

"နွယ် သွားပြီ။ ကိုယ်မှာတာ မမေ့နဲ့"

သူတို့ ကားထွက်သွားသည်ကို နွယ် ရပ်ကြည့် ကျန်ရစ်သည်။ ကားနောက်ခန်းမှ ညီသူက အလွန် ဝေးကွာ သွားခဲ့သည်အထိ လက်ကလေး လှုပ်ယမ်းပြလျက်။ ကားမမြင်ရတော့သည်အထိ နွယ် ရပ်ကြည့်ငေးမော ကျန်နေမိခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင်ကို သတိရ လှမ်းကြည့်မိတော့ သူ နွယ့်ကို ကြည့်နေတာ ကြာတောင့်ကြာရှည် ရှိခဲ့ဟန် ဆီးကြို ပြုံးခဲ့ပေ၏။ နွယ့်အနီးသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ နွယ့်ကို စကားပြောလိုက်တော့ ကိုသူရ ပြောခဲ့တာတွေ မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်၊ ခါတိုင်းကလိုပင် ရိုးသားစွာ။

"မမနွယ်တော့ စည်သူ၊ ညီသူရော အန်တီပါ မရှိတော့ အိမ်မှာ ဟာကျန်ခဲ့မှာပဲ။ ကျွန်တော်တောင် သူတို့ သုံးရက် အိမ်မှာ လာနေသွားတာ အခု မနေတတ်သလို ဖြစ်နေတော့တယ်"ဟု ပြောခဲ့လေ၏။

သူ့ကို တွေ့လိုက်ရစဉ် နွယ် စိုးရိုက်ရှံ့မိသလို ပါးပြင်တွေ နွေးလာခဲ့တာ လိုမှ မလိုခဲ့ဘဲနော်။ သူနှင့် နွယ်ကြားမှာ တွယ်ငြိမှုတစ်ခု ရှိခဲ့မည်ဆိုလျှင် ထိုတွယ်ငြိမှုမှာ အလုပ်သံယောဇဉ်၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်း တွယ်တာမှုက လွဲလို့ တခြား မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သက်ဇော်နိုင်မှာ ခံစားနေရတာ ရှိခဲ့ရင်တောင် အချိန်နဲ့အတူ လွင့်ပြယ် မှိန်ဖျော့သွားမယ့် စိတ်လှုပ်ရှားမှု သက်သက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သက်ဇော်နိုင်ကတော့ စိတ်လွတ်လပ် လှုပ်ရှားနိုင်တဲ့အရွယ်နဲ့ အခြေအနေထဲမှာပေမယ့် ကိုယ်က ဒီအခြေအနေတွေထဲမှာ မရှိခဲ့တော့တာ ကြာပြီ။ ခင်ဦးနွယ် အတွေးထဲမှာ သတိလက်လွတ် စကားပြောနေမိဆဲ ...

"မမနွယ်"

နွယ် ဆတ်ကနဲ ကိုယ်လေး တုန်သွားခဲ့ကာ သူ့ကို မော်ကြည့်မိ၏။ သက်ဇော်နိုင်က သူ့အင်္ကျီအိတ် ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာ နှိုက်ယူ လှမ်းပေးခဲ့သည်။ ယောက်ျားကိုင် လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည်။ နွယ့်မျက်နှာကို နွယ် မေ့နေမိခဲ့သည်။ လက်ကိုင်ပဝါကို လှမ်းယူရလျက် ...

"ဖုန်တွေ ဝင်သွားလို့ နေမှာပါနော်"

မျက်လုံးများကို တို့သုတ်ရင်း နွယ် ခပ်ရှက်ရှက် ပြောသောအခါ သက်ဇော်နိုင်က အသာအယာ ရယ်မောလေ၏။

ထိုရက်ကစလျှင် စစ်ဆေးမေးမြန်း ခံရပြီးသည့် သည်နေ့အထိ ဆယ်ရက်မြောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေ၏။

သည်ညတော့ နွယ်ရဲ့ ခံနိုင်ရည် စွမ်းရည်ကို အားစမ်း မနေတော့ဘဲ ဒိုင်ယာဇီပမ် ၁၀-မီလီဂရမ် သောက်၍ အိပ်ပျော်စေလိုက်တော့မည်။

***

စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့ ပြန်သွားသောနေ့ နံနက် ရှစ်နာရီခွဲတွင် နွယ်ရောက်နေကျ အတိုင်း နွယ်၏ ခွဲစိတ် ကုသဆောင်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဆရာယဉ်မျိုး မရောက်ခဲ့သေးပေ။ ဆရာယဉ်မျိုး၏ ဆေးခန်းက ရထားသံလမ်း တစ်ဖက် မြို့၏ မြောက်ဘက်ပိုင်းမှာဖြစ်၍ ဆေးရုံနှင့် ဝေးသည်။ စက်ဘီးကို သွက်သွက်နင်းပြီး ဆေးခန်း သွားရပြန်လေ၏။

"ဒါမှ ဝိတ်ကျမှာ"

ဦးယဉ်မျိုး ပြောတတ်လေသည်။ ဝါ့(ဒ်)ထဲသို့ အချိန်မှန်မှန် ရောက်တတ်သူက A.S သက်ဇော်နိုင်ပဲ ဖြစ်လေ၏။ နွယ် မရောက်ခင် ဝါ့(ဒ်)ထဲက အလုပ်တော်တော်များများကို ရှင်းလင်း ပေးထားတတ်သည်။ သူ ဦးအောင်မြင်ဝါ့(ဒ်) ရောက်တော့လည်း ဦးအောင်မြင်က သူ့ကို အားကိုးလေ၏။

"မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ။ ရုံးအလုပ်တွေလည်း သက်ဇော်နိုင်ကိုပဲ ခိုင်းနေရတယ်။ မြို့နယ်ဆရာဝန်ရဲ့ ဆိုင်းဘုတ်က `ရှစ်ခု´ ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း လည်ပင်းဆွဲထားရတာ သိပ်မချောင်ဘူး"

ဆရာဦးအောင်မြင် ညည်းလေ၏။ သက်ဇော်နိုင် ခွင့်နှင့်နေစဉ်မှာတော့ ဦးယဉ်မျိုးက Round ပြီးသည့် နံနက်ဆယ်နာရီခွဲခန့်တွင် ဆရာဦးအောင်မြင်ကို သွားကူပေးရလေ၏။

"လုလုစောရေ၊ စကြစို့"

နွယ် လုလုစောနဲ့အတူ လူနာ လှည့်လည်ကြည့်နေစဉ် ဦးယဉ်မျိုး ရောက်လာတာ လှမ်းမြင်ရသည်။ အမျိုးသမီး လူနာဆောင်မှာ ကြည့်ပြီးတော့ ဦးယဉ်မျိုး၏ အမျိုးသား ဆောင်ဘက်သို့ ဆက်ခဲ့သည်။ ဆရာယစ်က Round ဆဲ။ နွေနေ ပူပူမှာ စက်ဘီး နင်းလာခဲ့ရတော့ ဝိတ်ကျမကျတော့ မသိ။ ချွေးတွေတော့ စို့နေခဲ့လေ၏။

"ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် အစက ပြန်ကြည့်ချင်တာလား"

"ရပါတယ်။ Problem ရှိတာပဲ ပြောပါ။ ကျွန်မတို့ ဝိုင်းစဉ်းစားကြတာပေါ့။ ဆရာရောက်တဲ့ နေရာကပဲ ဆက်ကြည့်လိုက်ကြရအောင်"

လူနာတွေ၊ လူနာစောင့်တွေဖြင့် ဖရိုဖရဲနိုင်သော အမျိုးသား လူနာဆောင်ကို နွယ်ရဲ့ လွှမ်းခြုံသော အကြည့်က မြင်ခဲ့ပြီးပြီ။ မနက်က ပြန်သွားသော အဖွဲ့မှာ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကို စစ်ဆေးသောအဖွဲ့ဖြစ်၍သာ တော်တော့သည်။ ခွဲစိတ်ကုသဆောင်ကိုပါ စစ်ဆေးခဲ့လျှင်တော့ ခင်ဦးနွယ် ခက်တော့မည်။ ဆရာယဉ်မျိုးက လူနာကို စိတ်ဝင်စားလျက် စေတနာထားသော ဆရာဝန်ကောင်း တစ်ယောက်ပါပဲ။ ကျန်တာတော့ သူစိတ် မဝင်စား။ သက်ဇော်နိုင်ကမူ ဆေးရုံနှင့် ပတ်သတ်လျှင် အားလုံးကို မြင်တတ်သူ ဖြစ်၏။ သူနာပြုနှင့် အလုပ် သမားများ ဆေးထိုးပိုက်နှင့် အပ်ကို အနည်းဆုံး မိနစ်နှစ်ဆယ် ပြုတ်ဖို့၊ အပ်တစ်ချောင်းတည်း လူနာ အလဲ အလှယ်နဲ့ မသုံးမိဖို့၊ ပေါက်ကွဲ စုတ်ပြဲ သွေးထွက် ဒဏ်ရာတွေကို လက်အိတ် မပါဘဲ မကိုင်မိဖို့ အလေ့အထတွေ စွဲမြဲနေအောင် သူ သိမ်းသွင်း စည်းရုံးနိုင်သူပေ။ စိမ်းညိုနှင့် မောင်တင်လှတို့ နှုတ်ကပင် HBs တို့ HIV တို့

လှိုင်လှိုင်ထွက်ကာ ကိုယ့်အတွက်ရော၊ သူများအတွက်ပါ အန္တရာယ်ကင်းအောင် ဆောင်ရွက်တတ်ဖို့အကျင့် လုပ်ပေးခဲ့ပေ၏။ သူ Round ခဲ့ရင် လူနာကြည့်ရင်း လူနာခုတင်နှင့် ဗီရိုပုလေးတွေ စီစီညီညီ ရှိဖို့ကအစ ညှိ သွားတတ်သည်။ ခြင်ထောင်တန်းတွေ လုံးထွေးတင်ထားတတ်သော ပုဆိုး၊ တဘက်များအဆုံး စည်းကမ်းတကျ ရှိစေဖို့ သူပြောသွား တတ်လေ၏။ သကြားမကင်းလျှင် ခေါင်းအုံး အောက်မှာ၊ ဗီရိုပုလေးထဲမှာ ရှာဖွေ တတ်သည်။ မနေ့က သောက်ရမယ့်ဆေး သည်နေ့ ကျန်နေခဲ့လျှင် လူနာကို မျက်နှာထားတည်ဖြင့် စစ်မေး တတ်လေသည်။

နွယ် Round ဖို့ ရောက်ခဲ့လျှင် သူ့ဝါ့(ဒ်)မှာ သန့်ရှင်း သပ်ရပ်လျက် ဆေးရုံ ပီသနေတတ်သည်။

နွယ် လုလုစောသို့ ခပ်တိုးတိုး ...

"လုလုစောရေ မောင်တင်လှတို့၊ မစိမ်းညိုတို့ကို သန့်ရှင်းရေးလေး ကြပ်မတ် ပေးပါဦးကွာ။ ဝါ့(ဒ်) တစ်ခုလုံးလည်း ရှုပ်ပွပြီး အနံ့တွေ မွှေးနေပြီ။ ပေးရှင့်တွေ အစောင့်တွေကလည်း မပြောပေးရင် မဖြစ်ဘူး။ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ ကိုယ် ဒီကြားထဲမှာ လွတ်နေမိတယ်"ဟု မှာမိလေ၏။

"ဟုတ်ကဲ့ မမ"

လူနာကြည့်ပြီးသောအခါ နွယ် အမျိုးသမီးလူနာဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

"ကျွန်တော် ဆရာကြီးဆီ ပြေးလိုက်ဦးမယ် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

ဆရာယဉ်မျိုးက ဝါ့(ဒ်)ထဲမှာ သူရှိမည် မဟုတ်တာ အသိပေး ပြောလိုက်ခဲ့လေ၏။ သူ့လူနာဆောင် ထဲက လူနာများကိုပါ အပ်သွားသည့်သဘောပေ။

□□□

မနက်ဖြန် ခွဲစိတ်ရက်အတွက် ခွဲစိတ်ခန်းတင်မည့် လူနာစာရင်းပေးဖို့ရှိသည်။

ဆေးရုံတက်ရန် မလိုသော အသေးစားခွဲစိတ်မည့် လူနာများကို ဆီးချို ရှိ,မရှိ စစ်ဆေးရသော ဆီး အဖြေလွှာများနှင့်အတူ နွယ် ကြည့်ရမည်။ ခြေထောက်ကျိုးရာက စနစ်တကျ မကုခဲ့၍ အရိုးဆွေးမှ ရောက်လာသော လူနာနှင့် မီးလောင်ခံရသော အမေနှင့် ဆယ်နှစ်သားလေးတို့ကို နွယ်ကိုယ်တိုင် ဆေးထည့်ပေးရဖို့ ရှိသေးသည်။ အမျိုးသမီး အောက်ပိုင်းအနာ တစ်ခု ဖောက်ပေးရဖို့တွေတော့ ညနေမှ လုပ်ဖို့ ရွှေ့ဆိုင်း လိုက်ရတော့မည်။ အလုပ်တွေ တန်းစီကြည့်ပြီး နွယ် မောသွားမိသလိုပေ။ အတွေးစဖြတ်ကာ လှလှစောသို့ လှမ်းပြောခဲ့သည်။

"လှလှစောရေ၊ အလုပ်စကြစို့ကွာ။ ပေးရှင့် တစ်ယောက်စီ သွင်းတော့။ Burn's Dressing အတွက်လည်း ပြင်လိုက်တော့"

နွယ် နေရာမှာ ထိုင်သည်။ အလုပ်စဖို့ အဆင်သင့်ပြင်သည်။ ခန်းဆီးစကို ဖယ်ကာ ပထမဆုံး ဝင်လာသူကို မော်ကြည့်မိသည်။ နွယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားမိခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင်။ သူက ပေါ့ပါး ဖျတ်လတ်စွာ ဝင်လာခဲ့သည်။ နွယ့်ကို ကြည်လင်လန်းဆတ်သောအပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်လေ၏။

"သက်ဇော်နိုင် ရောက်လာတာ အတော်ပဲ။ တခြားအလုပ်များ ရှိသေးလား။ အားရဲ့လား" နွယ်က အကူအညီလည်း လိုချင် အားလည်းနာစွာ မေးမိသည်။

"အားပါတယ် မမနွယ်။ ကျွန်တော်က ခွင့်နဲ့ နေနေတာပဲ"

"ကိုယ့်ကို ကူညီ ပေးစမ်းပါဦးကွာ။ မနက်ဖြန် Operation List တောင် မဆွဲရသေးဘူး။ တစ်မနက် ခင်းလုံး လုပ်နေတာကို အလုပ်က မပြီးနိုင်တာ"

"ထင်တယ်လေ။ အစ်ကိုက ဆရာကြီးဝါ့(ဒ်)ကို ပြေးရဦးမှာဆိုတော့ မမနွယ် တစ်ယောက်တည်း ရှုပ်နေတော့ မယ်လို့။ အစ်ကိုကလည်း မင်းသွားလိုက်ဦး။ အလုပ်တွေ ပုံနေတယ်လို့ ဒီအလာမှာ တွေ့လို့ ပြောသွားသေးတယ်"

နွယ် စိတ်ပေါ့ပါးစွာ ပြုံးခဲ့သည်။

"ဆရာယစ်က ဆိုးတော့မဆိုးပါဘူး။ ကိုယ် အလုပ်များတာ သူ အသိအမှတ်ပြုလာပြီပဲ"

သက်ဇော်နိုင်က ခေါင်းမော်၍ ရယ်မောကာ သူထိုင်နေကျ ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ခဲ့လေ၏။ လများစွာကြာ သူလုပ်ခဲ့ဖူးသော လူနာ မှတ်တမ်းများကို သူ ယူကြည့်သည်။ စမ်းသပ် စစ်ဆေးရမည့် အသေးစား ခွဲစိတ်ကုလူနာ မှတ်တမ်းများကို လှန်လှောသည်။ ငါးအုပ်ကိုယူကာ တစ်အုပ်သာ ဖယ်ထားခဲ့လေ၏။

"Fibroadenoma Breast (ရင်သားအကြိတ်) တစ်ခုကိုပဲ မမနွယ် ကြည့်လေ။ ကျန်တာတွေ ကျွန်တော် ရှင်းလိုက်မယ်"

"ဒါဆို ကိုယ် Dressing အရင်လုပ်လို့ရတာပေါ့"

"အဲဒါလည်း ထားလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် လုပ်ပါ့မယ်"

"Percentage များတယ်ကွ။ အချိန်လိုတယ်။ မင်း ဒီအော်ပရေးရှင်းလစ်(စ်) ကိုစွပဲ လုပ်ပါကွာ။ အချိန်မီ တင်ရမှာ။ မင်းမရှိကတည်းက လစ်(စ်)ကလည်း အမြဲနောက်ကျတာ အကျင့်တော့ ဖြစ်နေပါပြီ"

သက်ဇော်နိုင် နွယ့်ကို မော်ကြည့်လေ၏။

"ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့ရမလား မမနွယ်"

သူ့အကြည့်တို့က စူးရှပြုံးရယ်နေခဲ့သည်။ နွယ် ကတိုက်ကရိုက်လို ငြင်းမိသည်။

"ဘယ်ဖြစ်မလဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

နွယ် သူ၏ အကြည့်ရဲရဲများကို ရှောင်ဖယ်ရင်း ...

"သက်ဇော်နိုင်က အခု စာဖတ်နေတာ မဟုတ်လား။ ဒီဝါ့(ဒ်)မှာဆို ပင်ပန်းမယ်။ စာဖတ်ချိန် မရှိဘူးလေ"

သူ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ နွယ် အဓိပ္ပါယ်ဖော်မရချင်သော အပြုံးသဲ့သဲ့ဖြင့် ...

"ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က စာထဲက ရောဂါတွေကို ဒီမှာ လက်တွေ့ တွေ့ရတယ်လေ။ စာလည်း မေးလို့ ရတယ်။ မမနွယ် ကျွန်တော့်ကို Guide လုပ်ပေးနိုင်တာပဲ"

နွယ် အကျပ်ရိုက်သွားရကာ ပြောမိပြောရာလို ...
"အဲဒါက ဆရာဦးအောင်မြင်ကလည်း သက်ဇော်နိုင်ကိုပဲ အားကိုးနေရတာ ဆိုတော့လေ ..."

ပြောရင်း နွယ် စကားမဆက်တတ်ရှိနေစဉ် သက်ဇော်နိုင်က သဲ့သဲ့ရယ်မောပြန်လေသည်။ ထိုစဉ် ...

"မမရေ၊ ဒရက်စင်က ရယ်ဒီပြီနော်"
လှလှစောက အခန်းဝမှာ ခေါင်းပြူကာ လာပြောခဲ့လေ၏။ နွယ် စိတ်သက်သာရာရစွာ ...

"သက်ဇော်နိုင် ကြည့်ရှင်း လိုက်ပေတော့နော်။ ကိုယ် ဒရက်စင် သွားလုပ်တော့မယ်"ဟု ပြောရင်း သူ့အပါးမှ ထွက်ခဲ့စဉ် ...

"အစ်ကိုကလည်း သီရေတာထဲမှာ ပျော်တဲ့သူ ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဒီနေရာကို ချက်ချင်းကြီး ပြန်မတောင်း သေးပါဘူးဗျာ။ သိပ်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့"

ရယ်ဟဟဖြင့် သက်ဇော်နိုင် စကားထေ့လေသည်။ နွယ် သူ့စကားအထေ့ကို

စိတ်တိုချင်မိကာ ...

"ကိုယ်က ဘာကို စိုးရိမ်နေလို့လဲ"ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်မေးမိလေ၏။

"ဟောဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီဝါ့(ဒ်)ကို ပြန်လာရင် အလုပ်များမယ်၊ စာကျက်ချိန်မရှိ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မမနွယ် စောစောကပဲ ပြောတယ်လေ။ အဲဒါကို စိုးရိမ်နေတာ မဟုတ်လား"

ကြည့်စမ်း၊ တော်တော်လည်း တတ်နိုင်ပါလား။ နွယ် သူ့ကို စကားမဆိုတော့ဘဲ ထွက်ခဲ့တာတောင်

"Dressing လာကူမယ် မမနွယ်"ဟု လှမ်းပြောခဲ့သေးလေသည်။

ဆေးထည့်နေစဉ် သက်ဇော်နိုင် ရောက်လာခဲ့သည်။ မီးလောင် ဒဏ်ရာများ၌ ဆေးထည့်ရာမှာ နာကျင် စေလှသည်မို့ မေ့ဆေးဖြင့် ထည့်ရလေ၏။

"ညီသူ့အရွယ်လေးကွာ"

နွယ် ကရုဏာသက်မိရလေ၏။

"မမနွယ် ညီသူ့ကို သတိရနေပြီ"

သက်ဇော်နိုင်က ဆေးပတ်တီးအဟောင်းများကို သွက်လက်ညင်သာစွာ ခွာချနေရင်းက ပြောခဲ့သည်။

ဒဏ်ရာများကို ဆေးထည့်ခဲ့လျှင် သက်ဇော်နိုင်မှာ စိတ်ရှည်လှလေ၏။ စိတ်ရှည်ညင်သာစွာ အလုပ် လုပ်နေရင်းက စကားမပြောမိကြ။ နွယ့်အခန်းထဲ ပြန်ရောက်ကြတော့ နေ့လယ် ၂-နာရီကျော်ခဲ့ပြီ။ လုလုစောက ကော်ဖီနှစ်ခွက် လာချပေးခဲ့သည်။ အလုပ်တွေ မဆက်မီ ကော်ဖီကို နွယ် ကောက်ယူ မော့သောက်မိလေ၏။ နွယ့်ဝါ့(ဒ်) ထဲရောက်မှ သက်ဇော်နိုင်က ကော်ဖီအကျင့် ရလာခဲ့ခြင်းပေ။ နွယ်ကတော့ အလုပ်ပင်ပန်းခဲ့လျှင် ကာဖိန်းဖြင့် အမောဖြေ ချင်မိမြဲ။ Operation List က နွယ် လက်မှတ်ထိုးဖို့ စားပွဲပေါ်မှာ အဆင်သင့် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ဆိုင်းမထိုးမီ တစ်ခေါက်မြန်မြန် ဖတ်ကြည့်ခဲ့သည်။ ခွဲစိတ်မည့် ဆရာဝန်နေရာမှာ ဒေါက်တာ သက်ဇော်နိုင် အမည် ရေးထားသော မေဂျာအော်ပရေးရှင်း တစ်ခုနှင့် မိုင်နာသုံးခုကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

"သက်ဇော်နိုင်က အခု ခွင့်နဲ့ ရှိနေသေးတာပဲ။ အလုပ်တွေ နောက်ဆံမတင်းစမ်းပါနဲ့။ ရှိတဲ့သူတွေ လုပ်ရမှာပေါ့။ ကိုယ်တို့ မင်းအပေါ်မှာ မတရားရာကျလွန်းနေပြီ"

ဒေါက်တာသက်ဇော်နိုင် အမည်များကို ခြစ်ပစ်ပြီး ထိုနေရာများတွင် ဒေါက်တာခင်ဦးနွယ်ဟု ပြောင်းရေး ပြီးမှ နွယ် လက်မှတ်ထိုးခဲ့လေ၏။ သက်ဇော်နိုင်က ခေါင်းမာစွာ

"ဒါပေမယ့် မနက်ဖြန် သီရေတာထဲမှာ ကျွန်တော်ရှိနေမှာပဲ။ မမနွယ် မဝင်ခိုင်းပေမယ့် အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ကို အကူအညီ တောင်းမှာပါ။ မမအေမီကလည်း ဝင်ခိုင်းမှာပဲ။ ဒေါ်မူယာ ကေ့(စ်)ယူရင်တော့ မိုးချုပ် သွားလိမ့်မယ်"

သက်ဇော်နိုင့်အပြောကို နွယ် သဘောကျစွာ ပြုံးမိရလေ၏။

"မင်းခွင့်ယူပြီး ရန်ကုန်ပြန်ရင် ကိုယ်တို့ရဲ့ သီရေတာကို ပိတ်ထားလိုက်ရုံပဲ ရှိတော့မယ် ဆိုပါတော့"

သက်ဇော်နိုင်က ကော်ဖီကို အေးအေးဆေးဆေးသောက်လျက် ...

"ကျွန်တော် ခွင့်မယူတော့ဘူး မမနွယ်"

နွယ် အံ့အား သင့်သွားမိသည်။ အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့ကြ၍ မနေ့က စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း ကိစ္စကို သူတို့မှာ မပြောဖြစ်ကြသေး။ စစ်ဆေးခြင်းပြီးသည်နှင့် သက်ဇော်နိုင် ခွင့်သွားလိမ့်မည်ဟုမူ အားလုံးက သိထားကြ လေ၏။

"D.E က ပြီးသွားပြီလေ။ မင်း ဒီနေ့က စပြီး ခွင့်သွားလို့တောင် ရပြီပဲ"

"ကျွန်တော် မသွားတော့ဘူး"

"ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ သက်ဇော်နိုင် အနားယူဖို့ သင့်ပါတယ်။ ဆေးရုံ လာနေရင်တော့ မြင်ရင် မနေနိုင်ဘဲ ဝင်ကူနေမိမှာပဲ။ အနားရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရန်ကုန်ပြန်ပြီး အနားယူမှပဲ ဖြစ်မှာပေါ့"

"ကျွန်တော် ခွင့်လည်း မယူချင်တော့ဘူး။ မြေလတ်ကလည်း ဘယ်မှ မသွားတော့ဘူး မမနွယ်"
သက်ဇော်နိုင် နွယ့်ကို ရင်ဆိုင်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ထားလျက် ပြောလေ၏။

"ဘာဖြစ်လို့ ခွင့် ..."

နွယ် စကား တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ရပ်သွားခဲ့သည်။ နွယ့် ခေါင်းထဲမှာ အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းသံလေးများ မြည်လာခဲ့ကာ အန္တရာယ်ရဲ့ အနံ့အသက်ကို ရလိုက်သလို နွယ် နေရာက ထလေသည်။

"လုလုစောတို့တောင် ပြန်ကြပြီ ထင်တယ်။ ကိုယ်လည်း ပြန်ဦးမှပဲ။ ကလင်းနစ်ကို ပစ်ထားခဲ့တာ ကြာပြီ"

နွယ် သက်ဇော်နိုင်ကို ဘာမှ မဖြစ်သလို ပြုံးနှုတ်ဆက်လျက် ပြန်ဖို့ ပြင်လေသည်။ သက်ဇော်နိုင်က လိုက်ရပ်လိုက်ပေမယ့် နေရာက မရွေ့။ နွယ့်ကို တောင်းပန်စွာကြည့်လျက် ...

"မမနွယ် ခဏလေးထိုင်ပါဦးဗျာ။ မမနွယ်ကို ကျွန်တော် အလေးအနက် ပြောစရာစကားတွေ ရှိလို့ပါ"
စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြောလေ၏။

နွယ် မလိုက်လျောဖို့ ကြိုးစား မိသေးသည်။ သူ့ရဲ့ ပြင်းပြ တောင်းဆိုသော အကြည့်တို့ကြောင့် မအောင်မြင်။ နေရာမှာ ပြန်ထိုင် မိရလေ၏။ သူလည်း ထိုနေရာတွင် ပြန်ထိုင်သည်။ သူ့ရဲ့ နူးညံ့ လွှမ်းမိုးသော အကြည့် အောက်မှာ နွယ် ဖြည်းဖြည်းချင်း စိတ်များ လှုပ်ရှားလာခဲ့တော့သည်။ သက်ဇော်နိုင် စကားပြောသော အခါ သူ့အသံတွေလည်း မှုမမှန် တုန်ယင်နေခဲ့လေ၏။

"မမနွယ် စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာစိုးလို့ ကိစ္စတွေ အားလုံးအေးသွားမှ ပြောဖို့ စိတ်ကူးထားခဲ့ တာပါ"

နွယ်သည် ဟန်ဆောင် ကောင်းလှစွာ ပြောလေ၊ ဘာလဲဟူသော အရိပ်သဏ္ဍာန် မျက်ခုံးများမြင့်ကာ မေးမိ ခဲ့လေ၏။ သူ့ရဲ့ စူးရှရှန်းရည်သော အကြည့်တို့ကို နွယ် ကြာရှည် ရင်မဆိုင်နိုင်။ အကြည့် လွှဲဖယ်မိစဉ် သူကလည်း ခေါင်းငုံ့လိုက်ခဲ့လေသည်။ သူပြောခဲ့တော့ အသံက တိုးလျှည်းသာ သူနှင့် နွယ်သာ ကြားသာရုံ။

"ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ ခွင့် မယူတော့တာလဲလို့ မမေးတော့ဘူးလား။ မမနွယ်ကို ခွဲပြီး ကျွန်တော် ဘယ်မှ မသွားနိုင်လို့ ပေါ့ဗျာ။ မမနွယ် ရှိတဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော်လည်း ရှိရမှ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော့် ဘဝဟာ မမနွယ်ပါပဲ။ ကျွန်တော် မမနွယ်ကို ချစ်တယ်"

နွယ့်ပါးပြင်၊ နားရွက်ဖျားတွေ နွေးရှိန်း လာခဲ့တော့သည်။ နွယ့်နှလုံးအိမ်က လည်တိုင်ဝသို့ ခုန်တက် လာသလိုရှိကာ ထိုအဖြစ်ကို လူမမြင်အောင် လည်တိုင်သို့ လက်ဖြင့် ယောင်ယမ်း အုပ်ကိုင်ထားမိချင်ချင် ရှိလေ၏။ သက်ဇော်နိုင်လည်း တုန်လှုပ် နေခဲ့သည်။ ဒူးထောက် အောက်ကျို့တဲ့ အကြည့်ဟု ကိုသူရ တင်စား ခဲ့သော အကြည့်က ခင်ဦးနွယ်သို့ ကြည့်မနေခဲ့ပါ။ သူ့ရှေ့က စားပွဲပြင်သို့သာ စိုက်နေခဲ့သည်။

"ကျွန်တော် မျိုသိပ်ထားခဲ့ ပါတယ်။ ကျွန်တော့် အချစ်ကို သိဖို့မလိုဘူး။ မမနွယ် လိုအပ်သမျှ ဖြည့်ဆည်း ပေးမယ်။ မမနွယ်ရဲ့ အနီးအနားမှာ နေရရင် ပြည့်စုံပြီ ထင်ခဲ့မိတာတွေက လက်တွေ့မှ မကျဘဲ။ ကျွန်တော် ဒီလောက်နဲ့ မရောင့်ရဲနိုင်တော့ဘူး မမနွယ်။ ကျွန်တော့် ရည်မှန်းချက်တွေ အတွက် ခွဲခွာသွားရဖို့ ကလည်း ရှိသေးတယ်။ ရည်မှန်းချက်ထဲမှာ မမနွယ်လည်း ပါနေပြီဆိုတော့ ကျွန်တော် ပိုကြိုးစားရတော့မှာ။ မမနွယ်ကို ကျွန်တော် လက်ထပ်သွားပါရစေ။ ကျွန်တော့်အချစ်ကို လက်ခံပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်ပါနော် မမနွယ်"

သူ တည်ငြိမ်လာခဲ့သည်။ သူ့မျက်ဝန်းများ စိုလက်လျက် နွယ့်ထံမှ အကြည့်မလွှဲဖယ်ခဲ့တော့။

နွယ်လည်း တည်ငြိမ်စွာ သူ့အကြည့်တို့ကို တုံ့ပြန် နိုင်လာခဲ့သည်။ နွယ့်မှာ အဖြေစကားတွေ ရှိထား ခဲ့တာ ရက်ပင် ချို့နေခဲ့ပြီလေ။ နွယ် ဘာကြောင့် စိတ်လှုပ်ခတ် တုန်ယင်နေဖွယ်လိုသလဲ။ နွယ် စကားအေးဆေး ကြိုးစားလို့ ပြောခဲ့သည်။

"ကိုယ် နားလည်နိုင်ပါတယ် သက်ဇော်နိုင်။ ကိုယ်နဲ့ သက်ဇော်နိုင်က သိပ်နီးစပ်လွန်းနေခဲ့တယ်။ မင်းက ဆာဂျရီ ဝါသနာပါတယ်။ ကိုယ်က ဆာဂျင် တစ်ယောက်။ မင်းတတ်ချင်တာတွေ ကိုယ်က ထရိန်နင် ပေးခဲ့တယ်။ အလုပ်တွေ အများကြီး တွဲလုပ်ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ ကံဆိုးတာက ဆာဂျင်က `ကိုယ်လို အမျိုးသမီး' တစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့တာပါပဲ။ ကိုယ်က သူလိုငါလို အမျိုးသမီး မဟုတ်ခဲ့ဘူးလေ။ ကိုယ့်နေရာမှာ အမျိုးသား တစ်ယောက် ဆိုရင်လည်း ဒီပြဿနာတွေ မင်းကြုံစရာ မရှိဘူးပေါ့။ နီးစပ်မှုပါပဲ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း အလုပ် သံယောဇဉ်၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်း သံယောဇဉ်နဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမိတာသက်သက်ပါပဲ သက်ဇော်နိုင်။ မင်းပြောသလို ကိုယ်တို့ ခွဲခွာသွားတဲ့အခါ မင်းရဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့ စိတ်တွေလည်း အနည်ထိုင်သွားမှာပါ။ ကိုယ်တို့ အတွက် ကောင်းသော

ခွဲခွာခြင်းပဲပေါ့″

သက်ဇော်နိုင် နေရာမှ ဝုန်းကနဲ ထရပ်ခဲ့သည်။ စားပွဲကို ထောက်ထားသော သူ့လက်တွေ တုန်ရီနေ ခဲ့သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းသားများ တုန်ရီနေခဲ့တာ နွယ်မြင်ရလေ၏။ နွယ့်ကို နာကျင် ခံရခက်လှစွာ ကြည့်ခဲ့သည်။ သူ စကား ပြောသောအခါ သူ့အသံကို လွင့်ကျယ် ထွက်မသွားရအောင် အထိန်းရခက်စွာ ထိန်းထားရသော အသံနှင့် ဖြစ်လေ၏။

‶ကောင်းသော ခွဲခွာခြင်းတဲ့လား မမနွယ်။ မမနွယ် အခုပြောနေတာတွေဟာ အမှန်တွေ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ မမနွယ် သိပါတယ်။ ကျွန်တော့် အချစ်ကို နှိုးစပ်မှုတို့ စိတ်လှုပ်ရှားတာတို့နဲ့ ပြောပြီး မရေမရာ လွင့်ပစ်ချင်လို့ မရဘူး။ ကျွန်တော့်အချစ်က ဒီလောက်မပေါ့ဆဘူး။ မဖြစ်နိုင်တာ စိတ်ကူးယဉ် ကြည့်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး မမနွယ်။ ဖြစ်နိုင်အောင် အားလုံး စဉ်းစားထားပြီးမှ မမနွယ်ကို ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောပြ ခဲ့တာပါ″

သက်ဇော်နိုင်၏ နာကျင်သောမျက်နှာတွင် နှုးညံ့ရိပ်လေးတစ်ချက် ထင်လာလျက် ...

‶ကျွန်တော် မမနွယ်ကို ဘယ်လောက်အထိ ချစ်ရတယ်၊ မြတ်နိုးရတယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲ မသိတော့ တာလားဗျာ″

ညည်းတွားသလို ဆိုခဲ့သည်။ နွယ် သူ့ကို မော်ကြည့်ခဲ့လျှင် သူ့ရဲ့တောင်းပန်သော အကြည့်ဖြင့် ဆုံမိသည်။ နွယ် သူ့အကြည့်ကို မလွှဲမဖယ် တိုးတိုးပင် ပြောပြခဲ့သည်။

‶ကိုယ်သိတယ်″

သူ့မျက်လုံးများ လက်ကနဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ နှုတ်ခမ်းများက လှိုက်လှဲဝမ်းသာ ပြုံးလိုက်တော့မလို။ ထိုအရိပ်အယောင်များ နွယ် စကားဆက်ပြောလိုက်သောအခါ ချက်ချင်းလွင့်ပြယ်သွားခဲ့တော့သည်။

‶ကိုသူရ ပြောပြသွားခဲ့တယ်″

သူ ထိုင်ခုံမှာ ဖြည်းညှင်းစွာ ပြန်ထိုင်ခဲ့လေ၏။

❖❖❖

သူ နွယ့်ကို ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် စိုးရွံ့ရိပ်ဖြင့် သိမ်ငယ်နေခဲ့သလိုပေ။

"မမနွယ် သိပြီးခဲ့တာ ကြာပြီပေါ့။ ဆရာက ဘာဖြစ်လို့များ မမနွယ်ကို သွားပြောပါလိမ့်"
သူ ညည်းတွားခဲ့သည်။

"အဲဒါ ကိုယ်က မေးရမှာလေ သက်ဇော်နိုင်။ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သူ့ကို မင်းသွားပြောတာလဲ။ ကိုယ်တော့ နားမလည်နိုင်ဘူး။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ အဲဒီမိန်းမရဲ့ ခင်ပွန်းဟောင်းဆီမှာ ခွင့်ပြုချက် ယူချင်တာ ကိုယ့်အတွက်တော့ သိပ်ထူးဆန်းနေတာပဲ သက်ဇော်နိုင်"

သက်ဇော်နိုင် ကိုယ် မတ်ကနဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သူ ထိတ်ပျာသွားခဲ့လေ၏။ နွယ့်ကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်သည်။

"မဟုတ်ဘူး မမနွယ်။ မဟုတ်ဘူး"
သူ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းကွယ်သည်။

"ဒေါက်တာအောင်သူရက ကိုယ့်ရဲ့ အုပ်ထိန်းသူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်တို့ချင်း ဘာစရိတ်မှ အပေးအယူ မရှိဘဲ ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် ရှိနေတယ်ဆိုတာ မင်း မယုံဘူးလား"

"ဟာဗျာ၊ ဒုက္ခပါပဲ မမနွယ်ရာ"
သက်ဇော်နိုင် ကြံရာမရသလို ညည်းသည်။ နဖူးပေါ်ဝဲသည့် သူ့ဆံပင်များကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် နောက်ပြန်သပ်ရင်း နွယ့်ကို တောင်းပန်စွာကြည့်သည်။ နွယ်ကိုယ်တိုင် ပြောရင်း စိတ်လှုပ်ရှား တုန်ယင်လာ ခဲ့သည်။

"တော်ပြီကွာ။ ကိုယ်ဘာမှ မပြောချင်တော့ဘူး"
နွယ် ဘာမှ ဆက်မပြောလိုတော့ဘဲ စိတ်ကုန်စွာ နေရာက ထသည်။ နွယ့်လက်ပွေ့အိတ် အညိုကလေးကို အညိုးတကြီး ကောက်ယူသွားတော့ဖို့ ပြင်စဉ် ...

"မမနွယ် ကျွန်တော့်ကို သိပ်စိတ်ဆိုး သွားပြီလား။ ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ်။ ခဏလေးပဲ နားထောင် ပေးပါ"

သူက ကတိုက်ကရိုက် တားဆီးခဲ့ကာ နွယ့်အနီးသို့ ရုတ်ချည်း ရောက်လာခဲ့လေ၏။ နွယ် သွားမည့် လမ်းကို ပိတ်၍ ရပ်ခဲ့သည်။

"ဟော့ ... ဖယ်ကွာ"
နွယ်က တိုးထွက်မည် ပြုသောအခါ ဇွတ်ဆွဲယူ တားဆီးတော့မယောင် သူ့လက်များက နွယ့်ပခုံးဆီ ရွယ်လာခဲ့စဉ် နွယ် နောက်သို့ ခြေလှမ်းဆုတ်သည်။ စိတ်ဆိုးတာတွေ ပျောက်ကာ အနည်းငယ် ထိတ်ပျာစွာ ...

"နေရာမှာ ထိုင်ပြောလေ"
လွတ်ကနဲ အော်မိလေ၏။ သူ့လက်များ လေထဲမှာ တန့်သွားခဲ့သည်။

ထိုလက်များဖြင့် ဆံပင်ကို ထိုးဖွသပ်တင်ရင်း ချက်ချင်း နောက်ပြန်ဆုတ်လေ၏။

"အိုကေ အိုကေ။ ကျွန်တော် ထိုင်ပြီ မမနွယ်။ မမနွယ်လည်း ထိုင်နော်"ဟု အမောတကောဖြင့် ပြောရင်း နေရာမှာ သက်ပြင်းနှင့်ရောကာ သက်ဇော်နိုင် ထိုင်ချလေ၏။

သည်အကြောင်းထိ စကားရောက်ဖို့ နွယ် မရည်ရွယ်ခဲ့။ ပြောမိမှတော့ မထူးတော့ပေ။ စိတ်ထဲမှာ ခါးသီး ခုခံနေသမျှ ခင်ဦးနွယ် ရှင်းရှင်းသိရမှ ဖြစ်တော့မယ်။ နွယ် သူ့ကို ခပ်တည်တည်ဖြင့် ကြည့်နေမိ၏။ သူက စိတ်ရှုပ်ထွေးနေဟန် ရှိသည်။ သူ့ဇာတ်ကိုသူ ဘယ်လိုခင်းကျင်းမလဲ နွယ် စောင့်ကြည့်နေမိလေ၏။

"ဒီနေ့အဖို့ ပြောဦးမှာလား သက်ဇော်နိုင်။ ကိုယ် ကလင်းနစ်သွားရဦးမယ်။ မဟုတ်ရင်လည်း မပြော နဲ့တော့"

နွယ် ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောတော့ သူ နွယ့်ကို တောင်းပန်စွာကြည့်သည်။

"မမနွယ် ထင်တာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး။ ပြောရင် မမနွယ် နားလည်ချင်မှ နားလည်မှာပဲ။ အဲဒီည မမနွယ် ကျွန်တော့်အိမ်က ညဉ့်နက်မှ ပြန်သွားတဲ့ ညက ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာ တစ်ညလုံးနီးပါး စကားတွေ ပြောဖြစ်ကြတယ်"

"သိပါတယ်။ သောက်လည်း သောက်ဖြစ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ ဆေးရုံ ဆင်းတာဖြင့် တစ်ပတ် မပြည့် သေးဘူး။ ကိုသူရကလည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက် မဟုတ်သလိုဘဲ။ ဘာမှ မတားဘူးနော်"

နွယ် မျိုသိပ်ထားရသော မကျေချမ်းသမျှတွေ ပွင့်ထွက်ခဲ့သည်လေ။ သက်ဇော်နိုင်မျက်နှာ လက်ကနဲ ဖြစ်သွားကာ သူ မဝံ့မရဲ ပြုံးသည်။

"ဆရာက သူ့အကြောင်းတွေ ပြောပြတယ်။ ကျွန်တော် အားလုံးပြောပြလို့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ပြောပြမိတယ် မမနွယ်။ ကျွန်တော့်အကြောင်း ပြောတော့ မမနွယ် အကြောင်းပါ ပါသွားရတာ။ ကျွန်တော် မမနွယ်ကို ချစ်နေတယ်။ စိတ်ဝင်စားနေတာကတော့ စတွေ့တဲ့နေ့ ကတည်းက။ မမနွယ် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်လို့ ကျွန်တော် မျိုသိပ်ခဲ့တာ။ နောက် မမနွယ်က ရုပ်တင် မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ထားလည်း လှတော့ ကျွန်တော် မမနွယ်ကို ဘယ်လိုမှ အဆုံးရှုံးမခံနိုင် ..."

"သက်ဇော်နိုင် အဲဒါတွေ မပြောနဲ့တော့ကွာ။ ကိုယ်သိချင်တာ မင်း ကိုသူရကို ဘာဖြစ်လို့ သွားပြောလဲ ဆိုတာပဲ"

သက်ဇော်နိုင် သူ့စကားသူ ပြန်သတိရသလို ...

"ဆောရီး မမနွယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း စကားပြောတာ ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး။ ကျွန်တော် ဆရာ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ပြောပြမိလဲဆိုတာ မမနွယ် နားလည်ချင်မှ နားလည်မယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာက အတူ နေကြရင်း ရင်းနှီးသွားကြတယ် မမနွယ်။ ဒီအချိန်မှာ ဆရာလည်း ခံစားနေရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ခံစား နေရတယ်ဆိုတော့ ယောကျ်ားချင်း ရင်းနှီးနားလည်မှုတွေနဲ့ ဒီအကြောင်းတွေ ပြောဖြစ်သွားခဲ့တာပါ"

နွယ် အံ့ဩမင်သက်သွားခဲ့သည်။

"ယောကျ်ားချင်း ရင်းနှီးနားလည်မှု"

နွယ် သံယောင်လိုက်လို့ ရေရွတ်မိလေ၏။ သက်ဇော်နိုင် ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့သည်။ အလို၊ နွယ်တော့ သူတို့ကို ဘယ်တော့မှ နားလည်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်လေသည်။ နွယ် မယုံသင်္ကာဖြင့် ...

"မူးလို့ ပြောကြတာလို့ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောပါကွာ။ ကိုယ်တော့ မူးတဲ့သူဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံဘူး။ ခေါင်းမူးတဲ့သူတောင်မှ မယုံချင်ဘူး"

သက်ဇော်နိုင်က နွယ့်ကို ကြည့်ကာ ပထမဆုံးအကြိမ် လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ပြုံးရယ်သည်။

"မမနွယ်ကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ ညီသူကျတော့ကော မူးကြလို့လား။ ညီသူက ဘာပြောလဲ သိလား မမနွယ်။ မေမေကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ ဖေဖေ့ကို ဦးအိမ်ပို့ထားမယ့် အစား ဦးတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့အိမ် လာနေလိုက်ရင် ပြီးတာပဲတဲ့။ မင်းတို့ဖေဖေ ပြန်သွားရင် ဦးကရော ဆိုတော့။ ဒါကတော့ မေမေ့သဘောတဲ့။ မေမေထားရင် နေပေါ့တဲ့။ မမနွယ် မယုံရင် ညီသူ့ကို မေးကြည့်လေ။ ဟာ၊ ဒါလည်း မဖြစ်သေးပါဘူး။ ညီသူက ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည် နားလည်မှုနဲ့ ပြောထားခဲ့တာ"

နွယ့်ပါးပြင်များ နွေးရှိန်းသွားခဲ့သည်။ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ မယုံနိုင်အောင် အံ့ဩရင်းက မင်သက် ကြာမြင့်မိလေ၏။ သက်ဇော်နိုင် နွယ့်ကို စိုးရိမ်စွာ ကြည့်သည်။

"မမနွယ် ကျွန်တော့်ကိုရော ဆရာနဲ့ ညီသူကိုပါ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်"

ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် နွယ့်ဘဝတွင် နွယ်တစ်ဦးတည်းလို ခံစားမိရလေ၏။ ကိုသူရ၊ သက်ဇော်နိုင်၊ ညီသူ၊ စည်သူပင် ပါချင်ပါလိမ့်ဦးမည်။ သူတို့မှာ ယောကျာ်းချင်း ရင်းနှီး နားလည်မှုတွေနဲ့ဖြစ်ကာ နွယ့်မှာမူ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်လေ၏။ နွယ် ခံစားမှုတွေ ရောထွေးနေတော့ကာ နေရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထမိသည်။

"မမနွယ် စဉ်းစားမယ် မဟုတ်လားဟင်"

"ဘာလို့လဲ"

"ကျွန်တော်ပြောခဲ့တာတွေကိုလေ။ ကျွန်တော့်အချစ်ကို လက်ခံပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်ဖို့"

သက်ဇော်နိုင်၏ တွယ်တာနေမှုကို နွယ် စိတ်ပျက်မိစွာ ...

"စဉ်းစားပြီးပြီလေ။ ကိုသူရ ပြောကတည်းက ကိုယ်စဉ်းစားထားခဲ့တာ"
ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောမိလေ၏။ သက်ဇော်နိုင်မျက်နှာ အလန့်တကြားဖြစ်သွားခဲ့တာ နွယ် မြင်ရလေ၏။

"ဟာ ... မမနွယ်ကလည်း မဖြစ်နိုင်တာ။ ဒီလောက်နဲ့ ဘယ်စဉ်းစားလို့ရဦးမလဲ။ ကြားထဲမှာ မမနွယ် ကလည်း အလုပ်တွေ များနေခဲ့တာ။ အချိန်ယူ စဉ်းစားပေးပါဗျာ နော် ..."

"မဟုတ်ဘူးလေ။ ကိုယ်သေချာ စဉ်းစားပြီးပါပြီ။ ကိုယ် သက်ဇော်နိုင်ကို ..."

သက်ဇော်နိုင်က နွယ့်စကားဆက်မှာကို လက်မခံ။ ဇွတ်တရွတ်လိုပင် စကားစကို ဖြတ်ကာ ...

"လက်မထပ်နိုင်ဘူးလို့ မမနွယ် ပြောမလို့ မဟုတ်လား။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်လေ။ အပေါ်ယံ စဉ်းစား လိုက်ရင်တော့ မမနွယ် လက်မထပ်သင့်တော့ဘူးလို့ ကိုယ့်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်နေမိမှာပဲ။ မဟုတ်သေးဘူး မမနွယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝအတွက်ရော မမနွယ်ဘဝအတွက်ပါ စဉ်းစားကြရအောင်ပါ။ သေချာပြန်စဉ်းစားပြီးမှ ဖြေနော် မမနွယ်"

သူက စားပွဲပေါ်တွင် လက်တင်အားပြုကာ စိတ်အားထက် သန်သမျှ အနည်းငယ်ကြောင်စွာ ပြောလေ၏။ နွယ် အဖြေပေးဖို့ လက်လျှော့ရတော့သည်။

"ကောင်းပါပြီလေ။ ဘယ်တော့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်စဉ်းစားထားပြီးတဲ့ အဖြေကိုပဲ ပေးမှာဆိုတာတော့ ပြောခဲ့မယ်နော်။ ကိုယ် သွားလို့ရပြီလား"

သက်ဇော်နိုင် ငိုင်သွားခဲ့သည်။ နွယ့်ကို မချင့်မရဲကြည့်ကာ သူ့နေရာမှလည်း မထရဲဘဲ ...

"ဟုတ်ကဲ့ မမနွယ်"ဟု တိုးတိုးခွင့်ပြုခဲ့လေ၏။

❀❀❀

သီရေတာဒေး။ သည်နေ့ ခွဲစိတ်ခန်းဝင်ရဖို့ နွယ် စိတ်ပေါ့ပါးလန်းဆန်းလှသည်။ ပျော်ရွှင်မှုလေးပင် စွက်နေခဲ့သေး၏။ စည်သူ၊ ညီသူစာမေးပွဲ၊ စည်သူနှင့် ပဋိပက္ခ၊ သက်ဇော်နိုင်ကို ခွဲစိတ်ရသည့်ကိစ္စ၊ အခု နောက်ဆုံးတော့ နွယ် စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း ခံရသည့်ကိစ္စတွေထဲမှာ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ သီရေတာဒေးများကို ကျော်ဖြတ်မြဲ ဖြစ်ပေမယ့် နွယ့်စိတ်တွေ တက်ကြွလန်းဆန်းမှု မရှိ။ တာဝန်ကျေအောင်၊ အမှားအယွင်း မရှိအောင် အထူး သတိထား ခွဲစိတ်နေရသလို ရှိခဲ့သည်။ စိတ်တွေ လေးလံပြီး ကိုယ်က ဖျတ်လတ်စွာ လှုပ်ရှားနေရတာ တစ်မျိုး ပင်ပန်းလေ၏။ ခုတော့ ထိုအရိပ်တွေကနေ ကင်းပပြီးသော ပထမဆုံးခွဲစိတ်ရက်ပေ။

ထုံးစံအတိုင်း နွယ် စောစောရောက်လာခဲ့လေ၏။ ဆရာဦးအောင်မြင့်၏ မိဘများစေတနာ ခွဲစိတ်ခန်းက ကျယ်ဝန်းကာ ဆေးအသစ်နံ့ အစဉ်ရနေခဲ့သည်။ နံရံဖြူဖြူများ ဖြူလင်းကာ အစွန်းအထင်းမရှိ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်နေစေခြင်းက မမအေမီရဲ့ စည်းကမ်းစနစ်ပေ။ ပိုးသတ်ဆေးနံ့သင်းနေသော သီရေတာအနီးသို့ ရောက်ခဲ့လျှင်ပင် နွယ့်စိတ်တွေ ပိုနွေးထွေး ထက်သန်လာခဲ့သည်။ နွယ် ဘွဲ့လွန်သင်တန်း တက်ရောက်ခဲ့သော ရန်ကုန် ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးက ခွဲစိတ်ခန်းထက်ပင် သည်မြေလတ်ခွဲစိတ်ခန်းလေးကို နွယ် စွဲလမ်းချစ်ခင်သေး၏။ ခွဲစိတ်ခန်းအဝင်မှာ ဖိနပ်ချွတ်လဲရင်း ခွဲစိတ်ခန်းထဲသို့ လှမ်းအော်နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

"မမအေမီရေ၊ နွယ်ရောက်ပြီနော်။ ပြီးတာ နောက်ကျရင် နွယ့်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ နွယ်ကတော့ ထုံးစံ အတိုင်း အစောဆုံးလာတာ"

မမအေမီကို အသံမြူးမြူးဖြင့် နှုတ်ဆက်ခဲ့တော့ လူကိုတော့ မမြင်ရ။ သံမဏိ ထည်သံတွေနှင့်အတူ အသံပဲ ပြန်ကြားရလေ၏။

"ဒီတစ်ခါတော့ မမ အစောဆုံး မဟုတ်ဘူးတော်။ ကျွန်မထက် စောတဲ့သူ ရှိနေလို့ ညကတည်းက သီရေတာရှေ့များ လာစောင့်အိပ်သလား မသိဘူး"

အသံတွေ ကြားနေရ၍ အစောဆုံး ရောက်နေသူက နားနေခန်းအဝမှ ထွက်လာနှုတ်ဆက်လေ၏။

"ဂွတ်မောနင်း မမနွယ်"

သူ့ပြုံးသွဲ့သွဲ့မျက်နှာကို မိန်းမပီပီသသ မျက်စောင်း ဝေ့လိုက်ချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်ကာ နွယ် သူ့ကို ပြန်လည် နှုတ်ဆက်ရလေ၏။

"ဂွတ်မောနင်း"

သက်ဇော်နိုင်က ခွဲစိတ်ခန်းဝင် ဝတ်စုံပင် လဲပြီးခဲ့ပြီ။ သူ ဝတ်ထားသည်က နွယ်ပြောခဲ့လို့ မမအေမီ အသစ် အပ် ထားပေးသော ခွဲစိတ်ခန်းဝင် ဝတ်စုံအသစ်ပေ။ အသစ်ချုပ်ပြီးတာ ကြာပေမယ့် မမအေမီက နမြော တသစွာ ထုတ်မပေးသေး။
"လူကြီးတွေဘာတွေလာမှ ထုတ်ရအောင်ပါလေ။ မမကလဲ ..."ဟု မမအေမီက သိမ်းသည်။

"မမအေမီ ပြောပုံဖြင့် လူကြီးလာတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မတို့က ဒါကြီးတွေဝတ်ပြီး တစ်ယောက်ယောက်ကို ခွဲနေဖို့ ကြုံရတော့မယ့် အတိုင်းပဲ။ အရှိကို အရှိအတိုင်းပဲ ကောင်းပါတယ်"

"အင်းပါလေ၊ ရှိတာလေး စုတ်သွားအောင် စောင့်ပါဦး"ဟု မမအေမီက ချော့ထားခဲ့သော ခွဲစိတ်ခန်းဝင် ဝတ်စုံအသစ်ကို သည်နေ့တော့ သက်ဇော်နိုင်အတွက် မမအေမီ ထုတ်ပေးထားခဲ့လေ၏။

မမအေမီရဲ့ ဝတ်စုံက ပုံမကျဘူး။ လည်ပင်းဗွီပုံက သိပ်နိမ့်နေခဲ့ကာ လက်ပေါက်များကျယ်၍ လက်ပြတ်လွန်းသည် ထင်၏။ သူ့လက်မောင်းအိုးများနှင့် ရင်ကျယ်ကို မြင်နေရကာ နွယ့်အကြည့် လွှဲဖယ် မိရလေ၏။

နွယ် အဝတ်လဲခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ စားပွဲပေါ်မှာ ခွဲစိတ်ခန်းဝတ်စုံ အသစ်လေးကို မြင်ရသည်။ နွယ် ပြုံးမိသည်။ မမအေမီရဲ့ နှစ်သိမ့်အားပေးသော မုန့်ဟင်းခါးကို သတိရမိ၏။ စစ်ဆေး မေးမြန်းခံရပြီးတော့ တစ်ဖန် အားပေးသော ခွဲစိတ်ခန်းဝင် ဝတ်စုံသစ်များပေါ့။ ပိတ်စိမ်းရင့် အင်္ကျီအသစ်ကလေးကို လုံလုယ်ခဲ့ကာ လုံချည် အစိမ်းနုပြောင်ကို နွယ် တိုတိုဝတ်လေ၏။ တိုတိုဝတ်တာတောင် ခွဲစိတ်ခန်းက ထွက်လျှင် လုံချည် အောက်နားမှာ သွေးမစို့ရှိသော နေ့ဆိုတာ ခပ်ရှားရှားပါပဲ။

နွယ် အဝတ်အစားလဲနေစဉ် မူယာတင်ပါ ဝင်လာခဲ့သည်။ မူယာက တလက်လက် တောက်ပနေသော အစတစ်မျိုးကို အထက်အောက် ဆင်တူ ချုပ်ဝတ်လာခဲ့သည်။ သည်နေ့တွင် မျက်နှာပေါ်မှာ အရောင်တွေ ပိုစုံလင် လာခဲ့သည်။ သူမ ဝတ်စားထားသည့် အဝတ်အဆင်နှင့် လိုက်ဖက်လှစွာ။

မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် မူယာ့ကို နွယ် ပြုံးနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

"လာ မူယာ၊ ကိုယ် ပြီးပါပြီ"

မူယာက ပြန်ပြုံးပြကာ မှန်ထဲက သူမအရိပ်ကို သူမကြည့်သည်။

"ဟယ်၊ ကြည့်ပါဦး မမနွယ်။ စတိတ်ရှိုး တက်တော့မယ့်အတိုင်း ပြောင်လက်နေတာပဲ။ မူယာတော့ ကြောင်နေပြီလား မသိဘူး။ ဒါ သဘော်က ပါလာတဲ့အစလေ မမနွယ်"

"မကြောင်ပါဘူး မူယာ။ မူယာနဲ့လိုက်ပါတယ်"

မူယာ အင်္ကျီစ,လဲပြီမို့ နွယ် နားနေခန်းထဲ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဦးယဉ်မျိုး အသံဝါဝါကို ကြားနေ ရပြီ။ နားနေခန်း နံရံကို မှီကာ ဦးယဉ်မျိုးနှင့် စကားပြောနေသော သက်ဇော်နိုင်က ခင်ဦးနွယ်သို့ ရွှန်းရွှန်းစားစား လှမ်းကြည့် နေခဲ့လေ၏။ နွယ်တော့ သိရေတာထဲမှာ တစ်ချိန်လုံး ထိုအကြည့်မှ ရှောင်လွှတ်နိုင်မည် မဟုတ် တော့ပေ။ သက်ဇော်နိုင်အတွက် သူကိုယ်တိုင် ခွဲစိတ်ခံရပြီးတော့ ပထမဆုံး ခွဲစိတ်ခန်း ပြန်ဝင်ရသောရက်လည်း ဖြစ်လေ၏။

"မမအေမီ ... သက်ဇော်နိုင်ကို မှားဖိတ်ထားမိလား။ စောစောလေးကြွဖို့"

ဆရာယစ်က အသံဝါဝါကြီးဖြင့် သက်ဇော်နိုင်ကို စလေ၏။

"မဖိတ်မိပေါင်တော်။ သူရောက်လာရင် ကေ့(စ်)ရှုပ်လွန်းလို့ သူ မလာလေ ကျုပ်တို့က ကြိုက်လေပါ"

မမအေးမီက အလုပ်နှင့်လက်မပြတ်ရင်းက လှမ်းအော်ပြောခဲ့သည်။ သူမအသံက သူမစကား အဓိပ္ပါယ်နှင့် ဆန့်ကျင်စွာ မြူးသွက်လို့။ ဆရာယဉ်မျိုးက ခွဲစိတ်မည့်စာရင်းကို သွားဖတ်သည်။

"ဟေ့ သက်ဇော်နိုင်။ ဒီမှာ မင်းနာမည်တွေကို ဖျက်ထားတယ်လေကွာ။ မင်းကိုမှ အလိုမရှိဘဲ။ ဘာဖြစ်လို့ လာတာလဲ"

သက်ဇော်နိုင်ကို လှမ်းစပြန်လေ၏။ နွယ် သူတို့ကို နောက်ခိုင်းထားကာ မကြားချင်ယောင် ပြုနေမိ လေ၏။ ကိုသူရတောင် သိမှတော့ ဆရာယစ်က သိတာကြာလှရော့မည်။ ဘာတဲ့၊ သူတို့ရဲ့ ယောက်ျားချင်း ရင်းနှီးနားလည်မှုဆိုတာလေ။

"အစ်ကို ပင်ပန်းမှာ မကြည့်ရက်လို့ပေါ့ဗျာ"

ကြည့်စမ်း။ သူ့အသံကိုက ရွှင်ပျကာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရည်ရွယ်နေမှန်း သိသာလှလေ၏။ သူ့ရဲ့ ဘယ်သူသိသိဟူသော အကြည့်တွေ၊ အမူအရာတွေကို မရှက်မကြောက်တတ်တော့ဘူးလားမသိ။

၀၀၀

ခွဲစိတ်ခန်းဝမှ ဆရာမများ၏ လှမ်းနှုတ်ဆက် လိုက်သံကို ကြားရလေ၏။ ဆရာဦးအောင်မြင် ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ခင်ဦးနွယ်၊ ဦးယဉ်မျိုး၊ သက်ဇော်နိုင်တို့လည်း ထွက်လာခဲ့ကာ ဦးအောင်မြင်ကို ကြိုလေ၏။ မူယာလည်း ရောက်လာခဲ့သည်။ ဆရာဦးအောင်မြင့် မျက်နှာ ရွှင်လန်းပေါ့ပါးဟန် တွေ့ရသည်။

ထိုစစ်ဆေး မေးမြန်းခြင်းကိစ္စမှာ တစ်ဆေးရုံလုံးကိုပင် ထိခိုက်စေခဲ့တာ မှန်လေ၏။ ထိုကိစ္စ ပြီးငြိမ်း သွားမှ နော်အေမီရဲ့ ဒေါသတွေလည်း လျော့သည်။ သီရေတာထဲမှာ ညှုစူသံတွေလည်း ပါးသည်။ ဆေးရုံတွင်း မှာလည်း တီးတိုးတွေပျောက်ကာ ပုံမှန်အနေအထားသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်လေ၏။

ဦးအောင်မြင်က သူ့ဆေးရုံကို ယခုကဲ့သို့ ပုံမှန်အနေအထားမှာ ပြန်တွေ့ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာမိ လေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ စစ်ဆေးခြင်းအပြီးမှာ အချင်းချင်း အာဃာတကြီးမားစွာ အေးစက်တင်းမာသွား တတ်သည့် အခြေအနေမျိုးကို ဦးအောင်မြင် တွေးတော စိုးရိမ်ထားမိခဲ့လေသည်။ တိုင်ကြားခံရသူ နှစ်ဦးလုံးကို ခွဲစိတ်ခန်းဝင် ဝတ်စုံတွေ အသင့်ဖြင့် အလုပ်ထဲမှာ တက်ကြွလန်းဆန်းစွာ တွေ့ရသည့်အတွက် ဦးအောင်မြင့် မျက်နှာ ပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်ခဲ့လေ၏။

"သက်ဇော်နိုင်က ဝင်တော့မလို့လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ ကြာရင် ကျွန်တော် လက်ပျက်သွားမှာစိုးလို့ပါ"

သက်ဇော်နိုင်က ပြုံးရယ်ရင်း ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်သို့ လှမ်းကြည့်ခဲ့သည်။

"ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်နဲ့ သက်ဇော်နိုင်တို့ အခြေအနေကတော့ ကောင်းမှာပါ။ အဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌက ကျွန်တော့်ကို စစ်ဆေးရေး ပြီးပြီးချင်း ပြောခဲ့တယ်။ ဆရာ့ဆေးရုံ အောင်မြင် ကျော်ကြားနေခဲ့တာ ဆရာက အတော်ဆုံး A.S တွေရထားတာကိုးတဲ့။ အလုပ်လုပ်တဲ့သူဆိုတော့ အတိုင်ခံရတာ မဆန်းပါဘူးတဲ့"

အားလုံးကို ခြုံလို့ ဆရာဦးအောင်မြင်က ပြောလေ၏။

"သူတို့တွေ့ခဲ့တဲ့ တချို့ဆေးရုံတွေမှာ အချင်းချင်း မသင့်မမြတ်၊ မခေါ်မပြောနိုင်ကြတာတွေ ရှိတယ်။ ဒီဆေးရုံမှာတော့ ဒါမျိုး မတွေ့ရဘူး။ အားလုံး ခင်ခင်မင်မင် ရှိကြတယ်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒါ သူတို့ရဲ့ မှတ်ချက်ပါလေ။ ကျွန်တော့် ဆေးရုံမှာရှိတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေ သင့်မြတ်ကြတယ်။ အလုပ်ခွင်မှာ ပျော်ကြတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကလည်း အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာတာပါပဲဗျာ"

အားလုံးရဲ့အကြည့်က သက်ဇော်နိုင်နဲ့ ခင်ဦးနွယ်ဆီသို့သာ ရောက်နေလေ၏။ စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းကို ကြံ့ကြံ့ခံ ကျော်ဖြတ် အောင်မြင်လာသူတွေအဖြစ် အားပေးချီးမွမ်းသော အကြည့်တွေ ဖြစ်လေ၏။ ခင်ဦးနွယ်က ခေါင်းငုံ့ပြုံးနေခဲ့ကာ သက်ဇော်နိုင်ကမူ ခင်ဦးနွယ်သို့သာ အတူပြုံးကြရအောင် မကြာခဏ လှမ်းကြည့်လို့ နေလေ၏။ ဆရာဦးအောင်မြင် စကားအဆုံးတွင် ခင်ဦးနွယ်က ခေါင်းမော်ကာ ဆရာသို့ ကြည်လင်စွာပြုံး၍ ...

"ကျွန်မလည်း ဝမ်းသာမိပါတယ်ဆရာ။ ဒီအဖြေထွက်လာ ပြီးရင်တော့ တိုင်တဲ့ ဦးစိုးမိုးမောင်နဲ့ ကျွန်မတို့ ကြားက အထင်အမြင်လွဲမှားမှုတွေ ပြေပျောက်သွားလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ မြို့ခံလူထုနဲ့ ဆေးရုံ ကြားမှာ အထစ် အငေါ့လေးတွေရှိမယ်ဆိုရင်လည်း ပြေသွားမယ်လို့ ထင်ပါတယ်နော် ဆရာ"ဟု တွေးတွေးဆဆ မေးခဲ့လေသည်။

"ဒီစစ်ဆေးမှုကြီး တစ်ခုလုံးရဲ့ သုံးသပ်ချက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို ဦးစိုးမိုးမောင်ကို အသိပေးပြီး ရှင်းပြမှာမို့ ပြေလည်သွားမှာပါ။ မြို့လူထုတွေကတော့ ကျွန်တော်တို့ဆေးရုံအပေါ်မှာ အမြင်မလွဲပါဘူး။ ကျွန်တော် ဒီမြို့သားတစ်ယောက် အနေနဲ့ ပြောတာပါ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်"

"ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာ"

ဆာဂျင်မှာ မြို့ခံဆရာဝန် တစ်ယောက် ဖြစ်သောသူ ပုပ္ပင်စရာမကျန်အောင်ပင် ဆေးရုံအတွက် ပူပင်တတ်သူပေ။ ဦးအောင်မြင့်အတွေးထဲမှာ နှစ်သိမ့်နေမိခဲ့လေ၏။

"ကဲကဲ၊ စလိုက်ကြရအောင်"

ဦးအောင်မြင့်က ပြောရင်းဖြင့် အဝတ်လဲခန်းထဲ ဝင်သွားခဲ့လေသည်။

ပထမဦးလူနာအဖြစ် ဒေါ်ဖွားမယ်ရဲ့ ရှောက်သီးလုံးခန့်ရှိသော လည်ပင်းအကြိတ်ကို ခွဲစိတ်ထုတ်ရမှာ ဖြစ်သည်။ နွယ်က အဒေါ်ကြီးကို နေရာချပေးပြီးသည်နှင့် ထုံးစံအတိုင်း အားပေးစကားပြောခဲ့သည်။

"ကဲ ဆရာယစ်၊ ကျွန်မ လက်ဆေးပြီနော်"ဟု အချင်းချင်း စလိုက်နောက်လိုက်ဖြင့် ကြာနေတတ်သော ဆရာယစ်ကို လောမိစဉ် ဆရာယစ်က ...

"ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်၊ သက်ဇော်နိုင် ဝင်လိမ့်မယ်။ လက်ဆေးနေပြီ။ ကျွန်တော် ဒီဘက်မှာ လူနိုင် တစ်ယောက်ရဲ့ ရေမှုန့်ကလေး ရှင်းပေးမလို့"ဟု ဆိုလေ၏။ နွယ်နှင့် သက်ဇော်နိုင် လက်ဆေးကန်မှာ ဆုံမိသည်။

"အစ်ကိုက ဝင်ပေးပါ ဆိုလို့ပါ။ ကျွန်တော် ဝင်မယ်နော် မမနွယ်"

"လက်တောင် ဆေးပြီးနေမှ မေးမနေပါနဲ့တော့ကွာ။ သိပ်ကောင်းပါတယ်။ ကိုယ်တို့ လူအားများတော့ မြန်မြန် ပြီးတာပေါ့"ဟု နွယ် မထူးခြားအောင် ပြောပေမယ့် နွယ့်အသံမှာ စကားထွေသံ၊ မကျေချမ်းရိပ်လေးနှင့်။ နှာခေါင်းစည်းအထက်က သူ့မျက်လုံးများက နွယ့်ကို အနူးအညွတ်ပြုံးသွားခဲ့လေသည်။

ခွဲစိတ်ရလျှင် သက်ဇော်နိုင်၊ နော်အေမီအတွဲကို နွယ် စိတ်တိုင်း အကျဆုံးပဲ ဖြစ်လေ၏။ သက်ဇော်နိုင်က နွယ့်ကို ကူခဲ့လျှင် သူ့အာရုံက ဘယ်တော့မှ တခြားမလွင့်။ ခွဲစိတ်နေသည့် ခွဲစိတ်ကွင်းလေး (Operating Field) ထဲမှာပဲ ရှိလေ၏။ တစ်စုံ တစ်ယောက်သို့ တစ်ခုခု လှမ်းပြောပေမယ့်လည်း အဆင့်တိုင်းမှာ သူ့အာရုံ ရှိနေလေ၏။ နွယ်က ဘာလိုချင်သည်၊ ဘယ်လို ကူစေချင်သည်၊ ခွဲစိတ်ကွင်းလေးကို ဘယ်လိုကြည့် မြင်ချင်သည် ပြောစရာ မလို။ သူ့အလိုလို သိကာ

သူ့ဘာသာ ပြုပြင် ပေးသွားတတ်လေသည်။

လည်ပင်း၏ သိုင်းရှိုက် အကျိတ်ကို လှီးဖြတ်ယူသည့် အဆင့်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ အကျိတ်အလုံး ဖြည်းဖြည်းချင်း လွတ်လွတ် ကျွတ်ကျွတ် ဖြစ်ကာ သူ့ကို ညှပ်ထားသည့် ညှပ်များနှင့်အတူ လက်ထဲမှာ ပါလာခဲ့ လေ၏။ သူတို့အားလုံးကို သံမဏိ ရေဇလုံထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ လည်ပင်း၏ ဟောင်းလောင်းပေါက် နေရာမှာ သွေးကြောများကို ဖမ်းထားသော ညှပ်များစွာနှင့်အတူ ကျန်ခဲ့၏။ တစ်ခုစီ ပြန်ချည်၊ ပြန်ချုပ်ရသော အဆင့်ပေ။ နွယ် စိတ်ရှည် သွက်လက်စွာ လက်များ လှုပ်ရှားနေသမျှ သက်ဇော်နိုင်က ကူနိုင်လေ၏။

"ဆရာလေးလက်က ဘယ်တော့မှ မပျက်ပါဘူး။ ဆရာ ဦးမောင်မောင်အေး ထက်တောင် ပိုလက်သာ တယ်နော် မမ"

နွယ်က သူမကဲ့သို့ပင် ကြိုးစားသော A.S ကို ချစ်ခင်သည်။ သူမကို ကူညီ ခွဲစိတ်ပေးခဲ့လျှင် လူနာ ကိုယ်တိုင်ထက်ပင် ကျေးဇူးတင်နေမိသေးသည်။ သက်ဇော်နိုင် သို့လည်း ကျေးဇူးတင်စွာ ...

"ဟုတ်တယ် မမအေမီ။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ တစ်လက်တည်း သုံးမဖြစ်အောင် အမြဲ ဆင်ခြင်နေရတယ်။ ကျွန်မ ခက်ခဲတာ တစ်ခုခု ခွဲရတော့မယ်ဆိုရင် သက်ဇော်နိုင်နဲ့ မမအေမီကိုပဲ တ,မိနေတာကြောင့် ခက်နေတာ။ ဆရာယစ်လည်း မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူက အစအနောက် သန်လွန်းတယ်"
နွယ် ရယ်ရယ်မောမော ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ ပြောမိလေ၏။

"မမနွယ် ကျေးဇူးတွေပဲလေ။ ကျွန်တော် ဝင်ခါစကဆိုရင် တောက တက်လာတဲ့သူ ဆိုတော့ အရမ်း ကြောင် နေတာပဲ"

"မဟုတ်ပါဘူး။ သက်ဇော်နိုင်က ကိုယ်ပိုင်အရည်အသွေးနဲ့ လာတာပါ"

"ဆာဂျင်က ချီးကျူးတာဆိုတော့ ကျွန်တော် တကယ်ပျော်သွားပြီဗျာ"

သက်ဇော်နိုင်က မော့ရယ်လိုက်သည်တွင် နွယ်နှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံမိကြလေသည်။ နွယ်တို့ တစ်ယောက် မျက်လုံးများကို တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ပြုံးမိကြလေ၏။ ထိုတဒင်္ဂတွင် မနေ့က သူ နွယ့်ကို ချစ်ခွင့် တောင်းခဲ့သည့် အဖြစ်ကို နွယ် မေ့နေမိခဲ့လေ၏။

□□□

ဒေါ်ဖွားမယ်ကို ခွဲစိတ်ပြီးမှ နွယ် လက်ဆေးကန်မှာ လက်ဆေး နေခဲ့စဉ် သက်ဇော်နိုင်ပါ ရောက်လာ ခဲ့သည်။ နွယ် သူ့ကို အနားမှာ မရှိစေချင်၍ ...

"သက်ဇော်နိုင် အရင် ဆေးသွားလိုက်လေ"ဟု နေရာဖယ်ပေးစဉ် "လုပ်ပါ မမနွယ် အရင်ဆေးပါ"ဟု ဆိုကာ နေရာက မသွားဘဲ နေလေ၏။ နွယ် အနည်းငယ် စိတ်အိုက်စွာ လက်ကို မြန်မြန် ဆေးလေ၏။ ထင်သည့် အတိုင်းပဲ သက်ဇော်နိုင် နွယ့်အနီးသို့ တိုးကပ်ခဲ့ကာ တိုးတိုးလေး မေးလေ၏။

"မမနွယ် ကျွန်တော် ပြောထားတာ သေချာ ပြန်စဉ်းစား ကြည့်နေပြီလား" နွယ်က စကားမပြန်၊ လက်ပဲ ငုံ့ဆေးနေခဲ့သည်။

"စည်သူ၊ ညီသူ ကိစ္စလား မမနွယ်။ ကျွန်တော် အားလုံး စဉ်းစားထားပါတယ်။ ညီသူက ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်။ စည်သူကတော့ ဆရာ့နေရာမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အစားမထိုးနိုင်ဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သူတို့ ကျေနပ်အောင် ကြိုးစားမှာပါ။ သူတို့ဘဝထဲက ဆရာ့နေရာကို ကျွန်တော် လုယူ မှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကျွန်တော် သူတို့ရဲ့ ဦးအဖြစ်နဲ့ ဆက်နေမှာပါ။ မမနွယ်နဲ့ ကျွန်တော် မဝေးချင်ဘူးဗျာ"

အတွေးတွေ ထွေပြားနေဟန်ဖြင့် သူ့စကားတွေ၊ သူ့စိတ်လောကြီးမှုတွေနှင့် သက်ဇော်နိုင် အမော တကော ရှိနေခဲ့လေသည်။ နွယ် သူ့ခံစားမှုတွေကို လမ်းလွှဲပြောင်းလိုက်ခဲ့သည်။

"ဝင်ခွဲကူလို့ ပေးရတဲ့ အဖိုးအခကလည်း နားပူ လုပါလားကွာ"

နွယ်က ခပ်ပြုံးပြုံးပြောသောအခါ သူကလည်း ရှင်ပျစွာရယ်မောလေ၏။

"ကူလည်း ကူပေးဦးမယ်။ နားလည်း ပူရဦးမှာပဲ မမနွယ်"ဟု ကြိုတင်ကာ ပြောလေ၏။

□□□

'ဒုတိယလူနာမှာ သားဥအိမ် အလုံး ထုတ်ရမည့် လူနာ မတင်ဝေဖြစ်လေ၏။ ဗိုက်ထဲမှာ အလုံး တစ်လုံး ရှိနေခဲ့တာ သုံးနှစ် ကျော်ပြီ။ တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာ၏။ မတင်ဝေမှာ နှလုံးရောဂါလည်း ရှိသည်။ ကလေး နှစ်ယောက် မွေးပြီးပြီ။ အသက်က ၃၅-နှစ်။ သည်နေ့ ခွဲစိတ်ကုသမှုက ဥအိမ်အလုံးကို ထုတ်ကာ သားကြောပါ ဖြတ်မှာ ဖြစ်လေသည်။ သားကြောဖြတ် လျှောက်လွှာလည်း ကျပြီးခဲ့သည်။ နှလုံးရောဂါသည် တစ်ဦးဖြစ်ရာ မေ့ဆေးဒဏ် မခံနိုင်မည် စိုးရ၍ ထုံဆေးနှင့် ခွဲထုတ်ဖို့ နွယ်တို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြလေ၏။

ထိုခွဲစိတ်မှုတွင် ဆရာဦးယဉ်မျိုးက ဆာဂျင်၊ ဒေါ်မူယာက အကူဟု စာရင်း တင်ထားခဲ့ပေမယ့် မူယာက သက်ဇော်နိုင်ကိုပဲ ဝင်ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းခဲ့လေ၏။

"မမနွယ်ကို ကူပေးရင် ဆရာ ဦးယဉ်မျိုးကြီး ကိုလည်း ကူပေးမှ တရားမှာပေါ့နော် မမအေမီ"ဟု မူယာတင်က ကျီစားသွားလေ၏။ သူမက တစ်ဖက် အသေးစား ခွဲခန်းမှာ အဆီကျိတ်လေး တစ်ခု ထုတ်နေ ခဲ့သည်။ ဦးယဉ်မျိုးက မမေ့သေးသော မတင်ဝေကို အာဝဇ္ဇန်း ရွှင်ရွှင်ဖြင့် စကားတွေပြောရင်း ဗိုက်ပြင်ပေါ်မှာ ထုံဆေး လှည့်ပတ်ထိုးနေခဲ့၏။

"မတင်ဝေ၊ အခု မတင်ဝေကို ခွဲမှာ ဘယ်သူက ခေါင်းဆောင်ပြီး ခွဲမှာလဲ သိလား"ဟု လေသံ တမင် ထန်ထန်နှင့် မေးတော့ ...

"ဆရာပါ ဆရာရယ်"

ဆေးထိုးနေသည်ကို စမ်းသပ် ခံယူရင်းက မတင်ဝေက ဖြေလေ၏။ မတင်ဝေကလည်း မခေ။ မြို့ထဲမှာ ခေတ်စားနေသော ဆေးရုံနှင့် မြို့ခံကိစ္စကို ကြားဖူးနား၀ ရှိပုံရလေ၏။

"ဒါဖြင့် ဒီဘက်က ဆရာလေး ကတော့ ခေါင်းဆောင် မဟုတ်ဘူးလို့ မတင်ဝေက ဆိုလိုချင်တာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်။ သူလည်း ခေါင်းဆောင်ပါပဲ"

"ဒါဖြင့် ဒီမှာ ရောက်နေတဲ့ ခွဲစိတ်အထူးကု ဆရာမကတော့ ခေါင်းဆောင် မဟုတ်ဘူးလား"

"ဆရာဝန်မကြီးလည်း ခေါင်းဆောင်ပါပဲရှင်"

နွယ် ရယ်မောမိလေ၏။

"ဟာ ... ခေါင်းဆောင်တွေ တယ်လည်းဖောင်းပွပါလား"

ဆရာယစ် အသံဝါဝါကြီးဖြင့် ရယ်မောသည်။

"မတင်ဝေ ဆေးထိုးတာ အာရုံ မရောက်အောင် ဒီက ဆရာက စကားတွေ များပေးနေတာပါ။ ကဲ ... အခု ထုံသွားပြီး မဟုတ်လား။ မနာတော့ဘူးနော်။

အိပ်ပျော်အောင် ဆေးတစ်ချောင်းတော့ ထိုးပေးမယ်။ နည်းနည်း တော့ သိနေမှာပေါ့။ သိတဲ့အခါ မတင်ဝေက ဘုရားစာ ရွတ်နေ ဟုတ်လား"

နွယ် နှစ်သိမ့်ပေးရင်းက အကြောမှနေ၍ ပတ်သဒင်း ထိုးပေးခဲ့လေ၏။

ဆရာယဉ်မျိုးနှင့် သက်ဇော်နိုင်၊ လှလှစောတို့ အတွဲမှာလည်း အပေးအယူ မျှကြကာ ကြည့်လို့ကောင်း လေ၏။ နွယ်က ကိုယ်ခွဲစိတ်တာ အပြင် ကြည့်ဖို့ကိုလည်း ဝါသနာ ပါလေ၏။ ဆရာယစ်ကမူ ဘယ်သူ့ကိုမှ အလွတ်မပေးစတမ်း စနောက်တတ်သည်။ လှလှစော အပ်ချုပ် ထိုးသည်ကို စောင့်နေစဉ် သူ့လက်ထဲက ညှပ်ကို သက်ဇော်နိုင် ပါးစပ် အနီးမှာ မိုက်သဏ္ဌာန်ကပ်လျက် ...

"အခုလို ဆာဂျင် မဟုတ်တဲ့ တစ်ယောက်ကို ခွဲကူရတာနဲ့ ဆာဂျင်ကို ကူရတာ ဘယ်လိုများ ထူးခြား တယ်လို့ ခံစားရပါသလဲ ခင်ဗျာ"

သက်ဇော်နိုင် နွယ့်ကို လှမ်းကြည့်ကာ ရယ်သည်။ နွယ်လည်း ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ရယ်မော မိလေ၏။ သက်ဇော်နိုင်၏ အကြည့်များကို ရှောင်လွှဲရင်း ...

"ယောက်ျားချင်း ရင်းနှီး နားလည်မှုတွေနဲ့ အလုပ်လုပ်ရတာ ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ မိန်းမ တစ်ယောက် ကို ခွဲစိတ်ကူရတာထက် စာရင်လေ ..."
နွယ် ပြောမိလေ၏။

သက်ဇော်နိုင် အံ့အားသင့်သော အပြုံး မျက်လုံးဖြင့် `ဟာ´ကနဲ အော်သည်။ နွယ် ဘာကြောင့် ဒီစကား ထည့်ပြောလိုက်မိမှန်း မသိ။ သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ အကြည့်တို့ကြောင့် အနည်းငယ် ရက်အမ်းနေခဲ့ကာ ခွဲစိတ်ခန်းအပြင် ရှောင်ထွက်ဖို့ အလုပ်မှာတွင် ခွဲစိတ်ခန်း တံခါးက ဖြုန်းခန် ပွင့်သွားခဲ့လေ၏။ မောင်တင်လှက ဖွင့်ပေးကာ ဆရာ ဦးအောင်မြင့် ဝင်လာတာ တွေ့လိုက်ရလေသည်။
ဆရာရုံးခန်းဆီ ပြန်သွားခဲ့တာ မကြာသေး။ ဆရာ့မျက်နှာမှာ အလွန် ထူးခြားနေခဲ့သည်။ ထိုအရိပ် အယောင်မှာ ဆေးရုံသို့ စစ်ဆေးရေး လာရောက်သည့်ကိုစ္စ ပေါ်ပေါက်စဉ်ကထက် ပိုထိခိုက်နေသလို ရှိသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ရုံးစာအိတ်လေး တစ်လုံး ပါလေ၏။ သူက ခင်ဦးနွယ်ဆီသို့ တုတ်ကောက်ကို ဆထောက်လျက် လျှောက်လာခဲ့ကာ ...

"အခုပဲ စာတိုက်က ရောက်လာတာ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်။ ကျွန်တော့်ရုံးကိုလည်း တစ်စောင် ဝင်တယ်။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ဆီကို ပို့တာ။ ထရန်စဖာ အော်ဒါပဲ။ မြစ်ကြီးနား ပြည်နယ်ဆေးရုံကြီးကိုတဲ့ဗျာ"

နွယ် အံ့သြမင်သက် တိတ်ဆိတ် သွားမိသည်။ ဆရာဦးအောင်မြင့် ကမ်းပေးသော စာအိတ်လေးကို အမှတ်မဲ့ လက်လှမ်း ယူလိုက်သည်။ စာအိတ်ကို ဖွင့်သော နွယ်လက်များ တုန်နေခဲ့လေ၏။
အမိန့်စာရွက်လေးကို ဖတ်နေစဉ် သီရေတာ တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့တာကို နွယ် သတိမထားမိ။ နွယ်ဖတ်နေသော စာလုံးတွေက မညီမညာ လှုပ်ရှား တုန်ခုန်နေကြသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ စာလုံးတွေ များစွာထဲက ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် ဟူသော အမည်တစ်ခုနှင့် မြစ်ကြီးနား ပြည်နယ်ဆေးရုံကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့ခန့်ထားလိုက်သည် ဆိုသော စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ကိုပဲ မြင်ခဲ့မိလေ၏။

နွယ် စာရွက်လေးကို ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်ခေါက်ကာ ဆရာဦးအောင်မြင်သို့ မော်ကြည့်မိခဲ့လေ၏။ နွယ် ပထမဆုံး ပြောလိုက်မိသော စကားမှာ ...

"ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဆရာ"

***

သီရေတာထဲမှာ အလွန်အရေးကြီးသော လူနာတစ်ဦးကို ခွဲစိတ်နေစဉ်ကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။

သီရေတာထဲမှာ ရှိနေသော စတပ်(ဖ်)နာ့(စ်) ဒေါ်မြင့်ကြည်၊ နော်အေမီ၊ အလုပ်သမား မောင်တင်လှ၊ မစိမ်းညို အားလုံးက ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကို လှမ်းငေး ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ စတင်သက်ဝင် လှုပ်ရှားကာ အခြေ အနေကို ထိန်းသိမ်းလိုက်သူက ဆရာဦးအောင်မြင်ပဲ ဖြစ်လေ၏။

"အေးဗျာ။ ဝန်ထမ်းဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။ ရောက်ချိန်တန် ရောက်ပြီး ပြောင်းချိန်တန် ပြောင်းရမှာပေါ့လေ။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် ပြောင်းရတော့မယ် ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ မြို့နယ်အတွက်သာ မဟုတ်ဘူး။ အနီးအနား မြို့နယ်တွေပါ ဆုံးရှုံးတာပါပဲ"
ဖြည်းလေးစွာ ပြောလေ၏။

နွယ် သည်တော့မှ အသိစိတ်ဝင်ခဲ့သည်။ ဆရာဦးအောင်မြင် ကြာကြာမရပ်နိုင်သည်ကို သတိရကာ ...

"ကျွန်မတို့ နားခန်းမှာ ထိုင်ကြတာပေါ့ ဆရာ"
ဟု ဆရာဦးအောင်မြင်ကို နားခန်းဆီသို့ ခေါ်ယူကာ ခွဲစိတ်ခန်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။

သည်တော့မှ ငြိမ်သက်သွားသော သီရေတာမှာ ရုတ်ချည်း အသက်ဝင်ခဲ့ကာ အသံတွေ ဆူညံသွားခဲ့ လေ၏။

"မြေလတ်ကို မမက ထားခဲ့တော့ မှာပေါ့လေ။ အင်းလေ၊ နာမယ်ဆိုရင်လည်း နာလောက်ပါတယ်"

နော်အေမီက သူပါ နာကြည်းပုံနှင့် ပြောခဲ့သည်။ ဒေါ်မြင့်ကြည်က ...

"မမ မရှိမှ မမတန်ဖိုးကို မြေလတ်က နားလည်လာတော့မှာ"
ဟုဆိုကာ၊ လှလှစောကတော့ဝမ်းနည်းသံလေးနှင့် ...

"ဘယ်လိုမှ ထင်မထားဘူး မမရယ်"ဟု ဆိုလေ၏။

မောင်တင်လှက မစိမ်းညိုကို "မမသွားမှာ ငါတော့ စိတ်ဓာတ်ကျပြီ"ဟု ဆိုကာ မစိမ်းညိုက "အေးလေ"ဟု ထောက်ခံလေ၏။

စကားအလွန်များသော ဆရာယဉ်မျိုးက "ဘာသံ မကြား၊ ညာသံ မကြားပါလား"ဟုသာ ဆိုလျက် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်သူက သက်ဇော်နိုင်ဖြစ်လေ၏။

မြေလတ်ဆေးရုံလေးတွင် ခင်ဦးနွယ်က ဆရာဦးအောင်မြင်နှင့် နော်အေမီ ပြီးလျှင် သက်တမ်း အကြာ မြင့်ဆုံး လက်ထောက် ဆရာဝန်ပေ။ ငါးနှစ်နှင့် ခြောက်လကျော် ရှိခဲ့ပြီ။ ဝန်ထမ်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်အတွက် တစ်နေရာတည်းမှာ အတန်အသင့်ကြာမြင့်သည် ဆိုရမည့် ကာလပေ။

မြေလတ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ ရတော့မည် ဆိုတော့ နွယ် မြေလတ်ကို မြန်မာပြည်မြေပုံပေါ်မှာ ရှာဖွေကြည့်ခဲ့ ရသည်။ နွယ်ကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်နှင့်ဝေးရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ခွင့် လျှောက်ခဲ့တာလည်း ဖြစ်သည်။ တကယ် ပြောင်းရွှေ့ရမည်ဆိုတော့ နွယ် မရှံ့မရဲ။ မြေလတ်က နွယ့်အတွက် စိမ်းလှလေသည်။

နွယ်နှင့် စည်သူ၊ ညီသူတို့ ရထားဖြင့် လာခဲ့ကြသည်။ ရထားလမ်းဘေးမှာ တွေ့နေကျ အဖြူရောင် ဆိုင်းဘုတ်လေးရှိ မြေလတ်ဟူသော အမည်လေးကို တွေ့လိုက်ရအပြီးမှာ ဘူတာရုံလေးကို တွေ့လိုက်ရ လေသည်။ ဘူတာရုံ အနီးမှာ နွယ့်စိတ်ထဲမှာ ရင်းနှီးလှပေသော ပန်းခြံနှင့် ရေပေါ်တံတား ခုံးခုံးလေးကို လှမ်းမြင် ရနိုင်သည်။ မြေလတ်မြို့လေးက တစ်ခါက ရောက်ခဲ့ဖူးသလို Dejavu ခံစားမှုတွေ ပေးလျက် ရင်းနှီး နွေးထွေးစွာ နွယ့်ကို ကြိုလေ၏။ ခြောက်အိပ်မက်ထဲမှာ စိတ်ကစဉ့်ကလျားဖြင့် လျှောက်သွားရင်း သည်မြို့ လေးသို့ အမှတ်မထင် ရောက်ခဲ့သည်နှင့်ပင် တူလှ၏။

ခုချိန်မှာတော့ နွေသည် မြေလတ်သူ တစ်ယောက်လိုပင် လေယူလေသိမ်း ဝဲခဲ့ကာ မြေလတ်သူ တစ်ယောက် ကဲ့သို့ပင် တွေးခေါ်ပြုမူ တတ်နေပြီ။ နွယ့်ကို မြေလတ်က များစွာ ရင့်ကျက် ပြောင်းလဲစေခဲ့သည်။
ရင်ဆိုင်ဝံ့ရဲသော ဘဝသတ္တိများလည်း မွေးဖွားပေးခဲ့ရာ ထိုအရာအားလုံးအတွက် ကျေးဇူးပါကွယ်။

တစ်ကြိမ်မှာတော့ အလုပ်ခွင်အတွင်း အဆင်မပြေမှုတွေဖြင့် နွယ် ပြောင်းရွှေ့ခွင့် ကြိုးစားရတော့ မလား စဉ်းစား မိခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ကသာ နွယ် ပြောင်းရွှေ့ဖြစ်ခဲ့လျှင် စစ်ဆေး မေးမြန်းခံရမှာ မဟုတ်ဟုပင် ထင်မိသည်။ သို့ပေမယ့် နွယ် ကျော်လွန် ဖြတ်သန်း နိုင်ခဲ့သည်ပါပဲ။ ဝန်ထမ်း အချင်းချင်းတွေရဲ့ ရိုင်းပင်းကူညီ ချစ်ခင်မှုကိုလည်း မြင်တွေ့ခွင့် ရခဲ့သည်။ ထိုအခါ နွယ့်တွင် အားသစ်ခွန်သစ်တွေ ဝင်လာခဲ့ကာ မြေလတ် ဆေးရုံလေးမှာ ပျော်ရွှင် မိခဲ့ပြန်လေသည်။ မြေလတ်ရှိ ခွဲစိတ်ခန်းလေးကိုလည်း နွယ် ကိုယ်ပိုင်ဟု စွဲလမ်း ထင်မြင်နေမိပြီ။ ပိုးသတ်ဆေးနံ့ သင်းသင်းနှင့် ခွဲစိတ်ခန်း နံရံဖြူဖြူတို့က နွယ့် ညစ်နွမ်း စိတ်မှန်သမျှ ပြေစေ စွမ်းသည်ဟု ယုံကြည်နေခဲ့မိပြီ။ သည်အချိန်မှာ ပြောင်းရွှေ့မိန့်က မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

"ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် ဘယ်တော့ပြောင်းချင်လဲ"
ဆရာဦးအောင်မြင်က မေးခဲ့သည်။ နွယ့်ပို့(စ်)က လက်ထောက်ဆရာဝန်သာဖြစ်ရာ ပြောင်းရွှေ့ချင်၍ မခက်ခဲလှ။ ဆရာဦးအောင်မြင်ကို အလုပ်တွေ ခေတ္တ လွှဲပြောင်းပေးထားပြီး ပြောင်းရွှေ့သွားလျှင် ရလေ၏။

"ကျွန်မနဲ့လဲရတဲ့ ဒေါက်တာရဲညွှန့်သွင် လာမှပဲ သွားမလားလို့ ဆရာ" ဦးအောင်မြင် အနည်းငယ် စိတ် ပေါ့ပါးသွားဟန်ဖြင့် ...

"ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ဒီမှာ အလုပ် လစ်ဟင်းတာမျိုး မရှိတော့ဘူးပေါ့။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကို Farewell ကောင်းကောင်း လုပ်ပေးချင်သေးတယ်။ အေးဗျာ ... ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး"

ခွဲစိတ်ကုသခြင်းကို ဝါသနာ ထက်သန်သမျှ ဆေးရုံ လုပ်ငန်းကိုလည်း သံယောဇဉ်ကြီးစွာဖြင့် ခွဲစိတ်ဆောင် အတွက် ထောက်ကူပံ့ပိုး အလှူငွေထည့်ခြင်းဖြင့်သာ ဖြေသိမ့် နေရှာသော မြို့နယ်ဆရာဝန် ဦးအောင်မြင့်။ သူတွယ်တာလှသော အလုပ်ခွင်သို့ ဖြည်းဖြည်း ဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားနေခဲ့သည်ကို နွယ် ရပ်ငေးကြည့် ကျန်ရစ်မိလေသည်။

***

ပြောင်းရွှေ့မိန့်ထွက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ နွယ် ဆေးရုံ ရောက်သောအခါ အမျိုးသား လူနာဆောင်ထဲမှာ Round နေသော သက်ဇော်နိုင်ကို တွေ့ရသည်။ သူက နွယ့်ကို နှုတ်ဆက်သလို တစ်ချက်ကြည့်လျက် သူ့လုပ်လက်စ အလုပ်များကို ဆက်လုပ်နေခဲ့သည်။ နွယ် အမျိုးသမီး ဆောင်မှာ ကြည့်ပြီး၍ အမျိုးသား ဆောင်သို့ ကူးသွားခဲ့သောအခါ သူက ခါတိုင်းက ကဲ့သို့ပင် လူနာတွေ အကြောင်းနှင့် ရောဂါ အတိုးအလျော့ကို ပြောပြ ခဲ့လေ၏။

အမျိုးသားလူနာဆောင်မှာ မနေ့က လုလုစောကို ကြပ်မတ် ခိုင်းခဲ့၍လား၊ သက်ဇော်နိုင် ပြန်ရောက်လာ ၍လား မသိ၊ သန့်ရှင်းသပ်ရပ် နေခဲ့သည်။ နွယ်က "ဆရာယစ်ရော မတွေ့ပါလား"ဟု မေးမိသည်။ သက်ဇော်နိုင်က စာရေးနေရာက မော်မကြည့်ဘဲ "သူ ဆရာကြီးဝါ့(ဒ်)မှာ မမနွယ်"ဟု ဖြေလေ၏။

နွယ် မျက်မှောင်ကြုတ်မိသည်။ ဆရာဦးအောင်မြင် အရေးပေါ် ခေါ်ခိုင်းသလား မသိတာဘဲလေ။ နွယ့် ဝါ့(ဒ်)က လက်ရှိ A.S က နွယ်မသိဘဲ ပျောက်နေကာ တခြား တစ်ယောက်က ခပ်တည်တည် ရောက်လာ နေခြင်း ကို နွယ်သိပ်တော့ ဘဝင်မကျ။

ကြာသပတေးနေ့ နံနက် ၁၀-နာရီ လူနာသစ်များ၊ ဆေးရုံဆင်း လူနာများကို ပြန်ခေါ် ကြည့်ချိန်တွင် ခါတိုင်းကလိုပင် နွယ့် အခန်းသို့ သက်ဇော်နိုင် ရောက်လာခဲ့သည်။ စီရီထပ်ထားသော စာအုပ်တွေအလိုက် လူနာ ခေါ်ယူခဲ့ပြီး တစ်ယောက်စီကို နွယ် ကြည့်စစ်ဆေးသောအခါ မြေလတ်ဆေးရုံမှ ခွဲစိတ်ခွဲမှူးနှစ်ဦးက ဝင်လာ ကြ၏။ ဦးတင်ထွန်းနှင့် ဒုခွဲစိတ်ခွဲမှူး နီလာလွင်ကို နွယ်က ပြုံးနှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

"မမ ပြောင်းရမယ်ဆိုတာ ဒီနေ့မှ ကျွန်တော်တို့ သိတယ်"

"မြစ်ကြီးနားကို ဆို ..."

"ဟုတ်တယ်"

"စိတ်တောင်မကောင်းဘူး မမရယ်"

"ကျွန်မလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့်လည်း ဝန်ထမ်းဆိုတာ ဒီလို စေရာသွားရမှာပေါ့လေ"

သက်ဇော်နိုင်က အလုပ်နားကာ သူတို့စကားဝိုင်းကို ကြည့်နေခဲ့သော်လည်း စကားဝင်မပြောခဲ့ပေ။

"မမက ပြောင်းဖို့လျှောက်လိုက်တာလားဟင်"
နီလာက မေးသောအခါ သက်ဇော်နိုင် နွယ့်ကို ဖျတ်ခနဲ့ လှမ်းကြည့်ခဲ့လေ၏။

"မလျှောက်ပါဘူး။ အချိန်ကျလို့ ပြောင်းပေးတာဖြစ်မှာပါ"

ခွဲစိတ်ခွဲမှူးများလည်း နွယ်နှင့်အတူ ငါးနှစ်ကျော် လက်တွဲ ခဲ့ကြသည်။ လူနာ သွေးလိုလျှင် အခု ချက်ချင်း၊ အခုချက်ချင်းဟု နွယ်လာပြောခဲ့သမျှ ဗိုလ်ကျ

ခံခဲ့ရသူများပေ။ ထိုအကြောင်းများကို ပြန်ပြောရင်း နွယ်က ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောတော့ သူတို့က "မလိုပါဘူး မမရယ်"ဟု ရယ်မောကာ နောက်ကြောင်းများကို သတိရကြဟန် တူလေ၏။ သူတို့ ထွက်သွားမှ အလုပ်ပြန်စနိုင်လေသည်။

သည်တစ်ကြိမ် လူနာက ဦးမြင့်သူ။ အစာအိမ်နာ ခွဲဖြတ်ထုတ်ထားသော လူနာဖြစ်ကာ ခွဲစိတ်ပြီး တစ်လ တစ်ကြိမ် လာပြနေသူ ဖြစ်လေ၏။ သူ့ကို ကြည့်ပေးခဲ့သည်။ ဦးမြင့်သူက ပြန်ဖို့ထတော့ ...

"နောက်တစ်ခါ လာရင်တော့ ဆရာမနဲ့ မတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့နော်။ ဆရာမ ပြောင်းရမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်ဖြင့် တစ်အား လျော့သွားတာ"ဟု သတင်းကြားခဲ့ပြီးဟန် နှုတ်ဆက်လေ၏။

"ကျွန်မ မရှိလည်း ကျွန်မနေရာကို လဲတဲ့ ဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက်ရှိမှာပါ။ ဒီဆရာတွေလည်း ကျန်ရစ်မှာလေ"

နွယ်က အလိုက်အထိုက် ပြန်ပြောရင်း သက်ဇော်နိုင်ကိုပါ ညွှန်းပြောခဲ့ပေမယ့် သူက မော်မကြည့်ဘဲ ရှိလေ၏။

လူနာ နောက်တစ်ယောက် မခေါ်ရသေးမီ မြိုင်နှင့် အလုပ်သမား မရီတို့ ဝင်လာကြသည်။ မြိုင်က စိတ်မကောင်းစွာ "မမ ပြောင်းဖို့ လျှောက်လိုက်တာလား" မေးခဲ့ပြန်သည်။

မဟုတ်ပါဘူး။ နွယ်က ဖြေရှင်း ရပြန်လေ၏။ လူနာတစ်ယောက် ကြည့်ပေးပြီး အထွက်မှာ ရုံးခန်းက ရုံးအုပ်ကြီး ဦးညိုနှင့် စာရေးမလေး အငယ်ထွေးက ဝင်လာခဲ့ပြန်၏။ နွယ့်ကို သတင်းမေးကြသည်။ သူတို့ ထွက်သွားတော့ နွယ်က ...

"တကယ်က ကိုယ်က လိုက်နှုတ်ဆက် မလို့ပါ။ အလုပ်ပြီးမှ ဆေးရုံတစ်ပတ် လိုက်နှုတ်ဆက်မယ် စိတ်ကူးထားတာ။ ဒီပုံနဲ့ဆို အလုပ်ကလည်း ပြီးပါတော့မလား"

ရယ်မောပြောမိလေ၏။

သက်ဇော်နိုင်က လိုက်မရယ်မောခဲ့ပေ။ နွယ့်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

"နောက်တစ်ယောက် ခေါ်လိုက်တော့မယ် မမ"ဟု အလုပ်စကားကိုသာ ပြောလေ၏။

နွယ့်စကားကို အဖြတ်ခံလိုက်ရသလို နွယ့်စိတ်ထဲမှာ အောင့်သက်ရလေသည်။ သက်ဇော်နိုင် နွယ့် ပြောင်းရွှေ့မိန့်နဲ့ ပတ်သတ်လို့ သတင်းမေးခြင်း မရှိခဲ့သေးတာ သတိရမိလေသည်။

လူနာ ကုန်သွားသောအခါ သူဆေးရုံဆင်း လက်မှတ်များ ထိုင်ရေးနေခဲ့သည်။ မနေ့က သီရိတာထဲမှာ တွေ့ရသော သက်ဇော်နိုင်နှင့် နွယ့်ရှေ့က သက်ဇော်နိုင်မှာ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့ သလိုပေ။ မနေ့က ကဲ့သို့ တက်ကြွ ရွှင်လန်းကာ ပျော်ရွှင် စနောက်ချင်နေသော သက်ဇော်နိုင် မဟုတ်တော့။ စကားအလွန်နည်း ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။ နွယ့်အလုပ်တွေကိုသာ ထိုင်ကူလုပ်ပေးခဲ့ကာ နွယ့်ကို စကားမပြောခဲ့။ စိတ်အပြောင်း အလဲ၊ အတက်အကျ မြန်တတ်တဲ့ ယောကျာ်းတွေရဲ့ တောင်တန်းတွေနဲ့တူသော သဘာဝပင်လား။ နွယ် သက်ဇော်နိုင်ကို ငေးကာ တွေးနေမိခဲ့သည်။

သူက နွယ့်ကို ဖျတ်ကနဲ မော့ကြည့်မှ နွယ် အသိဝင်ကာ မျက်တောင် ခတ်မိရသည်။ သူက ပြုံးယောင် ပြုကာ စာအုပ်တွေ၊ လူနာချတ်တွေ ကောက်ယူကာ ထရပ်လိုက်လေ၏။

"ရေးပြီးပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့။ D.C စာရွက်တွေ သွားပေးတော့မလို့"

သူက နွယ့်ကို မကြည့်တော့ဘဲ ဖြေသည်။ နွယ်ကမူ သူ့ကို ကြည့်လျက် ...

"သက်ဇော်နိုင် အခု အလုပ်ပြန်ဝင်နေတာလား"ဟု မေးမိလေ၏။

သူက နွယ့်ကို တစ်ချက် မော့ကြည့်လေသည်။

"မဝင်သေးပါဘူး"

"ဒါဖြင့် အခုက ဆေးရုံကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ လာနေတာလဲ"

သူက အနည်းငယ်ပြုံးလျက် ...

"လုပ်အားပေးပေါ့။ အဲဒီလိုဆိုတော့ ကျွန်တော်နေချင်တဲ့ ဝါ့(ဒ်)မှာ နေလို့ရတာပေါ့"ဟု ဖြေလေ၏။

သူနေချင်သော ဆာဂျစ်ကယ်ဝါ့(ဒ်)မှာ မနေနိုင်အောင်၊ သူလုပ်နိုင်သော ခွဲစိတ်မှုတွေကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မလုပ်နိုင်အောင် ဒီဝါ့(ဒ်)မှ မောင်းထုတ်ခဲ့သော အဖြစ်ကို အခုမှ အခဲမကျေနေတာတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ နွယ် တိတ်တဆိတ် တွေးကြည့်နေမိခဲ့သည်။

သက်ဇော်နိုင် အထွက်တွင် အခန်းဝမှာ မူယာတင်နှင့် မကျင်တီတို့ ဝင်လာသည်နှင့် ဆုံလေ၏။

"မမရယ်၊ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။ မနေ့က မူယာ အစောကြီး ပြန်သွားလို့ မသိလိုက်တာ။ အရမ်း မြန်တာပဲနော်"

"မမြန်ပါဘူး မူယာ။ ကိုယ် မြေလတ်မှာ ခြောက်နှစ်နီးပါးတောင် ရှိနေပြီပဲ"

"အဲဒါပြောတာလေ မမရဲ့။ မြေလတ်မှာ နေခဲ့တာဖြင့် ကြာလှပြီ။ အခု D.E စစ်သွားပြီးမှ ချက်ချင်း အော်ဒါ ထွက်လာလိုက်တာက မြန်တယ်လို့။ နော် ... မကျင်တီ" နွယ် အံ့အားသင့်စွာ မူယာ့ကို ငေးမိသည်။

နွယ် မစဉ်းစားမိခဲ့ပေ။ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးကို အရေးယူဖို့ဆိုတာ အပြစ်ရှိခဲ့ဦး၊ လွယ်လွယ် ဆုံးဖြတ်ပြီးစီး နိုင်တာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ နွယ့် အပြောင်းအရွှေ့မိန့်နှင့် D.E ကို ဆက်စပ် တွေးလိုက်သူဆိုလို့ သည်ဆေးရုံမှာ မူယာတစ်ဦးပဲ ရှိမည် ထင်လေ၏။

ထိုအထင် မှားခဲ့ပြန်သည်။ သက်ဇော်နိုင်က အခန်းဝမှ ပြန်လှည့်ကာ နွယ်

မထင်မှတ်ဘဲ ဝင်၍ ရှင်းခဲ့ လေသည်။

"ကျွန်တော် ဆရာကြီးကို မေးကြည့်ပြီးပြီ မူယာ။ D.E နဲ့ မဆိုင်ပါဘူးတဲ့။ ဒီအမှုကို ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်တယ်၊ အမှုပိတ်လိုက်တယ် ဆိုပါတော့ဗျာ။ အဲဒါကို စာနဲ့ ပေနဲ့ တရားဝင် ပြန်လာမှာပါလို့ ပြောတယ်။ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ ... တော်တော်ကြာ မမနွယ် ပြောင်းရတာ အပြစ်ရှိလို့ ပြောင်းရတယ်ဆိုတဲ့ စကားမျိုး မြို့ထဲမှာ ထွက်လာနေပါဦးမယ်"

ခင်ဦးနွယ် မစဉ်းစားမိခဲ့သည်ကို သက်ဇော်နိုင်လည်း စဉ်းစားမိခဲ့သည်။ ဦးအောင်မြင့်ထံ သူ သံသယဖြင့် မေးခဲ့တာ အခုမှ နွယ် သိရလေသည်။

မူယာ သက်ဇော်နိုင်သို့ လှပသော မျက်စောင်းလေးဖြင့် ...

"ကိုသက်ဇော်နိုင်ကလဲ ... ကိုယ့်ဆေးရုံထဲမှာမို့ ပြောတာပဲ။ မူယာက အပြင်မှာ ပြောပါ့မလား"

သက်ဇော်နိုင်က ရယ်မောလျက် ...

"မပြောရင် ပြီးတာပဲ။ မြို့ထဲမှာ ပြောနေကြပြီ ဆိုရင်တော့ အဲဒါ မူယာ့လက်ချက်ပဲလို့ ကျွန်တော် ယူဆမှာပဲ"

မူယာ့ကို စေ့စေ့စူးစူး ကြည့်ပြောခဲ့သည်။ မူယာက ...
"ကဲကြည့် မကျင်တီ။ ကိုသက်ဇော်နိုင်က မူယာ့များဆိုရင် သိပ်နိုင်စားတာပဲ"ဟု နွဲ့နှဲ့စွာ ပြောလေ၏။ နွယ့်ကို လာနှုတ်ဆက်ပေမယ့် သက်ဇော်နိုင်ကိုသာ စကားများများ ပြောသွားခဲ့သော မူယာ့ကို နွယ်က ကြည့်ပြုံး နေမိခဲ့သည်။

သို့ပေမယ့် ဒါတွေက ကျန်ခဲ့မှာပါလေ။ နွယ် ခံစားရသော ဝမ်းမြောက် ချမ်းမြေ့ခြင်းတွေ၊ ခါးသီး နာကျင်ခြင်းတွေ၊ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲခြင်းတွေ ဘယ်လိုပင် ရှိခဲ့သော်လည်း လွန်မြောက်ခဲ့ကာ မြေလတ်နှင့် သက်ဆိုင်သမျှ မြေလတ်မှာပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့လေမည်ပင်။ မူယာ ထွက်သွားသောအခါ နွယ် ပြုံးရယ်မိလေ၏။

"ကြည့်စမ်း၊ ကိုယ် လုံးဝမစဉ်းစားမိဘူး။ သက်ဇော်နိုင်ကမှ စဉ်းစားမိသေးတယ်။ D.E ခံထားရသူချင်း ကိုယ်ပြောင်းရတော့ မင်းလည်း မင်းအတွက် စိုးရိမ်သွားတယ် ထင်တယ်"

သက်ဇော်နိုင်က နွယ့်ကို စိုက်ခနဲ ကြည့်ကာ စကားတိုးတိုးသာသာ ပြောခဲ့သည်။

"စိုးရိမ်မိတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက် မဟုတ်ဘူး မမနွယ်" နွယ် သူ့စကားကို အရေးမထားပါ။ နွယ်ပြောချင်တာပဲ ပြောလေ၏။
"ကိုယ့်ရဲ့ ထရန်စဖာနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး တုံ့ပြန်လာတဲ့ ပဲ့တင်သံကလည်း တစ်မျိုးပဲနော်။ မူယာက တစ်မျိုး၊ သက်ဇော်နိုင်နဲ့ ဆရာယစ်က တစ်မျိုး ..."

"ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့လဲ မမနွယ်"

သက်ဇော်နိုင်က နွယ့်ကို နူးညံ့စွာ ကြည့်လေ၏။ နွယ် စိတ်ထိခိုက်မိသည်ကို

ဖုံးကွယ်ရင်း ...

"ဆရာယစ်က ကိုယ့်ကို ရှောင်တယ်။ သက်ဇော်နိုင်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မလုပ်ချင်တဲ့ ဝါ့(ဒ်)မှာ ကိုယ်မလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေရတဲ့ သုန်သုန်မှုန်မှုန် ပုံစံမျိုးနဲ့ တစ်နေ့လုံး အလုပ်လာကူပေးနေခဲ့တာလေ"

သက်ဇော်နိုင်က နွယ့်ကို ရွှန်းရွှန်းစားစား ကြည့်လျက် သည်နေ့အဖို့ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ခေါင်းမော့ကာ ရယ်မောခဲ့လေ၏။

"ကိုယ်မရောက်ချင်တဲ့ ဝါ့(ဒ်)တို့၊ ကိုယ်မလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်တို့ ဘာလို့ပြောနိုင်သလဲ မမနွယ်။ ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ။ မမနွယ်ရှိတဲ့ နေရာမှာပဲ ကျွန်တော် ရှိနေချင်တယ်ဆိုတာလေ"

"သွားတော့လေ။ D.C ရမှ ပေးရှင့်တွေ ဆင်းရမှာ။ သူတို့ စောင့်နေရမှာပေါ့" နွယ်က နှင်လွှတ်မိတော့ သူ ပြုံးသဲ့သဲ့ဖြင့် ထွက်သွားခဲ့လေ၏။

□□□

ဆရာဦးယဉ်မျိုးက ထိုနေ့လယ်တွင် နွယ့်အခန်းသို့ သက်ဇော်နိုင်နှင့်အတူ ဝင်လာခဲ့လေ၏။ ပြောင်းရွှေ့ ခွဲခွာရဖို့ နီးလာတော့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကို လွမ်းဆွတ်စိတ်ဖြင့် အသိစိတ်ထဲမှာ မှတ်မိနေအောင် ငေးကြည့် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ခွဲခွာရပြီဆိုလျှင် တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ဦးသတင်းတစ်ဦး သဲ့သဲ့ကြားရုံက လွဲလို့ တစ်ဆေးရုံတည်း ဒီလို ပြန်ဆုံစည်းဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့။

ဆရာယစ်နှင့်ပတ်သက်လို့ နွယ့်မှာ အမှတ်ရစရာတွေ များစွာရှိသည်။ သူ့မျက်နှာက မနနယ်။ ယောကျ်ား ပီသပေမယ့် ရုပ်ရည် ခပ်ကြမ်းကြမ်းရှိလေသည်။ သူ ရယ်မောလိုက်သောအခါမူ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကြားရသူပင်။ သူ ရယ်မောစရာ ဘာအကြောင်း ပြောနေမှန်းမသိဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးမိအောင် သဘောကျဖို့ ကောင်းသည့် အသံဝါဝါရှိလေ၏။ သူက ဘွဲ့လွန်ကို စိတ်မဝင်စား။ ပြောရလျှင် အထင်ကြီးပုံလည်း မရ။ ရောဂါပြဿနာ အားလုံးကို ခြုံငုံကိုင်တွယ်နိုင်သော အထွေထွေရောဂါကု ဆရာဝန်အဖြစ်ကိုပဲ ကျေနပ်နှစ်သိမ့် နေသူ ဖြစ်ပေ၏။

သူ့ရဲ့ ထင်ရှားသော အရည်အချင်း အဖြစ် မိန်းမဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုများကို နွယ် မြင်မိလေ၏။ သူ့ရဲ့ အစ အနောက် သန်မှုတွေ၊ မိန်းမဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုတွေ၊ အသံဝါဝါကြီးဖြင့် ရယ်မောတတ်မှုတွေ အောက်မှာ စိတ်ရင်းကောင်း ရိုးသားလျက် ဆရာဝန်ကောင်း စိတ်ဓာတ်ပြည့်ဝခြင်းကို နွယ် လှစ်ကနဲ လှစ်ကနဲ တွေ့မြင် ခဲ့ရလေသည်။ သူကလည်း ခင်ဦးနွယ်ကို ဆရာဦးအောင်မြင့်လို၊ သက်ဇော်နိုင်လို မြင်နိုင်လာခဲ့သည် ထင်၏။ နွယ့်ရှေ့မှာ မိန်းမ ဆန့်ကျင်ရေးတွေ သိပ်မပြောခဲ့တော့။ နွယ့်ကို မိန်းမတစ်ယောက်လို သူ မမြင်တော့တာလား မသိ။ တစ်ခါတော့ သီရေတာ နားနေခန်းထဲမှာ နားနေခိုက် ဦးယဉ်မျိုးက နွယ်သို့ မေးဖူးသည်။

"ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က မိန်းမဘဝကို အတော် တန်ဖိုးထားပုံရတယ်။ ခင်ဗျား နောင်ဘဝလည်း မိန်းမဘဝ ဆုတောင်းများ တောင်းလေရော့သလား"

ခင်ဦးနွယ် သူ့ကို စူးစူးစမ်းစမ်း ကြည့်မိသေးသည်။ သူ အတည် သိလို၍ မေးပုံရသည်။ ခင်ဦးနွယ်ကို ရန်စလိုခြင်းတော့ ဟုတ်ဟန်မတူ။ သူ့ကို နွယ့်ရင်ထဲမှာ ရှိသည့်အတိုင်း ဖြေဖြစ်သည်။

"ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ ယောကျ်ားဘဝကိုပဲ အမြဲ ဆုတောင်းပါတယ်။ အားကျစရာ ကောင်းတယ်လေ။ ဆရာလည်း သားဦး ကိုယ်ဝန်တွေ အများကြီး မွေးပေးဖူးခဲ့တာပဲ။ ဘယ်လူမျိုးမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သားဦး ယောကျ်ားလေး ဖြစ်ဖို့ မျှော်မှန်းကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ယောကျ်ားဆိုတာ အဲဒီလို အကြိုဆိုခံရတဲ့ လူတန်းစားလေ။ မိန်းမဘဝမှာ ကျွန်မ စွမ်းသမျှလုပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ လုပ်နိုင်တာတွေ ရှိသေးတာလည်း မြင်ထားပြီးပြီ။ ကျွန်မသာ ယောကျ်ား တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရင် အခုထက် ဘာတွေများ ပိုထူးပြီး လုပ်နိုင်ဦးမလဲ သိချင်တယ်။ ပြီးတော့ ဘာသာရေးအရ အမျိုးသမီးများ မဝင်ရတို့၊ ဤနေရာမှ ကျော်လွန် မသွားရဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကလေးတွေ မြင်ရတိုင်း ကျွန်မရဲ့ မိန်းမဘဝကို အမြဲသတိရတယ်။ ထေရ်ကြီး၊ ဝါကြီး ရဟန်းသံဃာတွေကို ဆရာဝန် တစ်ယောက် အနေနဲ့ ကုသခွင့် ငြင်းပယ်ခံရတဲ့ အခါတွေမှာလည်း ကျွန်မ မိန်းမဘဝအတွက် ဝမ်းနည်း တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆိုးသွမ်း ယုတ်မာတဲ့ ယောကျ်ားဘဝမျိုး ရမှာထက် စာရင်တော့

သာမန်မိန်းမဘဝကိုပဲ လိုချင်ပါသေးတယ်။ ကျွန်မအဖြေ ဆရာ ဘယ်လိုသဘောရလဲဟင်”

ဆရာယစ်က နွယ့်ကို ခပ်ငေးငေးကြည့်လျက် မမေ့နိုင်ဖွယ်စကားကို ဆိုခဲ့ပါလေ၏။

“ကျွန်တော်က နောင်ဘဝမှာလည်း အခုဘဝလိုပဲ သားအကြီးဆုံး ဖြစ်ချင်တယ်။ ညီအစ်ကို သုံးယောက်မှာ အကြီးဆုံးသားပေါ့။ အငယ်ဆုံးကတော့ ကိုညီပေါ့လေ။ အလတ်ကတော့ ခင်ဗျားပဲ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်”

နွယ် အခု ပြန်တွေးခဲ့ရင် အခုပင် ဟိုတုန်းကလို ခေါင်းငုံ့လို့ ပီတိမျက်ရည်ဝဲချင်ဆဲ။

ဝင်လာသော ဆရာယဉ်မျိုးက လေသံမာမာ လှမ်းမေးခဲ့သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ရှောင်နေတယ်လို့ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကများ ပြောလိုက်မိသလား”

နွယ် သူ့ရဲ့ ခပ်တည်တည်မျက်နှာအောက်က အရွှန်းရိပ်ကို မြင်မိကာ ရယ်မောပြောမိသည်။

“မပြောမိပါဘူး။ ဆရာယစ် ဂရမ်းပြေးလုပ်နေသလားပဲ မေးမိတာ”

ဆရာဦးယဉ်မျိုးက သက်ဇော်နိုင်နှင့်အတူ သူမ စားပွဲရှေ့မှာ လာထိုင်ကြလေ၏။

“သူများ မသဒ္ဓါဘဲ နေရတဲ့ နေရာများ တယ်ပြီးတော့ လှုပ်တယ်ဗျာ။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် ပြောင်းရ တော့မယ်။ သီရေတာထဲက Instrument တွေ၊ ဆေးအသုံးတွေ ပြန်စစ်ပြီး လွှဲပြောင်း ပေးရဖို့တွေ ရှိတယ်။ ဒါတွေက သူ ဒီဝါ့(ဒ်)မှာ အကြာကြီး လုပ်ခဲ့လို့ သူပဲ သိတယ်။ သူလုပ်ပေးမှ ဖြစ်မယ်။ မဟုတ်ရင် ဆာဂျင် ဦးနောက် ညောင်း လိမ့်မယ်တဲ့။ အစ်ကိုရော လုပ်ပေး တတ်လို့လားတဲ့။ ကျွန်တော့်ကို အမျိုးမျိုး စိတ်ညစ်အောင် ပြောတာနဲ့ မထူးပါဘူး ဆိုပြီး ကျွန်တော်လည်း နားအေးအောင် ဆရာကြီးဝါ့(ဒ်)ကို သွားနေလိုက်တာပါ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ရာ ...”

နွယ်က သက်ဇော်နိုင်ကို လှမ်းကြည့်တော့ သူက ခေါင်းငုံ့ ပြုံးနေခဲ့တာ ရှိသည်။ ဆရာယစ်ပြောမှ သက်ဇော်နိုင်ပဲ တာဝန်ယူတော့မှာကို ရိပ်စား မိခဲ့သည်။ နွယ် ရုတ်တရက် စိတ်သက်သာရာ ရသွားမိသော်လည်း ဟန်မပျက် ...

“ပစ္စည်းတွေက တချို့က CMSD က ရတာ။ တချို့က UNICEF က ရတာ။ တချို့က အသုံးလိုလို့ အလှူငွေနဲ့ ဝယ်ထားတာတွေ ဖြစ်နေတယ်။ စာရင်းတွေ၊ ဘောက်ချာတွေတော့ ရှိပါတယ်လေ။ ကျွန်မလည်း အား၊ မမအေမီလည်း အားတဲ့ တစ်နေ့ကျမှ လုပ်လို့ဖြစ်မှာ”

“အဲဒါတွေ ကျွန်တော် လုပ်ပေးမှာပါ မမနွယ်။ မမနွယ်က နောက်ဆုံး ပြန်စစ်ဆေးပြီး လက်မှတ် ထိုးတဲ့ အဆင့်ကျမှပဲ ဝင်ပါတော့”

သူ့ကို မနက်က တွေ့ရစဉ်က သူ ကူညီ လုပ်ပေးသည်က နည်းနည်း။ သူ့ရဲ့

အနည်းငယ်သော အကူ အညီလေးနှင့် မမျှ သူ့မျက်နှာထားက တည်သည်လေ။ နွယ့်ဘာသာလည်း လုပ်နိုင်တဲ့အလုပ်တွေဟု စိတ်ကွက် မိသည်များကို နွယ် မေ့သွားခဲ့မိလေ၏။

"သူလုပ်ပါလိမ့်မယ် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်။ သူ ဘာတွေ ရှုပ်ထားတယ်မှ မသိတာ။ ပိုက်ဆံစုနေတယ် ကြားတာပဲ။ စာရင်းလိမ်တာ၊ ဖျောက်တာ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် မရှုမလှ တွေ့နေရဦးမယ်။ သွားမစစ်လိုက်ပါနဲ့။ အကောင်းဆုံးက သက်သေစုံရာ ရှေ့မှာ သူက လက်မှတ်ထိုးပါ ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ထိုးပေးလိုက်တာအကောင်းဆုံးပဲ"

သက်ဇော်နိုင် မျက်နှာ ရဲကနဲဖြစ်ခဲ့မှ ဆရာယစ်၏ မရိုးသားသောစကားအဓိပ္ပါယ်ကို တွေးဆမိရ လေ၏။

"မသိပါဘူး။ ကျွန်မ ဒီနေ့ ဆရာယစ်ကို မတွေ့ရတော့ ခွင့်ပဲ ယူထားသလား၊ ဘယ်များ ပျောက်သွား သလဲပေါ့။ ကျွန်မက ပြောင်းရတော့မှာဆိုတော့ ကျွန်မကို အရေးထားစရာ မလိုတော့ဘူးလို့ ပစ်ပယ်လိုက်ကြ ပြီလားလို့ပါ။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်မှာရှိမယ် ဆိုတာမျိုးတော့ ပြောဆို အကြောင်းကြား သွားတာမျိုးလေးတော့ ဆက်ပြီး ရှိနေသင့်ပါသေးတယ်"

နွယ်က စကားလွှဲဖို့ ပြောလိုက်တာ ဖြစ်ပေမယ့် မနက်က နွယ် ခံစားရတာတွေပါ ပါဝင်သွားခဲ့လေ၏။

ဆရာယစ်ကော၊ သက်ဇော်နိုင်ပါ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားခဲ့ကြရလေသည်။

"ဆောရီး မမနွယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီသဘောနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး"

သက်ဇော်နိုင် နွယ့်ကို တောင်းပန်ခဲ့လေ၏။ ဆရာယစ်က မရယ်မပြုံးတော့ဘဲ ...

"ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်မှာ မြေလတ်က ခွာချင်တဲ့ အကြောင်းအချက်တွေက သိပ်ခိုင်လုံနေတယ်။ စည်သူ့ကိစ္စ၊ တိုင်စာကိစ္စ ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့၊ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်တို့က သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်ကြတော့တာပဲ။ တစ်ကြိမ် ပြဿနာ တစ်ခု၊ အခက်အခဲ တစ်ခု ရှိလာတိုင်း တစ်ကြိမ် ပိုရင်းနှီး လာခဲ့ကြတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက် ဖြစ်ရင် တစ်ယောက်က ကူညီဖို့ အသင့် ဖြစ်လာခဲ့ကြတယ်။ ဒီကြားထဲက ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် ရုတ်တရက် ပြောင်းသွား တော့မယ် ဆိုတော့ ကျွန်တော်နဲ့ သက်ဇော်နိုင်က အခုန ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် ခံစားမိသလို ခံစားလိုက်မိ ကြတာ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို ပစ်ပယ်ထား သွားတာလား။ ပြောင်းရွှေ့ဖို့ ကြိုးစားတယ် ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော်တို့ သိသင့်တယ်။ ကျွန်တော်တို့က အစွမ်းကုန် ကူညီပေးချင်တဲ့ သဘောပါ"

ခင်ဦးနွယ် သူတို့ ခံစားနေရသည်များကို သိနားလည်လာရတော့သည်။

"ကျွန်မ ပြောင်းရွှေ့ဖို့ ကြိုတ်ပြီး ကြံစည်လိုက်တာလို့ ထင်နေကြတာကိုး။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါကိုပဲ လူတိုင်းက မေးနေတာ။ ကျွန်မက တိုင်စာကိစ္စ ပေါ်ပြီးပြီးချင်း ပိုတောင် မပြောင်းချင်သေးတယ်။ အခုတောင် မူယာက ကျွန်မကို အပြစ်နဲ့ အပြောင်းခံရသလိုမျိုး ပြောနေတာ။ ဆရာယစ် ကျွန်မအပေါ် အခုရော အမြင် ကြည်လင်ခဲ့ပြီလား"

ဆရာယစ်က အသံဝါဝါဖြင့် ရယ်မောလေ၏။

"ကြည်လင်ဆို ကျွန်တော် ရုံးစာ လက်ခံဖိုင်ထဲမှာ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် ဘာစာများ တင်ထားသလဲလို့ သွားရှာ ကြည့်လိုက်တယ်လေ။ ဟားဟား ... ခွင့်တင်တဲ့ စာတောင် မတွေ့ဘူး"

သူ့အဖြစ်သူ သဘောကျကာ ဆရာယစ် ရယ်မောမဆုံးပေ။

"ပြောင်းခွင့် တင်ထားတဲ့စာ မတွေ့ရမှ ယုံကြည် လာကြတာပေါ့လေ။ ရုံးက တစ်ဆင့်တင်ရင် ဆရာ ဦးအောင်မြင့်လည်း သိထားမှာပဲ။ အော်ဒါ ရောက်လာတော့ ဆရာဦးအောင်မြင့်တောင် အံ့သြနေတာ ဆရာတို့ မတွေ့ဘူးလား။ သက်ဇော်နိုင်ကလည်း ဒီလောက် သံသယဝင်နေရင် မနက်က ရုံးအဖွဲ့လာတုန်း ဘာဖြစ်လို့ မမေးလိုက်တာလဲ"

သက်ဇော်နိုင် နွယ့်ကို တောင်းပန်စွာ ကြည့်လေ၏။

နွယ် သိပ်မကျေချမ်းချင်။ ဆရာယစ်က နွယ် မေ့နေမှာ စိုးသော သူ့အရည်အချင်းကို အသုံးပြုကာ ရွှန်းပြက်ရင်း စိတ်ပြေစေလေ၏။

"တချို့မိန်းမတွေက မယုံရဘူးလေ။ မူယာမာယာ အမျိုးမျိုး ရှိသေးတယ်။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကို ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်မို့ ယုံကြည် စိတ်ချရင်းနဲ့ တခြားမိန်းမတွေကိုလည်း ယုံမိတဲ့အကျင့် ပါသွားမှာစိုးလို့ တစ်ခါ တစ်ခါတော့ ပြန်စိစစ်နေရတာ"

နွယ် ပြောင်းရွှေ့သွားသော အခါတွင် ဆရာယစ်ကို သူ့ရဲ့ ထင်ရှားသော မိန်းမဆန့်ကျင်ရေး အရည် အချင်းများနှင့်အတူ အမြဲအမှတ်ရနေမိတော့မှာ ဖြစ်လေ၏။ နွယ် တွေးမိရင်းက ပြုံးရယ်လာမိခဲ့လေသည်။

❀❀❀

ပြောင်းရွှေ့မိန့်ရပြီးကတည်းက အလုပ်တွေ ဖြတ်ဖို့ နွယ် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ဆေးခန်းပိတ်ရန်၊ ဆေးခန်း သိမ်းဆည်းဖို့ သွားသော ညနေမှာပင် နွယ့်လူနာတွေက ခါတိုင်းညထက် နှစ်ဆဖြစ်နေခဲ့တာ တွေ့ရလေ၏။ ခွဲစိတ်ဖို့ စာရင်းပေးချင်သော လူနာတွေက တန်းစီနေခဲ့သည်။

"ဒုက္ခပါပဲ။ ကျွန်မက ပြောင်းရတော့မှာ"ဟု နွယ်က ငြင်းသောအခါ ...

"ဆရာမ မပြောင်းခင် အချိန်မီ လာခဲ့တာပါ" ဟု တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောကြလေ၏။

တိုင်စာကြောင့် မြေလတ်က နွယ့်ကို အထင်အမြင် လွဲပြီလားဟူသော အတွေးတွေ ပျောက်သွားခဲ့ ရသည်။ နွယ့်ကို အားကိုးကြသော လူနာတွေကို မြင်ရတော့ နွယ် ဝမ်းသာ အားတက်မိလေ၏။ သို့ပေမယ့် အလုပ်တွေ ကလည်း မအားလပ်နိုင်တာမို့ နွယ် စိတ်မကောင်းစွာ အကြံအိုက်မိဆဲ လှလှစောမှ တစ်ဆင့် သက်ဇော်နိုင် ကြားခဲ့ကာ နောက်တစ်ရက် ဆေးခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

"ကျွန်တော် အခု အားနေတာပဲ မမနွယ်။ မမနွယ် ဖြစ်ချင်တာသာ လုပ်ပါ။ ဆေးခန်းမှာပဲ မိုင်နာ လုပ်လုပ်၊ ဆေးရုံမှာပဲ မေဂျာလုပ်လုပ် ကျွန်တော် ကူပါ့မယ်"

"ကျွန်မလည်း ကူပါ့မယ်"

လှလှစောကလည်း စိတ်အားထက်သန်စွာ ဆိုလေ၏။

နွယ်ကမူ စဉ်းစားဆဲ၊ အကြောင်းမပြန်ခဲ့။ သက်ဇော်နိုင်နှင့် နွယ် ဆေးခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်ချင်း ရှိနေခိုက် ...

"ကျွန်တော် ကူပေးမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို မမနွယ် ဟို အခကြေးငွေ ဘာမှ ခွဲပေးစရာ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော် သက်သက် ကူညီမှာပါ"

နွယ် စိတ်တိုသွားမိခဲ့သည်။ နွယ် စဉ်းစားနေတာ ငွေရေး ကြေးရေး မဟုတ်ပေ။ ငွေရေးကြေးရေး ကလည်း စဉ်းစားစရာ သိပ်မရှိ။ နွယ် မပြောင်းရွှေ့မီ ခွဲစိတ်ချင်သော လူနာအများစုက နောက်ခွဲစိတ်ဆရာဝန် တစ်ယောက်ဆို ငွေကုန်ကြေးကျများရမှာလားဟု တွန့်ဆုတ်စွာ နွယ်နှင့်ပဲအမီ ခွဲချင်နေမှတော့ သည်ကိစ္စက စဉ်းစားစရာပင် မလို။

"ကိုယ်က ဝေစုကိစ္စ စဉ်းစားနေတယ် အောက်မေ့လို့လား။ သက်ဇော်နိုင်နဲ့ ဝါ့(ဒ်)တစ်ခုတည်း လုပ်လာ တာပဲ။ ကိုယ့်လောဘကို မင်းမြင်ဖူးခဲ့လို့လား။ ကိုယ်စဉ်းစားနေတာ တခြားပါ။ ကိုယ်နဲ့ မင်းရဲ့ကြားမှာ မင်းတို့ရဲ့ ယောကျ်ားချင်း ရင်းနှီး နားလည်မှုမှ မရှိဘဲ။ ကိုယ့်ကို ကူညီပေးရင်း မင်းဆန္ဒကိုပဲ တောင်းဆိုနေမှာ ကိုယ်စဉ်းစား ပြီး ကြောက်နေတာ။ ကဲ ... ရှင်းပြီလား"

သက်ဇော်နိုင် မျက်နှာပျက်လေ၏။ သူ့မျက်နှာ နီမြန်းကာ စိတ်တိုသွားခဲ့သယောင် ရှိခဲ့သည်။ ခဏ ကြာမှ သူ အလျှော့ပေးသော လေသံဖြင့် ...

"ကျွန်တော် အခွင့်အရေးသမား မဟုတ်ပါဘူး မမနွယ်။ မမျိုသိပ်နိုင်ဘဲ

ပြောမိသွားတဲ့အတွက် တောင်းပန် ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆင်ခြင်ပါ့မယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို လက်လျှော့ နောက်ဆုတ်ခိုင်း လို့တော့ မရဘူးဗျာ″

သူ ခင်ဦးနွယ်ကို ရီဝေဝေကြည့်သည်။

‶ဆရာကိုသူရကို ပြောပြလိုက်မိတဲ့ အဖြစ်ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်တော့ဘူးလား။ ဒီစကားလုံးနဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ကြာကြာ ခံနေရတော့မလည်း မသိဘူး″ဟု ညည်းညူပြောလေ၏။ နွယ် ပြုံးလျက် ...

‶ကြာလှ တစ်ပတ် ဆယ်ရက်ပေါ့ ဦးသက်ဇော်နိုင်ရယ်″ဟု ပြောသောအခါ သက်ဇော်နိုင် မချိတရိ ပြုံးလေ၏။

မမအေးမီကလည်း နွယ့်ကို ကူညီခဲ့သည်။ ဆရာယစ်နှင့် သက်ဇော်နိုင်ကဲ့သို့ပင် နွယ် ပြောင်းရွှေ့ခွင့် တင်ခဲ့သည် ထင်နေ၍ မမအေးမီကို ချော့မော့ရသေးသည်။ မမအေးမီ စိတ်ပြေကာ ...

"မမ မပင်ပန်းရင် လုပ်ပါ မမရယ်။ ဆေးရုံအတွက် အလှူငွေလည်း ထည့်ခိုင်းရအောင်လေ။ ကျွန်မလည်း ကူပါ့မယ်"ဟု အားတက်သရော ပြောခဲ့သည်။

သို့နှင့် နွယ် ခွဲစိတ်ခန်းကို နေ့တိုင်းလိုပင် ဖွင့်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်း အလုပ်တွေ ပိနေ၍ အိမ်မှာ ပစ္စည်း သိမ်းဆည်းဖို့က ညဘက်မှ သိမ်းဆည်းရသည်။ နွယ့်မှာ တစ်အိမ်လုံးကို ကြည့်ပြီး ရင်မော လှသည်။ သားနှစ်ယောက်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကပင် စိတ်မောစရာ တစ်ပုံတစ်ပင်။ စာအုပ်တွေ၊ ကစားစရာတွေ များပြားလှ လေ၏။ အားချိန် အနည်းငယ်လေးထဲမှာပင် ပစ္စည်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု မဆုံးနိုင်အောင် ကောက်သိမ်း နေရတော့ပေ၏။

"ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာကူညီရမလဲ"
အသံနှင့်အတူ ဆရာဦးယဉ်မျိုးနှင့် သက်ဇော်နိုင်တို့ အိမ်ပေါ်တက်လာခဲ့ကြသည်။

နွယ်က စည်သူ၏စာအုပ်တွေနှင့် ညီသူရဲ့ ကစားစရာပစ္စည်းများကို ထင်းရှူးသေတ္တာထဲ စီထည့် နေသည်။ တိုးတိုးနှင့် မစိမ်းညိုကို မီးဖိုချောင်ပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်းထုပ်ပိုး ထည့်ခိုင်းထားသည်။ အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းမှာ နွယ့် စာအုပ်တွေလည်း ပြန့်ကျဲနေသည်။ စည်သူ၊ ညီသူရဲ့ အဝတ်အစားတွေလည်း ပါလေ၏။
ထင်းရှူးသေတ္တာ နှစ်လုံးနှင့် သံသေတ္တာ သုံးလုံးက ပွင့်ဟနေကာ အားလုံး ထည့်လက်စတွေ ဖြစ်နေခဲ့ လေ၏။

"လာ၊ ဆရာတို့ရေ ... ကြည့်ပြီးတော့သာ ထိုင်ကြပေတော့။ တစ်အိမ်လုံးတော့ ရှုပ်ပွနေတာပဲ"

သူတို့က ဧည့်ခန်းဆက်တီမှာ မထိုင်ခဲ့ပေ။ နွယ့်အနီး ကြမ်းပြင်မှာ လာထိုင်ကြသည်။

"ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုအခန်းကဏ္ဍတွေကလည်း မနည်းပါလား"

"ဟုတ်တယ် ဆရာ။ ကလေးနှစ်ယောက်ပစ္စည်းတွေကတင် မနည်းဘူး။ သူတို့ မရှိတော့ ဘယ်ပစ္စည်း သူတို့ မလိုချင်မှန်း မသိတော့ အားလုံး ကောက်ထည့်နေရတာ။ နှစ်ကြာသွားတော့ လိုတာ ဖြည့်ရင်း ပစ္စည်း တွေက ပြောင်းမယ်ဆိုမှ များလိုက်တာ။ ဘယ်လိုများ သိမ်းလို့ပြီးမလဲ မပြောတတ်တော့ဘူး"

နွယ် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် ရယ်ညည်း,ညည်းမိလေ၏။

ဆရာယစ်က ဘာမှ မကူညီတတ် ရှိနေဆဲ သက်ဇော်နိုင်ကတော့ စာအုပ်တွေကို ကောက်စုစီထပ် နေခဲ့သည်။

"ကျွန်တော်ကတော့ သိပ်မလုပ်တတ်ဘူးဗျာ။ ထမ်းရပိုးရမယ့် အချိန်ကျမှပဲ

ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပေတော့။ ကိုညီကတော့ လုပ်တတ်မယ်။ သူက အလွန်တရာ မကဘူး၊ တစ်ရာ့ငါးဆယ်လောက် စေ့စပ်သေချာတယ်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒီလိုပဲ ပြီးသွားမှာပါ။ ဆေးရုံကလည်း လာကူကြပါတယ်။ သူတို့လည်း ဂျူတီ ချိန်တွေနဲ့မို့ ကျွန်မ အားနာတယ်"

သက်ဇော်နိုင်ကမူ မြင်သမျှကို ကောက်သိမ်းနေပြီ ဖြစ်လေ၏။ သက်ဇော်နိုင်နဲ့ ခင်ဦးနွယ်က အလုပ် လုပ်နေစဉ် ဦးယဉ်မျိုးက စကားတပြောပြော ရှိနေခဲ့သည်။

"ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် ရန်ကုန်ကို အရင်သွားမှာပေါ့"

"ဟုတ်တယ်။ ပစ္စည်းတွေကို ရန်ကုန်တိုက်ခန်းမှာ ထားခဲ့ရမှာပဲ။ မြစ်ကြီးနားကိုတော့ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်စာ ပစ္စည်းနဲ့ပဲ သွားမလားလို့။ ကလေးတွေလည်း ရန်ကုန် ... မေမေတို့ဆီမှာပဲ ထားတော့မယ်။ စည်သူလည်း ရန်ကုန်မှာပဲ ကျောင်းတက်ချင် တက်ရတော့မှာလေ။ မေမေတို့က စည်သူ၊ ညီသူကို ရန်ကုန်မှာ နေစေချင်တာ ကြာပါပြီ။ ကျွန်မ မခွဲနိုင်တာနဲ့ မြေလတ်မှာပဲ ဆယ်တန်းအထိ နေဖြစ်သွားတာ"

သက်ဇော်နိုင်က နွယ့်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။

"မမနွယ် တစ်ယောက်တည်း မြစ်ကြီးနားကို သွားမှာလား"

"အင်းပေါ့။ တိုးတိုးက သူ့ရွာကို နှစ်လ သုံးလ ပြန်ချင်သေးတာ"

"ကျွန်တော် လိုက်ပို့မယ်"ဟု ပြောခဲ့လေ၏။

နွယ့်မျက်နှာ နွေးသွားခဲ့သော်လည်း နွယ် ချက်ချင်းပင် ဟန်ဆောင်ပြုံး ရယ်လိုက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

"ကောင်းတာပေါ့၊ ဆရာယစ်လည်း လိုက်ခဲ့လေ။ တစ်ဆေးရုံလုံးက လိုက်ပို့ကြရင် ပိုတောင် ကောင်းသေး တယ်"

ခင်ဦးနွယ် ပြုံးရယ်ပြောလိုက်တော့မှ ဆရာယဉ်မျိုးက ပင့်သက်ချနိုင်ကာ သူ ပြန်ဖို့ထလေ၏။

"အခုမှ သတိရတယ်။ အပင်းဒစ်လို့ ထင်ရတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ညတစ်ခေါက် သွားကြည့်ရ ဦးမှာ။ ဘုရား မ,လို့ ရိုးရိုးသားသားလေးပဲ ဖြစ်ပါစေ။ ဒီည သီရေတာ မဖွင့်ပါရစေနဲ့။ ကိုညီရေ ... အစ်ကို ဆေးရုံ ပြေးလိုက်ဦးမယ်။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုဦး"

ဦးယဉ်မျိုးက ပြောပြောဆိုဆိုနှုတ်ဆက်ကာဖြင့် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားခဲ့သည်။

နွယ် သက်ဇော်နိုင်ကို လှမ်းကြည့်တော့ သူကလည်း နွယ့်ကို ကြည့်နေခဲ့လေ၏။ နွယ် စိတ်ချဉ်ချဉ်ဖြင့် ...

"ကဲ၊ သက်ဇော်နိုင်လည်း ပြန်တော့လေ။ ကိုယ့်ဘာသာလုပ်လိုက်ပါမယ်"ဟု နှင်မိလေ၏။

"မပြန်သေးဘူး မမနွယ်။ ဒီသေတ္တာ နှစ်လုံးပြီးမှ ပြန်မယ်။ ကျန်တဲ့ သေတ္တာတွေလည်း မနက်ဖြန်ကျ ကျွန်တော် လာထည့်ပေးမယ်။ မမနွယ်က မမနွယ်ပစ္စည်းတွေပဲ ထည့်ဖို့ လုပ်ပါ"ဟု သက်ဇော်နိုင်က နွယ့်ကို အေးအေး ဆေးဆေး စီစဉ်လေ၏။

ဆရာယစ်ရှေ့မှာ မြစ်ကြီးနား လိုက်ပို့မယ် ဟူသော သူ့ရဲ့ ခပ်တည်တည် အပြောတွေ၊ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အစီအစဉ်တွေကို နွယ် အခံရ ခက်လှလေ၏။ သူ့အကူအညီတွေ များစွာရတာ မှန်ပေမယ့် သူလည်း ကိုသူရ ကဲ့သို့ပင် ခင်ဦးနွယ်ကို အကူအညီ အစောင့်အရှောက် အစဉ်လိုအပ်နေခဲ့ပြီး သူကူညီမှ ဖြစ်မှာပဲဟု ကိုယ့်အခန်း ကဏ္ဍ ကိုယ်အထင်ရောက်နေသော ယောကျ်ားပီသလှသူ တစ်ယောက်သာ ဖြစ်နေတာ နွယ် ပြောပြချင် လှလေ၏။

သား နှစ်ယောက်နှင့် ဖခင် တစ်ဦး တစ်ကိုယ်တည်း လျှောက်လှမ်းဖို့ အောင်မြင်လွယ်မှာ မဟုတ်သည့် ခရီးကာလ တစ်ခုကို သားနှစ်ယောက်နှင့် မိခင်ဘဝဖြင့် ခင်ဦးနွယ် လျှောက်ခဲ့နိုင်သည်ကို မြင်တွေ့နေလျက်က ခင်ဦးနွယ် အကူအညီ လိုအပ်နေမှာပဲဟု သူတို့ အစဉ် ထင်တွေးခဲ့ကြသေးသည်နော်။

နွယ် မမျိုသိပ်နိုင်တော့ဘဲ ...
"သက်ဇော်နိုင်၊ ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ ကိုယ့်ကို မစီစဉ်ချင်ပါနဲ့။ ကိုယ်က ခင်ဦးနွယ်လေ။ ကိုယ်တတ်နိုင် တာတွေပါ။ မြေလတ်ကို ရောက်ခဲ့တုန်းကလည်း ဘယ်သူ့ အကူအညီနဲ့မှ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာပဲ လာခဲ့တာ"

သက်ဇော်နိုင်ကလည်း နွယ့်ကို ခပ်တင်းတင်း လှမ်းကြည့်သည်။ နွယ်နှင့် သူ့အကြား ပွင့်ဟနေသော ထင်းရှူးသေတ္တာတစ်လုံးသာ ခြားလေ၏။

"ဟိုတုန်းကတော့ ဟုတ်တာပေါ့ မမနွယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ဆီက အကူအညီကို လက်ခံရမှာပဲ"

"ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ"

"မမနွယ် အကူအညီ မလိုအပ်ဘူးဆိုတာ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ကူညီပေး ချင်နေတယ်ဗျာ။ ဘာဖြစ်သေးလဲ။ ကျွန်တော် ခွင့်တင်မယ်။ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကို မြစ်ကြီးနား လိုက်ပို့ပေးဖို့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပေးပါလို့ ဆရာကြီးကို ပြောမယ်ဗျာ"

သူနှင့် နွယ် သဘောတူထားခဲ့ကြသည်။ သူ့ဆန္ဒတွေကို အချိန်တိုင်း ဖွင့်ဆို မနေဖို့။ သည်ကတည်းက သူ မျိုသိပ်ထားခဲ့ဟန် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သိပ်တော့မထူးပါ။ သူ့ရဲ့အကြည့်တွေ၊ အပြုအမူတွေက အစဉ် ပြဆို နေခဲ့တာပါ။ သည်ညမှာ သူ့ဆန္ဒကို ဆရာကြီး အမည်သုံးလို့ ခပ်တည်တည် သူပြောလေ၏။
သူ့စကားအတိုင်း ထင်းရှူးသေတ္တာ နှစ်လုံးကို ပစ္စည်းတွေ ထည့်သိုပေးကာ ထိုသေတ္တာကို သံကြိုး များဖြင့် ပတ်ချည်ပေးပြီးမှ နွယ့်ကို နှုတ်ဆက်၍ သက်ဇော်နိုင် ပြန်သွားခဲ့သည်။ သက်ဇော်နိုင်နှင့် မဖြစ်မနေ စကား ပြောရတော့ဖို့ ထိုညမှာပင် နွယ် စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။

ဆေးရုံက နွယ့်အခန်းထဲမှာပင် သက်ဇော်နိုင်ကို ပြောပြဖြစ်ခဲ့သည်။ နံနက် ၁၁-နာရီ ပြင်ပလူနာ ရှင်းသွားသည့် အချိန်မှာ နွယ်တို့ အနားရသည်။ မပြောခင်မှာ နွယ် သက်ဇော်နိုင်ကို ကော်ဖီတစ်ခွက် တိုက်လိုက်သေးလေသည်။

"သက်ဇော်နိုင်ကို ကိုယ်ကျေးဇူးတင်စကား မပြောရသေးဘူးကွာ။ သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ ကျေးဇူးတွေ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ရှိပါတယ်"

"မမနွယ်ကျေးဇူးတွေလည်း ရှိတာပါပဲ။ ဒါတွေက ပြောနေစရာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ"

ပထမတော့ သက်ဇော်နိုင် ရိုးသားစွာ ပြန်ပြောခဲ့သည်။ နွယ်က ပြုံးလျက် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ စကားဆက်ခဲ့သည်။

"မဟုတ်ဘူးလေ၊ ပြောရမှာပေါ့။ ကိုယ့် အလုပ်ခွင်ထဲမှာ မင်းရဲ့ အကူအညီသာ မပါခဲ့ရင် ကိုယ်ဒီလောက် မအောင်မြင်နိုင်ပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ အောင်မြင်မှုတွေဟာ မင်းရဲ့ပံ့ပိုးမှုနဲ့ မကင်းခဲ့တော့ ကိုယ် ကျေးဇူး သိတတ်ရမှာပဲ။ ပြီးတော့ စည်သူ၊ ညီသူကို မင်း စာသင်ပြပေးခဲ့တာတွေ ရှိသေးတယ်။ စာတင်မကပါဘူး။ သူတို့ အရွယ်အလိုက် သိသင့်တာ မှန်သမျှ သက်ဇော်နိုင် လမ်းညွှန်ပေးခဲ့တာ"

သက်ဇော်နိုင် ခေါင်းခါရမ်းလေသည်။ နွယ်က နွယ့်စကားကို အဖြတ်မခံခဲ့။

"ဘယ်တော့မှ မမေ့သင့်တဲ့ ကျေးဇူးကတော့ ပွဲခင်းထဲမှာ စည်သူတို့ကို လူသူမ်းတွေရဲ့ အန္တရာယ်ကနေ မင်း ကယ်ပေးခဲ့တာပဲလေ။ မင်းကျေးဇူးတွေကို ကိုယ်မမေ့သလို သူတို့ကိုလည်း မမေ့အောင် အမြဲပြောပြနေ ပါ့မယ်။ သူတို့ ညီအစ်ကိုကို မင်းကို ကန်တော့ဖို့ သက်သက် မြေလတ်ကို တစ်ရက်မှာ ကိုယ်လွှတ်လိုက် ရဦးမယ်။ အခုတော့ သူတို့မရှိလို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မကန်တော့နိုင်ပေမယ့် သူတို့ရဲ့ ကန်တော့ဖွယ် ပစ္စည်းလေးကိုတော့ မင်းလက်ခံပေးစေချင်ပါတယ် သက်ဇော်နိုင်"

နွယ် စားပွဲအံဆွဲထဲက အိတ်တစ်အိတ်ကို ထုတ်၍ စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေးခဲ့သည်။ ထိုအိတ်ထဲတွင် သက်ဇော်နိုင်အတွက် စည်သူ၊ ညီသူရဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းအဖြစ် ပုဆိုး၊ အင်္ကျီနှစ်စုံ ပါလေ၏။

သက်ဇော်နိုင် ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် မျက်နှာ ပျက်သွားခဲ့တာ နွယ် မြင်ရလေ၏။ သူ့မျက်နှာ ထိခိုက် နာကျင်နေခဲ့ကာ နှုတ်ခမ်းသားများပင် တုန်ယင်နေသလား ထင်ရသည်။ နွယ် သူ့ထံမှ အကြည့်လွှဲခဲ့ကာ စကား တဖြည်းဖြည်း ဆက်ခဲ့သည်။

"ကိုယ် ပြောင်းရတော့မယ်ဆိုတော့ သက်ဇော်နိုင်ကို ပြောစရာရှိတာတွေ ပြောသွားမှ ဖြစ်မှာပါ။ ပြောဖို့ ကြိုးစားဖူးပါတယ်။ သက်ဇော်နိုင်က လက်မခံခဲ့ဘူး။ ကိုယ် အလေးအနက် စဉ်းစားခဲ့တာပါ။ ကိုယ် ဘာအတွက် နောက်တစ်ကြိမ် လက်ထပ်သင့်သလဲ။ အားကိုးအားထား အဖြစ် ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်အတွက် မလိုအပ်ဘူး ထင်ပါတယ်။ ကိုယ် ဒီလောက် နှစ်အပိုင်းအခြား ရောက်အောင် တစ်ကိုယ်တည်း ရပ်တည်နိုင်ခဲ့တာ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်း၊

ဆာဂျင်ခင်ဦးနွယ် အဖြစ်နဲ့ပါ။ ဒါမှမဟုတ် အချစ်အတွက် လက်ထပ်ရမှာလား။ ပိုပြီး ဝေးလိမ့်မယ်။ ကိုယ်က အချစ်မျက်နှာတစ်ခုတည်း ကြည့်ပြီး လက်ထပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီ အချစ်နဲ့ပြီးတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိုလည်း ရှုံးခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းမလေ။ နောက်တစ်ကြိမ် အချစ်ဆိုတာအတွက် လက်ထပ် ရလောက်အောင် စိတ်ကူးမယဉ်နိုင်တော့ဘူး သက်ဇော်နိုင်။ အဲဒါ ကိုယ့်ရဲ့အဖြေပါပဲ။ မင်းရဲ့ ကိုယ့်အပေါ်မှာ အများကြီးရှိတဲ့ ကျေးဇူးတွေကိုမှ မထောက်ထားလို့တော့ မထင်လိုက်နဲ့နော်။ မင်းကျေးဇူး တွေကို သတိရနေ ပါ့မယ်။ မင်းကိုတော့ လက်ထပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး"

သူ့မျက်နှာ မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ နာကြည်းခြင်း၊ နာကျင်ခြင်းတို့ဖြင့် ဆို့နစ်ကြေကွဲလာနေခဲ့သည်။

မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့ခြင်း၏အရောင်ဖြင့် သူ့မျက်နှာ ဖွေးဖျော့သွားခဲ့သည်။

သူ နွယ် ထင်နေသကဲ့သို့ ခုန်ထပေါက်ကွဲ မလာခဲ့ပါ။ တုန်ယင်နေသော လက်များဖြင့် စက္ကူအိတ်ကို ဆွဲယူခဲ့သည်။ စိမ်းကားသော အကြည့်ဖြင့် နွယ့်ကို တစ်ချက်ကြည့်လျက် ...

"မမနွယ်ရဲ့အဖြေက ကျွန်တော့်အချစ်အတွက် သီးသန့် စဉ်းစားပေးတဲ့အဖြေ မဟုတ်ဘူး။ ပညာရှင် တစ်ယောက်လို အချစ်နဲ့ အိမ်ထောင်ရေး သုတေသနသဘောနဲ့ ထုတ်လိုက်တဲ့ အဖြေတစ်ခုပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဒီအဖြေကိုပဲ လက်ခံလိုက်ပါ့မယ် မမနွယ်။ ကျွန်တော် မမနွယ်ပေးခဲ့တဲ့ ကုထုံးနဲ့ အလုပ်တွေ အများကြီးလုပ်ရင်း ကျွန်တော့်ဒဏ်ရာကို ကုစားလိုက်ပါ့မယ်။ အဲဒီလို လုပ်နိုင်အောင် ခွဲစိတ်မှုတွေမှာ အရမ်း ကျွမ်းကျင်အောင် လေ့ကျင့်ပေးခဲ့တဲ့အတွက်၊ တစ်ခါ ကျွန်တော့်အသက်ကို ကယ်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူး အထူးတင်ပါတယ် မမနွယ်။ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်"

သူ ထရပ် နှုတ်ဆက်ကာ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ထွက်ခွာသွားခဲ့လေ၏။ သူ့ရဲ့ မမျှော်လင့်သော ကျေးဇူးစကားကို နာကျင်ထိခိုက်စွာ ခံစားရရင်း နွယ် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရလေ၏။

□□□

"ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် အတွက် ထိုက်ထိုက်တန်တန် နှုတ်ဆက်ပွဲလေး တစ်ခု ကျွန်တော် လုပ်ပေးချင်ပါတယ်။ လကုန်ရက် နယ်ဝန်ထမ်းတွေ လစာ ထုတ်လာတဲ့ အခါမှာ လူစုံစုံလင်လင်နဲ့ လုပ်ပေးချင်တယ်" ဦးအောင်မြင် ပြောခဲ့စဉ်က နွယ်က ငြင်းမိခဲ့သေး၏။

"ကျဉ်းကျဉ်းပဲ ကိုယ့်ဆေးရုံ ဝန်ထမ်းတွေ ကျေနပ်အောင် လုပ်လိုက်တာပေါ့ ဆရာ။ နယ်ဝန်ထမ်းတွေ လစာထဲက ထည့်ရမှာ ကျွန်မ အားနာပါတယ်"

"မဟုတ်ဘူး ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်။ ကျွန်တော် အကုန်အကျခံမှာပါ။ ဒီလောက် အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့သူ တစ်ယောက်ကို ဒီလောက်မှ ပြန်မချီးမြှင့်ရလို့ကတော့ဗျာ ..."

"ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်စကားတော့ မပြောခိုင်းဘူး ထင်ပါရဲ့နော်"

နွယ် ရယ်မောရင်း ဦးအောင်မြင် စေတနာကို လက်ခံရလေ၏။

မနက်ဖြန် တနင်္လာ လစာထုတ်ရက်ပေ။ တစ်မြို့နယ်လုံးက ဝန်ထမ်းတွေ စုံညီတက်ရောက်လာကြ မည်ပေ။

နွယ့်အခန်းဆီမှ လှမ်းမျှော်လျှင် လူနာစောင့်များ တည်းခိုရာ သွပ်မိုး၊ ပျဉ်ကာ အဆောင်တန်းလျား၏ အနောက်ဘက်မှာ ချက်ပြုတ်နေကြသော မမအေမီ ဦးဆောင်သည့် လူစုကို လှမ်းတွေ့နေရလေ၏။

တနင်္ဂနွေ ရုံးပိတ်ရက်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေ၍ ဝန်ထမ်းအများစု အားလပ်ကာ တပျော်တပါး ဝိုင်းဝန်းကူညီ ချက်ပြုတ် နေကြလေ၏။ နံနက်စာ ထမင်းကျွေးမည်တဲ့။ ဟင်း အစီအစဉ်တွေကလည်း ကောင်းလှလေ၏။ နံနက်ခင်းက နွယ် သူတို့ကြားတွင် ရှိနေခဲ့သည်။ ဆေးရုံ၏ ခန်းမဆောင်မှာတော့ အငယ်ထွေးနှင့် မြင့်၊ မစိမ်းညို တို့က ကူဖို့သွားသောအခါ ဘယ်သူက အဝင်မခံခဲ့ပေ။

"မမက ဘာမှ မလုပ်ရတဲ့ပွဲလေ"ဟု ပြန်တွန်းလွှတ်ကြလေ၏။

ခွဲစိတ်ကုသဆောင်က နွယ့်အခန်းလေးထဲသို့သာ နွယ် လာထိုင်နေမိခဲ့တော့သည်။

အခန်းလေးထဲတွင် တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။ နွယ် ထိုင်နေကျ ကြိမ်နောက်မှီခုံလေးရဲ့ လက်တန်းများမှာ လက်ဆီနှင့် ချောမွတ်နေခဲ့သည်။ ငါးနှစ်ကျော် နွယ်ထိုင်ခဲ့သည့် ထိုင်ခုံလေး။ ဖုန်တစ်စ မရှိ။ ပြောင်လက် နေသော ကျွန်းစားပွဲရဲ့ မျက်နှာပြင် တစ်ဝက်ကို စားပွဲတင် မှန်ချပ်ထူထူဖြင့် ခင်းထားခဲ့သည်။

ထိုမှန်ချပ်အောက်တွင် ပို့စ်ကတ်အဆင် အရောင်အသွေးစုံလေးများ ရှိလေသည်။ တိုင်းတစ်ခုတည်း လက်အောက်ရှိ မြို့နယ်ဝန်ထမ်းချင်း အမှတ်တရ ပေးပို့သော ပို့စ်ကတ်များလည်းပါကာ ရပ်ဝေးနယ်က လူတွေမှ သတိတရ ပေးပို့ခဲ့သောကတ်တွေလည်း ပါလေ၏။ မှန်ချပ်အောက် ပြည့်လုနီးပါး ပို့စ်ကတ်လေး တွေက များစွာ။

မှန်ချပ်ပြင်ပေါ် နွယ် လက်ညှိုးလေးဖြင့် လိုက်ရေးဆွဲနေခဲ့မိသည်။

ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ တနင့်နင့် ရှိလာခဲ့ရင်း နွယ် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေမိခဲ့သည်။ သံယောဇဉ် ကြိုးမျှင်လေးများရဲ့ ရစ်ပတ်တုံ့ဆွဲ နှောင်ဖွဲ့နေမှုကို မရုန်းသာ မလွန့်သာ နွယ် ခံနေခဲ့ရပြီကော။

နွယ် ဖြည်းလေးစွာ ထလျက် အခန်းလေးထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ နွယ်နှင့် နော်အေးမီ တစ်ခုစီ ကိုင်သော ခွဲစိတ်ခန်း သော့တွဲလေးကို ယူလာခဲ့သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ ဆေးရုံမှာ လူနာလည်း နည်းသည်။ သောကြာနေ့တွင် D.C များများပေးကာ ဆေးရုံ ခါးစမြဲမို့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေရက်များတွင် ဆေးရုံမဆင်းနိုင်သေးသည့် လူနာကလွဲလို့ လူနာနည်းပေ၏။

ခွဲစိတ်ခန်းနှင့် ခွဲစိတ်ကုသဆောင် စင်္ကြံအကွေ့လေးသို့ ရောက်ခဲ့သောအခါ သက်ဇော်နိုင်နှင့် ပထမဆုံး အကြိမ် တွေ့ခဲ့ကြသည့်အဖြစ်လေးကို သတိရမိလေ၏။

ထိုစဉ်က သူတစ်မ်းက နွယ့် ခွဲစိတ်ခန်းကို ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရသလားဟု နွယ် စိတ်ချဉ်စွာ သူ့ကို တင်းတင်းမာမာ ဆက်ဆံမိခဲ့သည်။ အခုတော့ ထိုသူစိမ်းက အလွန်ကျွမ်းကျင်စွာ ခွဲစိတ်ကုသနိုင်သူ ဆရာဝန် တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ကာ သူ့ကို ထရိန်နင်ပေးခဲ့သော ဆာဂျင်ကိုပါ ပြန်ပြီး ချစ်ခွင့်ပန်နိုင်လောက်အောင် ပညာတွေ စုံလင်သွားခဲ့ပြီ။ အချစ်နဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို သုတေသနသဘောနဲ့ အဖြေထုတ်တဲ့ ပညာရှင်ဟု နွယ့်ကို သူ စွပ်စွဲ တတ်ခဲ့လေပြီ။ နွယ့်ဘဝအတွက်သာ နွယ် စဉ်းစားခဲ့သည်ဟု သူ ဘာကြောင့် သေချာနေသလဲ။ သူ့ဘဝ တက်လမ်းရှင်းလင်းသာယာ ရှိစေချင်သည့် သူမစေတနာကိုရော သူ မစဉ်းစားမိတော့ပြီလား။ နွယ် သတိတရ မချိပြုံး ပြုံးမိရင်း ခွဲစိတ်ခန်းဆီ ကွေ့ဝင်ခဲ့သည်။

ခွဲစိတ်ခန်းမှာ သော့ဖွင့်ထားပြီးခဲ့သည်။ တံခါးကို စေ့ထားခဲ့လေသည်။ မမအေးမီ သူမရဲ့ မပြီးပြတ် သေးတဲ့ စတိုစာရင်းတွေ ဝင်လာလုပ်နေသလား။

နွယ် တံခါးကို ညင်သာစွာ တွန်းဖွင့်ဝင်ခဲ့သည်။ အဝတ်လဲခန်း၊ နားနေခန်းထဲတွင်လည်း မရှိ။ ခွဲစိတ်ခန်း အဝင်သော့ပါ ပွင့်နေတာ တွေ့ရသည်။ ခွဲစိတ်ခန်းတံခါးကို အသာအယာ တွန်းဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင် တံခါးဘက်ကို ကျောပေးကာ ထိုင်နေသူတစ်ဦးကို မြင်ရလေ၏။

သူက တီရှပ်အဖြူနှင့် ဒူဝါကြီးအဆင် ကချင်ပုဆိုးကို ဝတ်ဆင်ထားခဲ့ကာ ထိုအဝတ်ဆင်မျိုး ဝတ်ဆင်လျက် သူ့ကို နွယ် မကြာခဏ မြင်ဖူးခဲ့သည်။ ခွဲခန်းဝင်ဝတ်စုံဖြူ လက်ပြတ်အင်္ကျီ လည်ပင်းဗွီပုံ ကျယ်ကျယ်ကို အပေါ်မှ ဝတ်ရုံထားခဲ့သည်။ ခွဲစိတ်ခုတင် ခေါင်းရင်းကို စားပွဲလုပ်၍ မေ့ဆေးကြည့်ပေးသူ ထိုင်လေ့ရှိသော ထိုင်ခုံလေးမှာ သူ ထိုင်နေခဲ့သည်။

ခုတင်ပေါ်မှာ စာရင်းစာအုပ်များ ရှိနေသည်။ ကတ်ထူဖုံးစာအုပ်ရှည်တစ်အုပ်က ပွင့်လျက်သား။

ထိုစာအုပ်ပေါ်သို့ လက်နှစ်ဖက် ပိုက်တင်ကာ ထိုလက်ပေါ်မှာ မျက်နှာ မှောက်ထားလေသည်။ သက်ဇော်နိုင် စာရင်းတွေကို ကြည့်ရင်း ခေါင်းကိုက်သွားသလားဟု နွယ် ပြုံးမိကာ ခွဲစိတ်ခန်းထဲသို့ ညင်သာစွာ ဝင်လာခဲ့မိ လေ၏။

"သက်ဇော်နိုင် ဘာဖြစ်လို့လဲ"

သူ လန့်သွားသလို ဖျတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်ခဲ့သည်။ နွယ်သည်

ဝမ်းနည်းထိခိုက်နေသော သူ့ရုပ်သွင် ကို တွေ့ရကာ အံ့အားသင့်မိလေ၏။

နွယ့်ကို တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် သူ့ အထူးတလည် အံ့ဩဟန်မရှိ။ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့သော အကြည့်ဖြင့်သာ ကြည့်လျက် ...

"ဩော် ... မမနွယ်"ဟုသာ ဆိုခဲ့လေ၏။

နွယ် ထိုစာအုပ်ကို တွေ့ရသောအခါ နွယ် ထင်သလို ခွဲစိတ်ပစ္စည်းစာရင်း စာအုပ်တစ်အုပ် မဟုတ်ပေ။ နှစ်အလိုက် ခွဲစိတ်ကုသခဲ့သော လူနာမှတ်ပုံတင် စာအုပ်သာ ဖြစ်လေ၏။ ထိုစာရင်းများကို တခြားစာအုပ် တစ်အုပ်ထဲမှာ ကူးလက်စ။

နွယ် သူ့အပြုအမူကို နားမလည်စွာ ရှိနေဆဲ။ သူက နာကျင်ထိခိုက်သော အပြုံးဖြင့် ပြောပြခဲ့ လေသည်။

"ကျွန်တော်နဲ့ မမနွယ် တွဲပြီး ခွဲစိတ်ခဲ့ကြတဲ့ ကေ့(စ်)တွေထဲက ထူးခြားတဲ့ ကေ့(စ်)နဲ့ ပေးရှင့်တွေရဲ့ နာမည်ကို အမှတ်တရ ကျွန်တော် ရေးမှတ်သိမ်းထားချင်လို့ " နွယ့်ရင်ထဲမှာ ဆို့နင့်သွားမိခဲ့သည်
။

"စာရင်းတွေလည်း တော်တော်ပြီးပါပြီ။ မနက်ဖြန်တော့ အဆင်သင့်ဖြစ်မှာပါ"

"ရပါတယ်။ ဒေါက်တာ ရဲညွန့်သွင်လာမှ over ပေးရမှာပဲ။ အချိန်ရပါတယ်"

"မမနွယ် အခု အဲဒီစာရင်းတွေအတွက် လာတာ မဟုတ်ဘူးလား"

"ဟင့်အင်း"

နွယ့်ကို ဒီတော့မှ သက်ဇော်နိုင် အံ့အားသင့်သလို ကြည့်လေ၏။

"ကိုယ် သီရေတာကို လာကြည့်တာပါ"

သက်ဇော်နိုင် ဖြည်းညင်းစွာ နေရာက ထလေသည်။ သူ နွယ့်ရင်ထဲ လှုပ်ရှား ခံစားနေရသည်များကို နားလည်လာခဲ့ဟန်ဖြင့် ...

"ကျွန်တော် အပြင်ထွက်ပေးရမလား မမနွယ်"

"ရပါတယ်"

သက်ဇော်နိုင် ခင်ဦးနွယ်ကို ငေးကြည့် နေခဲ့သည်။ သူမ လှုပ်ရှားနေပုံများက စိတ်မှတ်မဲ့သလို ရှိနေ ခဲ့သည်။ သီရေတာ နံရံနှင့် ကပ်လျက် စင်ကလေးများကို လက်ဖြင့် တို့ထိဆွဲလာခဲ့သည်။

သီရေတာထဲမှာ သူမ မထိတွေ့ဖူးသည့် နေရာများ ကျန်ပါဦးမလား။ သီရေတာ သန့်ရှင်းရေးအတွက် နွယ်ကိုယ်တိုင် ထဘီတိုတိုဝတ်ကာ ဆပ်ပြာတွေ၊ ဖိနိုင်တွေ အမြှုပ် ဖွေးဖွေးထအောင် တံမြက်စည်းရှည် ကိုင်ကာ လှည်း ကူပေးခဲ့တဲ့ အကြိမ်တွေလည်း မနည်းတော့ဘူးလေ။ မျက်နှာကျက်ပဲ နွယ် မတို့ထိမိဘဲ ကျန်ကောင်း ကျန်မည်။ နွယ် ပြုံးလိုက်မိလျက် ...

"တစ်ခါတုန်းက တံတားပေါ်က လိမ့်ကျတဲ့ ပေးရှင့် တစ်ယောက် လက်ပြင်ထဲမှာ စိုက်ထားသလို သစ်သားချွန် တစ်ခု စူးဝင်သွားခဲ့တာ။ အဲဒါကို ထုတ်လည်း ထုတ်ယူရော Artery (သွေးလွှတ်ကြော) တစ်ခုက သွေးတွေ ပန်းထွက်ခဲ့တာ။ မျက်နှာကျက်တောင် စင်တယ်ကွာ။ ကိုယ်လည်း စမ်းလိုက်ရတာ ချွေးကို နစ်ရောပဲ။ အဲဒီတုန်းက သက်ဇော်နိုင် ရောက်ပြီလားဟင်"

"မရောက်သေးဘူး မမနွယ်"

"ဟုတ်တယ်လေ ... ကြုံကြုံနဲ့ပေါ့"

နွယ် ငြိမ်သက် စဉ်းစားသွားခဲ့ပြန်သည်။ စင်ကလေးပေါ်မှာ လက်ညှိုးလေးဖြင့် ပွတ်သပ်ဆွဲခဲ့ရင်း Instruments တွေ ထည့်သည့် Drum ကြီးများအနီးသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သိပ်မမိတော့ဘဲ အံချော်နေတဲ့ Sponge Forcep နှစ်ချောင်းရှိတာ ဘယ် Drum ထဲမှာပါလိမ့်။

ထိုညှပ်နှစ်ချောင်းကို `မထိနဲ့ မမိ´ဟု နွယ် အမည်ပေးထားကာ မမအေမီကို ထုတ်လိုက်ပါ။ မသုံး နဲ့တော့ ပြောလို့မရ။ `ရှားပါး ပစ္စည်း မမရဲ့´ဟု ဆိုကာ သူ့ညှပ်နှစ်ချောင်းကို အစဉ် ပွဲထုတ်တတ်လေ၏။ ကြာတော့ နွယ်က မထိနဲ့ မမိရဲ့အထာကို သိလာရသည်။ သို့ပေမယ့် ထိုညှပ်နှစ်ချောင်းက အထာမသိသော သက်ဇော်နိုင်နှင့် ဆရာယစ်တို့ကို ဒုက္ခပေးတတ်သေးဆဲ။

"ဆာဂျင်တောင် သုံးသေးတာ၊ ရှင်တို့က ဘာဂျီးများသလဲ"ဟုလည်း မမအေမီရဲ့ အကြိမ်းကို ခံကြရ သေးလေ၏။

"မထိနဲ့ မမိကိုတော့ မမအေမီဆီက ကိုယ် အလှူခံသွားရမလား မသိဘူး။ ဆရာယစ်နဲ့ မင်းကို ဆက်ပြီး ဒုက္ခ မပေးနိုင်အောင်လေ"

သူမ အတွေးတွေကို ပြောရင်း ပြုံးနေသော မမနွယ်ကို သက်ဇော်နိုင် ငေးနေမိခဲ့လေ၏။ မမနွယ်က အပြာနု တီရှပ်နှင့် အပြာနုခံ အရောင်လေးငါးမျိုးပါသော ပါတိတ်ဆင်ကို ဝတ်ဆင်ထားခဲ့သည်။ ခွဲစိတ်ခန်းဝင် အပေါ်ဝတ်ရုံ ဖြူဖြူပွပွအောက်မှာပင် သူမအလှမှာ ပျောက်ဆုံးခြင်းမရှိ။ သိမ်မွေ့ လျို့ဝှက်စွာ လှပလျက်။ သူမ မျက်နှာလေး ညိုးရိပ်သန်းနေခဲ့သည်ကို သက်ဇော်နိုင် စိတ်မကောင်းစွာ ငေးကြည့်နေမိခဲ့လေ၏။

သက်ဇော်နိုင် ရပ်နေသော ခွဲစိတ်ခုတင် အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ ခွဲစိတ်ခုတင်ကို သူမ လက်ကလေးဖြင့် ပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်ရင်း ...

"တစ်ခါတုန်းကတော့ APH (ကလေးမမွေးမီ သွေးလွန်ခြင်း)နဲ့ သွေးတွေ ဒလဟောဆင်းနေတဲ့ ရွာက မွေးလူနာ တစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့တယ်။ ကိုယ်တို့ သူ့ကို ချက်ချင်း သွေးတွေသွင်းပြီး ခွဲကြတယ်။ သိပ်နှမြောဖို့ ကောင်းတာပဲ သက်ဇော်နိုင်။ ဝမ်းနည်းစရာလည်း ကောင်းတယ်။ ခွဲစိတ်လို့ မပြီးခင်မှာ ဒီခုတင်ပေါ်မှာပဲ ဆုံးသွားခဲ့တယ်လေ။ ကိုယ်လည်း တစ်ပတ်လောက် ထမင်း မကြည့်ချင်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့တယ်"

သက်ဇော်နိုင် မမနွယ်ကို ကြင်နာစွာ ကြည့်ငေးရင်း ...

"ကျွန်တော့်တုန်းကတော့ ကံကောင်းခဲ့တယ်။ ဦးမြမောင် ကေ့(စ်)မှာ ကျွန်တော် ခံစားနေရတော့ မမနွယ် ကျွန်တော့်ကို နှစ်သိမ့်အားပေးခဲ့တာ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ပါဘူး"

မမနွယ်က သူ့ကို အဝေးက လှမ်းမြင်နေရသလို ခပ်ရေးရေးကြည့်ကာ ...

"အဲဒီ ဦးမြမောင်ရဲ့ တိုင်စာ ကိစ္စကြောင့် ကိုယ်ပြောင်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာလို့ အားလုံးက ထင်ကြတယ်။ ဦးမြမောင်ကို ဘယ်လောက် ကောင်းစေချင်လို့ ကိုယ်တို့ ကြိုးစား ခဲ့စိတ်ကြတယ်။ ခွဲစိတ်ပြီးတော့ ဘယ်လို စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သိနေတာပဲ။ ကိုယ်တို့ ဘာမှ ထိခိုက်စရာ မရှိပါဘူး။ ဒီကိစ္စနဲ့ ကိုယ်မြေလတ်က ပြောင်းပြေးတာ မဟုတ်ရပါဘူးကွာ"

သက်ဇော်နိုင်က သူမအတွေးများကို နားလည် တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်ပေးနေခဲ့မိသည်။ မမနွယ် ဝမ်းနည်း ထိခိုက် ခံစားသည်ကို မြင်ရတာ သူ့ကိုလည်း တမြေ့မြေ့ ထိခိုက်ခံစားမိ လာစေခဲ့လေသည်။

"ကိုယ် မြေလတ်က ပြောင်းချင်တဲ့ အခါတွေ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ မောင်မောင်အေးနဲ့ ကြူကြူတို့ ပြောင်းပြီးတော့ ဆရာယဉ်မျိုးနဲ့ မူယာတို့ ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအပြောင်းအလဲမှာ အလုပ်ခွင်ထဲက အဆင် မပြေတာလေးတွေကြောင့် ကိုယ်ပြောင်းချင်စိတ် ပေါ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်တွေကိုလည်း ကိုယ် ကျော်လွှန်နိုင်ခဲ့တာပါပဲ။ ပြန် တွေးကြည့်တော့လည်း အသေးအဖွဲလေးတွေပါပဲနော်။ ဘာမှ မခံမရပ် နိုင်စရာ မရှိပါဘူး"

သူမ တစ်ခုခုကို သတိရသလို ဖြည်းဖြည်းသာသာ ရယ်မောသည်။

"တွေးကြည့်ရင် ရယ်စရာ ကောင်းတာက ဆရာယစ်နဲ့ ကိုယ်ပဲ။ သူ ရောက်စမှာ လုံးဝအဆင်မပြေဘူး။ သူက ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး။ လောကကြီးထဲမှာ မိန်းမတွေရှိတာကို မကျေနပ်နေသလိုပဲ။ အဲဒီအချိန် တုန်းက လည်း လုပ်ရကိုင်ရတာ အဆင်မပြေလို့ ကိုယ်ပြောင်းချင် မိခဲ့ပါသေးတယ်။ အခုဆိုရင် ဆရာယစ်နဲ့ ကိုယ် ခင်မင်လာခဲ့ကြတော့ အရင်က မသင့်မြတ်ခဲ့တာတွေ ရယ်စရာ ကောင်းနေတော့တယ်။ နောင်တရဖို့လည်း ကောင်းတယ်နော်"

သက်ဇော်နိုင်က သူ ဝင်ထိုင်ခဲ့သော ထိုင်ခုံလေးကို ထိုးပေးခဲ့တော့ မမနွယ်က စိတ်မှတ်မဲ့လို ဝင်ထိုင် ခဲ့သည်။ မမနွယ်ကို စိတ်ပြောင်းလဲ သက်သာရာရစေချင်စွာ ...

"ကျွန်တော် ရောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကြောင့် မမနွယ် အလုပ်ခွင်မှာ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ခဲ့ရဘူး မဟုတ်လားဟင်"ဟု ရယ်ရယ်မောမော မေးမိလေ၏။ နွယ်က သက်ဇော်နိုင်သို့ မော်ကြည့်ကာ ...

"အားလုံးထဲမှာ မင်းအတွက်ကြောင့် ကိုယ် အထိခိုက်ရဆုံးပဲပေါ့"
အပြုံးညင်သာဖြင့် ပြောခဲ့လေ၏။

သက်ဇော်နိုင်က မမနွယ်ကို သူ ဇွတ် ချဉ်းကပ်မိခဲ့သည့် နေ့ရက်များအတွက် တောင်းပန်ဖို့ပြင်ဆဲ။ မမနွယ်က သူမအသံတိုးတိုးလေးဖြင့် စကားဆက်ပြောသွားခဲ့လေ၏။

"မင်းဒဏ်ရာကို ခွဲစိတ်ခဲ့ရတဲ့ ညမှာ ကိုယ် ဘယ်လောက် တုန်လှုပ်နေခဲ့တယ်ဆိုတာ ကိုယ် တစ်ယောက် သာ အသိဆုံးပါပဲ သက်ဇော်နိုင်။ မင်းသာ တစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့ရင် ကိုယ်တစ်သက် ဓားကိုင် ဖြစ်တော့မယ် မထင်ဘူး။ မင်းကို ခွဲစိတ်နေရင်း ကိုယ့် နှလုံးခုန်သံ ကိုယ်ပြန်ကြားနေခဲ့ရတယ်။ လက်တွေနဲ့ အလုပ်လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့် နှလုံးသားနဲ့ အလုပ်လုပ် နေရသလိုပဲ။ သီရေတာက ထွက်တော့ ကိုယ် ယိုင်နဲ့နေခဲ့ပြီ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်နားလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ မင်း ပြန်မနိုးတော့မှာ စိုးလို့ မင်းခုတင်ဘေးမှာ ထိုင်စောင့်နေမိခဲ့တယ်။ ကိုယ်စောင့်နေရင် ဘယ်လောက်ပဲ အခြေအနေ ဆိုးဆိုး မင်း နိုးကို နိုးလာတော့မယ့်အတိုင်းပါပဲ"

ခင်ဦးနွယ် ဖြည်းဖြည်း နူးညံ့စွာပြုံးခဲ့သည်။

"ကိုယ် မျှော်လင့်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ မင်း နိုးလာခဲ့တယ်။ မင်းမျက်လုံးတွေ မဖွင့်နိုင်ခင် ပထမဆုံး ညည်းလိုက်တဲ့ နာမည်က ကိုယ့်နာမည်ပဲလေ"

သက်ဇော်နိုင် မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်မိလေ၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းများက ပြုံးနေလျက်က သူ့ရင် ထဲမှာ ထိခိုက် ကြေကွဲနေခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုစိတ်ရိုင်းနဲ့များ ကျွန်တော့်အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူး တင်ပါတယ်လို့ ခါးသက်သက်လေသံနဲ့ ပြောခဲ့မိပါလိမ့် မမနွယ်ရယ် ...။

နွယ် အိပ်မက်ထဲမှာ မျောပါနေသလို အဖြစ်မှ ပြန်နိုးလာခဲ့သည်။ သတိဝင်စွာ မော်ကြည့်မိတော့ မျက်လုံးများ မှိတ်ထားပြီး ခွဲစိတ်ခုတင်သို့ လှမ်းမှီလိုက်သော သက်ဇော်နိုင်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူ့ကို အသာအယာနှိုးသလို ...

"ကိုယ်တို့ နားနေခန်းထဲ သွားထိုင်ရအောင်"

နွယ် ပြောခဲ့ရင်း နားခန်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ နွယ်က ကြွန္မြဲဆောင်လိုက်နိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေမယ့် သက်ဇော်နိုင်မှာ ဝမ်းနည်းထိခိုက်စွာ တိတ်ဆိတ်နေမြဲ ဖြစ်လေ၏။

"ဘဝတူ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို အရေးပေါ် ကိုယ်ခွဲစိတ်ပေးရမယ် ဆိုရင်တောင် တုန်လှုပ်မိမှာပဲ။ သက်ဇော်နိုင်က ကိုယ်တို့ဆေးရုံက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် A.S တစ်ယောက်လေ။ ကိုယ့်ဆေးရုံက A.S တစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာကို ကိုယ် သိပ်စိုးရိမ်ခဲ့ရတာပေါ့"

သက်ဇော်နိုင်က ဒူးပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက် ထောက်ကာ လက်ဖဝါးများထဲမှာ မျက်နှာကို မြှုပ်နှံထားခဲ့ လေ၏။ လက်များကို ဖယ်လိုက်သောအခါ သူ့မျက်နှာမှာ နာကျင်ကြေကွဲရိပ်များ ရှိဆဲပေမယ့် မျက်လုံးများ ကြည်လင် စိုလက်ကာ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးခဲ့သည်။ သူ နွယ့်ကို မကြည့်ဘဲ စကားတိုးတိုးပြောခဲ့လေ၏။

"ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်မိခဲ့တယ် မမနွယ်"

"ဟုတ်တာပေါ့။ သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ ဦးလေးကြီးလည်း မရှိဘူး။ အဖေနဲ့ ညီမလေးကလည်း အဝေးမှာ ဆိုတော့လေ"

သက်ဇော်နိုင် ခေါင်းရမ်းခါသည်။

"မဟုတ်ဘူး မမနွယ်။ အဲဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး"

သူ့နှုတ်ခမ်းများက ပြုံးလျက်ဖြင့် သူ တိုးတိုးဆက်ပြောခဲ့ပေ၏။

"ကျွန်တော် Stab Wound ရပြီး လဲကျသွားတော့ စည်သူက ကျွန်တော့်ကို အတင်းပွေ့ထားခဲ့တာ မမနွယ်။ ကြက်ခြေနီလေးတွေ ရောက်လာပေမယ့် နောက်ကျနေတယ်။ ကျွန်တော် ခိုင်းသလို စည်သူက သတ္တိ ကောင်းကောင်းနဲ့ လုပ်ပေးခဲ့တာ။ အဲဒီအနားမှာရှိတဲ့ ဆိုင်က မျက်နှာသုတ်ပဝါ တစ်ထည်နဲ့ ကျွန်တော့် ဒဏ်ရာကို အုပ်ပြီး စည်သူ့ကို ကြိုးတစ်ချောင်းနဲ့ စည်းခိုင်းခဲ့တယ်။ ညီသူလေးကတော့ အရမ်းတုန်လှုပ် နေရှာတယ်။ ကျွန်တော် ကားပေါ်ရောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်တော်နဲ့ အနီးဆုံးမှာ နေကြတယ်။ ညီသူက ကျွန်တော် ငြိမ်မှိန်းနေတာကို ဦးကို မေမေက ကုပေးမှာဆိုပြီး တစ်ချိန်လုံး လှုပ်နိုးခေါ်လာတယ်။ ကျွန်တော်က `ညီသူ၊ ဦး သွေးတွေ သိပ်ထွက်ကုန်လိမ့်မယ်။ ဦးကို မလှုပ်နဲ့´ ဆိုတော့ ညီသူလေး တအီအီနဲ့ ငိုလိုက်တာ မမနွယ် ရယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီအချိန်မှာသာ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင် စည်သူနဲ့ ညီသူရဲ့ မျက်စိအောက် မှာလေ။ သူတို့ တစ်သက်လုံး ဒီအဖြစ်ကို မြင်ယောင်နေတော့မယ်။ Psychological Trauma (စိတ်ဒဏ်ရာ) ရသွားတော့မှာပေါ့ မမနွယ်။ သူတို့မျက်စိအောက်မှာ ကျွန်တော် Expired ဖြစ်သွားမှာ သိပ်စိုးရိမ်ခဲ့တယ်။ သူတို့ စိတ်ပူမှာစိုးလို့ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ရှော့ခ်နဲ့ သတိလစ်မသွားအောင် သတိထားခဲ့ရတယ်"

နွယ် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေမိခဲ့လေ၏။ နွယ့်ပါးပြင်တွင် မျက်ရည်များ သွယ်စီးကျလျက်။ ဟန်ဆောင် ဖုံးကွယ်ထားဖို့လည်း နွယ် သတိ မရမိခဲ့တော့။ လည်တိုင်ဂျသို့ တက်ခုန်လာလေ့ရှိသော နှလုံးအိမ်က အတောင်လေး တစ်စုံ ရရှိကာ ပျံသန်းစွင့်စွင့် လွတ်မြောက်သွားခဲ့ပြီ။

နွယ် အချုပ်ထိန်းမဲ့ တစ်ချက် ရှိုက်ငင်သွားမိသည်တွင် သူ နွယ့်ကို သတိထားမိခဲ့ကာ ...

"ဟာ၊ မမနွယ် ငိုနေတယ်"

သူ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ပျာသွားခဲ့သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့မှာ လက်ကိုင်ပဝါ ပါခဲ့ဟန်မတူ။ နွယ် ခေါင်းငုံ့ကာ ပါးပြင်မှာ လက်တင်လို့ ပွတ်သုတ်မိလေ၏။

နွယ် ခေါင်းငုံ့ထားမိဆဲ ...

"မမနွယ် စည်သူနဲ့ ညီသူကို သတိရသွားလို့လားဟင်" နွယ် ခေါင်းခါသည် ဆိုရုံလေး ခါလိုက်မိခဲ့သည်။

"ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်"

သည်ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ ရပ်တည်ရာ တစ်နေရာလေးမျှ မရှိအောင် ခိုကိုးရာမဲ့နေသူ တစ်ယောက်လို ခင်ဦးနွယ် သူ့ကို မော့ကြည့် မိခဲ့သည်။ သူ့ရဲ့မျက်နှာက ကြင်နာခြင်းဖြင့် နူးညံ့နေခဲ့သည်။ သူ့အကြည့်က ချော့မော့ နေခဲ့ကာ သူ့နှုတ်ခမ်းများ၏ အပြုံးတွင် နားလည်မှုတွေ ပါဝင်နေခဲ့လေ၏။

တစ်ခါတုန်းကတော့ ခင်ဦးနွယ်ဘဝတွင် ယောကျ်ား တစ်ယောက်ကို

ချစ်သူအဖြစ် ဘယ်တော့မှ ထပ်ပြီး မလိုအပ်တော့ဘူးဟု ထင်မိခဲ့ဖူးသည်။ ထင်ခဲ့မိတာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ မလိုအပ် စေရတော့ဘူးဟု သန္နိဋ္ဌာန် တစ်ခုလို တိတ်တဆိတ် ဘယ်သူမှ မသိအောင် ချမှတ်ခဲ့ဖူးတာ ဖြစ်လေ၏။ ထိုသန္နိဋ္ဌာန်က တစ်ဖက်၊ ဖြစ်ခဲ့သမျှ အတွက် ယောက်ျားတွေကို နွယ် နာကြည်း မုန်းတီးချင်လျက် ယောက်ျားသားများပင် ဖြစ်သော သားတွေအပေါ် နားလည်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရသည်က တစ်ဖက် ဖြစ်လေ၏။

ချောက်နှင့် တောင်ခါးပန်းကြားက ဘောင်ကျဉ်းကျဉ်း လမ်းကလေးမှာ လျှောက်ခဲ့ရင်း နွယ့်ကိုယ်နွယ် အလုပ်တွေဖြင့် ချုပ်နှောင်ထားခဲ့သည်။ သည်လိုနှင့် နွယ်စောင့်စားနေခဲ့သော အသက် လေးဆယ့်ငါး၊ ငါးဆယ် အရွယ်သို့ ရောက်ခဲ့ကာ ဘဝမှာ လွတ်လပ်စွာ၊ အန္တရာယ် ကင်းစွာ၊ အကျိုးရှိစွာ ဆက်လက်နေထိုင်သွား နိုင်ဖို့ မျှော်လင့်ခဲ့မိလေ၏။

ထိုမျှော်လင့်ချက်နှင့်အတူ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မာန၊ အတ္တ၊ သိက္ခါတို့ အေးစက် မာကျောနေခဲ့သော ရေခဲတောင်များ နွေအရောက်မှာ အရည်ပျော်ဆင်းသလို ပဲ့ကြွေဆင်းခဲ့ရပြီ ဖြစ်လေ၏။ သူသာလေ နွယ့်ဘဝရဲ့ နေရောင်ခြည်ပါပဲ။

"ပြောပါဦး မမနွယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်"

သူ့မျက်နှာက မယုံမရဲ အရိပ်တစ်ခုဖြင့် ပြုံးမလို၊ တည်မလို။ သူ့အသံက အလွန်နူးညံ့တိုးလျစွာ ချောမော့ နေခဲ့လေ၏။ သူ့အကြည့်တို့က ကြင်နာစွာ ဖေးမလျက်။ နွယ်စကားပြောခဲ့သောအခါ သူ့အမေးကို ဖြေတာ မဟုတ်ဘဲ နွယ်ပြောချင်တာကိုသာ စိတ်မချင့်မရဲ ပြောမိတာ ဖြစ်လေ၏။

"နွယ်လေ သိပ်ပျော့ညံ့တာပဲနော်။ နောက်တစ်ပတ်ဆိုရင် နွယ် မြေလတ်က အပြီးအပိုင် ပြောင်းသွားရ တော့မှာ။ သက်ဇော်နိုင်နဲ့ တစ်ယောက် တစ်မြို့စီ ဝေးကွာသွားကြတော့မှာပဲ။ မင်းလည်း ဖြည်းဖြည်းချင်းတော့ စိတ် အနည်ထိုင် သွားလိမ့်မယ်။ နွယ်လည်း ကြိုးစား ထိန်းချုပ်ရင်း ဒီအချိန်တွေကို နွယ် ကျော်လွှန်သွားနိုင် တော့မယ့် ဆဲဆဲပါ။ ဘာဖြစ်လို့များ သက်ဇော်နိုင်ကို နွယ် အထင်ကြီးမိတဲ့ မင်းရဲ့ စိတ်ထားကောင်းလေးနဲ့ အတူတူ ချစ်နေခဲ့မိတာကို ဆက်ပြီး မျိုသိပ်မထားနိုင်ရတော့တာလဲ မသိဘူးနော်"

"နွယ်"

သူ့မျက်နှာ ကြည်စင် ဝင်းပစွာ ဝမ်းပန်းတသာ ခေါင်းမော်လို့ နွယ့်အမည်ကို တ,ခဲ့သည်။ နွယ့်အနီးသို့ ရုတ်ခြည်းပင် သူ ရောက်လာခဲ့သည်။ နွယ် သူ့ကို အရှုံးပေးသော နူးနူးညံ့ညံ့ အပြုံးလေးဖြင့် မော်ကြည့်မိ လေ၏။ မြတ်နိုးချစ်ရိပ်ဖြင့် နူးညံ့စိုလက်သော သူ့မျက်လုံးထဲက အပြုံးကို ဘယ်တော့မှ ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ သလို မြင်ရသည်။ သူ ကမ်းပေးလာသော လက်ထဲသို့ နွယ် လက်လှမ်းလင့်မိစဉ် သူမ လက်ကလေးကို မြဲမြံစွာဆုပ်ကိုင် အသာအယာ ထစေခဲ့သည်။ နွယ်တို့ မျက်လုံးချင်း မခွာမိကြ။

နောက်တစ်ခဏတွင် နွယ့်ကို သူ ပိုင်စိုးစွာ ပွေ့ဖက်ယူခဲ့ကာ ရင်ခွင်ကျယ်မှာ ခေါင်းတင်မှေးမှိ စေလျက် ...

"နွယ် ဒီလို ပြောင်းသွားလည်း ကျွန်တော်က လွယ်လွယ်နဲ့ လက်လျှော့မှာ

မဟုတ်ဘူးလေ။ နွယ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကြားမှာ မေ့ပျောက်မရနိုင်တဲ့ အဖြစ်တွေ ရှိခဲ့တာ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုမေ့နိုင်မှာလဲ။ နွယ် တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော့်ကို လက်ခံလာဖို့ ကျွန်တော်ကလည်း ကြိုးစားနေမှာဆိုတော့ နွယ်ထင်ထားသလို စိတ်အနည်ထိုင်သွားဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

နွယ် မျက်လုံးများကို မှေးမှိတ်ထားမိရင်း ...

“ဒီအတွက် နွယ့်ကို တစ်ယောက်ယောက်က ခွင့်လွှတ်ပြီး နားလည်ပေးခဲ့ရင် ကောင်းမှာပါပဲနော်”ဟု ကြုံရာမရသလို ညည်းမိသောအခါ၊ သူက ...

“မောင် နားလည်မှာပေါ့ နွယ်ရယ်။ နွယ့်ကို အမြဲခွင့်လွှတ်ပြီး မောင် နားလည်ပေးနေမှာပါ” နွယ့်နားထဲသို့ကပ်၍ တိုးတိုးလေး ပြောခဲ့လေ၏။

□□□

ဦးအောင်မြင်က သူ့ရုံးခန်းလေးထဲ စောစီးစွာ ရောက်နေခဲ့သည်။

ညက ဒေါက်တာ ရဲညွှန့်သွင်ထံမှ ဖုန်းအဆက်အသွယ် ရခဲ့သည်။ လာမည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ မြေလတ်သို့ ရထားဖြင့် လာခဲ့ပါမည်။ ဆရာကြီးမှ သူနှင့် မိသားစုကို ဘူတာမှာ လာကြိုပေးဖို့ စီစဉ်ပေးနိုင်ပါမလားဟု ယဉ်ကျေးစွာ သူလိုချင်တာကို ပြောခဲ့လေ၏။ ဦးအောင်မြင်က စိတ်ချပါဆရာ။ ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးပါ့မယ်´ဟု ဖုန်းထဲမှာ ပြန်ပြောခဲ့သည်။ ဆေးရုံနေအိမ်ကိစ္စကို မေးမြန်းသည်။ ဆေးရုံနေအိမ် အသင့်ရှိပါတယ်။ လက်ရှိ ဆာဂျင်က အလုပ် လွှဲပြောင်းပေးဖို့ စောင့်နေပါတယ်ဟု သူပြန်ဖြေခဲ့၏။ သူနှင့် လဲရမည့် ဒေါက်တာခင်ဦးနွယ်ရဲ့ ဆေးခန်းကိုပါ သူဆက်ဖွင့်မှာ ဖြစ်ကြောင်း ဆရာမှ ပြောထားပေးပါ။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကို နှုတ်ဆက်ပွဲကော ပြုလုပ်ပြီးပါပြီလား မေးသောအခါ ဦးအောင်မြင်က မနက်မှာ ပြုလုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားကြောင်းပြောတော့၊ နောက်ကျ သွားတာ ဆောရီးပါ။ ဆရာတို့ ကျွန်တော့်အတွက် ကြိုဆိုပွဲ သက်သက် လုပ်နေရတော့မှာပေါ့ဟု တည်ငြိမ် ပါးနပ်သော အသံရှင်က ဆိုလေ၏။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် ရောက်ခဲ့စဉ်က ကြိုဆိုပွဲ မရှိခဲ့သည်ကို သတိရမိရင်း ပင့်သက် ရှိုက်မိကာ ...

"ဆရာ လာသာလာခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ အားလုံးအဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးပါမယ်"ဟု ပြောဆိုခဲ့ရသည်။

ထိုသတင်း ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်သို့ ပြောပြရမည်ပေ။ ဒေါက်တာရဲညွှန့်သွင် ရောက်ခဲ့လျှင် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် နောက်တစ်ရက် သို့မဟုတ် နှစ်ရက်မှာ မြေလတ်မှ ထွက်ခွာရပေမည်။ နံနက် ၁ဝ-နာရီတွင် နှုတ်ဆက်ပွဲ ရှိသည်။ ထိုပွဲကျမှပင် ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်နှင့် ဆုံတွေ့ပြောပြရတော့မည်ပေ။

ဦးအောင်မြင်က တွေးနေဆဲ ဆင်နားရွက်တံခါးက ပွင့်လာခဲ့သည်။ ခင်ဦးနွယ်နှင့် သက်ဇော်နိုင်တို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

"ဂွတ်မောနင်း ဆရာ"

ခင်ဦးနွယ်က သူ့ကို ပြုံးနှုတ်ဆက်ခဲ့လေ၏။ သူမမှာ သူမ ဝတ်ဆင်ဖူးသော ခရမ်းပြာခံ အနက်ရောင် ရခိုင်ချိတ် စိပ်စိပ်လေးများနှင့် ချည်ဇာပွင့်ဖြူ အင်္ကျီလက်စကကို ဝတ်ဆင်ထားခဲ့ကာ သည်အဆင်အပြင်က သူမကို သွယ်နွဲ့ ယဉ်ကျေးလှပစေမြဲ ဖြစ်လေ၏။ သက်ဇော်နိုင်ကလည်း သူဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော အဆင်အပြင် ဖြစ်သည့် လည်ကတုံး ရှပ်လက်တိုဖြူပွပွနှင့် စိမ်းပြာအနက်ဖောက်ဆင် ပိုးတွဲပုဆိုးကိုပဲ ဝတ်ဆင်ထားခဲ့လေ၏။

သို့ပေမယ့် သူတို့နှစ်ဦးမှာ တစ်ခုခု ထူးခြားနေသလို ဦးအောင်မြင် ထင်မိလေ၏။ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်က သည်နေ့မှာ ပိုယဉ်နေခဲ့ကာ သက်ဇော်နိုင်က ပိုတည်ကြည် နေခဲ့သည်။ သူတို့ရဲ့ မျက်နှာများကတော့ ဆင်တူ လှစွာ နူးညံ့နေကြလေ၏။

"လာ ... ထိုင်ပါ ဆရာတို့။ အခုပဲ ကျွန်တော်လည်း ဒေါ်ခင်ဦးနွယ် အလုပ်ကိစ္စကို စဉ်းစားနေတာ။ ညက ဒေါက်တာရဲညွှန့်သွင်နဲ့ ဖုန်းထဲမှာ စကားပြောလိုက်ရတယ်"

ထို့နောက် သူတို့ပြောဆိုကြသည့် အကြောင်းအရာများကို ဦးအောင်မြင်က ပြန်လည်ပြောပြခဲ့လေသည်။

ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ရဲ့ မြေလတ်ဆေးရုံ သက်တမ်း တစ်လျှောက်မှာ ဦးအောင်မြင် သူမထံမှ အကြံဉာဏ် ရယူခဲ့သည်များ ရှိလေ၏။ ဥပမာ အရေးပေါ် အသည်းအသန်ခန်း အလှူရှင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့၍ တည်ဆောက်ဖို့ နေရာရွေးသည့် ကိစ္စ။ သူမက ကျိုးကြောင်းပြလျက် ဆေးရုံကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့နှင့် အလှူရှင်တို့က ရွေးချယ်သော (ဦးအောင်မြင် ကိုယ်တိုင်ပင် သဘောမကျသော်လည်း လက်ခံရတော့မလို ရှိနေသော) နေရာထက် ယခုနေရာကို အကြံပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ သူမ ရွေးချယ်ပေးခဲ့သော နေရာမှာ ဆောက်လုပ်အသုံးပြုနေခဲ့တာ သုံးနှစ်ကျော် ခဲ့ပြီ။ သူ့ထက် အဆင်ပြေတဲ့ နေရာ ရှာမတွေ့နိုင်တာ သုံးရင်းက သိလာရပြီ ဖြစ်လေ၏။ အလှူရှင်လည်း ကျေနပ် ခဲ့သည်။ ယခုထက်တိုင် မြေလတ်ဆေးရုံရဲ့ အထွေထွေ အလှူရှင်တစ်ဦးအဖြစ် ခံယူနေသေးဆဲ။

ထိုကဲ့သို့ အတွေးအခေါ်ကောင်းကာ အလုပ်ကို အမြဲ စိတ်ဝင်တစားရှိသော ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်။ သူ့စကားများ တွင်ပင် စိတ်မဝင်စားသလို ရှိနေခဲ့တာ ဦးအောင်မြင်အတွက် ထူးခြားနေခဲ့သည်။

ပြောင်းရွှေ့ရမှာမို့ သူမ စိတ်ထွေပြားနေပုံလည်း မဟုတ်ပြန်။ သူမမှာ အာရုံတစ်ခုခုတွင် စွဲလမ်း ကပ်ငြိနေသလို ရှိလေ၏။ ဦးအောင်မြင်၏အတွေးကို ကြားလိုက်သလိုဖြင့် ...

"ကျွန်မ ဆရာ့ကို ကန်တော့မလို့ပါ" ဟု ပြုံးလဲ့လဲ့ ဆိုလေ၏။

"ဪ ... ရပါတယ်ကွာ"

သက်ဇော်နိုင်က စက္ကူအိတ် တစ်အိတ် ခင်ဦးနွယ်သို့ ကမ်းပေးခဲ့သည်။ ထိုအိတ်မှာ စာရင်းစာအုပ် အချို့ နှင့်အတူ ရောပိုက်ထားသော သက်ဇော်နိုင်လက်ထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ရှိနေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ခင်ဦးနွယ်က ထိုအိတ်လေးကို ဦးအောင်မြင်၏ရှေ့ စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ဆေးရုံ တမံသလင်းပေါ်မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်ချခဲ့လေ၏။

"စိတ်မှန်းလိုက်ရင် ပြီးတာပါပဲဗျာ။ မကန်တော့ပါနဲ့"

သူက တားမိဆဲ သက်ဇော်နိုင်ကပါ လိုက်ထိုင်ချလိုက်သောအခါ ဦးအောင်မြင် မျက်ခုံးများ မြှင့်လိုက် မိခဲ့တော့ လေ၏။

သူတို့နှစ်ဦးက ဦးအောင်မြင်ကို ကန်တော့ကြလေ၏။ ဦးအောင်မြင် ဆုတွေ သူတတ်သလောက် ပြန်ပေးရင်း သူ့မျက်နှာ တဖြည်းဖြည်းပြုံးလာခဲ့သည်။

"ကဲ ... ထိုင်ကြပါဗျာ။ ထိုင်ခုံမှာ ပြန်ထိုင်ကြပါဦး။ သက်ဇော်နိုင်ကရော ဘယ်ပြောင်းမှာမို့လဲ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ရဲ့ ညီမလေး တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ဆုံးရှုံးရလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားတာ၊ ညီလေး တစ်ယောက်ပါ ထပ်ပြီး

ဆုံးရှုံးရဦးမှာလားဗျာ"

"ကျွန်တော် ခွင့်ယူပြီး မမနွယ်ကို မြစ်ကြီးနား လိုက်ပို့မလို့ပါ"

နားရွက်များ နီမြန်းလျက် အနည်းငယ် ရှက်အမ်းဟန်ဖြင့် ပြောခဲ့သော ဆရာဝန်လေးသို့ ဆရာ ဦးအောင်မြင်က မျက်နှာပြုံးပြုံးကြီးဖြင့် ...

"ခွင့်ပေးရမယ့် ကိစ္စအတွက် ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်းလို့ ဆရာပြောလို့ရမလား သက်ဇော်နိုင်"

"ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာကြီး"

သက်ဇော်နိုင်က လှိုက်လှဲပြုံးရယ် လက်ခံလေသည်။

ဆာဂျင်အသစ် ရောက်လာမယ့် ကိစ္စ၊ ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်အတွက် နှုတ်ဆက်ခွဲခွာ စကားပြောပေးရဖို့ ကိစ္စတွေ ကိုပင် မေ့ကာ ဦးအောင်မြင် ဝမ်းသာရွှင်ပျလာခဲ့သည်။ ခင်ဦးနွယ် ခေါင်းငုံ့ပြုံးနေကာ သက်ဇော်နိုင်က သူမကို မြတ်နိုးစွာ မကြာမကြာ ကြည့်နေခဲ့သည်။

"ဆေးရုံအတွက် မင်္ဂလာရှိတဲ့သတင်းပါပဲဗျာ"

သူက ပြောဆဲ ခင်ဦးနွယ်က ချစ်စဖွယ်ပြုံးကာ ...

"ကျွန်မမှာ ခွင့်တောင်းရမယ့်အဆင့်တွေ ရှိပါသေးတယ်"ဟု ပွင့်လင်းစွာပြောကာ သက်ဇော်နိုင်ကမူ ...

"ရန်ကုန်မှာ အားလုံးကို အသိပေးပြီး ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ မမနွယ် မြစ်ကြီးနား မသွားခင် လက်ထပ် သွားကြဖို့ပါ ဆရာကြီး"

အပြုံးတွေ တောက်ပစွာဖြင့် ပြောလေ၏။

"ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ။ ကဲ ... သက်ဇော်နိုင်တို့ နေခဲ့ကြဦး။ ကျွန်တော် ပုံမှန်အစည်းအဝေး မတက် နိုင်တော့ဘူး။ ကိုယ်စားလှယ်လွှတ်မယ့် အကြောင်း ဖုန်းသွားဆက်လိုက်ဦးမယ်"

ဆရာဦးအောင်မြင်က ဝမ်းသာပီတိ မျက်နှာပြုံးဖြင့် တုတ်ကောက်ကို ဆ,ထောက်ကာ ထွက်သွားခဲ့ လေ၏။ ရုံးခန်းထဲမှ မထွက်ခွာမီ သူ့ရဲ့ တစ်နေရာမှာ ထိခိုက်သွားမှုကြောင့် အခြားအာရုံတွေမှာ ပိုမို ထက်မြက်လာမှုဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ တီးတိုး စကားသံလေးများကို ဦးအောင်မြင် ကြားဖြစ်အောင် ကြားခဲ့ လိုက်သေးသည်ပင်။

"သက်ဇော်နိုင်က ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ကန်တော့ ရတာလဲကွာ။ ဆရာ သိသွားတာပေါ့။ နွယ်တို့ ရင်ဆိုင် ရမယ့်အဆင့်တွေက ရှိသေးတာ ..."

သက်ဇော်နိုင်ရဲ့ တိုးတိုးရယ်မောသံ။ (သူ ရယ်မောနေကျအတိုင်း ခေါင်းမော့၍ရယ်မှာ သေချာသည်။)

"ဆရာ့ကို ဒီနည်းနဲ့ အသိပေးလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့ နွယ်။ အသိမပေးခဲ့ဘဲ နောက်မှ သိသွားရင် ဆရာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ရင်ဆိုင်ရမယ့် အဆင့်တွေဆိုတာတော့ နွယ့်ဆီက ကတိလောက် မခက်နိုင်ပါဘူး နွယ်ရယ်။ ဒါထက် ခုန နွယ် မောင့်ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်"

ဦးအောင်မြင့် ပခုံးတွန့်လိုက်မိသည်ကို သူတို့နှစ်ဦး မြင်များ မြင်သွားမလား မသိ။

□□□

ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်သို့ မြေလတ်ကျန်းမာရေး ဝန်ထမ်းများက နှုတ်ဆက်သော နှုတ်ဆက်ပွဲလေးက အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးခဲ့လေ၏။

မနေ့ကအထိ တွေးထားခဲ့ကြသလို တိတ်ဆိတ်ညှိုးလျသော နှုတ်ဆက်ပွဲလေး မဖြစ်ခဲ့တော့။ ဆရာ ဦးအောင်မြင်က သူတို့နှစ်ဦး ရောက်မလာမီ ခန်းမသို့ ဦးစွာသွားခဲ့သည်။ မင်္ဂလာသတင်း ကြေညာပေးခဲ့ လေသည်။ သက်ဇော်နိုင်နှင့် ခင်ဦးနွယ်ကို ချစ်ခင်ကြသူတိုင်း ကြည်နူးနှစ်သိမ့်ခြင်းဖြင့် ပြုံးပျော်ရွှင်ပျစွာ သူတို့ကို ကြိုဆိုခဲ့ကြလေသည်။

"ဒီတစ်ခါတော့ ခံလိုက်ရပြီ ဆရာရေ။ မနေ့ကအထိ ကိုညီက Coma ဝင်တော့မလို ဖြစ်တုန်း"

ဆရာယစ်က အံ့သြဝမ်းသာဆိုသည်။ သက်ဇော်နိုင်က ရှယ်ရယ် ရယ်မောရင်း ...

"ရထား မထွက်ခင်အမီ ကြံစည်ရတာမို့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါဗျာ" ဦးယဉ်မျိုးက သက်ဇော်နိုင်ပခုံးကို လက်သီးဖွဖွ တစ်ချက်ထိုးလေ၏။

"အလကား သစ္စာဖောက်။ ဘယ်မလဲ မင်းရဲ့ ယောကျာ်းချင်း ရင်းနှီးနားလည်မှုဆိုတာ"

တစ်ဖန် ခင်ဦးနွယ်အနီး ချဉ်းကပ်လို့ ...

"လက်မှတ် ထိုးတော့မလား။ အသိသက်သေရော၊ အချင်းချင်းတွေရော အားလုံးစုံတယ်လေ"ဟု တိုးတိုးလေး သွားပြီး စ,လေ၏။

ခင်ဦးနွယ်က ခေါင်းငုံ့ပြီး ရယ်နေခဲ့သည်။ သူမ၏ `သက်ဇော်နိုင်က အဆင့်တွေ ကျော်နေတာ´ ဟူသော ဖြေရှင်းသံလေးမှာ အံ့သြရွှင်ပျ စကားသံများကြားမှာ လွင့်ပါး ပျောက်ဆုံးနေခဲ့တော့သည်။

မြေလတ်မြို့နယ်ဆေးရုံ၏ ခင်ဦးနွယ်အတွက် အမှတ်တရ လက်ဆောင်က သာယာသော သံစုံမြည် တိုင်ကပ်နာရီလေး ဖြစ်သည်။ ထိုနာရီကလေးကို အားလုံးရဲ့ကိုယ်စား သက်ဇော်နိုင်ကို ပေးစေခဲ့လေသည်။ ခင်ဦးနွယ် လက်ခံရယူတော့ လက်ခုပ်သံတွေ မစဲတော့နိုင်။ ခင်ဦးနွယ် နေရာပြန်တော့ဖို့အလှည့်မှာ ...

"ဒေါ်ခင်ဦးနွယ်ကို ကျွန်တော်တို့ပေးတဲ့ လက်ဆောင်က နာရီ တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူးလေ။ နာရီပေးတဲ့လူပါ,ပါတယ်။ မေ့မကျန်ပါစေနဲ့လေ"

ခင်ဦးနွယ် ပြုံးရှက်သွားခဲ့တော့သည်။

သက်ဇော်နိုင်က ပြောလိုက်သူကို ကျေးဇူးတင်စွာ ခေါင်းတစ်ချက် ညွှတ်ခဲ့လေသည်။ ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောလိုက်သံတွေ ဆူဆူညံ ထွက်ပေါ်ခဲ့သည်။ ထိုစကားဖြင့် စနောက်လိုက်သူမှာ အရွှန်းအပြက် စကားများ ပြောလေ့မရှိသော သူတို့၏ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဦးအောင်မြင်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေခဲ့၍ပေ။

"နွယ့်ကို နှုတ်ဆက်တဲ့နေ့မှာ မောင် ပျော်ရွှင်ရဖို့ မမျှော်လင့်ခဲ့တော့ဘူး။ နွယ့်ကို အပြီးတိုင် ဆုံးရှုံး လိုက်ရပြီလားဆိုတဲ့ သောကနဲ့ ဆောက်တည်ရာ မရနိုင်ခဲ့ဘူး။ မောင် သီရေတာထဲမှာ အမြဲရှိတယ်။ စာရင်းတွေ လုပ်ဖြစ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သီရေတာထဲက နွယ့်ကို မောင် ခံစားလို့ရနေတယ်။ နွယ် မရှိရင် စိတ်ကို အနား မပေးတမ်း အလုပ်တွေ လုပ်နေရတော့မယ့် နေ့ရာပဲလို့ သိမိလာခဲ့တယ်။ နောက်တော့ မယုံနိုင်စရာပါပဲ။ နွယ် ကိုယ်တိုင် သီရေတာထဲကို ရောက်လာခဲ့တော့တယ်"

"နွယ်လည်း ထိခိုက်ခံစားရဖို့ပဲ တွေးထားခဲ့မိတာပါ။ မြေလတ်ရဲ့ သီရေတာထဲမှာ မောင့်ကို ထားခဲ့ရရင် နွယ့်ဘဝကို ဘယ်လောက်အထိ အလုပ်တွေ လုပ်ရင်း ပြန်ပြီး တည်ဆောက်ယူရဦးမလဲ မသိတော့ဘူးနော်"
နွယ့်လက်ဖျားလေးများကို သူက ယုယစွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း ...

"မောင့်ကို ထားခဲ့ဖို့ ဘယ်တော့မှ မတွေးပါနဲ့ နွယ်ရယ် ..."

သက်ဇော်နိုင် ကတိတောင်းမိလေ၏။ ခင်ဦးနွယ် သူ့ရဲ့ စူးရှနူးညံ့သော မျက်လုံးများထဲမှာ တစ်စုံ တစ်ရာကို ရှာဖွေရင်း ...

"နွယ်က ပြောရမယ့် စကားပါ မောင်။ မောင့်အချစ်ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ စာမျက်နှာတွေမှာလည်း အချစ်ပဲ ဖြစ်ပါစေလို့ နွယ် ဆုတောင်းပါတယ်"

တိုးတိုးလေး ပြောမိခဲ့လေ၏။

နွယ့်လက်ဖျားကို သူ့နှုတ်ခမ်းနှင့် ထိတွေ့ရင်း ...

ခင်ဦးနွယ် နှလုံးသားကို ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသွားမည့် စကားများကို ဆိုခဲ့ပါလေ၏။

ခင်ဦးနွယ် ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်၊ မမေ့ချင်မယ့်စကားများလည်း ဖြစ်လေသည်။

"အချစ်ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် အချစ်ပဲတော့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ နွယ်။ မေတ္တာရယ်၊ သစ္စာရယ် ... ပြီးတော့ သံယောဇဉ်လေးတွေရယ်နဲ့ အချစ်ရဲ့စာမျက်နှာတွေကို ခိုင်မြဲအောင် မောင် ချုပ်ထားပေးမှာပေါ့ကွယ်"

□□□ □□□ □□□

ဆေးရုံလုပ်သက်နှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဝန်ထမ်းများသို့ အမှတ်တရ။
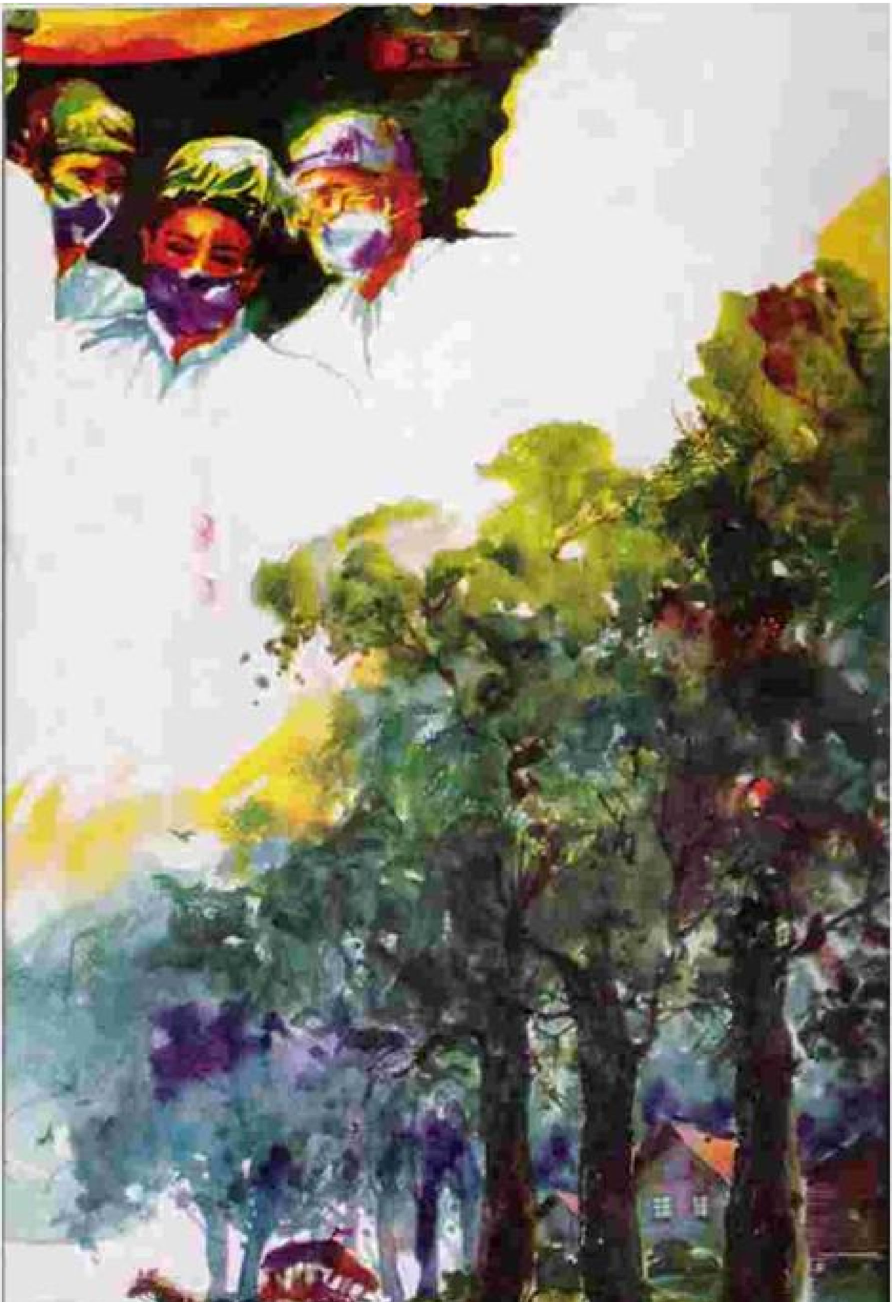
ဝင်းဝင်းလတ်